

Giới thiệu Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa

Truyện Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa xoay quanh một người mẹ không chồng lại có được một quý tử, một bác sỹ tài cao trong giới chợ đen, có tiền được ưu tiên, không tiền được quyền về ...

Cô cùng với con mình chung sống hạnh phúc với nhau kể từ khi gặp anh, một cao thủ giang hồ được đào tạo từ chốn địa ngục trở về, vừa nghe danh là hết còn sức mà đỡ.

Cô chung sống với anh, anh làm cha của thằng nhỏ, họ cùng nhau vượt qua mọi khó khăn trong cuộc sống !!!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vua y chợ đen

Đồng hồ treo trên tường phát ra tiếng tích tắc, chọt "bịch" một tiếng, một túi du lịch màu đen nặng nề đặt trên khay trà chạm trở bằng gỗ đào.

"Trong này có năm trăm vạn đô-la." Người đàn ông nhìn người ngồi trên salon, khom người mở túi du lịch trong tay rồi đặt xuống, tiếp tục nói: "Chỉ cần anh động dao cứu hội trưởng của chúng tôi, số tiền này đều là của anh."

Người ngồi trên ghế salon cho dù đứng lên cũng không phải là cao, vóc người hơi gầy, có một đầu tóc ngắn màu nâu, mắt kính gọng đen, khẩu trang che kín mặt, một thân quần áo màu trắng đơn giản, giờ phút này tư thái thần nhiên dựa vào thành ghế, hai chân nhỏ dài bất chéo, một cái tay gác lên trên tay vịn, ngón tay gõ có tiết tấu theo thanh âm tích tắc của đồng hồ treo tường, chỉ thấy bàn tay mảnh khảnh trắng nõn, sạch sẽ không nhiễm bụi bặm.

Son Nguyên Nhất thật sự không thể tin được, người hội trưởng tìm nửa tháng lại có bộ dáng này, thật không biết có lợi hại như trong truyền thuyết hay không.

Lúc này, người ngồi trên ghế salon ngừng tay lại, cầm một xấp đô-la lên, nhìn một chút mới chậm rãi mở miệng: "Mỗi thủ đồ lâm thời đều có quy tắc, nếu Long Trạch tiên sinh mời tôi thì nên tuân thủ quy củ của tôi."

Một tràng tiếng Anh lưu loát, âm thanh trong trẻo hơi chút trầm thấp, một câu nói cũng không phải hướng về phía người đàn ông vừa nói với mình, vừa nói vừa giương mắt, xuyên thấu qua tròng kính nhìn về phía người đàn ông trung niên có địa vị nằm trên giường lớn giữa phòng, lão đại Tam Khẩu tổ Nhật Bản - Long Trạch Thu.

Anh không có chút sợ hãi, cho dù ông ta nắm giữ ngàn vạn của cải, nắm giữ quyền lực tối cao, nhưng anh chỉ nắm giữ tính mạng của ông ta.

Tiện tay đem một xấp đô-la ném vào trong cái túi màu đen, sau đó đẩy mắt kính gọng đen trên mặt một cái, đứng lên nói: "Nếu như không có thành ý, vậy thì mời cao minh khác."

"Mày chẳng qua chỉ là bác sỹ chợ đen, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, mày ——"

"Câm miệng!" Một tiếng quát lớn, thuộc hạ không dám nói chuyện, Long Trạch Thu ngược mắt nhìn người đàn ông có vóc dáng không cao trước mắt, anh ta đúng là người mà ông phải đi tìm nửa tháng nay, một tháng trước, ông kiểm tra đầu phát hiện một khối u, nhất định phải mau chóng giải phẫu, nếu không thì không sống qua một tháng, nhưng khối u này chỉ cách thần kinh não có 0.01 cm, dưới tình huống như vậy, không có bất kỳ bác sỹ ngoại khoa nào có thể bảo đảm giải phẫu mở não sẽ không làm tổn thương đến thần kinh não.

Vì vậy, ông liền nghĩ đến "Vua Y" danh tiếng vang dội bên trong chợ đen mấy năm nay, nghe nói y thuật cao siêu giống như Hoa Đà chuyển thế, đặc biệt là thủ thuật giải phẫu của anh ta, động dao mau lại rất chính xác, hơn nữa không sai chút nào.

Chỉ là vị vua y này cũng không phải ai cũng chịu chữa trị, cũng không có ai có thể trực tiếp liên lạc với anh ta, coi như liên lạc được, cho tới bây giờ cũng phải thu phí xem bệnh trước, nếu không phải vậy cho dù có mấy chục người chìa súng về phía anh ta thì cũng sẽ không chữa bệnh cho người ta, dù sao người muốn tìm anh ta chữa bệnh thì tính mạng đều đang như ngàn cân treo sợi tóc, nếu giết anh ta rồi thì đồng nghĩa với việc đặt dấu chấm hết cho sinh mạng của mình, cho nên ông biết, uy hiếp không có tác dụng đối với vị vua y này.

"Vấn đề tiền có thể thương lượng, cho dù có hơn năm trăm vạn đô-la cũng không thành vấn đề." Đường đường chủ nhân nhà Long Trạch thế nhưng dùng giọng nói chuyện ôn hòa như thế, thật không có ai có thể thấy qua, chỉ có điều giọng điệu này của ông ta khiến tinh thần Trình Du Nhiên cảm thấy hết sức thoải mái, cất bước đi tới bên giường Long Trạch Thu.

"Theo quy củ cũ, không thu tiền mặt, chỉ phiếu hay tiếp nhận chuyển khoản bất kỳ ngân hàng nào, muốn tôi làm giải phẫu cho ông rất đơn giản, lấy ra một châu báu mà tôi để ý." Mang theo tiền mặt thì quá phiền toái, chỉ phiếu cùng chuyển khoản cũng rất dễ dàng bị người tìm được đầu mối thân phận của cô, cho nên cho tới bây giờ cô đều lựa chọn phương thức tương đối nhẹ nhàng lại an toàn.

Hóa ra chỉ đơn giản thế này, Long Trạch Thu vừa nghe xong rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, "Đương nhiên không có vấn đề, trong phòng tôi đây đều cất giấu bảo bối quý giá của tôi, mọi vật đều giá trị liên thành, cậu tha hồ chọn, cầm tùy thích, kiểu dáng cũng hoàn toàn có thể." Chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh của ông, những thứ này cũng không tính là cái gì.

Trình Du Nhiên cười cười, hơi khom thân thể xuống, tay hết sức mau lẹ cầm một hộp gỗ tuyệt đẹp ở trên tủ đầu giường lên, thuộc hạ bên người đang muốn tiến lên, chỉ thấy Long Trạch Thu liếc bọn họ một cái, ai cũng không dám cử động nữa, nhưng đều nhìn đồ cô cầm trong tay, Trình Du Nhiên liếc về mặt của bọn họ một cái, khóe miệng nhỏ hơi nâng lên, không để ý tới giờ phút này sắc mặt Long Trạch Thu có bao nhiêu khó coi, mở miệng nói trước: "Cái này thôi."

Cô nói nhẹ như nước chảy, nhưng lại có thể xác định, cô lấy được tuyệt đối là đồ tốt.

Đây chính là châu báu cực kỳ quan trọng đối với Long Trạch Thu, tổn sức trăm nghìn cay đắng mới lấy được từ Newyork.

Long Trạch Thu nhấn mày lại, đáy lòng tính toán một phen, hiện tại quan trọng là phải vỗ về vua y làm phẫu thuật cho mình, chờ sau này sẽ giết người đoạt lại đồ về, nghĩ tới đây, ông gật đầu nói: "Được, chỉ cần có thể giúp tôi loại bỏ khối u này."

Khóe miệng Trình Du Nhiên nhẹ nhàng nâng lên nụ cười yếu ớt, nếu đối phương dứt khoát như vậy, cô cũng không thích kéo dài, đem cái hộp đặt ở trong túi áo mình, ánh mắt thu lại, xoay người mặc bộ áo blouse trắng, trên mặt nghiêm chỉnh trước nay chưa có, mở miệng nói: "Bắt đầu đi!"

Nghe được câu này, cuối cùng Long Trạch Thu cũng thờ phào nhẹ nhõm, sau đó bị y tá đẩy vào trong phòng giải phẫu sát vách đã sớm chuẩn bị xong.

Trong phòng giải phẫu mùi nước sát trùng tràn khắp bốn phía, thiết bị không hề kém hơn so với phòng giải phẫu của bệnh viện cao cấp, mặt khác còn có hai bác sỹ gia đình được Long Trạch Thu mời tới, như vậy có thể thấy được, ông ta khẩn trương dường nào đối với lần giải phẫu này, thật ra thì, hai người bác sỹ gia đình càng khẩn trương hơn, bởi vì bọn họ đều rất rõ, lần giải phẫu này mà xảy ra sai sót gì thì bọn họ sẽ phải mất mạng.

Khi đèn giải phẫu sáng lên, máy móc chung quanh lập tức vang lên, Trình Du Nhiên hết sức trấn định, cầm dao lên mổ, bắt đầu lưu loát, không dừng lại giây nào.

Ca giải phẫu dài đến hai giờ, sau khi kết thúc, Trình Du Nhiên cởi bao tay tràn đầy máu tươi xuống, cởi áo khoác, lưu lại một câu đơn giản rõ ràng: "Thuốc tê hết sẽ hết chuyện."

Sau đó bỏ lại áo blouse dính vết máu, tiêu sái rời đi, cũng không quay đầu lại.

Cô mới vừa đi mấy bước, chỉ thấy người đàn ông nhìn theo Trình Du Nhiên bắt đầu khoát tay áo ra hiệu với mấy người, mấy thuộc hạ mặc tây trang màu đen cung kính đi tới, người đàn ông trầm giọng nói: "Hội trưởng có giao phó, cầm đồ vật về, không lưu người sống!"

Nói xong, trong mắt lóe lên một tia nham hiểm lạnh lẽo.

Cô đương nhiên biết sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, khi cô vừa ra khỏi nhà Long Trạch thì đã cảm thấy có người theo dõi sau lưng, cho nên cô nhanh chóng xuyên qua đường cái, đi tới Ginza rực rỡ thúc giục sống về đêm ở Tokyo, khắp nơi tràn ngập bùng nổ thả trượt, hơi thở tráng lệ mê người.

Bước chân mấy người áo đen sau lưng càng lúc càng nhanh, Trình Du Nhiên biết không thích hợp, lập tức chạy, khóe miệng cô cười cười, những người này cũng không biết, ngoài việc cô vờ tay giải phẫu nhanh ra, công phu chạy bộ còn nhanh hơn, thuộc hạ của Long Trạch Thu đuổi theo một đường, nhưng vẫn chú ý tới người ta lui tới nơi này.

Trình Du Nhiên đã sớm tính đến điểm này, vì vậy, ở trước mặt nhiều người lập tức cua quẹo tiến vào, thuộc hạ của Long Trạch Thu đuổi kịp tới nơi khúc quanh thì cũng đã không thấy người.

"Người đâu? Thật là mấy tên phế vật." Sơn Nguyên Nhất tức giận quát mấy thuộc hạ: "Còn không mau chóng tìm kiếm chung quanh!"

Anh cũng gấp hòng, nếu không tìm được người, vật kia sẽ không được lấy trở lại, chuyện sẽ lớn.

Vậy mà trong lúc anh đang phân phó thuộc hạ tìm kiếm chung quanh, liền thấy một bóng dáng lung linh đi tới phía mình, tóc quần tự nhiên bên dưới là khuôn mặt hoàn mỹ và tinh xảo như nữ thần Hy Lạp, dưới ánh đèn mờ mờ, da thịt mềm mại hơi phỉm hồng, hoàn toàn không có bất kỳ tỷ vết nào, gầy gầy cao gót đi lướt qua bên người anh, anh nhìn dáng vẻ nóng bỏng này, khóe miệng nhếch miệng lên cười tà khí.

Rất nhanh tiến vào xe việt dã màu đen dừng ở ven đường, xe khởi động, trong nháy mắt hòa vào đêm tối, biến mất ở đầu đường Ginza phồn hoa, tiếp đó, nghĩ cũng không cần nghĩ, sợ rằng cả Ginza cũng bị thuộc hạ của Long Trạch Thu lật tung, dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra cô gái mới vừa đi qua bên người Sơn Nguyên Nhất chính là vị vua y trong truyền thuyết.

Xe đi ngược chiều gió, dưới ánh đèn nê-ông Trình Du Nhiên ngồi ở ghế cạnh tài xế, khuỷu tay nhàn nhã chống trên cửa sổ xe, gió đêm thổi vào, nhẹ lướt qua tóc cô, ở dưới bóng đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng sáng long lanh, thật là mê người.

"Tìm một chỗ uống một ly? Lâu rồi chúng ta không ước hẹn." Người đàn ông trên ghế lái toàn thân đồ thể thao, tóc ngắn gọn gàng, ngũ quan thâm thúy, nhếch miệng lên nụ cười đẹp mắt, quay đầu nhìn về phía Trình Du Nhiên.

Trình Du Nhiên cho Ngải Sâm - người liên hệ với chợ đen một cái xem thường, nói: "Thôi đi, tôi không muốn bị một đám phụ nữ đuổi giết."

Anh biết, cô lại cự tuyệt một lần nữa, dù sao, bọn họ đã hợp tác nhiều năm, đối với tính tình của Trình Du Nhiên còn hiểu rõ ít nhiều.

Ngài Sâm thở dài một cái, mặt uất ức nói: "Em đã cự tuyệt tôi nhiều năm rồi, tôi thật đau lòng."

"Dù sao cũng có phụ nữ nguyện ý tới vuốt lòng của anh lên" Trình Du Nhiên đã sớm biết Ngài Sâm sẽ giả bộ uất ức, lần tặng anh một ánh mắt trắng, đưa tay cầm vé máy bay một bên lên nói: "Dừng ở ven đường đi, tự tôi đi phi trường."

Xe dừng ở ven đường, Ngài Sâm quay đầu nói: "Lần sau nhất định phải ước hẹn cùng tôi."

"Lần sau, làm phiền anh nhận việc thì nói rõ tình huống, đừng làm cho tôi lại phí miệng lưỡi như thế." Căn cứ vào ngày thường, cô cũng sẽ không nói nhiều như vậy, làm trễ nải thời gian cô về nhà với con trai, Trình Du Nhiên nhanh chóng xuống xe, tiếp tục nói: "Tiền kia gửi vào tài khoản của tôi, đừng quên, gần đây tạm thời không nhận việc."

Gần đây cô có việc lớn phải bận rộn, còn việc tư nên hết thầy không nhận, nói xong, đóng cửa xe, xuyên qua đường cái, nhanh chóng bắt một chiếc taxi, đi hướng phi trường.

Ngài Sâm nhìn người tiêu sái rời đi, thở dài một cái, đưa tay lấy chiếc túi ghế sau cô vừa bỏ lại, bên trong trừ một bộ y phục, tóc giả màu nâu cùng mắt kính gọng đen ra còn có một cái hộp tinh xảo, thấy đây chính là đồ hôm nay lấy được, nhìn chằm trố của cái hộp này, xem ra nhất định là đồ tốt.

Vì vậy, anh mở ra xem, nhất thời, gương mặt tuần tú cứng đờ, này, đây là.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Dừng Đưa Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Con trai bảo bối

Trong bóng tối, dao giải phẫu phân tán đầy đất, cô thân là bác sỹ, tay bị trói chặt ở trên thành giường.

Cô không ngừng giãy giụa, đôi tay bị dây thít chặt, ngón tay bởi vì máu không thông mà hơi tím tái, dưới ánh đèn tối mờ, sắc mặt cô tái nhợt, hoảng sợ nhìn người đàn ông bị thương nặng trước mắt, rõ ràng nghe được hô hấp của anh dồn dập, hùng hậu.

"Tin tưởng tôi, tôi sẽ phụ trách." Giọng tiếng Anh trầm thấp khàn khàn như cam kết vang lên bên tai cô.

Phụ trách cái gì? Cô căn bản không cần, cô.

"Dừng! A ——"

Trình Du Nhiên nằm trên giường chột mở mắt, khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh mới thật sự tỉnh táo lại, xem ra mình lại mơ thấy giấc mộng kia, chuyện cũng đã trôi qua sáu năm rồi, cô đã không còn suy nghĩ nữa, nhưng hiện tại lại xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Sáu năm trước, cô rời nhà ra từ Newyork đi tới Hongkong, người không có đồng nào, dưới sự sắp xếp của bạn tốt Ngài Sâm, lần đầu tiên làm giải phẫu ở chợ đen, đạn xuyên thủng ngực trái, vị trí gần tim và tuyến thần kinh, không có một bác sỹ nào có thể bảo đảm an toàn lấy đạn ra, mà cô xuất thân trong gia đình y học cổ xưa từ nhỏ đã am hiểu phương thức giải phẫu nhất, cho nên vì cuộc sống sau này, cô đã nhận lấy việc này, thành công lấy đạn ra khỏi cơ thể đôi phương.

Nhưng người đàn ông đó hết thuốc tê xong lại đi cưỡng bức người đã cứu tính mạng anh ta, cô ngắt đi, khi tỉnh lại thì đã không thấy người, trừ chi để lại một sợi dây chuyền, không lưu lại gì cả, cô không biết anh tên gì, là người ở đâu, cái gì mà tin tưởng anh, anh sẽ phụ trách, thật là chuyện cười!

Trình Du Nhiên thu hồi suy nghĩ, không cần tiếp tục suy nghĩ chuyện này, lật người, chuẩn bị tiếp tục ngủ bù lại chột nghe thấy một hồi âm thanh máy móc phá vỡ an tĩnh buổi sáng.

"Mẹ, rời giường! Mẹ, mẹ, rời giường! Mẹ mẹ mẹ ——"

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, nhìn đồng hồ báo thức hình con chó nhỏ trên đầu giường đang ngoắt ngoắt cái đuôi, đang muốn đưa tay đi nhấn tắt âm thanh thì trên màn ảnh trước bụng con chó nhỏ bỗng nhiên xuất hiện một bé trai anh tuấn, nhếch miệng cười tà, đang ngồi ở trước bàn ăn, uống một hộp sữa tươi, âm thanh non nớt tràn đầy tức giận thông qua màn ảnh truyền đến.

"Mẹ, đừng nghĩ nhấn công tắc tắt đi, đồng hồ báo thức trong nhà đều dùng điều khiển từ xa, mẹ không tắt được." Khuôn mặt nhỏ anh tuấn hiện lên vẻ tự tin, để ly sữa tươi xuống, rất có tư thế một tay cầm dao một tay cầm nĩa xiên cắt trứng gà, bỏ vào trong miệng, tiếp tục nói: "Rời giường ăn điểm tâm."

Nói xong, bé đề xuống chột, chó nhỏ lại tiếp tục riu rít không ngừng, như niệm kinh: "Mẹ rời giường, mẹ rời giường!"

Trình Du Nhiên thật sự không chịu nổi tạp âm này, kéo thân thể mệt mỏi bơ phờ xuống giường, ra khỏi phòng, đã nhìn thấy con trai ngồi ăn điểm tâm

trên bàn ăn, uống xong một ngụm sữa tươi cuối cùng, cu cậu nâng khuôn mặt anh tuấn lên, nhếch miệng cười ta giống như ác ma, "Mẹ, con đây là vì tốt cho mẹ, lại đến trễ, con trai lo không thể tốt nghiệp."

Không sai, tiểu tử anh tuấn có bộ dạng tiểu đại nhân kia chính là con trai Trình Nặc gần sáu tuổi của cô, tiểu tử này trừ yêu thích máy vi tính ra, chính là thích nhạo báng mẹ mình, cũng không có việc gì chỉ luôn nhắc tới chuyện khiến cô đau lòng là cô học y học chuyên khoa sáu năm cũng chưa tốt nghiệp.

Mọi người nói bác sỹ chữa bệnh cho người thì dễ chữa bệnh cho mình thì khó, chuyện xảy ra năm đó, bởi vì cô nhất thời chưa kịp hồi hồn, quên mất uống thuốc tránh thai, kết quả ba tháng sau kiểm tra thân thể phát hiện mang thai, lúc ấy, ý nghĩ duy nhất của cô là mặc kệ người đàn ông kia là ai, cô tin tưởng mình có khả năng nuôi con thật tốt, cho nên cô quyết định sinh ra, vì vậy cô tạm nghỉ học một năm, cũng vì vậy cho nên đến bây giờ cũng chưa có tốt nghiệp, nhưng mà tính toán, chỉ cần bùng bít một tháng thực tập ở bệnh viện là cô có thể vinh quang tốt nghiệp.

Lúc này, thím Vân bụng điểm tâm đi ra từ phòng bếp, đặt ở mặt bàn nói: "Du Nhiên, bữa ăn sáng của con."

"Cảm ơn thím Vân." Thím Vân sống ở sát vách nhà bọn họ, năm đó ôm Tiểu Nặc đến nơi này, thời điểm biết thím Vân làm nội chợ, phẩm chất không tệ, cho nên mời bà sang giúp việc phụ, cho tới bây giờ, trừ chuẩn bị thức ăn vào ngày thường ra, còn làm thêm giờ hoặc là nhận thêm việc chăm sóc Tiểu Nặc, điều này cũng khiến Du Nhiên có thể an tâm đi làm chuyện của mình, thật ra thì, chủ yếu nhất chính là Trình Du Nhiên cô không biết nấu cơm.

Trình Du Nhiên ăn một miếng sandwich, khen ngợi thím Vân: "Ừm, vẫn là thím Vân làm sandwich ăn ngon nhất, nếu con không làm bác sỹ, sẽ hợp tác với thím Vân mở quán trà, nhất định có lãi."

"Nghe giọng điệu của con này, thật chẳng lẽ không thể tốt nghiệp?" Nửa năm trước thi tốt nghiệp cô lại chột có gì ngoài ý, kết quả thêm ba tháng thực tập, vốn tưởng rằng có thể tốt nghiệp, rồi lại chột có chuyện làm trễ thi tốt nghiệp, kết quả lại thêm ba tháng, hiện tại mất thấy còn dư lại một tháng, sẽ không phải không thể tốt nghiệp chứ, bộ dáng thím Vân khẩn trương giống như là quan tâm con gái của mình.

Thím Vân thốt ra lời này, Tiểu Nặc bắt đầu đi mở đôi tay ra, nói: "Mẹ xem đi, thím Vân cũng lo lắng về chuyện tốt nghiệp của mẹ, xem ra tốt nghiệp rất xa vời."

"Yên tâm! Một tháng sau con sẽ cầm nó về cho hai người quan sát." Thật ra thì thân là bác sỹ chợ đen cô căn bản cũng không cần tốt nghiệp, chẳng qua là cô có tiêu chuẩn nhất định, cũng không tin sẽ như hai lần trước, tạm thời nhận việc nên làm trễ tốt nghiệp, lần này cô nhất định có thể cầm cái bằng chính quy đến trước mặt bọn họ.

Có lẽ ngay cả chính cô cũng không biết, một tháng sau, thật như con trai nói, bằng tốt nghiệp đối với cô mà nói, thật rất xa vời.

Ăn điểm tâm xong, Trình Du Nhiên thay quần áo xong, xách túi lên mang theo con trai ra cửa.

Xe đưa đón của nhà trẻ đã dừng ở bên ngoài chung cư, cô giáo đi xuống, nhìn Tiểu Nặc đáng yêu cười nói: "Chào Trình tiểu thư, chào Tiểu Nặc, lên xe nào."

"Chào cô ạ." Dáng vẻ Tiểu Nặc khéo léo, đeo ba lô nhỏ màu xanh đen, trước khi đi lên xe xoay người nói với mẹ: "Mẹ, hôm nay tới đón con sớm nhé!"

Trình Du Nhiên làm một thủ thế OK, lúc này con trai mới an tâm lên xe, cô dĩ nhiên biết hôm nay là ngày bạn tốt La Gia Kỳ kết hôn, không thể đi tham gia hôn lễ của cô ấy, bởi vì hôm nay cũng là ngày cô chuyển đến khoa phụ sản thực tập.

Trình Du Nhiên đạp chân ga, guồng máy quay, chỉ thấy một chiếc Bentley màu đen ngược chiều gió mà đến, trong nháy mắt hai xe lướt qua nhau, Trình Du Nhiên tình cờ quay đầu sang, xuyên thấu qua cửa sổ xe đang đóng, giao hội cùng một trông mắt màu nâu sẫm.

Trái tim Trình Du Nhiên đập mãnh liệt, trong nháy mắt đạp thắng xe, cô khẳng định cô mới vừa thấy, nhưng Bentley màu đen đã biến mất ở trong tầm mắt của cô, chỉ trong nháy mắt mà cô có thể khẳng định được có phải người kia hay không, nhưng không có quan hệ với cô, nhún vai một cái, đạp cần ga, tiếp tục đi về hướng bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Gặp bạn cũ

Trình Du Nhiên dừng xe xong, đi vào bệnh viện, đã thấy Đại Vĩ xõng tới mặt, trên mặt mang nụ cười nhạo báng, nói: "Du Nhiên, kỳ nghỉ hai ngày này trôi qua đã khỏe rồi hả? Xem mặt mày hồng hào là có chuyện tốt."

"Đúng, chuyện cực tốt!" Nửa đêm hôm qua trở lại Hongkong, sáng sớm đã phải đi làm, thật đúng là hành hạ, Trình Du Nhiên còn ngáp một cái, nói: "Tốt đến mức ngay cả thời gian ngủ cũng không đủ. Cũng quá mạnh nhỉ?" Đại Vĩ nói càng thêm hăng say, còn mang theo giọng nói cười mở, Trình Du Nhiên liếc anh ta một cái, nhanh chóng tiến vào thang máy, tiểu tử này đi theo vào rất nhanh, lại mở miệng nói: "Chẳng lẽ là thất tình dẫn đến mất ngủ?"

Điều này thật sự là thật tốt quá, đầu tiên nói trước, em phải để lại cơ hội này cho tôi, để cho tôi một lần yêu em đủ."

Trình Du Nhiên thật sự là không muốn để ý tới cái người đàn ông hoàn toàn không phân biệt được hoàn cảnh đã hô to tuyên ngôn tình yêu, theo cô biết, lời như vậy, anh ta cũng không chỉ nói với một mình cô, cho nên cô cũng không coi trọng lời anh ta nói, cho anh ta một cái xem thường, liền đi tới phía khoa phụ sản, ngàn vạn lần không được vào ba tháng này lại làm cho chậm trễ không thể tốt nghiệp, không thì mất mặt lớn.

Bên trong phòng họp, mấy vị bác sỹ cũng đã đến, riêng có bác sỹ Lưu được xưng danh là thần mặt đen không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, mắt thấy thời gian cũng sắp tới rồi, cửa phòng họp chợt mở ra.

Trình Du Nhiên đi vào, một thân áo bác sỹ trắng như tuyết mặc lên người, tóc dài ghim lên chính tề, nhìn bác sỹ Lưu kéo ra một nụ cười đẹp mắt, giọng nói trong trẻo: "Thực tập sinh Trình Du Nhiên trình diện."

Tiếng tăm của Trình Du Nhiên đã sớm nổi danh ở cái bệnh viện này, đi làm thường đến muộn đã đành, liên tục hai lần thi tốt nghiệp cũng đến muộn, người ta không đủ tư cách thi, mà cô bởi vì không có vượt qua kiểm tra, vì thế đều không có ghi chép bác sỹ thực tập, bác sỹ Lưu đẩy mắt kính gọng đen một cái, quan sát Trình Du Nhiên rồi nói: "Nếu mọi người đến đông đủ, vậy chúng ta họp thôi."

Trước khi tới, đã có người nhắc nhở cô, cẩn thận bác sỹ Lưu, rất nhiều thực tập sinh đều không thể tốt nghiệp dưới tay của bà ta.

Cũng rất may, thời gian vừa vặn, lần này không có trễ, nếu không vị bác sỹ Lưu này tuyệt đối sẽ không xuống tay lưu tình, Trình Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ngồi vào vị trí của mình.

Chỉ họp có mười phút ngắn ngủn, bác sỹ sẽ phải tách thực tập sinh ra để tiến hành công việc, Trình Du Nhiên nhìn mấy chữ phân công hoa văn trong tay mình, khúc miệng bứt lên nụ cười cứng ngắc, này, thật đúng là quá coi trọng cô, lại phân cô làm thuộc hạ của bác sỹ Lưu.

"Còn lo lắng cái gì? Còn không đi?" Bác sỹ Lưu đứng lên từ trên ghế, nhìn sang Trình Du Nhiên, lạnh lùng nói.

Trình Du Nhiên hít sâu một hơi, nhanh chóng đi theo, nếu trời cao giáng xuống cho mỗi người: nhất định phải lao tâm khổ chí, mệt mỏi gân cốt, đói da thịt, thân khốn cùng, phe phẩy loạn lên thì phải nhẫn nhịn chịu đựng, không thể phản kháng.

Song những lời này thật đúng là nghiệm chứng ở trên người cô, từ lúc họp xong đã theo bác sỹ Lưu giải phẫu, tìm phòng, hội chẩn, chớp mắt đã đến xế chiều, cô thật sự là vừa mệt vừa đói, nếu không phải là sandwich buổi sáng của thím Vân có rất nhiều nguyên liệu thì cô khẳng định là không được rồi.

Rốt cuộc, lúc bác sỹ Lưu đồng ý, cô mới có thời gian đi phòng ăn tăng ba ăn một chút gì, nhân tiện uống ly cà phê để nâng cao tinh thần.

Dinh, cửa thang máy mở ra, mấy người đàn ông cao lớn tây trang màu đen đứng ở bên trong, bọn họ đi ra ngoài trước, sau đó có một cô gái bụng to đi ra, Trình Du Nhiên có chút buồn ngủ vừa ngẩng đầu, thấy rõ cô gái đi ra, tinh thần lập tức lên.

"Lâm?!"

Cô gái chợt bị gọi lại lúc này mới ngẩng đầu, xuyên thấu qua kính đeo mắt màu trà nhìn người gọi mình, đầu tiên là hơi do dự, rất nhanh, khuôn mặt vốn có chút tái nhợt lập tức trở nên kích động, một tay đỡ bụng, đi tới trước mặt Trình Du Nhiên, tháo kính đeo mắt xuống, trong đôi mắt xanh biếc hẳn là kinh ngạc: "Cathy, sao lại là cậu? Rốt cuộc sáu năm qua cậu đã đi nơi nào, trôi qua có tốt không?"

Nhìn thấy bạn tốt nhiều năm, Eiffel Lâm kéo tay Trình Du Nhiên, kích động nói một tràng, đều hỏi cô sáu năm qua như thế nào.

Trình Du Nhiên mở hai tay ra, đột nhiên cười cười, nói: "Không phải tôi rất tốt sao? Xem cậu lo lắng vớ vẩn kia, ngược lại cậu ấy, Lâm, cậu biết rõ cậu. . . ."

Còn chưa có nói xong, đã bị Lâm ngăn cản, sau đó nhìn về phía mấy người đàn ông bên cạnh, dùng Anh văn nói: "Các người chờ tôi ở chỗ này, tôi có mấy lời muốn nói với bạn tôi."

Nói xong, Lâm kéo Trình Du Nhiên đi tới bên cửa sổ.

Trình Du Nhiên đỡ cô ngồi xuống ghế dài ở hành lang, quan sát cái bụng to ra của cô, cau mày lại nói: "Cậu có con? Cậu biết rõ thân thể của mình, sao lại mạo hiểm như vậy?"

Lâm không còn là thiếu nữ không buồn không lo ngày xưa mà Trình Du Nhiên biết, có chút khổ sở, đưa tay cầm tay Trình Du Nhiên.

"Ba năm trước đây tôi lấy Khải Tắt, tôi cho là chúng tôi yêu nhau nên cái gì cũng không để ý, nhưng cậu cũng rõ, ở trong gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, tôi không sinh đứa bé, không chỉ tôi, ngay cả Khải Tắt đều sẽ không có địa vị." Trình Du Nhiên biết cô và Khải Tắt yêu nhau từ rất sớm, ba năm trước đây, khi cô xem báo chí, nhìn cô ấy gả cho Khải Tắt, cô cũng vui mừng thay Lâm, nhưng cô lại không ngờ Lâm biết tính toán như vậy.

"Cho dù là như thế, cậu cũng không thể lấy tính mạng bản thân ra đùa giỡn, từ nhỏ cậu đã mắc bệnh tim bẩm sinh, trong lúc mang thai gánh nặng sẽ càng lúc càng lớn, dù cậu chịu nổi những thứ này, nhưng sinh con rất dễ sẽ là một thi thể hai mạng."

"Cathy, tôi đều biết những thứ này, vì thế mà mấy tháng qua tôi đều rất cẩn thận, cũng làm theo bác sỹ dặn dò, không phải cậu không biết tình hình mấy năm nay trong gia tộc Khải Tắt, anh ấy yêu tôi, tôi không thể trở mặt coi như không trông thấy, tôi muốn làm chuyện gì đó cho anh ấy, hiện tại tôi tốt lắm, nói về cậu đi, sáu năm qua, trừ ba năm trước cậu sai người tặng một phần quà tặng cho tôi, cũng không có một chút tin tức, sao cậu ở Hongkong, lại còn

làm bác sỹ ở nơi này?"

Trình Du Nhiên gạt đầu một cái, cũng không có nói cặn kẽ chuyện xảy ra mấy năm này, Lâm lại mở miệng hỏi: "Cậu không định trở lại Newyork, về nhà sao?"

"Hiện tại tôi rất tốt, những chuyện kia để sau này hãy nói."

"Cậu không muốn nói, tôi cũng không hỏi, tôi còn có một số việc, đi trước nhé!"

"Bây giờ cậu đang có thai, nhất định phải coi chừng, ở Hongkong có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi." Trình Du Nhiên nhập số điện thoại của cô vào trong di động của cô ấy, vẫn còn có chút lo lắng.

"Cathy, cảm ơn cậu." Lâm cười cười, bốn gã vệ sĩ đi tới, dẫn cô ấy rời đi, nhìn bóng dáng cô ấy rời đi, Trình Du Nhiên cảm giác có chút không được thích hợp, vừa lúc đó, một y tá vội vã chạy tới hướng cô.

"Bác sĩ Trình, bác sĩ Trình, rốt cuộc tìm được cô."

"Làm sao vậy?" Trình Du Nhiên lấy lại tinh thần, hỏi.

Y tá nói một hơi: "Có người tìm cô, đang ở phòng nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Xem mắt trong hôn lễ (Phần 1)

Trình Du Nhiên gạt đầu một cái, có người tìm cô, hơn nữa còn có chuyện rất gấp, sao cô không nhớ rõ mình có chuyện gấp gấp thật nhỉ, nghĩ tới đây đã tới bên ngoài cửa phòng nghỉ ngơi, vừa đẩy cửa ra, liền bắt gặp thân thể nhỏ của Trình Nặc không lo lắng ngồi ở trên ghế, cặp chân lắc lư, đang chơi máy tính bảng trong tay, âm thanh ông ông, cũng biết cu cậu đang chơi trò cực phẩm xe bay sở trường nhất của cu cậu.

Nhìn thấy cửa bị đẩy ra, Tiểu Nặc đem máy vi tính đặt vào trong túi xách, thân thể nhỏ bé lanh lẹ nhảy từ trên ghế xuống, đôi tay cầm túi, nâng đầu nhỏ lên, "Mẹ, con biết ngay là mẹ sẽ quên."

Nói xong, thờ dài bắt đầu đi, một bộ dáng đại nhân nhỏ, Trình Du Nhiên liếc nhìn con trai, đi tới ghế sa lon ngồi xuống, nói: "Sao mẹ có thể quên, công việc của mẹ hơi bận, hết bận mới đi đón con."

"Con đã tan học, mẹ vẫn còn chưa tới. Cũng chỉ có bản thân con tự nghĩ biện pháp thôi."

"Tự mình nghĩ biện pháp, nói đi, con tới đây thế nào?"

"Là Ngải Sâm dẫn con tới." Tiểu Nặc vừa mới nói xong, chỉ thấy cửa phòng nghỉ ngơi bị đẩy ra lần nữa, thân thể cao lớn của Ngải Sâm tựa vào cạnh cửa, trong tay cầm hai chai nước uống, tự nhiên chào hỏi: "Hi, thân ái, có nhớ tôi hay không? Tôi phát hiện Tiểu Nặc có lương tâm hơn, không có việc gì thì quan tâm một người cô đơn hiu quạnh như tôi."

Nói xong, anh đưa một chai nước uống cho Tiểu Nặc, sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh Trình Du Nhiên, chuẩn bị muốn đặt tay lên bả vai cô, nào có thể đoán được, Trình Du Nhiên nhanh hơn một bước, đứng lên làm anh vồ hụt, nhưng rất nhanh lại làm tư thế phóng khoáng như trước để che giấu lúng túng trong nháy mắt đó, "Thân ái, em quá tàn nhẫn."

"Đối với hoa hoa công tử như anh thì không tàn nhẫn, chỉ tàn nhẫn đối với đồng bào phái nữ rộng lớn thôi." Trình Du Nhiên nhếch miệng lên tạo thành một nụ cười nhẹ đẹp mắt, vỗ vỗ bả vai Ngải Sâm, sau đó kéo tay con trai nói: "Tiểu Nặc, chào tạm biệt chú Ngải Sâm, chúng ta phải đi."

"Ngải Sâm, chúng ta lại liên lạc trên web." Tiểu Nặc cười tà khí với Ngải Sâm, cu cậu muốn lên trên web liên lạc, nhất định không có chuyện tốt lành gì, Trình Du Nhiên nhíu nhíu mày, nghĩ ngày đó không nên để cho Tiểu Nặc đi theo Ngải Sâm học máy vi tính gì đó, hiện tại làm cho trong nhà giống như phòng thí nghiệm.

Nhưng từ trong mắt con trai cô lại nhìn ra, cu cậu rất thích Ngải Sâm, mỗi lần có chuyện gì cũng đều tìm anh ta, giống như hiện tại, cu cậu lại đang hỏi cô vấn đề giống như vậy: "Mẹ, vì sao mỗi lần mẹ đều lạnh lùng với Ngải Sâm như vậy?"

"Vậy thì tại sao con lại nhiệt tình với Ngải Sâm như vậy? Con hi vọng Ngải Sâm làm ba con à?" Trình Du Nhiên sờ sờ đầu con trai.

Tiểu Nặc nâng đầu lên, gạt đầu một cái, đứa bé luôn luôn cũng có thể cảm thấy người nào đối tốt với mình, người nào không tốt với mình, Ngải Sâm rất tốt với cậu, hơn nữa.

"Bạn học trong nhà trẻ và cô giáo đều nói con có khuôn mặt rất giống Ngải Sâm, nói con trưởng thành nhất định là trai đẹp, thật ra thì Ngải Sâm làm ba đương cũng rất tốt." Tiểu Nặc trơ mắt nhìn mẹ, vào giờ phút này, khôi phục bộ dáng ngây thơ chất phác mà đứa bé nên có.

Trình Du Nhiên nghe lời của con, đưa tay ngắt cái mũi nhỏ của cu cậu, cười nói: "Con không thể lớn lên giống mẹ sao? Giống mẹ nhất định đẹp trai hơn."

"Mỗi lần mẹ đều nói như vậy, chính là không muốn nói cho Tiểu Nặc biết ba là ai." Tiểu Nặc chợt dừng bước, quệt mồ hôi nhìn mẹ.

Trình Du Nhiên ngừng lại, thở dài một cái rồi nói: "Không phải mẹ không muốn nói cho con mà bản thân mẹ con cũng không biết ba con là người nào."

Cô thực sự nói thật, năm đó là lần đầu tiên cô làm giải phẫu ở chợ đen, cái gì cũng còn không hiểu, đương nhiên cũng không có biện pháp biết rõ đối phương là người nào, thật ra thì bản thân cô cũng không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhưng trời cao cho cô Tiểu Nặc, cũng là bảo vật cô yêu nhất.

"Được rồi, được rồi, mẹ còn phải thay quần áo, nếu không lập tức không kịp tham dự tiệc cưới của dì Gia Kỳ đâu, đi thôi." Trình Du Nhiên kéo tay con trai, đi tới hướng bãi đỗ xe.

Ánh đèn rực rỡ nổi lên, bến tàu Hongkong ngang nhiên thả neo một chiếc tàu thủy, nó hùng vĩ xa hoa, sáng lạn chói mắt trở thành điểm sáng lớn nhất tối nay, làm bóng đêm chung quanh cũng lần lượt mất màu, biến thành tô điểm, lên chiếc tàu thủy, tổng giám đốc tập đoàn Vạn Ngu ở Hongkong - Tư Đồ Hữu đang cử hành tiệc cưới với La Gia Kỳ.

Đèn đóm rực rỡ và âm áp chiếu vào đêm tối làm cho sáng như ban ngày, bản nhạc ưu nhã êm tai vang vọng cả hội trường, vô luận là thực nữ danh môn hay phu nhân đều ăn mặc đồ dạ hội lộng lẫy, nhỏ giọng cười nói; đàn ông thì bung ly rượu đắt giá, thành nhóm bàn luận viển vông; trong sàn nhảy, từng đôi nhẹ nhàng nhảy múa.

Người tham dự tiệc cưới đều là nhân vật có thân phận hiển hách, cũng chỉ có Trình Du Nhiên là một vị bác sĩ thực tập bình thường, cô sẽ đến tham gia, cũng bởi vì La Gia Kỳ là bạn tốt nhất của cô ở Hongkong, hôn lễ hôm nay bởi vì công việc cô không đi được, như vậy tối nay, thế nào cũng phải thôi phòng.

Trong đám người, hai bóng dáng xinh đẹp đã chiếm đoạt con mắt mọi người, Trình Du Nhiên dắt Tiểu Nặc, tơ lụa màu xanh ngọc bao quanh vóc người uyển chuyển hoàn mỹ của cô, đường vòng cung đẹp đẽ, tản ra hơi thở thanh xuân mê người, mái tóc dài quấn tự nhiên ôm lấy khuôn mặt hoàn mỹ, trang điểm nhẹ khiến cô tăng thêm một tia điểm đậm kiều diễm.

Sự xuất hiện của cô, không khỏi làm cho những người ở chỗ này kinh ngạc tròn to hai mắt, đàn ông có ánh mắt hâm mộ, các cô gái có ánh mắt cực độ, trong nháy mắt bầu trời cả hội trường lần lượt thay đổi.

Tiểu Nặc bị cô dắt mặc một thân màu đen lễ phục nhỏ vừa người, trên cổ có một nơ con bướm, mới nhìn giống như một vị thân sĩ nhỏ, cu cậu đắc ý nhún nhún đôi mày kiếm, cu cậu biết, chỉ cần mẹ chịu khó chưng diện chút sẽ có hiệu quả như vậy, vậy mà lúc này đây, cu cậu đương nhiên không thể quấy nhiễu cơ hội mẹ được ái mộ rồi.

Nghĩ tới đây, cu cậu ngẩng đầu nhỏ lên: "Mẹ, con đi ăn bánh ngọt."

"Ừ, chờ đi quá xa." Trình Du Nhiên gật đầu đồng ý, Tiểu Nặc lập tức nhanh chân chạy đến hướng để thức ăn.

Trình Du Nhiên cầm một ly nước trái cây, đứng ở góc, lẳng lặng nhìn khung cảnh náo nhiệt, đáy lòng cũng vui vẻ vì bạn tốt La Gia Kỳ có được hạnh phúc, lúc này âm thanh quen thuộc gọi cô, "Du Nhiên, mới vừa lên tiếng chào hỏi đã không thấy tăm hơi, cậu thế nhưng trốn ở chỗ này, tôi tìm cậu rất lâu."

Đi về phía cô chính là nữ chính của hôn lễ này, hôm nay cô dâu mới La Gia Kỳ mặc một thân áo cưới trắng như tuyết bao quanh cô ấy là nụ cười hạnh phúc, hôm nay cô ấy xinh đẹp giống như tiên nữ từ trên trời giáng xuống, nâng vẩy bước nhanh đến chỗ cô, thân mật kéo cánh tay cô, "Tiểu Nặc đâu?"

"Tự đi chơi rồi." Trình Du Nhiên uống một hớp nước trái cây, nước trái cây còn chưa uống xong đã bị La Gia Kỳ kéo đi, "Đến đây, tôi có một người muốn giới thiệu cho cậu, đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Xem mắt trong hôn lễ (Phần 2)

Trình Du Nhiên còn chưa uống hết một hớp nước trái cây đã bị La Gia Kỳ nhiệt tâm lôi kéo đi hướng cửa sổ sát đất, vừa đi vẫn không quên căn dặn: "Tôi nói với cậu nè, tôi giới thiệu cũng là một vị bác sĩ mới vừa trở về nước, người ta có một bệnh viện của mình, vóc người đẹp trai."

Nghe La Gia Kỳ nhai đi nhai lại câu anh ta lợi hại thể nào tốt ra sao cũng biết được chuyện cô gái này làm được nhiều nhất trong hai năm qua chính là giới thiệu đối tượng cho cô, nói cô đã hai mươi sáu tuổi rồi, cũng không còn nhỏ, những lời này càng nghe càng giống như mẹ già căn dặn con gái không ai

thèm lấy.

Nói xong, La Gia Kỳ đã mang Trình Du Nhiên đi tới ghế sa lon, chỉ thấy người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay cầm một ly rượu đỏ, thân hình cao lớn mặc tây trang màu đen, áo sơ mi màu xám tro với cà vạt cùng màu, diện mạo tài giỏi, ngũ quan cương nghị khắc sâu buộc vòng quanh nụ cười đẹp mắt.

"Chấn Vũ." La Gia Kỳ kêu một tiếng, người đàn ông giương mắt lên, hơn nữa thân thể đứng lên cao lớn, cười nói: "Tu Đồ phu nhân, sao cô lại rảnh rỗi tới hỏi thăm tôi thế này? Còn dẫn theo một mỹ nữ."

"Tôi đây cố ý mang một mỹ nữ đến cho anh làm quen." La Gia Kỳ đẩy Trình Du Nhiên một cái, để cho cô tiến lên một bước, tiếp tục nói: "Bạn tốt nhất của tôi, Trình Du Nhiên, cô ấy cũng là một bác sỹ."

Trên mặt Tiểu Chấn Vũ vẫn mang theo nụ cười anh tuấn, khẽ gật đầu, trong nhà vẫn nháo bắt anh xem mắt, tối nay La Gia Kỳ đã nói giới thiệu cho anh, anh vốn không có bao nhiêu hứng thú, nhưng sau khi nhìn thấy Trình Du Nhiên, anh ngược lại có suy nghĩ khác, hình như có thể tiếp tục.

"Trình tiểu thư, chào cô." Tiểu Chấn Vũ lễ phép vươn tay, ý bảo bắt tay, Trình Du Nhiên đứng lễ nghi, cũng đưa tay ra, La Gia Kỳ thấy hai người coi như hợp, cũng lấy cớ rời đi trước, nhường không gian lại cho bọn họ.

"Trình tiểu thư cũng là bác sỹ? Học khoa gì vậy?"

"Tôi chỉ là một bác sỹ thực tập, còn chưa nghĩ ra chọn khoa gì." Trình Du Nhiên vừa nói vừa đưa ánh mắt nhìn xung quanh, trong lòng suy nghĩ, tên tiểu tử Tiểu Nặc này nháy mắt đã không biết chạy đi nơi nào rồi.

Tiểu Chấn Vũ giơ tay lên, ý bảo nhân viên phục vụ bưng rượu tới đây, cầm lấy một ly rượu đưa cho Trình Du Nhiên.

Trình Du Nhiên cũng không có ý định đi quan tâm tới cái này, cầm rượu lên liền ực một cái cạn, tiếp theo đó tìm kiếm con trai ở nơi nào.

Tiểu Chấn Vũ nhìn cô gái trước mắt không hề làm bộ, cười thâm trong bụng, "Rất vinh hạnh được biết Trình tiểu thư, không biết Trình tiểu thư có hứng thú với cái gì không?"

"Không có." Cô nhàn nhạt trả lời hai chữ, tiếp tục quét qua mỗi một góc.

Tiểu Chấn Vũ cười nhìn cô, lại hỏi: "Thường ngày thích làm chuyện gì nhất?"

"Không có." Cô vừa trả lời cực kỳ đơn giản, sau đó, để cái ly trong tay xuống, có lẽ đã không còn nhiều tính nhẫn nại để tiêu hao ở nơi này, vì vậy giương con mắt nhìn về phía người đàn ông anh tuấn trước mắt, mở miệng nói: "Những thứ này tin chắc rằng Gia Kỳ đã nói với anh rồi, Tiểu tiên sinh hẳn không có hứng thú nghe, chỉ có điều chưa có đồng tim, dù sao chúng ta không thích hợp."

Cô lạnh lùng cự tuyệt làm cho đối phương có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại lộ ra một nụ cười nhạt nhòa, hỏi: "Có thể nói cho tôi biết tại sao không thích hợp không?"

"Tiểu tiên sinh đích thực là người đàn ông độc thân hoàng kim được rất nhiều cô gái tha thiết ước mơ, cho nên tôi nghĩ rằng nhân sỹ được mến mộ giống như Tiểu tiên sinh sẽ không nguyện ý làm ba hờn đầu."

"Trình tiểu thư, lời này là ——"

"Mẹ!" Một giọng trẻ em trong trẻo ngắt lời Tiểu Chấn Vũ, chỉ thấy bé trai mặc lễ phục nhỏ màu đen chạy tới chỗ cô, ánh mắt nhất thời thấy được người đàn ông cao lớn trước mắt thì nhú nhú mày hỏi: "Mẹ, chú này là ai vậy?"

Hóa ra cô nói ba hờn là cô có một con trai, đứa nhỏ này xem ra cũng 5, 6 tuổi, không ngờ cô đã có con trai.

"Chỉ là khách quý nơi này mà thôi." Trình Du Nhiên thấy xong chuyện, lười biếng nói: "Cho nên Tiểu tiên sinh nên bỏ thời giờ suy xét người khác đi."

"Mẹ, suy xét cái gì?" Đối với những chuyện này Tiểu Nặc luôn luôn đều là tuân theo, tâm tính xen vào việc của người khác bởi vì cu cậu liếc thấy chú này hình như có chút hứng thú với mẹ, vì vậy, chống nạnh, đứng ở trước mặt mẹ, một bộ cảnh tượng tức cười của con gà con bảo vệ gà mẹ, Tiểu Nặc hết sức có khí thế ngẩng đầu lên, tiến lên trước mặt chú kia nói: "Chú à, chú muốn cưa mẹ cháu thì trước hết phải qua cửa ải của Tiểu Nặc này đã."

Tiểu tử này, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, Trình Du Nhiên nhú nhú mày, còn chưa lên tiếng đã thấy Tiểu Chấn Vũ khom thân thể xuống, cười nói: "Người bạn nhỏ, chào cháu."

Nói xong, anh muốn đưa tay sờ sờ đầu bé trai này, Tiểu Nặc lại né tránh trước một bước, động tác này thật đúng là lưu loát mau lẹ, trừ mẹ ra, ai cũng không thể sờ đầu của cu cậu.

"Chú à, chú là ai, bao nhiêu tuổi, làm việc gì, hoàn cảnh trong nhà thế nào, lương tháng bao nhiêu, có thích sạch sẽ không, thích gì, kết giao với mấy cô gái rồi. Còn là trai tân?" Tiểu Nặc hỏi rất nhiều vấn đề, những vấn đề này đều là do cu cậu nhìn thấy từ bảng thống kê trên web về đi xem mắt, vừa đúng lúc có công dụng, chỉ là, vì điều tra rõ ràng hơn, cu cậu còn tăng thêm một vấn đề khác nữa.

Tiểu Chấn Vũ nhất thời há to miệng, tên tiểu tử này hỏi sao nhiều thế, đặc biệt là vấn đề cuối cùng của cu cậu, khiến anh trong lúc nhất thời không biết trả

lời thế nào, gương mặt tuấn tú nhất thời hiện ra một tia thẹn thùng.

Tiểu Nặc thấy chú này không trả lời, lại nhìn bộ dáng của anh, theo Ngải Sâm nói, chú này nhất định còn chưa có kinh nghiệm, nghĩ thế, nhếch miệng lên cười tà, "Chú à, chú không trần được mẹ cháu đâu."

Đây là Tiểu Nặc rút ra kết luận, trán Trình Du Nhiên hiện ra ba đường vạch đen, xem ra sau này cô nhất định phải mãnh liệt ngăn cản cu cậu lui tới với Ngải Sâm, gõ một cái vào đầu cu cậu, "Tiểu Nặc, lời này của con là đang nói mẹ con rất hung hãn?"

Tiểu Nặc không nói gì, chỉ cười ngọt ngào, nhìn bộ dáng mẹ như vậy, cu cậu nhất thời khôi phục bộ dáng đứa bé, đưa tay nắm lấy mẹ, Tiểu Chấn Vũ nhìn đôi mẹ con này, mặc dù những vấn đề vừa rồi làm anh hơi xấu hổ, nhưng lại càng cảm thấy hết sức có ý tứ.

Lúc này, bên kia hội trường chợt truyền đến một hồi tiếng thét chói tai, "Không xong rồi, cứu mạng, bên này có người té bất tỉnh!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Diện mạo vốn có của bác sỹ

"Không xong rồi, cứu mạng, bên này có người té bất tỉnh!" Bàn ăn bên kia truyền đến âm thanh thét chói tai, rất nhanh, rất nhiều người vây lại, vội vàng hỏi hướng chung quanh: "Nơi này có ai là bác sỹ?"

"Làm ơn nhường chút, tôi là bác sỹ." Trình Du Nhiên đi tới bằng tốc độ nhanh nhất, vừa nói vừa gạt đám người ra, ý bảo con trai đứng ở một bên, nhìn người phụ nữ có thai nằm trên mặt đất một chút, khom thân thể xuống, một tay nắm làn váy lên, động tác dồn hết sức không chút do dự xé váy mình ra, nhanh chóng ngồi xổm xuống.

"Tôi là bác sỹ, cô không cần sợ, từ từ hô hấp."

Một tay đệm người phụ nữ có thai lên, một tay cẩn thận lật thân thể cô gái đó lại, khi người phụ nữ có thai nằm ngang thì mới nhìn rõ gương mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, "Lâm?"

"Cat, Cathy, cứu, cứu con tôi." Lâm trở tay cầm tay Trình Du Nhiên, run rẩy, sắc mặt càng tái nhợt, nhưng trong ánh mắt lại hết sức tin tưởng, tin tưởng người bây giờ cô đang nắm lấy, nhất định có thể cứu con cô.

Về lời Lâm nói, khiến Trình Du Nhiên nhú nhú mày, nhưng bản thân cô lại có thể đồng cảm, bởi vì cô cũng là mẹ của đứa trẻ, đã từng làm quyết định như vậy, vào giờ phút này, đã không có thời gian cho cô nghĩ cái khác, một tay nắm lấy cổ tay cô ấy, ngón tay mảnh khảnh trắng như tuyết nhẹ nhàng đặt tại mạch đập, chung quanh cũng trở nên yên tĩnh, hai vệ sỹ da đen cũng đứng ở hai bên, bác sỹ vốn xách theo cái hòm tới bên cạnh trước lại yên lặng chờ ở một bên.

"Cậu nói cho tôi biết là đau ở vị trí nào?" Giọng của Trình Du Nhiên đánh vỡ phần yên tĩnh này, Lâm thở hổn hển, trả lời đứt quãng: "Trên, trên bụng."

Trình Du Nhiên khép năm ngón tay lại, nhẹ nhàng đề ở vị trí bụng cô ấy, "Nơi này đau không?"

"Hình như." Lâm còn chưa nói xong, tay Trình Du Nhiên ấn sâu một cái rồi chợt nâng lên, chỉ thấy Lâm bị đau đến kêu thành tiếng, đau đến mức nước mắt cũng trào ra từ khóe mắt, tiếng thở càng ngày càng gấp rút, Trình Du Nhiên tiếp tục đề mạch đập của cô ấy, "Là đau như thế nào?"

"Cả, cả trong bụng xoắn." Chữ đau còn chưa nói ra, cô ấy chợt hít một hơi, khó chịu ho hai tiếng, hô hấp càng dồn dập, rất nhanh, hoàn toàn giống như không thở nổi, cả khuôn mặt đỏ lên, thời điểm bụng cô ấy càng ngày càng lớn, gánh nặng của tim sẽ càng lúc càng lớn, tim có nước đọng đưa đến khó thở.

Trình Du Nhiên giương mắt hướng vị bác sỹ xách theo cái hòm rồi nói: "Đề cái hòm thuốc xuống, lập tức đi chuẩn bị băng ca, phải nhanh mở bụng sinh."

"Phải, phải ở chỗ này sao? Hơn nữa, Hoắc Bối Nhĩ phu nhân còn chưa tới ngày sinh." Bác sỹ có chút do dự mà nói ra, hiện tại ở vùng biển quốc tế, trên tàu thủy không có thiết bị tốt nhất, nếu xảy ra chuyện gì, anh ta cũng không đảm đương nổi.

Trình Du Nhiên liếc mắt nhìn con trai của mình, chỉ thấy Tiểu Nặc nhận được lệnh, thân thể nhỏ nhắn linh hoạt tiến lên cầm cái hòm thuốc tới, đặt ở trước mặt mẹ, sau đó lui về phía sau, cầm laptop bên cạnh bé gái tới, chỉ vào bản vẽ mặt phẳng tàu thủy, nói: "Mẹ, tầng ba khoang thuyền có phòng cấp cứu chữa bệnh."

Trình Du Nhiên nghe lời của con, lúc này trên tay đã đeo bao tay, cầm kim châm trong hòm thuốc lên, nhẹ nhàng đề lại vị trí ngực, không có một tia do dự, liền cắm xuống, rất nhanh, hô hấp của Lâm dần dần vững vàng, thần nhiên đưa tay cầm tay, không nói gì, nhưng trong mắt cũng đang nói cho cô biết, bất luận như thế nào, chỉ cần giữ được đứa bé.

"Yên tâm, các cậu sẽ không có chuyện gì." Trình Du Nhiên hướng cô gạt đầu một cái, dù lúc đang làm giải phẫu chợ đen, cô cũng không lộ ra vẻ mặt

ngghiêm túc như vậy, nhưng lần này, cô không thể lơ là.

Lúc này, Tiểu Chấn Vũ đã mang theo nhân viên cứu hộ trên thuyền cầm băng ca vội vã tới đây, thận trọng mang cô ấy lên phòng cấp cứu tầng ba, Tiểu Chấn Vũ cũng đi vào theo, mang theo bao tay trừ độc, "Tôi tới trợ giúp cô."

Người ở bên ngoài nghe thấy, bác sỹ nổi tiếng thế nhưng tới trợ giúp một bác sỹ thực tập, nhưng Tiểu Chấn Vũ cũng vừa mới nhìn ra, năng lực của cô tuyệt không phải chỉ là thực tập.

Trình Du Nhiên gạt đầu một cái, ý bảo con trai chờ ở bên ngoài, sau đó đóng cửa lại, trong phòng giải phẫu còn có vị bác sỹ Định đi theo đến, để điện thoại xuống, nói: "Thuốc tê còn chưa tới, đã sắp đến, trước hết hãy chờ một chút."

"Đã không thể đợi rồi, dao giải phẫu." Trình Du Nhiên vươn tay, ý bảo Tiểu Chấn Vũ đưa dao giải phẫu cho cô.

Cầm dao, hạ dao, đổi dao, từng động tác vừa nhanh lại chính xác, máu không ngừng chảy, Trình Du Nhiên bình tĩnh mở miệng: "Liên tục báo cáo chỉ số sinh mạng cùng nhịp tim."

Bác sỹ Định nhìn quá trình giải phẫu, trán đầm mồ hôi, anh quả thật không thể tin được tất cả những gì mà mắt mình thấy, ngay cả Tiểu Chấn Vũ cũng có chút khiếp sợ, đã thấy tay đưa bé, mà Trình Du Nhiên lại càng thêm bình tĩnh, tay càng lúc càng nhanh, "Dao giải phẫu. kim cầm máu."

"Chỉ số sinh mạng đang giảm xuống nhanh." Bác sỹ Định khản trương lần nữa tim cũng sắp nhảy ra ngoài, tiếp tục đếm số, lúc này, thuốc tê chuyên chờ bằng máy bay đã tới, nhân viên cứu hộ vội vã đẩy cửa ra, Tiểu Chấn Vũ lập tức tiêm thuốc tê.

Vậy mà, vừa lúc đó, Trình Du Nhiên ôm đứa bé ra ngoài, ô oa oa ——

Sinh mạng mới đến thế giới này cất tiếng khóc vang dội đầu tiên, xuyên phá cả phòng giải phẫu, nhân viên cứu hộ lập tức đón lấy đứa trẻ, kiểm tra cho bé, cô lập tức khâu vết thương cho Lâm, hơn nữa kiểm tra chỉ số nhịp tim.

"Lâm, là con trai, chúc mừng cậu." Đứa trẻ và mẹ đều bình an vô sự, Trình Du Nhiên nhếch miệng cười nhẹ dưới khẩu trang.

Lâm vô lực nằm ở trên giường, khắp người đầm đìa mồ hôi, chậm rãi mở hai mắt, thở dài một hơi mệt mỏi và yếu đuối, nhưng cô lại biết, cô sinh con ra, đây là con của cô và Khải Tắt, đứa trẻ của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, cô nhìn Trình Du Nhiên, nói cảm ơn: "Cathy, khổ cực cho cậu rồi!"

"Là ý chí của cậu mạnh." Trình Du Nhiên nhìn đứa bé trong ngực nhân viên cứu hộ, đưa tay ôm lấy, đặt ở bên người Lâm, để mẹ đứa trẻ hôn nó đầu tiên, giống như năm cô nằm trên bàn mổ, bác sỹ ôm Tiểu Nặc đi tới trước mặt cô, tay nhỏ bé nắm chặt ngón tay cô.

Lúc này, tàu thủy đã đến bến cảng, đội ngũ hộ sỹ đã sớm chờ ở bến cảng, Trình Du Nhiên kéo con trai, cùng Lâm cùng nhau đi ra khoang thuyền.

"Lần này cũng khổ cực cho anh rồi." Cô hướng Tiểu Chấn Vũ cười cười, không quay đầu lại mà rời đi.

Tiểu Chấn Vũ còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy bọn họ rời đi, anh đứng tại chỗ, nhìn một đám người rời đi, ánh mắt rơi vào trên người một đôi mẹ con.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Xem xem ai không khách khí

Trình Du Nhiên đưa Lâm đến bệnh viện, xác định cô ấy và đứa bé đều không có gì đáng ngại sau đó mới lái xe đưa con trai Tiểu Nặc của mình về nhà.

Lúc này, bóng đêm càng đậm, trong xe, Trình Du Nhiên gác một tay lên cửa sổ xe, một tay cầm tay lái, tư thái lái xe lười biếng, Tiểu Nặc sớm đã thành thói quen với bộ dáng này của mẹ, cu cậu biết, khi mẹ dừng cảm, nghiêm túc thì sẽ có bộ dạng vốn có của bác sỹ, chỉ cần vừa kết thúc, cả người biến thành một con mèo lười biếng, cũng chính như bây giờ.

Tiểu Nặc nhú mày, vượt qua cửa ải cuối cùng trong trò chơi, quay đầu nhìn Trình Du Nhiên, hơi tức giận nói: "Mẹ, mẹ thân yêu lâu không có mua táo phở Dương Ký, mẹ đi mua cho Tiểu Nặc ăn có được không. Tiểu Nặc thật muốn ăn."

Trình Du Nhiên nhìn bộ dáng con trai, trầm mặc mấy giây, cuối cùng vẫn bại lui bởi vẻ khẩn cầu bên trong ánh mắt cu cậu, thật đúng là chứng thực câu nói của người xưa, con trai chính là món nợ đời trước tìm đến đời trên người mẹ, "Hiện tại mấy giờ?"

"Còn có mười phút là đến giờ." Tiểu Nặc thoáng nhìn đồng hồ trên cổ tay, nhanh chóng trả lời, nói cách khác, cô chỉ có mười phút xuất phát lộ trình nửa giờ, trước tra biểu đồ đến Dương Ký trước, Trình Du Nhiên nhú mày, đóng cửa sổ xe, nhắc nhở con trai: "Ngồi xong!"

Giảm hạ chân ga, xe tựa như tên rời cung, vèo biến mất trong màn đêm, Tiểu Nặc lộ ra nét mặt hưng phấn, giống như là khắp nơi chơi trò đua xe, cu cậu biết, mẹ cũng là một tay chơi xe, căn bản không nóng nảy sợ không kịp thời gian.

Quả nhiên, vừa giảm có một chút đã tới Dương Ký, Tiểu Nặc mang theo hai bát tào phớ đi ra, trong tay còn cầm một cốc chè Tuyết Nhĩ.

"Đã nói chỉ mua hai bát tào phớ, con còn mua một cốc chè?" Trình Du Nhiên nhìn chăm chăm chè trong tay con trai, chỉ thấy Tiểu Nặc bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Ông chủ Dương nói con ngoan, đã trẻ thế này còn bảo mẹ mua đồ ăn, mặt khác còn đưa cho Tiểu Nặc một cốc chè."

Nói xong, Tiểu Nặc khiêu lông mày kiêu hãnh mẹ, khuôn mặt nhỏ anh tuần tròn đầy nụ cười khả ái, quả nhiên, giả bộ ngoan giả bộ đáng thương để được yêu mến là chiêu mà tiểu tử này am hiểu nhất, một chiêu này dùng ra, từ già đến trẻ đều phải chịu thua.

"Con ấy à, được rồi, về nhà thôi." Trình Du Nhiên sờ sờ cái đầu nhỏ của cu cậu, đập chân ga, khởi động xe.

Rất nhanh, xe chạy đến đầu đường Vượng Giác náo nhiệt, nhìn xem thời gian đã muộn rồi, phải về sớm để ngủ, đang quyết định phải tăng tốc, Tiểu Nặc chợt kinh hô một tiếng: "Mẹ, đó không phải là chú A Tư sao? Chú ấy bị thật nhiều người đuổi theo kìa!"

Tiểu Nặc ghé vào trên cửa sổ xe, ngón tay út mím mím chỉ nơi dưới đèn neon, chỉ thấy một bóng dáng cao gầy đang chạy, trên mặt xuất hiện máu ứ đọng giống như là bị đánh qua, mấy gã đàn ông đuổi sát sau lưng, chợt bị một người bắt được, anh khéo léo xoay người tránh né, tiếp tục chạy về phía trước, người đuổi theo anh thì không bỏ qua, mắt thấy anh sẽ bị bắt được.

Lúc này, kít một tiếng, một chiếc xe con dừng ở bên rào chắn, "Lên xe!"

A Tư thấy rõ người trong xe, môi mông còn có vết máu gương lên cười nhàn nhạt, hai tay chống vào rào chắn, thân thể linh hoạt nhảy qua, sau đó tiến vào trong xe rất nhanh.

"Tiểu Nhiên Nhiên, em——" A Tư còn chưa nói xong, cả thân thể bị bắn về phía sau do xe chợt nổ máy, xe bay dọc theo đường phố, Trình Du Nhiên thuận tiện quăng một câu cảnh cáo, "Anh còn dám cứ gọi tôi như vậy ...tôi liền ném anh xuống xe để cho bọn họ bắt anh!"

Hai cánh tay A Tư mở ra, khoác lên trên ghế dựa, gương mặt máu ứ đọng vẫn còn đùa bỡn, ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Nặc, hi một tiếng, "Tiểu Nặc, một thời gian không thấy, con trở nên đẹp trai hơn đấy."

"Ý nói Tiểu Nặc trước kia không đẹp trai ư?" Tiểu Nặc nhún mày, A Tư thở dài một cái, còn lựa chọn cảm miệng, thật đúng là hai mẹ con, tính khí hợp thành một, chọc không được.

"Mẹ, phía sau có rất nhiều xe đang đuổi theo chúng ta, chú A Tư, hình như chú lại gây họa lớn rồi." Tiểu Nặc vang lên giọng nói trong trẻo, Trình Du Nhiên đã sớm thấy được từ kính chiếu hậu, ừ nhẹ, nghĩ cũng biết paparazzi A Tư vừa gây họa vì tình báo gì đó.

"Khuya lắm rồi, chúng ta nên nhanh chóng trở về ngủ, Tiểu Nặc, con làm xong?"

Dứt lời, trên đường xe nhất thời xuất hiện trường hợp đua xe, chỉ thấy phía sau rõ ràng càng giống như là đuổi giết, một chiếc USV màu trắng nhanh chóng, thẳng tắp xuyên qua quốc lộ, mấy chiếc xe theo sát sau lưng lao nhanh, động cơ rung động phá vỡ ban đêm yên tĩnh.

Lúc này, hai chiếc xe vây xe Du Nhiên, A Tư nghiêng thân thể về phía trước, nói: "Du Nhiên, sử dụng queo cua bỏ rơi bọn họ."

"Đừng nói nhảm, lái xe hiện tại là tôi." Trình Du Nhiên lạnh lùng mở miệng, bây giờ bọn họ bị người đuổi theo, còn không phải vì tiểu tử phía sau sao, hơn nữa, cô lái xe, ghét nhất là có người lái nhái, nghĩ vậy đánh cô, còn phải xem xem bọn họ có bản lĩnh này hay không!

Trình Du Nhiên nhẹ liếc xe bên trái, khoe miệng khẽ gương lên, ngón tay gạt ở trên tay lái, chợt, nhanh chóng kéo ra, một thao tác khéo léo, xe chạy ra từ giữa bao vây, mấy chiếc xe sau lưng cũng không phải là người lương thiện, nhìn tốc độ này cũng biết đua xe đối với bọn người này mà nói như cơm bữa.

Nhất thời, động cơ mấy chiếc xe điên cuồng gào thét trong trời đêm, dường như người đàn ông trong chiếc xe kia gầm thét, "Nếu xe không dừng lại, giao người ra, chúng tao cũng không khách khí!"

Trình Du Nhiên vốn không có hăng hái gì, nhưng nghe lời nói của đối phương, trong mắt xinh đẹp lộ ra nụ cười lạnh lùng, vậy thì xem xem ai không khách khí!

Một giây kế tiếp, âm thanh bánh xe phá vỡ mặt đất đồng thời rẽ hướng khác, đổi ngăn cản, đập chân ga, tay chuyển tay lái linh hoạt, đuôi xe nhất thời xoay chuyển 90 độ, giống như bình thường di chuyển bay qua đường rẽ, ngay sau đó thắng xe, quay về, bánh xe phát ra âm thanh ma sát, nghênh ngang rời đi.

Tiếp đó, từ trong cửa sổ xe, loáng thoáng nhìn thấy hai đường chông chéo một nơi, mấy chiếc xe chạm vào nhau, A Tư thu hồi ánh mắt, phát ra tiếng cười sang sảng: "Tiểu Nhiên Nhiên, kỹ thuật này của em không làm được bác sỹ còn có thể suy tính đi đua xe, Tiểu Nặc, con nói phải không?"

"Xem đi, mẹ, ngay cả chú A Tư cũng cho rằng mẹ không thể tốt nghiệp." Tiểu Nặc cảm miệng nhỏ nuốt tào phớ vào trong miệng, ban đầu mẹ lái xe, cu cậu đã có bộ dáng nhàn nhã ăn tào phớ, nghe được lời nói của chú A Tư, lông mày kiêu hãnh nói với mẹ, sau đó lộ ra nụ cười khẳng định.

...dien.dan.le.quy.don...

A Tư sừng mặt sừng mũi còn đùa chơi tóc roi, để tay trên bả vai Du Nhiên, nói: "Không sao, nếu em không thể tốt nghiệp thì đến nơi này."

"Đi theo anh lẫn vào đám chó săn (paparazzi)?" Trình Du Nhiên liếc tay A Tư đặt ở trên vai mình, tiểu tử này chỗ nào cũng có tinh con chó, ngày ngày làm yêu sách người ta, lần này nhất định là bị người ta bắt đúng lúc.

"Em cũng chớ xem thường nghề nghiệp của tôi đây, bốn suất ca vạch trần lời nói dối vì quần chúng rộng lớn, bí mật của cảnh sát Hoàng Văn Diệu, em có biết hay không, tôi nay tôi lấy được yêu sách lớn nhất." Gương mặt A Tư hài lòng, ra khỏi xe khoanh hai tay trước ngực, một đường đi theo mẹ con Trình Du Nhiên đến thang máy, mặc dù phía sau bị phát hiện, còn bị người đuổi theo, nhưng anh vẫn còn phát hiện một người khác ở nơi đó, "Em có biết hay không, gần đây có một nhân vật lớn tới Hongkong, nghe nói. Tiểu Nhiên Nhiên, em làm cái gì thế?"

Trình Du Nhiên mở cửa đã ngăn ở cửa, nói: "Nói xong rồi anh cũng nên đi về, ngủ ngon."

"Em nhần tâm để một người bị thương như anh trở về một mình trong đường tối đen kia ư?" A Tư cũng không có ý rời đi, đến gần Trình Du Nhiên, làm bộ đáng thương tiếp tục nói: "Nếu tôi trở về, trên đường gặp phải bọn họ, em sẽ mất đi người bạn tốt nhất là tôi đây."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tô Bà ác liệt nhất

"Nói không chừng đây là một chuyện tốt." Trình Du Nhiên lười biếng ngăn cản ở cửa chính, nhàn nhạt khạc ra.

"Trình Du Nhiên, đã vậy em còn quá không có lương tâm, dù bán nhân tình cũng không lấy? Em xem tôi bị thương thành như vậy, đau." Bởi vì A Tư nói chuyện vô cùng kích động, động phải vết thương ở khóe miệng, còn muốn đùa bốn cũng không thể đùa bốn, nhú nhú mày, rên lên một tiếng.

"Trình Du Nhiên tôi làm việc chưa bao giờ cố ý giúp người để được ban ơn." Cái cô gái nhần tâm này, A Tư cắn răng, nhưng vẫn mặt dày mày dạn nói: "Được rồi, được rồi, Du Nhiên tốt của tôi, tôi bảo đảm, chỉ ở nhờ một đêm, tôi sẽ trở về, tôi thề, tôi hướng về phía tòa án thề."

Trình Du Nhiên đưa tay vỗ vỗ bờ vai anh, mở miệng nói: "Người anh em, anh thề đã độn đầy kho, uy tín đã sớm phá sản, không có cơ hội chống án đâu, trực tiếp tuyên bố tử hình."

Mỗi lần đều nói ở nhờ một đêm, kết quả là vết sạch trong tủ lạnh chứ sao, còn tưởng nơi này là nhà mình, nếu cô còn để cho anh ở lại, cô sẽ.

Lúc này, Tiểu Nặc lúi cúi kéo vạt áo mẹ, nghiêng đầu nhỏ, nói: "Mẹ, mẹ xem chú A Tư thương nặng như vậy, để cho chú ấy ở lại đây đi."

Trình Du Nhiên cúi đầu nhìn đáng vẻ chờ mong của con trai, thở dài một cái, lại một lần nữa thua cầu khẩn mãnh liệt ở bên trong ánh mắt cu cậu, buông tay chặn ở cạnh cửa ra, bởi vì, cô rất rõ ràng con trai muốn làm gì kế tiếp, cũng chỉ có tên tiểu tử A Tư này mới có thể khiến Tiểu Nặc đau lòng vì anh ta.

"Oa, còn là Tiểu Nặc đối với chú tốt nhất." A Tư mừng rỡ nhìn Tiểu Nặc, xem ra khả năng đẹp trai của anh vẫn như cũ không giảm, ngay cả đứa bé cũng đau lòng vì anh, thời điểm anh đang đắc chí, Tiểu Nặc chợt đưa một bàn tay ra, "Phí ăn ở."

Ba chữ hoàn toàn đập tan ảo tưởng tốt đẹp trong lòng A Tư đẹp trai, Tiểu Nặc có bộ mặt phốt tính nhìn A Tư, "1000 đồng trong tám giờ, tổng 880 đồng, thôi 80 đồng xem như là miễn ưu đãi tình hữu nghị, phí ăn ở là 800 đồng."

"Tiểu Nặc, cháu."

"Chú A Tư, cháu khẩn thiết cầu khẩn mẹ thì mẹ mới đồng ý, không phải chú A Tư không có tiền chứ?" Khuôn mặt nhỏ anh tuần của Tiểu Nặc dần dần trầm xuống, theo mẹ dạy, không có tiền? Đó chính là không nói chuyện, đưa tay muốn đóng cửa lại, bàn tay A Tư nhanh chóng nắm cửa chính, một tay đem 1000 đồng đặt ở trên tay Tiểu Nặc, quả thực là quá xem thường người, dẫu sao anh cũng là chó tinh anh, chút tiền lẻ này tính là gì, ngày mai yêu sách ra, anh không phát cũng khó.

Nhưng tối hôm nay, anh phải tìm bến an toàn để trốn tránh khó khăn.

Tiểu Nặc buông lỏng tay cầm cửa ra, xoay người, đem 1000 đồng giao cho mẹ ở sau lưng, ngón tay Trình Du Nhiên phẩy phẩy tiền giấy một ngàn đồng, nhàn nhạt nói một câu: "Tối nay ghé sa lon là của anh."

A Tư bước nhanh vào, thân thể cao gầy đổ xuống ghế sa lon, giờ tay hướng Trình Du Nhiên, nói: "Không phải nói 800 sao? Trả lại tiền thừa." Ngủ chiếc ghế salon còn mất 800 đồng, thật là kẻ bịp bợm, anh cũng không thể thua thiệt, muốn cô trả tiền thừa.

Trình Du Nhiên khẽ liếc tay anh một cái, lạnh lùng xoay người, đi lấy cái hòm thuốc, "Không có tiền lẻ, hai trăm kia xem như tiền thuốc thang của anh."

A Tư nhìn hành động của cô, trong lòng rất mừng, Tiểu Nhiên Nhiên thoa thuốc giúp mình, vậy thì hai trăm đồng cũng coi như đáng giá, lập tức làm ra bộ dạng chờ cô thoa thuốc, nào có thể đoán được, Trình Du Nhiên đem cái hòm thuốc để xuống trên đùi anh, bỏ lại một câu "Ngủ ngon", hai mẹ con đã đi tới gian phòng, vừa đi sờ sờ đầu con trai khích lệ.

"Mẹ, nói xong rồi, 300 đồng là tiền thưởng của con."

"Không thành vấn đề, ngày mai mua bánh pho mát trả lại cho con."

Đáng ghét, đáng ghét, hai mẹ con này quả thật chính là bà chủ. A Tư đang muốn bỏ lại cái hòm thuốc, lại nghe được âm thanh non nớt truyền đến: "Chú A Tư, hòm thuốc kia là bảo bối của mẹ, chú mà làm hỏng, cẩn thận mẹ tức giận."

Nói xong, thu đầu nhỏ về, đóng cửa phòng lại, cả phòng khách chỉ còn sót A Tư cô đơn ngồi ở trên ghế sa lon, cầm thuốc sát miệng vết thương cho mình, bộ dáng kia xem ra đáng thương cùng thể lương, thuận theo hoàn cảnh, còn thổi qua một cơn gió lạnh, khiến cho anh rung mình một cái.

Công việc buổi tối hôm nay làm anh sắp chết đói, trước tìm một chút đồ ăn, kỳ thật anh rất rõ về tay nghề của thím Vân, hơn nữa còn nhớ nhưng muốn chết, thừa dịp ban đêm gió lớn ăn sáng khoái, anh cảm thấy đáng giá khi mất 1000 đồng, vì vậy, anh rời khỏi ghế sa lon, nhanh chóng chạy tới phòng bếp, trong lòng vui thích vì nghĩ tới có thể lấp đầy bụng mình, nào có thể đoán được, cửa tủ lạnh vừa mở ra, cái gì? Trống không?

"A, tôi quên nói cho anh biết, tủ lạnh hỏng, trong nhà cũng không có cái gì ăn." Không biết Trình Du Nhiên xuất hiện ở phòng bếp từ lúc nào, mặc đồ ngủ, rót cho một ly nước mình, lười biếng nói một câu với người hóa đá sau khi mở tủ lạnh ra, đi ra khỏi phòng bếp, chỉ nghe được bên trong truyền đến một tiếng gầm thét tức giận: "Trình Du Nhiên, em là Tô Bà ác liệt nhất!"

Trình Du Nhiên ngáp một cái, đây chính là anh tự nguyện, không có quan hệ gì với mình, trở lại phòng của mình.

Lúc này, điện thoại đặt ở trong ngăn kéo phát ra một tiếng bip, cô lấy ra vừa nhìn tin tức phía trên, lại ngáp một cái.

Quán anh khi gió, ngủ trước đã, ngày mai lại nói, không biết tiểu tử Ngải Sâm này tìm cô có chuyện gì, không phải nói rõ gần đây cô không nhận việc ư?

Ngày thứ hai, Trình Du Nhiên đuổi cái lưng nhức mỏi, trong lòng không ngừng cảm khái mình mệnh khổ, người Chủ nhật nghỉ ngơi, ngay cả Tiểu Nặc cũng đi ra ngoài với thím Vân rồi, cô lại phải đi làm, tan việc vẫn không thể đi ngủ, phải đi tìm tiểu tử Ngải Sâm kia, hôm nay là một ngày bận bịu của cô, thật không biết có chuyện lớn gì.

Nghĩ tới đây, lái xe đi đến quán bar Khai Việt mà Ngải Sâm mở, nhưng không biết, đêm này, xác thực có chuyện lớn sắp sửa xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lần này thôi đấy, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!

Quán bar Khai Việt coi như có chút danh tiếng ở phố Lan Quế, Ngải Sâm chính là ông chủ quán rượu này, anh mở quán cũng chỉ là vì ngày thường nhàm chán, khai triển sở trường anh yêu thích nhất——cư những cô nàng ngu ngốc.

Hiện tại không thể, vào giờ phút này anh đang lấy kỹ thuật pha rượu thuần thục cùng khuôn mặt anh tuần chỉnh phục cô gái trước quầy bar, nhường mi, liền truyền đến từng trận tiếng hoan hô, nhưng tối nay trong cả quá trình anh pha rượu, ánh mắt luôn liếc về phương hướng phía cửa quán bar.

Chờ đợi cho đến khi bóng dáng ấy xuất hiện, anh mới để ly rượu pha chế cầm trong tay xuống, rót một ly "Blood Mary", khi Trình Du Nhiên đi tới trước quầy bar thì đặt ở trước mặt cô, anh biết, đây là loại cô thích, có điều anh thế nhưng lại thủy chung không nghĩ ra, mỗi ngày cô đều tiếp xúc với máu, lại vẫn có thể bình tĩnh uống xong thứ đồ lừa đồ này.

"Chị Du Nhiên, đã lâu không gặp, chị lại đẹp lên rồi." Nói chuyện chính là người phục vụ ở quán bar, sinh viên Tiêu Dật, mỗi lần nhìn thấy Trình Du Nhiên đều hết sức nhiệt tình.

Trình Du Nhiên nhú mày, cười nói: "Tiêu Dật, miệng cậu càng ngày càng ngọt, xem ra là bắt chước Ngải Sâm rồi."

Ngải Sâm nhú mày, đem "Blood Mary" đặt ở trước mặt cô, "Hôm nay em tới trễ."

"Tôi chính là người có công việc, không rảnh rồi giống những người khác." Trình Du Nhiên lười biếng tì trên bàn rượu, hoàn toàn không chú ý hình tượng, giống như trở lại nhà mình, nhìn sang ly Blood Mary, "Cho tôi một ly nước đá."

"Kỳ tích, hôm nay em lại không uống rượu?" Ngải Sâm hiển nhiên có chút kinh ngạc, Trình Du Nhiên khẽ nâng tròng mắt lên, thân thể lười biếng dựa vào thành ghế, ngón tay gõ mấy cái nhẹ nhàng ở trên quầy bar, nói: "Lời này của anh sao như đang nói tôi là kẻ nát rượu vậy?"

"Tôi không có ý này." Ngải Sâm nhìn thấy sắc mặt Trình Du Nhiên có cái gì không đúng, vội vàng khoát tay nói.

"Được rồi, nói chính sự, đừng chậm trễ thời gian tôi về nhà ngủ." Hiếm khi vườn trẻ Tiểu Nặc tổ chức đi du lịch tốt nghiệp hai ngày một đêm, ngày mai lại không đi làm, cô có thể nhàn nhả ở nhà ngủ ngon giấc.

Xác thực anh có chuyện quan trọng hơn, Ngải Sâm vẫy tay ý bảo, "Tiêu Dật, cậu xem nơi này."

"Không thành vấn đề." Tiêu Dật lộ ra nụ cười ánh mặt trời, Ngải Sâm gạt đầu một cái, Trình Du Nhiên uống xong một ly nước đá, linh hoạt nhảy xuống cái ghế, theo bước chân Ngải Sâm đi tới gian phòng riêng.

Hiệu quả cách âm của gian phòng rất tốt, không nghe được âm thanh bên ngoài, bên trong nói chuyện với nhau thì bên ngoài cũng hoàn toàn không nghe được, trong tay Ngải Sâm cầm một ly rượu vang, ngồi ở trên ghế sa lon, dùng hộp điều khiển mở tivi màn ảnh lớn trên tường, chỉ thấy phía trên xuất hiện tài liệu và bệnh án cận kề của một người đàn ông.

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, nói: "Không phải tôi nói gần đây không nhận việc à?"

Hơn nữa tiếp thu nhiệm vụ chính là thay nhân vật nổi tiếng trong chính phủ làm giải phẫu, cô đây rõ ràng là sống quá dài mà, "Không có thời gian, từ chối đi."

"Không phải ngày mai em nghỉ ngơi sao? Làm xong cái này, bảo đảm trong vòng nửa năm sẽ không tiếp nhận việc gì." Ngải Sâm thay đổi bộ dạng cột nhà thường ngày, để ly rượu xuống, nhìn Trình Du Nhiên, tiếp tục nói: "Anh ta ra giá là kim cương Phở Lợi, đây từng là di vật ông nội tôi để lại, không ngờ ở trên tay anh ta."

Gia tộc Ngải Sâm cũng từng là hắc đạo, là gia tộc có chút danh tiếng, đến thời ba anh, vì tìm kiếm bảo vật Phở Lợi trong gia tộc mà ngoài ý muốn bỏ mình, sau người trong toàn bộ gia tộc chia năm xẻ bảy, khi đó anh mười tuổi, trong nháy mắt từ Thiếu chủ hắc đạo trở thành thiếu gia lưu lạc được nuôi nhờ ở cô nhi viện, vào năm mười lăm tuổi một mình xông xáo chợ đen ở Newyork, một lần trọng thương được Trình Du Nhiên cứu, hai người quen biết từ đó hợp tác, vài năm sau trở thành người liên hệ nổi danh nhất chợ đen.

Nhưng chỉ có Trình Du Nhiên biết, anh vẫn muốn tìm được Phở Lợi, tìm ra chân tướng năm đó ba mẹ bất ngờ bỏ mình, hơn nữa một ngày kia, chấn hưng gia tộc.

"Du Nhiên, lần này."

"Thời gian, địa điểm, lần này thôi đấy, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa." Trình Du Nhiên lười biếng dựa vào ghế sa lon, giơ ngón tay lên, dứt khoát mở miệng nói.

Anh biết Trình Du Nhiên là một người có nghĩa khí, Ngải Sâm kích động tiến lên muốn ôm Trình Du Nhiên, cô lập tức đưa tay chỉ cánh tay anh sắp mở ra, nói: "Chớ làm thứ này với tôi."

Trình Du Nhiên nhìn bộ dáng của anh, nhú nhú mày, nói chuyện quá cứng rắn, nhưng trong lòng cũng rất quan tâm người bạn này, bởi vì, cô biết, thời điểm cô trải qua hai lần gian nan nhất, đều là anh đứng ở bên cạnh mình.

"Được, được, vậy tôi đổi thứ này." Anh khôi phục tác phong không đứng đắn, đưa tay cầm lên hai ly rượu vang, một ly đưa cho Trình Du Nhiên, chỉ thấy cô nhận lấy, một hộp cũng chưa uống đã để lại trên mặt bàn, "Một ngày trước khi làm nhiệm vụ tôi không động vào một giọt rượu, anh quên à?"

Cười cười lười biếng, đứng lên, duỗi cái lưng mệt mỏi, bỏ lại một câu, "Được rồi, trở về ngủ đây." Sau đó thì đi ra gian phòng.

Trời sắp xuống, cô cũng buồn ngủ, đây chính là Trình Du Nhiên.

Đôi tay Ngải Sâm cầm ở túi quần, nhìn bóng lưng cô cười cười, trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh quen biết cô, anh cũng không cần thận quá rầy cô ngủ, cô bị đánh thì sưng mặt sưng mũi, song cô lại có y thuật cao siêu, trước kia chữa khỏi vết thương cho anh, cũng bắt đầu từ khi đó, cô gái thoát nhìn gió nhẹ nước chảy, một thân lười nhác đã tiến vào sinh mạng của anh.

Cũng là ban đêm, không có ánh sao, ánh trăng lưỡi liềm cong như cái móc, gió nhẹ thổi làm lá cây vang xào xạc.

Cách xa thành thị phồn hoa huyền ảo, dãy núi nằm nghiêng, rừng cây đung đưa xanh um tươi tốt, suối nước nóng trong veo gợn sóng lăn tăn, phong cảnh mùi hương màu sắc cổ xưa đó làm cho người ta thoải mái cả người, vậy mà, biệt thự màu xám tro đứng sừng sững ở giữa, lại khiến người ta sợ sệt, hòa vào đêm tối, cô tịch lại tản ra hơi thở nguy hiểm.

Chiếm cứ không khí đất đai, trong lúc kết hợp với dinh thự phía Tây, bên cửa sổ sát đất, một bóng dáng ngang tàng đứng sừng sững.

Đôi mắt chim ưng lạnh như băng nhìn xuống phong cảnh mùi hương màu sắc cổ xưa đó, áo sơ mi màu đậm tùy ý mở rộng, hiện ra hình thể bần chắc to lớn, cộng thêm chiều cao 1m9 hoàn mỹ, càng thêm nổi bật khí thế, anh tuần khôi ngô, xuyên thấu qua thủy tinh, loáng thoáng có thể thấy ngũ quan như được cắt gọt, giống như một cái đầm băng, lạnh lùng làm cho không người nào có thể thần cận.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, sàn nhà sáng bóng nhất thời xuất hiện một bóng dáng cao lớn, một mực cung kính đứng cách anh một mét: "Lão đại."

Người đàn ông đứng phía trước cửa sổ chậm rãi xoay người ——

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chữa bệnh bị người trị

Người đàn ông đứng ở phía trước cửa sổ xoay người ——

Khuôn mặt lạnh lùng cương nghị giống như đao khắc, mày kiếm khí phách anh khí toả sáng, sống mũi hoàn mỹ thẳng tắp giống như pho tượng hiện ra đường cong cao quý nhất, môi mím chặt kín kẽ cùng kiên nghị, lãnh khốc cao ngạo, khí thế mãnh liệt giống như sư tử làm cho người ta sợ hãi, đôi tay cắm vào túi quần, trong lúc phát tay để lộ khí phách vương giả.

Viêm Dạ Tước dạo bước đi về phía ghế sa lon bằng da đen, trên mặt cương nghị không có bất kỳ biểu cảm, thân hình cao lớn ngồi xuống, cặp mắt sắc bén nửa híp, không có nhiệt độ.

Hai người đàn ông đi tới là Phi Ứng cùng Bôn Lang, họ đều là thuộc hạ trung thành nhất của người đàn ông này, tinh táo lão luyện.

Phi Ứng tiến lên một bước nói: "Lão đại, đồ đã có đầu mối, bị người đem vào chợ đen bán đấu giá, trước mắt vẫn còn ở trên tay kẻ mặt nạ, tôi sẽ tiếp tục coi chừng, không để cho con chip này rơi vào trong tay những tổ chức khác."

"Rất tốt." Viêm Dạ Tước nhàn nhạt nói, ánh mắt rơi vào Bôn Lang, Bôn Lang cũng biết ý lão đại, gạt đầu một cái: "Lão đại, yên tâm, cá đã mắc câu."

Ngay sau đó, Viêm Dạ Tước đứng lên, không nói thêm gì nữa, xoay người, ánh mắt nhìn cảnh sắc phía ngoài cửa sổ.

Trước đây không lâu, bên trong mảnh ngọc bị Long Trạch Thu đánh mất cất giấu con chip đỉnh cao, tất cả thương nhân súng đạn đều tranh đoạt, có con chip này thì có được vũ khí đạn dược tốt nhất, đây là thứ thuộc về Viêm bang, chỉ cần là người có ý đồ đối với những thứ kia, đều phải trả giá đắt!

Ánh trăng lẳng lặng lan ra trên hình dáng gương mặt lạnh lùng của anh, đáy mắt tăng thêm sát khí lạnh lẽo cùng gọn sóng nguy hiểm, hơi thở dã thú cũng đã làm người khác nổi da gà.

Viêm Dạ Tước ba mươi hai tuổi đã là người đàn ông thành thực có sức hấp dẫn trí mạng, tiền bạc còn có quyền thế, anh dựa vào thực lực của bản thân thành lập thế lực của mình, hơn nữa ngồi lên vị trí lão đại Viêm bang.

Có điều cả đời anh có một đoạn trống rỗng, sau anh dần dần mất trí nhớ.

Đi nơi nào, ở đâu?

Ban đêm, sao lốm đốm đầy trời, sóng biển liên tiếp không ngừng xông về bờ cát thiên nhiên tinh khiết màu bạc, gió cuốn mùi nước biển thổi về hướng một tòa biệt thự bình thường, nơi này rất an tĩnh, hình như hoàn toàn ngăn cách với sóng gió náo nhiệt tìm người bên ngoài.

Bên trong phòng giải phẫu tạm thời của biệt thự, đèn giải phẫu chói mắt chiếu rọi, bên trong phòng yên ắng, mùi nước khử trùng tràn ngập bốn phía, bên trong phòng chỉ có chần màu trắng, y phục cùng vách tường.

Kết thúc phẫu thuật dài đến một giờ, Trình Du Nhiên liếc mắt nhìn người nằm trên giường, chính là nhân vật nổi tiếng giới chính trị, từ trong phòng giải phẫu đi ra, tóc ngắn, mắt kính gọng đen, chu đáo rửa sạch tay đầy máu tươi, đưa bốn cái hộp Phở Lợi trong tay, có thể lấy được kim cương quan chức quý trọng, khẳng định đây là tham quan, nghĩ tới đây, trong lòng thở dài một cái, thôi đi, không nên để ý, dù sao đã xong chuyện, một lát nữa đi Khai Việt uống một ly, sau đó về nhà ngủ.

Nghĩ vậy, người làm đang muốn đưa cô ra biệt thự, mới vừa đi xuống lầu, mắt thấy cánh cửa kia sẽ rơi, chợt, rầm rầm rầm ——

Tiếng súng, tiếng thủy tinh vỡ vụn, thanh âm nện trên tôn, tiếng kêu thảm thiết. Phá vỡ biệt thự yên tĩnh.

May mà Trình Du Nhiên phản ứng kịp thời, lật người trốn đến phía sau ghế sa lon, nhìn cục diện máu tươi, còn có mấy người đàn ông cầm súng, chặc chặc, cái chết thật đúng là thảm, mấy cau lại, mới vừa còn nói tham quan, lần này liền xuất hiện kẻ thù, sẽ không giết chết cô luôn chứ, như vậy cô cũng quá oan uổng.

Suy tư một chút, thừa dịp bọn họ còn chưa có phát hiện mình, nhanh chóng đem tóc ngắn cùng mắt kính trên người cởi ra, giấu ở phía dưới ghế sa lon, mới vừa chuẩn bị xong đã bị một khẩu súng chia vào.

"Đại ca, nơi này còn có một người, nói không chừng chính là vợ nhỏ của tham quan!"

Da đầu Trình Du Nhiên đau xót, người đàn ông to cao nắm mái tóc dài của cô tóm cô lên, âm trầm nói: "Tên tham quan đáng chết kia còn có đàn bà đẹp như vậy, cũng làm cho mấy anh em chúng ta hưởng thụ một chút."

Trình Du Nhiên cắn răng, trong lòng thầm hối hận, sớm biết cô sẽ không học một ít võ thuật mà nên luyện thành tay súng thiện xạ, giờ thì tốt rồi, một con

dao mổ cũng không có, muốn động thủ nhưng người ta có súng, xem ra, thứ duy nhất có thể lấy ra dùng là miệng mình, "Hiều lằm, hiểu lằm, tôi không phải là vợ tên tham quan kia, tôi chỉ là bác sĩ thực tập."

"Bác sĩ thực tập?" Người đàn ông nhú mày đi tới, lộ sắc da màu đồng, nhìn qua không quá giống người Hương Cảng (Hong Kong), lúc nào rồi còn nghĩ cái này, cô gật đầu một cái rồi nói tiếp lời vừa nói: "Đúng, đúng, đây là chứng nhận của tôi, tôi bị buộc tới nơi này chữa bệnh cho tham quan."

"Nếu chữa bệnh cho tham quan thì cũng nên chết!" Người đàn ông thô lỗ gầm lên.

"Đại ca, tôi có thể không tới ư? Tôi chỉ là một người dân nhỏ nào dịch nỗi người ta làm quan, tôi dựa vào công việc ở bệnh viện sống qua ngày." Trình Du Nhiên nói ra lời này, bản thân cũng cảm thấy có chút buồn nôn, giống như là khóc nói trong phim truyền hình, tôi còn mẹ già hơn 80 tuổi, dưới có mấy đứa con, tôi cũng là bất đắc dĩ.

"Tôi còn phải kiếm tiền nuôi gia đình nuôi đứa bé, tôi."

"Được rồi, A Long, buông cô ta ra, để cho cô ta đi." Người đàn ông có làn da màu đồng, nhìn chứng nhận một chút, rồi nhìn sang cô gái này, khoát tay áo, ý bảo A Long thả người, từ trước đến giờ A Long đều nghe đại ca, buông lỏng Trình Du Nhiên ra, cô nhanh chóng vuốt vuốt tóc của mình, nhìn người đàn ông được gọi là đại ca, "Cô còn không đi."

"Đi, đi chứ, cảm ơn vị đại ca này." Trình Du Nhiên hướng vị đại ca cũng không tính là bại hoại nói một tiếng cảm ơn, xoay người, trên mặt nhất thời bày ra một nụ cười giả hoạt, may mà chứng nhận bác sĩ thực tập của bệnh viện tương đối hữu hiệu, đợi chút, chứng nhận bác sĩ còn ở trong tay người đại ca đằng kia.

Thôi, đi ra làm gì còn đi vào dăng mạng, đi đi, xem ra tham quan kia không sống được, mặc kệ nó, dù sao mình cũng lấy được tiền, nhìn kim cương trong tay, nhếch miệng cười, đập chân ga, dọc theo quốc lộ ven biển chạy hướng nội thành.

Mất thấy chỉ cần chuyển vòng lên đường thành phố là có thể tới khu đô thị, xe trước mặt chợt ngừng lại, Trình Du Nhiên thắng xe gấp, đang muốn buột miệng mắng người lái xe phía trước không có kỹ thuật, chỉ thấy một khẩu súng chìa vào từ cửa sổ xe, mới vừa chạy ra khỏi nguy hiểm, chuyện này là sao nữa.

"Các anh là ——" Còn chưa có nói xong, không đề phòng cái ót chợt bị một kích, đầu truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, hai mắt tối sầm lại, nhất thời hôn mê.

Trước lúc ngất xỉu, đầu cô lóe lên một câu nói duy nhất: không phải chỉ trị bệnh mà mình cũng bị người trị!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Anh là lão đại Hắc bang năm đó?

Bước chân rối loạn giẫm lên sàn nhà vang vọng cộc cộc, Trình Du Nhiên nằm trên ghế sa lon bị âm thanh này làm cho nhú nhú mày, bình thường cô ghét nhất người quấy rầy cô ngủ, giật giật, cái ót truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt, lúc này mới khiến cho cô loáng thoáng nhớ tới.

Cô bị người tập kích ở sau lưng, chẳng lẽ mình bị bắt cóc rồi, nghĩ tới đây, cô ngẩn ra trong lòng, thận trọng mở ra một khe hở nhỏ, thấy rõ ràng hoàn cảnh quanh người mình, sau đó tính toán, nhưng vừa muốn nhìn lên, liền nhìn thấy một đôi chân thon dài đến gần mình, cô vội vã nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ hôn mê.

"Đã tỉnh thì mở mắt ra đi." Một âm thanh từ tính vang lên trên đỉnh đầu Trình Du Nhiên, Trình Du Nhiên hừ khế trong lòng, lại bị người nhìn thấu, mặc kệ, bất cứ giá nào cũng phải xem xem rốt cuộc là kẻ nào bắt cóc mình, "Lại là anh!"

Nhìn người đàn ông đứng ở trước mắt, Trình Du Nhiên nhú nhú mày, lại là vị bác sĩ gặp trong hôn lễ của Gia Kỳ.

Tiểu Chấn Vũ nhú mày, nhưng không có lên tiếng, trong bụng Trình Du Nhiên đã cảm thấy có chút không đúng lắm, về mặt của anh ta nói cho cô biết, đồng thời, cảm giác được hơi thở ở nơi đây, tim cũng nhảy tới cổ họng, vì vậy, tay chống thân thể nhanh chóng ngồi dậy, vội vàng mở miệng, dùng tiếng trách mắng che giấu tâm tình khẩn trương của mình: "Tiểu Chấn Vũ, anh bắt cóc tôi đến đây làm gì? Không ngờ nhìn anh có vẻ là một người đàn ông lịch sự thể nhưng lại làm ra chuyện xấu xa như thế, rõ là."

"Trình Du Nhiên!" Một giọng nói lạnh lẽo tới cực điểm cắt ngang câu nói của Trình Du Nhiên, chỉ thấy Tiểu Chấn Vũ đứng lên, đi tới hướng bàn đọc sách.

Cái gì, gian phòng kia còn có người khác, cô nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy ghế da đen thay đổi 180°, người đàn ông lãnh khốc cao ngạo, khí thế giống như sư tử uy mãnh làm cho người ta sợ hãi, một tay khoác lên tay vịn cái ghế, trong lúc phát tay để lộ ra khí phách lạnh lùng, chẳng qua là bởi vì cô ngồi nên bàn đọc sách che khuất khuôn mặt người đàn ông.

Trình Du Nhiên lạnh lùng hừ khê trong lòng, không trách được cô không phát hiện nơi này còn có người khác, người này làm thần bí cái gì, cho rằng anh ta là nhân vật lớn ư?

Có điều người đàn ông này xác thực làm cho người ta có loại cảm giác chèn ép.

"Tức, người cậu muốn chính là cô ấy, không sai." Tiểu Chấn Vũ hơi hột nói ra khỏi miệng, cái gì mà người anh ta muốn, cô cũng muốn xem thật kỹ người này rốt cuộc là ai?

Trình Du Nhiên đứng dậy xoa xoa hai chân tê dại vì ngồi, vừa ngẩng đầu, sắc mặt liền tái đi, giống như là bị kinh sợ, ngay cả hô hấp cũng bỗng chốc dừng lại.

Là anh? Làm sao, làm sao có thể!

Cô nhất định là hoa mắt, nếu không thì là đang nằm mơ, không, không thể nào, là anh!

Khuôn mặt cương nghị lạnh lùng giống như đao khắc, khí phách anh khí toả sáng, sống mũi hoàn mỹ thẳng tắp, vẻ mặt cao quý mà ngạo mạn không kềm chế được, nụ cười phác hoạ trên môi, gương mặt này, người này.

Là anh!

Sắc mặt Trình Du Nhiên trầm xuống, đôi tay chợt nắm chặt, trong đầu không ngừng thoáng qua buổi tối sáu năm trước, cái người đàn ông không chịu trách nhiệm!

Không thể nhận được nữa, cảm xúc kích động nhất thời dòi núi lấp biển xông lên từ đáy lòng, lưng thẳng tắp, quyết định xông lên trước muốn chất vấn anh một phen, bị anh đột nhiên đứng dậy đi tới hướng mình khiến cho hành động dừng lại, bước chân của Trình Du Nhiên không tự chủ được lui về phía sau một bước, trong mắt anh vô cùng lạnh nhạt, giống như là không biết cô, tay nắm lấy y phục của mình, tránh cho tại chỗ liên hung hăng quăng cho người đàn ông này một cái tát.

Lúc này, âm thanh lạnh lẽo của Viêm Dạ Tức vang lên ở đỉnh đầu của cô: "Không người nào dám lấy đi thứ gì đó của Viêm Dạ Tức tôi."

Viêm Dạ Tức cầm một tay ở túi, giống như là đang tuyên bố sống chết của một người, không lưu bất kì một tia tình cảm, đưa mắt từ trên cao nhìn Trình Du Nhiên một cái, hai lần rồi, cô đều lấy đi thứ gì đó của Viêm Dạ Tức anh!

Viêm Dạ Tức, cái tên này sao nghe quen thuộc vậy, trong lòng cô hơi ngỡ, số một số hai trong hắc đạo, lão đại Viêm bang lòng dạ độc ác, Viêm Dạ Tức!

Năm đó người cô cứu lại chính là vương giả máu lạnh trong hắc đạo - Viêm Dạ Tức, hừ, nói cô lấy đi vật của anh, cô thì sao? Vậy anh lấy đi đồ của cô! Gặp lại lần nữa, lại vẫn làm như không biết cô, này là lão đại chó má gì chứ!

Anh nói đồ gì cô đều không biết!

Trình Du Nhiên kiềm chế lửa giận của mình, phản bác: "Anh có chứng cứ gì nói tôi lấy đi đồ của anh? Cũng đừng xử oan tôi——"

Lời của cô còn chưa nói xong, đã bị Viêm Dạ Tức từng bước tiến tới gần, khiến lời nói của Trình Du Nhiên cầm ở cổ họng, thế nào cũng không phát ra được, nhất thời, cảm giác mình trong nháy mắt trở nên nhỏ bé, lại càng thấy áp lực, liên tiếp lui về phía sau, đụng chạm vật dụng trong nhà, bịch một tiếng, cùng đường, tấm lưng vững vàng tựa vào trên tường, tận lực duy trì bình tĩnh mở miệng: "Được, được, cứ cho là tôi lấy đi, anh nói xem." Trừ con trai của cô, anh cũng là người đầu tiên khiến Trình Du Nhiên có thỏa hiệp.

Thân thể cao lớn của Viêm Dạ Tức đứng ở trước mặt Trình Du Nhiên, giữa mặt mày đều là lãnh khốc, mắt nhìn xuống cô gái trước mắt, không biết vì sao, ở trong mắt cô nhìn ra một tia thù hận, đây là vì cái gì, anh không hiểu, "Có gan lấy gì đó của tôi thì sẽ phải trả cái giá đắt thế thảm!"

Trả giá đắt? Nhìn trông mặt lạnh lẽo của anh, Trình Du Nhiên ngó ra, "Anh muốn tôi làm gì, anh cứ việc nói thẳng."

"Tính mạng của cô chính là của tôi." Viêm Dạ Tức chỉ vào Trình Du Nhiên, lạnh lùng nói: "Bắt đầu từ hôm nay, giữ cô lại!"

Cái gì? Lỗ tai cô có nghe lầm hay không, anh nói tính mạng của cô là của anh, còn phải lưu cô lại, đây là chuyện đùa gì với mình thế này? Cô muốn nhanh rời xa người đàn ông này còn không kịp, còn có thể đồng ý ở lại trong hang sói ư, trừ phi Trình Du Nhiên cô ăn no dùng mỡ!

"Lão đại Viêm, anh xem tôi là một cô gái nhu nhược, tay không cầm nổi đao, vác không nổi thứ gì, tranh giành cũng không được, không chửi nhau, không ẩu đả, nhìn thấy máu liền ngất."

Trình Du Nhiên tự bù lu bù loa nói mình cái này không được cái kia không xong, Tiểu Chấn Vũ một bên nghe vậy, thiếu chút nữa phun ra, cô gái này cầm đao giải phẫu tốt như vậy mà dám nói không cầm nổi đao, nhìn thấy máu sẽ ngất? Anh ta nhìn cô còn rất hướng thụ, càng nghe càng thấy nghe không nổi nữa.

Trình Du Nhiên coi như là biết mức độ, rất nhanh liền dừng lại, tổng kết một câu nói: "Hơn nữa, tôi cũng chưa ra ngoài lăn lộn, lưu lại không có bao nhiêu tác dụng đâu."

Chương 12: Công nhân không có tiền lương

Trình Du Nhiên coi như là biết mức độ, rất nhanh liền dừng lại, tổng kết một câu nói, đằng hoàng ngay trước Viêm Dạ Tước: "Hon nữa, tôi cũng chưa ra ngoài lẫn lộn, lưu lại không có bao nhiêu tác dụng đâu."

"Làm y tá." Viêm Dạ Tước dựa vào thành ghế, mặc dù là mấy chữ đơn giản, lại bá đạo như thánh chỉ của quân vương, chỉ có thể tuân thủ, không cho cãi lời.

Cái gì, lại muốn cô làm y tá? Trình Du Nhiên siết chặt quả đấm, nhẫn nhịn kích động muốn xông lên làm thịt anh, trên mặt mang nụ cười cứng ngắc, gian nan nặn ra một câu nói từ giữa kẽ răng: "Lão đại Viêm, tôi không phải là y tá, tôi là bác sỹ thực tập chuyên khoa, còn chưa có tốt nghiệp, hon nữa, hon nữa, tôi học khoa phụ sản."

Mặc kệ thế nào, cô đều không cần thỏa hiệp, nhủ mảy, tiếp tục nguy trang: "Tôi đây tin tưởng trên người lão đại Viêm không cần phải ——"

"Mẹ!" Một âm thanh thanh thúy vang lên ở trong phòng, Trình Du Nhiên ngẩn ra, cô dĩ nhiên nghe được âm thanh kia, lập tức nhìn bốn phía, liền thấy cửa mở ra, Tiểu Nặc bị một người đàn ông dẫn vào.

Tiểu Nặc thấy mẹ, lập tức hást tay người kia ra chạy tới, kéo tay mẹ, hỏi: "Mẹ, nơi này là nơi nào? Bọn họ làm sao ——" Tiểu Nặc nói một nửa, liền nhìn thấy người đàn ông lãnh khốc ngồi ở trên ghế sa lon trước mặt, cu cậu luôn luôn to gan, trái tim nhỏ cũng chợt bị tập kích.

"Tiểu Nặc, con đứng phía sau mẹ." Trình Du Nhiên kéo Tiểu Nặc ra sau mình, không muốn Tiểu Nặc tiếp xúc quá nhiều với anh, giờ phút này, cô không còn có dáng vẻ không sao cả, sắc mặt dần dần trầm xuống, bởi vì cô không ngờ Viêm Dạ Tước thế nhưng lại bắt Tiểu Nặc, một đôi con người màu đen như mực nhìn phía người đàn ông dựa vào ghế.

Viêm Dạ Tước hơi ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn cô gái trước mắt, âm thanh trầm thấp mà lạnh lẽo, không có một tia nhiệt độ, "Nhớ, tôi không thích lãng phí thời gian! Cô đạt đến bao sâu, tôi rất rõ ràng, cô không có lựa chọn khác!"

Lời của anh đã nói rất rõ ràng, lại lịch cô có bao nhiêu anh đều biết toàn bộ, hon nữa không muốn lãng phí thời gian, nếu cô không làm theo lời anh nói, như vậy, Tiểu Nặc và cô cũng đừng nghĩ an toàn rời khỏi đây.

Nói xong, anh không hề nói bất cứ câu gì nữa, thân thể cao lớn đứng lên, sải bước rời khỏi thư phòng.

Trình Du Nhiên nhìn bóng lưng ngang tàng của anh, nắm quả đấm, thân thể tức giận có chút phát run, thật không biết anh muốn lưu lại mẹ con cô rốt cuộc là có mục đích gì?

Lúc này, Tiểu Chấn Vũ tiến lên nói: "Cô an tâm ở lại bên cạnh Tước, mặc dù cậu ấy lạnh lùng nhưng vẫn luôn rất tốt với thuộc hạ, lấy bản lĩnh của cô, cũng không nên chỉ ở chợ đen, ở bên cạnh cậu ấy sẽ có phát triển lớn hơn."

"Phát triển? Đi theo anh ta mà có sự phát triển!" Nếu như cô muốn phát triển còn cần chờ đến bây giờ ư, có cần thiết lưu lại một người công nhân bán mình không có tiền lương?

Đầu sỏ gây nên tất cả chính là cái người đàn ông tên Tiểu Chấn Vũ này, ánh mắt Trình Du Nhiên lạnh lùng bắn về phía anh ta, nói: "Đừng trách tôi không có cảnh cáo anh, hiện tại anh tốt nhất lập tức rời khỏi tầm mắt của tôi!"

Tiểu Chấn Vũ nhìn tình huống không vừa sức, cũng không nói chuyện, cười cười, rời khỏi thư phòng, không ngờ cô gái này bộc phát tính tình, thật đúng là không phải kinh khủng bình thường, cái này thật đúng là có điểm tương đồng với Tước, anh ngược lại rất khó tưởng tượng, hai mẹ con này chung đụng với Tước sẽ xảy ra dạng tình huống gì.

Tiểu Nặc không thấy rõ sắc mặt của mẹ khó nhìn, chỉ là cu cậu nhìn ra, nếu mẹ đối mặt với núi băng vừa rồi, nhất định không chịu nổi, vì vậy, đưa tay lôi kéo vạt áo của mẹ, nhỏ giọng nói: "Mẹ, đừng nóng giận, phải bình tĩnh, Tiểu Nặc có biện pháp, chúng ta có thể chạy đi."

"Tiểu Nặc, con nói cái gì?" Trình Du Nhiên cúi đầu nhìn con trai, chỉ thấy cu cậu lấy ra máy tính bảng mang theo người trong túi sách nhỏ của mình, cu cậu cười cười, nói: "Đây là virus Ngải Sâm cho con, chủ ấy nói chỉ cần truyền vào IP của đối phương, là có thể khiến cho hệ thống an toàn tê liệt."

Trình Du Nhiên rất nhanh bình tĩnh lại, nhủ mảy, tiểu tử Ngải Sâm này, cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt!

Bóng đêm, càng ngày càng đậm, chung quanh trở nên an tĩnh.

Trình Du Nhiên cùng Tiểu Nặc được sắp xếp ở gian phòng trên tầng hai, bọn họ còn chưa ngủ, Trình Du Nhiên đi qua đi lại trong phòng, cho đến khi con trai kêu một tiếng, cô lập tức đi về phía ban công, hướng dưới gõ gõ, nơi này không cao lắm, phía dưới lại có suối nước nóng, sau khi xác nhận,

quay đầu nhìn về phía con trai nói: "Con cứ ở chỗ này, mẹ đi xuống thăm dò trước đã."

Cô không thể để cho con trai đi mạo hiểm, chỉ có thể xem xem có an toàn không, sau đó sẽ nghĩ biện pháp tiếp con trai ở dưới, Tiểu Nặc làm một thủ thế OK, Trình Du Nhiên hít sâu một hơi, vì rồi đi, cô không đếm xỉa đến cái gì!

Híp mắt, không chút do dự nhảy xuống hướng tầng dưới ——

"Mẹ, đợi đã nào...!" Tiểu Nặc nhìn tọa độ trên màn ảnh máy vi tính, vừa muốn mở miệng gọi mẹ lại, Trình Du Nhiên đã nhanh chóng nhảy xuống suối nước nóng, Tiểu Nặc vỗ trán một cái, lần này chơi trúng, thực tế trên màn ảnh phía dưới suối nước nóng có tọa độ người.

Trên mặt suối nước nóng, lăn tăn gợn sóng, trong ánh trăng mờ, một bóng lưng to lớn có da thịt màu đồng, hai cánh tay bèn chắc hiện ra đường cong cương nghị, mở rộng khoác lên bờ, một bức xăm chim ưng vỗ cánh kéo dài từ vai trái đến cần cổ, sau tai bên trái mới hoàn mỹ thu bút, chim ưng trông rất sống động, làm cho người ta hoảng sợ; hơn nữa trên lưng còn có những vết thương khắc sâu, càng làm cho người ta e ngại.

Viêm Dạ Tước nằm tựa vào bên cạnh ao, nhắm mắt dưỡng thần, anh giữ lại Trình Du Nhiên nguyên nhân chính là cô có một tay y thuật, anh vốn cho rằng Vua Y chợ đen là đàn ông, lại không ngờ là một cô gái, còn có đứa bé, chỉ thoáng một cái là anh có thể nhìn ra đứa bé kia thông minh.

Trong thời gian anh đang suy tư, một tiếng vỗ nhào, một bóng người tựa như tia chớp rơi xuống từ chỗ cao, một tiếng vỗ nhào kích thích tầng tầng bọt nước, ánh trăng mờ đón lấy bọt nước, chợt có một người hiện ra từ trong nước.

Một tiếng rào rào, đầu lộ ra từ trong suối nước nóng hôi, đôi tay vừa muốn lau nước trên mặt, nhìn cảnh tượng chói mắt trước mặt, cả người Trình Du Nhiên dờ dẫn, Viêm Dạ Tước cảnh giác mở mắt ra.

Vào giờ phút này, hai người bốn mắt nhìn nhau ——

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đứng Đưa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Uyên ương nghịch nước

Tiểu Nặc đưa đầu nhỏ nhò ra nhìn tình hình dưới suối nước nóng, xem ra, lần này, mẹ đưa với lừa lớn rồi!

Ánh trăng sáng hắt trên mặt nước, sau một con chấn động, dâng lên từng vòng sóng lăn tăn, vào giờ phút này, hai người bốn mắt nhìn nhau ——

Một đôi mắt chim ưng màu đen hung hăng nhìn chằm chằm Trình Du Nhiên, càng thêm lộ ra vẻ âm trầm, giống như là muốn bộc phát vô số hung ác vào giờ khắc này.

Chết từ té không xong, vừa đứng dựng vào, tránh ánh mắt của anh, tầm mắt của cô dời xuống, da thịt màu đồng, hai cánh tay bèn chắc hiện ra đường cong cương nghị, nhất thời đi vào đôi mắt cô là một bức xăm chim ưng vỗ cánh kéo dài từ vai trái đến cần cổ, sau tai bên trái mới hoàn mỹ thu bút, chim ưng trông rất sống động, làm cho người ta hoảng sợ; hơn nữa trên lưng còn có những vết thương khắc sâu, có thể đoán được anh đã trải qua chuyện không phải người thường có thể trải qua.

"Cô muốn chạy trốn?" Bên môi từ từ nâng lên đường cong lạnh lẽo, lạnh đến mức muốn đóng băng suối nước nóng, lời nói là hỏi cô, nhưng là câu khẳng định.

Sóng lưng Trình Du Nhiên lập tức như có một hồi gió lạnh thổi qua, trên mặt cố gắng duy trì trấn định vững vàng trước sau như một, mở tay ra, nhúu mày, nói: "Lão đại Viêm, hình dáng này của tôi giống như là muốn chạy trốn à? Tôi cũng chỉ muốn ngâm mình trong suối nước nóng, rõ ràng là nghỉ ngơi, lão đại Viêm sẽ không hẹp hòi đến mức không cho tôi ngâm nước chứ?"

Ở trên sân thượng, Tiểu Nặc nghe lời của mẹ xong thật có kích động muốn đập đầu vào tường, mẹ lấy cớ ra dưng, có ai hơn nữa đêm vì ngâm suối nước nóng mà nhảy xuống từ tầng hai, cho là mình nhảy cầu kiện tướng thi Olympic ư?

Cô thích nhảy cũng không được sao? Dù sao bản lĩnh của cô nhanh nhẹn, dạng này đối với cô mà nói rõ ràng là việc tốn ít thời gian, Trình Du Nhiên nhúu mày, thấy Viêm Dạ Tước không nói gì, đưa tay lau nước trên mặt, thật ra thì cảm giác nhảy xuống thật đúng là không tốt lắm, nhưng vẫn làm đáng về đương nhiên, lồng ngực thẳng tắp muốn đi tới phía bờ.

Cổ tay chợt bị một sức lực khổng lồ tóm được, chính là bàn tay đầy vết chai của Viêm Dạ Tước, anh nửa híp mắt chim ưng sắc bén, nhưng mà lại như muốn đóng băng chung quanh, Trình Du Nhiên vốn là người có tính nhẫn nại không tốt, nhúu nhúu mày, "Lão đại Viêm, anh đừng nhìn tôi như thế, quá rầy anh ngâm suối nước nóng là tôi không đúng, bây giờ tôi rời đi là được."

"Tôi có cho cô rời đi?" Âm thanh của anh giống như là một nhà tù khổng lồ, vững vàng giam cầm lấy cô.

Như vậy có nghĩa là anh không muốn mình rời đi, muốn cô ở lại ngâm suối nước nóng cùng anh, đánh chết cô cũng không cần, Trình Du Nhiên hít một

hoi trong lòng, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Ha ha, tôi ở chỗ này sẽ chỉ quấy rầy yên tĩnh của lão đại Viêm, không ——"

Trình Du Nhiên còn chưa nói xong, đã bị một chiếc khăn lông ném qua, vừa lúc trùm lên trên đầu cô, khiến cho cô dừng lại, gạt khăn lông, đang muốn tiếp tục nói, thì bị một câu nói lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước chặn lại, "Chà lưng."

Giọng điệu của anh giống như là đang phân phó người làm, Trình Du Nhiên nắm khăn lông, ghé góm cổ nào, cô rất muốn dùng nó quăn lấy cổ anh, ghìm chết anh, chẳng cái gì mà chẳng, nhưng cô rất rõ ràng, vào giờ phút này, cô và con trai đang ở dưới mái nhà của người ta, vì an toàn của con trai, cô không thể không cúi đầu.

Chà lưng, không phải là chà lưng sao? Được, cô chà!

Nghĩ tới đây, cô bước chân ở trong nước, nhưng ngay khi vừa mới đi một bước, cũng cảm thấy chân truyền đến đau đớn kịch liệt, không cẩn thận, thân thể không tìm được trọng tâm, ngã về phía trước, cả người văng vàng ngã vào lòng ngực nở nang, cánh tay bên phải nắm ở hông của cô ——

Lúc này, Phi Ứng vừa đứng lúc đi từ cánh cửa khác tới, thấy cảnh đẹp đó không khỏi dừng bước chân, hoàn toàn không dám tin tưởng chuyện trước mắt, nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên anh ta thấy lão đại tiếp xúc thân mật cùng phái nữ, khiến cho anh ta không dám lên tiếng quấy rầy.

"Phi Ứng, lão đại ở ——" Bôn Lang nhanh chóng đi vào, hướng Phi Ứng hỏi một nửa, cũng choáng váng, lão đại đang cùng cô gái uyên ương nghịch nước ở trong suối nước nóng!

Hai người đang do dự xem có nên tiến lên quấy rầy hay không, từ trong suối nước nóng chợt truyền đến âm thanh lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước, "Có chuyện gì?"

Trình Du Nhiên muốn dùng lực tránh tay của anh ra, lại không ngờ chẳng cần phí chút hơi sức nào anh cũng đã buông ra.

Viêm Dạ Tước cau mày, thời điểm Trình Du Nhiên còn chưa kịp phản ứng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đưa tay ra nắm lấy khăn tắm bên bờ, nhanh như tia chớp tung người ra từ mặt nước, khăn tắm màu trắng đã vây quanh nửa người dưới, thân thể to lớn cao ngạo đứng sừng sững, giống như là con sư tử thức tỉnh, từng bước một đi tới hướng anh hai người kia.

Động tác của anh nhanh đến mức khiến Trình Du Nhiên khiếp sợ, nhưng càng làm cho cô khiếp sợ là thấy nước chảy xuôi xuống tấm lưng bên phải, ánh trắng phủ xuống một vết thương, nhìn thấy mà ghê.

"Lão đại, người đã ở phòng họp." Bôn Lang cung kính mở miệng.

Viêm Dạ Tước ừm, mang theo hai thuộc hạ xoải bước rời đi, tiếng bước chân vang vọng cộc cộc ở trên sàn nhà bằng gỗ, khí phách bước nhanh xuyên qua hành lang, cũng biến mất ở trong tầm mắt của Trình Du Nhiên, cô đột nhiên hỏi mình, Viêm Dạ Tước, rốt cuộc là người đàn ông thế nào?

"Trình tiểu thư, cô lau thân thể trước rồi về ngủ sớm." Chú Trung đi ra, đem khăn tắm đưa cho Trình Du Nhiên, nói.

Trình Du Nhiên nhận lấy khăn tắm, lau thân thể, đang muốn rời đi thì chú Trung lại nhắc nhở: "Trình tiểu thư, không nên tiếp tục khiêu chiến tính nhẫn nại của thiếu gia, như vậy cô sẽ chịu thiệt thòi, một lòng làm việc vì thiếu gia, mới đúng là thượng sách."

Trình Du Nhiên không nói gì, cười cười với ông già lớn tuổi, sau đó tiến lên đón Tiểu Nặc chạy tới hướng mình, kéo tay của cu cậu, đi tới hướng gian phòng của mình.

"Mẹ, lần này thật là tính sai, vị lão đại Viêm đó rất lợi hại." Tiểu Nặc chu miệng lên, người lợi hại như thế cu cậu kết luận đó là người duy nhất có thể có được mẹ cậu, chú ấy chỉ cần bớt lạnh lùng một chút, những thứ khác đều OK, nếu có thể làm ba, nhất định rất phong cách, đầu nhỏ có ý nghĩ kỳ quái, lời kéo tay mẹ, "Mẹ, chú ấy không phải là người tình cũ của mẹ chứ, nhìn mẹ giống như đã sớm biết chú ấy rồi."

"Không biết." Cô rất khẳng định nói ra hai chữ, sờ sờ cái đầu nhỏ không biết đựng những thứ gì, "Được rồi, mau ngủ."

Coi như trời sắp xuống cũng không thể khiến Trình Du Nhiên không ngủ được, quản anh cái khi gió, tất cả đợi cô dưỡng tinh thần thật tốt thì sẽ có biện pháp.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất khúc xạ vào gian phòng, Trình Du Nhiên đang chìm trong giấc ngủ.

Rầm một tiếng, cửa được mở ra, cô nhắm mắt, hơi mở mắt, nhất định là Tiểu Nặc muốn cô rời giường, đang muốn dùng chân đạp kín đầu, một âm thanh xa lạ truyền vào: "Lão đại cho cô thời gian năm phút đồng hồ, lập tức đến sân sau!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Lần đầu tới phủ Chiang Rai

Trình Du Nhiên còn có chút mơ mơ màng màng, trong lòng mắng bọn họ sớm tỉnh mơ đã huấn luyện, làm gì tới trêu chọc cô, cô ghét nhất là có người quấy rầy cô ngủ, nghĩ tới đây, đưa tay sờ sờ bên cạnh, lại phát hiện không thấy Tiểu Nặc!

Cô ngồi vọt dậy, nhìn Bôn Lang vừa nói chuyện: "Con tôi đâu?"

"Làm xong việc, cô tự có thể gấp mặt nó, bây giờ cô chỉ có thời gian bốn phút!"

Thật ra thì, lão đại chỉ đem tiểu tử kia đến chỗ an toàn, để tránh chuyện này đi theo bọn anh sẽ gặp nguy hiểm.

Bôn Lang nói xong, xoay người rời đi, sáng sớm đã bùng nổ một màn, sợ mình sẽ đau mắt hột, nhưng anh càng sợ bị lão đại hủy mình thành mười khúc hơn.

Trình Du Nhiên chỉ mặc áo ba lỗ với quần soóc, tay nắm chặt lấy chăn, nhanh chóng đứng lên, vọt vào toilet đánh răng rửa mặt, những người này là tiểu nhân hèn hạ, thể nhưng dùng con trai tới uy hiếp cô, rất tốt rất tốt.

Sân sau chiếm diện tích rộng lớn, hơn nữa còn có đường lớn kéo dài tạo thành phi trường tư nhân, lấy thân phận của Viêm Dạ Tước, bình thường sẽ không tới phi trường ngồi máy bay chuyển, tới chỗ nào đều có phương tiện giao thông tư nhân thuộc về anh.

Lúc này, máy bay tư nhân hào phú 800XP tựa như một con chim ưng khổng lồ, chờ đợi giương cánh bay lượn.

Trong khoang máy bay sang trọng, Viêm Dạ Tước ngồi trên ghế sa lon khổng lồ, khuôn mặt cương nghị cao quý, một đôi mày kiếm anh khí, sống mũi thẳng tắp hiện ra đường cong cao quý giống như pho tượng, cả thân hình thon dài tản ra khí phách vương giả, chỉ có điều sắc mặt hơi lạnh lùng.

Phi Ứng dĩ nhiên biết từ trước đến giờ lão đại đều không thích có người đến trễ, mắt thấy năm phút đồng hồ đã qua, người còn chưa đến.

Bôn Lang lười biếng dựa vào thành ghế, xem ra Trình Du Nhiên không kịp, cười nói: "Đối với một cô gái mà nói, chỉ có năm phút đồng hồ ăn mặc, thời gian này ——"

Lời này còn chưa nói xong, liền nghe được tiếng bước chân dồn dập vào cabin, Bôn Lang mở mắt, bị người tiến vào làm cho ngu ngơ hoàn toàn, này, cô gái này thể nhưng cũng không ăn mặc chỉnh chu đã chạy tới đây!

Trình Du Nhiên còn mặc quần áo rời giường bình thường, ngay cả tóc cũng không để ý, hết cách rồi, quần áo của cô không biết bị cầm đi chỗ nào giặt, trong lúc nhất thời không tìm được quần áo thay, dù sao cũng không phải người không quen, nếu cảm thấy mất thể diện, cũng không cần gọi cô đi, vậy thì bớt việc rồi!

"Sân sau cái gì, dựng lên nơi lớn như vậy thật là lãng phí tiền." Trình Du Nhiên mở miệng cằn nhằn, hình như hoàn toàn không quan tâm ánh mắt của Bôn Lang cùng Phi Ứng, vỗ vỗ ngực thở hồn hển, thuận hơi, lại đi đến vị trí của mình, đưa tay cầm cây bút trên bàn lên, lưu loát búi đầu tóc rối bời lên, mặt tuyệt đẹp lập tức hiện ra toàn bộ, sau đó đặt mông ngồi xuống, đưa tay cầm bánh bao trên bàn ăn, vẫn không quên uống một hớp cà phê.

"Đó là lão đại ——" Bôn Lang còn chưa dứt lời ——

"Ừ, cà phê này coi như không tệ, còn bánh bao nướng hơi kém chút." Không có thím Vân làm đồ ăn ngon nên cô nhẫn nại chút, sáng sớm vận động kịch liệt cũng làm cô đói bụng, mặc kệ ăn có ngon hay không, lấp đầy bụng rồi hãy nói, cô ăn như hổ đói, lại hoàn toàn không biết bánh bao cô bỏ vào trong miệng là của lão đại, còn có một tách cà phê kia bị lão đại uống một hớp.

Phi Ứng cười yếu ớt, không ngờ chuyện lên đường này ngược lại có chút thú vị, Bôn Lang thấy cô gái này, thật là hoàn toàn sững sốt, mở miệng nói: "Vị tiểu thư này, cô thật đúng là lớn mật, cô dám uống cà phê của lão đại."

"Đây là cà phê của lão đại Viêm?" Trình Du Nhiên vốn định uống thêm một hớp nữa, vừa nghe Bôn Lang nói, tay dừng ở giữa không trung, nhếch miệng lên cười, nhìn Viêm Dạ Tước, đưa cà phê trả cho lão đại Viêm, một bộ ân cần, nói: "Con gái không đoạt thứ người ta thích, lão đại Viêm, mời uống cà phê."

Viêm Dạ Tước lạnh lùng liếc cà phê trong tay cô, không nói gì, nhắm mắt lại, dựa vào thành ghế, khí lạnh quanh thân làm cho người ta không rét mà run.

Trình Du Nhiên run run thân thể, không uống thì đẹp đi, cô mới không lãng phí cà phê uống ngon thế này, ngẩng đầu lên, ừm ừm ừm liền uống cà phê xuống bụng, lại dùng sức đem cái tách không đặt ở mặt bàn, vừa ăn bữa sáng vừa hỏi Bôn Lang: "Bát Lang*, chúng ta đang đi nơi nào?"

* Trong tiếng Trung 奔狼 (Bôn Lang) và 笨狼 (Bát Lang) có phát âm gần giống nhau, chỉ khác nhau ở đọc nhấn.

"Chị gái à, tôi tên là Bôn Lang không phải Bát Lang." Bôn Lang thiếu chút nữa bị cách gọi của cô làm cho phát điên, vội vàng giải thích.

Trình Du Nhiên cười cười, lau vụn bánh mì bên khóe miệng: "Cũng không khác nhau là mấy, ai bảo tên anh đặc biệt như vậy, nói mau, lần này chúng ta đi nơi nào!"

"Chúng ta đi phủ Chiang Rai."

Phủ Chiang Rai? Nước Thái?

Quả nhiên, máy bay vừng vàng bay trên bầu trời nước Thái, không bao lâu hạ xuống, lượn trên không, tốc độ chậm lại, cuối cùng máy bay dừng ở tuyến đường quân sự phủ Chiang Rai.

Phủ Chiang Rai, vì phủ sát biên giới phía Bắc nước Thái, ngăn cách Miến Điện với Lào, hành trình có tên ráo động nhất —— Tam Giác Vàng.

Máy bay hạ cánh, Viêm Dạ Tước rảo bước ra khỏi cabin, một thân đen tuyền giống như ma quỷ, mới vừa đi xuống bậc thang, Trình Du Nhiên cũng đi ra theo Bôn Lang cùng Phi Ứng, lại bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc, chờ ở bên ngoài cabin quả thật chính là quân đội, 20 chiếc xe quân dụng trang bị dừng cách đó không xa.

Người đàn ông con lai Trung Thái mặc quân trang, đeo kính mát nhanh chóng đi tới, khuôn mặt dưới mái tóc đen mặc dù không có đậm sắc phương Tây, nhưng góc cạnh ngũ quan tuần tú mê người, tiến lên cung kính kêu một tiếng: "Lão đại."

Lúc này, thanh âm ừng quân nhân vang cộc cộc khiến người ta ngẩn ra, mọi người đứng ở ngoài xe mặc quân trang dã chiến, giày quân dụng, trong tay cầm máy móc, giống như binh lính quốc phòng nghiêm túc cảnh giác, lạnh lẽo âm u vô cùng.

Vậy mà, so với những người này thì Viêm Dạ Tước càng lạnh lẽo âm u hơn, trầm giọng nói: "Lão Văn thế nào?"

"Tình hình dường như không tốt lắm, thời gian không còn nhiều."

Viêm Dạ Tước mang theo Trình Du Nhiên tiến vào một chiếc xe quân dụng ở chính giữa, đoàn xe lao vùn vụt giống như một trận gió thổi qua, trong đầu Trình Du Nhiên tất cả đều là hình ảnh thấy khi vừa xuống máy bay, xác thực hùng vĩ khí phách, khiến cho cô lo lắng liếc mắt nhìn Viêm Dạ Tước, đường cong gò má của anh cứng rắn, khuếch tán lạnh lẽo âm u, khiến Trình Du Nhiên có loại dự cảm xấu, cô cũng không phải không biết hàm ý bên trong là như thế nào, có điều cô thật không biết, anh muốn mình đi theo làm gì?

Rất nhanh, đoàn xe võ trang đầy đủ tiến vào rừng rậm cao ngất, một đường lái vào bên trong chừng 3 - 4 giờ, chung quanh càng ngày càng mờ, mặc dù bây giờ mặt trời còn chưa xuống núi, nhưng tia sáng trong rừng rậm càng ngày càng nhạt, bị cây cối tươi tốt che kín.

Khi thấy thời điểm nắng chiều, đoàn xe khí thế cuộn cuộn tiến vào căn cứ trung tâm xây dựng ở Tam Giác Vàng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Không có thù lao, không làm!

Đoàn xe đang trên đường lái vào căn cứ, khắp nơi đều bố trí người canh gác, trên vai đeo súng liên thanh, tiến lên kiểm tra tình hình một lát, cung kính hướng về phía xe Viêm Dạ Tước chào, sau đó, đoàn xe mới chậm rãi tiến vào căn cứ địa.

Trước kia Trình Du Nhiên đều chỉ cho rằng vào ở những nơi rừng sâu núi thẳm, bộ lạc trong đó sẽ lạc hậu, song trước mắt cô thấy lại hoàn toàn không giống, phong cảnh trước mắt tuyệt đẹp kiến trúc cao vút giống như là một người độc lập trong xã hội, sự xuất hiện của bọn họ rước lấy vô số ánh mắt chú ý.

Đoàn xe đi qua sân rộng ở trung tâm, đi theo về phía Đông, dừng lại trước cửa sắt cao lớn đồ sộ, xung quanh được quân đội hùng hậu canh giữ, Đan Hùng hướng bọn họ chào hỏi, mới thấy có người nhắc ông nói điện thoại, nói đôi câu tiếng Thái, cánh cửa vừa đẩy vừa nặng từ từ mở ra.

Xe đi theo phân tán rời đi, chỉ có đám người Viêm Dạ Tước ngồi ở ba chiếc xe lái vào trong cổng sắt, vòng qua giữa sân có tượng suối phun, ngừng lại trước bậc thang của biệt thự, Bôn Lang cùng Phi Ứng đều xuống xe, hai bên bậc thang trái phải đều có quân đội đứng canh giữ.

"Sững sờ cái gì, xuống xe!" Viêm Dạ Tước lạnh lùng bỏ lại một câu, thân thể cao lớn từ trong xe ra ngoài, hai bên bậc thang trái phải lập tức chào kiểu quân đội.

Trình Du Nhiên đi theo sau lưng Viêm Dạ Tước ra khỏi xe, ở trên đường tới cô đã đổi lại một thân trang phục dã chiến tư thế oai hùng thoải mái, tóc dài cột lên, có vẻ hết sức nhẹ nhàng khoan khoái, đương nhiên đám đàn ông ở nơi này mặc đồng phục, vì thế rước lấy không ít ánh mắt.

Đặc biệt là người đàn ông tiến lên nghênh đón Viêm Dạ Tước, ánh mắt lao thẳng đến nhìn chăm chăm Trình Du Nhiên, xác thực bị chấn động, biết Viêm Dạ Tước vài chục năm, cũng chưa bao giờ thấy anh mang bất kỳ cô gái nào ở bên người, vậy mà, vào giờ phút này, đứng bên cạnh anh chính là cô gái thứ thiệt.

"Nhìn đủ chưa?" Viêm Dạ Tước mở miệng nói lạnh lùng, người đàn ông nhếch miệng cười gian, nếu lão đại mở miệng thì không thể nói chuyện rồi, anh ta cũng lập tức im tiếng, có điều anh ta lại không thể dùng lòng hiếu kỳ, chờ sau này phải tìm cơ hội dò hỏi kỹ mới được.

Vậy mà, người đàn ông có cái mặt tươi cười gian kia tên là Văn Long, con nuôi của lão Văn, lão Văn chính là nhân vật hàng cha chú của Viêm bang, cũng là người hết sức ủng hộ Viêm Dạ Tước, lúc còn rất nhỏ Văn Long đã được lão Văn nhận nuôi, trở thành bạn tốt của Viêm Dạ Tước, hiện tại lão Văn bị bệnh, buôn bán của Tam Giác Vàng cũng do anh ta quản lý.

Tuy nhiên, Viêm bang của bọn họ buôn bán cũng không phải ma túy, Tam Giác Vàng trừ nguồn gốc là ma túy, còn là nguồn gốc của vũ khí đạn dược hàng đầu.

Ban đầu, Tam Giác Vàng chỉ sản xuất anh túc, trở thành hăng ma túy trên toàn thế giới, trải qua nhiều năm giao dịch, giao dịch ma túy càng làm càng lớn, rất nhiều thế lực đen thành lập quân đội của mình, vì vậy, vũ khí đạn dược bắt đầu thịnh hành từ đó, thông qua ma túy lấy được vũ khí đạn dược thượng hạng nhất, vì vậy, nơi này càng ngày càng buôn bán nhiều vũ khí, trở thành thị trường trung tâm của vũ khí đạn dược ở Châu Á.

Cho nên, chú Văn vẫn luôn đóng quân chắn giữ Tam Giác Vàng, gắng sức cheo chống Viêm bang, tuy nhiên hiện tại do Văn Long phụ trách.

Văn Long thu hồi ánh mắt nhìn Trình Du Nhiên, hỏi: "Tước, tiểu tử Chấn Vũ kia chưa tới à? Vậy phẫu thuật cho ba nuôi tôi sẽ do ai đảm nhiệm?"

"Do cô ấy phụ trách giải phẫu cho lão Văn." Trình Du Nhiên còn đang thương thức bài trí, một lòng than thở hết sức đặc sắc, đã bị một câu nói của Viêm Dạ Tước làm thu hồi suy tư, trái lại chỉ mình, hóa ra mang theo cô tới đây là muốn cô làm giải phẫu cho người ta?

Được rồi, nếu đối phương đã biết thân phận của cô, cô cũng không nói nhiều: "Phải biết, tôi làm giải phẫu rất quý, hơn nữa trước phải giao ——"

Lời nói đột nhiên dừng lại, cô nhìn song mắt lạnh lùng của Viêm Dạ Tước, nuốt một ngụm nước bọt, cô đang sợ sao? Tại sao cô phải sợ, người muốn cầu cạnh cô là anh, bộ dạng cô làm gì phải như làm sai việc gì, nghĩ tới đây, lồng ngực cô chột thẳng tắp, cứng rắn nói: "Không có thù lao, đánh chết tôi cũng không giải phẫu!"

Đây là lần đầu tiên có người nói thẳng với lão đại, lấy tính tình của lão đại, cô tuyệt đối sẽ chết vô cùng thảm.

Lần này chết thì chết, chết cũng phải có tôn nghiêm, cô làm việc vốn có quy củ của cô, vờ tay hướng Viêm Dạ Tước: "Trả thù lao trước."

Người đứng xung quanh không thể không hít vào một hơi, cô gái này, thật sự là quá được đẳng chân lẫn đẳng đầu, nhưng chuyện càng làm cho bọn họ rối mắt kính là ở một giây đồng hồ sau đó.

"Cô muốn thù lao là cái gì?" Viêm Dạ Tước xoay người, ngưng mắt nhìn cô gái trước mắt một bộ không chịu lui về phía sau, trầm giọng nói.

Cái gì! Lão đại lại đáp ứng cho cô thù lao!

Ngay cả Trình Du Nhiên cũng ngẩn ngơ, anh thế nhưng đồng ý, nhưng cô lại không biết mình muốn cái gì, con mắt cô đảo lòng vòng, nói: "Hiện tại tôi tạm thời chưa nghĩ ra, trước cứ nợ một việc là được rồi, lão đại Viêm, anh cũng không nên nói lời không giữ lấy lời."

Trình Du Nhiên đung lỗ mũi một cái, nhếch miệng cười đẹp mắt, sau đó mới hướng vị Văn Long kia nói: "Vị đại ca này, không phải muốn tôi cứu người ư? Còn không dẫn đường?"

Văn Long thoáng nhìn sắc mặt của Viêm Dạ Tước, chỉ thấy anh khẽ gật đầu, anh ta mới mang theo Trình Du Nhiên đi vào trong phòng, cũng không hoài nghi cô gái này có thật có bản lĩnh hay không, bởi vì, người có thể làm Viêm Dạ Tước mang đến cứu ba nuôi, tuyệt đối không phải bác sỹ bình thường.

Chỉ là, cô gái này mặc quân phục trái lại rất thú vị, như thế này mà to gan uy hiếp Viêm Dạ Tước, thật đúng là muốn biết thù lao mà cô ấy cho nợ là cái gì, có điều, trước mắt anh ta ngược lại còn có cảm giác hứng thú hơn, "Này, cô biết Tước thế nào?"

"Anh đang quản giáo tôi sao? Nhớ, tên của tôi không gọi là này." Trình Du Nhiên liếc Văn Long một cái, mặc tốt tất cả, cầm lấy bệnh án từ bác sỹ bên cạnh.

Văn Long nhìn cô, nói: "Ba nuôi tôi liền giao cho cô."

"Không yên lòng có thể đi tìm bác sỹ khác." Trình Du Nhiên ném một câu nói, vào phòng.

Văn Long thở dài một cái, giọng điệu của cô gái này thật đúng là cứng rắn, bắt đầu dĩ nhún nhún vai, bước nhanh đi tới hướng phòng nghị sự.

Song ở bên Viêm Dạ Tước, tiếng giẫm giày da ở trên sàn nhà bằng gỗ vang vọng lộc cộc, khí phách bước nhanh xuyên qua hành lang.

Đẩy cửa vào, bóng dáng cao thẳng đi tới trước cửa sổ, tầm mắt lạnh lùng trông về cảnh trí phía xa ngoài cửa sổ, thu hồi ánh mắt, khí lạnh rơi trên mỗi người đang ngồi bên bàn làm việc, không mang theo bất cứ tia tình cảm nào, lạnh lùng nói: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào! ?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Anh máu lạnh

Một câu nói của Viêm Dạ Tước khiến cho gian phòng nhất thời đông băng, thuộc hạ đang ngồi đều không dám nói một tiếng, dù sao lần này hàng bị cướp đoạt giá trị vài tỷ, vận chuyển qua Somalia thì bị cướp, bất cứ người nào đang ngồi đều có trách nhiệm.

Văn Long vẫn dựa vào thành ghế, chột nghiêng về phía trước, nói: "Tước, tôi đã tra ra, chỗ chúng ta xuất hiện nội gián, dẫn người vào đi!"

Dứt lời, thuộc hạ sau lưng anh ta xoay người ra khỏi phòng họp, sau đó cửa chính vừa mở, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi hoa bị áp giải vào, đôi tay bị sợi dây trói chặt, mặt bị vết thương bao trùm, cũng rõ ràng nhìn ra hắn ta hốt hoảng, sợ đến mức đầu cũng không dám ngẩng, bị đưa đến nơi này, hắn ta đúng là biết rõ số mạng phía sau sẽ.

Lúc này, Trình Du Nhiên kết thúc giải phẫu, nhìn lão già ngủ say trên giường, thời điểm cô ở Newyork, có nghe qua sự tích của vị lão Văn này, không chỉ có huy hoàng, cũng là người có tính tình quái dị, ông ta không phục tùng bất luận kẻ nào, nhưng lại cam nguyện làm việc thay Viêm Dạ Tước, ngay cả bệnh nghiêm trọng như thế cũng không chịu rời khỏi nơi này.

Bởi vì ông ta biết rõ, Văn Long vẫn không thể nắm giữ Tam Giác Vàng hoàn toàn, nếu ông ta rời đi, nơi này nhất định sẽ đại loạn, cũng sẽ liên lụy đến vị trí của Viêm Dạ Tước.

May mà cuối cùng cũng kịp, khối u ở não bộ không có đè ép thần kinh, Trình Du Nhiên thở dài một cái, khoát tay áo, ý bảo nhân viên cứu hộ đưa ông ta trở về phòng, mình cởi áo blouse xuống, rửa tay, đi ra khỏi phòng giải phẫu, đi đến đại sảnh.

Quản gia chuẩn bị bữa ăn cho cô, để cho cô ăn tạm vài thứ, cô sờ bụng một cái, ngược lại thật đói bụng, vì vậy, không chút khách khí ngồi ăn ở trước bàn ăn.

Cúi đầu đem thức ăn nhét vào trong miệng của mình, còn chưa nuốt vào ——

Pằng! Pằng! Hai tiếng vang kịch liệt phá rách cả biệt thự.

Cô không ngốc, biết đó là tiếng súng, nhanh chóng dùng sức đem thức ăn nuốt vào cổ họng, hỏi: "Xảy ra cái gì ——"

Còn chưa nói xong, một loạt tiếng súng dọa người truyền đến từ thư phòng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Trong miệng Trình Du Nhiên còn ngậm một miếng thịt, hoàn toàn không có suy tư liền đứng lên, chẳng lẽ Viêm Dạ Tước đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ tới đây, cô sẽ phải đi tới thư phòng, quyết định xem rõ ngọn ngành.

Người làm ngăn cô lại, dùng tiếng Thái nói: "Tiểu thư, không thể đến gần phía trước."

Lải nhải cái gì đây, một câu cô đều nghe không hiểu, Trình Du Nhiên nhú nhú mày, cuối cùng nuốt thịt xuống, trước mắt đem người chương mắt đầy ra, thật là đáng ghét, đến nơi này, bọn họ nói gì cô đều không nghe rõ, gay go thật!

Người làm không ngăn được Trình Du Nhiên, nhưng thời điểm đang đến gần phòng họp, cửa lớn vốn đóng chặt chợt mở ra, suy nghĩ vẫn còn buồn bực vì bọn họ nói những gì đều nghe không hiểu thì quay đầu liền thu hết hình ảnh trong phòng họp ——

Viêm Dạ Tước cảm sung, còn bốc lên khói mù mới vừa nổ súng, chỉ thấy người đàn ông nằm trên đất, trong nháy mắt đỉnh đầu phun ra máu, máu tươi nhuộm đỏ chung quanh.

Mà Viêm Dạ Tước vẫn thờ ơ ơ hờ như cũ, trên gương mặt tuấn tú hắn là vẻ lạnh nhạt, cứ như vậy máu lạnh kết thúc một sinh mạng, cô là bác sỹ, mặc dù không phải là bác sỹ chân chính cứu sống, nhưng cô rõ ràng chỉ có một mình sẽ khổ cực cỡ nào, nhưng một người bị giết chết lại dễ dàng như vậy.

Viêm Dạ Tước vừa quay mặt sang, trông mắt đen vô tình đúng lúc giao nhau với mắt Trình Du Nhiên, sau đó tiện tay đem súng vừa bắn giao cho Phi Ứng phía sau, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Người bắn đứng Viêm bang, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ, Đan Hùng, dọn dẹp sạch sẽ."

Sau một mệnh lệnh, liền thấy bóng dáng cao lớn của anh giẫm lên vũng máu, lạnh lùng đi ra phòng họp, trên mặt không có vẻ gì, trông mắt đen bất được vẻ mặt của cô, bàn tay bao trùm trên đầu cô, trầm giọng nói: "Thế nào? Sợ?"

Trình Du Nhiên nghe lời của anh, liếc mắt nhìn người đàn ông khát máu, khi tất cả mọi người cho rằng cô sợ nên mới có vẻ mặt như vậy thì cô liếc thì thể trên mặt đất một cái, bất đắc dĩ buông lỏng vai, "Không thú vị."

Lưu lại ba chữ, cô xoay người tiếp tục đi tới hướng bàn ăn, thật là lãng phí thời gian, còn không bằng tiếp tục dùng cơm tối.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước không thay đổi chút nào, đi tới bàn ăn, Văn Long kinh ngạc lần nữa, trên mặt nâng lên nụ cười, ngồi xuống trước bàn ăn, người làm lập tức đưa bữa ăn tới lên.

Văn Long vừa ăn vừa nói: "Vũ khí đạn dược kia vẫn còn ở trên tay hải tặc, bọn chúng muốn dùng vũ khí đạn dược đổi thành ma túy, hơn nữa còn muốn lớn."

"Lão đại, tôi cảm thấy phải nhanh chóng hành động."

"Đúng, dám đụng đến gì đó của Viêm bang chúng ta, đám hải tặc kia cũng không thể sống!" Bôn Lang nói hung dữ, mấy người đều đem ánh mắt nhìn về phía lão đại, chờ đợi anh lên tiếng, giống như là phải có một cuộc đại chiến, Trình Du Nhiên cũng bị cuốn hút theo, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía

Viêm Dạ Tước.

Trầm mặc chốc lát, Viêm Dạ Tước để dao nĩa xuống, hơi giương con mắt, trầm giọng nói: "Tôi nay lập tức lên đường."

"Dạ, tôi sẽ chuẩn bị." Phi Ứng cũng để dao nĩa xuống, đứng lên, chỉ thấy Viêm Dạ Tước nhìn về phía Trình Du Nhiên, "Cậu lưu lại đến khi thân thể lão Văn không có gì đáng ngại, Văn Long, cậu triển khai, trở lại đưa cô ấy tụ họp cùng tôi."

"Được." Văn Long uống xong một hớp rượu đỏ, nhếch miệng lên cười gian, không ngờ Tước sẽ đem cô gái này giao cho mình, xem ra, anh ta ngược lại có thể dò thăm một chút rồi, "Tôi nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, hơn nữa đưa cô ấy đến an toàn."

Trình Du Nhiên tặng Văn Long một cái xem thường, cô mới không cần anh ta chăm sóc, có điều Viêm Dạ Tước không có bên người, có phải cô có thể chạy trốn trên đường hay không? Ủ, đây là một ý kiến hay, nhưng không thể thực hành, bởi vì Tiểu Nặc vẫn còn ở chỗ của anh, cũng không biết bị anh đưa đến nơi nào, hơn nữa, anh máu lạnh, hôm nay cô đã được nghiệm chứng thật.

"Lão đại Viêm, trước khi đến đã nói rõ, sau khi tôi trở về sẽ đem Tiểu Nặc trả lại cho tôi." Trình Du Nhiên nhìn Viêm Dạ Tước, nói.

"Làm xong việc cô nên làm, tôi dĩ nhiên giữ lời." Viêm Dạ Tước lãnh khốc nói ra, bên Văn Long còn không biết Tiểu Nặc là ai.

Trình Du Nhiên "được", đứng lên, rồi bàn ăn, Văn Long nhanh chóng đuổi theo, hỏi: "Ba nuôi tôi thế nào?"

"Quan sát một buổi tối ổn định thì sẽ không sao."

"Xem ra y thuật của cô thật không tồi." Văn Long nhú mày, "Vừa rồi cô nói Tiểu Nặc là ai vậy?"

"Anh em, cái này có liên quan đến anh à? Được rồi, chớ phiền tôi, nhanh đi xem ba nuôi anh đi, tôi muốn ngủ một giấc!" Trình Du Nhiên ngáp một cái, liền đi tới hướng gian phòng, nhưng không có ngủ, đứng ở bên cửa sổ, nhìn tình hình dưới sân.

Viêm Dạ Tước rảo bước đi ra, tiến vào xe, đoàn xe mới vừa đưa cô tiến vào đang rời khỏi đại viện, hàng dài khí thế hào hùng thẳng tắp chạy theo quốc lộ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Gặp mai phục trong rừng

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu từ bệ cửa sổ vào gian phòng, dụng cụ xung quanh phát ra âm thanh tích tích, lão già nằm trên giường lớn màu đen chậm rãi mở mắt.

"Ba nuôi, ba cảm thấy thế nào?" Văn Long nhìn ba nuôi tỉnh lại, lập tức đi tới bên giường, thận trọng đỡ ba nuôi dậy.

Lão Văn nhìn chung quanh rồi hỏi: "Tước đã tới?"

"Đúng, vị bác sỹ này được anh ấy mang tới, Trình Du Nhiên." Văn Long vẫn tà khí như trước, chỉ vào Trình Du Nhiên đứng ở mép giường nói, lão Văn gạt đầu hướng Trình Du Nhiên, Trình Du Nhiên đặt bệnh án cầm trong tay xuống, một bộ dáng về bác sỹ, mở miệng nói: "Lão Văn, u trong não bộ của ông đã loại bỏ, nhưng cần tĩnh dưỡng thật tốt."

Trình Du Nhiên nói, còn không đợi lão Văn nói chuyện, liền đem ánh mắt nhìn về phía Văn Long, nói: "Này, người đã không còn gì đáng lo nữa, có phải anh nên hộ tống tôi rời khỏi nơi này rồi không?"

"Đại tiểu thư của tôi ời, cô vội vã đi gặp Tước đến thế sao?" Văn Long trêu đùa một câu, sau đó nói với ba nuôi: "Ba nuôi, ba ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt, buổi trưa con sẽ xuất phát tụ họp với Tước."

"Ủ, chuyện lần này nhất định phải giải quyết, nếu không thì không biết những cha chú trong Viêm bang lại muốn nói gì." Về mặt lão Văn nghiêm nghị, hoàn toàn không giống như người mới vừa làm xong giải phẫu, trong mắt quét qua một tia lạnh lẽo.

"Ba nuôi, xin yên tâm ạ." Văn Long "dạ", sau đó nhìn Trình Du Nhiên, nói: "Có đi hay không?"

Trình Du Nhiên thở dài trong lòng, xem ra mình thật sự vào ổ sói, trong ngoài nơi này, từ trên xuống dưới, một hai đều ác độc như lão đại của bọn họ.

Vẫn nhanh chóng rời xa thì hơn, đang bước chân ra, sau lưng vang lên âm thanh: "Vị này là bác sỹ Trình nhi, tôi còn chưa nói tiếng cảm ơn với cô."

"Tôi thu tiền làm việc mà thôi." Trình Du Nhiên nói hời hợt, bây giờ mặc dù còn chưa thu tiền, nhưng món nợ này cô tuyệt đối sẽ không tiện nghi cho Viêm Dạ Tước.

Lão Văn hình như nhìn thấu khó chịu trên mặt cô, nói: "Như vậy thì mong lần sau chúng ta gặp lại, tôi sẽ cảm ơn cô thật tốt."

"Tôi nghĩ, ông đừng bảo là lần sau gặp mặt tôi, thấy bác sỹ cũng không hay đâu." Trình Du Nhiên nói xong, quay người ra khỏi gian phòng, cô cũng không muốn đến nơi này lần nữa, cho nên, gặp mặt lại thì mi đi, lão Văn nhìn bóng lưng cô tiểu sai, không tự chủ cười cười.

Giữa trưa, mặt trời lên cao.

Trình Du Nhiên đi theo Văn Long xuất phát lên đường tụ họp với Viêm Dạ Tước, mười chiếc xe quân dụng nhanh chóng xuyên qua rừng cây, xem ra, lần này Somalia rất nhanh sẽ bắt đầu náo nhiệt.

Không chỉ là náo nhiệt, Trình Du Nhiên thấy, còn sẽ có chuyện nguy hiểm hơn, cô thật không muốn chết, nếu có thể, cô thật muốn mình rời đi, nhưng con trai vẫn còn ở trên tay Viêm Dạ Tước, cô.

Lúc này, đồng hồ trên tay cô chợt phát ra hai tiếng tích tích, đó cũng không phải đồng hồ điện tử bình thường, là Tiểu Nặc lấy được từ chỗ Ngải Sâm đưa cho cô, có thể nhắn tin tức như điện thoại, khi tiến vào căn cứ địa, vẫn luôn không có tín hiệu, giống như hiện tại đã có một chút tín hiệu, âm thanh này, hẳn là có tin tức.

Cô đề xuống chột nhán, thấy trên màn ảnh nhỏ xuất hiện phụ đề: mẹ, bọn họ đưa con về nhà rồi.

"Cô đang làm gì vậy?" Văn Long quay mặt sang hướng Trình Du Nhiên hỏi.

Trình Du Nhiên lập tức thu tay lại, thần nhiên nói: "Nhìn thời gian, không được à?" Viêm Dạ Tước đã phái người đưa Tiểu Nặc về nhà rồi, coi như người đàn ông này có chút lương tâm.

"Tiểu thư, cô cũng không cần gấp gáp muốn gặp được Tước như thế, tôi vẫn tò mò, cô có quan hệ như thế nào với Tước!" Văn Long không có việc gì liền hỏi cô cái này, cô có thể có quan hệ thế nào cùng anh ta, một chút cũng không có, nếu không phải bị anh ta ép tới nơi này, cô mới sẽ không tới loại rừng hoang núi sâu, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng bị người giết chết cũng không biết ——

Chợt, một tiếng nổ mạnh kịch liệt xẹt qua chân trời, Trình Du Nhiên ngẩn ra, sẽ không thật bị mình nói trúng chứ!

"Anh Long, có mai phục!"

Lời này vừa dứt, mấy hàng ngũ tiến đến chỗ bọn họ, chỉ thấy người cầm đầu ra dấu tay, nhất thời, tiếng súng mãnh liệt, mưa đạn quét ngang.

Thật là quạ đen, nói gì tới nấy, mắt thấy một người hướng cô nổ súng, Văn Long ấn đầu cô, tay trái bóp cò súng, một viên đạn lập tức kết thúc tính mạng đối phương.

Vào giờ phút này, trên mặt của anh ta không còn bộ dáng hi hi vừa rồi, khôi phục vẻ nghiêm túc, mang theo một đội người tiến lên phản công, triển khai một cuộc dã chiến máu tanh.

Rừng cây vốn an tĩnh nhất thời nổi lên tiếng súng, đạn vô tình xuyên phá không khí, tay chân Trình Du Nhiên linh hoạt đi theo bọn họ, lúc này, cô mà không thông minh một chút, chỉ sợ ngay cả mạng nhỏ cũng không còn.

Chung quanh, người không ngừng nhập vào trong vũng máu, tiếng đạn nổ tung, tiếng người kêu thảm thiết, trong mắt Văn Long tối tăm, lấy ra một khẩu súng từ trên thân kiên quyết thả vào lòng bàn tay Trình Du Nhiên.

"Cô bảo vệ tốt cho mình, chiếc xe trước mặt kia, cô nghĩ biện pháp rời đi trước."

Kẻ địch đông đảo, vô số đạn bắn cản quét ngăn cản bọn họ đi tới, Văn Long không thể làm gì khác hơn là tìm một vị trí tốt nhất, nắm súng bắn tia lên, tiến hành ngăn chặn tầm xa, giúp đỡ người còn lại dẫn bộ phận hỏa lực ra, giờ phút này, ngay cả bom cũng bắt đầu ném ra, tình hình chiến đấu mãnh liệt giống như là chiến trường ——

"Hộ tống bác sỹ Trình rời đi!" Văn Long ra lệnh, rất rõ ràng đây là mai phục, như vậy thấy rằng trong bang phái còn có nội gian, nhưng anh ta đã đồng ý Tước, sẽ dẫn cô ấy rời đi an toàn.

Tay Trình Du Nhiên nắm lấy súng, nhú nhú mày, nói thật thì cô có thể coi là có sở trường dao thuật, kêu cô cầm đồ chơi, cô thật đúng là không biết làm sao, mặc kệ, rời đi trước rồi nói, cô còn phải trở về đoàn tụ với con trai cô!

Lúc này, hai người yểm hộ cô băng qua rừng mưa đạn, đi tới trước xe.

"Bác sỹ Trình, cô lái xe theo hướng quốc lộ, đi về phía trước sẽ an toàn." Hai người đem vật cầm trong tay sau chỉ đường cho Trình Du Nhiên, giao phó xong, lập tức lấy Laser Gun từ trên xe xuống, quay đầu lại trợ giúp anh Long của bọn họ.

Trình Du Nhiên lên xe, đây là một cơ hội tốt, cô có thể rời khỏi nước Thái trở về Hồng Kông, nghĩ tới đây, cô đang muốn nổ máy xe, liền gặp tình cảnh chiến đấu kịch liệt sau lưng, hai người mới vừa đưa mình tới đều trúng đạn ngã trên mặt đất.

Một chiếc xe tải lái tới, két một tiếng, cửa xe hàng mở ra ——

Bên trong vô số người đứng, tay cầm súng máy, sắc mặt ngông cuồng nhìn bọn họ, hôm nay đường ra duy nhất của bọn họ chính là địa ngục!

Địa ngục? Trình Du Nhiên cô cũng không có đồng ý!

Trình Du Nhiên hạ quyết tâm, dùng miệng cắn khẩu súng, cô sẽ không nổ súng, cái này cũng không đại biểu cô không thể phản kích, đạp chân ga, bánh xe cấp tốc xoay tròn, thuần thục ngăn cản, chân phải chột giẫm, gia tăng chân ga, bánh sau xoay tròn như tốc độ ánh sáng, cùng mặt đất cọ sát ra một làn bụi mù, khéo léo quay đuôi về, kết một tiếng ——

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chạy ra khỏi ổ sói lại vào hang hổ

Xe như thoát súng ra đạn, chạy hướng xe hàng, Trình Du Nhiên lạnh lùng nhìn chăm chăm phía trước, mắt cũng không chớp cái nào, ở bên trong trông mắt đen lộ ra hơi thở tự tin.

Văn Long nhìn Trình Du Nhiên quay đầu xe vọt tới hướng bên này, nhú mày kiếm, cô muốn làm gì.

Trình Du Nhiên chột chuyển tay lái, chỉ thấy xe lái hướng xe hàng, đang muốn đụng nhau với xe hàng, trong nháy mắt chột thay đổi tay lái, đạp chân ga, tiếng động cơ cùng bánh xe ma sát mặt đất đồng thời vang lên âm thanh, đuôi quét ngang hướng một chiếc xe với đường cong hoàn mỹ, giống như cây chổi, đem xe chạy như bay quét qua, mạnh mẽ đụng ngược, xe đi hướng xe hàng, một màn này thật làm cho người ta khiếp sợ!

Xe đang cùng xe hàng chạm vào nhau, hấp dẫn chú ý của kẻ địch, hai người mới vừa hộ tống Trình Du Nhiên cùng lúc đó thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Văn Long nhìn một màn này, nhìn lại chiếc xe tải kia, hình như đã hiểu rõ cô đang muốn làm cái gì, lập tức giơ tay lên quát: "Lui về phía sau!"

Cô nên làm đã làm xong, còn dư lại thì không có quan hệ với cô, có thể đi!

Trình Du Nhiên lấy súng cắn ngoài miệng xuống, lui về phía sau khê ném, đôi ngăn cản, xe lui lại phía sau cực nhanh, trên mặt tinh xảo nâng lên nụ cười nhạt ——

Bùm! Một tiếng vang thật lớn, vạc dầu lúc trước bị đụng vỡ đúng lúc ma sát đụng nhau với xe, xảy ra nổ tung, long trời nổ đất, khói mù bốc cháy nồng nặc, khoe miệng Trình Du Nhiên cười tự tin, dừng lại, xe cua 180 độ, như tên trên dây cung, xuyên qua tuyến lửa, nhanh chóng rời đi ——

Song cùng lúc đó, một bóng người nhanh như tia chớp nhảy vào trong xe của cô, một khẩu súng chĩa về phía cái ót của cô, vang lên âm thanh từ tính: "Vị bác sỹ này, kỹ thuật lái xe của cô cũng không tệ lắm, tiếp tục lái xe!"

Nếu mở miệng gọi cô là bác sỹ, chẳng lẽ bọn họ biết?

Một tay Trình Du Nhiên cầm tay lái, một tay lục lợi chung quanh, chỉ thấy người đàn ông kia đùa giỡn, nói: "Súng cô tìm đang chĩa vào đầu cô."

Ở thời điểm người đàn ông nhảy lên liền chớp lấy thời khắc cô nhất thời buông lỏng bỏ súng qua một bên, Trình Du Nhiên nhú mày, cuối cùng nuốt thịt xuống, trước mắt người chứng mắt đầy ra, thật là đáng ghét, đến nơi này, bọn họ nói gì cô đều không nghe rõ, gay go thật!

Người làm không ngăn được Trình Du Nhiên, nhưng thời điểm đang đến gần phòng họp, cửa lớn vốn đóng chặt chột mở ra, suy nghĩ vẫn còn buồn bực vì bọn họ nói những gì đều nghe không hiểu thì quay đầu liền thu hết hình ảnh trong phòng họp ——

Viêm Dạ Tước cầm súng, còn bốc lên khói mù mới vừa nổ súng, chỉ thấy người đàn ông nằm trên đất, trong nháy mắt đỉnh đầu phun ra máu, máu tươi nhuộm đỏ chung quanh.

Mà Viêm Dạ Tước vẫn thờ ơ hờ như cũ, trên gương mặt tuấn tú hẳn là vẻ lạnh nhạt, cứ như vậy máu lạnh kết thúc một sinh mạng, cô là bác sỹ, mặc dù không phải là bác sỹ chân chính cứu sống, nhưng cô rõ ràng chỉ có một mình sẽ khổ cực cỡ nào, nhưng một người bị giết chết lại dễ dàng như này.

Viêm Dạ Tước vừa quay mặt sang, trông mắt đen vô tình đúng lúc giao nhau với mắt Trình Du Nhiên, sau đó tiện tay đem súng vừa bắn giao cho Phi Ưng phía sau, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Người bắn đứng Viêm bang, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ, Đan Hùng, dọn dẹp sạch sẽ."

Sau một mệnh lệnh, liền thấy bóng dáng cao lớn của anh giẫm lên vũng máu, lạnh lùng đi ra phòng họp, trên mặt không có vẻ gì, trông mắt đen bất được vẻ mặt của cô, bàn tay bao trùm trên đầu cô, trầm giọng nói: "Thế nào? Sợ?"

Trình Du Nhiên nghe lời của anh, liếc mắt nhìn người đàn ông khát máu, khi tất cả mọi người cho rằng cô sợ nên mới có vẻ mặt như vậy thì cô liếc thì thể trên mặt đất một cái, bất đắc dĩ buông lỏng vai, "Không thú vị."

Lưu lại ba chữ, cô xoay người tiếp tục đi tới hướng bàn ăn, thật là lãng phí thời gian, còn không bằng tiếp tục dùng cơm tối.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước không thay đổi chút nào, đi tới bàn ăn, Văn Long kinh ngạc lần nữa, trên mặt nâng lên nụ cười, ngồi xuống trước bàn ăn, người làm lập tức đưa bữa ăn tới lên.

Văn Long vừa ăn vừa nói: "Vũ khí đạn dược kia vẫn còn ở trên tay hải tặc, bọn chúng muốn dùng vũ khí đạn dược đổi thành ma túy, hơn nữa còn muốn lớn."

"Lão đại, tôi cảm thấy phải nhanh chóng hành động."

"Đừng, dám đụng đến gì đó của Viêm bang chúng ta, đám hải tặc kia cũng không thể sống!" Bôn Lang nói hung dữ, mấy người đều đem ánh mắt nhìn về phía lão đại, chờ đợi anh lên tiếng, giống như là phải có một cuộc đại chiến, Trình Du Nhiên cũng bị cuốn hút theo, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía Viêm Dạ Tước.

Trầm mặc chốc lát, Viêm Dạ Tước để dao nĩa xuống, hơi giương con mắt, trầm giọng nói: "Tối nay lập tức lên đường."

"Dạ, tôi sẽ chuẩn bị." Phi Ứng cũng để dao nĩa xuống, đứng lên, chỉ thấy Viêm Dạ Tước nhìn về phía Trình Du Nhiên, "Cậu lưu lại đến khi thân thể lão Văn không có gì đáng ngại, Văn Long, cậu triển khai, trở lại đưa cô ấy tự hạp cùng tôi."

"Được." Văn Long uống xong một hớp rượu đỏ, nhếch miệng lên cười gian, không ngờ Tước sẽ đem cô gái này giao cho mình, xem ra, anh ta ngược lại có thể dò thăm một chút rồi, "Tôi nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, hơn nữa đưa cô ấy đến an toàn."

Trình Du Nhiên tặng Văn Long một cái xem thường, cô mới không cần anh ta chăm sóc, có điều Viêm Dạ Tước không có bên người, có phải cô có thể chạy trốn trên đường hay không? Ừ, đây là một ý kiến hay, nhưng không thể thực hành, bởi vì Tiểu Nặc vẫn còn ở chỗ của anh, cũng không biết bị anh đưa đến nơi nào, hơn nữa, anh máu lạnh, hôm nay cô đã được nghiệm chứng thật.

"Lão đại Viêm, trước khi đến đã nói rõ, sau khi tôi trở về sẽ đem Tiểu Nặc trả lại cho tôi." Trình Du Nhiên nhìn Viêm Dạ Tước, nói.

"Làm xong việc cô nên làm, tôi dĩ nhiên giữ lời." Viêm Dạ Tước lãnh khốc nói ra, bên Văn Long còn không biết Tiểu Nặc là ai.

Trình Du Nhiên "được", đứng lên, rời bàn ăn, Văn Long nhanh chóng đuổi theo, hỏi: "Ba nuôi tôi thế nào?"

"Quan sát một buổi tối ổn định thì sẽ không sao."

"Xem ra y thuật của cô thật không tồi." Văn Long nhún mày, "Vừa rồi cô nói Tiểu Nặc là ai vậy?"

"Anh em, cái này có liên quan đến anh à? Được rồi, chớ phiền tôi, nhanh đi xem ba nuôi anh đi, tôi muốn ngủ một giấc!" Trình Du Nhiên ngáp một cái, liền đi tới hướng gian phòng, nhưng không có ngủ, đứng ở bên cửa sổ, nhìn tình hình dưới sân.

Viêm Dạ Tước rảo bước đi ra, tiến vào xe, đoàn xe mới vừa đưa cô tiến vào đang rời khỏi đại viện, hàng dài khí thế hào hùng thẳng tắp chạy theo quốc lộ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Dừng Đưa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Thân vùi lấp trong ổ hải tặc

Đây là một nơi gần kề Somalia, trên một cái đảo ở Ấn Độ Dương, Trình Du Nhiên nhìn đồng hồ điện tử không có một chút tín hiệu, lần này thật đúng là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Trình Du Nhiên bị đẩy thô lỗ xuống xe jeep, màn đêm xuất hiện khu xây dựng theo kiến trúc bầy, cây cối chung quanh mọc thành bụi, hoàn toàn không tưởng tượng ra được, hình ảnh này có thể thấy ở trên một đảo nhỏ quái gở.

"Ồ, thế nào lại mang về một cô nàng xinh đẹp thế này." Một đám động vật giống đực nhìn thấy Trình Du Nhiên đều nhìn đắm đuối.

Người đàn ông vạm vỡ A Táp vẫn đẩy cô nhìn sang đám sắc quỷ vừa thấy gái liền khó chịu không thôi cảnh cáo: "Đây chính là phụ nữ của nhị ca, nếu ai động vào một cọng tóc gáy của cô ta, cẩn thận nhị ca chém ngón tay của các người."

Xác thực lúc A Táp nói ra lời này, đám đàn ông kia cũng không dám nhích tới gần, có thể đoán, địa vị nhị ca Tần Từ Duệ ở trong lòng bọn họ, mặc dù không dám tiến lên trước, nhưng một hai điều lộ ra về mặt kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, đều đang kinh ngạc vì nhị ca có phụ nữ.

A Táp mang theo Trình Du Nhiên đi rất nhanh, đi tới một sân độc lập, ném cô vào một gian phòng, sau đó xoay người rời đi, ngay cả cửa phòng cũng không khóa, giống như là đoán trước cô không thể nào chạy trốn khỏi đây.

Đĩ nhiên, trong lòng Trình Du Nhiên cũng rất rõ ràng, tạm thời cô không thể rời bỏ nơi này, bởi vì nơi này là cái đảo ở trong biển, cô không chỉ không biết lái thuyền, hơn nữa ngồi thuyền còn có thể ngất, còn có điểm quan trọng nhất, chính là từ nhỏ cô đã là một con vịt lên cạn*.

* Chỉ người không biết bơi.

Cho nên, ý tưởng trốn chạy đã bị tiêu diệt trong đầu, cô xoay người nhìn gian phòng, gian phòng không có bật đèn, tia sáng rọi vào từ ngoài cửa sổ cũng có thể thấy rõ ràng, cả căn phòng đều được chạm trổ bằng gỗ, không có gì cả, rất rõ ràng, theo cách bài trí, nơi này là chỗ bọn đàn ông thường ngày gọi gái đến hưởng dụng.

Chỉ có điều, nói thật ra, cái giường này thật đúng là lớn, xem ra còn rất mềm.

Lúc này, cửa phòng chợt bị mở ra, một cô gái mặc váy dài phong cách Bohemia đi vào, trong tay còn cầm một xấp y phục cho cô tắm rửa, nhìn Trình Du Nhiên rồi lộ ra nụ cười, đi tới trước một bức tường, đưa tay đẩy một cái.

Bây giờ Trình Du Nhiên mới phát hiện, đây không phải là tường, mà là một kiểu cửa, bên trong là một gian phòng tắm, khói mù ngập tràn, phòng tắm này hết sức đặc biệt, trung tâm có một thùng lớn làm bằng gỗ, nơi ống nước không ngừng chảy nước nóng xuống, cô gái hướng cô làm một thủ hiệu mời, sau đó nói một câu Trình Du Nhiên thế nào cũng nghe không hiểu rồi lui xuống.

Mặc dù nghe không hiểu, ngược lại Trình Du Nhiên cũng hiểu, ý của cô ta là bảo mình tắm rửa, đưa tay chạm vào nước trong thùng, nghĩ cũng không có nghĩ, liền cởi bỏ y phục trên người, chuẩn bị tắm, giầy vò hai ngày qua làm cô cảm giác mình vừa mọc ra từ trong đất.

Ngồi ở trong thùng gỗ, tẩy rửa một thân bùn đất, trong đầu bắt đầu tính toán, nên làm thế nào mới có thể chạy khỏi nơi này, những người này mai phục Văn Long ở nửa đường, như vậy thì rất có thể là kẻ địch của Viêm Dạ Tước, nói không chừng Viêm Dạ Tước sẽ đến san bằng nơi này, đến lúc đó cô vừa hay có thể chạy đi.

Đợi chút, cô không có chuyện gì làm hay sao mà nghĩ đến chuyện xa xôi như vậy, chờ anh ta, nói không chừng cô đã sớm thành thức ăn của tên Tần Tử Duệ gì gì kia rồi, không được, cô phải tự mình nghĩ biện pháp mới được, có điều, như đã nói qua, bọn họ rốt cuộc có đụng chạm gì với Viêm Dạ Tước đây?

Tắm xong, Trình Du Nhiên mặc một bộ trang phục dã chiến sạch sẽ, tóc dài ướt nhẹp xoa trên lưng, đứng một lát trước cửa sổ, cảm thấy mình thật đúng là mệt mỏi, quay đầu lại nhìn tấm giường lớn, "Giường thư thái như vậy, ngu sao mà không ngủ!" Trong miệng cô tự lẩm bẩm một câu, dù sao cũng bị bắt tới đây rồi, vậy thì chỉ có thể sống ở đâu thì yên ở đấy, trước hay ngủ một lát rồi tính.

Cô ngáp một cái, đang muốn đi tới hướng giường, chỉ thấy cửa được mở ra, gã đàn ông bắt được cô đi vào.

Trình Du Nhiên không nhúc nhích nhìn người đàn ông này, trong ánh mắt không có quá nhiều sợ hãi, ngược lại thoạt nhìn rất trấn định, rất nhanh thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi tới hướng giường.

Cử động đó khiến Tần Tử Duệ nhíu miệng, mang theo vài phần gian tà, lại làm cho người ta không nhận được tim đập dồn dập, đi tới trước mặt Trình Du Nhiên, mở miệng nói: "Tôi họ Tần, tên Tử Duệ."

Anh ta nói tiếng Trung rất hay, sau khi rửa mặt sạch sẽ xem thế nào cũng không giống thổ phỉ trong núi hoặc là hải tặc hoành hành trên biển.

Trình Du Nhiên xoay người, quan sát anh ta, khoe miệng giường nhẹ, hỏi hột nói: "Trình Du Nhiên."

Đứng không đổi tên ngồi không đổi họ, cô sợ cái gì, Trình Du Nhiên, người quả nhiên như tên.

Nụ cười khoe miệng Tần Tử Duệ càng thêm sâu, nhìn cử động của cô vốn là muốn lên giường: "Cô định ngủ."

"Sớm như vậy, ngủ cái quái gì." Trình Du Nhiên liếc anh ta một cái, dù hiện tại cô mệt mỏi như muốn gục xuống, cũng sẽ không thừa nhận mình muốn đi ngủ, mới sẽ không cho anh ta nói một câu: vậy thì ngủ chung cùng tôi nhé, hử, coi Trình Du Nhiên cô đừng mở sao?

"Đi đường xa thế, không mệt mỏi à?" Tần Tử Duệ nhíu mày hỏi tiếp.

Người này thật rắc rối, Trình Du Nhiên tức giận trả lời: "Không mệt, tôi vô cùng có tinh thần, tôi còn có thể chạy Marathon."

"Vậy rất tốt!" Tần Tử Duệ một phát bắt được cổ tay cô, Trình Du Nhiên cả kinh trong lòng, "Tôi đã nói rồi, tôi không mệt, tôi ——"

"Cô đã có tinh thần như vậy, hãy cùng tôi tham gia bữa tiệc tối nay đi." Tần Tử Duệ lôi kéo cô đi ra bên ngoài, Trình Du Nhiên muốn tránh thoát, nhưng sức lực của người đàn ông này quá lớn, không thể làm gì khác hơn là bị anh ta kéo ra phía ngoài, ai ngờ, Tần Tử Duệ thuận tay nắm thắt lưng cô.

Người xung quanh nhìn bọn họ lôi kéo, còn tưởng rằng bọn họ đang liếc mắt đưa tình, không khỏi lộ ra nụ cười mập mờ.

"Nếu như cô không muốn làm phụ nữ của tôi, vậy thì là của bọn họ thôi." Tần Tử Duệ nhỏ giọng mà nói ra ở bên tai cô.

Lúc này, Tần Vi đi tới, "Hai người dù là liếc mắt đưa tình cũng nên trở về phòng chứ."

Trình Du Nhiên hưng hăng trọn mắt nhìn Tần Vi, anh ta đi mà liếc mắt đưa tình, Tần Tử Duệ cười cười, nói: "Nơi này dường như còn có tình cảm hơn."

Tần Vi rất kinh ngạc, không quên nói: "Chớ tình cảm, nhị ca, Lục gia cũng trở về, còn dẫn theo một người trở lại, bảo chúng ta cùng đi đến đại sảnh, các anh em tụ họp."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thịnh yến (Thượng)

Nói xong, Tần Viễn lại gần bên tai nhị ca hỏi cợt nhả: "Nhị ca, cô nàng này có tư vị thế nào?"

Tần Tử Duệ chỉ cười không đáp, xoay người, nhếch miệng lên cười gian, đưa tay nắm bên eo cô nói: "Bảo bối, đi thôi, dẫn em đi mở mang kiến thức, thịnh yến của đám hải tặc chúng tôi."

Trình Du Nhiên thiếu chút nữa bị hai chữ bảo bối buồn nôn của anh ta làm cho phun ra, nhưng tiếp đó, cô cũng thật sự là tăng thêm không ít kiến thức, cũng rõ ràng, mình bị người đàn ông này nắm đi, vẫn tính là an toàn, một đường đi tới vườn hoa tiệc rượu, những anh em kia đều kinh ngạc huyết sáo, một hai đều hướng cô quàng tới ánh mắt mập mờ, Trình Du Nhiên nhìn một chút đám bọn họ có cực ít bọn con gái, thịnh yến hải tặc, vĩnh viễn giống như là một tiệc rượu mê hoặc.

Vườn hoa, bốn phía đều đầy lên đồng lửa, chiếu lên một mảnh sáng trưng như ban ngày, mấy chục cái bàn tròn sắp xếp ngay ngắn, phía trên để thịt cá, trong ao bên cạnh, một đám đàn ông vây quanh mấy người phụ nữ đang tiến hành trò chơi thân thiết.

Nhìn cảnh phồn hoa, sống đến hai mươi sáu tuổi, Trình Du Nhiên cô không thể không cảm khái trong lòng.

Tần Tử Duệ nắm lấy eo tính nắm cả mặt cô hướng người đàn ông ngồi ở trên ghế chào hỏi một tiếng: "Đại ca."

Đại ca Lục Hạo mặc hết sức khốc, quần lính cùng ủng quân nhân, trên người mặc áo ba lỗ màu đen, hiện ra hơi thở nam tính, bắp thịt rắn chắc, bên cạnh ôm một nữ chỉ mặc bikini, một bàn tay xanh đen bao trùm ở trước ngực cô gái, khiến cho cô gái ưm một tiếng.

Lục Hạo nâng khuôn mặt cương nghị lên, nhìn cô gái anh ôm, nhú mày, thô thanh: "Tiểu tử, cậu cũng thông suốt!"

"Đại ca, anh đang chế nhạo em à?" Tần Tử Duệ cười cười, càng thêm nắm chặt cô vào bên mình.

"Nói bậy, đại ca cậu đây là kinh ngạc, xem ra cô nàng này không tệ, hưởng thụ như thế nào?" Lục Hạo bỏ qua cô gái bên cạnh, đứng lên, cầm một ly rượu lên đưa cho Tần Tử Duệ, nói.

Bởi vì bọn họ nói tiếng Trung cho nên Trình Du Nhiên nghe rõ ràng, những người này, gặp mặt chỉ biết hỏi cái này thôi ư?

Chợt truyền đến một tiếng cười trầm thấp: "Ha ha, hai anh em các con uống rượu thế nhưng quên cha."

Trình Du Nhiên tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một ông lão đi tới hướng bên này, mặc không giống người nơi này, một trang phục Đường màu xanh đen, nhìn qua hơn 50 tuổi, nhưng tóc cũng đã hoa râm, hơn nữa còn một mình, một con mắt bị che kín, nhưng từ chung quanh xem ra là vết sẹo dài một tấc, chắc đã từng chịu tổn thương.

Lục Hạo ngênh đón, cười nói: "Cha, chúng con làm sao có thể quên cha."

"Lục gia." Tần Tử Duệ cung kính hành lễ, một tay thủy chung không buông eo Trình Du Nhiên ra.

Đây chính là Lục gia mà bọn họ vừa nói, có thể nhận thấy, ông ta là nhân vật lớn nhất ở nơi này, lúc Trình Du Nhiên nhìn Lục gia, Lục gia nhìn thẳng vào cô, vô vô bả vai Tần Tử Duệ nói: "Tử Duệ, cô gái này đáng đáp ngược lại không tệ."

"Đa tạ Lục gia khích lệ, nhặt được trên đường." Tần Tử Duệ hơi hột, giống như là thật không cẩn thận đi ngang qua nhìn thấy cô gái lưu lạc.

Trình Du Nhiên khẽ hừ lạnh trong lòng, cũng không có phủ nhận, tình huống hiện tại, im lặng là vàng, bảo vệ tính mạng rom rạ.

Lục gia cười cười, lại không nhìn ra ông ta đang nghĩ cái gì, nói: "Được rồi, mọi người vào chỗ đi."

Tần Tử Duệ mang theo Trình Du Nhiên ngồi xuống chỗ chủ bàn, tất cả mọi người vào chỗ, duy chỉ không thấy Tần Vi, nghe nói có một vị khách tới, anh ta phải đi đón người.

Lúc này, Lục gia bưng một ly rượu đứng lên, hướng các anh em lớn tiếng nói: "Mọi người lần này làm rất tốt, cũng làm cho Viêm bang xem rõ thực lực của chúng ta, tôi cạ các anh em một ly, rất nhanh, chúng ta có thể chân chính thành đất nước của mình."

Lục gia nói một câu, làm cho các anh em hoan hô, rồi rít giờ cao ly rượu, sáng khoái uống cạn.

"Lục gia, mấy năm này chúng tôi khổ đủ rồi, thế nào cũng phải trả lại cho Viêm bang một sắc mặt tốt để xem chút!"

"Đúng vậy, Viêm bang tính là gì?!"

Trình Du Nhiên nghe bọn họ nói, hóa ra bọn họ muốn đối phó với Viêm bang, giữa bọn họ rốt cuộc có thù gì, mặc kệ thù gì, những người trong đạo này, không phải là có vô số kẻ thù đến không hết sao? Đang ở thời điểm suy tư, Trình Du Nhiên liếc mắt nhìn Tần Tử Duệ, chỉ thấy anh ta cũng đang nhìn mình, nhếch miệng lên cười, hướng Lục gia nói: "Lục gia, Tử Duệ cũng kính cha một ly."

"Tốt! Đều là anh em tốt." Lục gia cười hết lớn, khoát tay áo hướng bên kia, nói: "Tôi dẫn theo một cô gái cho các anh em, mọi người vui đùa thỏa thích."

Nói xong, liền thấy hai ba mươi cô gái bị mấy tên đàn ông vạm vỡ đẩy tới, trên người còn có bùn đất, xem ra là bị bắt tới, mang lên trên cái đảo này, thời điểm cô gái xuất hiện, chung quanh vang lên tiếng huyt sáo, như là chó sói tiến lên nhắm bắt mồi.

Những cô gái kia đều giống như nai con bị hoảng sợ, bị sợ đến chạy trốn bốn phía, những gã đàn ông kia tựa như điều hâu bắt gà con, phát ra tiếng cười ha ha, mà cô gái bị bắt được không ngừng thét chói tai, tiếng cười, tiếng kêu thê thảm giao nhau ở trong thịnh yến.

Trình Du Nhiên luôn luôn mặc kệ chuyện kẻ khác bỗng thấy tình cảnh như thế, nhúu nhúu mày, nắm chặt quả đấm ở dưới mặt bàn, trong nháy mắt kia, thật hi vọng Viêm Dạ Tước sẽ xuất hiện, giết chết toàn bộ loại người kia, giết chết!

Cô xê dịch thân thể, lại bị đôi tay Tần Tử Duệ nắm chặt, giống như kim sắt thu hẹp, khiến cho cô đau, mặt anh tuấn nâng lên nụ cười tà, "Bảo bối, cả ngày chưa ăn gì, ngoan ngoãn ăn một chút gì đó, nếu không buổi tối làm sao có sức?"

Trình Du Nhiên không nói gì, thật vất vả rút tay mình ra từ trong tay anh ta, nắm lấy một chiếc đùi gà, Tần Tử Duệ nói một câu nhắc nhở cô, chỉ có ăn no mới có hơi sức rời khỏi đây.

Tần Tử Duệ nhìn cô ngoan ngoãn, cười cười hài lòng, đang muốn vươn tay lau chùi hết mỡ đông ở bên miệng cô, lại bị cô nhanh hơn một bước tránh ra, sau đó đưa tay mình chà lau, cả người khôi phục bình tĩnh trước sau như một.

"Anh nói này Tử Duệ, không ngờ chú đối xử với con gái dịu dàng như thế, làm vậy sẽ làm hư họ, có muốn anh dạy dỗ một tay giúp chú hay không?" Một tay Lục Hạo phủ lên người phụ nữ của mình, nhúu mày nói hướng Tần Tử Duệ.

Sắc mặt Tần Tử Duệ không thay đổi, vẫn cười không đứng đắn như cũ, còn chưa nói chuyện, đã nghe Lục gia mở miệng trước: "Nếu cô ta là phụ nữ của Tử Duệ thì ai cũng đừng động một cọng tóc gáy, cẩn thận cha cũng không khách khí!"

"Cám ơn Lục gia." Tần Tử Duệ cung kính nói cám ơn, Lục gia chỉ cười nói: "Được rồi, cha có lời muốn nói, tối nay, cha còn mang một vị khách đến, đợi lát nữa con và Lục Hạo trông thấy, lần này có thể đoạt lại đồng hàng, nhờ có vị bạn già này."

Lời vừa dứt, chỉ thấy một chiếc xe cách đó không xa đi hướng bên này, ngồi ở vị trí kế bên tài xế chính là người khách Tần Vi đi bến tàu đón. . . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thịnh yến (Hạ)

Xe jeep ngừng lại ở cửa tiệc rượu, động tác của Tần Viễn lạnh lẽo nhảy xuống xe, giữa eo treo súng, xoay người lễ phép nói với người ngồi sau xe: "Kim gia, mời."

Lục gia nhìn Tần Viễn dẫn người tiến vào, cười nói: "Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo liền đến, Tử Duệ, tối đây, cha giới thiệu với con."

Lúc này Tần Tử Duệ mới buông Trình Du Nhiên ra, hướng A Táp cho một ánh mắt, chỉ thấy A Táp nhanh chóng đi tới bên cạnh Trình Du Nhiên, sau đó, anh ta mới đi về phía trước.

"Lão Kim, thật mong mời ông đấy!" Lục gia hào khí tiến tới đón, hai người bắt tay, "Con tôi, Lục Hạo, con nuôi của tôi, Tần Tử Duệ."

Kim Vạn nhìn người phía sau Lục Tường một chút, cười nói: "Ông thật đúng là hưởng phúc, có mấy con trai siêu quần bạt tụy*."

* Nổi bật, nổi tiếng.

"Lão Kim, lời này ông nói có thể lắm rồi, hưởng phúc, là chuyện của tất cả chúng ta, lần này nếu không có ông, chúng tôi làm sao có thể làm lớn như vậy, đến đây, chúng ta nhất định phải uống một ly!" Lục Tường nhận lấy hai ly rượu thuộc hạ đưa tới, đưa một ly cho Kim Vạn, nói.

Kim Vạn ngửa đầu uống một hớp, đang muốn buông ly xuống, thời điểm muốn nói chuyện, chợt nhìn thấy một bóng người, sắc mặt trầm xuống, "Cô gái kia."

Trình Du Nhiên dường như cũng thấy rõ người đàn ông trung niên xưng là Kim gia, đây cũng không phải lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, lần trước là ở căn cứ Tam Giác Vàng, mặc dù chỉ nhìn thoáng một cái, nhưng cô lại nhớ rõ, đó không phải là người Viêm bang sao? Chẳng lẽ ông ta chính là nội gián đó?

Khẳng định ông ta cũng nhận ra cô, thôi xong, lần này cô thật là đi vào ngõ cụt rồi.

"Tại sao cô gái kia lại ở chỗ này?" Kim Vạn đi tới phía Trình Du Nhiên, sắc mặt càng lạnh, ông ta nhớ cô gái này, là người bên cạnh Viêm Dạ Tước, cô ta ở chỗ này, tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Lục Tường nhìn sắc mặt Kim Vạn biến chuyển, lập tức nhìn về phía cô gái vừa rồi vốn không để ở trong lòng, "Lão Kim, làm sao vậy?"

"Cô ta là người của Viêm bang!"

Lời này vừa dứt, vài chục đầu súng máy đồng thời chỉ vào đầu Trình Du Nhiên, sắc mặt mọi người âm trầm, giống như là thấy kẻ thù, khiến cho Trình Du Nhiên sợ hết hồn, cô lớn thế này cũng chưa từng thử bị nhiều súng chỉ vào như thế, nếu bọn họ đồng thời nổ súng, đầu cô sẽ nở hoa, trời ạ, nghĩ tới đây, cô có chút hoảng hốt.

"Cô gái này là bác sỹ Viêm Dạ Tước mang tới phủ Chiang Rai, chính cô ta chữa bệnh cho lão Văn, cô ta ở chỗ này nhất định có mục đích!" Kim Vạn luôn cho là đàn bà không có triển vọng gì, sẽ không bởi vì một ả đàn bà mà có phản ứng lớn thế, nhưng lần này không giống, ông ta biết rõ, xuất hiện bên cạnh Viêm Dạ Tước luôn luôn không có đàn bà, cô ta là người đầu tiên, nguyên nhân gì ông ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng ông ta có thể khẳng định, cô ta tuyệt đối là kẻ nguy hiểm.

Giả mà cô là người Viêm bang, chạy đi chữa bệnh cho lão Văn, cái gì mà cô tới đây có mục đích, Trình Du Nhiên cô còn thật là oan uổng hơn so với họ đậu, cô chỉ là một bác sỹ nhỏ ở chợ đen, hoàn toàn chẳng có quan hệ nào với Viêm bang, nếu không phải Viêm Dạ Tước ép buộc cô, cô sẽ đi nước Thái? Không đi nước Thái, cô có thể bị người đàn ông ta ác đó bắt đến cái đảo chó má không biết tên này không, rõ là.

Tuy nhiên cùng lúc đó, bên eo cô bị gắt gao ngăn lại, Tần Tử Duệ bước nhanh đi thẳng tới đây, trầm giọng nói hướng bọn họ: "Cô ấy là cô gái con muốn, Lục gia, cô ấy được con mang theo tới đảo, chẳng lẽ con cũng là người Viêm bang ư?"

Giống như là tuyên bố quyền sở hữu, thái độ không có vẻ tà ác, giọng nói cường thế mà bá đạo, mắt lạnh quét qua những anh em đang giờ súng, chỉ thấy tay cầm súng của bọn họ hơi chần chờ.

"Tử Duệ, dù sao đó cũng chỉ là một phụ nữ, cần gì đã thương hòa khí anh em?" Trên mặt Lục Hạo mang nụ cười, chỉ vào những cô gái trước mặt nói: "Chủ muốn phụ nữ, đại ca anh cho chủ một trăm, nhưng cô gái này lại lịch không rõ, không thể lưu!"

Nói xong, sắc mặt anh ta trầm xuống, đem súng lên cò, chỉ hướng huyết thái dương của Trình Du Nhiên, tay Tần Tử Duệ nắm lấy nòng súng, vừa muốn nói chuyện, âm thanh trong trẻo của Trình Du Nhiên vang lên.

"Người nào nói tôi lại lịch không rõ!" Trình Du Nhiên quay đầu, dùng cái trán chĩa vào đầu súng, nói: "Tôi chính là bác sỹ chợ đen, bị người ta bắt tới nơi này, làm sao lại không giải thích được thành người Viêm bang, nếu như muốn nói người Viêm bang, vậy vị Kim gia này không phải à? Các người đảm bảo ông ta xuất hiện ở nơi này không có mục khác?"

Trình Du Nhiên chỉ vào Kim Vạn, hừ, ông ta mới là nội gián, có thể bán Viêm bang, tại sao không thể bán bọn họ.

"Bác sỹ chợ đen?" Lục gia nhìn Trình Du Nhiên một lát, hình như không tin tưởng lời cô rằng cô là bác sỹ chợ đen.

Tần Tử Duệ nhìn Trình Du Nhiên một chút, mở miệng nói: "Con có thể chứng minh lời cô ấy nói, cô ấy là 'Vua Y' trong chợ đen tiếng tăm lừng lẫy mấy năm nay, Lục gia, bốn năm trước, cha phẫu thuật, chính là cô ấy làm cho cha."

"Nhị ca, anh nói cô ấy chính là 'Vua Y' vóc dáng thấp đeo mắt kính gọng đen?" Tần Vi hỏi có chút kinh ngạc.

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, cô vẫn không biết ăn mặc như thế còn bị người ta lấy cái tên này, dĩ nhiên, mấy năm nay cô nhận nhiều đơn buôn bán, có vài người lại lịch không rõ, cô nào có tâm tư nhớ những người này, không trách được lúc cô nhìn thương thế ở mắt Lục gia đã cảm thấy có chút cảm giác quen thuộc.

Song năm đó cô không chỉ làm giải phẫu cho Lục gia, còn cứu Tần Tử Duệ, năm đó tiểu tử thân chịu trọng thương một mạng theo mặt nạ, một đường hộ tống bệnh nhân đến chỗ cô, lúc ấy cô nhìn không đành lòng, liền tặng kèm thêm một giải phẫu, lúc ấy tên tiểu tử kia mang theo mặt nạ, thế nào cũng không chịu lấy xuống, chẳng lẽ anh ta chính là.

Trình Du Nhiên nhìn về phía Tần Tử Duệ, cô chính là người bốn năm trước tốt bụng tặng người đàn ông trước mắt một ơn, thế giới này, thật đúng là không phải nhỏ bình thường.

Khóe miệng Tần Tử Duệ khẽ nâng lên, bộ dạng lúc ấy là không cam lòng không tình nguyện làm giải phẫu cho mình, anh khắc sâu ở trong lòng, ở lúc giải phẫu kết thúc, cô rời đi, anh chạy đuổi theo, lại thấy cô cời tóc ngắn cùng kính mắt xuống, mình cũng bị khiếp sợ, hóa ra "Vua Y" trong truyền thuyết chợ đen lại là con gái, còn là một cô gái xinh đẹp.

"Cũng biết 'Vua Y' chợ đen chỉ thu tiền làm việc, cô ấy xuất hiện ở nước Thái, cũng không phải là chuyện kỳ quái gì." Tần Tử Duệ nắm chặt tay, từ khi đó trở đi, anh cũng đã nói, nếu có một ngày như vậy, để cô trở thành người phụ nữ của mình, cho nên, nhiều năm qua, anh mới ở trước mặt bọn họ, thoát nhìn là không gần nữ sắc, "Cô ấy không chỉ là người phụ nữ của tôi, còn từng cứu mạng tôi, hôm nay ai muốn động cô ấy, cũng đừng trách tôi không khách khí!"

"Nhị ca, em giúp anh!" Tần Vi khiêng súng máy, chẳng lẽ nhị ca có một mình, lại nói, nếu như không có cô gái này, nói không chừng anh trai anh ta đã sớm mất mạng.

Lúc này, sắc mặt Lục gia vừa rồi còn chìm xuống bỗng phát ra tiếng cười, "Thì ra vị này chính là Vua Y năm đó giải phẫu cho tôi, thật là thất kính thất kính, được rồi, được rồi, tất cả mọi người để súng xuống, nên làm cái gì thì làm cái đó, lão Kim, chuyện này kết thúc tại đây, đi đi, chúng ta đi uống rượu."

Nói xong, ông ta nhìn Kim Vạn đi tới hướng chủ bàn, chuyện này kết thúc dưới một câu nói của ông ta, dù sao, Lục gia cũng rõ ràng, mạng của mình có thể còn, cũng là nhờ giải phẫu năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chiến đội cực mạnh (Thượng)

Mới vừa rồi vài chục khẩu súng chìa về phía đầu cô, hình ảnh giật gân đó vẫn còn ở trong đầu, hình như vẫn tồn tại kinh sợ, cô thở dài một cái, nguy hiểm thật.

Tần Tử Duệ nhanh chóng mang theo cô trở lại trong phòng, không nói hai lời liền đẩy cô lên trên giường, sắc mặt Trình Du Nhiên trầm xuống, vừa muốn mở miệng: "Anh ——"

Liền bị tay anh ta bịt chặt miệng, hai người cùng nhau ngã lên giường, khiến cho Trình Du Nhiên không thể nào động đậy được, chỉ nghe âm thanh trầm thấp vang lên ở bên tai: "Muốn giữ được mạng của em thì đừng động."

Âm thanh của anh ta rất nhỏ, cô lại nghe rất rõ ràng, Trình Du Nhiên quả nhiên bất động, bởi vì, cô rất rõ ràng tình huống bây giờ, Tần Tử Duệ là cây cỏ cứu mạng cô, cũng là người cô phải cẩn thận, vì vậy, cả thân thể cô cứng ngắc.

Chung quanh đen lại, bên tai truyền tới tiếng cười khẽ của anh ta, sau đó nói: "Tôi sẽ không đụng em, cho nên, em an tâm ngủ cho tôi, ngày mai tỉnh ngủ, liền dẫn em rời khỏi nơi này, đưa em trở về."

Muốn cô an tâm ngủ cũng cần cho cô một hoàn cảnh tốt mới phải, trong tình huống hiện tại mà cô có thể nằm được thì đó mới là kỳ tích, nhưng lúc nghe được đối phương bảo ngày mai sẽ đưa cô trở về, cô ngược lại thở ra một hơi, được rồi, bất cứ giá nào, tự nói với mình, chỉ cần qua tối nay là tốt rồi. . .

Vậy mà ở ban đêm khắp trời đầy sao này, trên biển rộng mênh mông bát ngát, một chiếc tàu thủy khổng lồ ngược gió mà đến, người nhìn vào, giống như một chiếc thương thuyền, nhưng nhìn kỹ, lại phát hiện phía trên canh phòng nghiêm ngặt, mang theo một luồng sát khí, giống như cá mập khổng lồ, đánh vỡ mặt biển yên ả, dâng lên tầng tầng bọt sóng, không lâu, ngừng lại, an tĩnh trôi lơ lửng ở mặt biển đen nhánh.

Lúc này, sao lốm đốm đầy trời đêm chợt truyền đến tiếng cánh quạt xoay tròn, âm thanh phá vỡ tầng mây, cuốn lên một hồi gió nhẹ, càng ngày càng lấn vào mũi biển, cho đến ở gần phía trên tàu thủy thì dừng lại, máy bay trực thăng chậm rãi hạ xuống, dừng ở trên boong thuyền, khi cánh quạt dần dần ngừng chuyển động, cửa máy bay mở ra ——

Viêm Dạ Tước đi xuống từ trong cửa, sau lưng có hai người đàn ông cao lớn mặc trang phục dã chiến đi theo, bọn họ theo thứ tự là Phi Ứng cùng Bôn Lang.

Viêm Dạ Tước đi ở phía trước, anh tuần khô ngô, khí phía trước, anh tuần khô ngô, khí

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Chiến đội cực mạnh (Hạ)

Tối nay đặc biệt đen, ngay cả trăng sáng cũng hình như cảm thấy hơi thở nguy hiểm, núp ở sau đám mây.

Trên đảo, thủ vệ tuần tra qua lại, cầm vũ khí trong tay, khấn trương nhìn bốn phía, Đan Hùng dẫn đội ẩn núp cách tường Long đảo bên cạnh vùng biển, cố sức giới hạn giám sát của họ, trên hòng súng cũng vịn lên ống giảm thanh, thừa dịp đêm tối, mang người lặn xuống nước, được đêm tối che đậy, vô số nòng súng lạnh lẽo đều nhắm ngay người tuần tra trên biển, hơn nửa truyền tin tức đến trên hơn mười chiếc ca nô trôi nổi không xa.

"Anh Lang, anh Hùng, bên kia truyền đến tin tức, tuần tra trên biển gần trăm người, ba mươi giây liền giải quyết toàn bộ."

Bôn Lang "ờ", ngồi xuống, một cái chân gác lên vị trí đối diện, đang lau chùi "bà xã" trong tay, gương mặt hưng phấn, rất lâu không có mang theo tác chiến thân mật của anh, đều sợ cô rỉ sắt, nâng cánh môi lên, hướng ông nghe nói: "Lão đại dặn chuẩn bị ôn hòa xong, chờ chính là trời sáng!"

Chỉ cần trời sáng đối phương sẽ vận chuyển hàng hóa ra khỏi đảo, cũng chính là thời điểm bọn họ ra tay, hi vọng vị tiểu thư Trình Du Nhiên kia có thể chống đỡ được.

Mắt thấy trời cũng sắp sáng, ngoài cửa sổ vang lên âm thanh chim nhỏ hót, Trình Du Nhiên luôn luôn thích ngủ lại không ngủ cả đêm, mang theo mắt con gấu bị Tần Tử Duệ lôi kéo ra khỏi phòng, nhưng trong lòng ngược lại kích động, anh ta nói muốn dẫn cô rời đi, rất tốt, tiểu tử này cuối cùng cũng tìm thấy lương tâm.

Phía sau núi có bến tàu cạnh biển, sóng biển đánh thẳng vào đê đập, Trình Du Nhiên ngồi ở trên xe, cảm thụ gió biển thổi tới mặt, nhìn ra được bến tàu chỉ có thông qua phòng vệ trước mặt mới có thể tiến vào, cô nhìn thấy ba chiếc tàu thủy trên bến tàu, từng chiếc xe jeep vận chuyển hàng hóa được người chia ra lái vào khoang thuyền, xuất hiện dấu vết ba đường bánh xe đè lặn qua, thấy rất rõ dấu vết giữa sâu.

Trình Du Nhiên nhú mày, xem ra bọn họ biết Viêm Dạ Tước nhất định sẽ có hành động, mới đồng thời lái ba chiếc tàu thủy làm thủ thuật che mắt người khác, cô nhìn sang chiếc tàu thủy ở giữa.

"Nhìn cái gì? Còn không xuống xe?" Âm thanh của Tần Tử Duệ vang lên ở bên tai cô, cô lập tức thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ, dù sao cũng có thể rời đi, còn quân chuyện kẻ khác, sau đó, nhanh chóng đi xuống xe, người chung quanh nhìn chằm chằm cô, trừ Tần Tử Duệ, ánh mắt của bọn họ thoạt nhìn có cái gì không đúng.

"Đi thôi." Tần Tử Duệ kéo cô đang muốn đi tới tàu thủy ở giữa, chỉ cần lên chiếc thuyền này, là có thể được Tần Tử Duệ mang theo rời khỏi đảo Tường Long gì đó.

Lúc này, A Táp bước nhanh tới, nói gì đó bên tai Tần Tử Duệ: "Anh Duệ, Lục gia nhận được tin tức Kim gia lấy được, nói người của Viêm bang bắt đầu có hành động rồi."

"Đứng dịp, chúng ta lại đi gặp người của Viêm bang một lát!" Tần Vi nhú mày, khiêng súng máy, nói.

Chỉ có Tần Tử Duệ nhú nhú mày, ý bảo Tần Vi đi chuẩn bị trước, A Táp lại nói: "Lục gia nói rồi, vì không để cho anh phân tâm, giữ Trình tiểu thư lại, đợi ngày mai ngài ấy sẽ tự mình mang Trình tiểu thư tụ họp với anh, Lục gia nói, ngài ấy biết anh nghĩ gì, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Trình tiểu thư."

Tần Tử Duệ được Lục gia nuôi lớn, cho nên rất tin tưởng Lục gia, hơn nữa nếu như lần này thật muốn đánh nhau với người của Viêm bang ở trên biển, mang cô gái không tốt lắm, suy nghĩ một chút, anh bảo A Táp qua một bên nói chuyện với anh, "A Táp, chú không cần lên thuyền theo tôi, chú ở lại bảo vệ cô ấy, ngày mai mang cô ấy tụ họp với tôi, nhớ coi chừng cô ấy."

A Táp dĩ nhiên nghe theo anh Duệ, không ngờ anh Duệ sẽ quan tâm vị Trình tiểu thư này như vậy, thận trọng gật đầu, "Anh Duệ yên tâm, A Táp dùng tính mạng bảo đảm."

Tần Tử Duệ vỗ vỗ bả vai A Táp, xoay người nhìn về phía Trình Du Nhiên, nói: "Em tạm ở lại trên đảo với A Táp, tối nay sẽ rời đi."

"Tại sao? Tôi không muốn ở lại." Phản ứng đầu tiên của Trình Du Nhiên chính là phản đối, nếu không có cây cò cứu mạng Tần Tử Duệ, cô có dự cảm, ở chỗ này nhất định sẽ gặp nguy hiểm, "Tần Tử Duệ, anh nói sẽ dẫn tôi rời đi."

"Em nghe lời, vẫn có thể rời đi, A Táp sẽ bảo vệ em, tối nay dẫn em rời đảo." Tần Tử Duệ giống như là trấn an một đứa bé cứng đầu cứng cổ, Trình Du Nhiên nghe đến đó, rất rõ ràng, cô phải ở lại, cũng không nói nữa, Tần Tử Duệ liếc mắt nhìn A Táp, xoay người đi tới bến tàu.

"Trình tiểu thư, yên tâm đi, anh Duệ cận cận tôi bảo vệ cô, mời tới bên này." A Táp lễ phép mở miệng, Trình Du Nhiên thờ dài một cái, dù sao hiện tại cũng ở dưới mái nhà người khác, chỉ có thể cúi đầu xem tình hình.

Vậy mà thời điểm xe jeep xuyên qua rừng cây, một đám người xuất hiện chặn cô cùng A Táp lại.

"Các người làm cái gì vậy?" Gương mặt A Táp lạnh lùng, cầm súng trong tay, nhìn người bỗng nhiên xuất hiện, "Đại ca, anh là."

"Lục gia nói rồi, dẫn cô ta đi chỗ Lục gia." Dáng vẻ Lục Hạo hung ác, nói.

Trong lòng A Táp tựa hồ cảm giác không hợp lý, từ trước đến giờ anh ta chỉ trung thành với anh Duệ, "Anh Duệ dặn dò, muốn đưa Trình tiểu thư về gian phòng, tối nay hộ tống cô ấy rời đảo tụ họp với anh Duệ——"

Lời của anh ta còn chưa nói xong, mấy khẩu súng chỉ vào anh ta, chỉ thấy Lục Hạo cười cười, ngạo nghễ đi lên trước, "Rất cuộc trên cái đảo này là nghe

Duệ hay là nghe ba tôi!"

"Đương nhiên là nghe Lục gia." A Tập nói xong, đã bị mấy người lấy được khẩu súng.

Một tay Lục Hạo bắt được Trình Du Nhiên, phân phó thuộc hạ: "Các người dẫn A Tập đi!"

Nói xong, đem Trình Du Nhiên lên xe của mình, một đường đi hướng biệt thự màu xám tro, Lục Hạo nhìn cô gái này, sò sò cảm nói: "Thật đáng tiếc cho một người đẹp."

Lúc này, xe đến biệt thự, Trình Du Nhiên bị áp giải đi vào một gian phòng đen nhánh, một thuộc hạ lập tức tiến lên, nhỏ giọng nói: "Anh Hạo, không xong rồi, nửa đường A Tập chạy mất!"

"Đám rác rưởi này! Trông chừng chỗ này." Sắc mặt Lục Hạo trầm xuống, cầm súng đi ra bên ngoài.

Trong lúc anh ta đi không được bao lâu, Lục gia đi vào, trên mặt vẫn cười như cũ, chẳng qua là nụ cười vào lúc này xem ra nhiều ác độc hơn, nhìn người bị trói chặt.

Trình Du Nhiên không giãy giụa, chỉ hơi hơi giương con mắt, chỉ thấy ông ta phát ra một tràng cười âm trầm: "Quả nhiên là ‘Vua Y’, mặc dù cô từng cứu mạng tôi, nhưng cũng không đại biểu tôi sẽ không cần mạng cô."

Cái lão hồ ly giáo hoạt này, Trình Du Nhiên khẽ hừ lạnh trong lòng, nếu ngay cả con nuôi của ông ta mà cũng lừa gạt, tất cả chuyện làm tôi ngày hôm qua, xem ra cũng chỉ là di trò.

"Lão Kim, cô gái này giao cho ông, tùy ông xử trí!"

Dứt lời, chỉ thấy cửa mở ra lần nữa, Kim Vạn đi vào, Lục Tường xoay người, vỗ vỗ bả vai Kim Vạn, sau đó đi ra ngoài.

Trong lòng Trình Du Nhiên ngẩn ra, xem ra lần này trốn không thoát hang hùm rồi ư?

Lúc này, đến gần cái đảo, hết sức bình tĩnh, mặt trời mới vừa lộ ra một tia sáng từ đám mây.

Chợt, pằng pằng pằng ——

Tiếng súng nặng nề trong nháy mắt vang lên, mỗi một viên đạn đều không lãng phí, thủ vệ tuần tra không ngừng ngã xuống, hải tặc ở cửa mới vừa phản ứng kịp, đang muốn rút khẩu súng bên hông ra thì đã ngã xuống đất.

Một tay chống trên mép thuyền, nghiêm chỉnh huấn luyện nhảy lên thuyền, một phát giải quyết người còn lại, nâng tay giờ lên cao, làm một tư thế OK.

"Rốt cuộc cũng đến chúng ta! Đi!"

Bôn Lang nhận được ám hiệu, tiện tay ném ống nhòm, ca nô nhanh chóng tiếp ứng, tiếp đó, bọn họ rõ ràng thấy, chiến đội cực mạnh lợi hại của Viêm bang!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Dừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Ranh giới sống chết (Thượng)

Theo mặt trời chậm rãi lên cao, máu tươi đúng là đưa cho sáng sớm vui mừng lớn nhất, chém giết, giết hại tàn nhẫn bắt đầu trong nháy mắt!

Không nghe được tiếng súng, trạm gác ngầm ở bên tàu trong nháy mắt đổ xuống, vô số tia từ ngoại lóe lên, thời điểm đang muốn ra tay ở cửa trạm gác ngầm, bỗng nhiên bị người xuất hiện phía sau che miệng lại, cổ ngọc, ngã xuống ——

Thời gian ngắn ngủi, Bôn Lang mang người bên ngoài xông lên đảo, để cho kẻ địch ứng phó không kịp, 33 người mang tuyệt kỹ như sứ giả của địa ngục, xuyên qua rừng súng mưa đạn, từng bước tiến tới gần khu trung tâm, mang theo sát khí nồng nặc.

Cửa mở ra, hải tặc đếm không hết bùng lên từ bốn phương tám hướng, Đan Hùng mai phục đội bắn tia đã sớm hướng ngay mỗi kẻ, người vừa ra tới cửa đã bị chặn lại, vậy mà Bôn Lang mang theo thuộc hạ, dưới sự yểm trợ của Đan Hùng, nhanh chóng giết tới bên trong, trong nháy mắt làm rối loạn tầng phòng ngự của bọn họ.

Lúc này, bầu trời cuộn cuộn gió biển nổi lên, máy bay trực thăng chia làm ba đội xuất hiện trên bầu trời, ở giữa có Phi Ứng điều khiển máy bay trực thăng dừng ở vị trí bọn Bôn Lang đã chiếm lĩnh, vạch ra tầng tầng cát bay, thân thể cao lớn của Viêm Dạ Tước đi ra từ máy bay trực thăng, thẳng tắp đi tới hướng lầu gác.

Tay không cầm gì, nhưng không có một người có thể đến gần anh, cho tới bây giờ, anh đều tràn đầy tin tưởng đối với thuộc hạ của mình!

"Vị trí của cô ấy!" Âm thanh lạnh lẽo vang lên trong chiến hỏa, Phi Ứng truyền tọa độ An Nhẫn tìm cho lão đại, Viêm Dạ Tước nhìn một chút, lại thông qua ống nhòm tìm được vị trí chính xác, lạnh lùng nói: "Hấp dẫn chú ý của bọn họ, làm nổ toàn bộ nơi này!"

"Cái này đơn giản!" Sau khi Bôn Lang nhận được mệnh lệnh, khoe miệng lộ ra nụ cười tà ác, từ trong túi lấy ra một trái bom, lấy đường cong hoàn mỹ, trong nháy mắt đi ra, ném hướng trong lầu gác, bước ra một bước, quay lưng lại, che lỗ tai——

Nhất thời, ánh lửa bắn ra bốn phía, kiến trúc vốn được xem là bền chắc trong nháy mắt hủy diệt, bị hỏa hoạn bao trùm——

"CMN, ‘người tình’ của tôi thật tuyệt!" Hắc Báo lắc đầu, vỗ vỗ lỗ tai, hướng về phía Đan Hùng nói: "Không được! Trước định thần rồi nói."

Nói xong, lấy ra một ống khói, đốt lên hít một hơi, nhìn ngoài mặt anh rất sợ, nhưng đôi mắt kia không lửa gạt được người, so với ai khác cũng trấn định hơn, loại nhỏ này nổ tung quả thật chính là nhi đồng. Huống chi vật thể bị anh ta kêu là "Người tình" cũng được anh ta chế luyện.

Đan Hùng thật sự là không nhìn nổi, đoạt lấy khói trong tay anh ta, ném lên mặt đất, dùng chân tiêu diệt, Bôn Lang trừng mắt liếc anh, quát lớn: "Này, cậu quan cũng quá rộng——"

"Chăm sóc tốt trước mặt cậu!" Đan Hùng ngắt lời của anh ta, Bôn Lang nghiêng đầu nhìn một cái, nhìn người xông ra phía trước mặt, lập tức tháo súng máy hạng nặng trên bả vai xuống, đung lỗ mũi một cái, "Cho chúng mày xem sự lợi hại của ‘bà xã’ tao!"

Giờ phút này, tiếng súng mãnh liệt, mưa đạn quét ngang.

Viêm Dạ Tước không nói gì, chỉ nâng tay, làm mấy dấu tay, toàn bộ thuộc hạ hiểu ý tứ của anh, chia làm ba đội công kích.

Bôn Lang cùng Đan Hùng nhìn thẳng vào mắt nhau một giây, gật đầu một cái, nhất thời đem người mang tới chia làm hai đội, Bôn Lang dẫn một đội người bảo vệ lão đại, Đan Hùng đi theo sát mình.

Cả hành động có hiệu suất hỏa tốc, nhìn người của đối phương càng tới càng nhiều, Bôn Lang đã sớm không còn là mặt nhí nhố lúc trước, khôi phục vẻ nghiêm túc, mang theo một đội người tấn công.

Lúc này, trong thư phòng lầu ba, Lục Tường ngồi ở trên ghế sa lon, chợt nghe tiếng nổ bên ngoài, Lục Hạo vốn đi bắt A Tập cũng trở lại, khẩn trương nói: "Cha, người của Viêm bang tấn công tới, hỏa lực quá lớn, sợ rằng không chống nổi!"

Lục Tường chợt đứng lên từ trên ghế salon, sắc mặt càng ngày càng tối, trên mặt mang một tia đùa giỡn.

Dù sao cũng là địa bàn của mình, đáng vẻ Lục Hạo kích động, tiếp tục nói: "Đã đến nước này, cũng đừng nghĩ rồi đi! Con đi tập hợp người của chúng ta!"

"Đi tập hợp người của chúng ta, chuẩn bị rút lui, bọn họ rất nhanh đi tới biệt thự, mở cơ quan ra, đưa bọn họ nhốt vào bên trong!" Lục Tường luôn luôn nhìn xa trông rộng, mặc dù nói không biết tình cảnh bên ngoài, nhưng Viêm bang có thể trực tiếp công lên đảo, vậy thì nhất định có không ít người, dù sao ban đầu bọn họ định vận chuyển hàng hóa xong thì đi, bỏ cái hòn đảo này, hiện tại hàng hóa đã ra khỏi đảo, cho nên, cũng không thích hợp đối đầu, không bằng thừa cơ hội rút lui.

"Cha, vậy không phải là nói chúng ta sợ bọn họ rồi!"

Mặt Lục Tường nghiêm túc, "Hiện tại, con chỉ cần làm theo lời cha nói! Nhanh đi!"

Lục Hạo không thể làm gì khác hơn là đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài, nhưng trên mặt tất cả đều là không phục, cơ hội tốt như vậy, tại sao không cho bọn chúng xem thực lực của bọn họ!

"Đi phái người báo cho Kim gia một tiếng, lập tức rời đi!" Lục Tường có vẻ hết sức trấn định, xoay bước rời biệt thự, hơn nữa còn phân phó thuộc hạ.

"Dạ!" Thuộc hạ nhanh chóng chạy đi hướng lầu ba.

Mà giờ khắc này, trong tay Kim Vạn cầm một khẩu súng, đang chỉ vào cái trán Trình Du Nhiên, lạnh lùng cười ra tiếng: "Thả cô trở về? Thả cô trở về nói cho Viêm Dạ Tước?"

Trình Du Nhiên cũng không cảm giác ngôn ngữ của mình có vấn đề gì, xem ra là đối phương không nghe rõ, không thể làm gì khác hơn là cô phải nói một lần nữa, "Sao muốn tôi đi nói cho anh ta biết, tôi cũng không phải là thuộc hạ của anh ta, bẩm báo cái gì cho anh ta? Ông có phải nội gián hay không, có quan hệ một phần tiền với tôi à?"

"Cô lừa gạt bọn họ nhưng không lừa được tôi." Ông ta nhìn rõ, bên cạnh Viêm Dạ Tước chưa bao giờ có đàn bà, cô ta thể nhưng có thể lưu lại, chính là không giống nhau, cho nên, ông ta nhất định phải giết cô, vậy Viêm bang sẽ không biết là người nào bán đứng bang phái.

Trong lòng Trình Du Nhiên rõ những gì ông ta đang nghĩ, lạnh lùng cười một tiếng, "Ông cho rằng giết chết tôi rồi, cũng không ai biết ông là nội gián sao? Vậy ông——"

Lời còn chưa nói hết, súng ở cái trán của cô giật giật, gương mặt Kim Vạn lạnh lùng, đang muốn bóp cò súng, song vào lúc đó, bỗng có người đẩy cửa ra, vội vã đi vào, nói: "Kim gia, Lục gia bảo ngài lập tức rời đi, ngài ấy đang ở phía sau núi ti ngài rời đi."

"Đã xảy ra chuyện gì? Tiếng nổ mạnh vừa rồi là"

"Là người Viêm bang, Lục gia nói phải lập tức rút lui." Người đàn ông thông báo xong toàn bộ, đưa tay ra hiệu xin mời, muốn Kim gia nhanh rời đi.

Kim Vạn vốn muốn đề xuống cò súng chợt dừng, một bà nhấc Trình Du Nhiên lên, mang theo cô cùng đi, đây là đối sách để ngừa vạn nhất, nếu như rời đi không có chuyện gì, giết cô sau cũng không muộn.

Đôi tay Trình Du Nhiên bị trói ra sau lưng, bị kéo mạnh xuyên qua hành lang, cô chợt ngừng lại, tựa vào bên tường, không ngừng thở: "Tôi không đi được."

Thân thể dán lên tường, đôi tay sau lưng chợt bắt được miếng sắt trên bệ cửa sổ, xem ra cô phải tự nghĩ biện pháp cứu lấy mình.

Kim Vạn mặc kệ cô mệt thật không, một khẩu súng chĩa về phía cô, ý bảo cô đi mau, Trình Du Nhiên đã lấy được miếng sắt, nhú mảy, tiếp tục được áp giải đi, tay bị trói chặt nhẹ động, dây thừng bị cắt mở.

"Đi mau!" Kim Vạn lời kéo cô đi tới khúc quanh, đang muốn đi vào bên trong, Trình Du Nhiên đột nhiên đẩy tay ông ta ra, lấy tốc độ của cô, có thể trong hai giây của quẹo trốn được.

Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ ra kỹ thuật bắn của Kim Vạn đã nổi tiếng, nhanh chóng giờ súng bóp cò ——

Pằng một tiếng ——

Trúng đạn không phải cô, mà là người muốn nổ súng hướng cô!

Trong nháy mắt cô xoay người, một viên đạn nhanh như tia chớp bay qua trước mắt cô, vũng vàng bắn trúng tay cầm súng của Kim Vạn, súng lục rơi xuống đất.

Trình Du Nhiên vừa quay đầu, một đôi tay hết sức thon dài có kỹ thuật bắn nhanh hơn Kim Vạn, chủ nhân của đôi tay này chính là —— Viêm Dạ Tước!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ranh giới sống chết (Trung)

Kim Vạn thấy Viêm Dạ Tước thì cả khuôn mặt trong nháy mắt tái nhợt, mu bàn tay trúng một viên đạn, vẫn còn chảy máu, đã không cách nào cầm súng, biện pháp duy nhất chính là chạy trốn, tuy nhiên cùng lúc đó, Đan Hùng mang người tới bắt được, đồng thời kẻ địch bên trong bị giết chết toàn bộ, động tác nhanh như tia chớp.

Giờ phút này, hai người bốn mắt nhìn nhau, cặp con ngươi đen như mực vẫn lạnh lùng vô tình như cũ, ngũ quan khắc sâu, anh tuấn, nổi bật bất phàm, hơn nữa, trên người anh phát ra uy nghiêm, có khí thế "quần lâm thiên hạ", trong nháy mắt này Trình Du Nhiên chưa từng rung động qua!

Lúc này, từ trong cửa nơi khúc quanh lóe ra ba bóng dáng, pằng pằng pằng ——

Anh nắm lấy eo Trình Du Nhiên, nhanh nhẹn lật người tránh né, trông mắt đen đảo qua, trong nháy mắt, cánh tay dài duỗi ra, cặp mắt đen lạnh lùng nhất thời lóe ra hung ác nồng đậm.

Pằng pằng, hai phát chạm vào là nổ ngay, động tác nhanh đến mức khiến người nhìn không rõ ràng lắm, ba người cũng đã có hai người ngã xuống đất, thẳng mi tâm, lập tức bị mất mạng.

Trình Du Nhiên bị kỹ thuật bắn vừa nhanh vừa chuẩn của anh làm cho ngỡ ngàng, dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, Viêm Dạ Tước lại xuất hiện tại nơi này, "Anh ——"

"Đi!" Viêm Dạ Tước nói một chữ cắt đứt lời của cô..., lời kéo cô băng qua hành lang, phát hiện cửa sổ cũng đã bị phong kín, căn bản không có biện pháp đi ra ngoài.

"Từ bên này đi." Trình Du Nhiên hô một tiếng, lúc cô tiến vào, đã ngắm nhìn tình huống chạy trốn, cho nên, nhớ rất rõ ràng đường đi, cô nhanh chóng chạy ở trước mặt, mang theo bọn họ tiến vào đại sảnh, đưa tay đẩy cửa nội đạo.

Chợt, chung quanh vang lên mấy giây còi báo động, ngay sau đó, âm thanh tích tích tích vang lên.

Âm thanh này vang lên ở chính chỗ cánh cửa, rất rõ ràng, lúc Trình Du Nhiên đẩy cửa, chạm vào cơ quan.

"Lão đại, bên trong khóa cửa cần dùng bom cảm ứng." Đan Hùng liếc mắt nhìn, nói.

Trình Du Nhiên dĩ nhiên biết bom cảm ứng là đồ chơi gì, giương con mắt nhìn về phía Viêm Dạ Tước, mồ hôi trên trán chảy xuống, không ngờ lão hồ ly gian trá khóa cửa xong cư nhiên cài đặt bom cảm ứng.

"Đừng động!" Viêm Dạ Tước nhú chặt lông mày, sắc mặt trầm xuống, Trình Du Nhiên chợt tiếp một câu: "Biết."

Lăn lộn ở chợ đen nhiều năm, trong lòng cô rất rõ ràng, chỉ cần cô vừa động, trong vòng ba giây bom sẽ nổ tung, hơn nữa, lão hồ ly kia tuyệt đối sẽ không đặt một quả bom, bom bên trong biệt thự đều liên tiếp, chỉ cần một quả phát nổ, sẽ tăng nhanh những quả bom hẹn giờ kia.

Như vậy, cả tòa nhà này sẽ bị hủy diệt, chớ nói chi là bên trong nhiều người như vậy, Trình Du Nhiên nhìn Viêm Dạ Tước cùng Đan Hùng một chút, dù thế nào cô cũng không nghĩ ra anh ta sẽ tự mình đến cứu mình.

Trầm mặc một giây, Trình Du Nhiên hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Chỉ cần đi thẳng theo nội đạo sẽ ra cổng, các người mau rời khỏi nơi này đi!"

Người xung quanh nghe xong lời này thì ngẩn ra, sắc mặt của Viêm Dạ Tước càng thêm âm trầm hơn vừa rồi.

Đan Hùng nhìn Trình Du Nhiên, không ngờ cô sẽ nói như vậy, "Lão đại, thời gian không nhiều lắm, đi nhanh đi."

Nghe vậy, vẻ mặt Viêm Dạ Tước trở nên lạnh lẽo âm u, trong mắt lóe ra ánh lạnh, "Đan Hùng, lập tức mang theo mọi người rời khỏi nơi này!"

Lão đại nói lời này là ý bảo anh muốn lưu lại?

Về mặt Đan Hùng trở nên khản trương, anh ta không thể để cho lão đại có chuyện, dù nhân vật quan trọng ở lại cũng nên là anh ta ở lại.

"Lão đại, anh rời đi trước, nơi này giao cho em là được."

Trình Du Nhiên cũng ngớ ngẩn trong lòng, lo lắng nói: "Lão đại Viêm, hiện tại cũng không phải là ——"

"Câm miệng!" Viêm Dạ Tước gầm lên giận dữ, bỗng nhiên xoay người nhìn Đan Hùng: "Lập tức đi!"

Đây là mệnh lệnh, giữa lông mày mang theo phách khí vương giả!

Về kinh ngạc trong nháy mắt thoáng qua trên mặt Đan Hùng, rất nhanh, khôi phục tỉnh táo trước đây, nắm chặt quả đấm, hướng thuộc hạ khoát tay áo: "Đi!"

Ngay sau đó, vội vã mang theo Kim Vạn rời đi theo hướng nội đạo.

"Mọi người, mau lên, nhanh lên một chút!"

Mấy giây ngắn ngủn, chung quanh nhất thời yên tĩnh lại, yên tĩnh khiến Trình Du Nhiên chỉ có thể nghe thấy âm thanh tim mình khản trương nhảy cùng tiếng hít thở, nhưng cô cố gắng bảo mình duy trì tỉnh táo, coi như mồ hôi trên trán nhỏ xuống, tay cũng bắt đầu run rẩy, cô hít sâu, nhìn Viêm Dạ Tước ở lại, thân nhiên nói: "Sao anh không đi?"

Giọng nói hết sức nhỏ, sợ động tác mình mỉm cười sẽ xúc động mấy tăng nhanh.

"Đừng tưởng rằng anh ở lại thì tôi sẽ cảm ơn anh, tôi chỉ cảm thấy."

"Đừng nói nhiều!" Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói.

"Anh." Giọng điệu của anh rõ ràng rất bá đạo, lại làm cho Du Nhiên có loại cảm giác không giống, nhất thời cứng họng, không biết nên nói gì.

Cặp con ngươi màu đen lóe ra kiên cường không người nào có thể địch, cong người xuống, cánh tay bên chắc vòng qua eo Trình Du Nhiên, trầm giọng nói: "Muốn chết, cũng không phải tự em tính toán!"

"Anh muốn làm cái gì! ?" Trình Du Nhiên nhú chặt mi tâm.

"Đừng động!" Viêm Dạ Tước chợt truyền đến một tiếng quát lạnh, sắc mặt biến thành nghiêm túc, "Nghe kỹ! Tôi đếm tới ba liền lập tức buông tay!"

"Cái gì?" Trình Du Nhiên mở to cặp mắt, chẳng lẽ anh ta không biết buông ra, bọn họ đều sẽ bị nổ thành vụn phấn à?

Buông tay, cái này bày tỏ bọn họ đều muốn xong đời ở chỗ này?

"Anh chính là ——"

"Không nên nói nhảm, một!"

Viêm Dạ Tước nói đếm tới ba cô liền thả tay? Có thể không? Nhìn về mặt trần định của anh, cô nên tin tưởng anh ư?

Trừ cái này cũng chưa có biện pháp khác, thôi! Bất cứ giá nào! Dù sao cuộc đời cũng giống như một ván bạc, không thua chính là thắng!

"Ba!" Âm thanh lạnh lẽo vang lên ——

Mặc kệ Trình Du Nhiên có phản ứng kịp không, một tay ôm chặt lấy cô vào trong ngực, màu đen nhất thời nhô lên, nhanh chóng chạy hướng cây cột phía trước ——

Trong lúc mới vừa chạy ra hai bước, âm tiếng phá hủy uy lực kinh người đột nhiên vang lên!

Chỉ thấy cánh cửa vừa dày vừa nặng đã bị nổ bay, tất cả chung quanh trong nháy mắt bị nổ thành vụn phấn, mảnh vụn bắn ra bốn phía, hỗn hợp nổ rộ cùng ngọn lửa, đánh thẳng vào bốn phía ——

Viêm Dạ Tước ôm chặt Trình Du Nhiên xông ra phía trước, mặt Trình Du Nhiên chôn ở bờ vai anh, mắt thấy ngọn lửa sẽ bốc thẳng phía bọn họ, khoảnh khắc muốn cháy đến lưng Viêm Dạ Tước thì anh nhảy mạnh một cái, tốc độ tựa như tia chớp trong nháy mắt khéo léo lật người, ôm chặt Trình Du Nhiên nhanh chóng nhào tới hướng mặt đất sau cây cột trước mặt, thân hình cao lớn bao bọc cô.

Cả đại sảnh trở thành một biển lửa, mảnh vụn mang theo ngọn lửa tung tóe bay đầy trời, như sao băng rơi xuống, mấy mảnh vụn rải rác đánh vào trên người Viêm Dạ Tước, anh thế nhưng lại giống như không có việc gì, bảo vệ Trình Du Nhiên dưới khuỷu tay mình.

Tia lửa đang thiêu đốt đầy trời, Trình Du Nhiên áp vào lồng ngực anh, không biết vì sao, cô không nghe được nhịp tim của đối phương, hình như chỉ có thể nghe được tiếng tim mình đập, mơ hồ cảm thấy tiếng hít thở phải nam trên đầu mình nặng nề.

Trong phòng không chỉ có một quả bom, lúc này, tất cả bom hẹn giờ bởi vì vừa chọt nổ mà máy tăng tốc!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuà Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ranh giới sống chết (Hạ)

Đọt nổ tung vừa rồi đã chặn lại lối đi thông ra cửa, bọn họ căn bản không có biện pháp đi thông ra ngoài tòa nhà, đường ra duy nhất chính là.

"Đi! Đến lầu chót!" Hai người nhìn chung quanh một chút, ăn ý trăm miệng một lời nói.

Giờ phút này, cả tầng hai cùng đại sảnh đều cháy sạch hoàn toàn, nhiệt độ trong phòng trong nháy mắt lên cao, trong biển lửa, Trình Du Nhiên bị Viêm Dạ Tước lôi kéo, né tránh mảnh vụn bay xuống, đi thông lên trên lầu.

Đang muốn chạy ra khỏi biển lửa, trên trần nhà, một khối gỗ bốc cháy rơi xuống hướng Trình Du Nhiên, tay Viêm Dạ Tước vươn ra rồi thu lại, lôi cô ra sau lưng mình.

Song thời điểm tránh thoát mảnh vụn, ánh mắt Trình Du Nhiên đảo qua bên trái, nhanh nhẹn xoay người, nhảy ra một bước đứng ở bên trái Viêm Dạ Tước, hai thân hình giao thoa ở giữa, Trình Du Nhiên chọt đẩy Viêm Dạ Tước chạy đi ——

Bùm! Một tiếng vang thật lớn, cây cột bị phá hủy, chấn động cực lớn làm Trình Du Nhiên bắn về phía trước, Viêm Dạ Tước vừa quay đầu, ánh mắt trầm xuống, cây cột nổ tung lần nữa, anh duỗi cánh tay lôi kéo, kéo Trình Du Nhiên vào trước lồng ngực của mình, linh hoạt xoay người tránh né tập kích, di chuyển đến sau cột trụ.

"Huề nhau." Trình Du Nhiên nhẹ nâng khóe miệng lên, trước anh cứu cô, hiện tại vừa lúc huề nhau, Trình Du Nhiên cô chưa bao giờ cố ý giúp người để được mang ơn, cũng không thích thiếu người nhân tình.

Giờ phút này, sắc mặt cô tái nhợt, đau đớn tập kích thần kinh của cô, một khối gỗ vụn đang bay tung tóe, cắt qua bắp đùi cô, máu tươi thấm vào quần, cô trần định cởi quần áo ra, nhanh chóng buộc chặt bắp đùi, lúc này không còn kịp khâu lại nữa, cũng chỉ có thể làm tạm vậy.

Sau đó, gương mặt nhìn Viêm Dạ Tước, cổ nén đau đớn truyền tới từ bắp đùi, nói: "Đi thôi, thời gian không còn nhiều lắm."

Nhìn cô hình như không có việc gì, rõ ràng đã đau đến mức thay đổi sắc mặt.

Viêm Dạ Tước nhăn mày lại, động tác lôi kéo mạnh, chặn ngang ôm cô lên, bước nhanh ra khỏi biển lửa, tiến vào hành lang an toàn, nhanh chóng chạy hướng trên lầu.

Lúc sắp đến gần lầu chót, ba bóng dáng thoáng qua.

Ngay sau đó, pằng pằng pằng ——

Ba viên đạn xẹt qua trong nháy mắt, Viêm Dạ Tước ôm cô xoay người, nhanh nhẹn xoay người tránh né.

Tròng mắt đen đảo qua, chỉ thấy mấy bóng đen thu vào trong mắt, từ động tác nhanh nhẹn lưu loát của bọn họ là có thể nhìn ra đó là sát thủ trải qua huấn luyện hiệu suất cao.

Trình Du Nhiên nhíu nhíu mày, lúc này, còn có người tới nơi này chặn lại, xem ra Lục Tường thật đúng là muốn đưa Viêm Dạ Tước vào chỗ chết, cái lão hồ ly này!

Viêm Dạ Tước khề hừ lạnh trong lòng, nhưng mà trên mặt lại không xuất hiện một tia sợ hãi, tình huống như thế đối với anh mà nói sớm đã là chuyện thường như cơm bữa, có thể ngồi lên vị trí hôm nay, vô luận là bạch đạo hay hắc đạo, người muốn diệt trừ anh nhiều đến đếm không hết.

Muốn giết anh? Được, anh thật muốn xem những người Lục Tường huấn luyện ra có bản lĩnh này hay không!

Nhưng hiện tại anh ôm Trình Du Nhiên, trong nháy mắt, nhanh chóng lui về phía sau, ôm Trình Du Nhiên tránh né nhanh như tia chớp, sau dùng cánh cửa ngăn cản mấy phát đạn.

"Ồ lại chỗ này!" Viêm Dạ Tước ấn hai vai Trình Du Nhiên, đặt cô ở phía sau cửa, ngay sau đó, ngược mắt, tròng mắt đen lạnh lùng nhất thời lóe ra nồng đậm hung ác.

Một giây kế tiếp, anh giống như báo đen đột nhiên nhô lên, một tay bắt được nòng súng chỉ tới hướng anh, làm cho người ta còn chưa kịp phản ứng, đã bắt ngược lại một gã đàn ông áo đen, một tay giữ chặt chốt an toàn, một tay khác dùng sức vặn cổ gã đàn ông đó.

Giờ phút này, súng đã ở trong tay anh, một tay giữ chặt gã đàn ông đã bị mất mạng, máu lạnh làm thành lá chắn che mình, đồng thời một tay lưu loát đem súng lục lên cò.

"Pằng pằng ——"

Hai phát bắn ra, một gã đàn ông khác còn chưa kịp phản ứng, cũng đã ngã xuống đất, thân thể run rẩy khổ sở, từng viên đạn đều đúng chỗ hiểm của hắn, cuối cùng bắn ra, thẳng mi tâm, lập tức bị mất mạng.

Người đàn ông cầm súng đạn trong tay bắn càn quét thành tổ ong, tay không không quyền, Trình Du Nhiên nhìn một màn kia, ngăn ra trong lòng.

Ba gã khác là nhân vật lợi hại nhất, động tác nhanh nhẹn như nước chảy mây trôi, hơn nữa lúc ẩn lúc hiện tựa như ma quỷ, có thể ngồi lên vị trí lão đại Viêm bang, bản lĩnh của Viêm Dạ Tước tuyệt đối không thấp kém, trải qua một trận đọ sức, cũng không để bọn họ thương tổn được chút nào.

Nhưng thời gian đã không còn nhiều, anh phải giải quyết bọn họ trong vòng mười giây!

Lúc này, trong lúc lơ đãng một bóng đen di chuyển, trong tay nắm súng lục trên đất lên đang muốn tập kích anh từ phía sau.

Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, sắc mặt Trình Du Nhiên núp ở phía sau cửa sổ kính ngạc, nắm vũ khí bên cạnh lên, chịu đựng đau đớn ở bắp đùi, lặng yên không một tiếng động lao nhanh đến, đâm thâm tập kích người kia, hướng phía sau, hung hăng dùng vũ khí đâm một cái.

Thân là bác sỹ, cho tới bây giờ cô cũng chỉ cứu người, không ngờ cũng có lúc tự tay giết người.

Khỏe miệng Trình Du Nhiên kéo ra một nụ cười cứng ngắc, ngay sau đó khom người nắm súng vừa rồi, lấy một đường cong hoàn mỹ, đem súng ném vào trên tay Viêm Dạ Tước.

Hiện tại, bọn họ phải đánh nhanh thắng nhanh!

Viêm Dạ Tước vừa lui về phía sau, tay bắt được đồ Trình Du Nhiên ném, đồng thời, bóp cò súng, nổ súng toi mạng.

Hai cánh tay duỗi một cái, chặn ngang ôm lấy Trình Du Nhiên lần nữa, thời gian đã không đủ chỉ còn lại mười lăm giây, thông hướng lầu cuối, cửa bị phong tỏa, chỉ còn khăn cấp chạy trốn hướng cửa sổ trên mái nhà.

Vừa lúc đó, một bóng người chọt thoáng qua trên chỗ cửa sổ ——

"Lão đại! Là tôi! Đi lên nhanh một chút!" Là giọng Phi Ứng, anh ta đứng ở cửa sổ trên mái nhà nhìn xuống, vội vã nói.

"Đỡ lấy cô ấy." Nhìn thấy thuộc hạ Phi Ứng, Viêm Dạ Tước đem Trình Du Nhiên nâng lên hướng cửa sổ trên mái nhà, Phi Ứng đứng ở cửa thuận thế nhận lấy Trình Du Nhiên, nhanh chóng ôm lấy cô ra phía ngoài cửa sổ, sau đó, lập tức vươn tay hướng cửa sổ trên mái nhà, tiếp ứng lão đại.

Viêm Dạ Tước cầm tay, một tay vịn dọc theo cửa sổ trên mái nhà, một tay linh hoạt lật chồm, đột nhiên nhảy ra cửa sổ trên mái nhà, chân vừa rơi xuống đất, còn chưa dừng lại một giây, đã thuận thế ôm lấy Trình Du Nhiên, bước nhanh chạy hướng máy bay trực thăng ——

Bùm——

Tiếng nổ mạnh long trời lở đất, sấm vang chớp giạt vang lên, khói lửa chói mắt đột ngột hiện ra giống như là xông thẳng vào bầu trời, sau đó hóa thành một quả cầu lửa, cả tòa biệt thự sang trọng nhất thời thành một mảnh khói lửa, chặt vật không chịu nổi.

Máy bay trực thăng cách đó không xa đang đến gần, nghe được tin nhắn A Tập gửi đến thì Tần Từ Duệ đang ngồi ở bên trong khoang máy, cảm ổng nhòm nhìn tình huống trên đảo, sắc mặt trầm xuống.

"Anh hai, nhìn tình hình chúng ta không có cách nào nhích tới gần được." Thuộc hạ mở miệng nói, Tần Từ Duệ giống như là không nghe được, anh biết, cô vẫn còn ở trên đảo.

Lúc này, bên kia ổng nói điện thoại truyền đến âm thanh dồn dập của Tần Vi, "Anh hai, thuyền chuyên chở hàng bị cướp rồi!"

"Lập tức quay trở lại!" Dưới mệnh lệnh của anh hai, máy bay trực thăng nhanh chóng xoay vòng trở lại, rất nhanh, biến mất ở không trung.

Giờ phút này, quả cầu lửa càng đốt càng rực, ánh lửa kinh sợ chiếu sáng bầu trời.

Giữa lửa khói đầy trời, chợt hiện ra một chiếc máy bay trực thăng, phá vỡ ngọn lửa hỗn tạp khói dày đặc mà xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, vệ tinh intercom truyền đến một âm thanh hạ hê.

"An Nhẫn, lão đại bình yên vô sự, chúng tôi cần nơi hạ xuống!"

Ngồi ở kế bên vị trí tài xế, Bôn Lang hướng về phía intercom truyền tới tin tức cho bên An Nhẫn, ngay sau đó lộ ra vẻ tươi cười hạ hê.

"Phía trước góc 90 độ." Âm thanh An Nhẫn truyền đến, ngay sau đó, bản đồ tiếp đất được gửi tới.

Viêm Dạ Tước cảm bộ đàm lên, lạnh giọng ra lệnh, "Lập tức sắp xếp chữa bệnh và chăm sóc."

Trình Du Nhiên dựa vào thành ghế, máu trên bắp đùi đã ướt đẫm y phục buộc chặt, bắt đầu xuất hiện trạng thái hôn mê, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Cô biết, bởi vì chảy máu quá nhiều, hơn nữa, bản thân cô đã không còn sức khâu lại rồi.

Viêm Dạ Tước ôm chặt cô, trầm giọng nói: "Sẽ không có chuyện."

"Ừ, tôi biết rõ." Trình Du Nhiên cố gắng gật đầu, dừng lại một chút, "Ngộ nhỡ, chăm sóc Trình Nặc thật tốt, bởi vì"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đưa Vời Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Ngày nghỉ

"Ngộ nhỡ, chăm sóc Trình Nặc thật tốt, bởi vì thằng bé. . . ."

Trình Du Nhiên vốn nghĩ thầm nếu như cô có bất trắc gì thì chỉ còn mình Tiểu Nặc, chỉ bằng đi theo Viêm Dạ Tước, nhưng vẫn chưa nói hết, cũng bởi vì mất máu quá nhiều mà hôn mê bất tỉnh.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước trầm xuống, ôm Trình Du Nhiên đi lên máy bay trực thăng, đội ngũ y sỹ đã sớm chờ sẵn, Viêm Dạ Tước đặt cô vào trong, trầm giọng nói với người ở bên trong: "Nếu cô ấy có chuyện gì, các người cũng đừng nghĩ sống."

Mấy nhân viên cứu hộ hốt hoảng gật đầu, nhìn bóng lưng lão đại Viêm rời đi, lập tức đẩy xe cứu thương.

Viêm Dạ Tước không bận tâm trên người mình cũng bị thương, nhìn lướt qua Bôn Lang cùng Đan Hùng, hỏi: "Tình huống bên Văn Long thế nào?"

"Đã lấy lại hàng, có điều không thấy bóng dáng Tần Từ Duệ cùng Tần Viễn, Lục Tường cũng rời đi, con lão ta bị chúng ta bắt được."

Viêm Dạ Tước nghe Đan Hùng nói, mảy cau lại, lạnh lùng nói: "Làm cho đảo Tường Long biến mất hoàn toàn! Tiêu diệt sản nghiệp hiện có của Lục Tường, thông báo với mấy chú, tôi muốn mở hội nghị gia tộc!"

Một câu nói của anh, điều khiển phần lớn binh mã Viêm bang từ bốn phương tám hướng, đối với khu vực Tam Giác Vàng bao gồm cả Somalia, tất cả địa bàn thuộc về Lục Tường đều bị tiến hành căn quét tru diệt bốn phía, hai ngày hai đêm, không ngủ không nghỉ, mặc dù chạy trốn, nhưng thời kì làm thủ lĩnh hải tặc của ông ta cũng kết thúc ngay một khắc này.

Bệnh viện, Hongkong.

Ánh sáng dịu dịu chiếu rọi vào trong phòng bệnh, Trình Du Nhiên nằm rất an tĩnh ở trên giường, ngủ suốt hai ngày, giống như là rất lâu không có ngủ một giấc thật tốt, ngủ thế nào đều không đủ, còn muốn tiếp tục.

Chợt, đồng hồ điện tử phát ra âm thanh “tích tích”, hơn nữa chấn động ở trên cổ tay cô, khiến cho cô nhú nhú mảy, lúc này mới mở mắt thật, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ anh tuấn chuyên chú nhìn cô, cô biết, mình còn sống trở về rồi, hơn nữa con trai ở bên cạnh, lần này lập tức khôi phục về lười biếng.

Tiểu Nặc chớp chớp mắt tròn trịa, âm thanh non nớt vui vẻ nói: "Mẹ, rốt cuộc mẹ đã tỉnh."

"Con chơi đồ chơi này, có thể không đánh thức mẹ ư?" Cô đánh một cái ngáp, còn muốn lười kéo chăn, vẫn muốn ngủ tiếp, cô trải qua mấy ngày, sợ rằng ngủ nửa năm cũng không đủ.

Nhưng một đôi tay nhỏ bé nắm lấy chăn của cô, một bộ dáng vẻ đại nhân nhỏ, nói: "Mẹ đã ngủ hai ngày hai đêm rồi, không thể ngủ nữa."

"Chẳng lẽ con không biết, bây giờ mẹ là bệnh nhân?" Trình Du Nhiên chỉ chân trái mình đang treo giữa không trung, nhú mảy hướng con trai nói.

Tiểu Nặc tặng cô một cái xem thường, buông tay ra, nói: "VẬY CŨNG TỐT, MẸ CỨ NGỦ TIẾP ĐI, THÍM VÂN ĐƯA ĐỒ TỚI CON ĂN HẾT LÀ ĐƯỢC RỒI."

Nói xong, cu cậu xoay người, đi tới bên bàn nhỏ, mở hộp giữ nhiệt ra, chuẩn bị ăn, cu cậu không tin mẹ không động lòng.

Trình Du Nhiên thật là ngủ hai ngày hai đêm rồi, nhưng cô cũng hai ngày hai đêm không có ăn cái gì!

Mấy ngày nay, cô có thể tưởng tượng được thức ăn thím Vân làm, đây quả thực là hấp dẫn, hấp dẫn cực lớn.

Trình Du Nhiên ngồi dậy, đưa tay tháo băng ra, đang muốn xuống giường, cửa phòng bệnh liền bị đẩy ra, người đi tới chính là Tiểu Chấn Vũ, thấy cô tự động xuống giường muốn đi chuyển, vội vàng mở miệng nói: "Bác sĩ Trình, chẳng lẽ cô không biết bây giờ mình là bệnh nhân ư? Động như vậy, sẽ đụng phải vết thương."

Đây không phải là câu cô mới vừa nói với con trai ư, cô quay mặt sang, cười cười, "Tôi cũng là bác sỹ, biết chừng mực."

Trình Du Nhiên cũng không có nghe theo Tiểu Chấn Vũ mà không động, một chân nhảy tới ghế sa lon, thận trọng ngồi xuống, đoạt lấy đôi đũa trong tay con trai, ăn, thật không hổ là thức ăn thím Vân làm, chính là làm cho không người nào có thể kháng cự.

Tiểu Chấn Vũ cũng biết cô sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, chỉ là như vậy cũng tốt, đây cũng chứng minh cô không có gì đáng ngại, cuối cùng có thể báo cáo với Viêm Dạ Tước, nhìn dáng vẻ cô ăn như hổ đói ăn đồ, cười cười, xoay người, nói: "Lần này lão đại cậu hỏi, cậu có thể trả lời rồi."

Bôn Lang cùng An Nhẫn đi vào sau Tiểu Chấn Vũ, nhìn tướng ăn của cô gái này xong thật đúng là có chút đàn động, Tiểu Nặc nhún vai bất đắc dĩ, tựa hồ đang nói cho cái chú đi tới, chú nhìn thấy đúng là sự thật, Bôn Lang nhìn bé trai ngồi ở trên ghế sa lon một chút, thời điểm ban đầu bắt cậu bé đi thật vẫn không có chú ý, vào lúc này, ngược lại nhìn kỹ rõ ràng xong, chợt toát ra một câu nói: "An Nhẫn, cậu nói xem, thằng nhóc này thoạt nhìn có chút hơi giống lão đại."

An Nhẫn đẩy mắt kính một cái, nói: "Thời điểm không nói lời nào, hình như có một điểm nhỏ."

"Các chú nói lão đại Viêm lớn lên giống cháu sao?" Người này lớn lên giống với ai, chỉ cần Tiểu Nặc vừa nghe, tinh thần sẽ cao gấp trăm lần, lập tức mở miệng, sờ sờ cằm mình, thật ra thì đáng đáp lão đại Viêm cũng thật đẹp trai, vậy thì nói cậu về sau cũng sẽ thật đẹp trai rồi.

"Con đang nghĩ gì thế!" Trình Du Nhiên vỗ vỗ đầu con trai có ý nghĩ kỳ quái, ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn Bôn Lang, nói: "Bát Lang, đồ có thể ăn lung tung nhưng không thể nói lung tung được."

Kinh nghiệm lần ở Tam Giác Vàng cùng chuyện ở Somalia, cô cũng không muốn con trai có quan hệ gì với Viêm Dạ Tước, làm mẹ của cu cậu, chỉ muốn con trai có thể bình an, lớn lên khỏe mạnh, hơn nữa, Viêm Dạ Tước cũng căn bản không nhớ cô, vậy thì tại sao cô phải dùng mặt nóng dán lạnh mong người ta, nói cho anh biết, cô sinh một đứa bé cho anh?

Cô mới không cần, hơn nữa, sinh Tiểu Nặc hoàn toàn là quyết định của cô, Tiểu Nặc là đứa con của cô.

"Chẳng lẽ các người không nhìn ra, Tiểu Nặc lớn lên giống tôi sao?" Cô đưa tay sờ sờ đầu con trai, thân thể dựa vào thành ghế, nói: "Các người vẫn còn ở nơi này làm gì? Cũng nên trở về chỗ các người tới, thuận tiện nói cho lão đại các người câu, tôi muốn xin nghỉ!"

"Xin nghỉ?" Bôn Lang có chút kinh ngạc.

Đôi tay Trình Du Nhiên vây quanh trước ngực, "Dù làm người hầu cũng có kỳ hạn, chẳng lẽ hắc đạo thì không thể cho binh sỹ bị thương như tôi nghỉ ngơi ư? Dù sao gần đây tôi không đi đâu, tôi muốn dưỡng thương thật tốt."

Trong lòng cô nghĩ là bọn họ tốt nhất cũng đừng xuất hiện, vậy cô có thể cùng con trai trở về cuộc sống yên tĩnh, tốt nhất là sống đơn thuần không có việc gì, vậy không ung dung tự tại ư? Nhất định muốn đi vào trong chiến tranh tìm chết?

"Được rồi, tôi sẽ nói với lão đại." Bôn Lang thở dài một hơi trong lòng, lão đại bảo anh ta ở lại xem thử, thật là khó khăn hơn so với nổ súng giết người,

tính mạng của anh ta làm sao lại khổ như thế này.

Ở bệnh viện nghỉ ngơi một tuần, Trình Du Nhiên liền quyết định ra viện, dù Tiểu Chấn Vũ nói quan sát nữa, cô vẫn kiên trì phải về nhà, ở nơi này, quả thật giống như là trại tạm giam, ngày ngày bị người nhìn, về nhà cô thấy tự do, vì vậy, xách tốt đồ, ném cái chìa khóa xe cho Bôn Lang chờ về nhà.

Về đến nhà, hôm nay Tiểu Nặc đi vườn tre, Trình Du Nhiên chân sau nhảy ngồi ở trên ghế sa lon, hướng Bôn Lang nói: "Trong tủ lạnh có nước ngọt, tự lấy."

Nói xong, cô cầm điện thoại lên nhìn một chút, là Lâm gọi điện rất nhiều, đề xuống tin nhắn thoại.

"Cathy, tôi trở lại Newyork rồi."

"Cathy, cảm ơn cậu, hiện tại bé con rất khỏe mạnh."

"Cathy, sao cậu không nhận điện thoại, tôi không biết có nên nói chuyện này cho cậu biết không, ba cậu hình như sắp không được."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Có căn nhà ở Newyork

"Cathy, sao cậu không nhận điện thoại, tôi không biết có nên nói chuyện này cho cậu biết không, ba cậu giống như sắp không được, sau khi tôi trở lại bệnh viện từng gặp bác ấy, sợ rằng không đến bao lâu nữa, cậu nên trở lại xem."

Lâm còn nhấn lại tin gì nữa, Trình Du Nhiên đã không thể tiếp tục nghe, nhanh chóng cúp điện thoại di động, lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon, loại an tĩnh này, hình như có điểm không đúng.

Bôn Lang uống cola đã ra, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, giống như là ở nhà mình, mở ti vi, đổi kênh, phát hiện không có tiết mục gì đẹp mắt, mới thả hộp điều khiển ti vi xuống, quay đầu nhìn về phía Trình Du Nhiên, uống một hộp cola, hỏi: "Cô làm sao vậy? Nhận cú điện thoại xong, sắc mặt liền thay đổi."

Trình Du Nhiên không nói gì, nhưng sắc mặt rõ ràng rất khó coi, đứng lên, khắp khệnh đi vào gian phòng, Bôn Lang thờ dài một cái, không khỏi cảm khái trên thế giới này con gái thật khó dỗ, thật là vô cùng may mắn, anh ta không phải đồ dành con gái, hai chân tiếp tục bắt chéo nguẩy ở trên ghế salon xem ti vi uống cola.

Vào lúc này ngược lại cảm thấy nhiệm vụ lão đại đưa cho anh ta cũng không tệ lắm, rất lâu không có nhân nhả thế này.

Trình Du Nhiên trở lại gian phòng, ngồi ở bên giường, đưa tay mở ngăn kéo ra, lấy ra một tấm hình, đây là tấm cô mười lăm tuổi cùng mẹ đi Nhật Bản xem hoa anh đào, đào mất đã mười một năm rồi, mặc dù bây giờ cô đã rời khỏi căn nhà kia, nhưng chuyện này, còn ở trong đầu cô, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên tình cảnh mẹ tự sát, cũng sẽ không quên mình ghét hận đối với cái nhà kia và đối với bọn họ.

Cô từng cho là ba và mẹ yêu cô, năm ấy từ Nhật Bản về đến nhà, ba lại dẫn theo một người phụ nữ khác cùng một đứa bé vừa sinh ra trở lại, nói cho cô biết đây là em trai cô, cũng xin mẹ cô lưu mẹ con bọn họ lại, mẹ cô đồng ý, chỉ vì sau khi sinh cô liền không cách nào mang thai nữa, bọn họ là gia đình y học nổi tiếng, cần phải có một người đàn ông thừa kế gia nghiệp, mà Trình Du Nhiên chỉ là con gái.

Từ đó về sau, Vạn Tuyết Cầm mang theo đứa bé đến ở, cái nhà ấm áp đó liền thay đổi hẳn, mẹ cô đón nhận thực tế, lại trở nên buồn bực không vui, không còn nụ cười, không hề mang cô đi du lịch nữa, cả ngày nhốt mình ở trong phòng.

Toàn bộ căn nhà bắt đầu do Vạn Tuyết Cầm trông coi, bà ta dần dần thành nữ chủ nhân của cái nhà này, mà mẹ cô xem ra lại càng giống như là vợ nhỏ, nhưng mẹ cô luôn muốn mình không cần quan tâm những thứ này, đến cuối cùng không thể tiếp tục chịu đựng loại khổ sở này nữa, thành bệnh tâm thần.

Vào năm Trình Du Nhiên mười chín tuổi, mẹ mình nhảy xuống từ trên lầu, cô vĩnh viễn nhớ, gió điên cuồng gào thét, mẹ đứng ở sân thượng, bà thay chiếc váy bà thích nhất, làn váy hoa nhỏ yên ả tung bay theo gió.

Trình Du Nhiên lại bị sợ đến sắc mặt tái nhợt, vội vã chạy tới, "Mẹ, đừng, mẹ mau xuống đây, xuống có được không"

Nghe được giọng của con gái, bà quay đầu lại, nhưng mà trên mặt lại không có bất kỳ vẻ gì, giống như là thờ ơ với tất cả mọi chuyện, vậy mà, vẻ mặt này càng khiến Trình Du Nhiên khản trương thêm, ánh mắt của mẹ chưa bao giờ trống rỗng như vậy.

Vậy mà, lúc Trình Du Nhiên muốn tiến gần kéo mẹ lại, bà lại không nói gì, cả người nghiêng đổ, "Đừng!"

Tiếng kêu phá vỡ bầu trời đêm, gió lạnh xuyên thấu xương, Trình Du Nhiên tận mắt thấy mẹ nhảy xuống, hung hăng quăng xuống đất, bỏ lại cô rời đi.

Mùa đông năm ấy, ấy sao lạnh lẽo, lo xong xuôi lễ tang của mẹ, từ đó, nhà họ Mộ cũng chỉ có một Mộ phu nhân, cô cũng không nói gì, đêm đó rời khỏi nhà họ Mộ, không lấy thứ gì, chỉ cầm một tấm ảnh cuối cùng chụp mẹ cùng cô ở Nhật Bản, tấm hình mang theo nụ cười xinh đẹp.

"Mẹ, mẹ nhớ bà ngoại à?" Không biết Tiểu Nặc đi vào từ lúc nào, thân thể nhỏ bé bò lên giường, ôm cánh tay mẹ hỏi.

Trình Du Nhiên thu hồi suy tư, ôm con trai vào trong ngực, nói: "Suy nghĩ chút chuyện, ngày mai con được nghỉ hè, chúng ta đi Newyork thăm bà ngoại có được không?"

"Chúng ta sẽ đi Newyork sao?" Tiểu Nặc nâng đầu nhỏ lên, vô cùng hưng phấn nói, mẹ cũng đã sớm nói muốn dẫn cu cậu đi du lịch, cu cậu vẫn muốn đi Newyork, nhưng mẹ không đồng ý, bây giờ có thể đi, thật sự là quá tốt.

"Xem con vui mừng kìa." Trình Du Nhiên ngắt ngắt lỗ mũi Tiểu Nặc.

Tiểu Nặc cúi đầu nhìn qua hình trong tay mẹ, mở miệng nói: "Dung mạo của mẹ và bà ngoại thật là giống nhau."

"Đó là đương nhiên, dù gì năm đó bà ngoại con cũng là hoa khôi khoa y của trường đại học, không biết có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi bà, đặc biệt là thời điểm làm giải phẫu, rất lợi hại!" Nói đến mẹ mình, Trình Du Nhiên luôn là một bộ tự hào, bởi vì, cho dù cô sinh ra ở gia đình y học, từ nhỏ đã học y, nhưng người đầu tiên dạy cô giờ tay cầm dao mổ, chính là mẹ cô.

"Nhưng Tiểu Nặc tin tưởng, mẹ lợi hại hơn." Tiểu Nặc lớn tiếng nói, thật đúng là con Trình Du Nhiên, khẩu khí về mặt nói chuyện cơ hồ cũng giống nhau như đúc.

Làm ra quyết định này, ngày hôm sau Trình Du Nhiên bảo Bôn Lang chờ cô đến bệnh viện xin nghỉ, nhiều ngày không đi làm, bác sỹ Lưu nhất định sẽ giận dữ, xem ra, lần tốt nghiệp này lại bị nhờ rồi.

Xe dừng ở bãi đậu xe, Trình Du Nhiên bảo Bôn Lang chờ ở trong này còn mình thì khắp khỉ đi vào bệnh viện.

"Tiểu Du Nhiên, em thật là lợi hại!" Mới vừa vào thang máy, liền đụng phải vị Đại Vĩ không có việc gì liền đến nơi đi bộ, anh ta nhú mày, "Bộ dáng này còn tới làm, như thế nào, chân có thấy đỡ hơn chút nào không?"

"Đa tạ quan tâm, không có việc gì." Trình Du Nhiên cười cười nhàn nhạt, mà Đại Vĩ càng thêm được vui đòi tiên, lại gần nói: "Thật không nghĩ tới, nếu em chạy tới trợ giúp học giả khoa giải phẫu thần kinh, có cơ hội cũng giới thiệu tôi một chút nhé."

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, có chút không rõ cho nên tạm biệt Đại Vĩ đi tới khoa phụ sản, mới vừa vào phòng làm việc, chỉ thấy bác sỹ Lưu Văn Hoa ngồi ở bên trong, sắc mặt trầm xuống, nói: "Trình Du Nhiên, rốt cuộc cô cũng biết tới bệnh viện rồi sao?"

"Bác sỹ Lưu, tôi còn muốn xin nghỉ vài ngày, có."

"Cô không cần xin tôi nghỉ, viện trưởng đã đồng ý yêu cầu bác sỹ Tiểu, cho cô đi làm trợ thủ của anh ta."

Bây giờ Trình Du Nhiên mới hiểu được lời Đại Vĩ vừa nói, không ngờ tiểu tử Tiểu Chấn Vũ kia vẫn tính là có chút lương tâm, xin nghỉ giúp cô, như vậy, cô vừa hay có thể tốt nghiệp rồi.

"Thu thập xong đồ, học tập tốt, nếu tiếp tục ở bệnh viện nữa, cô thật không thích hợp làm bác sỹ đâu."

Trình Du Nhiên gật đầu một cái, vừa định nói cảm ơn, liền nghe được noi cửa truyền đến âm thanh của Bôn Lang, giận dữ hét hướng Lưu Văn Hoa: "Cái bà thím này nói gì vậy hả? !"

Bôn Lang đi vào, nhìn người phụ nữ giáo huấn Trình Du Nhiên, quả thật chính là một bà thím.

Sắc mặt Lưu Văn Hoa trầm xuống hơn, hỏi "Anh là ai, vì sao xông vào phòng làm việc?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chuyến đi đến nước Mỹ

Sắc mặt Lưu Văn Hoa trầm hơn, hỏi "Anh là ai, vì sao xông vào phòng làm việc?"

"Bà thím à, nếu tôi muốn, ngay cả phòng viện trưởng tôi cũng dám, đừng nói phòng làm việc của bác sỹ." Bôn Lang liếc bà thím này một cái, Lưu Văn Hoa hình như cũng bị bộ dáng đó làm cho tức giận, bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói một câu, "Vị bệnh nhân này, mời xem rõ chữ trên cửa, nơi này là khoa phụ sản, tôi đề nghị anh nên đi khoa thần kinh kiểm tra xem sao, nếu không, bệnh tình tăng thêm, không quá tốt đối với anh."

Lưu Văn Hoa nói với giọng điệu chuyên nghiệp, Bôn Lang vốn còn xem thường bà thím này, muốn giúp đỡ một tay, không ngờ mình đi dọa người, cuối cùng tự mình đứng phải con cộp chân chính, còn là cộp mẹ, lần này thật đúng là nhất thời không nói tiếp được.

Trình Du Nhiên ở một bên thật là bất đắc dĩ, Bôn Lang luôn không tài ba trong đối đãi với phụ nữ, còn dám lao ra gây chuyện, thờ dài một cái, mở miệng nói: "Lời bác sỹ Lưu nói Du Nhiên nhớ rồi, vậy em đi trước."

Nói xong, liền lôi kéo Bôn Lang, "Vị đại ca này, anh không đỡ bệnh nhân này à?"

Bôn Lang hung hăng tròn mắt nhìn Lưu Văn Hoa một cái, cuối cùng đi theo Trình Du Nhiên ra ngoài, nhưng sắc mặt có chút sa sầm, giống như là trong lòng nén tức giận, Trình Du Nhiên cười trộm, tiểu tử có hình dạng này còn khó xem hơn, xem ra thật không hổ là bác sỹ Lưu có danh xưng là thần mặt đen, quả nhiên có thủ đoạn.

"Tôi nói này Bát Lang, anh vốn không am hiểu đối xử với phụ nữ, cũng không nên đi gây sự chứ."

"Nói cho tôi biết tên bà thím vừa nãy, tôi sẽ nhớ kỹ."

"Lại còn thím, người ta có thể còn trẻ tuổi hơn so với anh đấy." Trình Du Nhiên thờ dài đành chịu, bác sỹ Lưu cũng mới hai mươi lăm tuổi, chẳng qua là ăn mặc tương đối bảo thủ một chút, đã bị tiểu tử 28 gọi thành bà thím, ai sẽ vui mừng nổi.

Mắt Bôn Lang tròn trắng, "Tôi mới không tin, cô ta trẻ tuổi."

"Được rồi, dừng, tôi nay bay, nếu như anh muốn lưu lại tiếp tục tìm đối phương gây phiền toái, vậy thì ở lại đây đi." Trình Du Nhiên đi chuyển chân đi tới hướng xe, mặc kệ người đàn ông gần đây rảnh rồi nhàm chán.

Hôm nay là ngày cuối cùng Tiểu Nặc đi học, buổi chiều trở lại, bọn họ sẽ tiến về phía Newyork, thẳng nhóc kia, nhất định vui vẻ chết rồi.

Quả nhiên, Tiểu Nặc về đến nhà đã vào phòng mình, từ hôm qua đã bắt đầu buôn bán, cũng không biết cảm cái gì, khi chuẩn bị đến sân bay, cu cậu mới từ trong phòng đi ra, vác trên lưng ba lô bình thường cu cậu mang đi vườn trẻ, nhưng Trình Du Nhiên nghĩ cũng biết, khẳng định không phải sách vở đi học thì nhất định là đồ chơi điện tử thường nhất định là đồ chơi điện tử thường

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Dừng Đưa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Mẹ con liên thủ náo nhà họ Mộ

Bôn Lang đem xe dừng ở ngoài cửa sắt biệt thự nhà họ Mộ, sau khi Trình Du Nhiên cùng Tiểu Nặc xuống xe, anh ta liền lái xe rời đi, đi hội họp với lão đại.

Hai mẹ con xách theo hành lý đơn giản đứng ở bên ngoài biệt thự, rời khỏi nhà họ Mộ sáu năm, trong sáu năm này cô đều dùng họ mẹ, chỉ có điều, cô rất rõ ràng, mặc kệ như thế nào, sớm muộn cô cũng phải trở về cái nhà này, ban đầu cô rời đi là bởi vì đau lòng, muốn ra ngoài xoa dịu tâm trạng, bởi vì sinh Tiểu Nặc, chuyến đi này kéo dài sáu năm, dù là như thế, cô cũng sẽ không tiện nghi cho bọn họ.

Tiểu Nặc ngẩng đầu lên, nhìn qua một lần ngôi biệt thự, quay đầu hỏi: "Mẹ, sao mẹ không nói cho con biết, nhà ông ngoại nhiều tiền thế này."

"Con lại có ý định gì?" Sao Trình Du Nhiên không biết đầu con trai là mưu ma chước quỷ chứ.

Tiểu Nặc anh tuấn cười một tiếng, lôi kéo tay mẹ, không nói gì.

Trình Du Nhiên mang theo con trai, tiến lên đề chuông cửa, "Leng keng ——"

"Ai đấy?" Bên chuông cửa vang lên âm thanh nghi vấn.

"Bà nói tôi là ai?" Trình Du Nhiên nhú mày nhìn Camera, chỉ nghe được đầu kia ông nói điện thoại trầm mặc mấy giây, "Tiểu, tiểu, tiểu ——"

"Dừng tiểu tiểu nữa, mở cửa!"

Lúc này, cửa bị mở ra trong nháy mắt, Trình Du Nhiên mang theo con trai xách theo hành lý đi vào.

Vậy mà, vào giờ phút này, Vạn Tuyết Cẩm gọi điện thoại xử lý chuyện bệnh viện gia tộc trong thư phòng, gần đây bởi vì ông chủ bệnh, rất nhiều chuyện đều do bà ta chủ trì.

"Phu nhân, phu nhân, không xong!" Vũ Trương thờ hồn hèn chạy vào, nhìn phu nhân đang gọi điện thoại, lập tức im tiếng, bởi vì, bà ta rất rõ ràng, phu nhân ghét nhất người khác quấy rầy lúc bà ấy gọi điện thoại.

Vạn Tuyết Cầm trừng mắt liếc vú Trương, đứng lên, vừa thông điện thoại, vừa đi ra ngoài thư phòng.

Vú Trương vẫn không có cơ hội mở miệng, không thể làm gì khác hơn tiến lên đi theo sau, có điều sắc mặt càng ngày càng lo lắng, tiến lên nói, lại lo lắng.

Lúc này, Vạn Tuyết Cầm xuyên qua hành lang, đi xuống bậc thang, hướng về phía đầu bên kia điện thoại nói: "Bây giờ tôi thay tiên sinh nói với các người, hẹn thời gian cụ thể chúng ta lại ——"

Lời kế tiếp của Vạn Tuyết Cầm vẫn chưa nói hết, liền chột thu, bước chân cũng đột nhiên dừng lại, nhìn người được quản gia mang theo đi vào đại sảnh.

Vú Trương thấp giọng nói: "Phu nhân, tôi mới vừa muốn nói với bà, đại, đại tiểu thư cô ấy trở lại. . . ."

Mặt chú Trung quản gia kích động, kêu người làm cầm đồ giúp tiểu thư, Trình Du Nhiên cười cười nhìn thân thể chú Trung còn rất tốt, đi vào trong phòng khách.

Tiểu Nặc đi theo sau lưng mẹ, thấy đại sảnh đường hoàng, đôi tay cầm ở túi, một bộ dáng vẻ ông cụ trầm ngâm, đặt móng ngồi ở trên ghế sa lon, "Mẹ, con đói rồi."

"Tiểu thiếu gia đói bụng? Vậy tôi lập tức đi chuẩn bị đồ ăn cho cậu." Dù thế nào chú Trung cũng không nghĩ ra tiểu thư mất tích sáu năm trở lại, còn mang theo một tiểu thiếu gia đáng yêu như vậy, đã sớm kích động ông, vội vàng sai người đi lấy đồ ăn.

Tiểu Nặc lập tức hướng chú Trung lộ ra nụ cười ngây thơ, thanh âm non nớt: "Ông Trung, cảm ơn ông."

Chú Trung vừa nghe Tiểu Nặc gọi mình là ông, trong lòng đã sớm nở hoa.

Trình Du Nhiên liếc con trai một cái, cũng biết cu cậu am hiểu nhất chính là khoe mẽ, mặc kệ cu cậu, ngẩng đầu nhìn đại sảnh, năm đó người một nhà chuyện trò vui vẻ trong đại sảnh, lại có rất nhiều thay đổi, vật dụng trong nhà thay đổi, giường đôi, cũng đổi rất nhiều người giúp việc, bao gồm cả chủ nhân cũng đổi.

Vậy mà, thời điểm Trình Du Nhiên giương mắt nhìn về phía bậc thang, liền thấy sắc mặt kinh ngạc, nhú mày, nói: "Di Cầm, đã lâu không gặp, di thật giống như già rồi."

Nói xong, cô xoay người, xoay người ngồi ở trên ghế sa lon, nhận lấy trà người làm đưa cho cô, uống một hớp.

Gân xanh trên trán Vạn Tuyết Cầm hiện lên, rất muốn mở miệng mắng Trình Du Nhiên không có gia giáo, nhưng lại vẫn nhịn được, trên mặt kéo ra một nụ cười cứng nhắc, từng bước một đi xuống bậc thang, nói: "Du Nhiên, con rốt cuộc trở lại, sáu năm này, di và cha con đều lo lắng."

"Thật sao?" Trình Du Nhiên ăn trái cây trên bàn, sau đó đưa mâm đựng trái cây cho con trai, dựa vào thành ghế, nói: "Thật là làm cho di Cầm lo âu rồi."

Hai người nói chuyện giống như là đánh Thái Cực, kẻ đẩy tới người thoái lui, Vạn Tuyết Cầm cười cười, lại nói: "Trở lại là tốt rồi, có cái gì không quen thì cứ việc nói."

"Không có gì không thích, trở về nhà mình còn có thể không quen sao?" Trình Du Nhiên nhú mày, nói hời hợt, nhưng ý tứ rất rõ ràng, đây là nhà của cô.

Tiểu Nặc giương mắt nhìn người nói chuyện khách khí cùng mẹ, làm thế nào nói đều là lời mĩa mai, quay đầu, nói với mẹ: "Mẹ, Tiểu Nặc mệt, muốn đi ngủ, mẹ theo con có được không?"

"Nếu tiểu thư và đứa trẻ đều mệt rồi, chú Trung, đi dọn dẹp phòng cho bọn họ."

Chú Trung nhanh chóng tiến lên, nhưng thật ra là lo lắng tiểu thư biết gian phòng của cô đã bị người khác dùng, trong lòng mà không vui mừng.

Ai biết, Trình Du Nhiên khoát tay áo, nói: "Không cần, dọn dẹp gian phòng gì chứ, tôi đi phòng của mình là được rồi."

Nhiều năm không về, gian phòng của cô nói không chừng cũng đổi chủ nhân rồi, nhưng cô vốn là thuộc về cái nhà này, làm sao có thể đi ngủ phòng khách, kéo con trai nói một tiếng hướng Vạn Tuyết Cầm, liền đi lên bậc thang.

Vạn Tuyết Cầm lạnh lùng hừ khẽ, cô ta còn tưởng rằng nơi này còn là nhà của cô ta sao? Gian phòng vẫn là của cô ta ư? Đi vào đi rồi bàn.

Nhưng trong lúc bà ta đang nghĩ như vậy, trên lầu chột truyền đến một tiếng vang “rầm” thật lớn, xảy ra tình huống gì rồi, Vạn Tuyết Cầm đang muốn gọi vú Trương đi lên xem một chút.

Lúc này, một bóng người nhỏ bé chạy tới bậc thang lầu hai nói: "Mọi người không nên kinh hoảng, mẹ cháu luôn mở cửa bạo lực như vậy, không có cách nào."

Tiểu Nặc nhún nhún vai bất đắc dĩ, chỉ là bộ dáng hờ hê, nói xong, cu cậu đã biến mất ở bậc thang, nhanh chóng chạy hướng gian phòng, còn nghĩ tư thế mẹ mới vừa một cước đá tung cửa kia, thật đúng là đẹp trai, xem ra, mẹ khủng bố cũng không thua kém vị lão đại Viêm kia.

Vậy mà, Vạn Tuyết Cầm đứng ở phòng khách nắm chặt quả đấm, gân xanh trên mặt đột nhiên phình, Thiết Đô ở trong lòng bàn tay bà ta, ai biết Du

Nhiên sẽ tự mình trở lại!

Lúc này, mặt Vạn Nhã Cầm tức giận đi vào, liếc mắt nhìn bánh ngọt trên váy của mình, không chỉ có như thế, còn khiến cô ta không đuổi kịp Lãnh Triệt, nghĩ tới đây, sắc mặt càng ngày càng đen, ngàn vạn lần không để cho cô gặp mẹ con thêm lần nữa, nếu không cô nhất định cho bọn họ đẹp mắt.

"Nhã Cầm, không phải em đi tìm Lãnh Triệt sao? Làm sao thành cái bộ dáng này?" Tuyết Cầm nhú nhú mày nhìn đáng vẻ em gái nhếch nhác đi tới, hỏi.

"Chị à, tức chết em rồi!" Vạn Nhã Cầm tức giận dậm chân, cắn răng nói ra: "Đừng phải đòi mẹ con không có gia giáo, tức chết em rồi, ngàn vạn lần không để cho em gặp thêm——"

"Chú Trung, phòng của tôi thế nào nhiều đồ bỏ đi như vậy, sai người mang đi, nếu không tôi ném ra ngoài từ cửa sổ!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Oan gia đường hẹp

"Chú Trung, phòng của tôi sao nhiều đồ bỏ đi thế này, sai người mang đi, nếu không tôi ném ra ngoài từ cửa sổ!" Trình Du Nhiên mi cưỡng đi ra, hướng chú Trung ở lầu dưới nói.

Vậy mà, Vạn Nhã Cầm vốn đang một bụng tức giận với đôi mẹ con kia khi nghe được câu này liền ngẩng đầu, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống, "Chị, chính là cô ta! Tại sao cô ta ở nhà chúng ta."

Trình Du Nhiên nhìn từ trên cao xuống, đưa mắt nhìn người phụ nữ bù lu bù loa, xem ra thật đúng là oan gia đường hẹp, nghe được lời của cô ta, lạnh lùng khế hừ, nói: "Vị tiểu thư này, tôi xuất hiện tại nhà mình thì có vấn đề gì không? Ngược lại là cô, chạy tới nơi này giương oai."

Nhã Cầm nghe nói như thế, sắc mặt trầm xuống, tức giận muốn đi lên bậc thang, lúc này bị người chị Vạn Tuyết Cầm kéo lại, nhẹ giọng nói: "Đây là con gái lớn của lão gia, Du Nhiên, chị từng nhắc với em."

Nhã Cầm nghe được lời của chị gái, nhất thời cực kỳ sợ hãi, người mất tích sáu năm lại trở về vào lúc này.

"Được rồi, chú Trung, ông đem đồ của Nhã Cầm ra, chuyển vào phòng khác đi." Bà ta ngược mắt nhìn Trình Du Nhiên nói: "Đây là em gái dì, giữa hai người có hiểu lầm gì thì thôi, dù sao cũng là người một nhà."

Trình Du Nhiên không nói gì, ngáp một cái, liền hướng gian phòng đi tới, cô ngồi máy bay lâu, đã rất mệt, tạm thời không muốn lãng phí thời gian ngủ của mình.

Bộ dáng này của cô khiến Vạn Nhã Cầm tức bực dậm chân, kéo chị gái tới một bên, hỏi: "Chị à, tại sao tên tiện chủng này trở lại? Hơn nữa còn dẫn theo một tiện chủng con."

Tiện chủng con về vào lúc này, rõ ràng chính là muốn giành tài sản nhà họ Mộ với chị gái, cái này không thể được, mãi mới chờ đến lúc này, tại sao có thể để cho cô ta tùy tiện lấy đi?

Vạn Tuyết Cầm lại có vẻ hết sức trấn định, trong lòng bà ta rất rõ ràng, lần này Du Nhiên còn dẫn theo một bé trai trở về xác thực gây bất lợi cho mình, nhưng cũng bởi vì là như thế này, bà ta mới trấn định, bản thân bất lực liền rối loạn trận cước.

"Cũng không biết tiện chủng kia có phải là cô ta làm lung tung ở bên ngoài cùng người đàn ông nào, chị, chị phải nghĩ biện pháp mới đúng." Vạn Nhã Cầm quay đầu nhìn về phía chị gái, "Chị, nếu chị còn cái gì khiêm nhường cô ta, sợ rằng tất cả đều sẽ bị cô ta cướp đi."

Cô ta từng lĩnh giáo qua mẹ con bọn họ cậy mạnh, thật ra thì, những thứ này Vạn Tuyết Cầm cũng biết, nhưng trước mắt bà ta vẫn không thể ngay mặt xung đột cùng cô, dù sao, nhiều năm qua lão gia cũng mong đợi Du Nhiên trở về.

"Tạm thời đừng nói cái này, Nhã Cầm, hôm nay em đi tìm Lãnh Triệt, như thế nào rồi?" Vạn Tuyết Cầm quay đầu hỏi em gái mình, chỉ thấy sắc mặt của cô ta nhất thời trầm xuống, tức giận nói: "Nói đến đây cái này em càng tức, nếu không phải là hai mẹ con bọn họ, em đã sớm hẹn hò cùng Lãnh Triệt, đều là bọn họ nửa đường chạy đến đảo loạn, kết quả, Lãnh Triệt vội vã bỏ đi dù sao đều là mẹ con bọn họ."

Vạn Tuyết Cầm nhìn em gái cắn răng nói ra, xem ra Du Nhiên trở lại thật sự là không phải chuyện tốt, khi còn bé lão gia đã bàn xong với nhà họ Lãnh, chờ Du Nhiên hai mươi tuổi, phải đi gặp mặt Lãnh Triệt, hơn nữa đem hôn sự nói ra, nhưng lúc Du Nhiên rời nhà trốn đi, sau đó, lão gia đã nói đồng ý để Nhã Cầm kết thân với nhà họ Lãnh.

"Nhã Cầm, mặc kệ như thế nào, em phải mau sớm bắt được tim Lãnh Triệt, có biết hay không?" Vạn Tuyết Cầm nhẹ giọng nói, nhất định phải làm cho chuyện này ổn thỏa mới được.

"Chị, tại sao vội vã như vậy?"

"Em chớ xía vào những thứ này, nếu em gả đi, về sau có hưởng phúc vô tận, cứ làm theo chị nói là tốt rồi." Vạn Tuyết Cầm không có nói quá nhiều, xoay người ngồi ở trên ghế sa lon, không cần thận đề lên thứ gì, lấy ra gỗ một cái, khẽ ném hướng trên bàn.

Loảng xoảng!

Một tiếng tiếng vang chói tai, Tiểu Nặc đem tai nghe tháo xuống, nhìn tần số đến gần cái móng, nhả mảy lại, xem ra máy nghe lén của cậu bị độc thủ rồi.

Ai, Tiểu Hắc đáng thương, mảy cứ thế hy sinh.

Trình Du Nhiên dựa vào trên ghế dựa, bắt chéo hai chân, ước chừng giống như một đại tiểu thư, đang nhìn người làm từ trong ra ngoài đều bị đối đi, lúc này, nhìn sang con trai ngồi trên ghế sa lon chơi máy vi tính, cũng biết cu cậu điều phối những thứ đồ chơi điện tử kia, nói không chừng còn len lén cài đặt máy theo dõi ở phòng khách, đang trộm nghe, chỉ là, nhìn về mặt cu cậu, cô không khỏi cười cười, nói: "Thế nào? Đây không tính gọi là nghe lén còn mắt nắm gạo phải không?"

"Mẹ, mẹ, có tin tức lớn." Tiểu Nặc nâng đầu nhỏ lên, giống như là thật có phát hiện gì đặc biệt lớn, sau đó để máy vi tính xuống, bò đến trên chân mẹ, ghé vào bên tai mẹ nói: "Mẹ, vừa rồi bà ngoại kể."

"Đợi chút, cái gì mà bà ngoại kể?"

"Bà ta là mẹ ghẻ, vậy không phải con nên gọi là bà ngoại kể sao?" Tiểu Nặc gãi gãi đầu, đây là từ ngữ cu cậu nghĩ thật lâu, chẳng lẽ không được sao?

Trình Du Nhiên nhẹ oh một tiếng, nói: "Họ thế nào?"

"Bà ngoại kể bảo cô gái kia nhất định phải bắt được một người tên là Lãnh Triệt, sau đó nhanh chóng hoàn thành hôn sự." Tiểu Nặc nhỏ giọng nói ở bên tai mẹ.

Trình Du Nhiên nghe được hai chữ Lãnh Triệt này ngược lại ngẩn người, cái tên này nghe ngược lại có chút quen thuộc, nhưng lập tức không nhớ ra, có điều chuyện này gấp gấp như vậy, trong đó nhất định có nguyên nhân gì.

"Mẹ, họ còn nói rõ ngày mai muốn cùng đi tham gia bữa tiệc nhà họ Lãnh, như vậy mới có thể nước chảy thành sông, mẹ, không bằng ngày mai chúng ta cũng đi xem một chút, thuận tiện, để cho bọn họ nửa đường hết nước." Tiểu Nặc nâng đầu nhỏ dễ thương, Trình Du Nhiên cúi đầu nhìn con trai, đưa tay quét qua mũi cu cậu, nói: "Cái gì nửa đường hết nước, mẹ thấy con muốn đi chơi mới đúng."

Có điều đề nghị này của con trai cũng không tệ, bởi vì, chuyện khiến họ gấp gấp như vậy, nhất định chính là chuyện quan trọng, vậy thì đi xem một chút.

"Được, nghe theo Tiểu Nặc, được rồi, mẹ phải ngủ, có cái gì đợi tỉnh ngủ rồi nói." Trình Du Nhiên ôm con lên, đặt ở trên ghế sa lon, mình hướng giường đi tới.

"Mẹ, vậy khi nào chúng ta đi bệnh viện thăm ông ngoại." Tiểu Nặc ở phía sau hỏi.

"Không phải mẹ đã nói rồi sao? Chờ mẹ tỉnh ngủ rồi nói, con không muốn ngủ chung ngủ với mẹ à?" Trình Du Nhiên chợt dừng bước, xoay người nhìn con trai, nhún nhún vai.

Tiểu Nặc vội vàng khoát tay, nói: "Mẹ, Tiểu Nặc trưởng thành, không thể cùng giường với con gái."

"Nhóc con, hiện tại bắt đầu ghét bỏ mẹ con rồi hả? Có phải vừa đến nước Mỹ, trùng ý con gái nước ngoài liền quên mẹ?" Trình Du Nhiên nhìn con trai chần chừ, Tiểu Nặc bắt đầu đi ngồi ở trên ghế sa lon, lăm lăm, cậu còn chưa xem đã bị mẹ suy nghĩ lung tung, haiz, bất kể cô gái gì, còn không bằng máy vi tính này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Người một nhà gặp nhau

Sau khi Trình Du Nhiên tỉnh ngủ, đang muốn xuống lầu hỏi chú Trung có cái gì ăn không, ăn no xong thì mang con trai đi thăm Mộ Vi Chi.

Mới vừa đi tới hành lang, liền nghe được âm thanh huyền ảo truyền đến từ lầu dưới, Tiểu Nặc nhanh chóng buông tay mẹ ra.

"Mẹ, đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Nặc đi xem một chút."

Trình Du Nhiên nhún nhún vai, cũng theo sau con trai, hướng lầu dưới đi tới, chỉ thấy Tiểu Nặc vốn là muốn xuống lầu chợt dừng bước.

"Sao không đi?" Trình Du Nhiên nhú mày, liếc nhìn thấy người làm ra hết đại sảnh, còn có nhân viên cứu hộ, thận trọng đẩy xe lăn của Mộ Vi Chi đi vào.

Sáu năm không gặp, gương mặt già nua rồi, trong tóc đen pha lẫn tóc trắng, trước kia bước chân ông vững vàng, mà bây giờ lại ngồi trên xe lăn được người ta đẩy vào, đây ông chính là Vạn Tuyết Cẩm, hướng chung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, hoàn toàn là đáng về nữ chủ nhân.

Mộ Vi Chi cũng ngẩng đầu lên, thấy mặt quen thuộc kia, nhất thời cứng đờ, ập a ập ứng nói ra: "Du Nhiên, con thật sự trở lại?"

Trước mắt thật sự là con gái ông, sáu năm không thấy, xem ra cô càng giống như mẹ cô, có một khuôn mặt đẹp, khác biệt chính là, mặt cô rất lạnh lùng có lẽ, cô còn đang trách ông chuyện năm đó.

Trình Du Nhiên từ trên lầu đi xuống, đến bây giờ, cô không thể quên cảnh mẹ nhảy xuống từ trên sân thượng, nhưng vẫn tỉnh táo, hướng cha mở miệng nói: "Ba, câu hỏi của ba thật quái lạ, chẳng lẽ đây không phải là nhà con sao?"

"Đây đương nhiên là nhà con, là nhà con, trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi." Nghe con gái kêu một tiếng ba, Mộ Vi Chi nở nụ cười.

Lúc này, Tiểu Nặc thò đầu ra, nhìn ông ngoại một chút, quay đầu hỏi mẹ: "Mẹ, vị này chính là ông ngoại Tiểu Nặc sao?"

Trình Du Nhiên gật một cái, lúc này cu cậu mới lễ phép hướng ông ngoại hô một tiếng, "Ông ngoại, ông khỏe không ạ, con tên là Tiểu Nặc." Cho tới nay khoe mẽ đều là sở trường của Tiểu Nặc, nhưng sở trường này mang đến không ít chỗ tốt cho cu cậu.

Vào lúc này, Mộ Vi Chi nghe một tiếng ông ngoại, nụ cười càng thêm sâu, ngoắc hướng Tiểu Nặc, không ngờ sáu năm qua Du Nhiên đã kết hôn ở bên ngoài, còn có đứa trẻ đáng yêu này, nhưng ông lại không biết, kỳ thực con gái mình không có kết hôn.

"Ông ngoại, Tiểu Nặc đẩy ông đến ghế sa lon nhé." Tiểu Nặc khéo léo đi tới, ý bảo Vạn Tuyết Cẩm cho cu cậu đẩy, chỉ thấy Vạn Tuyết Cẩm mở miệng nói: "Đề bà đẩy đi, ông ngoại cháu muốn trở về phòng nghỉ ngơi."

"Trước tiên không nghỉ ngơi, Tiểu Nặc, con tới đẩy ông ngoại đi bên ghế sa lon." Mộ Vi Chi lên tiếng, Vạn Tuyết Cẩm không thể làm gì khác hơn là đồng ý, Tiểu Nặc cười cười hướng bà ta rồi đẩy ông ngoại đi tới hướng ghế sa lon, ngừng lại, Mộ Vi Chi khích lệ: "Tiểu Nặc thật là ngoan."

"Dĩ nhiên, đây là điều mẹ đã dạy Tiểu Nặc từ nhỏ." Tiểu Nặc đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, nâng đầu lên nhìn về phía ông ngoại, nói.

Nhìn bộ dáng Tiểu Nặc đáng yêu, Mộ Vi Chi lộ vẻ già nua tay vuốt mặt Tiểu Nặc, cảm khái: "Bộ dạng này của con, cực kỳ giống mẹ con lúc nhỏ."

Trình Du Nhiên ở một bên không nói lời nào, tiếp tục ăn trái cây, nhìn Tiểu Nặc khoe mẽ ở trước mặt ba, lại nhìn sắc mặt của Vạn Tuyết Cẩm, nhú mày, Vạn Tuyết Cẩm nhìn bộ dạng hai ông cháu hòa thuận, trong lòng không có cảm thụ.

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh của Nhã Cẩm, "Chị, em đem Quân Nhiên trở về rồi."

Cô ta đi vào, sau lưng còn có một thanh niên dáng dấp cao gầy, xem ra mười một mười hai tuổi, còn mặc đồng phục học sinh, xem ra là tan giờ học trở lại.

Vạn Tuyết Cẩm lập tức đứng lên, hướng con trai nói: "Bên ngoài rất nóng, tới đây ăn chút trái cây, ba con trở về."

"Ba." Anh ta nhàn nhạt gọi Mộ Vi Chi, nhìn bé trai ngồi bên cạnh ba, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không có viết ở trên mặt, lại nhìn cô gái ngồi ở một bên, ngược lại có chút ấn tượng.

Lúc này, giọng nói của Mộ Vi Chi vang lên: "Quân Nhiên, đó là chị gái con, mau gọi chị."

"Chị." Anh lại nhàn nhạt kêu một tiếng, sau đó hướng bọn họ nói: "Mẹ, ba, con muốn trở về phòng làm bài tập."

"Một lát làm tiếp, sắp ăn cơm rồi." Mộ Vi Chi mở miệng nói, sau đó lại bị âm thanh tò mò của Tiểu Nặc chọc cho cười ra tiếng, "Ông ngoại, đó là. . . ."

"Đó là cậu con."

Tiểu Nặc đứng lên, quan sát Mộ Quân Nhiên một chút, nói: "Chào cậu, con tên là Tiểu Nặc, lần đầu tiên gặp mặt xin chiếu cố nhiều hơn."

Cu cậu lễ phép vẫy tay, một bộ khoe mẽ, Mộ Quân Nhiên ngẩn người, nhưng vẫn vẫy tay, bàn tay bắt tay cùng tay nhỏ bé, nhưng không có lên tiếng, bởi vì, anh luôn rất ít nói chuyện, vậy mà, Tiểu Nặc lại phát hiện trên cánh tay anh có dấu vết, liền vội vàng hỏi: "Cậu, sao cậu bị thương?"

Nghe nói như thế, Mộ Quân Nhiên lập tức thu tay về, không nói gì, Mộ Vi Chi lập tức cầm tay của con trai hỏi: "Đây là chuyện gì?"

"Là con không cẩn thận va chạm."

"Ba nói con phải cẩn thận, đây chính là một đôi tay học y." Mộ Vi Chi mở miệng nói.

Quân Nhiên gật đầu một cái, nhưng không có nói chuyện, Trình Du Nhiên chỉ lẳng lẳng nhìn, trong lòng thầm kết luận, vậy căn bản không phải đụng vào

cái gì bị thương, đứa nhỏ này, xem ra thật đúng là có điểm kỳ quái, chỉ là có quan hệ gì với cô, cô cũng không rảnh rồi mà quán xem bọn họ làm chuyện khi gió gi.

"Được rồi, được rồi, lão gia, tất cả mọi người đi ăn thôi." Vạn Tuyết Cầm mở miệng nói, ý bảo con trai đẩy ba anh đi phòng ăn.

Quần Nhiên vẫn còn sững sờ tại chỗ, Tiểu Nặc đã vượt lên trước một bước, đẩy ông ngoại đi tới hướng phòng ăn.

Trên bàn cơm chuẩn bị bữa ăn tối phong phú, Tiểu Nặc ăn, nhưng cu cậu đói bụng lắm, cả cái bàn, cũng chỉ có âm thanh cu cậu ăn cơm.

Nhã Cầm nhú nhú mày, hừ lạnh nói: "Du Nhiên, con dạy đứa bé thế nào vậy, ăn cơm phải có dáng vẻ ăn cơm."

"Tôi dạy con thế nào cũng không liên quan đến dì." Trình Du Nhiên lạnh lùng nói, bỏ thêm một đùi gà cho con trai, nói: "Thích ăn thì ăn nhiều chút, chủ yếu nhất là ăn uống no đủ, trưởng thành mới có hơi sức bảo vệ mẹ con."

"Mẹ, cho dù con không có lớn lên, cũng không cho người khác bắt nạt mẹ." Tiểu Nặc cầm đùi gà lên, bỏ vào trong bát ông ngoại, nói: "Ông ngoại, cái này rất nạc, mẹ nói rồi, ông chỉ có thể ăn thịt nạc, cái này cho ông ăn."

"Tiểu Nặc thật là ngoan." Mộ Vi Chi sờ sờ đầu cháu ngoại, đứa nhỏ này thật là thông minh, nghĩ thầm, nếu bọn họ có thể một mực bên cạnh mình thì tốt rồi, dù sao cuộc sống của ông không còn nhiều lắm, ông cũng biết, mình từng làm quá nhiều chuyện sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bữa tiệc nhà họ Lãnh

Ngày hôm sau, sau khi Trình Du Nhiên tỉnh ngủ, mang theo Tiểu Nặc đi đến trước mộ mẹ.

Đây là một khu vực u tĩnh, người an nghỉ chôn sâu ở trong đất, nhưng cô lại không biết mẹ mình có thật an nghỉ hay không, sáu năm qua, trừ ngày chôn cất ra thì cô chưa từng tới, nhưng giống như cũng không có người khác tới qua, nơi này thoạt nhìn hoang vu.

Trình Du Nhiên đưa tay xoa xoa hình trên tấm bia đá, trên mặt giống như bình tĩnh, hướng về phía tấm hình nói: "Mẹ, đây là Tiểu Nặc, con trai con."

"Bà ngoại, Tiểu Nặc tới thăm bà." Tiểu Nặc đem hoa bách hợp cầm trong tay đặt ở trước tấm bia đá, ánh mắt mở tròn vo, nhìn tấm hình bà ngoại, giọng nói non nớt.

Trình Du Nhiên sờ sờ đầu con trai, nhìn tấm hình trên bia đá, vẫn không nói gì, không biết đã trải qua bao lâu, mới kéo Tiểu Nặc xoay người rồi đi, thật ra thì, ở trong lòng của cô, cũng vẫn không cách nào tha thứ cho mẹ cứ thế vứt bỏ cô rồi đi, không thể nào tiếp thu cô không đủ dũng cảm.

Cho nên, cô mới không ngừng tự nói với mình, tuyệt đối không thể giống như vậy, cô đừng cảm sinh Tiểu Nặc, hơn nữa nuôi cu cậu lớn, tại thời điểm gì, cô đều sẽ không vứt bỏ cu cậu, cũng không có bất luận kẻ nào có thể cướp cu cậu đi.

"Mẹ, kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu à?" Tiểu Nặc ngồi ở ghế cạnh tài xế, quay đầu hỏi mẹ.

Trình Du Nhiên chống một tay lên cửa sổ xe, một tay cầm tay lái, bị âm thanh của Tiểu Nặc cắt đứt suy tư, suy nghĩ một chút, nói: "Mua đồ, hình như lâu rồi chúng ta chưa mua đồ."

"Mẹ, mẹ cũng biết lâu rồi mẹ không có mang Tiểu Nặc đi mua đồ sao?" Tiểu Nặc bĩu môi, lúc này tương đối giống nhau đứa bé ngây ngô, cô liếc con trai một cái, nói: "Dạ dạ, mẹ hiểu rõ sai rồi, con nói muốn mua cái gì, mẹ sẽ đưa cho con là được."

"Đây chính là mẹ nói đó." Tiểu Nặc cười trộm tà ác, mẹ không dễ dàng gì mở miệng như vậy, cu cậu đương nhiên sẽ không khách khí.

Quả nhiên, tên tiểu tử này thật đúng là không khách khí, vừa đến nơi bán hàng độc quyền, liền chọn một cái laptop cao cấp, cộng thêm một máy bay, còn có một điện thoại di động, đây quả thực là lừa gạt.

Lần này cô sớm xuất huyết nhiều, Trình Du Nhiên từng mắt liếc con trai cực kỳ có hứng thú đối với sản phẩm điện tử, thờ dài một cái, hai người tiếp tục xuyên qua đường phố.

Khu đường nằm trung tâm ở Manhattan Newyork, hai bên đường là nhà cao tầng với tường thủy tinh sáng lấp lánh, đám người lui tới bày biện ra một bức cao nhã, tranh cảnh sinh hoạt nước Mỹ hiện đại thời thượng.

Trình Du Nhiên cùng Tiểu Nặc đi vào trung tâm thương mại đường năm, vật phẩm mới rực rỡ muôn màu làm cho người ta hoa cả mắt.

Hai mẹ con tiêu xài hào phóng, đặc biệt là Tiểu Nặc, vừa nhìn thấy quần áo đẹp mắt liền lôi kéo mẹ nói: "Mẹ, Tiểu Nặc cảm thấy cái này rất hợp với

mẹ."

"Thôi đi, đồ khêu gọi như vậy, mặc vát vát." Mặc vào còn phải bảo hộ, không mệt mới là lạ.

Tiểu Nặc thờ dài bất đắc dĩ, nhún vai, nói: "Mẹ, mẹ không thể có chút phẩm vị sao?"

"Mẹ con như vậy đã rất có phẩm vị rồi." Trình Du Nhiên trái lại chỉ mình, nói: "Thế nào? Hiện tại bắt đầu ghét bỏ mẹ con rồi ư?"

Tiểu Nặc vội vàng khoát tay, nói vô tội: "Mẹ, con đây là vì tốt cho mẹ, mẹ phải mặc hấp dẫn một chút, nói không chừng lão đại Viêm sẽ thương hoa tiếc ngọc."

Trình Du Nhiên liếc con trai mình một cái, kể từ lần gặp qua Viêm Dạ Tước, tiểu tử này hai câu không rời vị lão đại Viêm, giống như trong nháy mắt anh ta trở thành thần tượng của cậu bé.

Trình Du Nhiên nhún nhún mày, nghĩ thầm chẳng lẽ đây chính là liên hệ máu mủ sao? Còn kẻ liên hệ máu mủ đâu rồi, người kia đã sớm quên mất, nói không chừng hiện tại người ta đang phóng túng vui vẻ cùng với cô gái nào rồi cũng không biết.

"Mẹ, từ trong ánh mắt mẹ, nhìn ra được mẹ đang nhớ lão đại Viêm." Tiểu Nặc nhếch miệng lên cười tà ác.

"Ai nhớ anh ta, nếu con không đi, cũng đừng đi nhé." Trình Du Nhiên cho con trai một cái xem thường, thật ra thì, ngày ở Somalia, cô thật sự bởi vì anh xuất hiện mà kinh ngạc.

Kỷ thực ở trong lòng Tiểu Nặc, vẫn nhớ tình cảnh ngày đó lão đại Viêm ôm mẹ từ máy bay trực thăng xuống, chú ấy là thần tượng của cậu cũng bởi vì chú ấy cứu mẹ.

Tiểu Nặc ôm sản phẩm điện tử của mình nhanh chóng bắt kịp mẹ, nói: "Mẹ, tối hôm nay chúng ta còn đi bữa tiệc nhà họ Lãnh chứ?"

"Dĩ nhiên đi, có ăn có uống tại sao không đi?" Trình Du Nhiên nhún mày, hai mẹ con giờ bao lớn bao nhỏ lên đi bãi đậu xe, tối nay bọn họ hình như là có chuyện làm rồi.

Gần tới, từng chiếc xe hơi nổi tiếng cao cấp lần lượt lái vào biệt thự nhà họ Lãnh, nhà họ Lãnh lập nghiệp là hắc đạo, đến bây giờ đã sớm tẩy trắng trở thành một trong mười tập đoàn tài chính lớn nhất thế giới, từ nhỏ Lãnh thiếu gia nhà họ Lãnh đã đặc biệt nhạy cảm với số chữ, am hiểu cổ phiếu, kỳ hóa, hoàng kim, công trái, bất động sản chờ các hạng đầu tư, ba mươi tuổi anh ta đã trở thành nhân vật truyền kỳ giới tài chính, song hôm nay là ngày anh ta chính thức tiếp nhận công ty gia tộc, nhân vật nổi tiếng các giới rồi rít chạy tới.

Lúc này, một chiếc xe mui trần màu đỏ tiến vào bãi đậu xe nhà họ Lãnh, một chiếc chân dài nhỏ trắng nõn bước ra xe trước, bóng hình xinh đẹp cao gầy rất nhanh hiện ra ở trước mặt mọi người, vải vóc sợi tơ màu xanh ngọc mềm mại dán lên dáng người yếu điệu, cô lạnh lùng nhìn chung quanh, sau đó quay đầu lại, chỉ thấy trong xe bước ra một thân hình nhỏ, lạnh lợi ngẩng đầu nhìn chung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Bóng dáng hai mẹ con bọn họ xuyên thấu qua máy theo dõi, truyền đến trên màn ảnh.

"Thiếu gia, hai người kia xem ra có chút không quen, có phải là người Viêm bang phái tới hay không? Nếu không thì mời đi ra ngoài?" Thuộc hạ người chỉ vào trên màn ảnh nói.

"Không cần." Lãnh Triệt nâng tay, bày tỏ thờ ơ, không ngờ người anh muốn tìm mình xuất hiện, đây cũng là một chuyện chơi rất khá, nghĩ tới, nhếch miệng lên vẽ đùa giỡn, xem ra, lần này lại có trò chơi chơi thật khá.

"Thiếu gia, ngài nghĩ đến chuyện gì mà cảm thấy buồn cười sao?" Lãnh quân gia đi vào, hỏi.

"Không có việc gì." Anh thu lại nụ cười, Lãnh quân gia hướng anh nói: "Thiếu gia, lão gia cùng phu nhân gọi ngài qua, bảo là muốn thảo luận hôn sự cùng nhà họ Mộ."

Nghĩ đến cái hôn sự này, Lãnh Triệt liền nhún nhún mày, vốn không muốn đi, nhưng nhếch mày, hình như đã nghĩ tới điều gì, "Được, tôi tới liền."

Nói xong, hướng thuộc hạ nhìn màn ảnh, nói: "Theo tôi nói đi làm, cái khác không cần lo."

"Vâng" Thuộc hạ cung kính nói, Lãnh Triệt xoay người hướng đại sảnh đi tới, nhếch miệng cười đùa giỡn.

Lúc này, Trình Du Nhiên cùng Tiểu Nặc thể nhưng không có phí quá nhiều công phu liền thuận lợi xâm nhập vào nhà họ Lãnh, lôi kéo con trai đi tới hướng bữa tiệc rực rỡ ánh đèn nhà họ Lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lãnh Triệt bắt chuyện

Phòng tiệc, biển người nối liền không dứt theo nhau mà tới, ngồi trong bữa tiệc, tiếng người huyền ảo.

Cửa chính đẩy ra, tất cả ánh mắt cô gái ở đây giống như là một đèn pha trong nháy mắt theo sát Lãnh Triệt đang xoay bước đi vào hội trường, bề ngoài hoàn mỹ mê người cùng bối cảnh hiển hách, vẫn là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Vóc người cao lớn anh tuấn toàn thân mặc tây trang thủ công màu đen, khuôn mặt đẹp trai nâng lên một tia cười ma mị, giống như là anh tức làm cho người ta mê muội, anh cũng không đi tìm cha mẹ theo lời quản gia nói, bước chân dừng lại, con ngươi thâm thúy đảo qua hội trường, giống như đang tìm con mồi, nụ cười khoe miệng sâu hơn.

"Xem ra Lãnh thiếu lại phát hiện con cừu nhỏ có thể làm thịt rồi." Người đàn ông bên cạnh hiểu rõ cảm lý cao cổ, anh ta chính là Thái tử gia của sông bạc Las Vegas Gauss, thân thể cao lớn đứng trước cửa sổ sát đất, âm thanh từ tính nói.

Lãnh Triệt lộ ra nụ cười tà khí, nhìn nơi nào đó trong hội trường không chuyển mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng, "Tối nay cũng không có con cừu nhỏ nào, ngược lại có một con mèo nhỏ."

"Mèo nhỏ?" Sở Phong có chút không hiểu, theo tầm mắt Lãnh Triệt nhìn lại.

Thấy cũng là một đôi mẹ con, trong lòng ngăn ra, lúc nào thì, tiểu tử Lãnh Triệt này cảm thấy hứng thú đối với người có vợ có chồng.

Chỉ là, nói đi thì nói lại, không chỉ là đẹp, một bộ tư thái nhẹ nhàng, hình như là cô tới xem trò vui, giống như một con mèo hoang lười biếng, lạnh lùng nhìn tất cả quanh mình, trong cặp con ngươi trong trẻo, mang theo sắc thái đùa giỡn, gương mặt cô dịu dàng không tỳ vết, không son phấn, da trắng như tuyết, tóc đen tùy ý, dám đem những phụ nữ ăn mặc trang điểm lộng lẫy hôm nay hạ thấp xuống.

Nhưng quanh thân tản ra một hơi thở lạnh lẽo, giống như là đang cảnh cáo những người xa lạ kia không được đến gần, đặc biệt là bạn nhỏ bên người cô, giống như là khí cụ tuyệt vời tùy thân, có lẽ, chính là như vậy, ngược lại đưa tới thích thú cho Lãnh Triệt.

Lãnh Triệt để cái ly trong tay xuống, đi tới hướng bên kia.

Trình Du Nhiên vốn vẫn còn xem trò vui nhìn gương mặt có chút quen thuộc đi tới hướng mình, nhưng không có bất kỳ cử động, vẫn đứng tại chỗ, mang theo nụ cười thân nhiên.

Cô phản ứng như vậy khiến trong lòng Lãnh Triệt càng thêm hào hứng bùng bùng, thân thể kiên quyết đến gần Trình Du Nhiên, cúi đầu quan sát mặt cô, "Hi, chúng ta lại gặp mặt."

Trình Du Nhiên không trốn không né, tiến lên đón ánh mắt tà khí của anh ta.

Căn cứ kinh nghiệm ngày xưa, cô gái ở cái nhìn soi mói của Lãnh Triệt còn có thể bình tĩnh như thế, chỉ có một mình cô.

Trình Du Nhiên cười cười nhàn nhạt, thật ra thì chỉ là không muốn chọc chuyện vô vị mới phải, cô xuất hiện tại nơi này, chẳng qua là tới xem hai nhà Lãnh Mộ đùa giỡn, xoay người, nói: "Chúng ta còn giống như không biết, hẹn gặp lại."

Cô nói chuyện lười biếng giống như một con mèo, trên người tản ra mùi thơm nhàn nhạt, cánh tay đưa ra, ngăn lại đường đi của cô.

"Hiện tại biết cũng được, không phải sao?" Lãnh Triệt mang theo nụ cười ma mị, ngón tay thon dài cầm hai ly rượu lên, đưa một ly cho cô, nói: "Tôi tên là Lãnh Triệt, em thì sao?"

Lãnh Triệt, thì ra anh ta chính là Lãnh Triệt, không trách được ngày đó dây dưa không rõ ở sân bay cùng Vạn Nhã Cẩm, cô cười cười, nhưng nụ cười này lại mang theo một tia lạnh lẽo.

"Tôi không phải là con mồi của anh, cho nên, tôi không cần thiết nói cho anh biết tôi là ai." Trình Du Nhiên nhàn nhạt nói một câu.

"Tôi sẽ tự mình đi tìm đáp án." Lãnh Triệt buông tay ra, đôi tay cắm ở túi, trên mặt mang nụ cười đùa giỡn.

"Vậy tôi sẽ không quấy rầy anh đi tìm đáp án." Trình Du Nhiên cười cười, đang muốn xoay người đi tìm con trai, lại bị Lãnh Triệt kéo, lôi kéo cô đi vào sân nhảy.

"Đối với cô gái am hiểu cự tuyệt, tôi bình thường chỉ biết mạnh mẽ." Lãnh Triệt mang theo nụ cười xấu xa, dưới ánh đèn càng thêm lộ ra vẻ tuấn mỹ.

Trình Du Nhiên muốn đẩy ra, lại nghiêng mắt nhìn thấy cửa hội trường mở ra, âm thanh quen thuộc lọt ra, khoe miệng cô giương nhẹ, người rút cuộc đã tới, Lãnh Triệt khẽ cười: "Xem ra, mục tiêu của chúng tôi cũng gần giống nhau."

"Lời này của anh là có ý gì?"

"Em rất nhanh sẽ biết." Lãnh Triệt nhú mày, buông tay Trình Du Nhiên ra, nói ở bên tai cô, "Tôi dùng phương pháp của mình tìm ra đáp án, chỉ là, tôi tìm được, cũng cần phần thưởng."

Nói xong, anh tiêu sái xoay người rời khỏi sàn nhảy, hình ảnh vừa mới dán bên tai cô nói nhỏ, giống như là cử động thân mật giữa hai người.

Cảnh tượng này vừa lúc bị Vạn Tuyết Cầm cùng em gái vừa đi vào thấy, tối nay Nhã Cầm ăn mặc xinh đẹp, lễ phục dạ hội hở vai không tay bó sát người, lộ ra vóc người cao gầy, đường cong duyên dáng, dung mạo đẹp đẽ, đem mái tóc vấn lên, đồ trang sức trang nhã, bộ dáng động lòng người.

Trên mặt mặc dù mang theo nụ cười, nhưng tay lại nắm thật chặt túi dạ hội, "Chị, chị xem con tiện nhân đó cùng Lãnh Triệt kia!"

"Dù là tức giận cũng không thể biểu hiện ra, khỏi cần quan tâm cô ta." Vạn Tuyết Cầm cũng kinh ngạc khi Du Nhiên xuất hiện tại bữa tiệc này, nhưng coi như cô xuất hiện cũng không thể có biến hóa gì đó, vì vậy, cười cười, nhỏ giọng nói ra: "Đừng quên, thân phận của em hôm nay, từng cử động của em không chỉ có người nhà họ Lãnh nhìn, còn có nhiều khách nữa."

"Chị, em biết rồi." Nhã Cầm được chị nhắc nhở, lập tức thu hồi vẻ mặt tức giận vừa nãy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp treo nụ cười ưu nhã, một đường đi theo Vạn Tuyết Cầm xuyên qua đám người.

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người bọn họ, trong lòng rất rõ ràng, hôm nay còn có một chuyện quan trọng, chính là sẽ tuyên bố nhà họ Lãnh cùng nhà họ Mộ đính hôn kết thân.

Lúc này, khuôn mặt Lãnh phu nhân tươi cười tiến lên đón, một thân đồ dạ hội cao quý, bộ dáng thùy mị, "Mộ phu nhân, bà cuối cùng cũng tới."

"Lãnh phu nhân, thật là xin lỗi, trên đường đột xuất có chuyện, đã tới chậm." Nói xong, bà ta kéo Nhã Cầm, Nhã Cầm lập tức ưu nhã tiến lên, thăm hỏi: "Chào Lãnh phu nhân."

"Nhã Cầm, mới một thời gian không thấy, con lại đẹp lên rồi." Lãnh phu nhân nhếch miệng lên cười thân thiện, tiến lên kéo tay Nhã Cầm: "Về sau trở thành cô dâu nhà chúng tôi, con sẽ phải coi quản Lãnh Triệt thật tốt."

Nhã Cầm ngượng ngùng gật đầu một cái, nhưng không có lên tiếng, lúc này, Lãnh lão gia sau lưng đi tới, căn dặn vợ mình, "Cũng còn chưa có qua cửa, bà đã nói những thứ này, Nhã Cầm người ta thẹn thùng thế nào."

"Cái này thì cần gì thẹn thùng, gả vào nhà chúng ta, không phải chuyện sớm hay muộn hay sao." Lãnh phu nhân nói xong, nhìn về phía Nhã Cầm, nói: "Được rồi, đi thôi, chúng ta đi bên kia ngồi tán gẫu, Lãnh Triệt đã tới, tôi trước giới thiệu khách quý cho bà."

Nói xong, hai người nhà họ Lãnh mang theo nhóm Vạn Tuyết Cầm đi tới trên bậc thang tiến vào phòng khách nhỏ.

Trình Du Nhiên vẫn không có vẻ mặt như cũ, trở lại trong góc, con trai vừa đứng cảm rất nhiều đồ ăn ngon tiến đến, đưa cho cô, cô thật đúng là có chút đói bụng, thời điểm vừa muốn ăn một khối bánh ngọt, bên cạnh chợt có một người đàn ông cao lớn đứng, âm thanh trầm thấp nói: "Sao cô lại ở chỗ này?"

Trình Du Nhiên nghe âm thanh kia, thiếu chút nữa đem bánh ngọt phun ra, nuốt xuống, dò xét cẩn thận Phi Ứng trước mắt, đã quen nhìn anh ta toàn thân quân trang, không ngờ đáng vẻ anh ta mặc tây trang thật đúng là có khuôn có dạng, Trình Du Nhiên liếc anh ta một cái, "Vậy anh lại tới nơi này làm cái gì?"

Hơn nữa, địa phương Phi Ứng xuất hiện, như vậy có phải Viêm Dạ Tước cũng ở gần đây hay không, cô vội vã nhìn xem chung quanh, Phi Ứng nhàn nhạt mở miệng: "Cô đang tìm lão đại sao? Lão đại bảo tôi tới nói cho cô biết, để cô rời đi trước."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Vị hôn thê

Trình Du Nhiên nghe những lời này của Phi Ứng, đem ly cao cổ cầm trong tay để ở một bên, khóe miệng kéo ra nụ cười lười biếng, nói: "Làm phiền anh nói cho lão đại các anh biết, tôi đang trong kỳ nghỉ phép, có tự do của mình."

Một câu nói bảo cô rời đi thì cô sẽ phải rời đi sao? Trình Du Nhiên cô cố tình không để mình bị đẩy vòng vòng, cô muốn ở lại, "Anh bận là việc của anh, tôi chơi là việc của tôi, đều không liên quan đến nhau."

Nói xong, Trình Du Nhiên xoay người, tiếp tục ăn thức ăn ngon đầy trên mặt bàn, tìm kiếm món mình thích ăn, coi như không biết Phi Ứng, Phi Ứng không thể làm gì khác hơn là xoay người rời đi, bản thân anh ta biết mình tới thay lão đại truyền lời, chính là có hậu quả như vậy.

Một tay Tiểu Nặc cầm khay một tay cầm nĩa, đưa một miếng bánh ngọt vào trong miệng, nhìn Phi Ứng rời đi, hỏi: "Mẹ, mẹ thật muốn chống đối với lão đại Viêm à?"

"Cái này không gọi là chống đối, đây vốn là tự do của mẹ con."

"Nhưng mà mẹ, bây giờ mẹ là người của lão đại Viêm." Tiểu Nặc bày ra một bộ vẻ mặt bất đắc dĩ, rõ ràng mang theo ý một ngày bán mình, cả đời làm nô.

"Tiểu Nặc." Trình Du Nhiên nâng cao thanh âm gọi con trai, thấy ánh mắt chung quanh nhìn sang, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ là mẹ con hay lão đại Viêm là mẹ con?"

"Lão đại Viêm cũng không làm mẹ được." Xem ra mẹ thật là hồ đồ, lão đại Viêm là đàn ông, làm ba thì còn kém không nhiều lắm, những lời này cu cậu không có nói ra, nhưng lời kéo tay mẹ an ủi: "Mẹ đương nhiên chính là mẹ con."

Trình Du Nhiên lập tức lộ ra nụ cười đẹp mắt, ngồi xổm người xuống, ôm cổ con trai, vui vẻ hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của con.

Tiểu Nặc thờ dãi ở trong lòng, phụ nữ phải dùng bộ dáng như vậy dụ dỗ mới hữu hiệu, đặc biệt là mẹ cậu, cũng không biết tại sao cô lại cố chấp đối nghịch với lão đại Viêm, rốt cuộc là bởi vì sao đây?

Trong phòng lộng lẫy xa xỉ, bị thủy tinh ngăn cách, Viêm Dạ Tước làm khách quý nhà họ Lãnh tới dự bữa tiệc nhà họ Lãnh, không có ai biết anh đến, chẳng qua là Lãnh Tuyết biết anh trở về Newyork, sớm dịp mời anh, muốn cùng anh thương thảo chuyện hợp tác hai nhà, lại biết được anh không thích nơi như vậy, cho nên đặc biệt sắp xếp cho anh ở phòng này.

Một thân tây trang cắt xén hoàn mỹ bao quanh dáng người cao to thon dài của anh, ngồi ở trên ghế sa lon, ngũ quan khắc sâu, quanh mình là phong cách đặc biệt của anh, ánh mắt xuyên thấu qua thủy tinh, thu mọi cử động của Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc vào đáy mắt, xem ra cô không chịu rời đi như lời của anh, đây thật đúng là cá tính của cô.

Lúc này, Lãnh Tuyết đi vào, sau lưng còn có ba người phụ nữ có số tuổi không giống nhau.

Lãnh Tuyết cũng không phải có uy nghiêm bình thường, mặt cười nhã nhặn, nói: "Hai vị này là thông gia tương lai nhà tôi, mọi người đều là người mình, cậu đồng ý tham dự bữa tiệc của chúng tôi, thật là làm cho tôi rất bất ngờ, chi tiết hợp tác, chờ dạ tiệc kết thúc, cha con chúng tôi sẽ thương thảo tốt nhất với cậu."

Trên mặt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo như núi băng, khiến Vạn Tuyết Cầm và Nhã Cầm đều ngưng ngẩn, người đàn ông này là ai mà chỉ nhìn cũng làm cho người ta bắt đầu e ngại, đi, mà Nhã Cầm lại cẩn thận nhìn người đàn ông một cái, nếu như nói Lãnh Triệt là tuần mỹ, vậy người đàn ông này chính là tuần mỹ cương nghị, mỗi đường cong trên mặt đều rất tinh xảo và lại cũng kiên nghị.

Người đàn ông này rốt cuộc là ai, lão tiên sinh nhà họ Lãnh cũng khách khí đối với anh như vậy, hẳn là một nhân vật rất lớn mới đúng.

Lúc này, đôi tay Lãnh Triệt cắm trong túi đi vào, Nhã Cầm lập tức thu hồi suy tư, cười tiến lên, kêu: "Triệt."

"Hi, Nhã Cầm, tối nay em ăn mặc rất đẹp." Lãnh Triệt nhủ mảy, chỉ tùy ý nói ra, thật ra thì căn bản cũng không cần thời gian nhìn, bởi vì, anh đi cao thủ tán gái, nói chuyện gì, đương nhiên là có tính toán ở trong lòng.

Nhã Cầm nghe thế, mặt liền ngưng ngượng, nói: "Có thật không?"

Lãnh Triệt không có trả lời cô ta, lướt qua bên người cô ta, đi tới trước người Viêm Dạ Tước, nhếch miệng gọi lên vẻ tà khí: "Tước, thật nhiều năm không thấy, sẽ không quên tôi rồi chứ? Không sao, chờ tôi làm xong chính sự, chúng ta sẽ ôn chuyện."

Anh ta nhủ mảy, dĩ nhiên biết người lạnh lẽo như Viêm Dạ Tước sẽ không trả lời, vì vậy, tự nói xong, xoay người nhìn ba mình.

Sắc mặt Lãnh Tuyết trầm xuống, quát lớn: "Con vừa đi nơi nào? Không biết Nhã Cầm tới sao? Con rõ là."

"Ba, con biết rõ nên làm thế nào, được rồi, đi làm chuyện chính." Lãnh Triệt lười biếng hướng ba mình cười cười, xoay người đi ra khỏi phòng tiệc, mà chính sự trong miệng anh nói, chính là muốn tuyên bố hai nhà Lãnh Mộ đính hôn.

Vào lúc này, Lãnh phu nhân nhìn Nhã Cầm, nói một tiếng: "Con đi cùng Lãnh Triệt đi, hiện tại đi vào thế giới những người tuổi trẻ các con, Mộ phu nhân, bà thấy đúng không?"

"Đúng vậy, Lãnh phu nhân nói đúng lắm." Vạn Tuyết Cầm mang theo nụ cười ưu nhã, gật đầu nói, trong lòng ngược lại hài lòng vui sướng, lần này thành, về sau có trợ giúp rất lớn đối với họ.

Lúc này, khoe miệng Lãnh Triệt lại đẩy lên một nụ cười xấu xa, một đường đi thẳng tới sân khấu, đột ngột nhảy lên sân khấu.

"Hoan nghênh các vị đến nhà họ Lãnh chúng tôi, hôm nay ở chỗ này, tôi có một chuyện muốn tuyên bố."

Lời nói của Lãnh Triệt hấp dẫn ánh mắt tất cả người tại chỗ, mọi người chợt im lặng, giống như là biết anh muốn tuyên bố cái gì, Vạn Nhã Cầm đứng ở phía trước, mặt kích động, bởi vì, cô ta rõ ràng hơn những gì Lãnh Triệt phải nói tiếp đó, rất nhanh, cô ta sẽ trở thành tiêu điểm của hội trường.

Đèn chiếu sáng vào trên mặt Lãnh Triệt, có vẻ càng thêm tuần mỹ, khoe miệng mang theo nụ cười tà, tiếp tục nói: "Tối nay, tôi giới thiệu, vị hôn thê của tôi, cô ấy là."

Lãnh Triệt cố ý dừng lại một chút, ánh mắt chột rơi vào sau đám người, "Người mặc lễ phục dạ hội màu xanh ngọc, tiểu thư đứng ăn uống ở trước bàn ăn."

Vạn Nhã Cầm đã chuẩn bị tốt lắm, trên mặt nở nụ cười ưu nhã, sau khi Lãnh Triệt nói xong, xoay người, mặt ngó mọi người, nhưng vừa lúc đó, một chậu nước lạnh nặng nề tưới lên trên đầu cô ta, người Lãnh Triệt nói cũng không phải là mình?

Thiếu gia nhà họ Lãnh tuyên bố vị hôn thê cũng không phải Vạn tiểu thư? Mọi người theo con mắt sáng chói của Lãnh Triệt nhìn qua, thấy một người con gái đang đứng ở trước bàn, chọn thật nhiều đồ ăn đặt ở trong khay, đang hài lòng ăn, hoàn toàn không có để ý tới thế giới bên ngoài.

Cô bỗng bị con trai lôi kéo lần vậy, Trình Du Nhiên cau có, đang muốn hỏi làm sao vậy, chỉ thấy ngón tay út của con trai chỉ phía sau cô, cô đem mấy quả anh đào bỏ vào trong miệng, chậm rãi xoay người

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ai dám động đến cô ấy

Trình Du Nhiên hoàn toàn không chú ý đến tình huống chung quanh, bị con trai lôi kéo vậy, cúi đầu, nhìn thấy con trai chỉ chỉ nơi sau lưng cô, cô thuận thể đem mấy quả anh đào nhét vào trong miệng, xoay người xem tình hình là xảy ra chuyện gì.

Nhưng vừa quay đầu lại mới phát hiện, sân khấu, bất kể là khách quý hay nhân viên phục vụ, còn có người cảm nhạc cụ trên đài, mọi ánh mắt trong hội trường đều đổ dồn về phía cô.

Lãnh Triệt tuyên bố vị hôn thê của anh ta, những người này nhìn cô làm gì, Trình Du Nhiên nhai nhai anh đào trong miệng, vừa định mở miệng, lại bị Lãnh Triệt trên đài mở miệng trước: "Cô ấy chính là vị hôn thê của tôi."

Vị hôn thê của Lãnh Triệt không phải là em gái Vạn Nhã Cầm của Mộ phu nhân ư? Việc này rốt cuộc là thế nào, cô gái kia hoàn toàn không có hình tượng, hơn nữa, cô gái này là ai? Bọn họ hoàn toàn cảm thấy xa lạ.

Tuy nhiên người này đối với chị em Vạn Tuyết Cầm mà nói, cũng không tính là xa lạ, Vạn Tuyết Cầm vốn còn đang chờ đợi Lãnh Triệt tuyên bố, một khắc kia cả khuôn mặt cứng đờ, mà Nhã Cầm còn có cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục, để cho cô ta không cách nào hô hấp, nắm thật chặt túi đồ dạ hội trong tay, làm sao có thể, sao lại là Du Nhiên!

Tất nhiên, Trình Du Nhiên khiếp sợ không nhỏ, thật vất vả nuốt xuống anh đào trong miệng, hình như nghẹn, không nói nên lời.

Lúc này, Lãnh Triệt đã chân thành đi tới, trong tay cầm một ly trong suốt, hết sức thân sĩ đưa cho Trình Du Nhiên.

Cô nhận lấy ly nước, uống một hớp, lúc này mới trở lại bình thường, ngẩng đầu nhìn anh ta, nhỏ giọng hỏi: "Lãnh Triệt, anh đang làm gì?"

"Chúng ta chẳng qua là đang trợ giúp lẫn nhau mà thôi." Khóe miệng Lãnh Triệt giương nhẹ, gần sát bên tai Trình Du Nhiên, nhẹ giọng nói.

Trợ giúp lẫn nhau cái gì, cô cũng không nói cần anh ta giúp một tay chuyện gì, cho tới bây giờ cô đều không thích trường hợp như vậy, đang định xoay người kéo Tiểu Nặc rời đi, vừa lúc đó, hai người nhà họ Lãnh và bọn Vạn Tuyết Cầm đều đi qua, mặt Lãnh lão tiên sinh càng thêm tức giận, quát lớn: "A Triệt, con đang làm gì thế hả?"

"Con làm chuyện mình nên làm thôi." Lãnh Triệt nhún vai không sao cả, Lãnh phu nhân kéo con trai mình, nhỏ giọng nói: "Con làm như vậy thì thật quá đáng rồi đây, đây không phải là không cho nhà họ Mộ mặt mũi sao?"

"Mẹ, con không nói sai, cũng sẽ cho nhà họ Mộ mặt mũi." Anh nhỏ giọng nói ra, nhếch miệng cười nhạt nhòa, sau đó, giương con mắt nhìn về phía Trình Du Nhiên, nói: "Vị hôn thê của con là thiên kim nhà họ Mộ, mà cô ấy, chính là đại tiểu thư nhà họ Mộ, Mộ Du Nhiên."

"Mộ Du Nhiên? Cô bé chính là Mộ Du Nhiên?" Lãnh phu nhân nhìn cô gái trước mắt, một thân đồ dạ hội màu xanh ngọc, vóc người cao gầy, mặt tinh xảo, nhìn kỹ, xác thực có chút tương tự Trình Doanh, mặc dù trước đây hai nhà nói hôn sự, nhưng vì để cho hai người tự do lớn lên, không chỉ không nói, bởi vì bọn họ mà hai nhà cũng không qua lại ở Newyork, cũng ít gặp mặt, cho nên, bà mới kinh ngạc nhìn Mộ Du Nhiên trước mắt.

"Mộ phu nhân, cô bé chính là Du Nhiên mất tích sáu năm trước?" Lãnh phu nhân quay đầu nhìn về phía Vạn Tuyết Cầm, trên mặt đứng là nghi vấn, vốn nghĩ tới hai nhà kết thành thông gia, sau Du Nhiên lại mất tích, vì vậy không thành, lại thấy đứa nhỏ Nhã Cầm không tồi nên quyết định chọn người khác, Du Nhiên trở lại mà bọn họ cũng không báo cho một tiếng.

Nhìn thấu nghi vấn của hai người nhà họ Lãnh, nụ cười của Vạn Tuyết Cầm có chút cứng đờ, bà ta cũng không nghĩ ra, Trình Du Nhiên bỗng chạy tới nơi đây, xem ra, lần này cô trở về là có mục đích, vậy bà ta cũng không cần khách khí với cô.

Vạn Nhã Cầm nóng lòng muốn nói chuyện, lại bị bà ta kéo, cười cười, nhỏ giọng nói: "Chuyện là như thế này, việc xấu trong nhà cũng không tiện nói ra

bên ngoài, Du Nhiên mất tích mấy năm, lại chưa cưới sinh chữa ở bên ngoài, ngay cả ba đứa bé cũng không biết là người nào, dẫn đứa bé về đến nhà. . . ."

Lời của bà ta vẫn còn chưa nói hết đã bị một giọng nói trẻ con cắt đứt, "Ai nói cháu không có ba?"

Tiểu Nặc tức giận đùng đùng, cu cậu rất rõ ràng, lời nói kia trừ nói mẹ không đứng đắn sinh cậu ra, còn nói cậu không có ba.

"Mẹ nói rồi, ba cháu rất đẹp trai, rất có bản lĩnh, chẳng qua là ba có chuyện đi xa, sẽ trở lại rất nhanh đấy!" Lúc này cu cậu đã không còn vẻ ông cụ non, không có bộ dạng gì nhưng không có chuyện gì, cu cậu nhớ, mẹ đã từng nói như vậy cho cu cậu biết, cho nên cu cậu tin tưởng.

Nhã Cầm cười nhạt, nói: "Ha ha, rất có bản lĩnh, vì sao cho đến bây giờ còn chưa trở về? Hay là mẹ cháu mang theo đứa con hoang là cháu nương nhờ nhà mẹ đẻ——"

"Nhã Cầm, không nên." Vạn Tuyết Cầm thờ dài, ý bảo em gái không nên nói nữa, sau đó nhìn Lãnh phu nhân, nhỏ giọng nói: "Đây là việc riêng của nhà họ Mộ, nên cũng không tiện nói ra."

Tuyết Cầm muốn nói lại thôi, Tiểu Nặc kéo tay mẹ, nhìn mẹ, hình như muốn từ chỗ mẹ lấy được khẳng định.

Lúc này, Trình Du Nhiên vốn có dáng vẻ không có gì lớn, nghe được đối phương nói đến con trai mình, hưng hăng đặt cái ly cầm trong tay lên trên mặt bàn, lạnh lùng trừng mắt liếc Vạn Nhã Cầm, rất nhanh, lộ ra nụ cười tà quen thuộc, đi tới trước người Vạn Nhã Cầm, nói: "Tiểu Nặc là con trai tôi, có ba hay không thì thế nào, nhưng tôi sẽ không giống một số người, mang theo con tới phá hư gia đình người ta."

Cô cũng không chỉ ra là ai, nhưng chỉ cần là người biết chuyện nhà họ Mộ, cũng sẽ biết ý tứ trong lời cô nói, Trình Du Nhiên nhìn Nhã Cầm, "Vạn Nhã Cầm, tôi cho cô ba mươi giây nói xin lỗi con trai tôi, nếu không thì đừng trách tôi không cho chị gái cô mặt mũi."

"Tôi không nói vậy, đứa bé không có ba chẳng lẽ không đúng là con hoang à? Tại sao tôi phải ——"

"Bốp" Một tiếng vang thật lớn, Trình Du Nhiên hướng trên mặt Vạn Nhã Cầm hưng hăng hạ xuống một cái tát, cô đã nhắc nhở cô ta, trong vòng ba mươi giây không xin lỗi, cô cũng không cho người nào mặt mũi.

Cô thu tay lại, giương mắt nhìn về phía Lãnh Triệt, Lãnh Triệt nhìn khuôn mặt cô mang theo tươi cười, cũng lộ ra tác phong không đứng đắn, nói: "Tôi không để ý."

"Cám ơn ý tốt của anh." Trình Du Nhiên đáp lễ anh ta bằng một nụ cười nhạt nhòa, xoay người, không muốn nhiều lời, mang theo con trai rời đi, hiện tại cô rất cuộc hiểu rõ, tại sao Viêm Dạ Tước bảo Phi Ứng kêu cô rời đi, chẳng lẽ sớm biết tâm tư người đàn ông Lãnh Triệt nhất định muốn khơi mào chuyện phá rồi bữa tiệc đính hôn này.

Vậy mà vào lúc cô đang muốn rời đi, Vạn Nhã Cầm tức giận vì bị đánh một cái tát, vuron tay, sẽ phải hướng Trình Du Nhiên đánh xuống một cái tát, lại dám đánh cô ta!

Trình Du Nhiên mãi kéo con trai, hoàn toàn không có chú ý tới tay cô ta, mắt thấy bàn tay kia muốn đánh vào má trái cô ——

Bàn tay chợt túm lấy cổ tay cô ta, thân hình cao lớn đứng ở sau lưng, giọng nói trầm thấp lạnh lùng, nói: "Ai dám động đến cô ấy? !"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Cô là người của anh

Giọng nói lạnh lẽo tưởng chừng đóng băng tất cả, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía người đàn ông cao lớn, gương mặt tuấn tú cương nghị, tây trang đen tuyền nhưng không cách nào che giấu hơi thở dã thú tản ra từ trên người anh, làm cho người ta không rét mà run, vóc người cao ráo gần 1m9, giống như là điều hâu vô gả con, tay mảnh khảnh của Nhã Cầm trong nháy mắt bị nắm lấy.

Vạn Nhã Cầm bị một sức lực khổng lồ ngăn cản, bị đau vội vàng kêu thành tiếng, xoay người, thấy rõ ràng người tóm mình, sắc mặt cô ta trong nháy mắt cứng đờ, hai người nhà họ Lãnh và Vạn Tuyết Cầm cũng biết thân phận Viêm Dạ Tước nên đều bị khiếp sợ.

Trình Du Nhiên giương mắt, lúc này mới thấy rõ người đứng ở phía sau Nhã Cầm, trên mặt lộ ra nụ cười lúng túng, giống như đứa bé làm việc gì sai, không nói lời nào, đầu cúi thấp hơn một chút, giữ yên lặng, len lén liếc mặt Nhã Cầm khổ sở một cái, trong lòng rất rõ ràng, sức lực của lão đại Viêm cũng không phải là người bình thường có thể chịu nổi.

"A, đau, chị, cứu em, anh, buông tôi ra."

Cô ta đau đến kêu to, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, không ngừng giãy giụa, làm thế nào cũng không tránh thoát, không thể làm gì khác hơn là hướng chị gái

cầu cứu.

Vạn Tuyết Cầm nhìn thấy bộ dạng em gái lập tức tiến lên, đang muốn mở miệng, lúc này, Lãnh Triệt nói trước.

"Trước, chuyện này để tôi giải quyết, dù sao tối nay cũng là bữa tiệc đính hôn của tôi." Khóe miệng anh nâng lên một tia tà khí, hình như nhìn ra cái gì.

Giương mặt Viêm Dạ Tước vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng không có để ý lời Lãnh Triệt nói, một đôi con ngươi sắc bén nhìn chằm chằm Nhã Cầm, trầm giọng nói: "Động cô ấy, cô còn chưa có tư cách."

Những lời này, giống như là một sợi dây xỏ qua lỗ kim xuyên vào trong lòng Trình Du Nhiên, trong lúc nhất thời khiến cô không biết nên có phản ứng ra sao.

Những lời này, cũng làm người trong hội trường kinh ngạc, đừng nói là hai người nhà họ Lãnh không biết quan hệ giữa Viêm Dạ Tước với Du Nhiên là thế nào, Nhã Cầm cũng sợ hãi tới độ, không biết nên nói gì.

Lúc này, Vạn Tuyết Cầm có chút không phục từng mở miệng: "Hiện tại là chuyện nhà họ Mộ chúng tôi, sợ rằng không có quan hệ gì với Viêm bang các người."

Sắc mặt Viêm Dạ Tước trầm xuống, hất tay Nhã Cầm, cũng không nhìn người phụ nữ mới vừa nói chuyện một cái, xoay người đi đến trước mặt Trình Du Nhiên, bàn tay phủ ở trên đầu cô, quát lớn: "Cần quấy đủ rồi, trở về thôi."

Trình Du Nhiên đang muốn thoát khỏi ma trảo của anh, chợt bị anh kéo cổ tay, nghe anh giống như là đang giáo huấn đứa bé, trong lòng cũng hơi tức giận.

Nhưng dưới tình huống này, dựa vào Viêm Dạ Tước là biện pháp tốt nhất để cô thoát thân, cô cũng không muốn vô cớ có thêm một vị hôn phu nào đó, hơn nữa, người đàn ông Lãnh Triệt này tuyệt không phải đơn giản như tác phong không đứng đắn bên ngoài, giống như chuyện gì anh ta đều thấy rất rõ ràng.

Người như vậy quá nguy hiểm, giống như là hồ ly, vẫn cách xa thì tốt hơn, nghĩ tới đây, cô gạt đầu một cái, cho con trai một ánh mắt, ý bảo rời đi.

Tuy nhiên cánh tay khác lại bị Lãnh Triệt kéo, sức lực không kém so với Viêm Dạ Tước.

Lãnh Triệt nhìn cô, chậm rãi mở miệng nói: "Em là vị hôn thê của anh, tại sao có thể đi theo người đàn ông khác rồi đi chứ?"

Trình Du Nhiên bị lôi kéo đứng ở chính giữa, có chút nổi cáu, nhú nhú mày, hướng Lãnh Triệt mở miệng nói: "Lãnh thiếu gia này ——"

"Không có sự đồng ý của tôi, cô ấy không phải là vị hôn thê của cậu." Giọng nói trầm thấp của Viêm Dạ Tước cắt đứt lời Trình Du Nhiên, "Cô ấy, là người của tôi." Một câu nói rõ ràng nói cho Lãnh Triệt, đừng nên có chủ kiến gì trên người Trình Du Nhiên, nếu không dù là nhà họ Lãnh, anh cũng sẽ không khách khí.

Lãnh Triệt cười cười, lúc này mới buông tay ra, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy bộ dáng này của Viêm Dạ Tước, vì một cô gái mà nói thật nhiều lời, thật là càng ngày càng thú vị, anh chưa bao giờ gần nữ sắc lại ở trước mặt anh ta nói Du Nhiên là người của anh.

Viêm Dạ Tước mang theo Trình Du Nhiên rời đi trước mặt mọi người, Tiểu Nặc được Phi Ứng ôm nhanh chóng đuổi theo bước chân lão đại, anh ta biết, Trình Du Nhiên không rời đi theo lão đại phân phó, cũng sẽ bị mang đi thế này, sợ rằng tiếp đó, cũng sẽ không có trái cây tốt để ăn.

Đối với mọi người mà nói, thật đúng là một bữa tiệc đính hôn đặc sắc, làm cho tất cả mọi người có chút không biết làm sao, mà mặt hai người nhà họ Lãnh hơi sa sầm, tại sao Viêm Dạ Tước lại có quan hệ với nhà họ Mộ, hơn nữa, chuyện hôm nay quả thật chính là quá hồ đồ, mặt đều sắp bị thẳng ranh Lãnh Triệt này làm cho mất hết.

Mà Lãnh Triệt chỉ buông lỏng bả vai, dù thế nào đi nữa thì anh ta cũng thuận lợi phá hư tiệc đính hôn, khôi phục tự do, mà Nhã Cầm và Vạn Tuyết Cầm lại là một bụng tức, ngoài tức giận còn có kinh ngạc, sao Du Nhiên biết người Viêm bang.

Mấy người ra khỏi bữa tiệc, tiến vào một chiếc xe riêng, xe rất nhanh lái rời khỏi nhà họ Lãnh.

Thân thể cao lớn của Viêm Dạ Tước ngồi ở ghế dựa, trầm mặc, Phi Ứng cũng không dám mở miệng nói chuyện, chơi trò chơi trong điện thoại di động.

Cả bên trong xe an tĩnh làm cho người ta hít thở không thông, Trình Du Nhiên cũng cảm thấy vô cùng không tự nhiên, giống như là ngồi ở thảm châm, làm thế nào đều không thoải mái.

Thế mà ở trong nơi này người duy nhất không khẩn trương chính là Tiểu Nặc, ngồi ở bên cạnh Viêm Dạ Tước, dựa vào cánh tay bên chắc của anh ngủ ở trong không khí như vậy, thỉnh thoảng còn xoay người tìm tư thế thoải mái.

Viêm Dạ Tước bị tên nhóc con này chinh cho nhần mày, Trình Du Nhiên ngồi ở đối diện nhìn tình cảnh này, trong lòng âm thầm thở dài một cái, cô rất bội phục đứa con trai này, lúc này còn có thể ngủ ngon thế, mẹ nó còn không thể ngủ, suy nghĩ một chút, rốt cuộc mở miệng phá vỡ trầm mặc.

"Lão đại Viêm, đứa nhỏ này ngủ ngon, không bằng tôi với anh thay đổi vị trí." Trình Du Nhiên cười cười cứng nhắc, cô cũng không muốn vị lão đại này phát tức giận ở trên người con trai cô.

Nhưng Viêm Dạ Tước không có ý di động, tập trung nhìn cậu nhóc ngủ say, trầm giọng nói: "Ba đứa bé là ai?"

"Đây là chuyện riêng của tôi, cũng không cần phải bẩm báo chứ?" Trình Du Nhiên ngắc ra vì lời anh nói, tại sao anh lại hỏi ba Tiểu Nặc là người nào, chẳng lẽ anh đã biết.

"Để thằng bé ở bên cạnh tôi, tôi sẽ cho thằng bé thứ tốt nhất." Viêm Dạ Tước nói thật bình tĩnh, không mang theo bất kỳ cảm xúc, nhưng giọng điệu này giống như là một người ba.

Phi Ứng cũng ngu ngơ, không ngờ lão đại sẽ nói như vậy, anh muốn giữ một đứa bé ở bên người làm gì, chẳng lẽ dự định làm ba đứa nhỏ này, cũng không phải chứ?

Trình Du Nhiên bị chấn động lẫn nữa, nghe giọng điệu này, xem ra anh biết, biết chuyện Tiểu Nặc là con anh? Không được! Coi như anh biết cô cũng sẽ không buông Tiểu Nặc ra.

"Tiểu Nặc là của tôi, tôi sẽ không giao cho bất luận kẻ nào." Nói gì phụ trách, quay đầu lại sẽ quên mất không còn một móng, cô tuyệt đối không đồng ý!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Gặp tập kích

"Tiểu Nặc là của tôi, tôi sẽ không giao cho bất luận kẻ nào." Nói gì phụ trách, quay đầu lại sẽ quên mất không còn một móng, cô tuyệt đối không đồng ý!

"Giữ thằng bé ở Viêm bang, tôi sẽ coi như con mình mà bồi dưỡng, có lẽ, có thể trở thành người nổi nghiệp Viêm bang." Viêm Dạ Tước nói bình tĩnh như trước, nhìn thấy cậu nhóc này, anh đã cảm thấy, có lẽ có thể nuôi dưỡng thành người nổi nghiệp, bởi vì, cho tới bây giờ, anh cũng không có bất kỳ ý định kết hôn sinh con, nhưng anh lại cần một người nổi nghiệp.

Mà cử chỉ thường ngày của Trình Nặc, còn có đầu óc cu cậu hết sức thông minh, đích xác là được anh coi trọng.

Trình Du Nhiên nghe anh nói lời này, mới thật sự hiểu, không phải anh nhớ ra cô, không phải biết Tiểu Nặc là đứa con của anh, mà chỉ muốn bồi dưỡng Tiểu Nặc giống như anh, trở thành người nổi nghiệp, cô chỉ muốn Tiểu Nặc khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, cái gì mà trở thành người nổi nghiệp Viêm bang, cái gì mà trở thành lão đại như anh, cô đều không muốn.

"Không thể nào, Tiểu Nặc là con trai tôi, thằng bé sẽ làm thứ thằng bé muốn làm, không cần người khác tới bồi dưỡng thằng bé nên làm gì, lão đại Viêm, ý tốt của anh tôi xin nhận, anh nên tìm người khác bồi dưỡng đi." Trình Du Nhiên nghiêng về phía sau, cố gắng khiến mình khôi phục bình tĩnh, mà trong lòng lại có một quyết định, nếu anh là quý nhân hay quen, đã sớm không nhớ rõ chuyện năm đó, vậy cô tuyệt đối sẽ không nói ra, hơn nữa, mặc kệ như thế nào, cô đều sẽ đem bí mật Tiểu Nặc là con anh chôn vào trong bụng.

Hơn nữa, nghĩ biện pháp trở lại cuộc sống bình yên không cần lo lắng, kỳ thật, Trình Du Nhiên cũng không biết cái ý nghĩ này đã bị gây hoàn toàn vào lúc gặp gỡ người đàn ông này.

Anh hỏi, chẳng qua là anh thật sự coi trọng đứa bé này, mặc dù đoán rằng Trình Du Nhiên sẽ cự tuyệt, nhưng vẫn hỏi, có điều, lúc này, lại cảm thấy cô biến hóa, trong này hình như có chút kỳ quái, mi tâm của Viêm Dạ Tước hơi tiếp giáp.

Trình Du Nhiên quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhìn xe cũng không phải lái hướng đường về nhà, mà cùng ba chiếc xe khác cùng nhau tiến vào một đường hầm.

Đây là một đường hầm núi lớn liên miên, dài mà hẹp, ánh đèn mờ hồ có vẻ mờ mờ âm u.

Tò mò quay đầu hỏi: "Lão đại Viêm, anh lại muốn dẫn mẹ con chúng tôi đi nơi nào? Đây cũng không phải là lối trở về nhà họ Mộ."

"Chúng ta đi nhà lão đại ở Newyork." Phi Ứng mở miệng thay lão đại.

Sắc mặt Trình Du Nhiên cứng đờ, "Lão đại, bây giờ tôi đang ở kỳ nghỉ phép ——"

Lời kế tiếp chuẩn bị phát ra, bị Trình Du Nhiên nuốt vào trong bụng, cô vừa nhấc mắt, xuyên thấu qua thủy tinh, liền nhìn thấy tia sáng đèn pha mãnh liệt chói mắt phía trước đường hầm, mà ánh sáng đó cũng không phải phát ra từ cửa hầm, mà là, cực nhanh vọt tới hướng bọn họ——

"Lão đại, có mai phục!" Phi Ứng hô một tiếng, sau đó lập tức nhảy lên ghế lái phụ.

Viêm Dạ Tước vội ôm lấy Tiểu Nặc, giao vào trong ngực Trình Du Nhiên, lạnh lùng nói: "Ngồi vững, đừng động."

Nếu như là một mình Trình Du Nhiên, cô căn bản sẽ không khẩn trương, nhưng bây giờ bởi vì có Tiểu Nặc ở đây nên cô ôm chặt lấy Tiểu Nặc.

Vậy mà, lúc này, Tiểu Nặc mờ mắt bởi vì xe lắc lư, không biết có chuyện gì xảy ra, "Mẹ ——"

Lúc này, một chiếc xe tải chạy nhanh đến hướng bọn họ rồi chột xoay tròn, đem đuôi xe đối mặt với xe bọn họ, cấp tốc quay ngược lại, bánh xe phía sau ma sát với mặt đất phát ra tiếng va chạm không lồ, đồng thời, rầm một tiếng, cửa xe hàng mở ra, vô số tay cầm súng máy đứng bên trong ——

Sắc mặt ngóng cuồng tựa hồ đang nói cho bọn họ, đường hôm nay bọn họ nên đi, chính là địa ngục!

Địa ngục thật sao? Phi Ứng lạnh lùng vượt ngang, hướng bên ông nghe nói một câu, người trong ba chiếc xe khác cũng không ngồi không, đã sớm cầm súng trên tay, đem khẩu súng hướng ngay bọn họ nổ súng liên hồi ——

Pằng pằng pằng ——

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, mưa bom bão đạn, mấy chiếc xe vừa lui về phía sau, vừa triển khai phòng thủ và phản kích đối phương, ba chiếc xe tận lực bảo vệ chiếc xe của Viêm Dạ Tước, lui về sau nữa.

Tiểu Nặc lộ ra cái đầu từ trong ngực Trình Du Nhiên, hưng phấn muốn nhìn, bị bàn tay Viêm Dạ Tước đè cái đầu nhỏ của cu cậu xuống, trầm giọng nói: "An phận chút."

Vừa lúc đó, một viên đạn xuyên phá cửa thủy tinh xe màu đen, thẳng tắp bắn vào cánh tay tài xế, tay lái xe trong nháy mắt mất khống chế, xe cấp tốc lui về phía sau ——

Chỉ nghe "ầm" một tiếng ——

Đuôi xe chột chạm vào vách tường đường hầm, Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc bị trùng kích kịch liệt, thiếu chút nữa lao về trước mặt, một cái tay của Viêm Dạ Tước túm lấy mẹ con bọn họ, một tay cầm súng tấn công hướng người nổ súng, kỹ thuật bắn nhanh mà chính xác, không ai có thể đến gần.

Nhưng bọn họ lại bị đối phương vây lại rồi, mất thấy đã không có đường lui, tài xế bị thương, máu chảy không ngừng, trước mặt hỏa lực bảo vệ trong tay cũng giảm bớt.

Viêm Dạ Tước đem một khẩu súng lục bỏ vào trong tay Trình Du Nhiên, mở cửa xe, cùng thuộc hạ cầm súng lợi dụng xe chống đỡ trước mặt, triển khai công kích, mà Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc còn ở trong xe, cô cầm súng, nhìn bên ngoài kịch liệt công kích, lại phát hiện ở dưới sự bảo vệ của Viêm Dạ Tước, không có ai đến gần chiếc xe này của họ.

Lúc này, từ bên trái bỗng nhiên xuất hiện một người dùng súng tinh vi nổ súng hướng Viêm Dạ Tước, tất cả mọi người không có chú ý tới, chỉ có Trình Du Nhiên cô xuyên thấu qua thủy tinh thấy được, trong nháy mắt, trong lúc đối phương bóp cò súng, cô đẩy cửa xe ra.

Chưa từng nổ súng, đôi tay cô cầm chặt súng lục, pằng, bóp cò súng, đạn bay vút ra ngoài, đánh trúng cánh tay đối phương, tay chân cô đã sớm phát run vì khẩn trương, mình cứ nhiên nổ súng.

Vậy mà, vừa lúc đó, Tiểu Nặc thấy người bị thương tiếp tục giờ súng lên hướng Trình Du Nhiên bóp cò súng ——

"Mẹ!" Tiểu Nặc chạy ra, hấp dẫn chú ý của kẻ địch, đồng thời nổ súng hướng bên này.

Vì vậy, nghĩ là làm ngay thời điểm như ngàn cân treo sợi tóc, Viêm Dạ Tước xoay người thật nhanh, lập tức vợ mẹ con bọn họ vào lòng ngực của anh, đẩy hướng trong xe, song trong nháy mắt này, đạn xuyên vào thân thể Viêm Dạ Tước, một viên trong đó xuyên thấu vai trái, máu tươi tung tóe lên mặt Trình Du Nhiên, anh tự tay đóng cửa xe, Phi Ứng và vài tên thuộc hạ lập tức xoay người nổ súng bắn chết người đó.

Trình Du Nhiên nhìn rất rõ ràng, thời điểm anh xoay người nổ súng, phần lưng hiện ra vết máu, nói rõ, vừa rồi anh không chỉ bị một phát súng.

Trong chớp nhoáng này, lòng cô giống như là bị xoắn chặt, nhìn tình huống bên ngoài hết sức không tốt, nếu thật sự không rút lui, nhất định sẽ trúng kế của đối phương.

Cô hạ quyết tâm, đem súng bỏ vào sau thắt lưng, hai tay chống thành ghế, khéo léo nhảy, vững vàng ngồi ở chỗ tài xế, hướng con trai giao phó một câu: "Tiểu Nặc, mở cửa xe, ngồi yên!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt

"Tiểu Nặc, mở cửa xe, ngồi yên!"

"Dạ!" Động tác của Tiểu Nặc cũng hết sức nhanh nhẹn, mở cửa xe ra, sau đó lui về vị trí của mình, Trình Du Nhiên hô to một tiếng: "Lên xe!"

Viêm Dạ Tước thấy cửa xe lại mở ra, chứng kiến Trình Du Nhiên ngồi ở vị trí ghế lái, thấy cặp mắt cô trợn lên nhìn chăm chăm phía trước, lập tức lạnh giọng ra lệnh: "Lên xe một lượt!"

Vài tên thuộc hạ yểm hộ Viêm Dạ Tước lên xe, Phi Ứng cũng nhanh chóng trở về đến chỗ cạnh tài xế, "Lão đại, thương thể của anh ——"

"Cẩn dẫn làm yểm trợ, cùng nhau xông ra." Viêm Dạ Tước lạnh giọng cắt đứt lời Phi Ứng, đưa tay ngang qua ghế dựa phủ trên đầu Trình Du Nhiên, trầm giọng nói: "Chuyên tâm lái."

Ba chữ này nghe giống như anh tin tưởng cô, Trình Du Nhiên lạnh mắt nhìn phía trước, chuyên chú giống như là tiến vào phòng giải phẫu, nhẹ nhàng khạc ra: "Biết, giúp tôi chăm sóc tốt cho Tiểu Nặc."

Dứt lời, đưa tay thuần thục chuyển tay lái, chân phải chọt giảm, gia tăng chân ga, bánh sau xoay tròn như tốc độ ánh sáng, cọ sát lên mặt đất ra bụi mù, xe khéo léo lượn vòng.

Két một tiếng, xe như súng phát ra đạn, trong nháy mắt hướng xe hàng và mặt tường, chỉ có thể dùng một nửa không gian sườn xe bắn tới.

Phi Ứng mở to mắt, vị trí trước mắt quá nhỏ, như vậy không được, chẳng lẽ cô muốn đi lên?

"Cô ——" "Câm miệng!" Lời nói cũng chưa nói ra đã bị quát lớn.

Trình Du Nhiên không thích nhất là thời điểm cô chuyên chú có người tới quấy rầy cô, Tiểu Nặc cũng hiếm khi thấy bộ dạng mẹ nghiêm túc như vậy, cu cậu biết, mẹ chỉ khốc nhất vào lúc này, thân thể nhỏ nhanh chóng nhích tới gần lão đại Viêm, lúc này, một đôi cánh tay bền chắc vững vàng nắm lấy cu cậu, cu cậu ngẩng đầu lên nhìn về phía Viêm Dạ Tước.

Từ góc độ này nhìn đường nét kiên nghị, khiến Tiểu Nặc không khỏi có một loại cảm giác thân cận.

Vậy mà, vừa lúc đó, Trình Du Nhiên quát lớn một tiếng, hung hăng nhìn chăm chăm phía trước, mắt cũng không chớp cái nào, ở bên trong tròng mắt đen lộ ra vô vàn nghiêm túc cùng tự tin.

Bỗng, Trình Du Nhiên chọt chuyển tay lái, chỉ thấy đầu xe lái đến hướng tường, vào lúc sẽ đụng phải tường, vào một khoảng cách chuẩn xác thì chọt thay đổi tay lái, xe nghiêng đổ về một phía ——

Cả chiếc xe nghiêng thành một đường dọc, bánh xe bên phải trên mặt đất, bánh xe bên trái ở trên tường, mũi xe cùng xe chở hàng ma sát ở mép, lóc ra tia lửa bay vào từ cửa sổ, người thấy run sợ trong lòng, Viêm Dạ Tước dùng thân thể che chắn cho Tiểu Nặc.

Lúc đó, Trình Du Nhiên hô một tiếng con trai, Tiểu Nặc liền đẩy cánh tay lão đại Viêm ra, cánh tay nhỏ nhỏ đem một vật thể hình tròn ném ra ngoài từ trong khe hở cửa sổ xe.

Đồng thời, nhấn chốt mở trên đồng hồ đeo tay.

Vậy mà đồng nhất trong giây lát đó, xe xuyên ra khe hở, một giây kế tiếp ở chỗ khe hở xảy ra nổ tung, xe tải nát tan, ngọn lửa bắn ra bốn phía, khe hở trong nháy mắt trở nên rộng rãi.

Xe Trình Du Nhiên hứng lấy ngọn lửa thiêu đốt, dễ như trở bàn tay xuyên qua khe hở đang dần rộng, bốn bánh xe lại vững vàng trở lại mặt đất.

Sau đó xe rất đơn giản lái qua khe hở hứng lấy ngọn lửa vọt ra, nhanh chóng xuyên qua tuyến lửa.

Vào lúc cho là chuẩn bị kết thúc, phía trước đường hầm xuất hiện mấy chiếc xe thể thao, muốn bao chặt bọn họ, phía sau không có đường lui, trước mặt còn có kẻ địch, Trình Du Nhiên nhíu nhíu mày.

Song, vừa lúc đó, Viêm Dạ Tước dè xuống cái nút ghế ngồi, vị trí chỗ ngồi tài xế bị chuyển.

Anh tự tay nắm thắt lưng Trình Du Nhiên, thân thể nhanh nhẹn mà dừng hẳn tới chỗ ngồi tài xế, thời gian cấp bách, đội không được đẩy Trình Du Nhiên ra.

Buông tay lái, để cho cô ngồi lên hai chân của mình, mà anh, đã nắm tay lái, Phi Ứng nhanh chóng mang ống nghe cho lão đại.

"Tất cả xe gat ra, nhường đường!" Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói, chỉ thấy xe vốn theo phía sau trong nháy mắt bỗng vượt qua, nhường ra một con đường, Viêm Dạ Tước cấp tốc quay ngược xe lại, liền lỉnh dâm vào xe chở hàng.

"Yểm trợ!" Lời của anh phát ra, ba chiếc xe lập tức khởi động, hai chiếc quay đầu, không ngừng lui về phía sau, người trên xe, cũng không dùng nỗ súng về phía xe tải, một chiếc che chắn phía trước.

Mọi hành động được huấn luyện nghiêm chỉnh, phối hợp càng thêm hoàn mỹ, thật không hổ là thuộc hạ của Viêm Dạ Tước, Trình Du Nhiên ngồi ở trên

đùi Viêm Dạ Tước, lại không thể nhúc nhích, chẳng qua là con mắt nhìn anh như sư tử gào thét, ngăn người, không ngờ Viêm Dạ Tước lái xe cũng lợi hại như thế.

Lúc này, Viêm Dạ Tước nhanh chóng đổi ngăn cản, gia tốc, xoay tròn, mỗi thao tác thủ pháp đều hoàn mỹ, trong nháy mắt xe giống như là tăng thêm sức sống, chạy như bay về phía trước.

Vào lúc hai xe gặp nhau ở chính diện, Trình Du Nhiên giống như là đã hiểu ra cái gì, chột đạp cần ga, tiếng động cơ và tiếng bánh xe trượt trên mặt đất đồng thời vang lên, Viêm Dạ Tước thay đổi tay lái, quét ngang đuôi xe giống như cây chổi, đem xe chạy như bay quét qua, mạnh mẽ đụng bắn ngược xe chở hàng.

Ầm! Một tiếng vang thật lớn, vạc dầu bị đụng mở trước đó đúng lúc ma sát cùng xe đụng nhau xảy ra nổ tung, long trời lở đất, nồng nặc khói mù thiêu đốt.

Trình Du Nhiên thấy tình huống này, khoe miệng cong lên nụ cười tự tin, đạp thắng xe, Viêm Dạ Tước nhanh chóng xoay vòng, quay về, tìm được điểm chống đỡ xe.

Một tiếng cọt xát chói tai ma sát vang lên, đuôi xe quay đầu đầu ra đẩy, hướng xe chở hàng trước mặt.

Hai người phối hợp hết sức ăn ý, thoạt nhìn chỉ là trong nháy mắt, bọn họ cùng liên thủ, hoàn toàn có phần thắng.

"Không chứa một mống!" Giọng nói lạnh lùng xuyên qua máy gài tai truyền tới trong lỗ tai thuộc hạ, giống như là giọng nói tới từ địa ngục, không có bất kỳ tình cảm nào.

Pằng pằng pằng——

Vô số tiếng súng vang lên, chính là ác ma nổi giận muốn triển khai một cuộc chém giết vô tình, thật là một khúc hành quân ma quỷ làm cho người ta kinh hãi.

Đoàn xe ngay ngắn lái rời đường hầm không lâu, hai đầu cửa ra đường hầm xảy ra nổ tung mãnh liệt, tảng đá đổ sụp xuất hiện bị phá hỏng hoàn toàn.

Bên trong đường hầm hoàn toàn tĩnh mịch, đây chính là hậu quả của việc chọc giận Viêm Dạ Tước! Đây cũng là hậu quả chọc giận Trình Du Nhiên!

Phi Ứng bên cạnh nhìn bọn họ phối hợp, ngoài kinh hoàng vẫn là kinh hoàng, đôi tay Tiểu Nặc ôm ngực ngồi ở ghế sau, nhìn tư thế của mẹ và lão đại Viêm hết sức mập mờ, sờ sờ cảm, nâng lên nụ cười gian, nhưng nghĩ tới quả bom cu cậu mới vừa ném ra ngoài, trong lòng không đành lòng, đây chính là đồ tốt duy nhất của cu cậu, bảo bối mà một năm trước mẹ đổi lấy ở giải phẫu chợ đen, tiêu vào trên thân mấy người kia thật là đáng tiếc, không biết có còn cách nào lấy trở lại nữa hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Bác sỹ không dễ làm (Thượng)

Bóng đêm rực rỡ, gió như sa, trăng như móc.

Vùng ngoại ô Newyork, xuyên qua rừng cây xanh um tươi tốt, gò núi, một căn nhà phong cách cổ màu trắng, khí phái mà tràn đầy mùi quý tộc, lấy ngạo mạn và tư thái xưa và nay để tồn tại, vào ban đêm, làm cho người ta không rét mà run.

Tiếng giày da, giày cao gót giẫm lộp cộp, bước chân không lộn xộn giẫm lên sàn nhà kiên cố, lộp cộp vang dội, sau đó biến mất ở hành lang.

Trình Du Nhiên nhìn Viêm Dạ Tước muốn trực tiếp đi vào phòng họp, cô vội vã kéo anh một cái, nói: "Thương thế của anh cần lập tức xử lý."

Người đàn ông này, rốt cuộc coi thân thể của mình là cái gì, không thấy đầu vai anh đang chảy máu sao?

Viêm Dạ Tước dừng bước, ném một câu nói, "Cùng theo vào." Liền xoay bước đi vào phòng họp.

Trình Du Nhiên đi vào, vừa đi vào liền hối hận, lúc trước không thấy mọi người ở bên trong nên cô còn không biết, các sắc mặt xem ra đều hết sức nghiêm túc, chờ lão đại đi họp đồng thời phân phó công việc.

Lúc này, bác sỹ đi theo xách theo hòm thuốc đi tới bên cạnh Trình Du Nhiên, giao hòm thuốc cho cô, Trình Du Nhiên nhú nhú mày, đây không phải là muốn cô lấy đạn ở chỗ này chứ?

Viêm Dạ Tước không nói hai lời liền cởi áo khoác xuống, bày ra da thịt màu đồng, hai cánh tay bên chác hiện ra đường cong cương nghị, một hình xăm

chìm ung giương cánh dài từ vai trái đến cẳng cổ, sau tai bên trái mới thu bút hoàn mỹ, trông rất sống động, còn có vết tích những tháng ngày chồng chất như bị vết máu bao trùm.

Vai trái, trúng ba phát, máu tươi đầm đìa, Trình Du Nhiên nhìn thấy không khỏi hít vào một hơi.

"Không phải phải xử lý ư?" Viêm Dạ Tước quay đầu sang hỏi, sau đó thu hồi tầm mắt, trầm giọng nói: "Vật tôi muốn đâu?"

Trình Du Nhiên nhìn mọi người đang ngồi xem như cô không tồn tại, cùng lão đại thương nghị người chủ mưu sự kiện lần này, cô thờ dài một hơi trong lòng, bất cô làm giải phẫu dưới tình huống như thế này, hơn nữa, còn là một bệnh nhân không an phận, người bác sỹ là cô đây quả thật không dễ làm.

Lúc này, bác sỹ bên cạnh đã chuẩn bị tốt rượu cồn, dao giải phẫu cùng băng vải, hướng cô cho một ánh mắt, Trình Du Nhiên trừ độc cái bao tay mang theo, cầm dao giải phẫu lên, trước mặt nhiều người, lưu loát cắt vết thương, dùng cái nhíp lấy đạn ra, cả động tác nhanh đến mức bác sỹ bên cạnh cũng không thấy rõ.

Lúc này, Bôn Lang đập bàn, tức giận nói: "Lão đại, khẳng định chính là những thuộc hạ còn dư lại của Kim Vạn kết hợp với người nhà Hoắc Bối Nhĩ bày mai phục."

Nhà Hoắc Bối Nhĩ? Nghe đến đó tay Trình Du Nhiên đang khâu vết thương chợt dừng lại một chút, chuyện lần này chẳng lẽ có quan hệ đến gia tộc Hoắc Bối Nhĩ?

Trình Du Nhiên nhìn bọn Phi Ứng và Bôn Lang, trong mắt hẳn là tức giận, xem ra, chuyện lần này xác thực không ổn, lập tức cúi đầu, tiếp tục khâu vết thương.

"Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ vẫn luôn muốn ma túy ở vùng Âu Mỹ, lần này tuyệt đối không thể khinh xuất, lão đại, hội nghị ngày mai chỉ sợ sẽ có nguy hiểm, có phải nên chuẩn bị chút hay không?"

Đan Hùng dựa vào thành ghế nói, Phi Ứng bên cạnh cũng đồng ý, "Lão đại, lần này nhất định phải cẩn thận."

"Tôi biết rõ, đừng thay đổi gì, cứ dựa theo ban đầu mà tiến hành." Viêm Dạ Tước lạnh lùng mở miệng, vừa muốn giơ tay lên, đã bị Trình Du Nhiên túm lấy, không vui nói: "Lão đại Viêm, có thể đừng động tới động lui hay không, anh không biết tôi khổ cực ư?"

Lời này vừa phát ra, người ở chỗ này đều cứng đờ, ai cũng không ngờ bác sỹ này dám nói chuyện như thế này với lão đại, xem ra muốn ăn không được lại còn ôm đùm.

Nào có thể đoán được, kỳ tích là lão đại không có nổi giận, mà làm theo lời cô nói, để tay xuống, Trình Du Nhiên tiếp tục khâu vết thương, lại không nhìn thấy một vào con mắt chung quanh song song giật mình kỳ quái, mà trong lòng cô không ngừng cẩn thận, bác sỹ thật là khó làm.

Bệnh nhân không an phận, muốn cô trị liệu coi như xong, trong cả quá trình còn phải nghe bọn họ nói gì mà bang phái ma túy nào đó, sau đó còn đánh giết.

Thật là ngông cuồng nghiêm trọng, vừa lúc đó, Trình Du Nhiên dùng rượu cồn trừ độc ở xung quanh, thời điểm thấy ngực trái thì thấy được vết thương trước ngực trái.

Cô nhớ, đây là vết thương năm đó anh trúng đạn, mặc dù đã lấy đạn ra, nhưng vết thương quá sâu, cũng có thể để lại sẹo, chỉ là, nhìn thấy nó sẽ khiến cô nhớ tới chuyện đã xảy ra năm đó.

"Em đang ngây ngẩn gì thế?" Tay Viêm Dạ Tước bao trùm trên đầu cô, giống như là hỏi đứa bé.

Trình Du Nhiên lập tức thu hồi ánh mắt, không biết tại sao mình phải mở miệng thử dò xét anh, "Chỗ này của anh bị thương rất nặng nhĩ, vì sao bị thương?"

"Không biết!" Viêm Dạ Tước lạnh lùng trả lời, đây là một chuyện anh hết sức không muốn suy tư, đứng lên, đi ra khỏi phòng họp.

Trình Du Nhiên đứng tại chỗ thu dọn dụng cụ giải phẫu, Phi Ứng đi tới, "Cô thật rất quan tâm đến vết thương trên ngực lão đại, chẳng lẽ cô biết chuyện năm đó?"

Năm đó trừ làm giải phẫu cho anh ra, cô cũng không biết xảy ra chuyện gì, vấn đề là, vị lão đại Viêm này, ngay cả ân nhân cứu mạng anh mà cũng không nhớ, thật không có lương tâm, cho nên, nghĩ tới đây liền tức giận nói: "Tôi làm sao có thể biết, tôi đói chết rồi, nơi này có đồ ăn không?"

"Chị hai, thời điểm trước ở dạ tiệc không phải chị ăn rất nhiều ư? Đói bụng nhanh vậy?"

"Phát sinh chuyện kịch liệt như vậy, không hao tổn thể lực ư?" Trình Du Nhiên liếc Phi Ứng, thẳng nhóc này bình thường xem ra lạnh lùng, vừa hỏi thì như đứa bé, vỗ vỗ bác sỹ bên cạnh, nói: "Nơi này giao lại cho anh thu dọn."

Nói xong cũng chuẩn bị đi tìm cái ăn, nhưng cô cũng không nghĩ đến cô sẽ lạc đường ở trong pháo đài cổ này, lúc vừa tiến vào, thấy đường rõ ràng, nhưng mà điều này cũng không thể trách cô, ai kêu chủ nhân của nơi này không có việc gì làm kiến tạo căn nhà cổ lớn như vậy làm gì, tầng này xem ra lại không có người ở, người đi ngang qua cũng không có sao?

Nói thầm trong lòng, xuyên qua hành lang dài, chợt, phát hiện gian phòng trước mặt mở cửa, bên trong vẫn sáng đèn, nói không chừng bên trong có người, vậy thì hỏi một chút vậy, bây giờ cô thật là quá đói, cần đến phòng bếp ăn sớm, sau đó ngủ.

Vì vậy, cô cất bước đi tới hướng gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Bác sỹ không dễ làm (Hạ)

Trình Du Nhiên đi vào gian phòng, cẩn thận quan sát bố trí bên trong căn phòng, phong cách chủ nghĩa duy mỹ cổ điển mặc dù tráng lệ nhưng lại không che giấu được vẻ âm trầm.

Trong thời gian ngắn, thứ gì tựa như tia chớp chạy như bay từ trong nhà tới đây, khi Trình Du Nhiên thấy rõ ràng, vật này đã đứng chỗ cách cô không xa, nhỏ giọng kêu, ư ư nhả vung vẩy cái đuôi, sau khi Trình Du Nhiên thấy rõ ràng đây là cái gì, thiếu chút nữa bị sợ đến chân nhũn ra, một con vật to lớn nhìn như Husky lại tựa như chó săn, không, nó cũng không phải chó, mà là một con sói xinh đẹp.

Nó đang nhìn chăm chăm vị khách không mời mà đến là cô đây, lộ ra ánh mắt kỳ quái, trừng mắt nhìn, mặc dù thoát nhìn cũng không hung dữ hung hãn, nhưng đủ để cho hai chân Trình Du Nhiên phát run lên.

Chấp tay trước ngực, cười cứng ngắc, "Ha ha, sói đại ca, đi nhầm cửa mà thôi, chó để ý, tôi lập tức rời đi, gặp lại ——"

Trình Du Nhiên đi động từng bước một về phía sau, nghĩ thầm chỉ cần đi động đến cửa thì cô sẽ lợi dụng kỹ thuật chạy trốn cao siêu của mình để lách người, vậy mà, thời điểm cô lui về phía sau đến bước thứ ba, con sói này chợt trở nên hung ác, hít hà, trong nháy mắt chuẩn bị công kích, chân sau đạp một cái, đang muốn nhào qua hướng Trình Du Nhiên.

"Lợi Ân!" Một giọng trầm thấp vang lên ở trong phòng, chỉ thấy con sói này chợt ngưng động tác, nghe rằng trợn mắt nhìn cô, làm ra tư thái công kích, vòng hai vòng tại chỗ.

Lợi Ân liếc mắt nhìn Trình Du Nhiên, quay đầu lại cắn cái đuôi liền chạy hướng người đi ra từ phòng tắm, người đi ra chính là Viêm Dạ Tước, tóc xanh đen hơi ươn ướt tán loạn trên khuôn mặt cao quý, khăn tắm vây quanh hông thon dài bẽn lẽn, tán ra sức quyến rũ phái nam không cho phép người nhìn thẳng, tựa như một con dã thú đi ra từ nhà tù.

Viêm Dạ Tước đi tới ghế da đen ngồi xuống, Lợi Ân thấy chủ nhân, tinh thần vì đó mà vui vẻ, cái đuôi vỗ mạnh mà có lực vào trên thảm trải sàn, sau đó hưng phấn nâng cao đầu lên, đi về phía Viêm Dạ Tước, cả người còn lộ ra thú tính hung ác.

Trình Du Nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, thế mới biết địa phương mình tiến vào là phòng của Viêm Dạ Tước, hơn nữa, trong phòng người đàn ông này còn nuôi một con sói nguy hiểm, nghĩ thầm, nên tế nhị tránh mau, nếu không, sợ rằng con sói này lại chạy tới.

Trình Du Nhiên xoay người, vừa mới đi một bước đã bị một giọng nói trầm thấp gọi lại, "Tới đây!"

Gọi cô qua? Hiện tại cô đói không chịu nổi, tìm cái gì ăn rồi nói, Trình Du Nhiên tiếp tục cất bước.

"Lão đại Viêm, hiện tại cũng khuya lắm rồi, tôi muốn ăn cơm, cũng muốn ngủ ——" Trình Du Nhiên còn chưa nói hết, đã dừng bước cứng ở tại chỗ, nhìn Lợi Ân đột nhiên bay đến trước mặt cô cười toe toét nghe rằng nhanh hướng mình, lại bị hù húa vía, cũng không dám tiến lên trước một bước, lập tức xoay người, cười nói: "Ăn cơm, ngủ, cái này đều là chuyện nhỏ, ngày mai làm cũng giống vậy, lão đại Viêm, anh có cần dặn gì?"

Lúc này, Trình Du Nhiên cô còn có lựa chọn khác ư? Bình sinh chỉ sợ động vật dạng nhỏ, nếu có thể, cô thật muốn cho người này một viên thuốc ngủ.

Trong lòng phần hận, người đã đi tới trước mặt Viêm Dạ Tước, mà con sói gọi là Lợi Ân kia cũng bày cái mông, dừng ở bên cạnh Trình Du Nhiên, tựa như đang giám thị cô.

Trình Du Nhiên cúi đầu nhìn Viêm Dạ Tước, nửa người trên còn quấn băng vải, hai hàng lông mày dày đậm hạ xuống, hai mắt nhắm nghiền, dưới sống mũi cao thẳng có đôi môi mỏng hấp dẫn mím chặt thành đường thẳng, chợt động nhỏ nhẹ, nói: "Đôi thuốc cho tôi, cái hòm thuốc ở ngăn kéo thứ hai trước mặt."

Trình Du Nhiên nhìn người đàn ông không nhúc nhích một chút, lại nhìn con sói chỉ nhìn mình chăm chăm, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi tới ngăn kéo trước mặt lấy hòm thuốc ra, sau đó lộn trở lại, ngồi xuống ghế nhỏ ở bên cạnh, lấy rượu còn cùng băng vải, nhìn vết thương dính vào nước, nhũn nhũn mảy, nói nghề nghiệp: "Nếu như anh không yêu mến thân thể của mình, cho dù giữ tôi lại bên cạnh, cũng không thể nào cứu được anh, tôi cũng không phải là cái gì cũng có thể trị, cho dù có thể, bệnh nhân."

Trình Du Nhiên hoàn toàn biến thành một vị bác sỹ chuyên nghiệp, đang dạy dỗ bệnh nhân của mình tức trách không xong.

Nhưng còn chưa có nói xong, lời nói của Viêm Dạ Tước đã cắt ngang lời cô, "Em đang quan tâm tôi ư?"

Giọng nói của anh rất thấp, một cái tay lớn vuốt ve Lợi Ân, chậm rãi quay đầu, nâng tròng mắt màu mực, mặt cách Trinh Du Nhiên vài centimet, khiến cho cô cảm nhận được hơi thở anh phả ra, sợ hết hồn, muốn thoát đi, cười lúng túng, "Thuốc đã bôi xong, lão đại Viêm ngủ ngon."

Lúc này còn không đi, cô sợ sẽ bị không khí này làm cho thần kinh không thông, anh có yêu thân thể của mình hay không thì cũng chẳng liên quan tới cô!

Song vào thời khắc Trinh Du Nhiên đứng lên, lúc xoay người rời đi, một giây kế tiếp không phòng bị chút nào đã bị anh dùng sức lôi kéo ——

Cả người ngã ngổ ở trên đùi anh, thân thể dính vào lồng ngực anh, đột nhiên thở hắt vì kinh ngạc, muốn bỏ chạy.

Nhưng không ngờ, bị bàn tay có lực của anh nhấn một cái, nhìn qua tựa như Trinh Du Nhiên chủ động hôn, vừa vặn để cho anh hôn.

"Ừm ——"

Trinh Du Nhiên mở to mắt, đôi tay chống đỡ trước lồng ngực anh, muốn tránh thoát nhưng cô vấp vì điều dự tính sai, ở trước mặt Viêm Dạ Tước, hơi sức của cô giống như là Tiểu Bạch Thỏ đối nghịch sư tử, cho dù anh bị thương, cô cũng không thể địch nổi sức lực của anh.

Trong lúc anh đụng phải cô, nháy mắt cái mùi này, cảm giác này thế nhưng lại quen thuộc như vậy, bá đạo chiếm cứ cô không thả, đầu lưỡi nhanh chóng chui vào chỗ sâu, mút thỏa thích về trẻ trung hương vị ngọt ngào, Trinh Du Nhiên bị hơi thở của anh xâm chiếm, phản kháng càng ngày càng nhỏ, cô nhú nhú mồm, mình thật là hỗn loạn.

Lợi Ân đứng ở tại chỗ, cắn cái đuôi, trơ mắt nhìn chủ nhân, từ lúc còn rất nhỏ đã theo chủ nhân, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy chủ nhân đến gần một cô gái, lần đầu tiên hôn một cô gái, ngay cả quần gia đang muốn đi tới cũng dừng bước ở cửa, đây cũng là lần đầu ông ta nhìn thấy.

Viêm Dạ Tước rút cuộc buông lỏng Trinh Du Nhiên ra, cô vô lực dính vào lồng ngực của anh, còn chưa thở gấp xong, liền nghe được Viêm Dạ Tước thân nhiên hướng cạnh cửa nói: "Đi vào."

Lúc này, quần gia bụng bữa ăn đi vào, Trinh Du Nhiên lúng túng cũng không dám ngăn đầu, quần gia cũng rất thức thời, lập tức để bữa ăn xuống rồi đi ra.

"Không phải đói bụng ư? Ăn một chút gì đi." Viêm Dạ Tước nhìn bàn ăn hình tròn cách đó không xa, nói.

Mặt Trinh Du Nhiên còn hơi ửng đỏ, nhanh chóng nhảy khỏi ngực anh, đi tới chỗ bàn ăn, lòng cô bắt đầu nhón nháo, mình thế nhưng không có tiền đồ như vậy, haizz, bác sỹ này, cô thật đúng là không dễ làm.

Khi một tay cô nắm lấy một cái đùi gà, mắt con sói gọi là Lợi Ân nhìn cô, rất rõ ràng, nó coi trọng thức ăn trong tay cô, kỳ thực, cô không biết là, sau khi chủ nhân hôn cô, nó mới có thể trở nên hiền hòa như vậy.

Trinh Du Nhiên bị nó giật dây ba phát bằng ánh mắt, cuối cùng bỏ thứ yêu thích ném đùi gà cho nó, "Tao cho mày ăn, mày cũng đừng xấu với tao nữa nhé."

Nó giống như nghe hiểu được lời cô nói, bắt lấy đùi gà xong thì đi tới ổ của mình.

Trinh Du Nhiên thở dài một cái, rốt cuộc cũng rời đi, tự mình lấy thêm một bát cháo uống, lúc này, Viêm Dạ Tước cũng đến ngồi bên cạnh, nhìn cô, hỏi: "Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lời hứa của anh

Nghe nói như thế, tay Trinh Du Nhiên dừng lại ở giữa không trung, ngẩng đầu lên nhìn về phía Viêm Dạ Tước, tròng mắt như mực cũng đang nhìn mình, giống như là tìm kiếm cái gì, bóc tróc thứ gì trên mặt cô. Thời điểm cô lấy đạn ra cho mình, về mặt cô nhìn thấy miệng vết thương cũ, cùng pháp phồng trong lòng mình, còn nữa, lúc hôn cô, loại cảm giác đó khiến anh không khỏi khắc ra những lời này.

Trinh Du Nhiên thật vất vả nuốt xuống cháo trong miệng, cẩn thận nhìn Viêm Dạ Tước, lại không nhìn ra tại sao anh hỏi câu này, chẳng lẽ muốn chính cô nói cho anh biết bọn họ biết nhau, bọn họ còn có con, vậy chỉ khiến người ta cảm thấy dùng mặt nóng của mình đi dán cái mông lạnh của người khác, Trinh Du Nhiên cô không làm được.

Rất nhanh, tiếp tục cầm cái muỗng trong tay, uống một hớp cháo, cười nói: "Sao chúng ta có thể từng gặp, người tiếp xúc với anh cũng có thể đếm được, trước kia tôi làm sao có thể có cơ hội này."

Cô tiếp tục uống cháo, nhưng trong đầu đều là hình ảnh anh mới vừa hôn mình, còn có đêm ấy, câu anh nói "Tôi sẽ phụ trách" kia, nhưng còn bây giờ thì sao, anh chạy đến hỏi mình bọn họ có phải biết hay không, đây coi là cái gì? Mất trí nhớ? Loại tình tiết trên phim truyền hình cũng không xảy ra ở chỗ này chứ, hơn nữa, cô thấy anh đều nhớ rất rõ ràng chuyện đã qua.

Viêm Dạ Tước không nói thêm gì nữa, nhưng lại có một cảm giác quen thuộc đã lâu, là cái gì chính anh cũng không rõ, anh cũng có thể khẳng định, lúc trước anh cũng chưa từng gặp Trình Du Nhiên, nghĩ vậy, anh quay đầu nhìn về phía cô.

Trình Du Nhiên bưng bát cháo uống xong, thả lại mặt bàn, sờ bụng một cái, lần này rốt cuộc không đói bụng nữa, giương mắt thấy Viêm Dạ Tước nhìn mình, vội vàng lấy tốc độ nhanh như tia chớp nhanh chóng nhảy khỏi cái ghế, cô cũng sẽ không ngu đến mức lại để anh hôn lần nữa, vừa rồi chính cô bị thua thiệt lớn.

"Tôi tin tưởng lão đại Viêm cũng sẽ không cảm thấy hứng thú đối với một người phụ nữ đã có một đứa con đầu nhi, vừa rồi xem như chưa từng xảy ra, thương thế của anh cũng cần nghỉ ngơi thật tốt, ngủ ngon nhé." Vừa đi ra cửa, Trình Du Nhiên lại xoay trở lại, hướng Viêm Dạ Tước hỏi: "Lão đại Viêm có thể tìm người mang tôi về phòng hay không?"

Bộ dáng này có thể có chút mất thể diện, nhưng cô vừa được dạy dỗ, trong căn nhà cổ lớn thế này, cô có thể lạc đường, nói không chừng lại có con sói gì đó vọt ra, trái tim nhỏ của cô không thể chịu đựng thêm nữa.

"Gian phòng bên trái đó." Giọng Viêm Dạ Tước lại khôi phục lạnh lẽo, đứng lên, hướng bên trong phòng đi tới.

Trình Du Nhiên thiếu chút nữa hoá đá tại chỗ, ở bên trái, chuyện này.

Ngao ~

Lợi Ân hướng cô khẽ kêu một tiếng, cô mới lấy lại tinh thần, trừng mắt liếc Lợi Ân, nhắc chân đi ra ngoài, đẩy cửa bên trái ra, vào phòng.

Chỉ để lại Lợi Ân ngồi cạnh nơi nào đó, trơ mắt nhìn cô biến mất, sau đó đứng lên, chậm rãi đi trở về ổ của mình.

Trình Du Nhiên không ngờ đi tới gian phòng lớn như vậy, thoát nhìn giống như là hai phòng, Tiểu Nặc ở trong một gian phòng nghỉ ngơi khác, cửa không có khóa, cô đi vào.

Tiểu Nặc ôm chăn ngủ ngay ngắn, bên giường để túi cu cậu thường mang theo bên người, bên trong là những thứ đồ ngổn ngang còn có laptop, hồi nhỏ đứa bé này đã thích những thứ này, Trình Du Nhiên chỉ muốn cho cu cậu một tuổi thơ tốt đẹp, cho nên, cu cậu thích sẽ để cho cu cậu đi học, tự mình đi làm.

Có điều vào tuổi cu cậu mà có năng lực làm ra những thứ này, xác thực khiến cô rất kinh ngạc, Trình Du Nhiên nhẹ nhàng sờ sờ đầu cu cậu, lấy máy tính bảng ra từ trong tay cu cậu, lại chính là hình cô và cu cậu ở bờ biển, khi đó cu cậu mới bốn tuổi, kéo cô nói, mẹ, con không muốn ba, sau khi Tiểu Nặc lớn lên sẽ bảo vệ mẹ.

Trình Du Nhiên nghĩ tới đây, trên mặt nâng lên nụ cười đẹp mắt, đưa tay sờ sờ đầu cu cậu, nhẹ nhàng đắp chăn cho cu cậu, quay người ra khỏi gian phòng.

Màn đêm vô tận, cách cửa sổ có thể cảm nhận được gió đêm nhẹ nhàng, sau khi Trình Du Nhiên tắm xong đứng ở ban công, ngắm nhìn cảnh sắc trong đêm tối, từng cơn gió nhẹ thổi vào gương mặt, không khỏi làm tim trôi giạt.

Cô cũng không ngờ sáu năm sau, cô tạm biệt người gặp phải năm đó, cô đưa tay sờ qua lớp y phục, sờ sờ dây chuyền đeo trên cổ, cũng không có lấy ra. Cô nhớ, anh nói sẽ phụ trách, hơn nữa để lại một sợi giây chuyền cho cô, lúc ấy cô giận đến vứt bỏ tại chỗ, cuối cùng, cô cầm trở lại từ trong thùng rác, giữ sáu năm, chẳng lẽ mình vẫn mong đợi lời hứa anh đã nói ư?

Nhưng khi anh xuất hiện, căn bản không nhớ rõ cô, qua sự việc nhà họ Mộ, cô đã sớm không tin vào tình yêu, cũng không tin tưởng một người đàn ông sẽ vĩnh viễn nhớ cô gái nào, giống như là ba cô, nói không chừng đã sớm quên mất đáng về mẹ cô.

Cho nên, cho tới bây giờ cô đều không hy vọng xa vời về sự xuất hiện của anh, đối với vấn đề phụ trách, bởi vì lúc Tiểu Nặc ra đời, nhìn y tá ôm bé con ở trước mặt cô, cô hôn bé con đầu tiên, cô hiểu đây là người thân trời cao ban cho cô.

Trình Du Nhiên cười cười, buông lỏng tay, xoay người đi vào gian phòng, vậy mà, ngay tại ban công bên cạnh, bóng dáng cao lớn đứng sừng sững, yên lặng nhìn cô biến mất.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, Trình Du Nhiên đang nằm ngủ say ở trên giường, lật người, tìm tư thế thoải mái hơn, tiếp tục mộng đẹp của cô.

Bên tai giống như là có tiếng hít thở khẽ, khiến cho cô nhũn nhũn mảy, làm cô cảm thấy hơi ngứa, lấy tay giờ giờ ở trước mặt, hơi mở mắt.

Không mở ra cũng may, vừa mở ra liền nhìn thấy mặt một con chó, bị sợ đến lật người, ngã ngồi trên mặt đất, không, đây không phải là chó, mà là con sói gọi là Lợi Ân!

Lợi Ân nhanh nhẹn nhảy lên giường, muốn xem xem có phải cô té hay không, lại dọa Trình Du Nhiên sợ đến vội vàng lui về phía sau một bước, vào lúc này con thèm ngủ đã bị hù dọa mất tiêu.

"Mày...mày muốn làm cái gì! Đừng tới đây." Từ nhỏ cô đã sợ chó, chó nói chỉ là con sói còn hung ác hơn chó, vội vàng muốn xua đuổi nó rồi đi.

Nhưng Lợi Ân lại nghiêng đầu, hình như không nghe hiểu lời cô nói, cũng rất tò mò cô tại sao sợ mình đến thế, vì vậy, nó đến gần từng bước một.

Trình Du Nhiên hoàn toàn bị dọa sợ, đã không còn đường có thể lui, vậy mà, vừa lúc đó, một giọng nói trẻ con phá vỡ không khí, "Lợi Ân, tới đây."

Nghe giọng nói đó, Lợi Ân lập tức quay đầu, chỉ thấy Tiểu Nặc bưng một cái khay, bên trong là một con gà nóng hổi.

Lợi Ân nhảy vào xuống giường, chạy như bay đến chỗ Tiểu Nặc, Trình Du Nhiên sợ Lợi Ân tổn thương con trai, lập tức lấy dũng khí tiến lên, Lợi Ân chợt dừng bước ở trước mặt Tiểu Nặc, ngồi chồm hóm xuống, nâng đầu lên nhìn Tiểu Nặc.

Tiểu Nặc đưa tay nhỏ bé ra sờ Lợi Ân, Trình Du Nhiên lập tức kêu lên: "Tiểu Nặc."

Tiểu Nặc cũng không có dừng tay lại bởi vì mẹ kêu lên, sờ sờ nó, sau đó dùng tiếng Anh nói: "Này, đây là bữa ăn sáng của mày."

Đem một khay thịt gà bỏ trên đất, cu cậu đi tới, nói với mẹ: "Mẹ, Lợi Ân rất hiền lành, nhưng nó chỉ nghe hiểu tiếng Anh."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Bệnh nhân không an phận

Trình Du Nhiên còn đứng chỗ cách Lợi Ân xa nhất, đây cũng không phải là Tiểu Nặc nói một đôi lời nó rất hiền lành thì cô sẽ không sợ, cô chỉ nhìn Lợi Ân bên cạnh đang ăn sung sướng, kéo kéo mặt cứng ngắc, sói chỉ biết nghe tiếng Anh, không trách được cô vừa nói gì, nó đều nghe không hiểu.

Tiểu Nặc cực kỳ thích Lợi Ân, tiến lên sờ sờ đầu nó, Lợi Ân cũng ngoan ngoãn cúi đầu cho cu cậu sờ, một con sói lớn hơn so với Tiểu Nặc đang cúi đầu ở bên cạnh cu cậu, Tiểu Nặc ngẩng đầu lên, nói với mẹ: "Mẹ, lão đại Viêm nói, sau này Lợi Ân chính là của Tiểu Nặc, Lợi Ân, tao nhất định sẽ chăm sóc mày thật tốt."

Nói xong, cu cậu yêu thích ôm lấy Lợi Ân, Lợi Ân cũng dán lên Tiểu Nặc, nó thích mùi trên người Tiểu Nặc, bởi vì từ nhỏ nó đã lớn lên ở bên người Viêm Dạ Tước, mùi trên người Tiểu Nặc rất giống chủ nhân của nó, nó nhìn Tiểu Nặc, phát ra tiếng kêu vui vẻ.

Trình Du Nhiên đứng một bên hoàn toàn cứng đờ, cái gì, Viêm Dạ Tước đem con sói này cho Tiểu Nặc, này, này, đây không phải là đùa giỡn chứ.

"Mẹ, mẹ tới đây sờ Lợi Ân đi, nó rất biết điều." Tiểu Nặc hướng mẹ kêu lên, Lợi Ân cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Trình Du Nhiên, đang muốn đi tới hướng cô, Trình Du Nhiên lập tức nhảy lên giường, lập tức dùng tiếng Anh quát lớn: "Ngừng, đừng tới đây."

Tiểu Nặc vội vàng chạy tới bên người Lợi Ân, an ủi nói: "Lợi Ân, chó khổ sở, từ nhỏ mẹ đã sợ chó cùng sói, đợi mẹ quen sẽ tốt hơn."

Lúc này Tiểu Nặc giống như là đại nhân nhỏ, Lợi Ân quay đầu, hình như nghe hiểu lời chủ nhân nhỏ nói.

Tiểu Nặc vẫy vẫy tay, nói: "Lợi Ân, đi, tao dẫn mày đi xem bảo bối của tao."

Lợi Ân đi theo chủ nhân nhỏ ra ngoài, bây giờ mới khiến Trình Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, bước xuống giường, đi ra ngoài, vết thương của Viêm Dạ Tước đã đến lúc thay thuốc rồi, không đúng, anh muốn đổi thuốc hay không thì liên quan gì tới cô, tại sao cô phải can thiệp nhiều như thế, nhưng bước chân vẫn đi tới hướng phòng Viêm Dạ Tước, thở dài một cái, tự nói với mình, bởi vì mình là bác sỹ, không thể làm việc không có trách nhiệm.

Lúc này, đã tới cửa phòng Viêm Dạ Tước, gõ cửa, bên trong không có phản ứng, gõ lại gõ, vẫn không có phản ứng, sớm tinh mơ đã không ở đây, cô còn quan tâm làm cái gì, nếu không có ở đây, quên đi, đi tìm người ăn chút điểm tâm.

"Trình tiểu thư, cô tìm tiên sinh à?" Câu hỏi của quản gia Viêm Trung đang đi tới hành lang, vốn theo sự phân phó của tiên sinh đưa bữa ăn sáng cho Trình tiểu thư, lại thấy cô gõ cửa phòng tiên sinh, cho nên mở miệng nói: "Tiên sinh ở sân sau, khoảng năm phút đồng hồ nữa sẽ phải lên đường rồi đi."

"Muốn lên đường đi đâu?"

"Hôm nay là ngày hội nghị mấy gia tộc." Quản gia Viêm Trung mở miệng nói, sau đó nhìn cái khay trong tay, nói: "Tiên sinh bảo tôi chuẩn bị bữa ăn sáng cho cô, sau khi ăn xong sẽ đưa hai người trở về nhà họ Mộ."

Ngày hôm qua đi họp cô cũng có nghe được, Viêm Dạ Tước đi hội nghị gia tộc này có thể sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa bây giờ anh còn bị thương trong người.

Nghĩ tới đây, Trình Du Nhiên thuận tay cầm một cái bánh bao trên khay rồi chạy về phía sân sau, nhứ chặt lông mày, Viêm Dạ Tước, cái bệnh nhân này

thật đúng là không an phận.

Lúc này, mấy chiếc xe dừng ở sân sau, Viêm Dạ Tước mang theo Phi Ứng ra khỏi nhà cỏ, tiến vào trong xe.

"Lão đại, đã chuẩn bị xong, hiện tại lên đường." Phi Ứng ngồi ở ghế cạnh tài xế, quay đầu lại, nói.

Viêm Dạ Tước gật đầu một cái, Phi Ứng mang theo thuộc hạ tiến vào trong chiếc xe thứ hai, chiếc xe thứ ba cũng ngồi đủ người, xe đang muốn khởi động.

"Chờ một chút!" Trình Du Nhiên chạy tới bằng tốc độ nhanh nhất, thế nào cũng không mở được cửa xe, vì vậy, gõ cửa sổ xe.

Lúc này, Viêm Dạ Tước thấy cô xuất hiện, nhú nhú mày, nhưng nhấn mở khóa, cửa xe liền bị Trình Du Nhiên mở ra, cả người cô ngồi vào.

Sau khi ngồi xuống, cô mới ăn nốt bánh bao còn dư lại trong miệng, quay đầu nhìn Viêm Dạ Tước, muốn nói chuyện, bởi vì vừa chạy tốc độ quá nhanh, lại bị nghẹn, chột ho hai tiếng.

"Chuyện gì?" Viêm Dạ Tước khẽ hỏi.

Trình Du Nhiên vỗ ngực, thật vất vả thuận giọng, mới mở miệng nói: "Tôi nói này lão đại Viêm, bây giờ người anh có thương tích, còn phải đi ra ngoài bên ba?"

Lời này nghe càng giống như là quan tâm, nhưng Trình Du Nhiên biết, nếu như xử lý không tốt, vết thương này sẽ lưu lại hậu họa về sau, làm sao người này lại xem như không có việc gì, Trình Du Nhiên mở hòm thuốc ra, đây là thứ lúc cô chạy thẳng tới tiện tay túm theo.

Viêm Dạ Tước nghe nói như thế, mi tâm dần dần giãn ra, nhìn Trình Du Nhiên, trầm giọng hỏi: "Em đang quan tâm tôi ư?"

Cô quan tâm anh? Làm sao có thể!

Trình Du Nhiên liếc Viêm Dạ Tước, mạnh miệng nói: "Đối với một bệnh nhân không an phận mà nói, tôi làm bác sỹ, đây chỉ là lời khuyên. Anh đã không thương tiếc mình, vậy tôi cũng không cần thiết xen vào việc của người khác."

Nói xong, Trình Du Nhiên khép hòm thuốc lại, để xuống trên ghế, chuẩn bị mở cửa xe rồi đi, cô mới không thêm quan tâm.

Lúc này, cô đang muốn mở cửa xe, liền nghe "cách" một tiếng, cửa xe bị khóa, cô không cách nào mở ra được, quay đầu, đang muốn hỏi Viêm Dạ Tước, lại bị anh mở miệng trước.

"Em đã là bác sỹ, vậy thì đi theo chăm sóc bệnh nhân này." Bỏ lại một câu nói như vậy, Viêm Dạ Tước quay đầu, hướng người phía trước nói: "Lái xe!"

Một lát sau Trình Du Nhiên mới biết mình phạm vào sai lầm nghiêm trọng cỡ nào, không có chuyện gì để làm à mà tự mình nhảy vào trong hố lửa.

"Còn thất thần, không làm sạch vết thương?" Viêm Dạ Tước quay mặt sang nhìn Trình Du Nhiên.

Ai kêu mình không có việc chạy tới gây sự, ban đầu có thể ăn xong điểm tâm, sau đó mang con trai trở về nhà họ Mộ, hiện tại.

Trình Du Nhiên thở dài một cái, cầm hòm thuốc lên, mở ra lần nữa, ở trong xe thay thuốc cho Viêm Dạ Tước, hơn nữa dùng băng vải bó chặt cánh tay, vậy là có thể cử động mà sẽ không làm vết thương nặng hơn, Viêm Dạ Tước thủy chung không nhúc nhích, để cho cô xử lý, dựa vào thành ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngồi ở ghế cạnh tài xế, Phi Ứng nhú mày, anh ta đương nhiên nhìn thấu lão đại khác thường, chỉ là rất rõ ràng, khác thường này chỉ có thể xuất hiện ở trước mặt vị bác sỹ Trình này.

Hoàn thành xong, Trình Du Nhiên và bọn họ tiến đến hướng một rừng núi vắng vẻ.

Rừng núi vậy lượn chung quanh, con đường lần lượt thay đổi giống như là mê cung, mặc dù từng đường liên thông, lại không nhìn thấy lối ra.

Băng qua con đường quanh co, nhìn thấy rừng cây, âm trầm không thấy một tia ánh mặt trời, không lâu sau xe dừng lại, Trình Du Nhiên vừa xuống xe liền bị cảnh sắc trước mắt kinh động.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Hội nghị Năm gia tộc lớn (Thượng)

Cây phong cảnh lá rậm rạp, lay động ở trong gió thu, tiếng cành lá xào xạc như sóng biển xao động, khí thế vô vàn, gió nổi lên, cây phong lệnh đênh giống như là mưa lá, êm ái mà rớt xuống, lưu luyến không rời, tán lạc trên cây rơi xuống trên đường nhỏ, làm bậc thang dọn sạch sẽ biến thành một tầng đỏ rực.

Dưới lá cây đỏ rực, kiến trúc đồ sộ tọa lạc ở đó, có vẻ cực kỳ yên tĩnh ở giữa rừng.

Trình Du Nhiên bình thân đi sau lưng Viêm Dạ Tước, bước lên bậc thang, Phi Ứng và Bôn Lang theo sau, khi bọn họ đi qua, gió nổi lên lá cây bay lá tả, khí thế lên ùn ùn, trong không khí, hình như tràn ngập sát khí.

Đi vào đại điện Trình Du Nhiên mới phát hiện đây là nhà thờ, ánh sáng bên trong u ám, làm cho người ta cảm giác không khí tôn giáo thần bí, trang trọng cùng cảm giác bị áp bức, trang trí chủ yếu sử dụng bích họa* cùng điêu khắc, ngay mặt tường bên ngoài nhà thờ hòa cây cột được điêu khắc đa dạng, những hình tượng điêu khắc đều cùng một khối với kết cấu kiến trúc, cuối là Thập Tự Giá khổng lồ.

*Bích họa: tranh vẽ trên tường.

Viêm Dạ Tước chợt dừng bước, tay phải cử động nhỏ nhẹ: "Các người đều chờ ở đây!"

"Lão đại, em đi vào chung với anh." Bôn Lang tiến lên nói.

Viêm Dạ Tước xoay người, một tay lấy mũ lưỡi trai của Bôn Lang xuống, "Không cần, cậu dẫn người chờ ở chỗ này, Phi Ứng và em đi vào cùng tôi."

Một câu nói lạnh lùng, anh đi tới trước mặt Trình Du Nhiên, bàn tay đem mũ lưỡi trai đè một cái hương trên đầu cô, đến gần nói: "Mang nó, theo tôi đi vào."

Thuộc hạ không một chút chần động khi thấy lão đại muốn mang Trình Du Nhiên đi vào tham gia hội nghị gia tộc, mà bản thân Trình Du Nhiên lại khiếp sợ, muốn cô đi vào cùng? Nuốt một ngụm nước bọt, gạt đầu đồng ý, thật ra thì, trong lòng cô trái lại rất tò mò, nói không chừng còn có thể xem chút.

"Đừng rời khỏi tầm mắt của tôi." Giọng nói trầm thấp giống như là cảnh cáo, càng giống như là đã sớm nhìn thấu Trình Du Nhiên không an phận, Viêm Dạ Tước nói xong xoay người, xoải bước đi vào trong nhà thờ thần thánh, thấy trên ghế ngồi hai bên đây người, đều mặc tây trang màu đen, trên mặt không chút biểu cảm, sau khi thấy người đi tới, đều thống nhất đứng lên, cung kính nói: "Viêm tiên sinh."

Viêm Dạ Tước gạt đầu ra hiệu, đi về phía trước mấy bước, dừng lại đứng trước giá sư tử, chia ra điểm cái trán, trước ngực, vai trái, vai phải, cặp mắt khẽ nhắm giống như là một giáo đồ thành tín cầu nguyện.

Mặc dù Trình Du không biết tại sao Viêm Dạ Tước muốn cô mang theo mũ lưỡi trai, nhưng lúc tiến vào nhìn rõ tất cả đều đàn ông, cô thấy rất may mắn vì mình có đội mũ, đem đầu tóc giấu ở bên trong, lấy tay đè ép cái mũ, làm nó mang vững hơn, nhanh chóng đuổi theo bước chân của Viêm Dạ Tước.

"Anh theo tôn giáo?" Trình Du Nhiên nhìn cử động của anh có chút kinh ngạc, loại người đàn ông tay dính đầy máu tanh như anh, luôn duy ngã độc tôn, thật là chênh lệch vạn dặm so với tín đồ lễ giáo thành kính, thật đúng là vô cùng không hài hòa.

Viêm Dạ Tước cũng không trả lời cô..., nhanh chóng để tay vào trong túi quần, nhìn Trình Du Nhiên.

Vừa lúc đó, cửa bên trái chợt mở ra, một người đàn ông trung niên mặc tây trang thủ công màu đen đi ra, tóc màu nâu pha lẫn tóc trắng, trên mặt cười cười đi lên, vệ sĩ theo sát sau lưng ông ta cũng không ít, bọn chúng đều là người da đen cao lớn.

Hàng năm đều sẽ tiến hành hội nghị gia tộc một lần ở nơi này, dù giữa vài gia tộc từng có xích mích, cũng đều sẽ tham gia, mà vị gọi Dịch Nhĩ Ngải Diehl trước mắt đúng là người gia tộc Diehl tham gia Năm gia tộc lớn Newyork, đi tới trước mặt Viêm Dạ Tước, nói: "Tước, đã lâu không gặp, nghe nói gần đây cậu đi Hongkong? Chơi vui chứ?"

Mặt cười nham hiểm, tuyệt không phải người lương thiện, đây là cảm giác duy nhất của Trình Du Nhiên khi nhìn thấy ông ta, lấy kinh nghiệm Trình Du Nhiên học y từ nhỏ, nhìn khí sắc mặt ông ta không tốt lắm, trong mắt mang tia máu, xem ra gần đây là túng dục quá độ gây ra.

Đồng thời, Diehl cũng đem mắt rơi vào trên thân người mang mũ lưỡi trai sau lưng Viêm Dạ Tước, ngắm thấy ngược lại như người đàn ông gầy yếu, không có uy hiếp gì, không ngờ Viêm Dạ Tước sẽ mang theo người gầy yếu thế.

"Tâm tam" Viêm Dạ Tước trả lời một câu lạnh lùng, cắt đứt suy tư của Diehl, ngược mắt nhìn Viêm Dạ Tước cao lớn trước mắt, con trai của Viêm Lệnh Thiên, người đàn ông hoàn toàn không có địa vị chỉ vài năm ngắn ngủn đã ngồi lên vị trí người đứng đầu Viêm bang, trở nên máu lạnh như vậy.

Ông ta biết rõ Viêm Dạ Tước máu lạnh là do biến chuyển sáu năm trước, nhưng anh như vậy, cùng ba anh là Viêm Lệnh Thiên gần như in ra từ khuôn, phong cách đều làm cho người ta sợ sệt, thậm chí so với Viêm Lệnh Thiên thì càng thêm đáng sợ.

Ông ta cười cười, lại hỏi: "Tước, gần đây ba cậu thế nào?"

"Cái vấn đề này, ông có thể tự đi hỏi ông ấy." Những lời này còn lạnh lẽo hơn so với lúc này, mỗi lần Viêm Dạ Tước nghe được có người hỏi ba anh, sắc mặt của anh đều khó coi cực độ, xoay người, sải bước đi tới vào bên trong.

Hai vệ sĩ đứng ở bên ngoài phòng hội nghị lập tức đẩy cửa ra thay Viêm tiên sinh, không người nào có thể tưởng tượng ra, tại nhà thờ thần thánh, ấy vậy mà có một phòng họp khí thế uy nghi, trên vách tường tất cả đều là bút họa điêu khắc, tinh xảo mà mỹ lệ, một cái bàn hội nghị hình tròn được chạm trổ

tỉnh tế ở giữa, tăng thêm một loại nghiêm túc.

Trình Du Nhiên ngẩng ở cửa ra vào, nhìn người ở bên trong. Năm gia tộc lớn tiếng tằm lừng lẩy đang ngồi vây quanh cái bàn, một người đàn ông trung niên cảm gây chống, có người da đen di chuyển, mang theo mắt kính, xem ra ngược lại càng giống là thương nhân, vị này chính là người của gia tộc Ni Áo, cô biết người đàn ông ngồi bên cạnh, chính là Lãnh Triệt thiếu gia Lãnh thị, nhà họ Lãnh tham gia hội nghị lần này là hiển nhiên, Lãnh thị là người thành lập Hoa bang, dù đã tẩy trắng, trở thành tập đoàn tài chính tiếng tằm lừng lẩy, nhưng thế lực bóng tối vẫn luôn tồn tại.

"Tức, cậu rút cuộc tới." Lãnh Triệt một thân tây trang huu nhân rộng mở, còn có bộ dáng công tử, thân thể nghiêng về phía sau, ánh mắt rơi vào người mang mũ lưỡi trai bên cạnh Viêm Dạ Tức, nhũ mỳ, hình như nhìn thấu người này là ai.

Trình Du Nhiên nhanh chóng cúi đầu, đứng ở sau lưng Viêm Dạ Tức, cô rất ghét ánh mắt Lãnh Triệt, nếu như có thể, cô thật muốn châm cho anh ta hai cái.

"Tức, nói thế nào thì Viêm bang cũng đứng đầu Năm gia tộc lớn, lần này Hoắc Bối Nhĩ thật sự là lấn hiếp người quá đáng rồi!" Nói chuyện là Morgan của gia tộc Ni Áo, nhất thời tức giận nói, dùng sức đập cây gậy trong tay.

Diehl cũng xụ mặt xuống, nói: "Coi như phải làm cửa buôn bán này, tất cả mọi người có thể thương lượng, không cần thiết làm tuyệt như vậy ——"

Lời nói chưa dứt, cửa bị đẩy ra lần nữa ——

"Hội nghị lại bắt đầu sớm như vậy?" Một giọng nói mềm mại vang lên từ ngoài cửa, ngay sau đó thấy cô gái ăn mặc giả dạn đi vào, trên mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười mê người, nhìn Viêm Dạ Tức, khoe miệng giương nhẹ, tiếp tục nói: "Xem ra đến muộn cũng chỉ có tôi, thật xin lỗi, mọi người đều biết, con gái ăn mặc rất tốn thời gian."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hội nghị Năm gia tộc lớn (Hạ)

Gương mặt ở dưới mũ lưỡi trai nhất thời sùng sốt, trong nháy mắt tròn to mắt hạnh, nhưng rất nhanh lại cúi đầu.

Trình Du Nhiên liếc thấy người đi tới là người nào, chính là Lâm - bạn tốt của cô, Trình Du Nhiên biết cô ấy là con dâu nhà Hoắc Bối Nhĩ, Khai Tát cũng thường nhắc những việc này, cho nên, cô nhìn thấy Lâm xuất hiện, trong lòng không che giấu được kinh ngạc, cô ấy ở chỗ này, chính là muốn nhúng tay vào những chuyện nhà Hoắc Bối Nhĩ.

Lâm cũng không có nhìn người mang mũ lưỡi trai chính là Trình Du Nhiên, mà dẫn theo một thuộc hạ, đi vào.

"Sao gia tộc Hoắc Bối Nhĩ lại phái hạng đàn bà con gái đến, đây coi là cái gì?" Morgan liếc Lâm một cái, gây chống trong tay không khỏi đánh xuống sàn nhà.

Diehl thấy Lâm xuất hiện, cũng xụ mặt xuống, "Đây cũng quá kỳ cục rồi."

Cho tới nay, hạng đàn bà con gái đều sẽ không được tham gia vào hội nghị gia tộc, ai cũng biết chẳng qua là con dâu nhà Hoắc Bối Nhĩ sinh con trai nên Khai Tát mới cưới được vợ, bản về cách, cô ấy căn bản không có tư cách đi tới nơi này, Hoắc Bối Nhĩ quả thật cũng quá kỳ cục rồi.

Lâm không có bởi vì lời bọn họ nói mà thay đổi về mặt, đi tới trước bàn hội nghị, cười nói: "Mấy vị không nên tức giận, gia tộc Hoắc Bối Nhĩ luôn luôn kính trọng các ngài, thân thể chồng tôi không khỏe, cho nên, tôi tham dự thay chồng tôi."

Lời của cô ấy đã rất rõ ràng, cô ấy chỉ tham dự thay chồng cô ấy, vậy cũng chính là nếu như bọn họ có ý kiến nữa, vậy thì hiện tại chính là người có ý kiến với chuyện nhà Hoắc Bối Nhĩ.

Thân thể Viêm Dạ Tức nghiêng về phía sau, cũng không nói lời nào, mà Lãnh Triệt nhếch miệng lên cười tà khí, nói: "Như vậy thật không tồi, có thể ngắm mỹ nữ trong hội nghị bí hơi này."

Lãnh Triệt nói xong, ánh mắt lại chuyển đến người bên cạnh Viêm Dạ Tức, nụ cười khoe miệng càng thêm sâu.

Viêm Dạ Tức lại cau mày, một đầu ngón tay xoay chiếc nhẫn, đưa tầm mắt nhìn qua người ngồi ở đó.

"Tôi là một cô gái, không hiểu quy định, nếu như mấy vị có bất hòa gì đối với nhà Hoắc Bối Nhĩ chúng tôi, không ngại đem ra mặt đối mặt nói thẳng." Giọng nói dịu dàng của Lâm vang lên, một tay đặt lên mặt bàn, một tay khẽ vuốt sợi tóc bên góc trán, trên mặt không có bất kỳ nụ cười, ngôn ngữ sắc bén.

Sắc mặt Diehl tương đối không tốt, bàn tay đánh ở trên mặt bàn, ngược mắt nhìn Lâm, nói: "Giao dịch lần này, nhà Hoắc Bối Nhĩ quả thật không để

chúng tôi ở trong mắt, đây là ý gì?"

"Diehl tiên sinh, thứ cho tôi ngu muội, không biết ý trong lời ngài nói." Lâm đã không còn dáng vẻ bé gái ngây thơ lúc trước nữa, đối mặt với người gia tộc Diehl chất vấn, không có chút sợ hãi, mà rất khoan thai tự đắc hỏi ngược lại.

"Giao dịch ma túy này vốn chính là mấy gia tộc cùng nhau làm, hôm nay các người muốn một mình lũng đoạn vụ làm ăn này, một cái bánh lớn như vậy, các người ăn nổi sao?" Morgan càng nói càng phẫn nộ, cây gậy cũng biến hóa theo tâm tình ông ta, đánh lên mặt đất.

"Mấy lần giao dịch đều gặp phải sự cố, đưa đến tổn thất nghiêm trọng cho chúng tôi, đừng cho là chúng tôi không biết, trong này có quan hệ tới các người."

"Diehl tiên sinh, xin nói chuyện chú ý, cái gì có quan hệ với chúng tôi? Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ chúng tôi chưa bao giờ biết làm loại chuyện đó." Giọng Lâm dịu dàng chợt trở nên cứng rắn, thân thể nghiêng về phía trước, đôi con ngươi hung hăng nhìn chằm chằm Diehl, vẻ mặt hoàn toàn không còn mềm mại như nước nữa, hoàn toàn giống như là biến thành người khác, lạnh lùng mở miệng: "Nếu như không có gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, các người có thể có một cuộc buôn bán lớn thế ư? Nếu như ban đầu gia tộc Hoắc Bối Nhĩ muốn độc tài, còn cần thiết đem cuộc buôn bán này phân cho các người à?"

Từng câu hỏi vặn sắc bén khiến Diehl nói không ra lời, chỉ thấy cô ấy chợt dừng lại, khóe mắt hiện lên một tia ác độc, chất vấn: "Diehl tiên sinh, ngài đừng quên, hàng tổn thất lần này không đơn thuần chỉ có các ngài."

Trình Du Nhiên nghe bọn họ tranh luận về kinh doanh ma túy thì cũng đã rất kinh ngạc, lại không ngờ Lâm thay đổi hoàn toàn, trước đây không lâu gặp ở Hongkong, cô đều không nhìn ra, còn tưởng rằng cô ấy chỉ là người mẹ vì thuận lợi sinh đứa bé ra đời, có lẽ, trong thời gian sáu năm không gặp, rất nhiều thứ đã thay đổi.

Từ đầu đến cuối Lãnh Triệt không nói gì, giống như là một chuyện không liên quan đến mình, vắt giò ngồi xem, lúc này, Morgan chợt nhìn về phía Viêm Dạ Tước, nói: "Viêm bang đứng đầu Năm gia tộc lớn, Tước, chuyện này cậu thấy thế nào?"

Thân thể Viêm Dạ Tước nghiêng về phía trước, khí lạnh quanh thân bức người, gương mặt nhìn người đang ngồi, lạnh lùng mở miệng: "Bắt đầu từ hôm nay, kết thúc vụ buôn bán này."

"Tước, lời này của cậu là có ý gì?" Diehl phản ứng rất kích động, nhìn Viêm Dạ Tước.

Morgan và Lâm cũng không nghĩ rằng Viêm Dạ Tước sẽ nói ra lời này, đều ngược mắt nhìn anh, Morgan mở miệng hỏi: "Tước, cậu nhất định phải làm vậy?"

Ngay cả Trình Du Nhiên đứng ở sau lưng anh cũng có chút kinh ngạc, chỉ có mặt Viêm Dạ Tước không chút thay đổi, trầm giọng nói: "Tôi đã nói rất rõ ràng."

"Không được, tôi phản đối!" Diehl không chút nghĩ ngợi liền mở miệng phản đối, Morgan cũng mở miệng nói: "Chúng tôi theo vụ buôn bán này đã nhiều năm, làm sao có thể kết thúc?"

"Tôi cũng không yêu cầu các ngài kết thúc, nhưng từ hôm nay trở đi, Viêm bang không hề nhúng tay vào bất cứ gì trong phương diện này, mặc kệ ban đầu ba tôi cho các ngài điều kiện gì, hiện tại người làm chủ Viêm bang không phải là ông ấy, mà là tôi!" Giọng Viêm Dạ Tước rất kiên định, đây cũng là nguyên nhân anh tham dự hội nghị gia tộc lần này.

"Tước, cậu quyết định thế không phải làm khó chúng tôi ư? Nói thế nào thì Viêm bang đứng đầu chúng tôi." Lâm dịu dàng nói, thoạt nhìn rất là bình tĩnh.

"Làm người đứng đầu chúng tôi đều sẽ không nói ra như vậy, đã thế này, Viêm bang các người cũng không có tư cách ngồi ở vị trí đứng đầu Năm gia tộc lớn!" Diehl mở miệng dứt khoát.

Lúc này, Viêm Dạ Tước chậm rãi đứng lên, xoay người, nhìn Trình Du Nhiên, bàn tay để một cái ở đỉnh đầu cô, lạnh lùng nói: "Sao ông quan tâm đến giao dịch này, nguyên nhân không muốn kết thúc, ông phải rõ ràng hơn so với chúng tôi!"

Giọng anh càng ngày càng lạnh, dưới tình huống không người nào phát giác, đưa tay lấy súng bên hông Trình Du Nhiên, đột nhiên xoay người ——

Nòng súng lạnh lẽo vô tình chỉ vào mi tâm Diehl, trong mắt lóe lên đầy máu tanh, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm, lạnh giống như núi băng.

Mọi người nhất thời kinh ngạc, tuy nhiên Diehl bị chỉ vào, sắc mặt trở nên tái xanh, nhìn Viêm Dạ Tước, "Tước, cậu —— đây là ý gì?"

"Nếu không phải phản lễ ngay hôm qua, tôi thật đúng là không biết Diehl ông muốn ngồi vị trí này như thế!" Viêm Dạ Tước hừ lạnh, con mắt khóa chặt Diehl, ngày hôm qua bị tập kích, tất cả mọi người đều cho là Hoắc Bối Nhĩ bởi vì muốn độc chiếm buôn bán mà gây nên, nhưng, trong chuyện này cũng là do Diehl cấu kết người ngoài, muốn độc chiếm, hơn nữa còn âm thầm tập kích Khải Tắt.

Anh giả vờ không biết chuyện này, chính là chờ hôm nay.

Những người bên cạnh cũng không dám động, bọn họ đều đã nhìn ra, mục đích lần này của Viêm Dạ Tước là Diehl.

"Nếu như may không có bản lĩnh này, dĩ nhiên là phải nhường vị." Giọng Diehl cũng lạnh lùng, cho dù biết kỹ thuật bắn của Viêm Dạ Tước tinh chuẩn, trong mắt thủy chung không có sợ hãi.

Vậy mà, lúc Diehl vừa mới nói xong, Trình Du Nhiên tiến lên một bước, kích động nói: "Có mai phục!"

Vào thời khắc Viêm Dạ Tước đề cái mũ của cô xuống, cô rút cuộc nhìn thấu mũ lưỡi trai khác thường, lại là một vật phẩm công nghệ cao, hạ thấp vành mũ lại có thể bày ra một màn ảnh.

Cái dụng cụ này, nếu như tay bắn cầm nó nhất định có thể bắn chính xác phương vị, nhưng nếu dùng tại chỗ khác, vậy thì có thể xuyên thấu qua cửa sổ, có thể hoàn toàn biết cảnh tượng bên ngoài.

Viêm Dạ Tước vừa vỗ ở trên đầu cô, hẳn là mở chốt giám thị, tiến hành quét xem hoàn cảnh chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Theo như quy định cũ ở chợ đen

Nghe Trình Du Nhiên nói, tất cả mọi người đều đứng lên, nhìn chung quanh, tìm kiếm mai phục, nhưng trước sau đều không có phát hiện.

Mà sắc mặt Diehl trở nên tái nhợt, trong lòng ông ta rất rõ ràng, nơi này rõ ràng bị phong bế toàn bộ, không thể thấy được tình huống bên ngoài, làm sao có thể biết.

Viêm Dạ Tước hơi giương mắt, mày kiếm khẽ nhú, xẹt qua một tia sát khí, rơi vào trên mặt Diehl, lạnh lùng nói: "Diehl, tôi cũng có phần đại lễ đưa cho ông!"

Anh nói lời này khiến Diehl cả kinh trong lòng, còn chẳng kịp suy tư.

Chợt tập kích đánh thẳng vào, trong nháy mắt cửa không lồ mở ra, đồng thời, tiếng súng, tiếng thủy tinh vỡ vụn, thanh âm nện đánh, tiếng kêu thảm thiết.

Tất cả âm thanh từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc mất không tới nửa phút, lại nhanh chóng khôi phục yên tĩnh.

Lúc này, Viêm Dạ Tước mới buông tay ra, Trình Du Nhiên nhìn hướng ngoài cửa, máu tươi tung bay ở giữa không trung, mấy chục người ngã xuống sau đó có vỏ sò bóng đen đứng ở ngoài cửa, súng trường trong tay họ cũng bởi vì trước đó mở quá mức mãnh liệt mà nơi hòng súng tàn ra khói xanh.

Cô đứng trấn định, thật ra thì, cô đã sớm hiểu đạo lý, dưới tay tướng mạnh không có binh hèn.

"Mẹ kiếp! Đạn cũng chưa lên xong đã kết thúc, thật chẳng thú vị gì cả." Người nói chuyện chính là Bôn Lang mới vừa rồi bị Viêm Dạ Tước bảo ở lại bên ngoài, đưa tay sờ sờ lỗ mũi, nghiêng súng đi đến sau lưng lão đại, nói: "Lão đại, làm xong."

Nói xong, Bôn Lang nhú mày hướng Trình Du Nhiên, cười nói: "Nhờ có cô không gỡ mũ xuống, nếu không tôi sẽ không nắm tốt tình hình trong tay!"

Kỳ thực cái mũ này không chỉ để cho cô tìm hiểu tình huống, cũng khiến người bên ngoài tình tường hiểu rõ tình huống chung quanh, dưới đột kích đó, mới sẽ không đã thương người khác.

Trình Du Nhiên nghe nói, mới bừng tỉnh hiểu ra, Lâm nhìn hướng Bôn Lang, lúc này mới thấy rõ người mang mũ lưỡi trai bên cạnh, trên mặt rõ ràng xuất hiện kinh ngạc.

Lúc này, Viêm Dạ Tước bỗng nhiên đứng dậy, hai tay chống trên mặt bàn, giống như vương giả bất bại, khí thế kiêu căng khuếch tán quanh thân, lời nói mang theo lạnh lẽo: "Hôm nay là ân oán giữa tôi và Diehl, có người nào muốn nhúng tay không?"

Giọng nói âm trầm giống như uy hiếp vô hình, lúc này, ai dám đứng ra thì đối nghịch với Viêm Dạ Tước.

Lâm Triệt cười tà mị, thân thể nghiêng về phía sau, nói: "Tước, cần gì bức bối thế, không phải là về sau Năm gia tộc lớn sẽ biến thành Tứ gia tộc thôi ư, chuyện nhỏ, anh nói một tiếng là tốt rồi."

"Tước, chẳng lẽ chuyện này không có chỗ thương lượng nữa à?" Morgan hỏi lần nữa, nhưng trong lòng ông ta đã có đáp án.

Vậy mà, vừa lúc đó, Diehl thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, cười ha hả, phá vỡ chân trời.

Ông ta tiếp tục lui về phía sau mấy bước, tay trong nháy mắt đưa ra nắm lấy chốt mở màu đỏ.

Chợt, cửa sổ bốn phía nhanh chóng đóng sập, ông ta nhìn bọn anh, nói: "Chớ tìm, ngoại trừ tôi ra, không có ai biết mở."

"Diehl, lời này của ông là có ý gì." Morgan tức giận hỏi.

Diehl không có trả lời ông ta, ánh mắt nhìn Viêm Dạ Tước, "Hôm nay tôi cũng sắp chết, cho Viêm Dạ Tước chôn theo vậy là đủ rồi, ha ha ——"

Ông ta cười điên cuồng, Viêm Dạ Tước thủy chung trầm mặc, nhưng Trình Du Nhiên lại không nhịn được, nhú nhú mày, hỏi: "Ông muốn thế nào cứ việc nói thẳng!"

"Trong lòng Viêm Dạ Tước dĩ nhiên hiểu, đúng rồi, tao còn có chuyện muốn nói cho mày, nếu chúng ta đều không ra được, sợ rằng Viêm bang."

Lời của ông ta còn chưa nói xong, đột nhiên không nói nổi một hơi, nắm thật chặt cổ, đáng vẻ rất khó sở.

Trong lòng Trình Du Nhiên rất rõ ràng, nếu ông ta có chuyện gì, sợ rằng bọn họ cũng không ra được, tiến lên trước mặt, nói: "Muốn sống thì đừng động!"

Ở chỗ này không có dụng cụ y học, cô chỉ có thể sử dụng cách bắt mạch của Đông y, khi đụng phải mạch đập của ông ta thì cô mới hiểu được, vừa này chứng kiến sắc mặt ông ta không tốt, thì ra là trúng độc.

"Ông ta trúng độc mãn tính, sợ rằng."

"Cứu cứu tôi, cứu cứu tôi." Diehl nghe cô nói xong, sắc mặt khổ sở tái nhợt trong nháy mắt, bình thường ông ta vẫn luôn cẩn thận, không thể nào có ai hạ độc, thế nhưng ông ta biết, còn đau đớn nữa, tính mạng của ông ta cũng không dài, người này tùy tiện bắt mạch là có thể nhìn ra, cô nhất định có thể cứu mình.

Quả nhiên, Trình Du Nhiên lấy một túi kim từ trong túi bày ra, đây là đồ cô tùy ý cầm theo trong hòm thuốc, không ngờ lúc này có chút công dụng, rút ra mấy cây châm, cắm ở trước ngực ông ta, nỗi khổ sở của ông ta lập tức giảm bớt.

Ông ta cho là người này sẽ cứu mình, nhưng Trình Du Nhiên lại đứng lên, cũng không có ghim kim, mắt nhìn xuống ông ta, nói: "Cái này chỉ có thể tạm thời làm ông giảm bớt khổ sở, nếu tôi không trị liệu cho ông, sợ rằng ông không chống đỡ nổi năm phút đồng hồ."

Dù thiết kế cái bẫy này, ông ta cũng không nghĩ mình sẽ chết, song hiện tại sinh mạng chỉ có năm phút đồng hồ, ông ta liền hốt hoảng túm lấy tay Trình Du Nhiên, nói: "Cô cứu cứu tôi."

Trình Du Nhiên rút tay ra, chậm rãi nói: "Theo quy định của tôi ở chợ đen, cứu ông cần phải có đồ trao đổi, nếu không thì không cần nói."

Người ở chỗ này dĩ nhiên từng nghe qua quy định chợ đen, đây là điều kiện tiên quyết để Vua Y chợ đen tiến hành giải phẫu, chẳng lẽ cô chính là Vua Y, không đúng, bọn họ đều nghe nói Vua Y là nam, hơn nữa còn là Tây y, cô gái này rõ ràng chính là một Đông y.

Chẳng cần biết cô là ai, chỉ cần có thể cứu mình, ông ta sẽ thử một lần, "Cô muốn cái gì?"

"Mở cửa." Trình Du Nhiên nói không nhanh không chậm.

"Ha ha, vị tiểu thư này, cô nghĩ quá ngây thơ rồi, cô có biết hay không, hiện tại cô không cứu tôi, hai phút, các người cũng sẽ chết!" Diehl cũng không ngu, ông ta rõ ràng, chỉ cần mở cánh cửa này ra, kết quả của ông ta càng thể thâm.

Ngay tại lúc ông ta vừa nói xong, bùm bùm hai tiếng, đèn trên nóc nổ sập trong nháy mắt, khói mù từ trong đó tràn ra, cách bóng đèn gần trong nháy mắt, sắc mặt vệ sỹ biến thành màu tím, đôi tay bóp chặt cổ, khó chịu lẫn lộn trên mặt đất, độc từ trong tràn ra thời gian từ vong hoàn toàn không cần đến mười giây đồng hồ.

"Ha ha, nhìn thấy không? Nếu bây giờ cô cứu tôi, có lẽ tôi còn có thể nói cho cô biết lối ra!" Giọng Diehl trầm thấp, ông ta tính toán thời gian một chút, chỉ cần cô gái này có thể cứu mình, ông ta còn đủ thời gian rồi đi.

Vậy mà lần này ông ta nghĩ lầm rồi, Trình Du Nhiên nắm khăn trải bàn lên, thả vào trong hồ cá thấm ướt, đang muốn cất bước nhảy lên mặt bàn, mọi người đều bị cử động nguy hiểm của cô làm cho ngưng.

Lúc này, một cánh tay nhanh hơn một bước bắt được cánh tay cô, "Giao cho tôi!"

Thân hình Viêm Dạ Tước cao lớn xuất hiện bên cạnh Trình Du Nhiên, túm lấy cô đang muốn nhảy lên bàn, ngưng mắt nhìn cô, kiên quyết không người nào có thể địch.

"Anh ——"

Viêm Dạ Tước không đợi Trình Du Nhiên nói, đoạt lấy vải ướt trong tay cô, nhanh chóng nhảy lên mặt bàn, ngừng thở, thủ pháp linh hoạt bao chặt nơi phát ra khói mù, ngay sau đó nhảy về trên đất, lúc này, Trình Du Nhiên xoay người, hướng Diehl nói: "Ông uống thuốc giải, năm phút sau cửa này sẽ mở ra, ông có thể sống đi ra ngoài."

Thời điểm Trình Du Nhiên bắt mạch cho ông ta, còn có thể nhìn ra một hiện tượng mạch kỳ lạ khác, liền đoán được cửa ra vào ông ta gây nên, phải là cái này.

Mặt Diehl ngó ra, chỉ thấy Trình Du Nhiên cười cười, nói: "Nhưng tôi quên nói cho ông biết, làm một bác sĩ, tôi rõ ràng hơn ông, nước trong hồ cá chứa đạm, lân, kali, hoàn toàn có thể tạm thời hóa giải loại chất độc này, trong vòng mười phút chắc sẽ không khuếch tán, nhưng mạng ông sẽ không chờ đến mười phút!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Vợ chồng son

Nghe Trình Du Nhiên nói, sắc mặt Diehl chợt cứng đờ, nhìn xem cửa ra vào vốn phát ra khí độc xác thực không có khói mù phun ra nữa, chẳng lẽ lại là sự thật? Chỉ là, nơi ngực ông ta truyền đến từng cơn đau nhức, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Lúc này đáng về Trình Du Nhiên thành thoi, ngưng mắt nhìn người trước mắt phát tác khổ sở, nhếch miệng cười nhạt, vỗ vỗ bả vai ông ta, nói: "Làm giao dịch, cho tới bây giờ đều rất gò ép, nếu Diehl tiên sinh muốn nhìn xem ai có thể chống đỡ đến cuối cùng, vậy chúng ta cứ mỗi mắt chờ xem."

Mới nói được một nửa, nụ cười khóe miệng cô chợt thu lại, thân nhiên nói tiếp: "Có điều bản thân tôi thấy, chất độc của Diehl tiên sinh đã phát tác, ngực rất khó chịu nhỉ, rất nhanh sẽ là trái tim——"

"Được, tôi đồng ý với cô, nhưng cô cứu tôi trước." Bởi vì ngực Diehl co rút đau đớn, ngay cả nói chuyện cũng hơi đứt quãng.

Trình Du Nhiên chắc chắn hai tiếng, vẫn không có động thủ, thân nhiên nói: "Diehl tiên sinh, không ngờ tư tưởng của ông cũng ngây thơ như thế, có cứu hay không thì quyền lựa chọn là ở tôi, nhưng có thể để cho tôi làm ra lựa chọn tiền đề lại là ở ông."

"Cô." Ông ta ngưng mắt nhìn cô gái trước mắt, dù thế nào ông ta cũng không ngờ rằng mình sẽ trúng độc, cũng không nghĩ đến Viêm Dạ Tước còn dẫn theo một vị bác sỹ nói chuyện lợi hại như vậy, nếu như có thể, ông ta thật muốn dùng một phát súng giết chết cô gái này, nhưng tính mạng ông ta đang treo lơ lửng, nếu ông ta muốn mạng sống, cũng chỉ có sự lựa chọn này.

"Được! Tôi cho cô biết chốt mở ở nơi nào."

Lấy kinh nghiệm sống nhiều năm của Trình Du Nhiên, người sắp chết, sẽ không ai chống lại hấp dẫn có thể sống tiếp, chớ nói chi là người có quyền có tiền.

"Ở nơi nào?" Ông ta túm lấy nút áo thứ nhất, giao vào trong tay Trình Du Nhiên, "Dùng nó vặn khóa cửa, vặn phía bên trái ba vòng, mật mã là 1010, cô phải nói lời giữ lời!"

Không ngờ Diehl làm bí mật như vậy, giả dụ ông ta chết, chỉ sợ cũng không có ai biết cánh cửa này mở ra như vậy.

"Yên tâm, lời tôi nói, tôi luôn luôn giữ lời." Khóe miệng Trình Du Nhiên nâng lên một chút ý cười, đem nút áo giao cho Phi Ứng.

Phi Ứng làm theo những bước Diehl nói, vừa lúc đó, ngọn nguồn khí độc đã thấm qua vật bao bọc, khói mù tán phát ra ngoài, nhưng thời gian vừa vặn.

Khi rầm một tiếng, mật mã cái phiến cửa vừa dày vừa nặng được giải khai, Phi Ứng và Bôn Lang nhanh chóng đẩy cửa ra.

Độc khí đã bắt đầu khuếch tán, thời gian vừa khít, chậm chút nữa sợ rằng mọi người thật sự sẽ trúng độc mà chết.

Lúc này, Diehl mới phát hiện Trình Du Nhiên nói mười phút, căn bản là gạt người, nhưng những gì Trình Du Nhiên làm và nói kế tiếp, mới thực sự khiến ông ta phát điên.

Trình Du Nhiên xoay người, tay chân hết sức nhanh rút chân ra, cười nói: "Tốt lắm, ông tạm thời sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng." Kỳ thực, phải nói là ông ta vốn không có nguy hiểm đến tính mạng, bình thường tưng dục quá độ nên sau khi uống thuốc giải mới có thể tạo thành phản ứng này.

Cô nói xong, quay đầu nhìn về phía mọi người hô: "Mọi người đi mau! Mau rời khỏi nơi này!"

Lâm và Lãnh Triệt được thuộc hạ lập tức bảo vệ bọn họ ra khỏi phòng họp, lúc này, Diehl bị Trình Du Nhiên đùa bỡn nên mặt đầy tức giận, cầm một khẩu súng lên nhắm ngay hướng Trình Du Nhiên bóp cò súng.

Trong lúc Trình Du Nhiên còn chưa phản ứng lại, một bàn tay to chợt nắm lấy cánh tay cô, một tay kéo cô vào trong ngực mình, một tay khác cầm súng xuyên qua bả vai cô, nhanh chóng bóp cò súng.

Một phát này rất nhanh, trong nháy mắt ghim vào bả vai Diehl, nhưng thời điểm lên phát súng thứ hai, Diehl né tránh nhanh, xuyên qua tầng khói độc biến mất không thấy gì nữa.

Trình Du Nhiên bị Viêm Dạ Tước nắm thật chặt, ngẩng lên nhìn hướng anh, lại nhìn thấy bả vai anh thấm máu tươi, nhất định là do vừa rồi kéo cô nên đã ảnh hưởng đến vết thương.

"Cho nổ toàn bộ!" Viêm Dạ Tước lạnh lùng ra lệnh, lôi kéo cô nhanh chóng rời đi.

"Cái này đơn giản!" Sau khi nhận được mệnh lệnh, khoe miệng Bôn Lang lộ ra nụ cười tà ác, cầm mấy trái bom bên trong quần áo ra, lấy một đường cong hoàn mỹ, ném hướng bên trong phòng, bước ra một bước, quay lưng lại, che lỗ tai ——

Ánh lửa nhất thời bắn ra bốn phía, kiến trúc hoa lệ trong nháy mắt hủy diệt, bị hỏa hoạn bao trùm ——

"Shit!" Bởi vì tiếng nổ quá lớn, Bôn Lang lắc đầu.

Tiếng nổ mạnh đình tại nhức óc khiến Trình Du Nhiên quay đầu lại, hiện tại cô rốt cuộc biết tại sao thời điểm Viêm Dạ Tước tiến vào nhà thờ lại lễ bái, hóa ra làm cáo biệt cuối cùng.

"Thật đáng tiếc cho di tích cổ! Đem bán đi cũng rất đáng tiền! Anh đang xâm phạm thần linh." Trình Du Nhiên thở dài bất đắc dĩ.

Một tay Viêm Dạ Tước đề đầu cô lại, nói: "Tôi chưa bao giờ tin thần."

Hay cho một câu không tin thần, thật đúng là kiêu căng, người đàn ông duy ngã độc tôn!

"Lão đại, là người nhà Diehl." Bôn Lang hô hào.

Phi Ứng nhìn, trầm giọng nói: "Không chỉ là người nhà Diehl."

Quả nhiên, mấy đoàn người ngựa xông tới hướng bọn họ, chỉ thấy người cầm đầu ra dấu tay.

Chợt, tiếng súng mãnh liệt, mưa đạn quét ngang.

Dĩ nhiên, dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, thuộc hạ của Viêm Dạ Tước cũng không phải là người không, Phi Ứng và Bôn Lang nhìn thẳng vào mắt lẫn nhau một giây, đem người mang tới chia làm hai đội.

Bôn Lang dẫn một đội người yểm hộ Viêm Dạ Tước, Phi Ứng theo sát người, toàn bộ hành động có hiệu suất hỏa tốc, đã từ lâu Bôn Lang không còn nhí nhố như trước, khôi phục vẻ nghiêm túc, mang theo một đội người tiến lên phản công ——

Tiếng súng nổi lên, đạn vô tình xuyên phá không khí, thuộc hạ huấn luyện nghiêm chỉnh tiến lên bảo vệ, Viêm Dạ Tước vẫn lôi kéo Trình Du Nhiên, súng nắm trong tay, xoay bước đi qua vườn hoa trước mặt.

Trình Du Nhiên rõ ràng cảm thấy lòng bàn tay sềnh sệch, cô cúi đầu xem xét, vết thương của anh đang chảy máu, thế mà anh lại có dáng vẻ không có chuyện gì.

Trong lúc nhất thời, người ở hai bên hỗn chiến thành một đoàn, đã sớm mai phục chuẩn bị đánh bất ngờ, hình như chiếm thế thượng phong.

Người không ngừng nằm vào trong vũng máu, tiếng đạn bạo liệt, tiếng người kêu thảm thiết.

Một thoáng, vùng đất thần thánh sạch sẽ đã dính máu đỏ tươi, bị mùi tanh che kín.

Nhà thờ thiêng liêng thanh tịnh, đảo mắt thành chiến trường chém giết!

Viêm Dạ Tước kéo Trình Du Nhiên đến phía sau mình, nhét súng trong tay mình vào lòng bàn tay Trình Du Nhiên: "Bảo vệ tốt cho mình!"

Dứt lời, xoay người nhìn Phi Ứng, tiếp lấy một khẩu súng ném tới, dẫn thuộc hạ triển khai đánh trả đối phương, mỗi một bước đều bảo vệ Trình Du Nhiên ở phía sau.

Lúc này, Lâm và Lãnh Triệt cũng gặp phải tập kích, thấy mục tiêu lần này của bọn họ không chỉ là Viêm Dạ Tước, người nhà Hoắc Bối Nhĩ bảo vệ Lâm liên tiếp lui về phía sau, Lãnh Triệt vẫn có thần sắc không đứng đắn thường ngày, vẻ mặt lạnh nhạt, hai người vừa đứng đụng phải Viêm Dạ Tước, Morgan cũng thối lui đến nơi này.

Lúc này, bọn họ kết hợp thành đội, ăn ý triển khai hướng kẻ địch, nhưng mà đối phương giống như là sớm có mưu tính từ trước, sớm chuẩn bị tốt lượng người.

Bôn Lang lãnh đạo một đội khác, giết chết kẻ thù đầu khác, toàn bộ nhanh chóng chạy tới chỗ Viêm Dạ Tước, nhưng số lượng người của đối phương đông đảo, vô số đạn bắn cản quét ngăn trở bọn họ đi tới, Bôn Lang không thể làm gì khác hơn là tìm một vị trí tốt nhất, nắm súng bắn tỉa, tiến hành ngăn chặn tầm xa, giúp đỡ đám người lão đại dẫn ra bộ phận hỏa lực.

Giờ phút này, ngay cả bom cũng bắt đầu ném ra, tình hình chiến đấu mãnh liệt giống như là sa trường ——

Viêm Dạ Tước từng bước lui hướng hậu viện, quan sát tình hình, hướng Lãnh Triệt nói: "Các người đi trước! Đến rừng cây phía sau đi!"

"Em! Theo chân bọn họ đi trước!" Cuối cùng, Viêm Dạ Tước đưa mắt về phía Trình Du Nhiên.

"Vậy còn anh! ?" Trình Du Nhiên kinh ngạc nhìn anh.

"Đừng nói nhiều!" Giọng Viêm Dạ Tước càng thêm nguội lạnh, không cho đối phương phản kháng, xoay người nhìn về phía Lãnh Triệt, không nói gì, nhưng Lãnh Triệt đã biết ý tứ trong mắt anh, kêu anh ta chăm sóc tốt cho Trình Du Nhiên, khoe miệng Lãnh Triệt giương nhẹ, một tay tóm lấy Trình Du Nhiên nói: "Vợ chồng son hai người không cần cãi vã, đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đừng nghĩ giao tôi cho người khác

Ở vào tình thế như vậy, Lãnh Triệt vẫn không quên nhạo báng một câu, Trình Du Nhiên và Viêm Dạ Tước đồng thời trừng mắt liếc anh ta, điều này càng làm cho anh ta cảm thấy thú vị thêm.

Trình Du Nhiên thật là có kích động hành hung người đàn ông này, có điều cô quay đầu nhìn Viêm Dạ Tước, thấy mặt anh lạnh lùng, nếu anh đã lên tiếng, cô còn ở lại chỗ này làm gì, đi thì đi, Trình Du Nhiên hạ quyết tâm, đi theo bước chân bọn Lâm, rồi đi theo phương hướng rừng cây.

Lãnh Triệt cản ở phía sau, yểm hộ bọn họ rời đi, kẻ địch cách đó không xa mang súng, họng súng đang chỉ vào Viêm Dạ Tước.

Cũng vào lúc này, vừa vặn bị Trình Du Nhiên nhìn thấy, cô không chút do dự giờ súng lên, dùng sức bóp cò súng, căn bản lại không biết cô nổ súng không có bắn trúng đối phương, lại đưa tới sự chú ý của đối phương, còn không chỉ có một người.

Song tại lúc đó, Lãnh Triệt một phát bắt được Trình Du Nhiên, tay cầm khẩu súng, Lâm cũng cầm lấy súng từ thuộc hạ, hai người một trước một sau, hướng về phía người tập kích bọn họ, không chút do dự bóp cò súng, hai phát bắn ra cùng lúc, kẻ địch trước sau trong nháy mắt ngã xuống đất.

"Xem ra em thật sự phải luyện kỹ thuật bắn tốt hơn nữa." Khóe miệng Lãnh Triệt giương nhẹ, kéo chặt cánh tay cô, anh ta cũng không muốn cô xảy ra chuyện gì vào thời điểm này, Tước sẽ tới tìm anh ta gây phiền phức.

"Đi, Cathy." Lâm vội vàng nói, cô ấy nhìn Trình Du Nhiên, mà giờ khắc này, Trình Du Nhiên đang nhìn cô ấy, nhiều năm làm bạn thân, Lâm vẫn luôn là cô gái đơn thuần, sáu năm qua biến hóa thật đúng là lớn.

"Đừng ngại người, đi, Tước, anh ta không có việc gì." Lãnh Triệt vỗ vỗ Trình Du Nhiên, nói.

Viêm Dạ Tước thật sự không có việc gì sao? Nghe Lãnh Triệt nói, cô dừng bước, quay đầu nhìn về phía chiến trường chém giết bên kia.

Không biết vì sao trong lòng cô lại lo lắng cho thương thế của anh, lúc này, một đường vòng cung kinh người thoáng qua mắt cô.

Đó là bom!

Bom ném vào Viêm Dạ Tước!

Trình Du Nhiên xoay người liền chạy hướng Viêm Dạ Tước, Lãnh Triệt quay đầu lại, đang muốn tóm lấy cô thì đã chậm, không người nào có thể vượt qua công phu chạy bộ của Trình Du Nhiên.

Nghe được âm thanh, Viêm Dạ Tước quay đầu thấy Trình Du Nhiên chạy tới hướng bên này, trong nháy mắt sắc mặt trở nên thâm trầm.

Trình Du Nhiên đã chạy tới trước mặt anh, nắm lấy cánh tay anh muốn xoay người kéo đi, cô vốn tưởng rằng lấy tốc độ của mình là có thể lôi kéo anh tránh khỏi nơi này, chỉ cần hai bước là có thể dùng cây cột ngăn trở trùng kích.

Nhưng lại tính sai, tiếng vang bùm thật lớn, tượng đá bên cạnh Trình Du Nhiên bị nổ tung, trùng kích cực lớn đẩy cô về phía trước.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước còn chưa kịp biến chuyển, cánh tay dài duỗi một cái lôi kéo, bằng tốc độ nhanh nhất ôm Trình Du Nhiên vào trong ngực mình, thật là một cô gái không an phận!

Lúc này, vật thể bị nổ bay, như thiên thạch rơi xuống xung quanh, ở một khắc nguy hiểm, hai người thể nhưng ôm chặt nhau, Viêm Dạ Tước che chắn Trình Du Nhiên ở dưới thân thể chính mình, linh hoạt lách mình tránh né trùng kích, trốn phía sau cột nhà.

Viêm Dạ Tước ngưng mắt nhìn cô, chuẩn bị muốn quát lớn người không an phận này.

Nào có thể đoán được, Trình Du Nhiên chỉ ngón tay vào lồng ngực Viêm Dạ Tước, lớn tiếng nói: "Anh đừng nghĩ đem tôi giao cho người khác, dám bắt tôi đi trước!"

Có lẽ ngay cả Trình Du Nhiên cũng không biết, vào giờ phút này ánh mắt cô kiên định dường nào, mà loại kiên định đến từ chính cái gì, sợ rằng chính cô cũng không biết.

Viêm Dạ Tước bị lời của cô làm cho ngỡ ngàng, cảm giác đó chợt xông phá trái tim anh, thật đúng là một người bướng bỉnh, theo thói quen dùng bàn tay tràn đầy máu tươi phủ trên đầu cô, trầm giọng nói: "Được, vậy thì cùng đi, em cùng tôi."

Trình Du Nhiên tựa như đã quen với cử động đó của anh, trên mặt đầy bụi nâng lên nụ cười đẹp mắt, giờ tay lên làm một tư thế OK.

Phi Ứng và Bôn Lang nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng ngẩn ra, Viêm Dạ Tước xoay người, giờ tay lên ý bảo mọi người rút lui.

Rất nhanh, hai người hành động nhanh chóng chia làm hai đội che chở cùng bảo vệ nơi này, Viêm Dạ Tước tiện tay kéo Trình Du Nhiên, xoải bước rút lui hướng rừng cây, lần này anh làm hoàn toàn khác so với trước kia, anh không có đón lấy nguy hiểm mà lên và quên an nguy của mình, cuối cùng anh lựa chọn rút lui.

Mưa bom bão đạn, vô số tiếng nổ mạnh vang lên, trùng kích cực lớn, tốc độ bọn họ rút lui rất nhanh, giống như là Viêm Dạ Tước đã sớm có chuẩn bị, Đan Hùng mang theo đoàn xe tới tiếp ứng, Viêm Dạ Tước lôi kéo Trình Du Nhiên tiến vào trong xe, đoàn xe xuyên qua đường núi ngoằn ngoèo rút lui.

Kẻ địch đang muốn đuổi theo tới, lúc này chợt bị người dẫn đầu gọi lại, "Không đuổi theo."

Người đàn ông đi tới, khuôn mặt anh tuần cương nghị dần dần hiện lên rõ ràng ở trong hỗn độn, người đàn ông này chính là Tần Tử Duệ, một thân quần áo màu đen, nhìn phương hướng đoàn xe biến mất.

"Tại sao không đuổi theo, lần này chúng ta hợp tác nói rõ là phải giết chết Viêm Dạ Tước!" Bá vai Diehl bị thương đi tới, mặt tức giận mà hỏi.

Tần Tử Duệ chậm rãi xoay người, mắt lạnh nhìn Diehl, "Tôi làm việc không cần bắt luận kẻ nào đến nhắc nhở, bây giờ ông vẫn nên lo lắng cho chính mình đi!"

Nói xong, anh ta liền mang theo thuộc hạ rời đi, sắc mặt Diehl xanh mét, lần này không tiêu diệt gọn Viêm Dạ Tước, cuộc sống sau này của ông ta sẽ không dễ chịu, chỉ là, ông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua như thế, còn cô gái lừa gạt ông ta, ông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho!

Đoàn xe Viêm Dạ Tước đi về nhà cổ, Trình Du Nhiên hình như là một muốn chết rồi, ngồi ở trong xe liền ngủ mất, đầu lắc lư, cả thân thể đổ xuống ngủ, đầu tìm được một vị trí thoải mái, cọ xát, tiếp tục ngủ.

Vị trí thoải mái cho đầu cô chính là chân Viêm Dạ Tước, anh nhìn bộ dáng của cô, mày cau lại, đưa tay mon tron sọi tóc xốc xếch của cô cài ra sau tai, khuôn mặt ngủ say này thể nhưng lại có một loại cảm giác quen thuộc.

Phi Ứng và Bôn Lang ở bên cạnh nhìn, cũng không dám cất tiếng, chỉ liếc mắt nhìn nhau.

Lúc này, đoàn xe đã lái vào tòa nhà cổ, Phi Ứng nhanh chóng xuống xe mở cửa, "Lão đại, tay của anh có thương tích, để tôi đưa Trình tiểu thư trở về phòng nhé."

"Không cần! Các cậu tới thư phòng trước chờ tôi." Viêm Dạ Tước trầm giọng nói, nhanh chóng ôm ngang người Trình Du Nhiên, sải bước đi vào nhà cổ, bọn Phi Ứng không thể làm gì khác hơn là nghe lời lão đại, đi thư phòng trước, vừa đứng dừng phải Tiểu Nặc từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy bọn họ trở lại, lập tức tiến lên hỏi: "Mẹ cháu đâu?"

"Cậu nhóc, bây giờ cháu tốt nhất không nên đi quấy rầy mẹ cháu." Bôn Lang khom người nói về thần bí với cu cậu.

"Tại sao?" Tiểu Nặc mở to mắt, giống như những lời này đưa tới hứng thú cho cu cậu.

Bôn Lang chỉ cười cười, không trả lời rồi rời đi, Tiểu Nặc đứng tại chỗ, lạnh lùng khề hừ, "Không nói cho cháu thì chính cháu tự đi xem là được rồi, Lợi Ân, mày nói phải không."

Ngao ~ Lợi Ân đứng ở bên cạnh cu cậu, khề kêu một tiếng, giống như là đang trả lời cu cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đừng đụng mẹ cháu

Ngoài cửa sổ, đêm đã về khuya, cả tòa nhà cổ hết sức yên tĩnh.

Trong phòng phong cách châu Âu, Viêm Dạ Tước nhẹ nhàng đặt Trình Du Nhiên lên giường.

Trình Du Nhiên giống như là một con mèo lười biếng, vừa kê sát tới giường đã chuẩn bị tìm một tư thế cùng vị trí thoải mái, quần lầy chần vào trong ngực.

Viêm Dạ Tước nhìn đáng vẻ cô ngay cả ngủ đều không an phận, nhắm mày, dọc theo bên giường ngồi xuống, đưa tay đắp chăn cho cô.

Trình Du Nhiên đang ngủ chợt dùng một tay hất tay anh ra, trong miệng lầm bầm: "Tôi không muốn anh phụ trách, tôi không muốn!"

Cô cau mày, gương mặt cau có, hình như mấy năm này thường nằm mộng, đêm hôm sáu năm trước, có lẽ, đối với cô mà nói, cô không quên được.

Viêm Dạ Tước không biết những cái này, nhưng lại bị những lời cô nói làm cho nét mặt không khỏi ngơ ngẩn, những lời này, dường như anh đã là từng nghe ở đâu rồi, đáng vẻ cô ngủ say, bất tri bất giác khiến anh đưa tay khẽ vuốt tóc cô lần nữa.

Trình Du Nhiên cảm thấy có cái gì ở trên mặt cô, có chút cảm giác nhột, đưa tay gãi gãi, chếp chếp đôi môi hồng, vẫn ngủ say ở chỗ cũ.

Tay anh sờ nhẹ đến mặt cô, ấm áp lan tràn từ ngón tay, chảy vào trái tim lạnh lẽo, anh lại rất thích nhìn cô ngủ say sưa, đáng vẻ an tĩnh, rồi lại nhớ đáng vẻ cô ngày thường so đo cùng mình, giống như là hôm nay, cô xông lại, thở phè phè nói đừng nghĩ giao cô cho người khác.

Ở trong thế giới của anh, cho tới bây giờ đều chưa từng có ấm áp như thế, chưa bao giờ có cảm giác đó, nhưng cũng tương đối quen thuộc.

Ấn núp ngoài cửa, bóng dáng nho nhỏ đang đứng, Tiểu Nặc lười biếng cầm hai tay vào túi, một đôi tròng mắt đen nhìn hình ảnh trong phòng, đưa tay sờ sờ cằm, ừ, lấy kinh nghiệm quan sát nhiều năm của cu cậu mà nói, xem ra lão đại Viêm thích mẹ, khỏe miệng cu cậu nâng lên nụ cười tà khí, Lợi Ân đứng ở phía sau Tiểu Nặc, đáng vẻ thoát nhìn rất bình tĩnh, giống như là nó đã sớm biết chuyện này.

Viêm Dạ Tước đắp chăn thay Trình Du Nhiên, đi ra khỏi phòng đóng kín cửa, xoay người liền thấy một người một sói đứng ở cách đó không xa.

Lợi Ân nhìn thấy chủ nhân thì chạy nhanh tới, đầu cọ xát ở trong tay chủ nhân, Viêm Dạ Tước vỗ vỗ nó, ý bảo nó qua một bên, Lợi Ân rất biết điều liền đứng sang.

"Cháu ở nơi này làm gì?" Giờ này mà cậu nhóc này còn chưa ngủ, Viêm Dạ Tước nhú nhú mày, hỏi.

Đôi tay Tiểu Nặc vây quanh ở trước ngực, một bộ đại nhân nhỏ, giương mắt nhìn về phía người đàn ông cao lớn trước mắt, không chút sợ hãi nói: "Không được cháu đồng ý, chú không thể đụng mẹ cháu." Với mấy chú trước kia thì không tính là nguy hiểm gì, chỉ là, lần này nhìn chú này không giống, mặc dù khá thích lão đại lãnh khốc này, nhưng cu cậu không muốn có người giành mẹ với mình, mẹ là của cu cậu!

Cậu nhóc này chạy tới đàm phán với mình ư? Viêm Dạ Tước cúi đầu nhìn cậu nhóc tính tình hơi giống Trình Du Nhiên, không thể không nói, bọn họ quả nhiên là mẹ con, rất kỳ quái, cu cậu nói với mình như vậy, anh thế nhưng không hề tức giận.

Viêm Dạ Tước giãn lông mày mới vừa nhú lại, đưa tay vỗ vỗ trên đầu cậu nhóc, đang muốn đi đến phòng họp thảo luận.

Lúc này, Tiểu Nặc không phục, nghiêng đầu, mở miệng nói: "Chú đừng chạm mẹ cháu nữa, cẩn thận ba cháu không tha cho chú!"

Viêm Dạ Tước nghe thế chợt dừng bước, cậu nhóc này nói lời ngược lại đưa tới hứng thú cho anh, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Nặc, trầm giọng hỏi: "Ba cháu là người nào?"

"Ba cháu." Tiểu Nặc suy nghĩ ở trong đầu, ngẩng đầu, không cam lòng nhận thua nói: "Ba cháu là người rất lợi hại."

"Rất tốt, chờ ba cháu xuất hiện thì cháu hãy nói với chú những lời này." Viêm Dạ Tước cũng tò mò về người ba trong miệng cu cậu, anh thật muốn xem là một nhân vật lợi hại thế nào, "Hiện tại, cháu nên đi ngủ."

"Cháu không muốn đi." Tiểu Nặc không ngờ vị lão đại này khó trị đến thế, thật là hơi khó giải quyết, "Cháu đi tìm mẹ ——"

Cu cậu còn chưa nói xong đã bị Viêm Dạ Tước xách lên, "Mẹ cháu mệt mỏi đang ngủ, cháu mau trở về ngủ."

Nói xong, cứ thế xách cu cậu, đi thẳng tới phòng cu cậu, Tiểu Nặc không phục kêu Lợi Ân giúp mình, cu cậu thế nhưng lại quên mất Viêm Dạ Tước mới đúng là chủ nhân của Lợi Ân.

Lợi Ân theo ở phía sau, xem chủ nhân lớn, lại nhìn chủ nhân nhỏ, gương mặt khó xử, nó làm sói cũng không dễ dàng gì.

Tiểu Nặc bị ném ở trên giường, có chút không phục nhìn chằm chằm Viêm Dạ Tước, trong lòng cũng rất rõ ràng, hiện tại cu cậu không đầu lại anh, thân thể nhỏ bé cuộn vào trong chăn.

Viêm Dạ Tước thấy cu cậu nằm xuống, lúc này mới xoay người đi ra ngoài, cũng không có giận Tiểu Nặc, chỉ là không hiểu, khi cu cậu nói ba nó, anh hơi giận dữ.

Xoải bước đi tới phòng họp, Tiểu Chấn Vũ cũng ở trong phòng họp, nhìn vết thương trên cánh tay anh rạn nứt, kết quả là lấy thân phận bác sỹ cảm hòm thuốc tiến lên băng bó lại giúp anh.

"Tước, lần này thật không giống cậu, làm sao lại rút lui?" Tiểu Chấn Vũ vừa băng bó vừa tò mò hỏi, anh ta biết Viêm Dạ Tước dù gặp phải chuyện nguy hiểm thế nào, cũng sẽ không rút lui, vậy mà, lần này lại bảo rút lui, thứ này cũng ngang với đem Diehl thả hổ về rừng, "Sợ rằng lần này, ba cậu nhất định sẽ tìm cậu."

Sắc mặt Viêm Dạ Tước biến thành lạnh lẽo, băng bó kỹ xong, anh mặc quần áo, vẫn trầm mặc không nói, sai bước đi đến trước bàn hội nghị.

"Lần này liên thủ cùng gia tộc Diehl hẳn là Lục Tường, lúc đó tôi có thấy Tàn Từ Duệ." Nghĩ thấy Tàn Từ Duệ, Phi Ứng cũng nhớ tới lần thu hồi hàng, cả đồng hàng vậy mà chỉ cầm lại hai phần ba, tuy nhiên, không thấy Tàn Từ Duệ đâu cả.

Lúc này, Đan Hùng cũng mở miệng nói: "Lão đại, gia tộc Diehl có hành động, chuyện lần này không giải quyết, không tốt giao phó với mấy trưởng lão và Viêm gia."

Anh làm vẫn luôn không cần giao phó trước với bất kỳ ai, nhưng lần này là chuyện của gia tộc Diehl, nếu anh không làm được, Bang chủ già nhất định sẽ nhúng tay, Viêm Dạ Tước dựa vào cái ghế, tay phải sờ sờ chiếc nhẫn trên tay trái, khí lạnh quanh thân bức người, lạnh lùng nói: "Gia tộc Diehl cũng đến lúc biến mất rồi!"

Bôn Lang có chút nghi vấn: "Lão đại, ý của anh là."

"Tôi nghĩ ý Tước nói là, chúng ta đã có đầy đủ cơ để hành động, không phải sao?" Văn Long nhếch miệng lên cười tà khí, lần này đã khiến cho bọn họ có cơ động thủ, "Ba nuôi đã đi tổng bộ, phủ Hội An là người nhà họ Viêm, lúc này chúng ta hành động thật đúng dịp."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Dừng Đưa Vời Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Nỗi đau của Lâm

Vào đêm Trình Du Nhiên ngủ, Newyork xảy ra chuyện rung chuyển rất lớn.

Viêm Dạ Tước điều khiển phần lớn quân đội suốt đêm, tiến hành hành động càn quét tiêu diệt đối với khu vực thế lực có liên quan đến Diehl, tàn nhẫn muốn nhổ tận gốc thế lực hắc đạo của gia tộc Diehl, cuối cùng, khiến cho gia tộc Diehl vì tồn vong và danh dự của gia tộc, liên hiệp cùng nhau trục xuất Diehl.

Nhưng dưới sự giúp đỡ của Lục Tường, Diehl chạy trốn, song thế lực của ông ta ở Newyork đã kết thúc vào tối nay, hơn nữa bị Viêm Lân, Hoắc Bối Nhi, người của ba gia tộc lớn đuổi giết.

Đây chính là giá cao khi động thổ trên đầu thái tuế*.

* Nghĩa là xúc phạm người có quyền thế.

Ngày hôm sau, xử lý xong chuyện của gia tộc Diehl đã là buổi chiều, Viêm Dạ Tước một đêm không ngủ, mang theo thuốc hạ hấp tập trở lại toàn nhà cô, vừa đi vào tới đại sảnh, liền đụng phải quản gia vội vã chạy xuống từ trên lầu, chạy vội tới chỗ Viêm Dạ Tước, vội vàng nói: "Tiên sinh, không thấy Trình tiểu thư và Nặc thiếu gia đâu cả!"

"Đã tìm toàn bộ?" Viêm Dạ Tước tăng nhanh bước chân, vừa nói vừa đi tới hướng phòng Trình Du Nhiên.

"Đã tìm toàn bộ, buổi sáng Trình tiểu thư và Nặc thiếu gia còn xuống lầu ăn bữa sáng, bảo là muốn ngủ, tôi không đi quấy rầy, buổi trưa đi mời cô ấy xuống ăn cơm trưa, trong cửa cũng chỉ nói một câu dừng ảm ỉ cô ấy, buổi chiều tôi dặn Maya đi đưa chút trà bánh cho bọn họ, mở cửa, người đã không thấy tăm hơi."

Quản gia vừa đi vừa nói, cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước, bởi vì ông ta rất rõ ràng, hiện tại tiên sinh đang tức giận.

Viêm Dạ Tước đi vào gian phòng, đảo qua bên trong trống trải không ai, cả khuôn mặt càng thêm khí lạnh bức người, chỉ thấy máy tính bảng trên khay trà, xem ra, bọn họ ăn bữa sáng xong rồi rời đi, anh nhìn bên trong, chỉ thấy Lợi Ân bị dây thừng trói buộc, đáng thương mờ mờ hai mắt hướng chủ nhân.

Viêm Dạ Tước khom thân thể xuống, cời dây trói ra, nó cũng ngồi yên tĩnh, không dám hé răng, chỉ sợ chủ nhân sẽ lừa giận ngút trời.

Lúc này, Phi Ứng tiến lên, hỏi: "Lão đại, có muốn phái người đi tìm kiếm hay không."

"Không cần!" Viêm Dạ Tước không để ý vết thương, cánh tay dùng sức vung, đứng yên tại chỗ, mặc dù trên mặt không nhận thấy bất kỳ dấu hiệu nào, Trình Du Nhiên không chỉ là một con mèo lười, hơn nữa còn không an phận, anh đã sớm lĩnh giáo rồi, nhưng lần này, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô biết, giá cao phải trả cho việc không an phận.

"Hắt xì!" Trình Du Nhiên chợt hắt xì, xoa lỗ mũi một cái, có chút cảm giác ê ẩm, có loại dự cảm xấu.

Tiểu Nặc quay đầu, nhìn mẹ, nói: "Một là nắng hai là mong, xem ra có người đang mắng mẹ."

Trình Du Nhiên liếc con trai, nói: "Con ăn kem đi."

Dù sao đối với cô mà nói, bị chửi cũng không thiếu mấy miếng thịt, cô mới không so đo, tóm lại, hiện tại cô tự do là tốt rồi, ăn sáng xong, bọn họ sắp đặt máy tính bảng ở trong phòng, hơn nữa cái đặt giọng nói trả lời, cho nên, thời điểm có người gõ cửa, sẽ tự động trả lời.

Lúc này mới có thời gian để bọn họ chạy đi.

Nghĩ tới đây, khỏe miệng cô nâng lên một tia hờ hê, đạp chân ga, xe rất nhanh đi đến đường lớn số năm.

Tiểu Nặc ăn một miếng kem, lại hỏi: "Mẹ, chúng ta đi nơi nào đây?"

"Đi gấp đi Lâm của con, cô ấy gọi điện thoại cho mẹ, có một số việc, sau đó chúng ta lại về nhà." Trình Du Nhiên đem hành trình nói cho con trai, sau khi Tiểu Nặc nghe, dựa vào thành ghế nói: "Mẹ, không biết con đi Lâm thế nào nhỉ."

Đúng vậy, nghĩ tới lần trước đỡ đẻ giúp cô ấy ở Hongkong, đứa bé kia sinh thiếu tháng, cũng không biết hiện tại có khỏe không, còn nữa, không biết chồng cô ấy xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây, xe dừng ở bên ngoài khách sạn Hoàng Đình, Trình Du Nhiên mang theo Tiểu Nặc đi tới phòng ăn cao cấp.

Khách sạn này là một trong sản nghiệp nhà Hoắc Bối Nhĩ, phòng ăn ở tầng giữa khách sạn, phòng ăn xa hoa kiểu phương Tây, lúc này, nhân viên phục vụ nhìn thấy mẹ con bọn họ thì cung kính dẫn họ đi tới phòng ăn gần cửa sổ, vị trí yên tĩnh nhất.

Lâm đến từ sớm, vừa quay mặt sang nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, hai vệ sỹ da đen thủy chung đứng sau lưng, lạnh như tiền.

"Phu nhân, khách của ngài đã đến." Nhân viên phục vụ cung kính nói.

Lâm nhanh chóng quay đầu, mang theo nụ cười nói: "Cậu rốt cuộc đã tới, mau ngồi đi."

Trình Du Nhiên mang theo con trai ngồi xuống, hỏi: "Đứa trẻ thế nào?"

"Đứa trẻ rất khỏe mạnh, chuyện này thật phải cảm ơn cậu." Lâm cười cười, trên mặt không có âm lãnh như ngày ở hội nghị gia tộc, bởi vì, cô ấy đối mặt với bạn thân, "Thật ra thì, lần này tôi tìm cậu là muốn cậu giải phẫu cho chồng tôi."

"Anh ta xảy ra chuyện gì?" Trình Du Nhiên hỏi, Tiểu Nặc cũng không ngẩng đầu lên mà ở một bên chơi trò chơi.

"Não bộ trúng đạn, vị trí quá nguy hiểm, tìm rất nhiều bác sỹ cũng không dám tiến hành giải phẫu, nhưng nếu không lấy ra, cả đời anh ấy cũng chỉ có thể nằm ở trên giường." Lâm cười khổ, tiếp tục nói: "Hiện tại anh ấy gặp chuyện không may, trọng trách cả nhà liền rơi vào trên vai tôi, kỳ thực cậu cũng biết, những chuyện này tôi không làm được, nhưng nhất định phải làm những việc này thay chồng, hóa ra cậu chính là Vua Y chợ đen trong truyền thuyết, chỉ có cậu có thể giúp tôi."

Nghe Lâm nói, giờ mới hiểu được nguyên nhân cô ấy xuất hiện ở nơi đó, bởi vì chồng xảy ra chuyện, cô ấy phải chống đỡ cả gia tộc, thời điểm đó cô chưa từng gặp cô ấy, chỉ là, nếu một cô gái muốn giữ được người mình yêu cùng đứa bé, cái gì cũng có thể làm.

Lâm nhìn chung quanh, nhìn Trình Du Nhiên nói: "Bệnh tình chồng tôi cũng không thể nói cho ai, bởi vì, nói ra, nhà Hoắc Bối Nhĩ nhất định sẽ đại loạn, chỉ sợ ngay cả tôi và đứa bé đều sẽ gặp nguy hiểm, cậu hãy giúp tôi."

"Không cần nói nhiều, cậu đưa bệnh án chồng cậu cho tôi, tôi muốn xem trước mới biết được." Trình Du Nhiên sáng khoái nói, bởi vì, cô có thể hiểu được tâm tình của cô ấy, nếu có người thương tổn tới Tiểu Nặc, cô cũng sẽ có biến hóa cực lớn, hơn nữa để cho mình mạnh mẽ bảo vệ tốt đứa trẻ.

Nghe Trình Du Nhiên nói lời này, lúc này Lâm mới yên tâm, lập tức cầm lấy bệnh án từ thuộc hạ giao cho Trình Du Nhiên, sau đó cười cười, nói: "Cảm ơn."

"Hai chữ này vẫn nên nói sau đi."

Lâm gật đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Nặc, hỏi: "Lần trước tôi không có cơ hội hỏi cậu, ba Tiểu Nặc là ai vậy?"

Cô ấy vẫn luôn thắc mắc, Trình Du Nhiên sẽ đưa trẻ lớn như vậy, chỉ là, cô ấy tò mò, ba Tiểu Nặc là ai, không biết vì sao, đều cảm giác không phải chỉ là người bình thường, bởi vì từ trên người đứa bé này, cô ấy có thể nhìn ra điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nhà có khách quý

Nghe Lâm hỏi như thế, trong lúc nhất thời Trình Du Nhiên không biết trả lời thế nào.

Vậy mà, lúc này, Tiểu Nặc đang chơi trò chơi bông ngẩng đầu lên, nhìn Lâm, nói: "Cái vấn đề này con cũng hỏi mẹ rất nhiều lần, chính mẹ cũng không biết."

Trình Du Nhiên cười nhún nhún vai, tựa hồ đang nói cho Lâm, đúng như con trai tôi nói, dù sao, ba Tiểu Nặc là người nào, cô không muốn nói cho bất luận kẻ nào, dù là Lâm, bởi vì, trải qua những chuyện này, cô lo lắng chuyện truyền đi, sẽ mang đến nguy hiểm cho Tiểu Nặc.

"Cathy, cái này thật đúng là không giống cậu." Lâm có chút kinh ngạc, nhưng nhìn Trình Du Nhiên không muốn trả lời, cô cũng không hỏi nữa, nhưng trong lòng trước sau vẫn có chút ngạc nhiên, tại sao cô ấy trở thành thuộc hạ của Viêm Dạ Tước, hơn nữa, lấy trực giác của con gái, Viêm Dạ Tước còn rất lo lắng cho cô ấy, cô ấy cũng nghe theo Viêm Dạ Tước nói.

Ba người dùng trà chiều ở phòng ăn, Trình Du Nhiên mang theo con trai lái xe về nhà họ Mộ, ngày đó sau bữa tiệc nhà họ Lãnh, vài ngày rồi cô chưa về, không chừng họ nói mình gì rồi, nghĩ tới đây, hai người đi vào đại sảnh.

trong nhà họ Mộ, đám người làm đều không ngừng bận việc, ngay cả Vạn Tuyết Cầm cũng thu xếp khắp nơi, hình như hoàn toàn không để ý tới mẹ con họ trở lại, không hề chào mẹ con cô mấy ngày không trở về nhà, mà nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cứ tiếp tục phân phó người làm đi làm việc.

Tiểu Nặc kéo kéo quần áo mẹ, nhỏ giọng nói: "Mẹ, bọn họ đang muốn làm lễ gì sao?"

"Tháng này không có ngày lễ gì, quân khi gió gì, đi, lên lầu ngủ." Trình Du Nhiên cũng lười trông nom những việc này, hẳn là mời khách quý đến nhà, dù sao không quan hệ đến cô, không bằng trở về phòng ngủ.

Trong lúc Trình Du Nhiên mang theo con trai bước chân đi, Nhã Cầm kêu họ ở cửa, nhìn coi bọn họ đồng nhất ăn mặc mộc mạc, nói: "Chị tôi bảo tôi nói cho các người biết, tối hôm nay anh rể mời khách đến nhà, các người cũng nên đi thay quần áo khác, đừng làm cho nhà họ Mộ chúng tôi mất thể diện."

"Nhà họ Mộ chúng tôi? Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, trước mắt cô là họ Vạn." Trình Du Nhiên liếc cô gái không biết trường hợp nói chuyện, thật là có điểm không biết sống chết.

Vạn Nhã Cầm tức giận sắc mặt tái xanh, nếu không có chị cô, nhà họ Mộ còn cái gì, sớm đã không có, hiện tại để cho cô ta hài lòng, sớm muộn gì cô ta cũng bị chị cô đuổi ra ngoài, nghĩ tới đây, sắc mặt cô giãn ra, đi hướng thang lầu, mở miệng nói: "Quân Nhiên, con xuống đây, mẹ con tìm con có chuyện đây."

Quân Nhiên yên lặng đi xuống, trên mặt vẫn lạnh lùng, không nói gì, liếc mắt nhìn Trình Du Nhiên cùng Tiểu Nặc, sau đó đi tới chỗ Vạn Tuyết Cầm.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn đứa em trai này, cảm giác nó có rất nhiều tâm sự, có điều cũng không có quan hệ gì với cô, nghĩ vậy, cô đang muốn đi lên lầu.

Người làm chợt chạy vào, nói: "Phu nhân, lão gia cùng khách đến."

Lúc này, hai chiếc xe màu đen dài hào hoa lái vào cổng chính nhà họ Mộ, xe xuyên qua hoa viên, vòng qua ao nước, ngừng lại trước biệt thự.

Mộ Vi Chi đẩy cửa cho người trong xe, ngay sau đó, bóng dáng cao lớn đi ra.

Hai người đi vào đại sảnh biệt thự, lúc này, người trong nhà, bao gồm Trình Du Nhiên cũng chưa lên lầu, nghe được âm thanh người làm kêu to, nhìn hướng cửa.

"Vi Chi, anh trở lại, anh nói khách tới ư?" Vạn Tuyết Cầm mặc hoa lệ, khuôn mặt tươi cười yêu kiều đi tới, ánh mắt không khỏi rơi vào sau lưng chồng.

Vào lúc thấy người đàn ông sau người Mộ Vi, bước chân của bà ta nhất thời cứng đờ, sắc mặt cũng có chút cứng đờ, này, đây không phải là.

"Mộ phu nhân, quấy rầy." Giọng nói rất trầm thấp, điều này làm cho Trình Du Nhiên cảm giác hơi quen tai, song lúc người nói chuyện bước vào cửa, trong nháy mắt không chỉ là sắc mặt Vạn Tuyết Cầm cứng đờ, Nhã Cầm cũng có chút kinh ngạc nhìn người tới, ngay cả Trình Du Nhiên cũng sững sốt.

Bởi vì người đi tới chính là Viêm Dạ Tước, hôm nay anh mặc toàn thân tây trang màu đen cắt xén hoàn mỹ, bọc lại cả vai bị thương của anh, mặt anh tuần cấp cấp không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì, cũng không nhìn ra anh còn bị thương, xoa bước đi vào, mặc dù làm khách, cũng không che giấu được hơi thở vương giả, ánh mắt xẹt qua tất cả, cuối cùng rơi vào trên người một lớn một nhỏ ở cầu thang, ánh mắt trầm xuống.

Chính là cái ánh mắt này, khiến Trình Du Nhiên cảm thấy hết sức không ổn, khách quý tới nhà lại là Viêm Dạ Tước, đây là chuyện gì?

Tiểu Nặc cũng cảm thấy không rõ ràng, nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ giọng nói: "A a, mẹ, chúng ta không phải là xong đời chứ."

Đúng, dù thế nào cô cũng không nghĩ ra Viêm Dạ Tước sẽ tới nhà cô, còn là khách quý, cô cũng không nhớ, nhà họ Mộ có dính dáng gì cùng người trong hắc đạo.

Vào lúc này, tâm tình muốn xem trò vui của cô cũng không còn, nghĩ thầm, thừa dịp này tránh đi?

Có thể không? Thời khắc cúi đầu cùng con trai nhìn nhau, dự bị muốn xoay người, Mộ Vi Chi chợt gọi lại: "Viêm tiên sinh, để tôi giới thiệu một chút, đây là con trai tôi - Quân Nhiên, con gái tôi - Du Nhiên, còn có cháu ngoại tôi - Tiểu Nặc."

Trình Du Nhiên bị Mộ Vi Chi gọi lại, sống lưng nhất thời cứng đờ, không thể làm gì khác hơn là xoay người, trên mặt kéo ra nụ cười cứng ngắc, tựa hồ đang hỏi anh, tại sao anh muốn đến nhà họ Mộ!

Viêm Dạ Tước tựa như không xem ra tâm tư cô, thân thể cao lớn đứng ở trước mặt cô, trầm giọng nói: "Du Nhiên, đã lâu không gặp."

Âm thanh của anh rất trầm thấp, khiến Trình Du Nhiên ngẩn ra trong lòng, cái gì đã lâu không gặp, ngày hôm qua bọn họ còn gặp.

Nhưng Mộ Vi Chi nghe nói như thế, không khỏi có chút kinh ngạc hỏi: "Du Nhiên, các người quen biết?"

"Biết!"

"Không biết!"

Hai người gần như đồng thời phát ra âm thanh, có điều trả lời vừa khéo ngược lại, đây càng thêm rước lấy ánh mắt hoài nghi của Mộ Vi Chi.

Giờ khắc này, cô cảm giác không khí chung quanh mỏng manh, Viêm Dạ Tước, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?

Tối bất một con mèo cứng đầu cứng cổ, em cho là như vậy là có thể chạy trốn sao? Trình Du Nhiên nhìn thấu đáp án như vậy ở trong mắt Viêm Dạ Tước.

Chợt, bàn tay bao trùm trên đầu Trình Du Nhiên, sắc mặt trầm xuống, hỏi: "Không biết?"

Trình Du Nhiên nhìn lửa giận trong mắt Viêm Dạ Tước, biết mình nói sai nghiêm trọng, nuốt một ngụm nước bọt, kể từ khi gặp phải người này, cô sống sờ sờ như một người khổ, trong lòng thờ dài một cái, vội vàng khoát tay nói: "Biết, biết."

"Mộ lão tiên sinh, tôi có vài lời muốn nói riêng với thiên kim của ngài." Lúc này Viêm Dạ Tước mới buông tay ra, hướng Mộ Vi Chi ném một câu nói, liền lôi kéo Trình Du Nhiên đi tới vườn hoa, Tiểu Nặc thấy tình huống không tốt, cũng hấp ta hấp tấp đi theo.

Tất cả mọi người thấy đều có chút không giải thích được, chỉ là, biết đáp án, quan hệ bọn họ không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Biến hóa ghê gớm thật

Trình Du Nhiên bị Viêm Dạ Tước cương quyết lôi đến vườn hoa, sức lực của anh rất lớn, cả người giống như là bị lửa giận đốt người, Trình Du Nhiên thờ dài trong lòng, sớm biết có kết quả này, cô sẽ không trở về nhà họ Mộ, mang theo Tiểu Nặc đi chỗ khác vui đùa.

Viêm Dạ Tước bỗng dừng bước, xoay người, bàn tay bao trùm trên đầu cô, trầm giọng nói: "Đừng tưởng rằng em có thể chạy trốn."

Trình Du Nhiên ngẩn ra trong lòng, sao anh biết trong lòng mình nghĩ cái gì, nhìn sắc mặt của anh, cô cười cứng ngắc, nói: "Lão đại Viêm, nào có người muốn chạy trốn còn có thể chạy về nhà mình, chẳng lẽ, tôi không thể trở về nhà ư?"

"Không được sự đồng ý coi như trốn." Một tay Viêm Dạ Tước nắm chặt cổ tay cô, ngưng mắt nhìn cô, bá đạo nói.

Trình Du Nhiên coi như là đã biết người bá đạo, lại còn coi cô là người Viêm bang, xem ra cô cần mượn có giải thích một chút, anh mới không so đo cùng bản thân, nghĩ thế, Trình Du Nhiên giương mắt, nói: "Được rồi, tôi chạy, về sau tôi sẽ bẩm báo với lão đại, nhưng lão đại, anh cũng phải rõ ràng, đó cũng không phải là nhà của tôi ——"

"Em muốn, vậy sẽ là nhà em." Viêm Dạ Tước cắt đứt lời Trình Du Nhiên, giọng nói bình tĩnh hơn rất nhiều, đã không có tức giận như trước.

Chỉ là, anh nói lời này, thật ra khiến Trình Du Nhiên rung động, chỉ cần em muốn, đó chính là nhà em, lời của anh nghe đã rất rõ ràng, anh.

Trình Du Nhiên nhìn anh, kinh ngạc tại sao anh phải nói như vậy, tay Viêm Dạ Tước dời khỏi đầu cô, bỏ lại một câu: "Đi, đi vào."

Nói xong, xoay người đi, khiến Trình Du Nhiên không kịp nhìn sắc mặt anh, cũng đã cất bước đi tới phòng khách.

Trình Du Nhiên trốn mắt ở phía sau anh, chảnh cái gì mà chảnh, có điều trong lòng ngược lại ảm áp bởi vì câu rất đơn giản anh vừa nói, khoe miệng lo đang gọi lên ý cười nhợt nhạt, mà cô xem không thấy, Viêm Dạ Tước đi ở phía trước, trong nháy mắt sắc mặt cũng nhu hòa hơn rất nhiều, chẳng qua là rất nhanh biến mất.

Lúc này, Tiểu Nặc không biết từ địa phương nào chui ra, đôi tay vây quanh trước ngực, nhỏ giọng hướng mẹ nói: "Mẹ, dáng vẻ của mẹ thật giống như rất vui về."

"Thật sao? Mẹ vui về chỗ nào?" Trình Du Nhiên lập tức thu lại mỉm cười, nhưng lại vô tình lộ ra loại cảm giác đó.

Tiểu Nặc liếc mẹ một cái, bỏ lại một câu: "Trên mặt."

Sau đó, hấp ta hấp tấp đi theo sau lưng Viêm Dạ Tước, hô một tiếng: "Lão đại."

Viêm Dạ Tước không nói gì, dừng bước chờ đợi, Tiểu Nặc nhanh chóng chạy tới, hai người cứ như vậy cùng nhau đi vào phòng khách.

Trình Du Nhiên ở nguyên chỗ nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ, trong lúc vô tình, nụ cười khoe miệng càng đậm, nhưng nụ cười rất nhanh biến mất sau khi biết chuyện kế tiếp.

Bởi vì khách quý là Viêm Dạ Tước đến, bữa ăn tối càng thêm phong phú, Viêm Dạ Tước cùng Mộ Vi Chi từ thư phòng đi ra, cũng không biết anh và ba nói chuyện gì.

Trên bàn cơm, hai chị em Vạn Tuyết Cẩm biết rõ thân phận đối phương, cũng không dám nói nhiều một câu, chỉ cúi đầu ăn cơm, Quân Nhiên bên cạnh nhìn một chút, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Trình Du Nhiên cùng Tiểu Nặc ngược lại rất tự tại ăn cơm, tóm lại, ăn bữa cơm này, hai mẹ con bọn họ ngược lại ăn rất thoải mái.

Nhưng Mộ Vi Chi nói một câu, làm cho mọi người đều giật mình.

"Viêm tiên sinh, thời gian cũng đã muộn, không chê, ở chỗ này một đêm."

Cái gì? Muốn anh ở chỗ này một đêm? Lời này mà ba cũng hỏi ra, dùng ngón chân nghĩ cũng biết, người ta ở tòa nhà cổ, tới ở nơi này, vậy thì thật là đầu xả nước ——

"Vậy thì quấy rầy." Viêm Dạ Tước trầm giọng trả lời.

Trình Du Nhiên nhất thời thành đầu đá, anh cư nhiên đồng ý ở chỗ này, hôm nay anh ta sao thế?

Vào lúc Trình Du Nhiên trăm điều khó hiểu, Mộ Vi Chi cười cười, nói: "Làm sao sẽ quấy rầy, Du Nhiên, con mang Tước đến phòng khách."

Cô vốn có thể không nghe lời Mộ Vi Chi, nhưng vì thắc mắc, cho nên gật đầu, đứng lên, nói: "Xin mời đi theo tôi."

Thân thể cao lớn đứng lên, hướng mấy vị gật đầu một cái, ý bảo mình rời đi trước, liền đi theo Trình Du Nhiên lên lầu.

Lúc này, Tiểu Nặc cũng muốn đi theo, liền bị Mộ Vi Chi gọi lại bảo cu cậu ở lại với ông ngoại, Tiểu Nặc không thể làm gì khác hơn là nhìn mẹ cùng lão đại đi lên lầu.

Trình Du Nhiên cùng Viêm Dạ Tước đi tới hành lang lầu ba, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: "Viêm Dạ Tước, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Tối nay tôi cùng em ở nhà họ Mộ, ngày mai, em hãy trở về cùng tôi." Giọng điệu của anh rất là bá đạo, ánh mắt quét một vòng xung quanh.

Trình Du Nhiên chợt tiến lên ngăn anh lại, nói: "Tôi không muốn trở về, tôi đến Newyork còn có chuyện."

"Chuyện gì? Tôi giúp em." Trình Du Nhiên chưa bao giờ biết Viêm Dạ Tước sẽ nói nhiều thế ở trong một ngày, ngay cả bản thân Viêm Dạ Tước cũng không ngờ, tóm lại, ý tứ của anh chính là muốn Trình Du Nhiên không ở nơi này, nói xong, anh lướt qua cô, chuyển qua bên trái khóa cửa, trực tiếp đi vào phòng.

Mà gian phòng chính là phòng Trình Du Nhiên, Trình Du Nhiên lập tức hướng anh nói: "Phòng của anh không phải ở nơi này."

"Đây là phòng của em?" Viêm Dạ Tước nhìn lướt qua gian phòng, chung quanh giống như không có bao nhiêu biến hóa, đặc biệt là thấy tấm hình bé gái trên tủ đầu giường, xoay người ngồi lên trên ghế salon, cả cử động như vương giả, nhàn nhạt nói một câu: "Em có khác biệt rất lớn so với lúc nhỏ."

"Lúc nhỏ?" Trình Du Nhiên cho là anh nhìn hình mình nói, lại không ngờ anh còn có ý khác, cười nói: "Con gái 18 đại biến, anh không biết ư?"

"Lúc nhỏ em thật biết điều." Viêm Dạ Tước dựa vào ghế sa lon, âm thanh cũng không lạnh lẽo mà đầy mê hoặc.

Một lát Trình Du Nhiên mới hiểu được, anh mới vừa nói khi còn bé biến hóa rất lớn, cũng không phải diện mạo, mà là tính tình, anh làm sao sẽ biết những thứ này?

Viêm Dạ Tước ngao mạn ngồi trên ghế sa lon, hai chân thon dài bắt chéo, hai cánh tay bèn chặc mở ra gác lên trên lưng salon, hơi giương mắt nhìn bộ mặt nghi vấn của Trình Du Nhiên.

"Tôi đây ngồi, tôi có lời phải nói." Giọng nói mặc dù bình thường, nhưng mang theo uy nghiêm.

Trình Du Nhiên còn đang suy tư, ý tứ lời anh vừa nói, đã bị anh túm lấy cánh tay, dùng sức lôi kéo ——

Cả người ngã vào lòng ngực Viêm Dạ Tước, mặt mềm mại đụng mạnh vào lồng ngực vững chãi, Trình Du Nhiên nhú nhú mày, hỏi: "Chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Gối ôm (Thượng)

Cô ngọ nguyệt người, cảm giác tư thế này thật sự là quá không thích hợp, lại bị Viêm Dạ Tước thu lại cánh tay, một bàn tay to đem cô ôm trên hai chân anh chặt hơn, một bàn tay to khác bao trùm sau đầu cô, hỏi: "Hôm nay em đi gặp Lâm * Hoắc Bối Nhĩ?"

Anh ngưng mắt nhìn cô, giống như là hỏi thăm một người không nghe lời, cũng chờ cô trả lời.

Trình Du Nhiên có chút mất tự nhiên, giật giật thân thể, nói: "Tôi đi gặp bạn tôi thì có vấn đề gì không?"

Viêm Dạ Tước cũng không trả lời nghi vấn của cô, thu lại tay bao trùm cái ót cô, để cho cô nhích lại gần mình, hỏi tiếp: "Gặp cô ta vì chuyện gì?"

Vốn không muốn trả lời, tại sao chuyện gì cô đều phải hỏi báo với anh, khoảng cách của hai người xê xích không nhiều, nhưng cô dường như có thể cảm thấy hô hấp phái nam hùng hậu, nhất thời làm tim cô chột cuồng loạn, mặt trắng xanh ửng đỏ, vào lúc này, những ý nghĩ kia đều biến mất, bất tri bất giác mở miệng nói: "Chính là báo tôi làm giải phẫu cho chồng cô ấy, trong não chồng cô ấy có đạn, không có bác sỹ nào dám động dao lấy ra, nếu không lấy ra, e rằng chồng cô ấy có thể sẽ phải nằm ở trên giường cả đời."

Trình Du Nhiên cũng không biết cô lại thẳng thắn như vậy ở trước mặt Viêm Dạ Tước, nói xong liền hối hận, cô làm gì nhắc tới nhiều thế, thật là không chịu thua kém.

Song cô lại không biết sắc mặt của Viêm Dạ Tước càng thêm thâm trầm, đặt cô ở ghế sa lon bên cạnh, tự mình đứng lên, đi tới phía giường, tùy ý nói: "Chuyện này em không cần phải lo, gia đình Hoắc Bối Nhĩ rất phức tạp, em tốt nhất đừng lui tới quá nhiều với cô ta."

Trình Du Nhiên nghe anh nói, cũng không phục tùng, đứng lên, đi theo phía sau anh, nói: "Cô ấy là bạn tôi."

"Nếu bây giờ em còn bởi vì lúc trước coi cô ta là bạn thì đó chính là em vờ ngớ ngẩn." Giọng Viêm Dạ Tước trở nên lạnh lẽo, chột xoay người, nhìn Trình Du Nhiên, tùy ý ngồi xuống ở bên giường.

"Con người gặp phải một vài chuyện sẽ có biến đổi, chẳng lẽ anh chưa từng thay đổi, vừa sinh ra anh đã có dáng vẻ lãnh khốc đó à?" Trình Du Nhiên liếc Viêm Dạ Tước, chống nạnh tiếp tục nói: "Anh vẫn luôn không lễ phép thế hả, tùy ý ngồi ở trên giường người ta sao? Khuya lắm rồi, tôi dẫn anh về phòng cho khách."

Viêm Dạ Tước cũng không có đứng dậy, mở miệng nói: "Có phải em nên thay thuốc giúp tôi rồi không?"

Qua câu nói của anh, Trình Du Nhiên mới nhớ tới, người đàn ông trước mắt này còn đang bị thương, chỉ là, bộ dáng anh ngược lại hoàn toàn không nhìn ra, cho đến khi anh cởi áo khoác xuống, mới nhìn thấy chỗ đeo băng chảy ra vết máu.

"Anh đợi ở đây một lát, tôi đi lấy hòm thuốc." Trình Du Nhiên nhú nhú mày, đối mặt với người không thương tiếc bản thân kia, cô chỉ đành đi ra ngoài lấy hòm thuốc.

Viêm Dạ Tước nhìn bóng lưng cô rời đi, khóe miệng xẹt qua dấu vết nhỏ nhẹ, ánh mắt rơi vào hình trên tủ đầu giường, chính là Du Nhiên bảy tuổi, bộ dạng Tiểu Nặc đích thực rất giống cô khi còn bé, ký ức của anh đối với cô lúc nhỏ hãy còn mới mẽ, bởi vì, thời điểm gặp cô thì cô chỉ có bảy tuổi, mà năm ấy anh đi theo mẹ tới nhà họ Mộ, bởi vì mẹ họ là bạn tốt của nhau.

Khi đó anh vẫn còn là đứa con hoang bên ngoài của Viêm Lệnh Thiên, không có địa vị, dù là bị thương, cũng sẽ che đậy kín, không để mẹ lo lắng cho mình.

Cô lại phát hiện thương thế của anh, lôi kéo anh đi tới gian phòng của cô, len lén cho anh thuốc hơn nửa còn đem thuốc mình cất kỹ cho anh.

"Anh này, anh cầm lấy, mỗi ngày xúc vết thương một chút, đừng thấm nước, một tuần trị liệu một đợt, sau là tốt, nhưng anh nhất định phải nhớ đó."

Giọng nói non nớt của cô hướng về phía một bé trai hơn mình năm sáu tuổi nói, bộ dáng kia giống như là một vị bác sỹ rất chuyên nghiệp đang khuyên

cáo người bệnh, khiến cho trong lòng anh ảm áp.

Sau đó cô lại cười hướng anh nói: "Nếu anh không hiểu, vậy thì thường xuyên đến nhà em, em sẽ làm cho anh."

Anh gật đầu một cái, nhưng sau lần đó anh thế nhưng lại không tiếp tục cùng mẹ tới nhà họ Mộ, ở trong nhà họ Viêm, bọn họ đều không được thừa nhận, vì vậy, anh đi theo mẹ rời khỏi Newyork.

Nhìn bộ dáng cô tựa như không nhớ rõ, nhưng gian phòng này, người trong hình, anh thế nhưng lại nhớ rất rõ ràng, vừa bắt đầu, bởi vì cô làm giải phẫu cho Long Trạch Thu cầm đi vật của anh, anh mới bắt cô trở lại cứu chú Văn, hơn nữa anh cố ý muốn cô trở thành thuộc hạ của mình.

Có điều sau khi trở về đến Newyork, anh mới biết cô lại chính là em gái nhỏ năm đó, cho nên, lần này, anh quyết định để cô ở lại bên cạnh mình.

Trình Du Nhiên cầm hòm thuốc, bước nhanh trở về, đẩy cửa ra, nhìn thấy Viêm Dạ Tước vốn chỉ ngồi ở mép giường hiện tại đã nằm lên trên giường của cô.

Trình Du Nhiên vẫn luôn không thích người ta ngủ trên giường của mình, nhìn thấy vậy, sắc mặt cô trầm xuống, ôm hòm thuốc muốn rống lên, nhưng ngay khi đến gần, cô nhìn người đàn ông ngủ say ở trên giường, bước chân chợt ngừng lại.

Viêm Dạ Tước hơi nghiêng người, lồng ngực vững vàng bền chắc phập phồng, gương mặt tuấn tú cương nghị ít hơn sát khí thường ngày, rất yên bình, giống như là rất mệt mỏi.

Trình Du Nhiên nhìn anh như vậy, giống như là rất mệt mỏi, chẳng qua là cô biết sau hội nghị gia tộc Viêm Dạ Tước vẫn luôn bận rộn, chỉ sợ ngay cả thời gian ngủ cũng không có, hẳn là anh vừa trở lại nhà cô đã phát hiện không thấy cô, mới chân sau chạy tới, thật không biết, làm sao anh lại nhất định tóm cô ở bên người, sau đó chạy đến trên giường cô ngủ.

Nghĩ tới đây, Trình Du Nhiên thở dài một cái, thật là không hiểu cái người quên mất chuyện tình sáu năm trước không còn một mống, hiện tại đến cùng là đang suy nghĩ cái gì, ngay cả bị thương cũng không để mình nghỉ ngơi thật tốt.

Trình Du Nhiên để hòm thuốc ở tủ đầu giường, ngồi bên giường, thận trọng cắt bỏ băng gạc quấn ở trên bả vai, hết sức chuyên nghiệp thay thuốc xong, quấn băng gạc, tay không cẩn thận chạm vào vết thương trên ngực trái anh, cô nhớ vết thương này, trong nháy mắt, rất nhiều thứ xuất hiện thoáng qua trong đầu.

Anh cầm đĩa máu tươi nằm ở trên bàn mổ, chợt bắt được tay cô, hỏi: "Cô là ai! ?"

"Tôi là bác sỹ, anh nằm xuống, tôi muốn lấy đạn ra." Cô nhìn người bị thương trên giường, đã thành như vậy còn có hơi sức hỏi những thứ này, trong mắt tràn đầy không tin tưởng, giống như là bất cứ lúc nào cũng có người lấy tính mạng anh, thấy anh nhìn chung quanh, cuối cùng đưa mắt rơi vào trên mặt cô, lạnh lùng nói: "Kết thúc giải phẫu, cô, lập tức rời đi."

"Tôi cũng muốn đi nhanh một chút." Cô cười cười, tiêm thuốc mê cho anh, cũng không biết ý tứ trong lời anh nói.

Trình Du Nhiên nhíu mày, tại sao mình lại nhớ tới những thứ này, lắc đầu một cái, để cho mình không suy nghĩ, đưa tay đắp chăn cho anh, lại phát hiện anh mở mắt, lẳng lặng nhìn mặt cô, chợt, duỗi cánh tay, kéo cả người cô vào ngực anh, "Đừng động!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Gối ôm (Hạ)

Viêm Dạ Tước chợt duỗi cánh tay, Trình Du Nhiên còn không kịp phản ứng, cả người đã bị kéo đến trên giường, thân thể dán vào lồng ngực rắn chắc, Trình Du Nhiên động thân thể, muốn gãy giữa.

"Đừng động." Giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu Trình Du Nhiên, hai cánh tay dùng sức nhốt chặt cô, không để cho cô có khả năng nhúc nhích.

Trình Du Nhiên không thể làm gì khác hơn là thở dài một cái, cô thừa nhận, sức lực của mình không bằng anh, hôm nào cô phải rèn luyện, phải luyện thành cao thủ, mới có thể địch nổi anh.

Viêm Dạ Tước thấy cô không hề động nữa, nheo mắt lại, khoe miệng không khỏi khẽ nâng lên, hơi thở phái nam vừa nồng vừa nặng phát ra từ mũi, đưa tay đem đầu cô vùi vào trong cánh tay mình.

Trình Du Nhiên nhíu chặt mi tâm hơn, rồi lại không có cách nào nhúc nhích, chỉ có thể làm gối ôm sống sờ sờ cho lão đại bá đạo.

Hơn hết, dán lồng ngực anh, có thể cảm thấy hô hấp của anh nồng hậu, mặt cô đỏ lên, có chút cảm giác sung huyết, vậy mà, người cường chế ôm lấy cô lại ngủ ngon an tường, hô hấp vững vàng bao phủ ở đỉnh đầu cô, Trình Du Nhiên ngẩng đầu nhìn ngũ quan cương nghị kia, khi anh ngủ, xem ra vui bót

sát khí thường ngày.

Nhận thấy anh thật sự mệt mỏi, ngủ rất sâu, nhưng cô không hiểu, rõ ràng đã ngủ, vẫn còn có thể ôm chặt lấy cô, chỉ cần cô hơi động một cái thì lại thu chặt cánh tay, Trình Du Nhiên nhũ nhũ mảy, vì để anh hô hấp bình thường, cô không thể cử động nữa.

Viêm Dạ Tước dựa vào bả vai cô, mùi thơm ngát nhàn nhạt xông vào mũi, để cho anh cảm thấy thoải mái cùng an tĩnh, những ngày qua, anh đều chưa từng cảm giác người nào thật tốt như vậy.

Đúng, anh có một giấc ngủ ngon, cũng ngủ đủ rồi, cô đã bị giày vò không giống người, nhìn chăm chăm hai mắt quầng thâm tựa như gấu trúc.

Sau khi tỉnh lại câu nói đầu tiên của anh là: "Em mau thu dọn đồ đạc, sau bữa ăn sáng hãy rời đi cùng tôi."

Nói xong, anh mặc áo khoác vào liền đứng lên ra khỏi gian phòng, tinh thần trên mặt gấp trăm lần, nhưng cô đây?

Cô là người yêu thích ngủ nhất, cả đêm đều không có cách nào ngủ, đối với cô mà nói đã là hành hạ lớn nhất, thế mà còn phải làm gối ôm cho anh, hiện tại toàn thân cứng ngắc, động một cái liền đau lưng.

Trình Du Nhiên đỡ eo, thật vất vả đi từ trên lầu xuống ăn điểm tâm, lúc này, đầu sỏ gây nên đã sớm thân nhiên ngồi cạnh lão già ăn, Tiểu Nặc cũng ngồi ở bên cạnh anh, cầm một ly sữa tươi uống một hớp, hướng mẹ hỏi: "Mẹ, mẹ lại dậy trễ."

"Mau ăn bữa ăn sáng của con đi, đừng nói nhiều." Cô căn bản cũng chưa ngủ, rời giường thế nào, Trình Du Nhiên liếc nhìn Tiểu Nặc, nói

Tiểu Nặc cong miệng lên, cầm dao nĩa lên dùng com giống như thân sĩ.

Trình Du Nhiên đi tới vị trí của mình, ngồi xuống, cô không ngủ, nhìn thức ăn ngon trước mắt một chút khẩu vị cũng không có.

Dùng nĩa trộn thức ăn trong đĩa, nghe Viêm Dạ Tước và lão già nói chuyện.

"Viêm tiên sinh muốn giúp đỡ bệnh viện của chúng tôi, thật đúng là vinh hạnh cho chúng tôi." Cả đời này ông đều vì nhà họ Mộ, vì bệnh viện, trước mắt mà nói, về mặt tài chính của bệnh viện thực sự không đủ, cần phải có sự giúp đỡ, không ngờ Viêm Dạ Tước tìm tới mình, hiện tại ông chỉ muốn giữ được bệnh viện khi ông còn sống.

"Không cần vinh hạnh, nếu như Mộ lão tiên sinh có thể đồng ý yêu cầu của tôi, tôi dĩ nhiên sẽ lưu tâm giúp đỡ." Viêm Dạ Tước nâng tròng mắt lên, lạnh lùng nhìn Mộ Vi Chi.

Lúc này, Vạn Tuyết Cầm mở miệng hỏi: "Không biết Viêm tiên sinh có yêu cầu gì?"

"Sau này Du Nhiên sẽ thừa kế cả bệnh viện." Viêm Dạ Tước nói rất đơn giản, lại làm cho hai người ngồi ở trước bàn kính ngọc, cũng bao gồm Trình Du Nhiên đang đảo bữa ăn sáng, cô ngẩng đầu lên kính ngọc mà nhìn Viêm Dạ Tước, muốn biết rốt cuộc anh muốn làm cái gì.

Nhã Cầm bên cạnh ăn bữa ăn sáng, nói trước, "Sau này Quân Nhiên mới đúng là người thừa kế bệnh viện ——"

Còn chưa có nói xong, Nhã Cầm đã bị chị gái kéo, ý bảo cô ta không nên nói nữa, tựa hồ đang chờ chồng nói, bởi vì bà ta rất rõ ràng tình huống gia tộc nhà họ Mộ, Trình Du Nhiên căn bản không thể nào thừa kế gia nghiệp.

"Viêm tiên sinh, người thừa kế nhà họ Mộ chúng tôi luôn luôn là đàn ông, việc này sợ rằng." Mộ Vi Chi rất rõ ràng điểm này, nếu để Trình Du Nhiên thừa kế, như vậy những thân thích nhà họ Mộ nhất định sẽ nổi loạn, ban đầu ông bởi vì nghe lời ba mình, muốn giữ được bệnh viện nên phải có một đứa con trai.

"Nếu như Mộ lão tiên sinh không đồng ý, vậy tôi sẽ không suy tính đến việc đầu tư nữa." Viêm Dạ Tước để dao nĩa xuống, trên mặt hẳn là tuyệt tình, nhưng trước mắt mà nói, Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc đều chưa từng thấy qua Viêm Dạ Tước có cử động thân sĩ như thế này.

"Tôi muốn biết, tại sao Viêm tiên sinh lại có yêu cầu này?" Mộ Vi Chi cũng là người từng trải việc đời, hình như nhìn ra cái gì liền mở miệng hỏi.

Viêm Dạ Tước đứng lên, đi tới bên cạnh Trình Du Nhiên, bàn tay bao trùm trên đầu cô, trầm giọng nói: "Bởi vì Du Nhiên là cô gái của tôi."

Lời của anh không nặng không nhẹ, nghe ấy sao khẳng định đến thế, lời này khiến tất cả mọi người khiếp sợ.

Cơ thể Trình Du Nhiên cứng đờ, máy móc xoay người, ngẩng đầu lên, nhìn Viêm Dạ Tước, anh, anh nói gì?

Tiểu Nặc nhìn mẹ một chút, nhìn lại lão đại Viêm một chút, cậu biết sẽ là như thế này, lão đại coi trọng mẹ, có thể hay không, vị lão đại Viêm này sẽ trở thành ba ghê của cậu đây? Như vậy cậu sẽ là người hắc đạo, sau khi lớn lên sẽ phải đầu quân vào hắc đạo sao?

Trong đầu Tiểu Nặc không ngừng suy nghĩ kỳ quái, nhẩn mảy lại giãn ra, chỉ là, như đã nói qua, giờ khắc này lão đại Viêm xem ra cực giỏi, chính là muốn cho những người này xem mẹ cũng không phải là dễ khi dễ.

Tay Viêm Dạ Tước di chuyển đến trên cánh tay cô, một tay lôi cô lên, nhìn cô, thân nhiên nói: "Em ghét cái nhà này bao nhiêu, tôi biết rõ, em muốn cứu cũng phải xem bọn họ có đáp ứng hay không, nếu bọn họ đều không đáp ứng, vậy thì cùng tôi về nhà nhé."

Giọng điệu này rất nhạt, lại bao hàm cung chiều anh chưa từng biểu hiện ra trước mặt người khác, mà về nhà trong miệng anh, chính là nhà của anh, Trình Du Nhiên ngu ngơ, chẳng lẽ đây chính là thù lao cho việc cô làm gối ôm một đêm ư?

Viêm Dạ Tước nhìn về phía Mộ Vi Chi, lạnh lùng nói: "Nếu như các người không suy xét yêu cầu tôi nói, sẽ không ai đầu tư vốn cho ông."

Lời của anh rất rõ ràng, nói đúng hơn là không người nào dám đối nghịch với Viêm Dạ Tước anh, đầu tư tiền cho bệnh viện nhà họ Mộ.

Đối với một lão đại Hắc bang khát máu mà nói, cách làm này đã là anh rất khoan dung, sắc mặt của anh lạnh lẽo, ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Nặc.

Tiểu Nặc hình như biết ý lão đại, thân thể nhỏ vèo một cái, liền nhảy xuống từ trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Cô gái của anh

Trình Du Nhiên liếc nhìn con trai, thằng nhóc này bình thường cũng không nghe lời như vậy, Viêm Dạ Tước chỉ cho một ánh mắt, cu cậu liền ngoan ngoãn đứng lên, đối với mẹ nó thì chỉ biết đối nghịch, mọi người nói con gái lớn không dùng được, cô nghĩ cảm khái là con trai lớn nói không chừng cũng không giữ được.

"Đi, về nhà." Giọng Viêm Dạ Tước vang lên trầm thấp, người đã xoay người đi ra bên ngoài, bước chân rất nhanh.

Trình Du Nhiên nghe hai chữ về nhà kia, ảm áp, cũng không có dừng lại lâu, lôi kéo con trai nhanh chóng đuổi theo bước chân của Viêm Dạ Tước, Bôn Lang cũng cầm lấy hành lý của bọn họ từ gian phòng, rất nhanh sẽ tiến vào xe, rồi khỏi nhà họ Mộ.

Mộ Vi Chi nhìn bọn họ rời đi, chỉ đứng lẳng lặng tại chỗ, đáng về xem ra hết sức bình tĩnh, cũng không nói gì, ngồi xuống, tiếp tục dùng bữa ăn.

"Anh rẻ ngàn vạn lần không thể đồng ý Viêm Dạ Tước, em không tin không có ai đầu tư cho bệnh viện." Nhã Cẩm khoái nhân khoái ngữ*, bị chị gái cho một ánh mắt, không dám nói tiếp.

* Khoái nhân khoái ngữ: ý chỉ con người thẳng thắn.

Mà lúc này đây, Vạn Tuyết Cẩm rốt cuộc không nhịn được, mở miệng nói: "Vi Chi, ông định làm như thế nào?"

Mộ Vi Chi giương mắt, nhìn Vạn Tuyết Cẩm, nói: "Vi nhà họ Mộ, tôi sẽ tìm Viêm tiên sinh thảo luận."

"Vậy ông đồng ý yêu cầu của cậu ta ư?" Phản ứng đầu tiên của Vạn Tuyết Cẩm chính là cái này.

"Chuyện này đến lúc đó rồi nói." Mặc dù Mộ Vi Chi nói như vậy, nhưng trong lòng rất rõ ràng, thời gian của ông không dài, phải mau sớm xử lý xong việc này, về phần con gái Du Nhiên của ông, nếu như là ở chung một chỗ cùng Viêm Dạ Tước, như vậy ông cũng không tính là yên tâm.

Lúc này, Trình Du Nhiên ngồi ở trong xe, trong lòng còn đang rung động vì chuyện vừa rồi, trước kia anh chỉ nói cô là người Viêm bang, là thuộc hạ của anh, nhưng vừa nãy, anh cư nhiên mở miệng nói cô là cô gái của anh, nghĩ tới đây, trong lòng Trình Du Nhiên dâng lên ngọn sóng, không tự chủ quay đầu nhìn về phía Viêm Dạ Tước, nhìn từ góc độ này, đường cong cương nghị phác họa một loại đặc biệt cùng lạnh lùng, anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, dựa vào thành ghế.

Tuy nhiên lúc Trình Du Nhiên nhìn anh, anh chợt mở mắt ra, ngưng mắt nhìn cô.

Trình Du Nhiên hít sâu một hơi, lấy dũng khí hỏi: "Vừa rồi tại sao anh phải nói như vậy?"

Cái gì là cô gái của anh, về nhà cùng anh, cô không cách nào hiểu, rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì, muốn làm gì, tại sao nói muốn cô thừa kế bệnh viện?

Thân thể Viêm Dạ Tước nghiêng về phía trước, nhìn Trình Du Nhiên, sắc mặt bình tĩnh, nói: "Đây không phải chuyện em muốn làm khi trở về Newyork sao?"

"Dù tôi muốn làm, anh cũng không nên nói như vậy, tôi không phải là cô gái của anh." Giống như có thể làm cô gái của anh thì cô nên cảm thấy vinh hạnh, loại cảm giác này khiến cô khó chịu cực kỳ.

Viêm Dạ Tước giống như là nổi giận, bị cô nói cho nổi giận, nắm lấy cánh tay cô, lạnh giọng khẳng định: "Bây giờ em chính là!"

Trình Du Nhiên bị cặp mắt tối sắc bén làm ngơ ngẩn, bởi vì lời anh nói, trong lòng ngẩn ra, muốn tránh, "Tôi mới không cần ——"

Lời kế tiếp, trong nháy mắt đều bị nụ hôn của Viêm Dạ Tước bao phủ.

Viêm Dạ Tước thừa dịp cô không để ý, tức giận bắt môi cô làm tù binh, vào lúc cô nói chuyện, trong nháy mắt khiến nụ hôn sâu hơn.

Tư vị tươi mát mê người làm cho anh lưu luyến quên về, không bao giờ muốn rời đi nữa.

Tay anh đặt ở hông cùng trên lưng cô, giam cầm cô, xuyên thấu qua y phục, cũng có thể cảm nhận được vẻ ấm áp mê người từ trên da thịt cô truyền đến, hôn bá đạo mà mang theo tức giận, giống như là đang cảnh cáo cô vừa nói chuyện không nên nói.

Thình lình hôn khiến Trình Du Nhiên hoàn toàn kinh ngạc, cánh tay anh không để cho cô có thể phản kháng, cả người dán chặt lồng ngực lửa nóng của anh.

Trình Du Nhiên tròn tròn mắt to, sững sờ nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, chóp mũi cao thẳng nhẹ nhàng đụng vào gương mặt cô, cảm nhận được anh hôn bá đạo lại dịu dàng cùng thờ dốc của phái nam, đều như dòng điện mãnh liệt nhất, điện làm toàn thân cô tê dại, để cho mặt cô trong nháy mắt đỏ bừng, mùi hương đặc biệt trên người anh chui vào chóp mũi theo đường hô hấp.

Trình Du Nhiên run nhẹ, lực cánh tay Viêm Dạ Tước càng thêm buộc chặt, kết thúc nụ hôn này, giọng nói hùng hậu vang lên bên tai cô: "Hiện tại, em rõ ràng rồi chứ?"

Trình Du Nhiên hơi luống cuống tay chân, chớ nói chi là trả lời câu hỏi của anh.

"Tại sao là tôi?" Cô muốn biết, tại sao là cô, rõ ràng anh là người hay quên, không nhớ rõ sự việc sáu năm trước, cô cũng tự nói với mình vô số lần, hãy xem đó như là tình một đêm, không nên suy nghĩ nhiều, anh thế nhưng lại xuất hiện lần nữa, nhất định mang cô theo bên người, bây giờ còn nói muốn cô làm cô gái của anh.

"Em có tư cách này." Viêm Dạ Tước nói rất đơn giản, ở phương diện tình cảm, anh luôn luôn không giới mở miệng, trong nháy mắt chỉ nghĩ ra một câu nói này.

Nhưng Trình Du Nhiên lại nhất thời cứng đờ, cũng bởi vì cô có tư cách này, cô cũng biết, không có chuyện gì tốt.

Rất nhanh, cô khôi phục vẻ mặt lười biếng trước sau như một, nói: "Thật đúng là đa tạ lão đại Viêm cho tôi cái vinh hạnh này, nhưng tôi muốn nói, bản thân tôi không thích hợp vào hắc đạo, hơn nữa sẽ không tìm người hắc đạo ở cùng nhau."

Viêm Dạ Tước nhú nhú mày, thật không biết trong đầu cô lấp rập thứ gì, trả lời anh cái này.

Trình Du Nhiên thấy anh không nói lời nào, lại tiếp tục nói: "Tôi chính là bác sỹ có sở trường dùng dao, cầm súng chỉ e rằng tôi không thích hợp, không bằng lão đại để cho tôi cùng Tiểu Nặc trở về Hongkong." Cô không cần tư cách đó, nếu chỉ là như vậy, cô chỉ muốn cùng Tiểu Nặc trở về sinh hoạt bình thường.

Song cô lại nghĩ thế nào cũng không ra Viêm Dạ Tước cũng sẽ vui đùa với cô, "Không biết dùng súng, từ hôm nay trở đi, luyện sẽ biết."

Trình Du Nhiên muốn coi những lời này chỉ là nói giỡn, nhưng cuối cùng cô sai rồi, mà là lỗi lầm nghiêm trọng, thật không biết trước mặt Viêm Dạ Tước, cô nói chuyện đều giống như nói Thiên Thư* ư? Vì sao người đàn ông này nghe không hiểu?

* Thiên Thư: văn chương chữ viết khó hiểu hoặc khó đọc.

Sau khi cô nói toàn những lời không thích hợp, anh thế nhưng phân phó Bôn Lang dạy cô luyện súng, hơn nữa còn yêu cầu trong vòng hai ngày, bắn vỡ bình thủy tinh xa mười mét

Vào lúc cô phải sống với hắc đạo, còn phải huấn luyện, kết quả, một ngày đi qua, tay nắm súng của cô bắt đầu đau nhức, cũng không bắn trúng giữa, Bôn Lang luôn được coi là Súng Thần cũng sắp phát điên vì cô, hướng cô cầu xin: "Chị hai, chị còn bắn không trúng, hôm nay em đây có thể sẽ rất bị thảm, chị xem như tội nghiệp cho em đi."

"Cái gì mà chị hai, tôi rất già à?" Trình Du Nhiên liếc Bôn Lang, cầm lấy súng, vào lúc này, cô thật vẫn cầm súng khơi lên tranh luận, cô cũng không tin không bắn trúng một lần!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Lão đại ra tay

Kết quả, kỹ thuật bắn của Trình Du Nhiên nát tới cực điểm thật đúng là ghi vào kỉ lục vĩ đại, hai ngày cộng lại bắn gần 1000 phát súng, bình thủy tinh còn an nhiên đứng sừng sững ở đó, sở trường dùng dao xác suất trúng 100%, tỉ lệ cầm súng chính xác ở con số không, lần nữa chứng minh, cô căn bản cũng

không thể liệu trước, thật không biết phát súng khi đó bắn trúng thể nào.

Kiên trì đến hết nửa ngày, bây giờ cô vừa mệt vừa đói, mà vẫn còn không thể xong, đây quả thực là hành hạ.

Pằng, cô nả một phát súng nữa, Bôn Lang ở bên cạnh nóng nảy hô to gọi nhỏ: "Đầu ruồi*, lỗ hồng, mục tiêu ba điểm trên một đường thẳng, chị hai ơi, rốt cuộc chị có nghe em nói hay không, chị còn tiếp tục thế này nữa, hai chúng ta không có cách nào ăn cơm trưa đâu."

* Đầu ruồi của súng.

Bôn Lang nói thế nào cũng đã từng thay Viêm bang dạy ra không ít tinh anh súng bắn tía, thế nào vừa đến trên người cô liền hoàn toàn không có công hiệu, quả thật chính là trăm phát trăm không trúng, anh ta thật là khổ sở, tại sao lại nhét hàng này vào trên người mình, hiện tại làm cho anh đói bụng lắm rồi, nhưng lão đại đã hạ lệnh, hôm nay không làm được, không thể ăn cơm.

Vì sao số anh ta lại khổ thế này, vào lúc Bôn Lang cảm khái thế lương trong lòng, Trình Du Nhiên trừng mắt liếc anh ta một cái, "Tôi nói rồi, đừng gọi tôi là chị hai."

Chị hai này, nghe thế nào đều giống như bà cô lớn tuổi, nghe hết sức khó chịu.

"Vây em gọi là chị dâu, van cầu chị bắn trúng một phát súng thôi." Bôn Lang làm ra dáng vẻ cầu khẩn, dù may mắn bắn trúng cũng tốt, dù sao cũng coi như là tạm thời vượt qua kiểm tra rồi.

Chợt, Trình Du Nhiên cầm súng hướng anh ta, quát lớn: "Ai là chị dâu anh, nói thêm câu nữa thử xem."

Biết cô gái này không phải dạng dễ chọc, anh ta xem như đã lĩnh giáo qua, chị dâu đặc biệt này thế nhưng có thể hòa tan trái tim lạnh lẽo của lão đại, đã siêu cấp giỏi rồi.

Đợi chút, cái tư thế này, động tác bóp cò súng này thật đúng là hoàn mỹ, Bôn Lang vội vàng mở miệng nói: "Cô, cô...cô đừng động, giữ vững cái tư thế này, chuyển 90 độ hướng bình thùy tinh bên kia."

Trình Du Nhiên chợt giữ vững được, chậm rãi xoay người, cô cũng rất hi vọng lần này trúng đích, sau đó có thể đi ăn cơm.

Chuyển đến 90 độ, cô đang muốn nổ súng, theo Bôn Lang nói nhắm ngay ba điểm trên một đường thẳng, một bộ dáng vẻ nghiêm túc, chuẩn bị nổ súng.

Chợt, một trận gió thổi qua, truyền đến mùi thơm thịt nướng.

Trình Du Nhiên hít sâu một hơi, nuốt một ngụm nước bọt, là ai, là ai đem đồ ăn đến thử cô vào lúc này?

Cô quay đầu hướng nơi truyền tới mùi thơm, chỉ thấy trong tay Tiểu Nặc cầm đĩa và cái khay, thanh thoi ngồi ở cách đó không xa, hai chân bắt chéo, ngược mắt nhìn mẹ, nói: "Mẹ, đừng phân tâm, mẹ nhất định có thể bắn trúng một phát này."

Nói xong, cu cậu đem một khối thịt nướng thơm ngát bỏ vào trong miệng, cử động này, quả thật muốn khiến Trình Du Nhiên tiến lên xách cu cậu ra.

Nhưng dường như cũng không chỉ có một mình cu cậu, phía sau cu cậu còn có bọn Văn Long và Đan Hùng, còn có quần gia, mọi người đều nướng thịt ở trong vườn hoa, thỉnh thoảng xem người luyện kỹ thuật bắn bên này, thật đúng là một sự hưởng thụ, nhưng nhìn lâu, cũng có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu, xem ra, chị dâu của bọn anh muốn luyện tốt kỹ thuật bắn, thật đúng là chuyện rất khó giải quyết.

Trình Du Nhiên nhìn bọn họ ở đó bày thịt nướng, gân xanh trên trán đột nhiên dày đặc, thu hồi cử động vừa rồi, cầm súng đi tới hướng bọn họ.

"Các người muốn ăn thì không thể đi xa một chút à?" Trình Du Nhiên quát lớn.

Văn Long lắc đầu một cái, khoe miệng mang theo một tia cười tà, nói: "Chị dâu, chúng em đều vì chị mới nghĩ ra phương pháp này, chị còn mắng chúng em."

"Mẹ, lão đại nói rồi, mẹ không trúng thì không thể ăn, chúng con nướng thịt ở chỗ này, mẹ có thể nhân cơ hội len lén ăn." Tiểu Nặc đưa cái mâm cho mẹ, nhưng cu cậu đau lòng vì mẹ, đối với mẹ mà nói, có thể không mua quần áo đẹp, có thể không mua mỹ phẩm, nhưng ăn cơm, ngủ là chuyện cần thiết, hơn nữa, đây là khẩu vị mẹ thích nhất.

"Mẹ, đây là thím Vân làm đó."

"Thím Vân?" Trình Du Nhiên hơi kinh ngạc mà nhìn con trai.

"Chị dâu, thì ra trong nhà chị giấu một đầu bếp giỏi như vậy, không giới thiệu sớm, nhất định chờ lão đại kêu em đi mời người tới mới biết." Đan Hùng ăn một khối thịt nướng, mở miệng nói.

Lần này trở lại từ nhà họ Mộ, mọi người mở miệng ngậm miệng đều bắt đầu gọi cô là chị dâu, vào lúc này, cô bắt đầu nhớ nhưng cảm giác Bôn Lang gọi mình là chị hai.

Nhưng là, thằng nhóc Đan Hùng kia nói gì, đi mời thím Vân tới?

"Lão đại nghe Tiểu Nặc nói chị thích ăn thức ăn thím Vân lắm, cho nên, hôm trước hai chúng em liền mời bà ấy tới đây." Phi Ứng trầm giọng nói.

Lúc này, thím Vân đi ra từ trong biệt thự, trong tay còn cầm com chiên cô thích ăn nhất, đưa tới trước mặt cô, Trình Du Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, cái này đích xác là hấp dẫn nhất, song lại cảm động, Viêm Dạ Tước thể nhưng đón thím Vân đến vì cô.

Được rồi, nếu tất cả bọn họ nói len lén ăn một chút là được, bởi vì cô thật đói bụng, nghĩ vậy, đang muốn đưa tay đón lấy bữa ăn thím Vân cho, ăn một miếng.

Liền bị một bàn tay vô cùng quen thuộc bao trùm lên đầu cô, cử động này hết sức quen thuộc, cũng chỉ có một người sẽ làm như vậy, dù không cần quay đầu lại cô cũng biết người nào.

Đáng chết, cô hóa đá trong nháy mắt!

Thân hình cao lớn của Viêm Dạ Tước đứng ở sau lưng cô, hơi thở lạnh lẽo khuếch tán, đứng vậy, sống lưng Trình Du Nhiên cảm thấy mát lạnh.

Cô chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn nét mặt không chút biểu tình kia, trong lòng vẫn còn tính toán xem phải nói thế nào.

Lại bị một câu nói của anh làm cho khiếp sợ, "Ăn xong, tôi dạy em luyện súng."

Trình Du Nhiên bị hóa đá lần nữa, lời này là anh nói sao? Anh thật sự đứng sờ sờ ở trước mặt mình, lời này là khắc ra từ trong miệng của anh.

Cô rút cuộc thờ dài một hơi, giống như là lấy được giải phóng, hưng phấn cảm cái mầm đi tới trước bàn, vừa ăn vừa khen: "Thím Vân, con thật sự quá nhớ món ăn thím làm."

Nói xong, cô hướng Viêm Dạ Tước hỏi: "Tay nghề của thím Vân rất tốt, anh không muốn thử một lần à?"

Cô làm ra bộ dạng rất rộng rãi, bảo Viêm Dạ Tước thử một lần, nhưng trong lòng cũng phỏng đoán anh sẽ không ăn, cô chỉ tùy tiện mở miệng nói một chút mà thôi.

Nhưng cô không ngờ chính là, Viêm Dạ Tước lại ngồi xuống đối diện với cô, đưa tay cầm lấy com chiên cô ăn, ăn vài miếng, Tiểu Nặc âm thầm muốn cướp đồ ăn.

Cử động của lão đại cũng làm cho mọi người có chút kinh ngạc, nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nói như vậy, lão đại sẽ không mắng bọn họ, song, thờ phào nhất chính là Bôn Lang, anh ta rút cuộc có thể tự do, cũng có thể ăn đồ ngon, bởi vì, lão đại nói anh sẽ tự mình dạy chị dâu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thủ đoạn dạy học của lão đại

Một lát sau Trình Du Nhiên mới thật sự hiểu, hậu quả của việc Viêm Dạ Tước đích thân ra tay là cái gì, đó là phương thức huấn luyện khổ nhất đồn xuống địa ngục, nếu trời cao còn có thể cho cô cơ hội lựa chọn lần nữa, vậy thì cô nhất định sẽ lựa chọn Bôn Lang dạy cho mình, trong môi trường ưu nhã học tập cho thật giỏi, tình nguyện không ăn một vài bữa cũng phải luyện tập tốt.

Nói như vậy, cô ít nhất sẽ không giống như hiện tại, bị nhốt vào mật thất, phòng xạ kích cách âm siêu tốt, cái bia gần ba mươi mét, bốn phía đều treo súng lục các loại.

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, cúi đầu nhìn một khẩu súng trên mặt bàn, không, phải nói là một khẩu súng lục bị tháo rời linh kiện, không phải muốn bắn súng sao? Dùng chút linh kiện này thì cô bắn kiểu gì?

Lúc này, Viêm Dạ Tước đi tới bên người, đưa tay cầm thân súng máy lên, lắp lò xo, lắp đầu, lắp nòng súng, báng súng, cuối cùng là băng đạn, mười mấy giây ngắn ngủi khôi phục súng trở lại nguyên trạng, sau đó nhẹ giật giật, loảng xoảng mấy tiếng, linh kiện tách ra rơi trên mặt bàn, ngay sau đó, giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Lắp ráp nó lại."

Trình Du Nhiên đưa tay cầm thân súng máy, vì sao muốn bắt cô lãng phí thời gian với thứ đồ chơi này, cô là bác sỹ, cũng không phải là hắc đạo, hơn nữa, còn ở căn mật thất, chỉ có thể đối mặt với khuôn mặt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước.

Cô mới không cần lắp ráp cái này, lúc này, còn không bằng ngủ, cô nhú nhú mày, muốn để vật này xuống.

Vậy mà, giọng nói trầm thấp của Viêm Dạ Tước vang lên: "Làm không xong những thứ này, tối nay em cũng đừng nghỉ ngủ, không có tôi, em không ra được!"

Tay Trình Du Nhiên dừng lại giữa không trung, vừa bắt đầu không cho cô ăn com thì thôi, bây giờ còn không cho cô ngủ, đây quả thực là khi dễ lớn nhất đối với cô, hít sâu, hít sâu, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn, khi dễ cô thật dễ ư? Cô sẽ làm cho anh xem!

Nói thế nào thì ở trên bàn phẫu thuật cô cũng nổi danh dùng dao nhanh, bên trong thủ thuật, trừ nhanh tay chính là hung ác, ánh mắt cũng muốn hung ác, đây đều là mẹ luyện cho cô từ nhỏ, cho nên, động tác mười mấy giây vừa rồi, cô đã sớm nhìn rất rõ ràng.

"Đồng ý là tôi làm xong có thể rồi đi." Nói xong, cô đưa tay cầm lò xo lên hướng trong thân súng khẽ bóp, ngay sau đó nhanh chóng cài đặt linh kiện còn lại, cô không có ưu điểm gì, trừ chạy nhanh ra thì là vừa học vừa thực hành cực nhanh, mặc dù nói không biết tại sao kỹ thuật bắn luôn không được, nhưng cái này không làm khó được cô.

Một phút đồng hồ sau, Trình Du Nhiên dùng sức đặt súng hoàn chỉnh lên trên mặt bàn, hạ hê hướng Viêm Dạ Tước đang nhũn mảy, hỏi: "Cần kiểm tra không?"

Viêm Dạ Tước quen thuộc với súng, chỉ cần liếc mắt nhìn cũng biết cài đặt có chính xác hay không, anh không nói chuyện, Trình Du Nhiên thông dong xoay người, chuẩn bị đi về ngủ, chợt bị bàn tay Viêm Dạ Tước bao trùm ở cái ót, sức lực cường ép cô xoay người, mà tay trái cầm súng trên mặt bàn lên, đầu cũng không xoay, liền bóp cò súng ——

Pằng pằng, sáu tiếng súng vang lên ở mặt thất, toàn bộ sáu viên ghim vào hồng tâm, hơn nữa, càng thêm khiếp sợ là chỉ có một cái hố.

Sau đó đem súng nặng nề đặt ở trên tay Trình Du Nhiên, lạnh giọng nói: "Lắp đạn vào, luyện tập."

Trình Du Nhiên còn đang sửng sốt, không chỉ là bởi vì động tác vừa rồi nhanh như chớp, mà đầu cũng không xoay, mắt cũng không nhìn, sáu viên đạn đều trúng, Bôn Lang cũng là tay xạ kích chuẩn nhất, nhưng mà, nhưng mà, Viêm Dạ Tước còn tinh chuẩn hơn so với anh ta.

Đây rốt cuộc không phải là người, anh tính thông không chỉ là bắn súng, từ sáu tuổi Viêm Dạ Tước đã bắt đầu bị ném vô tình vào trong trại huấn luyện của Viêm bang, tiến hành các loại huấn luyện địa ngục, kỹ thuật bắn, quyền pháp, binh pháp, đó chính là một thể giới tụ tập bầy sói, không kiên cường, sẽ không có khả năng khiến mình sống sót.

Từ khi dùng súng đến bây giờ, anh đã hoàn toàn quên chính mình đã bắn súng bao nhiêu lần, trong tay dính bao nhiêu máu.

Ở trong vòng xoáy ăn thịt người này, không biết tự bảo vệ mình, sẽ là món ăn của người khác.

Nhớ tới những hồi ức kia, sắc mặt Viêm Dạ Tước trầm xuống, lạnh lùng nói: "Không bắn trúng tâm bìa, vẫn sống ở chỗ này!"

Vậy bây giờ cô không bắn trúng hồng tâm, sẽ bị nhốt ở chỗ này, cũng không thể đi, cái gì cũng không thể ăn, Trình Du Nhiên vừa nghe đến đây, sắc mặt trầm xuống, hướng anh nói: "Viêm Dạ Tước, anh nói chuyện không giữ lời, rõ ràng nói tôi cài đặt xong là có thể rồi đi."

Thật không biết tại sao anh muốn mình luyện tập kỹ thuật bắn, cô là bác sỹ rõ ràng chính là cứu người, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ nổ súng giết người.

"Tôi nói gì thì là cái đó!" Viêm Dạ Tước thể nhưng cũng keo kiệt câu chữ, trầm mặt, nhìn Trình Du Nhiên, "Trừ phi em cảm giác mình không được! Không làm được!"

Nói xong, tay anh đặt ngay tại khóa cửa, thông qua chỉ tay mở cửa ra, anh xoay người rời mặt thất, Trình Du Nhiên muốn nhân cơ hội chạy đi, vô luận động tác của cô nhanh cỡ nào, vẫn chậm một bước, hung hăng đụng vào trên cửa.

Trình Du Nhiên tức giận sờ sờ cái trán bị đụng đau, trong lòng mắng Viêm Dạ Tước vô số lần, cuối cùng ngay cả mình cũng mắng, không có chuyện gì làm lại gặp phải Viêm Dạ Tước, còn nói là cô gái của anh, thế nhưng đối xử với cô như thế, bởi vì cô không được? Hừ!

"Được, Viêm Dạ Tước, tôi sẽ làm cho anh xem tôi có được hay không!" Trình Du Nhiên trầm mặt xuống, cầm súng lục, đứng ở chỗ bắn.

Không chút khách khí liền hướng trước mặt nổ súng lung tung, pằng pằng pằng, âm thanh chói tai vang vọng cả mặt thất, thời gian trôi qua từng phút, khoảng cách tiếng súng càng ngày càng lâu, rất rõ ràng, thể lực người nổ súng bắt đầu cạn kiệt.

Dù có lòng tin lớn cũng bị phai mờ, cô đều không hiểu, tại sao mình không bắn trúng, cái này có phải trúng tà hay không, hoặc là nói, cô không có té bào này.

Trình Du Nhiên lập đi lập lại một động tác, khiến cho cô dần dần mệt mỏi, mí mắt cũng sắp rơi xuống, ngáp một cái, thật là làm cô buồn ngủ quá, đêm ở nhà họ Mộ, cô cũng không ngủ ngon, kết quả, trở lại nơi này, đã bắt đầu luyện súng, buổi tối ngủ đều là tiếng súng pằng pằng, làm cho cô mất ngủ.

Đến bây giờ, cô không chịu nổi, tính toán tới góc ngồi xuống đất nghỉ ngơi, nhưng cô cũng không nghĩ ra mình nghỉ ngơi một chút, đầu dựa vào tường liền ngủ thiếp đi.

Lúc này, Bôn Lang nghe tiếng súng dưới mặt thất biến mất, nhìn màn ảnh, ngay cả người ở phòng xạ kích cũng biến mất, tò mò hỏi: "Chị đâu đâu?"

Phi Ứng xoay chuyển camera, hai người nhất thời ngơ ngẩn, miệng Bôn Lang há to, kinh ngạc khạc ra: "Vào lúc này chị dâu của chúng ta vẫn còn có thể ngủ?"

Chị dâu trong miệng bọn họ cứ ngồi ở trong góc dưới đất ngủ thiếp đi, thật đúng là dùng hành động để phản kháng lão đại.

"Chúng ta có nên kêu chị dâu dậy hay không, nếu bị lão đại biết, khẳng định chị dâu sẽ không có quả ngon để ăn." Lúc này, Đan Hùng từ phía sau chui ra, hỏi.

Hai chân Bôn Lang bắt chéo, cảm khái nói: "Lão đại cũng thế, cũng không biết phải thương hoa tiếc ngọc."

"Lão đại chính là vì tốt cho chị dâu, mới muốn chị dâu như vậy." Phi Ứng nói nghiêm túc, dù lão đại phân phó bọn họ bảo vệ Trình Du Nhiên, nhưng nếu ngộ nhờ, cô không nổ súng, sẽ thiệt thòi lớn, chớ nói chi là còn phải mang theo cô trở về Viêm bang, ở nơi đó, nếu cô không thể bảo vệ mình, sợ rằng cũng không về được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Khen ngợi

"Phi Ứng, cậu nói thật sao? Lão đại muốn dẫn chị dâu trở về nhà họ Viêm?" Thăng ranh Bôn Lang bắt tri bắt giác nghe được Phi Ứng nói, bị chấn kinh, mạng cô trở về Viêm bang, vậy thì sẽ gặp Lão bang chủ, hơn nữa thực sự trở thành chị dâu chính cống, nhưng trước đó, cần phải cẩn thận mỗi người ở nơi đó, tóm lại, muốn làm cô gái của lão đại sẽ không đơn giản như vậy, "Lần này đám người ở nhà họ Viêm nhất định sẽ rất giết mình, dù sao chị dâu còn có con trai ——"

Bôn Lang nói với giọng điệu cứng rắn, đây quả thực là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, cu cậu chạy như bay tới hướng bên này, "Không xong, không xong rồi, lão đại đi tìm mẹ, mau đánh thức mẹ dậy."

Tiểu Nặc đi tới, liền hướng An Nhẫn nói, cu cậu mới vừa ở trong phòng dùng máy vi tính kết nối với bên này, cu cậu sớm tính đến mẹ sẽ núp ở góc ngủ, không ngờ vừa nhìn thấy đúng là vậy.

Cu cậu vừa kêu lên, An Nhẫn lập tức chuyển hình ảnh sang bên hành lang, thấy lão đại thật sự đang đi tới hướng mật thất, không khỏi liếc mắt nhìn Tiểu Nặc, nếu cu cậu có thể kết nối vào máy vi tính của bọn họ ở đây, biết rõ tình huống, thật không phải đùa bẽ tầm thường.

Lúc này, lão đại đã sắp đến gần mật thất, An Nhẫn thu hồi tinh thần, vội vàng đề xuống cái nút microphone, hướng mật thất kêu gào: "Chị dâu! Chị dâu!"

Trình Du Nhiên ngủ thật đúng là sâu, An Nhẫn kêu một tiếng, Bôn Lang cũng kêu một tiếng, cũng không có hiệu quả, vẫn còn vui đùa ở nơi nào đó, không chút phản ứng.

Không phải cô xảy ra chuyện gì chứ?

"Như vậy là không có biện pháp đánh thức mẹ đâu." Tiểu Nặc thở dài một cái, thân thể nhỏ vào một cái nhảy lên ghế, đem máy ghi âm cầm trong tay đặt ở trước microphone.

Ở mật thất, Trình Du Nhiên mệt muốn chết rồi, dựa vào tường, đang làm mộng, giống như nằm mơ thấy rất nhiều đồ ăn, sau đó lại có một giường lớn.

Chợt, một giọng nói quen thuộc phá vỡ mộng đẹp của cô, "Mẹ, rời giường! Mẹ mẹ, rời giường! Mẹ mẹ mẹ ——"

Trình Du Nhiên nhủ nhủ mảy, nhiều năm qua, con trai đều dùng giọng nói này gọi cô rời giường, bách dụng bách linh*, quả nhiên, kêu liên tục hai tiếng, Trình Du Nhiên mở choàng mắt, nâng đầu một cái, hướng nhìn bốn phía, không phải là gần đây con trai rất ít dùng đồng hồ báo thức ư, cô nằm mơ cũng nằm mơ thấy giọng nói đồng hồ báo thức?

* Bách dụng bách linh: trăm lần dùng đều linh nghiệm.

Vừa lúc đó, gian phòng vang lên giọng nói của con trai, "Mẹ, mau đứng lên, lão đại sắp tới!"

Vừa mới nói xong, liền nghe được âm thanh cửa mật thất mở ra, cửa mật mã điện tử bị đẩy ra, Viêm Dạ Tước trầm mặt đi vào, đưa tầm mắt nhìn qua mật thất, chỉ thấy Trình Du Nhiên đã đứng ở trên đài, lần này, bọn Phi Ứng mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, chỉ là, bọn họ cũng đồng thời cảm khái, động tác của chị dâu thật đúng là không phải nhanh bình thường.

Vào thời điểm Viêm Dạ Tước đi tới, Trình Du Nhiên đứng ở trên đài xạ kích ấn xuống nà một phát súng, păng, mang theo tức giận, trong lòng đã sớm mắng Viêm Dạ Tước trên trăm lần, may mà cô còn có đứa con tốt, vào thời điểm mấu chốt gọi cô, nếu không cô khẳng định sẽ bị anh hành hạ.

Nghĩ vậy, đầu cô cũng không quay lại, păng păng păng liên tục mấy phát, kết quả, đều không trúng.

Viêm Dạ Tước nhăn mày lại, nếu cô lại bắn lung tung, căn bản không được ra ngoài, thật là một học sinh không an phận, nghĩ vậy, anh chợt nhấn nút tắt công tắc camera trong mật thất, đứng ở sau lưng cô, hai cánh tay xuyên qua hai bên thân thể cô, cầm tay cầm súng của cô.

Bọn Phi Ứng hoàn toàn không thấy được tình huống bên trong, xem ra, lần này tỏ rõ, lão đại biết chuyện bọn họ vừa làm, cũng rất giống tức giận.

"Anh muốn làm gì?" Trình Du Nhiên bị đồng tác thân mật tiếp xúc dọa sợ hết hồn, lại bị Viêm Dạ Tước lạnh lùng quát lớn, "Nhìn phía trước mặt!"

Giọng nói trầm thấp hình như mang theo tức giận, Trình Du Nhiên lập tức không nói thêm gì nữa, trong lòng tức giận bất bình, dù từ nhỏ tay cô đã luyện dùng dao, đều là mẹ dịu dàng dạy cô, khích lệ cô, bây giờ cô thật hoài niệm tình cảnh đó.

Nhưng cho tới bây giờ Viêm Dạ Tước cũng chưa từng cảm nhận được hoàn cảnh đó, trước mắt mà nói, đã là thoải mái nhất.

Lồng ngực bên chắc dán lên lưng Trình Du Nhiên, bàn tay bao trùm bàn tay nhỏ bé của cô, lạnh giọng nói: "Tĩnh tâm, chú ý tập trung."

Xin hỏi, tư thế của bọn họ, cô có thể chú ý tập trung mới là lạ, có điều Trình Du Nhiên lại có thể cảm thấy lồng bàn tay anh ấm áp, thế nào cũng không nghĩ ra một người lãnh khốc như vậy, tay lại ấm áp đến thế, giống như là khi còn bé, mẹ nắm tay cô, dạy cô y thuật, khi đó ba cũng sẽ như thế, tỉ mỉ hướng dẫn.

Nói cho cô biết làm giải phẫu sẽ phải tĩnh tâm, bởi vì, người sống chết cũng chỉ ở trong nháy mắt, nếu như thời điểm giải phẫu cô không đủ tỉnh táo, vậy thì là giết người.

Vậy mà, nổ súng cũng thế, nếu như không tĩnh tâm được, không đánh trúng kẻ địch, cũng sẽ bị kẻ địch giết, cho nên, cô phải học được tự vệ.

Một lát sau Trình Du Nhiên rốt cuộc biết những thứ này, thu hồi tư tưởng, nhìn về phía trước, giống như chung quanh không có gì, chỉ có bia bài trước mặt, cũng chỉ có cô và anh, anh nắm tay cô, cảm thụ tim anh bình tĩnh nhảy lên, bao gồm nhịp tim của mình, dần dần dựa xuôi lên lồng ngực vững vàng.

Pằng! Thanh âm súng đạn chất chứa phá vỡ trầm tĩnh, đạn bắn tới hướng bia bài, không nghiêng lệch xuyên qua hồng tâm.

Nhìn hình ảnh bia bài lóe ra trong video, khoe miệng Trình Du Nhiên hơi nâng lên đường cong, đã qua ba ngày, phát súng đầu tiên cô bắn trúng, cô vốn còn nhụt chí nhất thời có tinh thần.

"Tự em!" Viêm Dạ Tước nói trầm thấp cắt đứt cô suy tư.

Phát súng vừa rồi kia đích xác cho cô động lực rất lớn, Trình Du Nhiên lạnh lẽo lên đạn, giờ tay lên, một phát, trúng, lại bắn một phát, vẫn trúng.

Lần này Trình Du Nhiên nhũn mảy, nhìn Viêm Dạ Tước, chỉ thấy sắc mặt anh vẫn còn lãnh khốc, mắt Trình Du Nhiên tròn trắng, cũng không khen ngợi câu, thiệt là.

Thôi, cô mới không lạ gì, mở miệng nói: "Hiện tại tôi có thể trở về ngủ được chưa?"

Viêm Dạ Tước không có lên tiếng, Trình Du Nhiên cũng biết anh ngầm cho phép, cười cười, mới vừa bước ra một bước, hai chân tê dại mềm nhũn, thời điểm chuẩn bị ngã nhào, Viêm Dạ Tước đưa tay chặn bẻ ngang cô, xoay bước đi ra ngoài.

Trình Du Nhiên nhìn khuôn mặt cương nghị kia, trong lòng dâng lên gợn sóng, nhưng mà Viêm Dạ Tước thấy, cô còn chưa đủ khả năng, nếu như muốn cùng mình trở về nhà họ Viêm.

Bị Viêm Dạ Tước đưa về gian phòng, cô ngã xuống giường, ngủ thật thoải mái.

Sáng sớm, ánh nắng sớm hắt vào tòa nhà cổ, mang theo gió nhẹ, chợt, gió thổi càng lớn, giống như là báo trước chuyện sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Vua y với thiên kim hắc đạo (Thượng)

Sáng sớm, ánh nắng sớm hắt vào tòa nhà cổ, mang theo gió nhẹ, chợt, gió thổi càng lớn, giống như là báo trước chuyện sẽ xảy ra.

Đón gió sáng sớm, lá phong tung bay theo gió, ba chiếc xe riêng màu đen nhanh chóng đi thông trên con đường tiến vào nhà cổ, bánh xe đè nát lá phong đỏ rải rác trên đường, hai bên tiếng cảnh lá xào xạc như thủy triều dâng cao, đoàn xe khí thế ngàn vạn mà qua, hướng tòa nhà cổ Viêm Dạ Tước ở, xem bộ dáng là thế tới hùng hổ.

Trong phòng giám sát tòa nhà cổ, hai chân Bôn Lang bắt chéo uống cà phê ở trên ghế, hưởng thụ bữa ăn sáng hôm nay, hơi giương mắt, muốn đường xá phía ngoài, cái này không nhìn cũng may, vừa nhìn thiếu chút nữa khiến anh ta phun cà phê ra ngoài, lập tức đề xuống trò chuyện nội tuyến, hướng bên An Nhẫn nói: "Má ơi, phòng bị cấp một, Nana, người đó tới rồi."

Bôn Lang nói xong, vội vàng để tách cà phê trong tay xuống, anh ta phải nhanh đi nói cho lão đại, bà cô này đến, tuyệt đối không có chuyện tốt lành gì.

Lúc này, Trình Du Nhiên ngủ thoải mái thức tỉnh lại, kỳ thực là bị đói tỉnh, xem ra ngày hôm qua luyện súng hao tổn thể lực, nghĩ thầm hay là đi tìm thím Vân lấy chút gì ăn, trở về ngủ tiếp, vì vậy, đầu óc mơ hồ kéo theo thân thể có chút mệt mỏi đi tới hướng phòng ăn lầu dưới.

Mới vừa đi tới, đã ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, cô chợt tròn to hai mắt, tinh thần gấp trăm lần, bây giờ mới nhìn rõ trong phòng ăn còn có Viêm Dạ Tước ngồi lạnh như băng ở chỗ đó, trước bàn cũng không có bữa ăn sáng, chỉ có một ly cà phê, một tay cầm xem tờ báo tài chính kinh tế.

Cô thật đúng là không ngờ, lão đại hắc đạo làm sao sẽ xem tờ báo thương mại, muốn xem không phải nên xem phương diện tin tức súng đạn ma túy sao? Chỉ là, phương diện này ngược lại cũng không có, nhưng những thứ này dường như không có quan hệ với cô, hay là ăn điểm tâm trước rồi nói.

Trình Du Nhiên cất bước đi tới trước bàn ăn, cũng không nói một tiếng, liền đặt mông ngồi xuống, lúc này, thím Vân bung sandwich cô thích ra.

Mùi vị này cô thật là nhớ nhưng, ngửi một cái, đang chuẩn bị đưa tay cầm lên cắn miếng lớn, liền bắt gặp Bôn Lang bước nhanh chạy tới hướng bên này, trên mặt anh ta luôn luôn ha ha hiêm khi thấy khăn trương như vậy, bước nhanh đi tới, hướng lão đại báo cáo: "Lão đại, không xong, này ——"

"Là cái gì không xong?" Một giọng nói trong trẻo cắt ngang lời Bôn Lang, trong nháy mắt sắc mặt Bôn Lang sụp xuống, giống như là nhìn thấy chuyện gì kinh khủng, Trình Du Nhiên tò mò nhìn hướng phát ra giọng nói.

Lúc này, một cô gái Phương Đông mặc âu phục đi tới hướng bên này, sau lưng còn có bốn gã vệ sỹ cao lớn đi theo, vóc người cô gái nhỏ nhắn, nhìn qua mắt mê động lòng người, trong tay xách theo túi xách hàng hiệu, khỏe miệng mang theo nụ cười ôn nhu, lông mi thật dày bên dưới là một đôi mắt to mê người, quay đầu nhìn về phía Bôn Lang, nhũn mày nói: "Là cái gì không xong?"

Giọng nói của cô ta mềm mọng, nhưng sống lưng Bôn Lang trong nháy mắt lạnh rợn, anh cũng không dám chọc bà cô này, cứng ngắc kéo ra một nụ cười.

"Không có gì ạ, tiểu thư Tina, sao cô lại tới đây?" Cô gái bị kêu là Tina có tên tiếng Trung là Cố Ngưng, thiên kim duy nhất bang người Hoa của Cố lão tiên sinh, trên có ba anh trai, từ nhỏ đã được hàng nghìn hàng vạn người yêu thương, bởi vì nhà họ Viêm và nhà họ Cố có quan hệ rất tốt, vị thiên kim tiểu thư này, hồi nhỏ đã thích đi theo sau lưng Viêm Dạ Tước, có thể nói là đuổi tận cùng không buông, có lúc, mọi người thật rất bội phục vị tiểu thư này, hơn nữa, làm việc chưa bao giờ ra chiều theo lẽ thường, nhiều người cũng bị cô ta hành hạ.

Giống như là hiện tại cô ta chỉ hơi giương con mắt, tùy tiện này cũng khiến Bôn Lang không dám nhìn nhiều.

"Sói con, đây không phải là biết rõ còn hỏi sao?" Tina hướng anh ta lộ ra nụ cười khả ái, Bôn Lang lập tức lui về phía sau mấy bước, thật vẫn cảm giác mình chính là biết rõ còn hỏi rồi, không phải là vì bà cô này vẫn hướng về phía lão đại mà tới sao?

Tuy nhiên Trình Du Nhiên đang muốn ăn sandwich, thời điểm nghe cô ta gọi sói con, thiếu chút nữa phun ra, nhưng vẫn không nhịn được phát ra tiếng cười, sói con, thật đúng là cái tên đáng yêu.

Nụ cười của Trình Du Nhiên khiến cho Tina chú ý tới cô gái ngồi ở cùng bàn ăn điểm tâm với Viêm Dạ Tước, thông qua nguồn tin tức của cô ta, cô ta biết người này, bác sỹ mà anh Tước mới tìm đến, vì vậy, cô ta bước một bước, dò xét cẩn thận nhìn cô, tóc còn hơi rối loạn, mặt mới tỉnh ngủ, nhưng lại có thể nhìn ra, cô có gương mặt rất tinh xảo, chỉ là, ăn mặc rất mộc mạc.

Cô ta càng tiến đến gần Trình Du Nhiên, mở to mắt, mở miệng nói: "Cô hẳn là bác sỹ Trình Du Nhiên bên cạnh anh Tước."

Cái gì mà anh Tước, Trình Du Nhiên nghe đều có chút không có tư vị, hơn nữa, cô nàng gọi là Tina này, xem dáng vẻ cũng chừng hai mươi, lại dám gọi thẳng tên cô.

Trình Du Nhiên cắn một miếng sandwich, thản nhiên nói: "Em gái nhỏ này, có phải nên gọi một tiếng chị hay không, dù sao tôi cũng lớn hơn cô em đấy."

"Thật đúng vậy, từ nếp nhăn cũng có thể thấy được, cô già hơn tôi." Tina gật đầu vô cùng thành khẩn, sau đó rất bất đắc dĩ mà nói một câu.

Trình Du Nhiên xem thường, cầm sữa tươi lên uống một hớp, nói: "Cô em, cái này gọi là thành thực, bây giờ em còn không học được, em quá non nớt, bằng quan sát gần đây của chị, anh Tước của em dường như thích loại hình thành thực."

Muốn khi dễ Trình Du Nhiên cô? Cô em này còn non lắm, Trình Du Nhiên liếc mắt liền xác định ra cô em này thích Viêm Dạ Tước, cư nhiên thích Viêm Dạ Tước như núi băng, cẩn thận mình cũng bị đông hù.

Có điều, Trình Du Nhiên nói một câu hết sức tùy ý, nhưng không biết nghe ở trong lỗ tai Viêm Dạ Tước cùng Bôn Lang lại là ý khác.

Bôn Lang thờ dãi trong lòng, thấy tình huống không ổn, vua y tỷ thí với thiên kim hắc đạo vì lão đại, xem ra cuộc chiến tranh này không ngừng nghỉ.

Trình Du Nhiên giương mắt, mặt không sao cả, nói: "Không tin, cô em hỏi anh Tước của mình xem?"

Cô cố ý tăng thêm giọng điệu ở từ anh Tước, hình như mang theo một tia hài hước, nghe xong mặt Viêm Dạ Tước vốn lạnh lẽo cũng cau mày lại, mà Tina vốn đang cười chợt trầm xuống, quát lớn: "Anh Tước sẽ không thích bà cô già."

Rất tốt, chính là câu nói này hoàn toàn khiến Viêm Dạ Tước nổi giận, dùng sức đặt tờ báo lên trên bàn, đứng lên, lạnh lùng nói: "Tina, em qua đây!"

Vậy mà, Viêm Dạ Tước nói một câu trầm thấp, Tina lập tức ngoan ngoãn đi theo Viêm Dạ Tước tới thư phòng, còn không quên tròn mắt nhìn Trình Du Nhiên một cái.

Khỏe miệng Trình Du Nhiên giương nhẹ, cô tiếp tục ăn bữa sáng, cô còn nghĩ ăn no xong thì ngủ tiếp, cái khác không có quan hệ với cô.

Bôn Lang đứng ở bên cạnh, nhìn dáng vẻ thoải mái của cô, thở dài một cái, đây coi như là tạm thời nghỉ ngơi giữa trận sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Vua y với thiên kim hắc đạo (Hạ)

Trên gương mặt trắng nõn của Tina mang theo nụ cười mê người, đi thẳng theo Viêm Dạ Tước vào thư phòng.

Cô ta đang muốn tiến lên kéo cánh tay anh, nhưng Viêm Dạ Tước lại bước ra một bước, đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống, để cho cô ta túm vào khoảng không, thở dài một cái, vẫn không nản chí đi đến bên người Viêm Dạ Tước, muốn kéo cánh tay anh ngồi xuống.

Lại bị ánh mắt lạnh lẽo của anh trừng, tay cứng đờ giữa không trung, rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi tới ghế sa lon đối diện ngồi xuống, cong miệng lên, nói: "Anh Tước, anh không thể nhiệt tình với em hơn một chút ư?"

Cô ta vừa nói vừa làm một dấu tay, từ nhỏ cô ta đã rất sùng bái anh Tước, cũng biết anh luôn lạnh như băng, ba anh trai cô ta cũng chiều cô ta còn không kịp, cũng chỉ có anh Tước lạnh lùng, cho dù như thế, cô ta cũng chưa từng nản chí, phải kiên trì tới cùng.

"Nói, là ai nói cho em biết tôi đang ở nơi này?" Viêm Dạ Tước hơi giương mắt, nhìn Tina trước mắt, anh chỉ coi cô ta như em gái, có điều, mấy năm này cô ta hết sức lằng nhằng khiến anh nhức đầu, đặc biệt là hiện tại cô ta xuất hiện ở nơi này, không có ai biết hành trình của anh, cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, nhưng mỗi lần cô ta đều tìm tới.

Tina cười rạng rỡ, nói: "Em chính là không nói cho anh, dù sao em có người giúp." Chuyện về người này cô ta nói là phải bảo mật, mất đi, sau này cô ta sẽ không có đầu mối, cho nên, đánh chết cũng không thể nói.

Viêm Dạ Tước cũng biết cô ta cứng đầu, sẽ không nói, cho nên, lạnh lùng mở miệng: "Buổi trưa em hãy trở về."

"Em không đi." Tina luôn luôn được ba mẹ cùng mấy anh trai nâng ở lòng bàn tay, cho nên, công phu nũng nịu của cô ta cũng là hạng nhất, mở mắt thật to nhìn Viêm Dạ Tước, nũng nịu nói: "Em chính là muốn ở bên cạnh anh Tước, tại sao anh luôn không cho, bây giờ anh lại mang theo cô gái khác ở bên người, không được, em nhất định phải ở lại."

Trước kia cô ta biết anh Tước chưa bao giờ giữ con gái ở bên người, cho nên cô ta không cần lo lắng, nhưng hiện tại anh lại dẫn theo một bác sỹ ở bên người, lần này là hồi chuông báo động, cho nên, cô ta phải tới giám thị thật kỹ, không thể để cô gái khác nhanh chân hơn.

Nói xong, cô ta không để ý mặt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo hoặc là tức giận, đặt mông ở bên cạnh Viêm Dạ Tước, kéo cánh tay của anh, quật cường nói: "Anh Tước, nếu anh không để em ở lại, em sẽ không ăn không uống không ngủ, anh Tước."

"Khụ khụ." Phương hướng cửa truyền đến hai tiếng ho khan thanh thúy, chính là Trình Du Nhiên vừa rồi chiến với cô ta, cô nhũn mày liếc nhìn cô em tên Tina.

Đây cũng không phải là cô cố ý, thật sự là cô có chuyện phải nói, lại không đúng dịp nghe được bọn họ nói chuyện, trái một câu anh Tước, phải một câu anh Tước, cũng không sợ miệng bị rút gân, cô hắng giọng một cái, hướng Viêm Dạ Tước hỏi: "Tôi có thể đi vào chứ?"

Cô tuyệt đối không cố ý tới quấy rầy bọn họ, lúc này, Viêm Dạ Tước còn chưa lên tiếng, liền thấy cô em chợt đứng lên, đi tới hướng cô, không vui nói: "Cô không thấy tôi và anh Tước đang nói chuyện à? Có chuyện chờ lát nữa rồi nói."

Bà cô già này nhất định là đặc biệt tới quấy rầy thời gian cô và anh Tước chung đụng, xem ra thật sự là bụng dạ khó lường.

Trình Du Nhiên biết tâm tư của cô em này, thở dài bất đắc dĩ, cô cũng không muốn vào lúc này, chỉ là, Viêm Dạ Tước đã nói, nếu cô muốn ra khỏi cửa, phải chính miệng nói với anh, nếu không nơi nào cũng không thể đi, hơn nữa, chủ yếu là, tự mình ra cửa, bị tóm, cô sẽ gặp họa.

"Cô em, chị cũng không phải tới tìm em, chị tới quấy rầy em à, thật xin lỗi, nhận lấy nhận lấy nhé." Trình Du Nhiên nhẹ nhàng đẩy cô em ra, lướt qua bên cạnh cô em, đã đến trước người Viêm Dạ Tước, mở miệng nói: "Tôi muốn đi ra ngoài một lát."

"Đi đâu?" Viêm Dạ Tước trầm giọng hỏi rất nhanh.

"Đi dạo phố." Trình Du Nhiên nhũn mày, cô cũng sẽ không nói là hẹn Lâm đi gặp chồng cô ấy.

Nhưng Viêm Dạ Tước giống như là đã biết, thân thể cao lớn đứng lên, một tay bao trùm trên đầu cô, lạnh lùng nói: "Hôm nay, em không thể đi, tiếp tục đi mật thất luyện tập."

"Không phải ngày hôm qua tôi đã đạt tiêu chuẩn rồi ư? Anh vẫn còn muốn bắt giam tôi." Trình Du Nhiên có chút không phục tùng, nói.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước trầm xuống, nói: "Tóm lại, em không thể đi!"

Nghe giọng nói bá đạo của anh, trong nháy mắt sắc mặt Trình Du Nhiên cũng trầm xuống, "Tại sao?"

"Tôi nói rồi, không cần lo chuyện gia đình Hoắc Bối Nhĩ, đi mật thất đi." Viêm Dạ Tước nói rất đơn giản, hướng cô lạnh lùng ra lệnh.

Lúc này, Tina vừa thấy Viêm Dạ Tước tức giận, liền chạy tới, hướng Trình Du Nhiên nói: "Cô còn không đi, còn ý ở chỗ này làm gì."

Cô ta rất đắc ý hướng Trình Du Nhiên nói, nhưng vừa hài lòng xong, một giây kế tiếp bị lời nói lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước đánh vỡ.

"Em cũng đi ra ngoài, sau một tiếng tôi bảo Bôn Lang đưa em trở về." Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói xong, đưa mắt nhìn Trình Du Nhiên, liền xoay bước đi ra bên ngoài.

Tina rất rõ ràng, lúc này anh Tước tức giận thật, cô ta cũng không đuổi theo, một đôi mắt to trừng Trình Du Nhiên, đều là cô gái này quấy rầy cô ta, nếu không, cô ta nhất định có thể khiến anh Tước cho cô ta ở lại.

Cái này thật đúng là muốn rời đi thì không thể rời đi, không muốn rời đi thì bị buộc đi, cuộc sống bị thảm cũng chẳng qua là như thế.

Trình Du Nhiên liếc cô em tròn mắt tròn vo, chưa nói bất kỳ lời nào, đang muốn xoay người rời đi, liền nghe được cô em sau lưng phát điên hướng cô ra lệnh: "Tôi sẽ nhanh chóng khiến anh Tước bảo cô rời đi."

"Tôi ước gì được như thế, cô em, em phải hành động nhanh lên một chút đó." Trình Du Nhiên luôn có tác phong tức chết người không đền mạng, thuận lợi đáp trả cô em.

Nhưng vị thiên kim tên Tina này thật đúng là ôm tâm tình đuổi tận cùng không buông, một đường đi theo Trình Du Nhiên trở về phòng ăn, dọc theo đường đi còn không ngừng uy hiếp, Trình Du Nhiên không thể làm gì khác hơn là thờ dài bất đắc dĩ, thật đúng là tính khí thiên kim tiểu thư.

Mặc kệ cô ta, Du Nhiên ngồi ở trước bàn ăn, nhìn thím Vân chiên thịt bò bít tết trước mắt, có vết xe đổ trước đó nên cô nhất định phải ăn đặc biệt nhiều trước khi vào mật thất.

"Trình Du Nhiên, sao cô không nói lời nào?"

"Cô so ra thì trẻ tuổi hơn so với mẹ cháu, cô nên gọi là chị Du Nhiên, mẹ sẽ nói với cô thôi." Một giọng nói non nớt truyền đến, chỉ thấy Tiểu Nặc đi tới hướng bên này, đem một túi màu đen đưa cho mẹ, lại bị mẹ cốc đầu, "Con đang nói giúp mẹ con đấy à?"

Mẹ? Tina nhìn thân hình nhỏ trước mắt, hóa ra đây không chỉ là một bà cô già, còn là một người mẹ, cái này thật đúng là làm cô ta khiếp sợ không ít, nhưng chuyện tình xảy ra kế tiếp cũng càng khiếp sợ hơn, cô tròn to hai mắt, hỏi "Cô...cô dùng nó ăn thịt bò bít tết?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Đức hạnh quá kém

Trình Du Nhiên không quan tâm Tina đang nói cái gì, đem túi đen con trai cho mình mở ra, trải bằng ở trên mặt bàn, bên trong là vài thanh dao đẹp, cô tùy tiện chọn một thanh rút ra, thủ thế hết sức mau cắt một miếng, sau đó cầm nĩa xiên nhanh thả vào trong miệng.

Tina nhìn đến đây, mắt mở lớn hơn, kinh hô: "Cô...cô dùng nó ăn thịt bò bít tết?"

Trình Du Nhiên không nhanh không chậm giương mắt lên, chỉ nhìn cô ta một cái, lại tiếp tục ăn một khối, "Cái này thì có gì không thể được?"

Cũng chỉ là một bộ dao mà thôi, song kế tiếp cộng thêm lời nói của Tiểu Nặc, liền hoàn toàn biến dạng.

"Mẹ, đây chính là thứ ngày hôm qua làm giải phẫu." Tiểu Nặc vẫn không quên tặng thêm cho mẹ một câu, sau đó đến bên cạnh mẹ, cầm một ly nước cà chua lên.

Một đôi mẹ con này phối hợp vô cùng hoàn mỹ, cũng rất là tự nhiên, nhưng chính điểm tự nhiên này, nhìn ở trong mắt Tina quả thật là điên khùng, nếu so về đức hạnh, vị thiên kim tiểu thư này còn quá non nớt, tạm thời sẽ không là đối thủ của hai mẹ con này.

Trời ạ, dùng dao phẫu thuật ngày hôm qua cắt thịt bò bít tết, mà lại còn ăn, hơn nữa, quý nhỏ kia lại đang uống máu đỏ, cô ta quả thực không dám tưởng tượng, từng trận gió lạnh thổi qua sống lưng, hai mẹ con này là quái vật nào, thật là không nhìn nổi, nên nhanh chóng rời đi.

Cô ta dậm chân, cũng không nói chuyện, lạnh lùng hừ một tiếng, liền xách theo túi hàng hiệu đi lên lầu.

Tiểu Nặc nhìn sang, chứng thực người mới vừa lái nhái không xong rồi đi thật, để cái ly xuống, một bộ dáng vẻ thân sĩ, trầm mặc chốc lát, quay đầu, giương mắt nhìn mẹ, nói: "Mẹ, mẹ thật tà ác."

"Như nhau thôi." Trình Du Nhiên tiếp tục ăn thịt bò bít tết, sau khi nuốt vào, thân nhiên nói: "Thật không hổ là con trai mẹ, nhưng vừa rồi con nói mẹ lão hóa đúng không?"

Đem một thanh dao nói thành dao mới vừa giải phẫu, đây cũng không tồi, dọa người không dứt được đó, để cho lỗ tai cô thư giãn chút.

Có điều lúc trước cu cậu dám nói cô lão hóa, Trình Du Nhiên quay đầu, nhìn con trai.

Tiểu Nặc vẫn còn dáng vẻ thân sĩ, chậm rãi tiến lên đón ánh mắt mẹ, chột, cười cười, nói: "Mẹ, đây chính là tùy cơ ứng biến."

Còn tùy cơ ứng biến, Trình Du Nhiên cho con trai một cái xem thường, thằng nhóc này, từ khi hơi hiểu chuyện, vẫn đối nghịch với cô, không, phải là lúc còn rất nhỏ đã không biết điều, không có việc gì đi tiêu ở trên người cô, kết quả cô muốn ngủ một lát, cu cậu khóc, không cho cô ngủ thiếp đi, cu cậu bỏ một mình trên đất, cầm khăn giấy chơi đùa đầy đất, sau đó cũng sắp đem mình bao thành một xác ướp, tỉnh ngủ, cô sớm bị hù chết, kết quả, khuôn mặt nhỏ nhắn kia liền hướng mình cười.

Nhớ quá khứ cu cậu lớn lên, Trình Du Nhiên vừa hạnh phúc vừa chua xót, bây giờ cu cậu hơn sáu tuổi rồi, qua nửa tháng sẽ lên tiểu học.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô rất là vui mừng cùng hài lòng, sờ sờ đầu cu cậu, không nói gì nữa, lại tiếp tục ăn.

Tiểu Nặc lộ ra nụ cười khả ái, cũng tiếp tục ăn bữa sáng, Trình Du Nhiên thỉnh thoảng đem thịt bò bít tết cắt gọn thả vào trong đĩa con trai, Tiểu Nặc cố sức ăn.

Hai mẹ con ngồi ở trước bàn ăn, tia sáng chiếu vào cửa sổ, hết sức ấm áp.

Ở chỗ không xa, Viêm Dạ Tước vốn định hỏi Trình Du Nhiên vì sao còn chưa đi mật thất, nhưng thấy cảnh tượng này, bước chân của anh dừng lại, đứng lẳng lặng ở nơi nào đó nhìn bên này, nhưng mà trên mặt lại không có bất kỳ nét mặt gì, thâm trầm làm cho không người nào có thể xem thấu.

Vừa lúc đó, thím Vân bung một ly cà phê đi tới bên người Viêm Dạ Tước, đưa cho vị lão đại xem có vẻ hết sức lãnh khốc.

Từ lúc bà tới, bà đã nhìn thấy Viêm Dạ Tước ở chỗ này nhìn Du Nhiên, cười cười, nói: "Mẹ con bọn họ chính là như vậy, đã nhiều năm qua, trong chốc lát như oan gia, chốc lát giống mẹ con, đặc biệt là thời điểm gặp khó khăn, mỗi lần nhìn bọn họ, tôi sẽ nghĩ đến khi đó, những việc trải qua trong sáu năm Du Nhiên nuôi lớn Tiểu Nặc."

"Ba Tiểu Nặc là ai?" Giọng Viêm Dạ Tước trầm thấp, hỏi.

Thím Vân không ngờ anh sẽ hỏi mình, lắc đầu một cái, nói: "Tôi cũng không biết, khi Du Nhiên đòi đến sát vách nhà tôi thì đã mang thai, nhưng lại chưa từng gặp qua ba đứa bé, trừ mấy người bạn của con bé ra, sáu năm qua, cũng chưa từng nhìn thấy."

Sáu năm rồi, đều là Trình Du Nhiên mang theo Tiểu Nặc, không có ai biết ba Tiểu Nặc là người nào, Viêm Dạ Tước không biết vì sao, thế nhưng muốn biết đáp án, nhưng Trình Du Nhiên luôn có dáng vẻ quật cường đánh chết cũng không nói, Tiểu Nặc cũng không biết, rốt cuộc cô xảy ra chuyện gì?

Viêm Dạ Tước nhanh chóng thu hồi suy tư, không nói một câu, liền xoay người rời đi, thật không biết tại sao mình muốn biết những thứ này.

Thím Vân nhìn bóng lưng Viêm Dạ Tước, chỉ nhàn nhạt thở dài, vị lão đại Viêm bang nhìn như lãnh khốc, nhưng trong ánh mắt anh mới vừa đứng ở chỗ này nhìn Trình Du Nhiên, có một loại không bén nhọn, không phải lạnh, không phải khát máu, không phải sát khí, mà là loại băng dần dần hòa tan.

Chỉ có điều bà thật hi vọng Du Nhiên có thể có hạnh phúc của mình, cô xem có vẻ đều không quan tâm chuyện gì, tính khí lại quật cường, thật ra thì tâm tư cũng rất đơn giản.

Trình Du Nhiên ăn no căng, nhìn đồng hồ, cũng biết mình lại tới trễ, cô biết Viêm Dạ Tước nói một không hai, vì vậy, vội vàng chạy đi hướng mật thất.

Cái này không biết có phải ăn quá nhiều hay không, cảm giác chạy chậm chạp, vậy mà, vào lúc xuyên qua hành lang, một giọng nói trầm thấp chột vang lên ở phía sau cô.

"Mới vừa ăn no, em chạy nhanh như vậy làm cái gì!" Giọng nói này nghe là quát lớn, nhưng lại mơ hồ quan tâm.

Trình Du Nhiên vội vàng thẳng gấp, quay đầu lại, liền nhìn thấy Viêm Dạ Tước đi tới hướng mình, nghĩ thầm, xem ra là xong rồi, lần này xong rồi, bị tóm, không đúng, nếu như bị tóm, anh cũng sẽ không nói câu này, nếu anh nói như vậy, cô có cơ hội phản bác.

Nhúu mày, nói: "Không chạy, sẽ trì ——"

Trình Du Nhiên còn chưa nói hết, đã bị Viêm Dạ Tước nắm cánh tay kéo đi theo anh xuyên qua hành lang, Trình Du Nhiên nhú nhú mày, mở miệng hỏi: "Lão đại, anh muốn dẫn tôi đi đâu?"

"Em theo tôi đi một chuyến đến Thụy Sĩ." Giọng nói trầm thấp của Viêm Dạ Tước vang lên, ngay sau đó là thắc mắc thao thao bất tuyệt của Trình Du Nhiên: "Không phải kêu tôi đi luyện súng sao? Làm gì bảo tôi đi Thụy Sĩ, đi đâu, làm cái gì, tôi không đi, Tiểu Nặc vẫn còn ở nơi này."

"Tiểu Nặc ở chỗ này, sẽ không có nguy hiểm!" Giọng nói trầm thấp của Viêm Dạ Tước cắt đứt lời cô..., hình như có chút không nhịn được, bởi vì cô vẫn cần nhẫn từ lúc ở nhà cổ đến khi lên xe. .

Lúc này, xe đã khởi động, cô xuyên qua cửa sổ nhìn tòa nhà cổ, thờ dài trong lòng, kỳ thực cô trừ không muốn rời Tiểu Nặc ra, bởi vì cô sợ lạnh!

Mà lúc này đây, bên kia nhất định là băng tuyết đầy trời!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thân lạnh

Vào lúc xe rời khỏi tòa nhà cổ, trong phòng khách của tòa nhà cổ truyền đến một hồi tiếng kêu điên loạn.

"Các người gạt tôi, làm sao anh Tước sẽ không có ở trong tòa nhà cổ." Tina hoàn toàn không tin tưởng lời bọn họ nói, mỗi lần bọn họ đều làm vậy để lừa cô ta rời đi, cô ta đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, nói: "Các người muốn gạt tôi, cũng không có dễ dàng thế đâu, dù sao, tôi cứ không đi."

"Vị đại tiểu thư này, chúng tôi lừa cô có hữu dụng không?" Văn Long nhìn cái người mỗi lần đều nói như vậy kia, mỗi lần anh ta trả lời cũng sắp muốn điên rồi, "Lão đại cũng đã dặn dò, cô muốn ở lại chỗ này thì cứ tự nhiên."

Nghe nói như thế, cô ta hình như bắt đầu tin tưởng lời Văn Long nói, Viêm Dạ Tước đã rời đi thật, cô ta mở mắt thật to, nói: "Anh Tước đi nơi nào?"

"Không biết." Coi như anh ta biết, anh ta sẽ không nói, nếu nói cho cô gái này, cô ta lại đi kè cận, bị lão đại biết, anh ta thật sự sẽ chết rất thê thảm.

"Anh nhất định biết." Tina đứng lên, túm lấy Văn Long hỏi.

Văn Long bắt đắc dĩ nhất chính là cô ta làm nũng hướng anh ta ép hỏi, thờ dài trong lòng, tại sao lão đại phải bỏ anh ta lại với vị đại tiểu thư này chứ.

Vậy mà, vừa lúc đó, một đôi tay nhỏ bé chọt túm lấy làn váy của Tina.

"Chị ơi, cho dù chị dụ dỗ chú Văn cũng vô dụng, lão đại đã sớm đi, chị không đuổi kịp đâu." Âm thanh trẻ con non nớt, trong lòng suy nghĩ, cu cậu muốn đi cũng không thể đi, huống chi là chị ấy.

Văn Long may mắn dường nào khi Tiểu Nặc xuất hiện vào lúc này, nhưng Tina lại hết sức ảo não khi tên tiểu quỷ này xuất hiện, còn có bà mẹ quái dị kia nữa.

Đợi chút, Tina nhìn chung quanh, cúi đầu hỏi Tiểu Nặc: "Mẹ em đâu?"

"Nửa giờ trước mẹ em đã ngồi lên xe với lão đại rồi đi rồi, bỏ lại một mình em lẻ loi hiu quạnh." Tiểu Nặc nói qua nhún vai một cái, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, trong lòng cũng đang buồn buồn không vui vì chuyện này, cu cậu cũng muốn đi Thụy Sĩ trượt tuyết, nghe nói nơi đó chơi rất tuyệt.

Vậy mà, nghe nói xong, mặt Tina liền biến sắc, lập tức buông Văn Long ra, xoay người đi ra bên ngoài phòng khách, bốn gã vệ sỹ đã chờ cô ta, cô ta không thể ở chỗ này làm trễ nải thời gian, cô ta nhất định phải nhanh chóng tìm được bọn họ, tuyệt đối không thể để cho Trình Du Nhiên kia quần lấy Viêm Dạ Tước.

Một câu nói của Tiểu Nặc rút cuộc điều bà cô đi, Văn Long buông lỏng thờ phào nhẹ nhõm, đi tới trước mặt Tiểu Nặc, "Cũng là cháu lợi hại."

"Không phải là cháu lợi hại, là chị gái đuổi theo lão đại lợi hại." Nhưng chỉ sợ chị ấy phí công, bởi vì, sự thật đã sớm đặt ở trước mắt, Tiểu Nặc dựa vào thành ghế, cũng không biết mẹ thế nào.

Trời mới biết mẹ cu cậu đang gào thét trong mảnh đất trời đất băng tuyết kia, mười giờ sau, Trình Du Nhiên mới biết ý nghĩ của mình có bao nhiêu đơn thuần, bởi vì vừa đi tới Thụy Sĩ thì thấy thời tiết ở đây giá rét, làm thế nào cũng không biết Viêm Dạ Tước mang theo cô đi núi Alpes.

Mấy chiếc xe nhanh chóng lái qua đất tuyết, xe cũng trải qua cái trang, có thể chạy tốt ở trong tuyết, Trình Du Nhiên ngồi ở trong xe, nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ.

Nơi này rừng núi lớn cùng ngon núi hiểm trở, bão tuyết bắt đầu xâm nhập đỉnh núi, mang theo sức mạnh vèo vèo, thổi cuồng loạn không tiết tấu ở hai bên

cửa sổ xe, tốc độ tuyệt động rất nhanh, mất một lúc, bánh xe đã bị bao trùm trên mặt tuyết quanh co.

Trình Du Nhiên co rụt thân thể, chỉ nhìn cũng cảm thấy đặc biệt rét lạnh, toàn bộ nhờ trong xe có hơi ấm, cuối cùng có thể để cho Trình Du Nhiên hơi tốt hơn một chút, cô quay đầu nhìn Viêm Dạ Tước, anh vẫn như cũ, nhắm mắt nghỉ ngơi, hình như không có chút bất ngờ đối với cảnh tượng bên ngoài.

Mặt trời mọc lách khỏi đám mây, ló mặt ở đỉnh núi, chùm sáng màu vàng óng chiếu trên nền đất tuyết, thế giới tốt lành, đoàn xe lái vào một khu vực tư nhân.

Vẫn còn có người xây dựng một khu biệt thự lớn ở nơi lạnh chết người này, thật đúng là loại người gì cũng có, Trình Du Nhiên thở dài một cái.

Vậy mà, cái khoảng không gian này thuộc Mafia Italy ——gia tộc Ander Leo.

Xe anh dừng ở dưới thềm đá hành lang kiểu biệt thự đỉnh, Trình Du Nhiên đi theo Viêm Dạ Tước ra, không khí mỏng manh mà lạnh lẽo xông vào chóp mũi, mỗi lần hít thở đều giống như đem lưỡi dao sắc bén, vô tình cạo đau cổ họng cô, Trình Du Nhiên nhú nhú mồm, lạnh phát run.

Bước nhanh theo bước chân Viêm Dạ Tước, rất nhanh tiến vào biệt thự, cuối cùng cũng ấm, nhưng nghĩ đến nơi mình đang đứng, liền hết sức không được tự nhiên.

Lúc này, cửa chính chậm trễ bị người mở ra, Viêm Dạ Tước xoay bước đi vào, mà bên trong, một người đàn ông thân hình cao lớn đi vào từ một cánh cửa khác, đi tới hướng bọn họ.

Người đàn ông phương Tây điển hình, tóc màu vàng, con ngươi màu xanh thẳm, ngũ quan khắc sâu, cương nghị tuấn lãng, trên người còn mặc quần áo trắng tuyết, bóng tuyết trên bả vai, xem ra là mới vừa ở bên ngoài sân tuyết trắng trở lại, thật đúng là nhân hạ thoát mái.

Khóe miệng Daniel mang theo nụ cười tà mị, đi tới, nói: "Tước, động tác của cậu thật đúng là nhanh."

Viêm Dạ Tước đi vào, sắc mặt lạnh lùng như cũ, trầm mặc, lúc này, Trình Du cũng đi theo vào, lạnh đến mức cô bay thẳng đến bên lò sưởi trong tường, muốn ấm áp trước, lập tức bị hai người nhìn như người ở, bị người đàn ông bản lĩnh cùng cử động như quân nhân bình thường nhanh chóng bắt được.

"Cô ấy là người của tôi, sợ lạnh, kê cô ấy đi." Câu nói đầu tiên của Viêm Dạ Tước ở đây chính là câu này, nghe không có gì đặc biệt.

Nhưng lại đưa tới hứng thú cho Daniel, cười nói: "Cô ấy chính là vị bác sỹ kia?"

Viêm Dạ Tước cũng không trả lời ông ta, hướng ghế sa lon ngồi xuống, Daniel nhìn lại cô gái khả ái hơn lửa ở trước mặt lò sưởi trong tường, cười cười, cũng xoay người ngồi xuống trên ghế salon, hai người cứ thế đàm luận chuyện ngay trước người đang hơ lửa kia.

"Tôi mới vừa gặp ba cậu, nghe nói ông ấy cũng sẽ tới đây, không ngờ cậu đã vượt lên trước một bước." Daniel thân nhiên nói, "Cậu hẳn không muốn thấy ông ấy, cậu muốn đi à?"

"Ông ta tới làm gì?" Vừa nhắc tới người ba này, sắc mặt Viêm Dạ Tước cũng không quá tốt.

Trình Du Nhiên vừa sưởi ấm thân thể, vừa nghe bọn họ nói chuyện, nhưng nghe đến chỗ này, sắc mặt có chút kinh ngạc, ba Viêm Dạ Tước cũng muốn tới?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Gặp nạn trên đất tuyết (Thượng)

"Cậu nói xem?" Daniel nhú mồm, liếc nhìn người đang hơ lửa, lại mở miệng nói: "Chúng tôi sắp đạt được súng được của Nga, bị người âm thầm động tay động chân, những thứ này đều là thứ phẩm, bên Nga có ý kiến, cậu chuẩn bị xử lý chuyện này như thế nào?"

Sắc mặt Viêm Dạ Tước càng ngày càng tối, ngược mắt nhìn Daniel, không nói gì.

Chỉ thấy Daniel nhún nhún vai bất đắc dĩ, nói: "Chuyện lần này mà làm không được, chúng tôi sẽ có xung đột cùng quân đội Nga, đây đều không tốt đối với tất cả mọi người."

"Trước hết đem hàng bên này qua đi." Viêm Dạ Tước mở miệng quả quyết, anh làm ăn luôn luôn đều là như vậy, coi trọng chữ tín, nhưng chuyện lần này, anh cũng sẽ không dễ dàng dừng tay.

Daniel dĩ nhiên cũng biết ý tứ của anh, gật đầu tán thành nói: "Cứ dựa theo cậu nói, chuyện này tôi tự mình đi, cậu ở chỗ này vài ngày, đừng ở đến lúc ba cậu đến, người mà cậu không muốn thấy."

Viêm Dạ Tước không nói gì, nhưng lại bày tỏ anh đã chấp nhận, bởi vì, lần này anh vẫn có một mục đích, nghĩ tới, anh quay đầu nhìn về phía Trình Du Nhiên.

Mà lúc này đây, Trình Du Nhiên vừa đứng cảm thấy không lạnh nữa, đứng lên, xoay người, lại vừa vịn vào cặp con người màu đen.

"Đi thôi." Âm thanh lãnh khốc phát ra hai chữ, Viêm Dạ Tước đứng lên, liền hướng đi lên lầu, anh vừa rồi là muốn cô đi theo mình lên lầu.

Trình Du Nhiên thầm mắng trong lòng, nhưng vẫn đi tới, đi theo Viêm Dạ Tước lên lầu, thời điểm ngang qua ghế sa lon, nhìn Daniel một chút, anh ta đang hướng mình cười đùa giòn, khiến cho Trình Du Nhiên nhú nhú mảy, lập tức đi hướng trên lầu.

Đi theo Viêm Dạ Tước vào gian phòng, bên trong là phong cách châu Âu sang trọng, bên tường còn có lò sưởi ấm áp trong tường, xem ra thật khiến cô cảm thấy thoải mái.

"Em lại đây ngồi, tôi có lời nói với em." Viêm Dạ Tước vỗ vỗ chỗ bên cạnh ghế sa lon, ý bảo Trình Du Nhiên ngồi xuống chỗ đó.

Trình Du Nhiên bỗng không nghe bảo, cứ đứng tại chỗ, nhún vai một cái, nói: "Anh có lời gì trực tiếp nói đi, tôi nghe được."

Cô mới không cần nói gì nghe nấy, bài biện trong phòng này kỳ thực khiến cô cảm thấy hứng thú, cô muốn thưởng thức chung quanh, nhưng mới vừa ngang qua ghế sa lon, liền bị một tay Viêm Dạ Tước nắm ở bên hông, cả người trong nháy mắt ngã vào ngực anh.

"Anh——"

"Em không thể nghe lời một lần?" Giọng Viêm Dạ Tước trầm thấp vang lên ở bên tai cô.

Trình Du Nhiên liếc anh một cái, nói: "Tại sao tôi phải nghe lời anh nói, tôi cũng không phải là em gái Tina kia."

Những lời này, có lẽ ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy có điểm không đúng, nhú nhú mảy, sao mình nói ra nghe giống như là ghen tuông vậy?

Viêm Dạ Tước nghe được lời của cô, mặt trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, hướng Trình Du Nhiên nói: "Tôi thật sự chỉ xem cô ấy như em gái, cái gì khác đều không phải."

Trình Du Nhiên hình như có một chút ảo giác, cô vừa nghe lầm phải không, Viêm Dạ Tước thế nhưng giải thích với cô, này, cô thật sự không nghĩ tới điều này, nhưng không cần suy nghĩ, cô đã chân chính nghe được, hơn nữa, cũng nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc.

Anh như vậy khiến Trình Du Nhiên không nhịn được phát ra tiếng cười khanh khách, Viêm Dạ Tước nhú nhú mảy, hỏi: "Em cười cái gì?"

Cô lắc đầu, nhưng trong lòng lại cảm thấy run sợ, anh đang giải thích cùng mình, còn có đáng về anh nghiêm túc, thật đúng là chơi thật vui.

Mà Viêm Dạ Tước nhìn cô không trả lời, trên mặt còn treo nụ cười, mi tâm nhú càng chặt hơn, nhưng nhìn cánh môi đỏ hồng nâng lên độ cong.

Chợt, hôn lên môi cô, Trình Du Nhiên giật mình, "Anh ——"

Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tám chữ này còn chưa nói ra ngoài, đã bị anh bá đạo bắt làm tù binh.

Trình Du Nhiên chửi bới trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn là bất tri bất giác hòa tan trong thể công bá đạo mà dịu dàng.

Trong lòng cô là một vụn cái ảo não, tại sao phải như vậy, tại sao cô sẽ biến thành như vậy, nằm ở trên giường, nghĩ tới nụ hôn vừa rồi, tim cô đập thật nhanh, cô không phải nên ghét anh sao? Ghét việc anh làm năm đó với mình, có điều tại sao sáu năm sau gặp nhau rồi chung đụng, cái loại ghét đó lại từ từ biến mất?

Trình Du Nhiên mất ngủ, vì vấn đề này, cô cho ra đáp án, chỉ sợ mình thích cái người đàn ông lạnh lẽo này rồi.

Cho nên, vào sáng ngày hôm sau, lúc ăn điểm tâm, chỉ cần nhìn anh tim liền đập nhanh, trong lòng cô quát lớn mình phải tỉnh táo.

"Ăn xong điểm tâm đi với tôi ra sau núi." Viêm Dạ Tước quyết định ở chỗ này vài ngày, hình như cũng tính toán đơn độc chung đụng cùng cô.

Trình Du Nhiên sao có thể hiểu ý nghĩ của Viêm Dạ Tước, vừa nghe phải ra bên ngoài, cô lập tức nhảy lên, "Tôi không đi, tôi không đi."

Từ khi bắt đầu biết Viêm Dạ Tước, cô cũng biết, mình phản kháng cũng không có hiệu quả, cuối cùng, cô vẫn phải đi theo Viêm Dạ Tước ra ngoài biệt thự, đến sân trượt tuyết sau núi.

Bầu trời, vụn đậm không có bóng mây.

Trình Du Nhiên quần mình cực kỳ chặt chẽ, cùng Viêm Dạ Tước xuyên qua sân trượt tuyết ở rừng núi.

Viêm Dạ Tước xem ra đã quá quen, bởi vì từ nhỏ đã bị huấn luyện nghiêm khắc, chịu rét cực tốt, thể lực dư thừa, bước chân lại vừa lớn vừa nhanh.

Trình Du Nhiên hoàn toàn ngược lại, lạnh run run, bởi vì thiếu ngủ mà thể lực cạn kiệt, bước chân càng ngày càng chậm, hơn nữa, cô còn thập phần

không biết sử dụng cái giày tuyết này, bước đi ngã vấp liên hồi, thỉnh thoảng đỡ cây khô thờ gấp gáp.

Trong chốc lát, khoảng cách giữa bọn họ kéo đến càng ngày càng xa, cô thở hỗn hển, hơi thở lạnh lẽo tập kích mặt cô, cô thở ra một hơi, cô thật muốn hỏi Viêm Dạ Tước, rốt cuộc muốn mang cô đi nơi nào? Cô đi không được.

Nếu như cô vẫn là cô nhóc, cô nhất định sẽ đặt mông ngồi xuống dưới đất ăn vạ, thế nào cũng không muốn đi nữa.

Nhưng cô vẫn không có nói ra, quá lạnh, lạnh đến mức cô đều không muốn nói chuyện, cô mệt dựa vào cây, cho là Viêm Dạ Tước đang ở cách đó không xa, nhưng không biết anh càng chạy thì càng xa, biến mất ở trong một mảnh sương mù.

Khi Trình Du Nhiên ý thức được thì đã là một giờ sau, cả người cô khản trương lên, hướng trước mặt không ngừng hô hào, "Viêm Dạ Tước! Viêm Dạ Tước!"

Gió tuyết cản trở âm thanh của cô, căn bản không có biện pháp truyền đi, Trình Du Nhiên bắt đầu có chút nóng nảy, trước không biết đường đi, sau không biết lối về nhà, cô nên làm cái gì đây?

Hạ quyết tâm, bỏ qua mệt mỏi, đói, bước chân đuổi theo, nhưng đi chưa được hai bước, tuyết động đột nhiên lỏng, sụt, trong nháy mắt, hai chân cô liền vùi lấp ở sâu trong tầng tuyết.

Trình Du Nhiên sợ hết hồn, vùng vẫy, nhưng thân thể giống như là lấm vào ao đầm, thế nào cũng không ra được, nên làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Gặp nạn trên đất tuyết (Hạ)

Trình Du Nhiên sợ hết hồn, vùng vẫy, nhưng thân thể giống như là lấm vào ao đầm, làm thế nào cũng không ra được, nên làm gì đây?

Cô vừa lấy tay đào bới tuyết ở bên cạnh, vừa dùng đôi môi run rẩy gọi: "Viêm Dạ Tước, Viêm Dạ Tước!"

Vào lúc này, cô thật sự rất hi vọng Viêm Dạ Tước có thể ở bên cạnh mình, hít thở đến mức lỗ mũi đỏ hồng, "Viêm"

"Tôi nghe được!" Viêm Dạ Tước hơi tức giận, giọng nói chột truyền đến từ phía trước Trình Du Nhiên, gió tuyết chặn lại khuôn mặt anh, nhưng có thể nhìn ra anh đang bước nhanh đến gần, trên cao nhìn xuống nhìn coi cô lùn hơn anh rất nhiều, nhú nhú mây.

Nửa người dưới Trình Du Nhiên đã cồng đến sắp cứng lại, anh còn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, muốn trừng phạt mình vừa nãy không đuổi theo bước chân của anh sao?

Nhưng cô không thể không thừa nhận, anh quay đầu lại tìm mình, xác thực làm cho trong lòng cô dấy lên một luồng nhiệt, nhỏ giọng nói: "Tôi sắp chết rét rồi, nhanh kéo tôi ra ngoài."

"Tôi kêu em đuổi theo bước chân của tôi, đừng nói chuyện, chờ."

Về mặt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo, xoay người, đi tới cách đó không xa lấy một khúc gỗ, sau đó lộn trở lại, đào lòng tuyết chung quanh cô.

Trình Du Nhiên nhìn cử động của anh, bất tri bất giác cũng lấy tay bới tuyết động ở chung quanh ra, còn nói: "Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng tới nơi trời băng đất tuyết, mặc đồ chơi này vào tôi không thể đi, cho nên."

Chính cô cũng không hiểu nổi, tại sao phải giải thích, nhưng cô đều nói thật, cô sợ lạnh, cho nên ngay cả sân trượt băng, cô cũng không có đi qua, thật không biết Viêm Dạ Tước muốn dẫn cô đến sau núi làm cái gì.

Viêm Dạ Tước mím chặt đôi môi, không nói gì, nghĩ thầm, cô thật đúng là có quá nhiều thứ phải học.

Anh bỗng túm lấy tay cô, kéo mạnh cô ra từ trong tuyết, ôm cô, nhanh chóng dừng lại trước ụ đá trước mặt.

Trình Du Nhiên cảm thấy chân mình cứng ngắc, Viêm Dạ Tước không chút khách khí vung xuống một quyền, đánh vào trên đùi cô, Trình Du Nhiên thét chói tai, quát lớn: "Viêm Dạ Tước, anh muốn giết người diệt khẩu!"

Trình Du Nhiên vừa kêu vừa dùng tay vuốt vuốt bắp đùi bị đau đớn, liếc Viêm Dạ Tước, chẳng lẽ anh không biết ra tay rất đau sao?

Viêm Dạ Tước chính là muốn ra tay nặng, như vậy mới có thể nhìn xem chân cô có phải cứng ngắc hay không, anh không có trả lời, từ trong túi áo lấy ra một bầu rượu nhỏ, dùng tay mở nắp bình, đưa cho Trình Du Nhiên, "Uống vào."

Mùi rượu xông vào chớp mắt, Trình Du Nhiên biết anh cho mình uống cái này để làm ấm người, vì vậy, không chút do dự liền lấy tới, uống một hớp.

Thật cay, thật mạnh!

Cô nhú nhú mày, nhìn anh, hỏi: "Anh không lạnh à? Sao không uống?"

"Tôi không uống rượu." Viêm Dạ Tước trả lời đơn giản, sau đó đứng lên, vươn tay hướng cô, ý hỏi cô có thể đi hay không.

Dù không thể đi, Trình Du Nhiên cô cũng phải nhịn, thế nào cũng phải nhanh rời khỏi đây, đưa tay kéo tay Viêm Dạ Tước, đứng lên.

Vào lúc này, Viêm Dạ Tước đã thả chậm bước chân, tay vẫn dắt cô, đi về phía trong rừng cây.

Ánh mặt trời ấm, đất tuyết lóe sáng, trong trời đất, tràn đầy an bình, hình như chỉ còn có hai người bọn họ.

Chỗ sâu, màu sắc cây lá kim bởi vì khí hậu mà mờ mờ, cũng không phải màu xanh tràn đầy sức sống, đôi mắt có thể thấy được tất cả đều là cây khô gầy gò.

Nói không xa, Trình Du Nhiên cảm giác mình đi thật lâu, kết quả, cô dừng bước, không nhìn được hỏi: "Rốt cuộc còn phải đi bao lâu? Hơn nữa, chúng ta rốt cuộc muốn đi chỗ nào, tại sao tôi phải đi với anh?"

"Từ nơi này đến sân bay, chúng ta đi Nga."

Anh chỉ vào phương hướng rừng cây, chỉ cần xuyên qua rừng cây, nơi đó chính là địa bàn của anh, vậy mà, người của anh cũng vòng quanh bên ngoài, anh mang Trình Du Nhiên đến gần đường, lúc nhỏ anh chịu huấn luyện, đã từng bị vấp vào trong này, cho nên, nơi này đối với anh mà nói chính là rất quen thuộc, chưa tới nửa ngày, nhưng lấy tốc độ này của cô, chỉ sợ là phải bỏ ra một ngày.

"Không phải nói đợi ba anh ư?" Trình Du Nhiên tò mò hỏi.

"Ông ấy ở đây chờ chúng ta." Anh nói là chúng ta, điều này làm cho Trình Du Nhiên hơi kinh ngạc.

Viêm Dạ Tước vừa mới nói xong, liền nghe được tiếng súng truyền đến cách đó không xa, phá vỡ cây bên cạnh bọn họ, Viêm Dạ Tước nhú nhú mày, nắm chặt tay cô, kéo Trình Du Nhiên trượt xuống một dốc nhỏ, một chỗ khác an toàn, khom người, vây cô ở giữa bộ ngực cường tráng ấm áp và cây khô.

"Xảy ra chuyện gì?" Trình Du Nhiên tựa hồ cảm giác được không thích hợp, hỏi, nhưng mắt đã thấy người tán loạn trong rừng cây.

"Em chờ tôi ở nơi này, không nên lộn xộn." Viêm Dạ Tước đưa tay vuốt mặt cô, thấp giọng nói.

Anh nói xong, sẽ phải xoay người rời đi xem tình huống, Trình Du Nhiên chợt bắt được cánh tay Viêm Dạ Tước, lắc đầu một cái, kêu anh không nên đi, dù sao, hiện tại chỉ có một mình anh, người đi tới hướng bên này nhất định là số lượng không ít.

Viêm Dạ Tước gỡ xuống một khẩu súng lục từ bên hông, giao vào trong tay cô, những người này thế nhưng phát hiện hành tung của anh, nếu như hai người cùng nhau, căn bản không trốn thoát, anh rất quen thuộc nơi này, đương nhiên có biện pháp bỏ rơi bọn họ, rẽ trở lại.

"Nhớ, không nên lộn xộn! Dừng nó bảo vệ mình." Giọng Viêm Dạ Tước rất trầm thấp.

Trình Du Nhiên nhìn ánh mắt anh, gật đầu một cái, nắm chặt súng.

Viêm Dạ Tước nhìn cô ưng thuận, nhanh chóng xoay người, lấy tốc độ nhanh nhất rời đi, những người trước mặt đang muốn hướng bên này lục soát bóng dáng Viêm Dạ Tước, hô lẫn nhau: "Người đang ở bên kia."

Cũng đuổi theo hướng bên kia, Trình Du Nhiên núp ở phía sau ụ đá, nhìn phương hướng bọn họ đuổi theo, trong lòng giống như là bị nhéo chặt.

Bên kia, tiếng súng mãnh liệt, hình như có thể tưởng tượng ra tình cảnh bên đó, Trình Du Nhiên đứng ở chỗ này, nắm chặt súng, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tim cô khẩn trương nhảy, cô biết, mình lo lắng vì Viêm Dạ Tước chạy đi hướng đỉnh núi, chỉ là, trong lòng lại rõ ràng hơn, cô qua đó, chỉ biết làm liên tục tới anh.

Vậy mà, vừa lúc đó, đỉnh núi đột nhiên nổ bùng, thanh âm âm âm truyền khắp cả dãy núi——

Trái tim Trình Du Nhiên giống như nhảy ra ngoài, cô nhìn hướng bên kia, trường hợp để cho cô ngờ ngẩn, băng tuyết thông thiên tuôn trào ở tiếng vang phía xa, như dãy núi đang gào thét, ruộng thú đang gầm thét thê lương, càng ngày càng mong lung, tâm mắt của cô không có một mảnh sương trắng che đậy.

Đây là tuyết lở ư? Tới nhanh đi cũng nhanh, giờ khắc này, rừng núi quay về bình yên, không khí tựa như đóng băng, không dao động, cũng không có tiếng súng.

Trình Du Nhiên nhìn bên kia không có động tĩnh gì, chẳng lẽ Viêm Dạ Tước lọt vào trong tuyết lở rồi?

Chương 65: Viêm Dạ Tước, anh dám bỏ lại tôi!

Trình Du Nhiên nhìn bên kia không có động tĩnh gì, chẳng lẽ Viêm Dạ Tước lọt vào trong tuyết lở rồi?

Vốn tự nói với mình là phải nghe lời, ở chỗ này chờ anh, nhưng vào giờ phút này, thấy cảnh tượng kia, ngực buồn buồn nặng nề, như hòn đá đè ép theo tuyết lở, khó có thể thoải mái, cô khẽ cắn môi, cô cũng không phải loại người ngồi chờ ở chỗ này.

Đứng lên, liền chạy theo phương hướng Viêm Dạ Tước đi, cô căn bản không thích ứng được với hoàn cảnh, bước chân càng ngày càng chậm, khí lạnh chung quanh làm cô run run.

Chỗ bị tuyết lở tập kích vừa rồi hết sức an tĩnh, trắng vô tận, cô rõ ràng xác định Viêm Dạ Tước chạy tới bên này, lại thấy không đâu, cô nhìn chung quanh, chợt, thấy một cái bao tay màu đen nằm trên mặt tuyết, cô nhớ, cái này là mang ở trên tay.

Cô lão đảo nghiêng ngã chạy như điên qua, nắm cái bao tay lên, hướng chung quanh hô hào: "Viêm Dạ Tước, Viêm Dạ Tước!"

Trong âm thanh kêu to tất cả đều là lo âu, không ngừng lấy tay lục tìm trong tuyết lở xung quanh, hơi thở lạnh lẽo nuốt vào cổ họng, khiến cô hết sức khó chịu, không biết lục tìm bao lâu, nhưng thủy chung không nhìn thấy Viêm Dạ Tước.

Hai tay cô phát run vì bị đông cứng, chống thân thể đứng lên, hướng chung quanh tiếp tục reo hò: "Viêm Dạ Tước, anh mau đi ra cho tôi, anh ra ngoài mau!"

Âm thanh bị một trận gió tuyết bao trùm, Trình Du Nhiên đón gió tuyết không ngừng đi về phía trước, trong miệng không ngừng kêu tên anh, vô luận kêu bao nhiêu tiếng, cũng không có lời đáp lại, trong lòng cô càng ngày càng nôn nóng, chợt dừng bước ở rừng cây, hướng một chỗ, dùng âm thanh lớn nhất quát: "Viêm Dạ Tước, anh dám bỏ lại tôi! Tôi khiến anh đẹp mắt!"

"Em muốn tôi đẹp nhất thế nào?" Giọng nói trầm mạnh chợt vang lên.

Âm thanh này.

Trình Du Nhiên chợt quay đầu lại, ngũ quan thâm thúy như được đao khắc, tự nói với mình anh là Viêm Dạ Tước, bước chân tiến tới, tuyết trên người tự động chảy xuống.

Trái tim vốn là tro tàn trong nháy mắt như sống lại, đã lâu rồi, cô đều cười nhẹ nhàng ở trước mặt anh, nhưng giây phút này, một tí ti kích động, khiến cho nước mắt xẹt qua gương mặt bần sinh, khoe miệng hiện ra nụ cười mê người, Trình Du Nhiên kích động bước ra từng bước tới chỗ anh, ôm chặt lấy hông anh, anh không có chuyện, anh vẫn tốt!

"Không phải tôi bảo em chờ ở đó sao?" Giọng anh trầm thấp vang lên ở đỉnh đầu Trình Du Nhiên, mang theo nồng nặc chất vấn cùng tức giận.

Lấy hiện tại bọn họ cũng không có biện pháp phản kích, cho nên, anh phải nghĩ biện pháp gây ra tuyết sạt, muốn bọn họ giải quyết, sau đó mới trở về tìm cô, nhưng cô lại không có ngoan ngoãn chờ ở đó, thế nhưng chạy tới bên này, điều này làm cho anh tìm cũng nóng lòng, nói tìm được cô sẽ trừng phạt.

Nhưng ngay một khắc này, anh thế nhưng lại chỉ mở miệng tức giận, bởi vì, vào lúc thấy nụ cười của cô mang theo nước mắt, anh giật mình.

Trình Du Nhiên giương mắt, nhìn Viêm Dạ Tước, thấp giọng nói: "Tôi cho là anh."

Cho là anh xảy ra chuyện, mới chạy đến, thì ra mình khẩn trương là vì anh, chính cô cũng không nghĩ ra, nhưng những lời này, cô lại không có nói ra.

Vẫn chưa có nói xong, đã bị Viêm Dạ Tước ôm lấy, xoay người núp ở phía sau cây khô, trên mặt lạnh lùng như cũ, nhỏ giọng cảnh cáo, mắt nhìn người cầm súng đi qua phía trước mặt, đáng chết, còn có người sống.

Trình Du Nhiên ngừng thở, dán lồng ngực anh, vào lúc này cô nghe lời, chỉ thấy anh lấy súng ra, liền bắn chết người tìm kiếm hai bọn họ.

Sau đó lạnh giọng nói: "Về sau, em chờ yên cho tôi!"

Lần này Trình Du Nhiên không có mạnh miệng, đem tay ôm lấy anh thu hồi lại, bỗng nhiên có cảm giác dinh dính, vừa nhìn đã thấy quần áo sau lưng anh bị rách, vết thương vẫn còn đang chảy máu, máu vết thương chảy không ngừng, nhỏ xuống tuyết trắng.

"Viêm Dạ Tước, anh bị thương." Sắc mặt Trình Du Nhiên nhất thời tái nhợt, nhìn xem vết thương nói, kéo khăn quàng cổ xuống muốn xử lý vết thương cho anh.

Lại bị anh bắt được, thản nhiên nói: "Không cần để ý đến."

Giờ phút này, trên trán anh toát mồ hôi lạnh, lạnh lùng nhìn cô, cố ý muốn không lưu ý đến đống lông dăng lên dòng nước ấm vì cô, cô đang khấn trương vì mình, tiếp tục nói: "Chăm sóc tốt chính em, chớ đông lạnh, đừng tiếp tục gây ra phiền toái cho tôi."

Nghe tiếng trách mắng, Trình Du Nhiên liếc anh một cái, trong lòng biết anh đang lo lắng cho cô, nhưng tình huống bây giờ, cô nên lo lắng anh mới phải.

"Đi!" Viêm Dạ Tước lạnh lùng ra lệnh, bàn tay bắt được tay cô, hai người chậm chạp đi chậm ở đất tuyết.

Viêm Dạ Tước vừa chế tạo tuyết sụt nên đã sớm hủy diệt đường núi, nhưng Viêm Dạ Tước giống như là híp mắt cũng có thể quen thuộc con đường này.

Trình Du Nhiên cảm thấy bước chân của anh càng ngày càng chậm, vết thương đang từ từ nhặt nhòa lực sinh mệnh của anh.

"Viêm Dạ Tước, tôi xem vết thương giúp anh trước nhé." Trình Du Nhiên hạ thấp giọng nói, chỉ hi vọng là anh sẽ đồng ý.

Nhưng thể lực của anh bắt đầu cạn kiệt, vết thương cũ thêm tổn thương mới, ngã trên mặt đất, Trình Du Nhiên cố hết sức đỡ anh ngồi xuống.

Vậy mà, vừa lúc đó, trong tuyết cách đó không xa thoát ra một người, tay cầm súng, đang hướng sau lưng Viêm Dạ Tước nổ súng ——

Trình Du Nhiên vừa may thấy được, không chút nghĩ ngợi liền cầm súng bên hông lên, đôi tay nắm thật chặt, chột bóp cò súng, thủ pháp rất nhanh rất chính xác, đối phương còn chưa kịp nổ súng, cũng đã bị đánh trúng trán, ngã xuống mặt tuyết.

Trình Du Nhiên ngã ngồi xuống, chính cô cũng kinh ngạc vì phản ứng nổ súng của mình lại nhanh như vậy.

"Cuối cùng cũng tiến bộ." Viêm Dạ Tước nói trầm thấp, nâng tròng mắt hơi mệt mỏi nhìn cô, rốt cuộc chống đỡ không nổi, hôn mê bất tỉnh.

Lúc anh nói một câu nói cuối cùng rồi hôn mê, Trình Du Nhiên ngồi xổm người xuống lo lắng kêu anh: "Viêm Dạ Tước!"

Anh không có phản ứng, sắc mặt trắng bệch mà lạnh lẽo, hơi thở lãnh khốc trong ngày thường cũng dần dần biến mất, Trình Du Nhiên bắt lấy tay anh, khấn trương kêu: "Nói chuyện với anh đó, nói chuyện với anh đó, anh đừng ngủ, anh còn chưa có phụ trách với tôi!"

Cô chột nhớ tới sáu năm trước anh từng nói sẽ phụ trách, bây giờ cô muốn anh phụ trách, muốn anh khỏe.

Có điều lời nói của Trình Du Nhiên hình như không khiến anh phản ứng, khiến cho cô nóng nảy, bắt lấy bả vai anh, lớn tiếng mắng: "Viêm Dạ Tước, anh dám bỏ lại tôi, tôi ——"

"Tôi sẽ không!" Giọng Viêm Dạ Tước có chút yếu đuối nhưng vẫn không mất khí phách như cũ, anh chậm rãi mở mắt, thời điểm cô nói muốn anh phụ trách, anh liền nghe được, đây là lần thứ hai cô nói lời này, khiến cho anh giây giụa tỉnh lại, nhìn Trình Du Nhiên nói: "Em đi thẳng dọc theo con đường này, rất nhanh sẽ thấy biệt thự, đi tìm bọn Phi Ứng tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chết cũng không bỏ lại

"Em đi thẳng dọc theo con đường này, rất nhanh sẽ thấy biệt thự, đi tìm bọn Phi Ứng tới đây."

Viêm Dạ Tước nhỏ giọng nói bị gió tuyết thổi tan, nhưng rõ ràng tiến vào trong lỗ tai Trình Du Nhiên, sắc mặt trầm xuống, bão tuyết làm cô công đến cứng ngắc, trong lúc nhất thời cô nói không ra lời, chỉ có thể lắc đầu không ngừng, cô không cần đi, nếu bỏ Viêm Dạ Tước ở nơi này, anh hôn mê bất tỉnh, có người tới thì làm thế nào?

Trình Du Nhiên cong người xuống, một tay ôm lấy bên eo anh, muốn đỡ anh dậy.

Viêm Dạ Tước thấy lại đây cô ra, lạnh giọng ra lệnh: "Đi!"

Trình Du Nhiên bị đẩy, không tìm được trọng tâm liền té xuống mặt tuyết, Viêm Dạ Tước dựa vào cây khô, lạnh lùng nhìn cô, cố sức nói: "Em liên tục đứng không vững, còn muốn mang theo tôi đi? Vậy sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho tôi thôi! Đi đi!"

Âm thanh của anh càng ngày càng thấp, dưới trời băng đất tuyết, lại tiêu hao thể lực, cho nên, anh có lẽ đã không thể tranh cãi những thứ này với cô nữa.

Chớ nói chi là còn có thể bảo vệ cô, chỉ có cô đi trước, nói không chừng còn có thể cứu hai người.

Trình Du Nhiên làm sao có thể nghe không ra ý tứ trong lời Viêm Dạ Tước, cô nhanh chóng bò dậy trong đất tuyết, cũng không có tức giận bởi vì lời của

anh, mà đi tới trước mặt anh, môi cứng đến cứng ngắc, kiên nghị nói: "Tôi không đi!"

Mặt Viêm Dạ Tước tức giận, biết cô quật cường, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc quật cường.

Song chuyện Trình Du Nhiên quyết định, cũng sẽ không thay đổi, cô ngồi xổm xuống, nhìn mặt anh tái nhợt, nói từng chữ từng câu: "Anh nói không bỏ lại tôi, tôi cũng vậy, chết cũng không bỏ lại! Cho nên, hoặc là chúng ta cùng đi ra khỏi đây, hoặc là chúng ta cùng nhau ở chỗ này!"

Cô kiên định khiến mặt Viêm Dạ Tước cứng đờ trong nháy mắt, tâm ngăn ra, bất đắc dĩ khạc ra: "Thật là một cô gái cố chấp."

"Đây chính là học theo anh." Trình Du Nhiên kéo ra một nụ cười đẹp mắt, nhưng cô không biết, lời của cô..., cô cười, trong nháy mắt hòa tan một người đàn ông lạnh lẽo, âm áp chưa bao giờ có dâng lên ở đáy lòng. Viêm Dạ Tước vươn tay, theo thói quen bao trùm đỉnh đầu của cô, trầm giọng nói: "Em cũng chỉ biết học những thứ này?"

"Yên tâm, về sau tôi học nhiều hơn." Trình Du Nhiên đưa tay nắm lấy tay anh, một tay để ngang sau lưng cô, hỏi: "Có thể đứng lên chứ?"

Viêm Dạ Tước không nói gì, dưới sự chống đỡ của cô chậm rãi đứng lên, nhưng nhìn lại cổ hết sức, Trình Du Nhiên nhìn anh, muốn mở miệng hỏi.

"Đi." Âm thanh trầm thấp cắt đứt lời cô muốn hỏi, gập đầu một cái, tiếp tục đi tới phía trước mặt.

Bầu trời, tuyết lại bắt đầu rơi, vốn là bầu trời không mây xanh thắm, phủ một tầng trắng mờ mờ, đỉnh núi trở nên vắng vẻ, tất cả hình như hỗn độn.

Trình Du Nhiên gian nan đỡ Viêm Dạ Tước, cô càng ngày càng lạnh, nhưng cô lại tự nói với mình không phải sợ.

"Viêm Dạ Tước, anh có khỏe không?" Trình Du Nhiên dời ý nghĩ của mình đi chỗ khác, hỏi anh.

"Ừ." Anh trầm thấp trả lời ở bên tai cô, âm thanh càng ngày càng thấp.

Điều này làm cho Trình Du Nhiên lo lắng, vội vàng nói: "Viêm Dạ Tước, chúng ta nói chuyện một lát, anh ngàn vạn lần đừng ngủ."

"Em muốn nói gì?" Âm thanh mang theo một tia suy yếu.

"Hãy nói về anh, chuyện muốn làm nhất là gì?"

"Không có." Viêm Dạ Tước nói rất bình thản, xác thực, từ nhỏ đến lớn anh cũng không có cái gì phải làm, chỉ có bọn họ muốn anh làm.

"Trả lời không có việc làm, anh thật đúng là kỳ quái." Trình Du Nhiên nói, nhưng bởi vì đỡ anh nên bước chân càng ngày càng nặng nề.

Hồ hấp của Viêm Dạ Tước cũng trở nên hơi yếu, là ý chí đang chống đỡ anh, anh quay đầu nhìn về phía Trình Du Nhiên, nói: "Vậy em nói về mình đi."

"Tôi? Tôi muốn nhất chính là cảm bằng tốt nghiệp." Cô cũng không tin tà ma, tất cả mọi người cho là cô không lấy được bằng tốt nghiệp, nhất định phải cảm tạ bằng hồng thông đỏ đó cho bọn họ nhìn coi, hừ, hậu quả xem thường Trình Du Nhiên cô rất nghiêm trọng.

"Cái này tôi giúp em, mười bản có đủ hay không?" Viêm Dạ Tước nói nghiêm trang.

Trình Du Nhiên thiếu chút nữa liền bị lời anh nói làm cho tức chết, lại không tin mình, Trình Du Nhiên liếc anh một cái, nói: "Chớ xem thường tôi...tôi muốn tự mình lấy."

"Ừ." Viêm Dạ Tước từ, Trình Du Nhiên lập tức kêu lên: "Không thể ngủ, tôi còn chưa nói xong việc tôi muốn làm."

"Còn có cái gì?"

"Chính là học Trung y, tốt nhất tôi có thể đi giống như trên tivi, chợt gặp gỡ một ông lão thâm son, truyền thụ y thuật Hoa Đà cho tôi." Từ nhỏ cô đã học sở trường dùng dao, nhưng cô vẫn rất thích Trung y, bác đại tinh thâm, đây cũng là mẹ từng nói với mình, cô vẫn nhớ.

"Còn gì nữa không?"

"Chính là ăn được, ngủ được, còn có chính là mang Tiểu Nặc đi du lịch." Những thứ này đều là cuộc sống Trình Du Nhiên muốn nhất vì không cần lo lắng, dĩ nhiên, không thể thiếu con trai bảo bối, Trình Du Nhiên quay đầu nhìn anh, nói: "Còn có chính là. Viêm Dạ Tước, anh làm sao vậy?"

Cô vốn còn muốn nói, nhưng lại thấy Viêm Dạ Tước dần dần khép mắt lại, cô kinh hoàng kêu anh một tiếng: "Viêm Dạ Tước."

"Trình Du Nhiên, nói cho tôi biết. . . ." Giọng Viêm Dạ Tước càng ngày càng thấp, nhìn Trình Du Nhiên, hỏi: "Ba Tiểu Nặc là ai?"

"Vậy anh mở mắt, tôi liền nói cho anh biết, tuyệt đối bất ngờ!" Trình Du Nhiên bị thân thể nặng nề của anh áp đến, té ngã ở trên đất tuyết, cô nhanh chóng bò dậy, không ngừng lay bả vai Viêm Dạ Tước, gương mặt tuấn tú trắng bệch, lạnh lẽo, mặt mày mất kiên quyết dọa người ngày xưa.

Trình Du Nhiên khẩn trương không thôi, sờ sờ mặt anh, cảm thấy anh mất nhiệt độ cực nhanh, tiếp tục như vậy, sinh mạng sợ rằng khó giữ được.

Nên làm cái gì? Trình Du Nhiên vừa gọi anh, vừa nằm trên người anh, lục lọi bình rượu mạnh: "Viêm Dạ Tước, anh tỉnh lại, không phải anh muốn biết ba Tiểu Nặc là ai sao?"

Cô tìm được bình rượu trong túi anh, lập tức mở nắp ra, cẩn thận đem rượu nước đổ vào trong môi anh.

"Viêm Dạ Tước, nhanh uống một chút." Cô đem rượu rót vào trong miệng anh, làm thế nào cũng không vào được, đưa tay không ngừng lau dịch rượu chảy ra khỏi miệng.

Nước mắt ở khóe mắt cô rơi xuống, xuống tuyết, cô thế nhưng chảy nước mắt.

Trình Du Nhiên đổ rượu vào trong miệng mình, hôn đôi môi anh lạnh như lưỡi dao, móm từng giọt cho anh, cho đến khi tất cả chất lỏng trong môi cô đưa vào cổ họng của anh, cô mới thở dài một hơi, lập lại động tác nuốt rượu, nhưng vẫn không thấy anh có dấu hiệu ảm áp.

Đôi tay cô bung lấy mặt Viêm Dạ Tước, có chút run rẩy, ngay cả thanh âm cũng trở nên run rẩy: "Viêm Dạ Tước, anh tỉnh đi, anh tỉnh lại tôi sẽ nói cho anh biết ba Tiểu Nặc là ai? Có được hay không?"

Anh không có động tĩnh, Trình Du Nhiên xoa xoa khuôn mặt lạnh băng của anh, mang theo tiếng nghẹn ngào, nói: "Anh không thể có chuyện, bởi vì, anh chính là ba Tiểu Nặc, anh chính là, sáu năm trước."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Thương thế của anh, tôi tới trị

"Anh không thể có chuyện, bởi vì, anh chính là ba Tiểu Nặc, anh chính là, sáu năm trước. Viêm Dạ Tước! Anh tỉnh đi!"

Trình Du Nhiên lắc lắc bả vai Viêm Dạ Tước, không ngừng gọi, gió lớn, bão tuyết thổi tan tiếng cô kêu gọi, cũng rót vào cổ họng cô, để cho cô ho hai tiếng, cô đưa tay thử thăm dò hơi thở của anh, còn có hơi thở, xem ra đã hôn mê.

"Tôi sẽ không bỏ lại anh, tôi dẫn anh cùng đi."

Hiện tại cô càng không thể ném anh ở chỗ này, phải đi thì mang theo anh, Trình Du Nhiên hạ quyết tâm, bất cứ giá nào.

Trình Du Nhiên đỡ anh ngồi, từ trên cổ gỡ xuống khăn quàng cổ, buộc kỹ vết thương sau lưng trước, cổ truyền đến từng trận gió lạnh lẽo, làm cô lạnh phát run, cô lắc đầu, để cho mình không thêm nghĩ tới cái rét lạnh.

Sau đó, nắm lấy hai cánh tay anh, muốn nâng anh lên lưng mình, nhưng anh thật sự quá nặng, mấy lần đều làm cho anh cùng mình ngã ở đất tuyết, tuyết lạnh lẽo rót vào thân thể cô, cô nhanh chóng bò dậy, gian nan đỡ anh, đi tới hướng con đường anh nói.

Cô là bác sỹ, cô biết nhất định phải nhanh mang anh rời khỏi đây, nếu không, chỉ sợ anh sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nghĩ tới đây, Trình Du Nhiên quát lớn một tiếng, bước nhanh hơn, đi hướng trước mặt.

Đi vài bước, bụp, cả người cô ngã xuống lần nữa, tựa như có lẽ đã không còn hơi sức, cô nhìn Viêm Dạ Tước nằm ở trong tuyết, còn gọi mấy tiếng, hi vọng anh có thể tỉnh lại.

Vào lúc này, anh thủy chung không nhúc nhích, không cứu được anh, ngay cả mình cũng chỉ có thể chờ chết, cô thật muốn bỏ lại anh sao?

Trình Du Nhiên cô không thể làm ra chuyện như vậy, dù sao anh mang mình đi nơi này muốn mang theo cô tránh né những thứ nguy hiểm kia, không những thế bọn Bôn Lang còn đi đường nguy hiểm hơn.

Điểm này cô biết, nhưng tình hình hiện tại chính là thích đối nghịch với cô, gây khó dễ cho cô.

"Viêm Dạ Tước, anh tỉnh lại có được hay không."

"Lão đại!" Vào lúc cô gần như sắp tuyệt vọng, nơi xa truyền đến âm thanh quen thuộc.

Cô lập tức lau đi nước mắt bên khóe mắt, chột đứng lên từ trong đất tuyết, tìm kiếm chỗ phát ra âm thanh, cô ra sức chạy đi hướng bên kia.

"Bôn Lang! Bôn Lang! Tôi ở nơi này, chúng tôi ở chỗ này!" Vừa chạy vừa hô to, còn không ngừng giơ cánh tay lên hi vọng bọn họ thấy được.

Bông tuyết càng lúc càng lớn, Trình Du Nhiên mơ hồ nhìn thấy bóng người bên kia chạy tới, cô chỉ sợ dễ vượt mất bọn họ, hô to, ngã nhào, bò dậy, cho đến khi nhìn bọn họ đi tới hướng bên này, cô mới ngừng lại, ngồi dưới đất, trên mặt hình như thờ phào nhẹ nhõm.

"Viêm Dạ Tước ở bên kia, phải lập tức dẫn anh ấy trở về làm giải phẫu, mau." Cô vẫn chưa yên tâm kêu một tiếng.

Bôn Lang thấy lão đại bị thương ngã xuống trên mặt tuyết, nóng nảy chạy tới hướng bên kia, bọn Phi Ứng cũng chạy tới rất mau, nhanh chóng mang theo bọn họ đi tới tòa thành sâu trong núi tuyết.

Không ngờ trong nơi trời băng đất tuyết, còn có một tòa thành cổ xưa, mà ở trong đó, mới chính thức là địa bàn của Viêm Dạ Tước, nhưng nhìn tình huống, mọi người cũng gặp phải tập kích, rất nhiều người bị thương, thấy sự việc lần này cũng không có đơn giản, bởi vì, một con đường không có người biết lại có người mai phục.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên ở đại sảnh tòa thành, Phi Ứng cùng Bôn Lang hợp lực đem Viêm Dạ Tước đi vào, Trình Du Nhiên có chút mệt mỏi theo ở phía sau, tay vẫn ấn vết thương sau lưng anh, đôi tay phát run, hi vọng anh ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện.

Lúc này, Tiểu Chấn Vũ cũng trong tòa thành, đang mang theo cái bao tay trừ độc chạy tới, nhìn vết thương sau lưng Viêm Dạ Tước, nhũn nhũn mảy, thật đúng là sâu, mà cũng chậm trễ thời gian, hơn nữa, vết thương cũ trên bả vai cũng rách ra, chảy ra tia máu.

"Tôi tới!" Trình Du Nhiên đi tới trước mặt Tiểu Chấn Vũ, một đôi tròng mắt trấn định nhìn về phía anh ta, trong tay đã mang bao tay, cầm lấy công cụ trong tay Tiểu Chấn Vũ, thấp giọng nói: "Anh băng bó vết thương trên bả vai giúp anh ấy là tốt rồi."

Không biết vì sao, cô chỉ muốn tự mình động thủ xử lý vết thương này cho anh, bất luận kẻ nào cô đều không yên lòng, dù hiện tại cô cũng có chút suy yếu, tay có chút run rẩy.

Tiểu Chấn Vũ nhìn tay cô có chút run rẩy, lo lắng hỏi: "Cô có thể không? Để tôi làm đi."

"Đừng nói nhảm! Thương thế của anh ấy, tôi tới trị!" Trình Du Nhiên lạnh lùng quát lớn, khiến cho Tiểu Chấn Vũ không dám nói chuyện, trong ánh mắt của cô mang theo kiên định, tựa hồ đang nói cho anh ta cùng tất cả mọi người biết, bọn họ phải tin tưởng cô, cô có thể làm được, cô nhất định có thể làm được.

Mà bọn họ cũng chỉ có tin tưởng cô, Phi Ứng và Bôn Lang đều ở bên cạnh nhìn.

Trình Du Nhiên cứ nhiên nhắm hai mắt lại, không ngừng khiến mình tĩnh tâm, đây là phương pháp lúc còn rất nhỏ mẹ kêu cô làm trước khi giải phẫu hoặc là thời điểm gấp rút, nhất định phải để cho mình lắng xuống trước, dần dần, cô hình như chỉ có thể nghe được hô hấp của mình, có chút nhanh, nhưng lại bình tĩnh.

"Chỉ số sinh mạng bao nhiêu, nhịp tim bao nhiêu?" Cô nhàn nhạt hỏi hai vấn đề, Tiểu Chấn Vũ trả lời, cô mới hít sâu một hơi, nói: "Tùy thời báo."

Nói xong, tay cô đã rơi xuống dao giải phẫu, cắt vết thương, cẩn thận lấy vật sắc ở bên trong ra, phải rất chính xác không thể đụng phải bất kỳ dây thần kinh nào, giờ khắc này, mọi người cơ hồ đều ngừng thở, nhìn, không dám nói lời nào.

Chỉ có âm thanh Tiểu Chấn Vũ hồi báo chỉ số sinh mạng, Trình Du Nhiên nhìn chằm chằm màn hiển thị máu tươi trước mắt.

Ngay sau đó, loảng xoảng một tiếng, hơi sức thuận lợi lấy ra, đánh rơi vào trong mâm phát ra âm thanh thanh thúy, mọi người mới thở dài một hơi.

Trình Du Nhiên cũng yên tâm thở ra một hơi, từ trên tay Tiểu Chấn Vũ cầm lấy kim, bắt đầu khâu lại vết thương, từng động tác đều rất lưu loát mau lẹ, nhưng trán Trình Du Nhiên đều là mồ hôi, đầu đau nhức, sắc mặt càng tái nhợt.

Rốt cuộc, cảm kéo lên cắt bỏ sợi chỉ, giải phẫu hoàn thành!

Trình Du Nhiên mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, hai chân nhất thời cảm giác vô lực, đưa tay vịn bên giường.

Tiểu Chấn Vũ tiến lên đỡ cô, lúc này mới phát hiện ra thân thể của cô đang run rẩy, hơn nữa run rẩy kịch liệt, Tiểu Chấn Vũ đưa tay sờ sờ cái trán cô.

Trời ạ! Nóng như vậy, còn phát sốt cao, cũng còn có thể làm giải phẫu, cô căn bản đã tiêu hao thể lực rồi.

"Còn lại liền giao cho anh." Trình Du Nhiên nhìn Tiểu Chấn Vũ, cười cười nhàn nhạt, cả người liền hôn mê bất tỉnh, cô đã đem tất cả hơi sức hoàn thành cuộc giải phẫu, lần nữa chứng minh cô là Vua Y chợ đen danh bất hư truyền, cũng chứng minh lời thề cô nói ngày đó: "Thương thế của anh, tôi tới trị."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Dịu dàng thoáng qua

Ban đêm, tuyết bay rơi tán loạn, gió lạnh gào thét.

Vậy mà, phía trong tòa thành, ngọn lửa lò sưởi trong tường bùng cháy, từng đợt ầm ập bao phủ phần yên tĩnh này, chợt, tiếng bước chân dồn dập đánh vỡ trầm tĩnh.

Vào lúc này đến phiên Bôn Lang trông chừng lão đại, mới vừa ăn xong, hơi trễ, vì vậy, dồn dập chạy đi hướng căn phòng của lão đại, ở tại cửa ra vào, còn nghĩ lão đại ngủ ở bên trong, muốn nhẹ nhàng một chút, nhưng đến gần, anh ta nhẹ nhàng đẩy cửa ra trong nháy mắt đó.

Ah? Trên giường tại sao trống không, lão đại đâu? Anh ta vội vàng đi vào, liền bắt gặp người anh ta muốn tìm đang mặc quần áo trước tủ treo quần áo.

"Lão đại, anh đã tỉnh!" Bôn Lang tròn to con mắt, nhìn trên người lão đại còn quần băng, thể nhưng, thoáng cái đã tỉnh, nuốt một ngụm nước bọt, đây thật là thần tiên, chỉ là, lão đại của anh ta vẫn luôn chiếm cứ vị trí này ở trong lòng anh ta.

Vào lúc Bôn Lang vẫn còn đang giật mình, Viêm Dạ Tước khoác áo sơ mi đen lên, xoay người, nói: "Thông báo xuống, lập tức đi họp."

Giọng Viêm Dạ Tước rất bình thản, lại mang theo kiên quyết anh quen có.

Bôn Lang lập tức phần chấn tinh thần, giơ tay lên làm một thủ thế OK, anh ta đương nhiên biết lão đại gấp gấp họp là vì nguyên nhân gì, những người này, muốn động thủ trên đầu thái tử, cũng cần phải trả giá thật lớn, dĩ nhiên, khi động đến đầu Bôn Lang này, cũng phải có giá cao.

Viêm Dạ Tước nhìn Bôn Lang đi ra ngoài, cài nút cuối cùng lại, xoay bước đi ra khỏi phòng, thời điểm đi trên hành lang, anh tự tay đẩy cửa phòng bên cạnh ra, liếc mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy có người nằm trên giường, trong mắt nhất thời có từng ánh sáng đứt đoạn khác thường.

Rất nhanh, đóng cửa lại, xoay bước đi hướng thư phòng, có một số việc, anh phải đi xử lý trước, rồi tới xử lý cái người không an phận này.

Không lâu sau, Bôn Lang và Phi Ứng nhanh chóng đi tới thư phòng, trên mặt đều mang một tia thâm trầm, hơn nữa còn mang theo một người đàn ông trung niên sắc mặt tái nhợt.

Đi vào thư phòng, chỉ thấy bóng dáng cao thẳng đứng nghiêm ở trước cửa sổ, tầm mắt lạnh lùng trông về cảnh sắc phía xa ngoài cửa sổ, trên mặt không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, chợt xoay người, dạo bước đến trên ghế dựa, ngao nghể ngồi xuống, ngược mắt nhìn người trung niên trước mắt.

Người trung niên gọi là La Nghiêm, là người phụ trách khu vực này, kẻ địch chui vào dưới mắt cũng không có thấy, ngược lại làm cho người ta tập kích nửa đường.

Mặc dù lão đại không nói gì, La Nghiêm nhìn con người băng lãnh kia, sau lưng bỗng nhiên có cảm giác lạnh lẽo, so với trời băng đất tuyết phía ngoài còn phải lạnh bức người hơn, ông ta đương nhiên biết chuyện này làm ông ta phải xong đời rồi, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Lão đại, là người của Lục Tường, không biết từ lúc nào, lão ta lại xây một cái bẫy ở đây."

"Không biết?" Giọng Viêm Dạ Tước rất là bình tĩnh, nhưng loại an tĩnh này tựa hồ đang tỏ rõ, gió bão sắp tới.

La Nghiêm ngần ra, không dám nhìn ánh mắt lão đại, hốt hoảng nói: "Lão đại, tôi biết sai rồi, chuyện này là tôi nhất thời sơ sót, mới để cho Lục Tường có cơ hội lợi dụng, lão đại, ngài cho tôi thêm một cơ hội, tôi nhất định cảm mạng Lục Tường tới chuộc tội với ngài."

"Bằng ông?" Sắc mặt Viêm Dạ Tước lạnh lùng như cũ, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Lúc này, Bôn Lang một bên tiến lên một bước, nhíu mày nói: "Lão đại, chuyện này không bằng giao cho tôi."

"Hơn nữa, tôi nghe nói Lục Tường có một cuộc buôn bán ở nước Pháp, tôi sẽ đi cắt đứt bọn họ, muốn lão ta nước xa không cứu được lửa gần!" Đan Hùng cũng trầm mặt, lần này, anh ta cũng một bụng tức giận, Lục Tường này, bọn họ đã sớm muốn giải quyết sạch sẽ.

Viêm Dạ Tước nghe bọn họ mở miệng, nhỏ nhẹ gật đầu, anh vẫn luôn rất yên tâm đối với mấy tên thuộc hạ, nhưng đối với những người nhà họ Viêm, anh đều không yên tâm hoàn toàn, lúc này, ánh mắt rơi vào trên người La Nghiêm, chỉ thấy La Nghiêm run run, cũng không dám nói chuyện, chỉ là lẳng lặng, thận trọng.

Ai biết, khi ông ta cho là lần này thật xong đời, Viêm Dạ Tước chợt đứng lên, đi ra bên ngoài.

Trời ạ, lão đại trở nên thiện lương ư?

Nếu như ông ta nghĩ như vậy thì sai lầm rồi, bắt đầu từ hôm nay, La Nghiêm sẽ không xuất hiện trên mảnh đất này, đây chính là phương thức anh trực xuất xua đuổi người nhà họ Viêm.

Viêm Dạ Tước xử lý tốt việc này, hiện tại, cũng nên đi xử lý người không an phận kia rồi.

Đi vào phòng ngủ ầm ập, Tiểu Chấn Vũ tiến lên, anh trầm giọng hỏi: "Người cô ấy thế nào?"

"Vẫn còn đang sốt cao, phải đợi hết sốt mới được." Tiểu Chấn Vũ nhìn rõ ràng, không hổ là Vua Y chợ đen, lúc ấy cô đang sốt cao mà vẫn còn dùng hơi sức cuối cùng làm giải phẫu cho anh, một khắc kia, chính anh ta cũng kinh hãi, nhưng vết thương của Viêm Dạ Tước cũng nặng, sao lúc này đã tỉnh lại rồi.

"Tức, thương thể của anh——"

"Các cậu cũng đi ra ngoài trước." Giọng Viêm Dạ Tức lạnh lẽo cắt đứt lời anh ta, bước chân đi tới hướng giường, cũng không nhìn người nào đó bên cạnh, dù sao, sau lời của anh, nơi này sẽ không có khả năng có những người khác.

Rất nhanh, người làm kẻ cả Tiểu Chấn Vũ cũng quay người ra khỏi gian phòng, toàn bộ không gian trong cũng chỉ còn lại có Viêm Dạ Tức cùng người nằm trên giường.

Một đôi con ngươi sắc đi tới, Trình Du Nhiên vẫn nằm trên giường, chần gắm mềm mại che nửa thân thể, theo ngực cô phập phồng, trán đều là mồ hôi lớn như hạt đậu, anh chậm rãi đến gần, bàn tay sờ sờ ở trên trán cô, xác thực bỗng đến dọa người.

Vì vậy, ánh mắt rơi vào y phục bên cạnh, là người làm mới vừa đi ra ngoài nói muốn thay cho Trình Du Nhiên, bởi vì, quần áo mặc đã ướt đầm toàn bộ.

Viêm Dạ Tức dựa vào đầu giường, mười ngón tay vuốt ve tóc cô, hai mắt nhìn mặt mũi cô tái nhợt, sắc mặt mặc dù không nhìn ra, nhưng cũng có thể thấy một tia ảm áp từ trong tròng mắt lạnh lẽo của anh.

Sau đó, cẩn thận di động thân thể cô, giúp cô thay áo ướt mồ hôi, chuyện này với anh mà nói là khó khăn, mặc dù từ nhỏ anh đã không phải là sống an nhàn sung sướng, nhưng chưa bao giờ phục vụ người khác, cho nên, tay vừa động, hình như vừa vụn quệt qua da thịt mềm mại của cô.

"Únh." Phát ra âm thanh rất nhỏ, xem ra mình làm đau cô.

Viêm Dạ Tức nhíu nhíu mày, tận lực thả nhẹ tay lần nữa, thận trọng giúp cô thay áo ngủ to lớn của mình.

Đêm đã khuya, ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, hình như gian phòng ảm áp căn bản không có cách nào ảm áp người trên giường, chỉ thấy cô không ngừng phát run.

Viêm Dạ Tức chậm rãi nằm xuống, nghiêng người ở bên cạnh cô, ánh mắt của anh nhất thời trở nên thâm trầm, hơi thở phái nam vừa nồng vừa nặng phát ra từ mũi, bàn tay đưa ra, nhẹ nhàng đem đầu cô vùi vào trong cánh tay mình, hình như muốn làm cô ảm áp hơn. d@đ#l@q#đ

Ôm thân thể mềm mại, trong óc của anh không ngừng thoáng qua tình cảnh bọn họ ở trong gió tuyết, anh biết cô sợ lạnh, cho nên anh bảo cô rời đi trước, nhưng cô lại không đi, hừ, cái này thật đúng là Trình Du Nhiên, vẫn không phải là một người an phận, giống như là cô ở trong đồng tuyết gọi anh, nói tâm nguyện của cô.

Bằng tốt nghiệp? Vô tình gặp gỡ thần y? Cũng chỉ có đầu cô mới nghĩ ra được, nhưng anh còn nhớ thật sâu cô nói câu kia: "Viêm Dạ Tức, anh tỉnh lại, không phải anh muốn biết ba Tiểu Nặc là ai à."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Tôi có lời muốn hỏi em

Cả đêm gió tuyết rốt cuộc ngừng lại ở lúc tờ mờ sáng, vạn dặm quang đăng, mặt trời chậm rãi dâng lên, cách cửa sổ bám đầy băng tuyết, đem từng ánh mặt trời ảm áp đi vào.

Làm một con mèo lười, đặc biệt là mèo lười vô cùng sợ lạnh, thời tiết như vậy đánh chết Trình Du Nhiên cũng sẽ không rời giường, nắm thật chặt "gối ôm" trong ngực, lại dùng đầu cô vùi vào bên trong lòng mềm như nhung.

Ah, "gối ôm" này thế nào cảm giác có chút không giống bình thường, chẳng lẽ là thím Vân đã đổi?

Không nhận được khụt khịt cái mũi, hơi thở đặc biệt chui vào, tư vị rất quen thuộc!

Như làm trộm kẻ mở một con mắt ra, lại phát hiện một đôi mắt đen như mực con đang nhìn chăm chăm mặt cô, bị sợ đến cô vội vàng nhắm mắt lại, lông mi run rẩy không ngừng.

Xong rồi xong rồi, tại sao cô ngủ cả đêm ở trong ngực anh, còn bày ra tư thế mập mờ như vậy?

Chỉ là giấc ngủ này rất thư thái, quả thật chính là giấc ngủ thoải mái nhất trong đời cô!

"Đã tỉnh rồi hả?" Âm thanh trầm mạnh vang lên bên tai, cánh tay kia cũng mau nhanh chóng rời đi dưới đầu cô, sau đó dùng sức lắc, hình như thời gian dài không có hoạt động nên mỏi.

"Không có!" Trình Du Nhiên tức giận đáp, hai cha con này thật đúng là cao thủ khuấy mộng, Tiểu Nặc như vậy, Viêm Dạ Tức cũng như vậy, không thể để cho cô ngủ một giấc ngon lành sao!

Bàn tay xù xì chọt nhấn một cái ở trên trán cô, lại lần nữa nhét cô về trong chăn gấm, bình thản nói: "Vậy em tiếp tục ngủ."

Viêm Dạ Tước thẳng tắp lưng đứng lên, đôi tay lật, áo khoác tự động khoác ở trên người, đang muốn xoay người rời đi.

Trình Du Nhiên hận hiện tại không thể xuống giường đập hai chân anh, đã như vậy mà cô còn có thể ngủ thì có thể thành tiên.

"Đội đã nào...!" Trình Du Nhiên vèo ngồi dậy, kêu một tiếng.

Viêm Dạ Tước nhú nhú mày, nhưng vẫn dừng bước, quay đầu lại tìm hiểu xem người ngồi ở trên giường kêu lên, không lên tiếng, tựa hồ đang chờ cô nói chuyện.

Trình Du Nhiên ngược mắt nhìn Viêm Dạ Tước, nói: "Anh phải đi nơi nào? Thay thuốc trước."

"Em chăm sóc tốt cho chính mình rồi nói." Nhân nhật trở về cô một câu, cũng bệnh thành ra như vậy rồi, còn không an phận, nghĩ đến cô phát sốt còn thay mình làm giải phẫu, anh nhú nhú mày.

Chân chính nên cau mày là Trình Du Nhiên chứ, cô tốt bụng cứu anh, lại còn không bảo trọng thân thể của mình, vết thương kia nghiêm trọng thế nào, anh không rõ ràng lắm, nhưng cô đây là bác sỹ ngược lại rất rõ ràng.

"Lão đại Viêm, coi như bây giờ anh là lão đại, nhưng tôi là bác sỹ, bây giờ anh là bệnh nhân của tôi, phải nghe theo lời tôi đấy!"

Viêm Dạ Tước không nói gì, xoay người muốn tiếp tục rời đi, Trình Du Nhiên thở dài trong lòng, rống lên một tiếng: "Được, không đòi đúng không, từ hôm nay trở đi, tôi đều mặc kệ!"

Nói xong, cô ngã đầu chuẩn bị ngủ tiếp, thời điểm đắp chăn, chợt bị một bàn tay to bắt được, âm thanh lạnh lẽo truyền đến từ phía trên: "Phải đòi, động tác nhanh một chút!"

Cô tốt bụng đòi thuốc cho mà anh lại còn ngông cuồng!

Trình Du Nhiên liếc anh, nhưng vẫn cầm cái hòm thuốc lên, đòi thuốc cho anh, bởi vì, cô thật sự lo lắng thương thế của anh ác hóa.

Thuần thực đem băng gạc mở ra, rửa sạch, trừ độc, bôi thuốc, làm liền một mạch: "Lão đại, làm xong!"

Viêm Dạ Tước nhìn cô thuần thực ra dấu tay, trong đầu rất là hỗn loạn, anh vẫn không có nói mình nghe được lời cô nói lúc ở trong tuyết, nói Tiểu Nặc là con trai của anh? Đầu anh trống rỗng, Tiểu Nặc.

"Tước." Tiểu Chấn Vũ ở ngoài cửa gõ cửa nói: "Ông cụ phái người tới nói muốn gặp anh, bị tôi ngăn cản!"

"Coi chừng cô ấy, tôi sẽ đi ngay bây giờ!" Chung quy cũng là muốn gặp mặt, anh không trốn tránh được.

Trong thư phòng, Viêm Lệnh Thiên híp mắt, nằm ngửa ở trên ghế dựa gỗ lê phủ da hổ trắng, thỉnh thoảng phát ra một tiếng than thở đối với cô gái tươi đẹp bên cạnh xoa bóp, đối với thuộc hạ hồi báo lại chẳng hề nói một câu, giống như ông chỉ là một người đứng xem, chỉ ở trong lúc lơ đãng trong tròng mắt lóe ra tinh ranh, bộc lộ ra diện mạo thật sự của ông ở hắc đạo.

Đang lúc này, một người làm vội vã đi vào, ở bên cạnh ông rỉ tai mấy câu, nhất thời để cho ông lên tinh thần, phát tay một cái khiến thuộc hạ cùng cô gái tươi đẹp đi xuống, lúc này mới nhìn người làm gật đầu một cái.

"Tới rồi?" Viêm Lệnh Thiên đưa lưng về phía cửa, thản nhiên nói.

"Ông tìm tôi?" Đối với người đàn ông trước mắt này, Viêm Dạ Tước đương nhiên không có sắc mặt tốt, âm thanh lạnh lẽo, thậm chí không nhìn ông một cái.

"Lần này bị thương hả?" Giọng Viêm Lệnh Thiên biến đổi, giống như là đang chất vấn.

Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Cái này không cần ông quan tâm."

"Không cần?" Viêm Lệnh Thiên quay đầu, gương mặt giễu cợt: "Tôi nhớ kể từ khi anh kết thúc huấn luyện cũng rất ít bị thương, tại sao như vậy?"

Viêm Dạ Tước quay đầu: "Tôi còn rất bận, nếu như không chuyện khác thì tôi đi trước."

"Đứng lại!" Viêm Lệnh Thiên quát, mấy bước sai tới, sắc mặt tái xanh nhìn anh: "Đừng cho là tôi cái gì cũng không biết, bây giờ anh là người nói chuyện Viêm bang, sẽ phụ trách vì cả Viêm bang, lãnh khốc lúc trước của anh đã đi đâu hết cả rồi?"

Viêm Dạ Tước rút cuộc ngẩng đầu lên, không chút yếu thế nhìn chằm chằm ánh mắt của đối phương: "Nếu như ông cảm thấy tôi không thích hợp, có thể thay đổi người!"

"Anh có thái độ gì?" Sắc mặt Viêm Lệnh Thiên đỏ bừng, hiển nhiên bị những lời anh nói làm cho giận không nhẹ.

"Chuyện của tôi, không có bất kỳ người nào có thể làm chủ, ông cũng giống vậy!" Viêm Dạ Tước nói xong, xoay người đi tới phía cửa, kéo cửa phòng ra, đột nhiên lạnh lùng nói lần nữa: "Không cần cố gắng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, cô ấy, người nào động người đó phải chết!"

Ở trên giường giăng co nửa ngày, Trình Du Nhiên cuối cùng phát hiện cô đã không có ngủ được tiếp, sốt cao vừa lui, thân thể cũng thoải mái rất nhiều, nhanh và gọn mặc quần áo xong, vừa nghĩ tới băng tuyết bên ngoài lạnh lẽo đã khiến cô lờ mờ phát giác ra, lần nữa túm ra hai chiếc áo khoác từ trong tủ quần áo bao ở trên người.

"Du Nhiên, cô che phủ tựa như bánh chưng là muốn làm gì?"

Hôm nay cuộc sống của Tiểu Chấn Vũ trôi qua có tư có vị, dùng cách nói của Trình Du Nhiên, tối thiểu so với lần đầu tiên nhìn thấy anh thì mập nầm cân.

"Bát Lang đâu?" Trình Du Nhiên cũng không có thời gian để ý tới phần tử này, lay lay thân mình xuyên qua từ bên cạnh anh ta.

Tiểu Chấn Vũ kinh ngạc nói: "Tước sắp xếp anh ta đi làm nhiệm vụ, sao hả?"

"Bà ngoại ơi, bởi vì không thấy hình bóng nên hỏi!" Lâm bầm nói lảm nhảm, Trình Du Nhiên cất bước đi ra ngoài cửa.

"Em đi đâu vậy?" Âm thanh lạnh lẽo âm u, thời điểm muốn bước ra một bước cuối cùng, gắt gao giữ cô tại chỗ, đôi tay này chính là Viêm Dạ Tước, xách theo cô, lạnh lùng nói: "Cùng tôi đi vào, tôi có lời muốn hỏi em."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ba của Viêm Dạ Tước (Thượng)

Tiểu Chấn Vũ nhất thời cảm nhận được không khí quỷ dị trong phòng, lúc này không đi thì cũng không chừng bị ánh mắt Viêm Dạ Tước giết chết, vì vậy, cười gượng hai tiếng: "Tôi còn có chuyện, các người tán gẫu, tôi đi ra ngoài trước."

Nói xong, trước khi vị anh em này đi, vẫn không quên cho Trình Du Nhiên một ánh mắt tự cầu nhiều phúc.

Trình Du Nhiên thật muốn bóp chết vị bác sỹ tự xưng là nổi tiếng khoa giải phẫu thần kinh, thờ dài trong lòng, vào lúc này Viêm Dạ Tước tìm cô là có chuyện gì?

Không phải lần đó ở đất tuyết cô nói anh đều nghe được hết chứ? Đây là muốn đoạt quyền nuôi dưỡng Tiểu Nặc với cô?

Hay trước vẫn hỏi rõ ràng rồi nói, nghĩ thế, cô đi vào trong phòng, ho hai tiếng, chỉ vào cái ghế trước mặt, nói: "Lão đại có vấn đề gì, ngồi xuống trước rồi hãy nói."

Mặc dù mình cũng đang bệnh, nhưng cô cũng là bác sỹ, có thể biết thân thể của mình đã tốt hơn nhiều, nhưng vị trước mắt này còn là bệnh nhân bị thương, thật sự là một bệnh nhân cần bản cũng không biết chăm sóc mình.

Tuy nhiên, Trình Du Nhiên quay người lại chuẩn bị đi đến cái ghế đối diện ngồi xuống đàm phán với anh, liền bị một tay Viêm Dạ Tước bắt được, cả người ngã vào trong lòng anh.

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, "Anh ——"

Lời nói chưa dứt, giọng nói lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước đã cắt ngang lời cô, "Làm ở chợ đen bao lâu rồi?"

Không có việc gì hỏi chuyện cô làm ở đây làm gì, với phong cách làm việc của anh, không phải anh đã sớm phái người đi thăm dò mình rõ ràng rồi ư? Lúc này chạy tới hỏi cô, thật đúng là hết sức kỳ quái.

Trong đầu Trình Du Nhiên suy tư lung tung, Viêm Dạ Tước thấy cô như vậy, nhú nhú mày, tay thu lại ôm chặt bên eo cô, "Trả lời."

Âm thanh này thật bình tĩnh, lại mang theo khí phách xông về phía cô, nhưng cô hồi hồn cũng do tay anh ôm khư khư bá đạo, Du Nhiên giật giật thân thể, nói: "Không phải sáu năm, chính là bảy năm, tôi làm sao nhớ rõ ràng, tóm lại chính là lớn hơn so với tuổi Tiểu Nặc."

Cô dĩ nhiên nhớ lần đầu tiên mình làm giải phẫu chợ đen chính là làm cho anh, khi đó còn chưa có Tiểu Nặc, tính như vậy có phải nên lớn hơn so với số tuổi Tiểu Nặc hay không.

"Sáu năm trước chúng ta đã từng gặp nhau?" Giọng Viêm Dạ Tước càng ngày càng bình tĩnh, giống như là có cái gì muốn bộc phát.

Mà Trình Du Nhiên nghe đến đó, thân thể nhất thời cứng đờ, cười một cái nói: "Lão đại, sẽ không phải là mất trí nhớ chứ, chuyện tình sáu năm trước của anh không phải chính anh nên rõ ư? Tại sao chạy tới hỏi tôi." Chẳng lẽ muốn cô nói cho anh biết, lão đại, sáu năm trước tôi cứu anh...anh còn cường bức tôi, đây chính là lần đầu tiên của tôi, anh nhất định phải phụ trách.

Trình Du Nhiên cô mới không nói ra những lời này, đánh chết cũng không nói, dù thế nào đi nữa chính anh đã làm gì thì chính anh nhớ, nếu đã quên mất cô thì không còn gì để nói nữa.

"Từ khi còn bé tôi đã gặp em, chúng ta cũng chưa từng gặp lại." Viêm Dạ Tước nói khẳng định, điểm này anh có thể khẳng định, dù trước có tìm được cô, nhưng sau mới biết cô chính là cô nhóc gặp khi còn bé, Cathy thoa thuốc cho anh.

Từng gặp khi còn bé? Cô cũng không nhớ, cũng không muốn truy cứu cái này, nhưng anh nói gì, nói bọn họ chưa từng gặp nhau, sáu năm trước cũng không có?

"Nói cho tôi biết, tại sao em nói Tiểu Nặc là con trai tôi?" Viêm Dạ Tước ngắm nhìn Trình Du Nhiên suy tư, trong giọng nói tràn đầy chất vấn, cũng vui bót lãnh khốc thường ngày, cứ mãi miết nhìn người trong ngực.

Trình Du Nhiên ngược mắt nhìn anh, quả nhiên, quả nhiên, đúng như cô nghĩ, muốn tranh Tiểu Nặc cùng mình!

"Lão đại, anh nghe lầm thôi." Trình Du Nhiên cười gượng, nhưng vẫn cẩn thận nhìn Viêm Dạ Tước, rất muốn thấy cái gì từ trong mắt anh, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Viêm Dạ Tước theo thói quen một tay bao trùm trên đầu cô, nói: "Đừng nghĩ nói cho có lệ."

Anh không thể nào nghe lầm, điểm này anh rất khẳng định, song anh phải hỏi rõ ràng chuyện này.

"Tôi không có qua loa, đáp án chính anh phải tự đi tìm, đừng hỏi tôi, dù sao tôi cũng không muốn nói gì hết!" Trình Du Nhiên cũng không chịu khuất phục, tóm lại, đánh chết cô cũng không nói, tại sao người ta cần bản cũng không có đem chuyện năm đó coi là quan trọng, mình còn muốn dán cái móng lạnh lên người khác. "Tôi nói anh nghe lầm chính là nghe lầm, anh thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó, còn nữa, lão đại, anh cũng không thể ngược đãi tôi...tôi phát sốt một buổi tối, cũng đói bụng lắm, hiện tại muốn đi bổ sung thức ăn."

Viêm Dạ Tước dĩ nhiên biết cái người này trừ ăn chính là ngủ, ngủ dậy nhất định phải tìm thức ăn, vì vậy, buông tay cô ra, thân nhiên nói: "Queo trái xuống lầu queo phải là phòng ăn."

Trình Du Nhiên vốn định đi ra gian phòng, nghe anh nói vậy, bước chân chợt dừng lại, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không có nói, liền nhanh chóng rời đi.

Viêm Dạ Tước nhìn cô rời đi, trầm mặc ngồi xuống ghế, ánh mắt càng ngày càng tối, nhìn ngoài cửa sổ, anh khẳng định, sẽ không nghe lầm, hơn nữa, thời điểm đến gần cô, cũng có một cảm giác quen thuộc, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Lúc này Trình Du Nhiên nghe Viêm Dạ Tước nói, rốt cuộc xuống lầu dưới, không khỏi cảm khái, nơi này thật như mê cung.

Vậy mà, đến phòng ăn, trên mặt bàn đã sớm bày xong bữa ăn sáng, Tiểu Chấn Vũ đã thân nhiên ngồi ở chỗ này ăn điểm tâm, giường mắt thấy Trình Du Nhiên, nhạo báng nói: "Ồ, cô vẫn còn rất hoàn hảo, tôi còn tưởng rằng không có nhanh như vậy đây."

Trình Du Nhiên không nói gì, chỉ tặng anh ta một cái xem thường, kẻ không có lương tâm, vừa này bỏ lại cô, nghĩ vậy, Trình Du Nhiên đi tới ngồi xuống, nhìn nhiều món ăn ngon, cô sờ bụng một cái, thật đúng là rất đói.

Vì vậy, không chút khách khí, đối với Trình Du Nhiên cô mà nói, ăn cũng là chuyện siêu cấp hưởng thụ cuộc sống, đặc biệt là thím Vân làm, nhưng bây giờ không có, cô trước hết chấp nhận, ăn thôi, Tiểu Chấn Vũ để dao nĩa xuống, cười nói: "Cô từ từ hưởng dụng, tôi còn có chuyện làm."

"Anh nhanh đi làm đi, đừng làm tôi chậm trễ ăn điểm tâm" Trình Du Nhiên vừa ăn vừa nói.

Tiểu Chấn Vũ lắc đầu một cái, xoay người rời phòng ăn, Trình Du Nhiên tiếp tục ăn quên mình, đặc biệt là cái đĩa salad trái cây, cô ở lại, nhìn người làm bụng lên, cô liền một tay cầm qua, sắc mặt người làm tái nhợt muốn ngăn cản, đã quá chậm, vừa định mở miệng nói đầu không phải là của cô.

Bị một bàn tay nâng lên ý bảo không sao cả, để cho cô ăn trước, người làm gạt đầu một cái, đem một ly sữa tươi đưa cho ông chủ, liền xoay người rời đi.

Vậy mà, vừa lúc đó, Trình Du Nhiên ăn salad trái cây nhìn thấy một cái tay cầm ly sữa tươi, liền cho rằng là cho cô, lập tức vươn tay: "Cám ơn."

Muốn cầm sữa tươi uống một hớp, vào lúc này, thế nào đều không thể lấy từ trong tay đối phương, cô nhú nhú mày, có chút không vui ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ba của Viêm Dạ Tước (Hạ)

Người làm trong tòa thành cổ này ăn mặc thật đúng là gọn gàng, nhìn qua hẳn là hàng hiệu.

Đội chút, người này nhìn thế nào cũng không giống là người làm, khuôn mặt gầy gò, ánh mắt sắc bén, tùy ý ngồi ở chỗ đó, khí thế uy nghiêm không gian tự uy.

Thoạt nhìn ngược lại khá quen mắt, hơn nữa trong trông mắt còn lộ ra hơi thở nguy hiểm, người này rốt cuộc là ai? Có lẽ là khách nơi này hoặc là có chuyện liên quan với Viêm bang, nghĩ vậy, Trình Du Nhiên buông tay ra, nhếch miệng, nói: "Lão tiên sinh, đừng nhìn tôi như vậy, ông muốn uống..., tôi nhường ông."

Thiệt là, không phải là một ly sữa tươi thôi ư, Trình Du Nhiên cô mới không hẹp hòi.

Viêm Lệnh Thiên nhìn cô gái trước mắt nhũ mây nói chuyện, ông đã sớm nghe nói qua, cũng biết cô gái trước mắt là ai, Trình Du Nhiên, xuất thân từ nhà họ Mộ y học, có một tay y thuật thật tốt, trước đây không lâu cứu Văn Tĩnh.

Viêm Lệnh Thiên cúi đầu nhìn qua, lấy kinh nghiệm nhiều năm của ông về phụ nữ, dáng dấp ngược lại cực phẩm, có tư thế trung thượng, nhìn dáng dấp cũng sẽ không thể là người Viêm Dạ Tước con ông có thể nhìn trúng, nhưng tất cả cũng ngoài dự liệu của ông, từ cuộc chiến đảo Tường Long, bữa tiệc đính hôn nhà họ Lãnh, Hội nghị Ngũ đại gia tộc.

Ông luôn không tốn ý định lo lắng phurong diện tình cảm của con trai Viêm Dạ Tước, nhưng chút chuyện xảy ra ở nơi này càng quái dị, chẳng những số lần bị thương tăng nhiều, còn nhiều lần bởi vì cô, xảy ra xung đột cùng các thế lực lớn, chuyện này với ông cùng Viêm bang mà nói, không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Đối với ông mà nói, Viêm Dạ Tước là công cụ để ông chiếm lấy lợi ích, càng thêm là một quân cờ quan trọng để duy trì nhà họ Viêm có thể tiếp tục thịnh vượng, cho nên, ông tuyệt đối không có khả năng để một cô gái thân phận không rõ phá hư kế hoạch của ông, càng không thể nào để một người chưa lập gia đình đã chữa trước, cô gái có con của người khác tiến vào nhà họ Viêm.

Viêm Lệnh Thiên mỉm cười, hình như cũng không hề để ý đối với chuyện vừa rồi, nhìn như không chút để ý hỏi: "Cô tên là Trình Du Nhiên? Nghe nói y thuật của cô vô cùng cao minh, không biết sau này có dự định gì không?"

Trình Du Nhiên nhìn ông, cảm giác giống như là thấy được một con cáo già, ngay cả nụ cười kia, cũng làm cho cô có loại cảm giác không rét mà run.

Dời ánh mắt đi, vừa ăn salad vừa nói: "Tôi làm việc chưa bao giờ tính toán, thuận theo tự nhiên."

Nghĩ làm bộ trước mặt cô, nghĩ cùng đừng nghĩ, dẫu sao cô cũng lăn lộn lâu cùng A Tư là thành viên đám chó săn, điểm này vẫn có thể hiểu được.

Viêm Lệnh Thiên nhìn dáng vẻ cô nhẹ nhàng bình thản như mây gió, ngồi xuống, lại nói: "Cô vẫn cứ muốn lưu lại ở bên người Viêm Dạ Tước? Có mục đích gì?"

"Lão tiên sinh, lời này của ông đã nói sai rồi, không phải là tôi muốn lưu lại bên cạnh anh ấy, mà là anh ấy giữ tôi lại." Thật không biết lão già này rốt cuộc muốn hỏi cái gì, tại sao lại nhắc đến Viêm Dạ Tước, còn không e dè kêu tên của anh.

"Thật sao? Đó chính là nói, chỉ cần nó không giữ cô lại, tự cô sẽ rời đi?" Viêm Lệnh Thiên rất có tính nhẫn nại, nhìn Trình Du Nhiên hỏi.

"Lời này của ông, hình như rất muốn tôi rời khỏi Viêm Dạ Tước?" Trình Du Nhiên lấy một miếng táo bỏ vào trong miệng, nhũ mây, tiếp tục nói: "Muốn tôi đi đương nhiên được, tôi cũng không thêm ngày ngày nổi giận phát cáu, ông có bản lĩnh khuyên Viêm Dạ Tước?"

Hôm nay sau khi Viêm Dạ Tước hỏi cô một vài chuyện, cô cũng có ý nghĩ này, trở về bình thường thôi, Tiểu Nặc cũng có thể an tâm đi học, lớn lên thật tốt.

Viêm Lệnh Thiên chỉ cười cười, lại nói: "Nếu như cô muốn đi, tôi liền có biện pháp, hơn nữa bảo đảm cô và con trai cô có một cuộc sống bình thường."

Lão già này nói xác thực là rất hấp dẫn, nhưng Trình Du Nhiên cô cũng không phải là không có đầu óc, ngược mắt nhìn lão hồ ly này, cô cũng không thể tùy tiện bị lừa.

"Ông là ai?" Trình Du Nhiên cảnh giác hỏi.

Viêm Lệnh Thiên nhấp ngụm sữa bò, vẻ mặt cũng biến thành lạnh lẽo hơn, chậm rãi nói: "Tôi là ai, cô không cần thiết biết, cô chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi."

Trình Du Nhiên nghe giọng điệu của ông ta, trong bụng nặng trĩu, trên thế giới này, sợ rằng trừ Viêm Dạ Tước, cũng chưa có bất luận kẻ nào có thể uy hiếp cô.

Vậy mà, vừa lúc đó, một âm thanh lạnh lẽo vang lên.

"Cô ấy chỉ có thể ở bên cạnh tôi." Lời nói lạnh lẽo, Trình Du Nhiên không cần quay đầu lại cũng biết là giọng người nào, trừ vị lão đại Viêm lạnh lùng kia ra thì còn ai vào đây, cũng may tới đúng lúc, tránh cô đối mặt với lão già kỳ quái.

Viêm Dạ Tước đi tới phía sau cô, theo thói quen đem bàn tay bao trùm trên đầu cô, nhìn người ba trước mắt, nói: "Tôi nói rồi, đừng đụng cô ấy."

"Giọng điệu này của anh là đang nói chuyện với ba mình ư?" Viêm Lệnh Thiên nhẹ nhàng đặt cái ly xuống, thản nhiên nói.

Trình Du Nhiên ngẩn ra trong lòng, không trách được cô nhìn có chút quen thuộc, bọn họ, bọn họ là cha con.

Viêm Dạ Tước không nói gì, kéo tay cô ý bảo cô đứng dậy rồi đi cùng anh, mà lúc này đây, Viêm Lệnh Thiên giương con mắt, mang theo nụ cười nhàn nhạt, nói: "Tước, anh phải biết nhà họ Viêm là kiểu gia tộc gì, sẽ không cần một cô gái có thân phận như vậy."

Viêm Dạ Tước khẽ hừ lạnh trong lòng, bá đạo ôm chặt eo Trình Du Nhiên, gất gao đem cô đề ở trong ngực mình: "Cô ấy là cô gái của tôi."

Lời này tựa hồ đang nói cho ba đại nhân của anh biết, thân phận của Trình Du Nhiên cô chính là cô gái của Viêm Dạ Tước anh!

Ông có lẽ đã quen với việc con trai đối mặt với mình thế này, cười cười, nói: "Anh phải nhớ, nhà họ Viêm chắc là sẽ không thừa nhận cô ta."

Viêm Dạ Tước khẽ hừ lạnh, sắc mặt thâm trầm, thản nhiên nói: "Tôi không cần bất luận kẻ nào tới thừa nhận."

Nói xong, anh nắm tay Trình Du Nhiên, kéo cô rời phòng ăn, Trình Du Nhiên cũng hơi sững sốt, nhưng nghe rõ bọn họ nói chuyện, cho nên, vào giờ khắc này mới có thể ngẩng đầu nhìn Viêm Dạ Tước, nhìn người đàn ông mạnh mẽ.

Viêm Dạ Tước nói: "Về sau tôi không có ở đây, không cần một mình gặp người kia."

Anh cũng không có gọi ông ta là ba, mà dùng từ ngữ xa lạ, người kia.

Trình Du Nhiên bĩu môi, nói: "Cũng không phải là tôi đặc biệt đi gặp ông ta." Rõ ràng chính là cô ăn điểm tâm ở đó, chính ông ta tới, rốt cuộc anh và ba anh là quan hệ gì? Xem ra thật kỳ quái, nhưng cô lại cảm thấy Viêm Dạ Tước muốn bảo vệ mình, trong lòng nhất thời ấm áp, nhìn gò má của anh, chỉ thấy anh lạnh lùng nói: "Không được tôi đồng ý, em không thể rời đi."

"Tôi chưa nói muốn rời đi, chỉ suy nghĩ một chút mà thôi." Trình Du Nhiên cười cười nhàn nhạt, Viêm Dạ Tước chợt quát lớn: "Nghĩ cũng không được!"

Bởi vì, anh còn chưa tìm được đáp án trên người Trình Du Nhiên, anh nhất định phải tìm được đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Anh đi đâu, tôi đi đó

Bởi vì, anh còn chưa tìm được đáp án trên người Trình Du Nhiên, anh nhất định phải tìm được đáp án, cho nên, anh không thể để cho cô rời xa mình.

Chỉ là, trước đó, anh phải xử lý một chút chuyện quan trọng hơn, tính toán nợ nần với Lục Tường đã sáu năm rồi, cũng nên đến lúc kết thúc.

"Tối nay, em hãy cùng Tiểu Chấn Vũ về Newyork trước." Bàn tay Viêm Dạ Tước bao trùm ở trên đầu Trình Du Nhiên, trầm giọng nói.

Trình Du Nhiên nghe lời anh nói, giương mắt, dường như cảm giác có chút ít kỳ quái, trước kia cô không muốn đi đâu muốn cô đi theo, lần này lại muốn cô rời đi trước, nghe đến đó, cô mở miệng tò mò hỏi: "Tôi trở về Newyork, anh muốn đi nơi nào?"

"Tôi có chút chuyện phải làm, em tốt nhất ở nhà, chờ rồi đi."

Giọng điệu của anh mang theo ra lệnh, tựa hồ đang cảnh cáo cô, nếu như khi anh trở về, lại không biết cô chuồn đến chỗ nào, vậy thì nhất định khiến cô khó coi.

Trình Du Nhiên liếc Viêm Dạ Tước một cái, anh luôn dùng loại giọng điệu này uy hiếp cô, nhưng lần này anh muốn đi làm việc, tại sao không mang theo mình đi, trong lòng ngược lại có chút kỳ quái, chẳng lẽ sẽ có chuyện nguy hiểm? Chẳng lẽ anh không biết trên người mình còn có thương thế nặng sao?

Trình Du Nhiên nghiêng đầu né tay anh, đón nhận ánh mắt của anh, nhìn anh, kiên định mà nói ra: "Tôi không rời đi, anh đi đâu, tôi đi cùng với anh."

Canh chừng ánh mắt cô, không biết vì sao làm cho Viêm Dạ Tước nhớ tới ánh mắt kiên định của cô ở trong đồng tuyết không chịu bỏ lại anh rời đi, chuyện lần này hơi nguy hiểm, đây chính là nguyên nhân anh muốn cô ở Newyork chờ anh, nhưng anh ngược lại có thể hiểu rõ cô quật cường.

"Em chắc chứ?" Anh hỏi tùy ý.

Trình Du Nhiên gật đầu một cái, nói: "Rất xác định, trước lúc vết thương của anh khỏi hẳn, anh đi đâu, tôi đi đó."

Trong lòng Trình Du Nhiên rất khẳng định điểm này, nhiều lần anh đều bị thương vì mình, cô tuyệt đối không mặc kệ thương thế của anh.

Viêm Dạ Tước liếc mắt nhìn cô, thu hồi ánh mắt, xoay người, "Vậy thì lập tức đi chuẩn bị, năm phút sau lên đường."

Trình Du Nhiên cười cười, lần này không làm khó được cô, cô không cần dọn dẹp cùng chuẩn bị, dù sao thời điểm tới hai tay trống trơn, lúc đi dĩ nhiên cũng không nhiều rồi, ở chung với Viêm Dạ Tước lâu, cô ngược lại học được lên đường đơn giản.

Nhưng cô trước sau không ngờ, mấy giờ sau, để cho cô hối hận đến mức có muốn bóp chết sự vọng động của mình.

Mấy giờ sau xe chạy ở trong núi tuyết, hiện tại cô ở trên mặt biển mênh mông bát ngát.

Trình Du Nhiên lớn ngần này, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tàu chiến nguy nga, khổng lồ mà khí thế hào hùng, phá vỡ mặt biển yên ả, giống như là con ung khổng lồ bay lượn, làm cho người ta khiếp sợ.

Vào giờ phút này Trình Du Nhiên không có tinh thần đi thương thức chiếc tàu chiến chỉ có thể thấy trong ảnh, sắc mặt tái nhợt ngồi ở trong khoang thuyền, từ lúc đi lên tàu chiến đến bây giờ, không biết đã nôn ọe bao nhiêu lần, nếu như không phải là gần đây cô không có làm chuyện xấu gì, thật đúng cho là mình lại mang thai.

Thật ra thì, cũng không phải là như thế, cô, Trình Du Nhiên, sợ chó sợ sói, ngoài kỹ thuật bắn rạch nát ra, chính là sẽ say tàu.

"Chị dâu, chị còn ói ở đây nữa, em cũng sắp phun rồi." Bôn Lang nhún nhún vai bất đắc dĩ, anh không ngờ chị dâu lái xe hạng nhất lại sẽ say tàu, luôn nhìn cô chạy tới chạy lui toilet, mình cũng cảm giác sắp bị lây bệnh, "Dầu gì cô cũng là bác sĩ, không thể nghĩ biện pháp cho mình sao?"

Nếu có thể có biện pháp giải quyết, cô có thể ói ở chỗ này à?

Trình Du Nhiên che ngực, liếc Bôn Lang, trong lòng không ngừng hối hận, không có chuyện gì làm lại muốn đi theo, lần này xong rồi, đem mình tiến vào cái hố.

Sớm biết là ngồi thuyền, cô đã chẳng trông nom Viêm Dạ Tước bị thương, chung quy lại mình phải chịu tội.

Lúc này, đang oán trách ở trong lòng thì có người đi vào khoang thuyền, mặt Viêm Dạ Tước không có bất kỳ biểu tình đi tới bên cạnh Trình Du Nhiên, tay đưa cho cô một tách trà.

Trình Du Nhiên nhìn tách trà còn bốc hơi nóng, đưa tay đón lấy, uống một hớp, vuốt ngực, hi vọng không say tàu nữa.

Vậy mà, sau khi cô uống một ngụm trà, Viêm Dạ Tước đem một viên thuốc bỏ vào miệng cô, lạnh giọng nói: "Ở đây, sẽ không có người có thời gian chăm sóc em."

Lời anh lạnh lẽo còn mang theo trách mắng, nhưng lại không nghe ra bất cứ tức giận nào, như là đang nói cho cô biết, nên chăm sóc mình thật tốt, dù sao cũng chính là cô muốn đi theo.

Trình Du Nhiên không nói gì, nuốt thuốc xuống, hình như cũng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Lúc này, Phi Ứng vội vã đi vào, nói: "Lão đại, chúng ta đã tiến vào vùng biển Sicili rồi."

Sắc mặt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo, hướng Bôn Lang nói: "Chú ý cảnh giới."

Bôn Lang vỗ ngực bảo đảm: "Yên tâm đi lão đại, có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu!"

Nói xong, Bôn Lang liền cùng Phi Ứng rời khỏi khoang thuyền, Viêm Dạ Tước liếc mắt nhìn Trình Du Nhiên, nói: "Đi theo tôi...tôi đi đâu, em hãy cùng tôi đi đó."

Lần này giọng nói Viêm Dạ Tước mang theo kiên quyết, như là tiếp đó sẽ có chuyện gì xảy ra, Trình Du Nhiên để tách xuống, nhanh chóng đứng lên.

Kỳ thực lần này bọn họ vội vã rời khỏi Thụy Sĩ tuyết bay đầy trời, đi tới vùng biển Sicili thuộc Italy, trừ anh không muốn nhìn thấy người ba kia ra, chính là còn có một việc nhất định phải đi xử lý.

Sáu năm qua, Lục Tường vẫn luôn đối nghịch với Viêm bang, không những có liên minh với Viêm bang, trước đó hủy diệt đảo Tường Long xong, bây giờ lại còn cấu kết với Mafia Italy.

Lần này, anh sẽ phải làm cho thế lực của Lục Tường tan rã hoàn toàn!

Mà ở nơi đây, bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp phải nguy hiểm, cô chỉ có ở trong phạm vi tầm mắt của mình, anh có thể bảo vệ được cô.

Viêm Dạ Tước mang theo Trình Du Nhiên đi tới boong thuyền, gió thổi mát lạnh làm sắc mặt Trình Du Nhiên tê dại, tuy nhiên vào lúc này cô đã tốt hơn nhiều, không muốn nôn, không ngờ thuốc Viêm Dạ Tước cho thật là có hiệu quả.

Song vừa lúc đó, cô quay đầu, liền nhìn thấy sóng trên mặt biển dâng lên, hai chiếc tàu chiến nhanh chóng chạy đến thì mất Trình Du Nhiên nhất thời trợn to, bắt lấy cánh tay anh hỏi: "Viêm Dạ Tước, đó là kẻ địch hay người mình?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Khoe khoang đồng minh

Trình Du Nhiên vừa mới nói xong, liền nhìn thấy nơi xa có hai chiếc tàu chiến khổng lồ có trọng tải đến ngàn tấn, đột nhiên như hai con rồng phá vỡ mặt nước, mạnh mẽ lái tới, nơi đi qua, sóng lớn lẫn lộn, sương trắng ngập trời.

Bề ngoài tráng lệ, khí thế uy vũ, âm thanh hùng tráng, trong nháy mắt làm Trình Du Nhiên báai phục, hai hình ảnh trong đầu từ từ hợp lại, trong giây lát Trình Du Nhiên trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía trên mặt nước, đáy lòng rất rõ ràng hai chiếc phía trước là đồ chơi gì.

Tàu bảo vệ cấp Công Tước, một trong mười tàu bảo vệ cấp nhất thế giới, mặc dù có danh tiếng, làm thế nào cũng có chứa bốn chữ "Số mười cấp", uy lực tuyệt đối không phải xét!

Viêm Dạ Tước không trả lời thắc mắc của Trình Du Nhiên, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: "Dừng thuyền."

Vào lúc tàu chiến của bọn họ dừng lại, hai chiếc tàu chiến không ai bì nổi đột nhiên phát ra một tiếng ré dài, dừng lại tại chỗ, đúng lúc người chịu trách nhiệm tầm bắn bên mình đã vào chỗ, giống như là đã sớm tính toán tốt lắm.

Chợt, rầm rầm rầm ——

Tiếng gầm rú chấn động ở trên vùng biển Sicili vang dội bầu trời, tựa như một tiếng sét san bằng đất, tất cả chìm nhất thời bị sợ đến đổi đường bay, cá bơi lội lặn mất tăm.

Vậy mà, pháo đạn cũng không có rơi vào trên tàu chiến của bọn họ, thậm chí căn bản cũng không có rơi xuống, quả pháo nhiều màu lần lượt nổ tung âm ầm ở trên trời, dù là ban ngày, ánh sáng cũng lấp lánh chói mắt.

Bắn súng chào? Lại dùng bắn súng để tiếp khách, hóa ra Viêm Dạ Tước bảo người dừng thuyền, bởi vì hai chiếc tàu chiến trước mặt đón chào anh.

Trình Du Nhiên thở ra một hơi, vừa nãy còn tưởng là kẻ địch, xem ra là tự mình nghĩ nhiều, có điều lễ pháo này có phải quá nhiều rồi không.

Liên tục vang lên 21 tiếng vang, coi như Trình Du Nhiên không hiểu, nhưng lấy kinh nghiệm những lần nhìn thấy, phải biết đây chính là 21 tiếng vang, chỉ có nguyên thủ quốc gia mới được đãi ngộ đó.

Vậy mà, như vậy nghi thức hoan nghênh còn chưa kết thúc, phía sau tàu bảo vệ cấp Công Tước, ba điểm đen chạy nhanh đến, đội cô phục hồi tinh thần lại, điểm đen đã lớn bằng tàu bảo vệ cấp Công Tước, đồng thời còn đang không ngừng tăng.

Trình Du Nhiên nhất thời trợn to hai mắt, hóa ra cấp Công Tước chỉ là chút thức khai vị ăn, đồ tốt chân chính vẫn còn ở phía sau, lại là F—100.

Bởi vì Tiểu Nặc thường nghiên cứu những tài liệu này, cho nên cô biết, tàu bảo vệ F—100 cấp Châu Âu là tác phẩm kinh điển nhất của cường quốc hải quân Tây Ban Nha ở thế kỷ 21, trên thế giới loại đầu tiên được chế tạo ráp hệ thống tàu bảo vệ "Aegis combat system" đẹp nhất, đồng thời cũng là tàu bảo vệ tính năng phòng không mạnh nhất ở Châu Âu.

Mạnh mẽ ý thế, có phải hơi cường điệu quá rồi không, Trình Du Nhiên thở dài một cái, thật không biết đối phương là người nào, thích khoe khoang như vậy.

Nhưng cô không ngờ càng thêm khoe khoang vẫn còn ở phía sau, tiếng gầm rú so với trước càng cường vang lên lớn hơn, một chiếc tàu khu trục Đế Vương khổng lồ sáng chói ngược gió mà đến, trước mắt là tàu khu trục hỏa ti Burke-class tân tiến nhất nước Mỹ.

[IMG]

Tàu khu trục hỏa ti Burke-class tiếp tục lái tới phía trước, năm chiếc tàu bảo vệ phía sau như sao vây quanh trắng, nhất trí trong hành động chậm rãi cùng đi phía sau.

"Tước, đối với ngạc nhiên tôi đưa đến cho cậu thì có cảm giác như thế nào?" Âm thanh từ tính vang lên từ trong thiết bị điện tử, chỉ thấy trên màn ảnh xuất hiện một bóng dáng tóc vàng mắt màu xanh dương, khóe môi nhếch lên cười tà mị.

Thì ra là cái người khoe khoang của là Daniel, cái này cũng không kỳ quái, song có phải đại ca này chơi quá lớn rồi không.

Daniel nhướn lông mày tuấn dật, nhìn về phía Trình Du Nhiên trong ánh mắt tràn đầy nụ cười: "Tiểu thư xinh đẹp, chúng ta lại gặp mặt!"

Trình Du Nhiên nhìn nụ cười của anh ta, trong lòng thở dài lần nữa, ngay sau đó liền bị cơn buồn nôn cắt đứt cuộc nói chuyện, ngoan ngoãn đến phía sau nôn ọe, vừa nãy vẫn không có say tàu, hẳn là bị tình cảnh lớn dọa sợ, hiện tại bình tĩnh lại, lại tới.

Daniel nhìn Trình Du Nhiên cứ nôn ọe, mở miệng nhạo báng: "Ồ, Tước, hai người nhanh như vậy đã."

"Chuyện gì xảy ra?" Giọng Viêm Dạ Tước lạnh lẽo cắt đứt lời nhạo báng của Daniel.

"Tôi cũng đi Russia mới biết, lần buôn bán súng ống này bị người động tay động chân, trừ Lục Tường cùng Kim gia ở Viêm bang giờ trở về sau lưng ra, quan trọng hơn là Shawn đã theo dõi giao dịch cùng quân đội Russia, thật ra hiện tại anh ta bị gia tộc Clovis nhét làm người cầm lái, một khối thịt béo như thế có thể không phân một miếng!"

"Có liên quan gì đến Shawn?" Sắc mặt Viêm Dạ Tước không tốt lắm, anh cũng không hoài nghi lời Daniel nói, chỉ là mối nguy hiểm sẽ bị lên cao, nếu như chỉ có anh và thuộc hạ chính là các anh em thì coi như xong, mà bây giờ.

"Nên không sai được!" Về mặt Daniel nghiêm túc gật đầu, sau đó lại lộ ra bộ áy náy: "Đám lão già trong gia tộc kia bảo tôi không nên nhúng tay, sau lưng hiển nhiên chính là nhân vật khiến bọn họ sợ hãi ba phần, ở cả Italy thậm chí Châu Âu, tôi nghĩ không ra trừ Shawn còn có người nào nữa!"

Viêm Dạ Tước vỗ vỗ bờ vai anh ta: "Cậu đã làm nhiều rồi."

"Tước, vậy cậu chuẩn bị xử lý chuyện này như thế nào?" Daniel luôn cảm thấy tự mình làm không đủ bạn chí cốt, hi vọng vô luận như thế nào cũng có thể giúp chút gì: "Shawn hẳn là đáng sợ hơn nhiều so với Lục Tường."

"Sáu năm rồi, chuyện kia nhất định phải chấm dứt." Giọng Viêm Dạ Tước lạnh lẽo, trong tròng mắt bắn ra ánh lạnh.

Daniel khẽ nheo mắt lại, hình như cũng lộ ra vẻ ác độc: "Lần này rất nhanh sẽ có một màn kịch vui rồi!"

"Tích tích. . . ." Trên ra đa tàu khu trục hỏa ti Burke-class đột nhiên truyền đến còi báo động liên tiếp vang lên, ngay sau đó một âm thanh từ phòng điều khiển bên kia truyền đến: "Thiếu gia, phát hiện hai mươi mấy chiếc máy bay chiến đấu không rõ bay tới hướng tới chúng ta, xin chỉ thị!"

Đồng thời, Viêm Dạ Tước ngồi trên chiếc tàu chiến này cũng phát ra âm thanh báo động, Trình Du Nhiên vốn còn muốn ỏi bỗng xoay người, nhìn màn ảnh, chỉ thấy, bầu trời xanh thăm thẳm, từng chiếc máy bay chiến đấu phát ra tiếng gầm rú không lồ, giống như đã thú cắn người, kéo ra răng nanh hung tàn, nhào tới hướng đoàn tàu chiến.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Đại chiến bùng bùng (1)

Trên biển rộng mênh mông, gợn sóng cuộn cuộn, mây đen chợt thổi qua, nhất thời làm cho cả khung cảnh trở nên khắc nghiệt hơn rất nhiều.

Viêm Dạ Tước cúi đầu nhìn biểu hiện trên màn ảnh, trên gương mặt lạnh lùng không nhìn ra chút xao động nào: "Số lượng, loại."

Nghe Viêm Dạ Tước hỏi, An Nhẫn trực tiếp đem một bộ máy bên cạnh kéo tới, lộp bộp loạn một hồi, không lâu sau, chỉ thấy mặt anh ta nặng nề nói: "Tổng cộng có 22 chiếc máy bay chiến đấu, trong đó có một chiếc điều hâu, hai chiếc ứng sự, còn lại toàn bộ đều là máy bay chiến đấu gió lốc!"

Tòa mặt hàng cao cấp! Trước đó Daniel khoe khoang, Trình Du Nhiên cũng đề cao sức mi dịch hơn rất nhiều đối với trang bị cao nhất thế giới, huống chi đối phương còn không có đạt tới độ biến thái như Daniel, máy bay chiến đấu cao nhất thực sự chỉ có ba chiếc mà thôi!

Cũng trong lúc đó, trên tàu khu trục hỏa ti Burke-class, trong nháy mắt sắc mặt Daniel trở nên khó coi, làm chúa tể trên biển, thật không ngờ bị người coi nhẹ, hơn nữa còn vào thời điểm anh ta tới đón tiếp khách quý, rõ ràng là tạt vào mặt anh ta!

Trên khuôn mặt anh tuấn thoáng qua âm ư: "Bán tín hiệu đạn gia tộc ra, đồng thời hướng đối phương kêu đầu hàng, tôi ngược lại muốn nhìn xem, rốt cuộc kẻ nào to gan như vậy, dám động thủ trên đầu thái tử!"

Ầm! Một luồng khói mù từ tàu khu trục hỏa ti Burke-class bắn thẳng về phía chân trời, ngay sau đó nổ tung ầm ầm, trên tầng mây, một con sư tử bề ngễ thiên hạ ngửa mặt lên trời gầm thét, dường như nó muốn nuốt cả thiên địa, nanh vuốt sắc bén cùng khuôn mặt dữ tợn đầy sát khí, ngạo nghễ nhìn về phía trước.

"Bọn mày là ai, dám can đảm điều vũ dương oai ở vùng biển Sicili, chẳng lẽ bọn mày không biết trước mặt là gia tộc Sư Tâm vĩ đại sao?" Tiếng trách

giận uy nghiêm xuyên thấu tàu chiến nổ vang bị bắn ra xa, vang vọng trên mặt biển sóng lớn mãnh liệt.

Gia tộc Ander Leo, lại xưng gia tộc Sur Tâm, năm đó chủ nhân đầu tiên đã từng tay không vật lộn đọ sức sư, sau lại được phong làm Công Tước Sur Tâm, ký hiệu của gia tộc này chính là một con sư tử hùng dũng! Ở cả Phương Tây, chỉ cần có ký hiệu đó, hoàn toàn tương đương với lấy được thánh chỉ, tất cả gia tộc đều phải kính nể ba phần, bởi vì nó đại biểu thành viên dòng chính gia tộc Sur Tâm!

Lúc này thật đúng là không có khe hở! Trình Du Nhiên lắc đầu bất đắc dĩ, tiếp tục đứng đằng hoàng ở một bên, loại chuyện này cô căn bản không xen tay vào được, huống chi cô tin tưởng Viêm Dạ Tước, tình huống này vốn không làm khó được anh!

Trong không trung sư tử hùng dũng từ từ trở thành nhát, cuối cùng biến mất ở trong tầng mây, trên tàu khu trục hỏa ti Burke-class tiếng chất vắn vang vọng ba lần, nhưng không có lấy được bất kỳ đáp lại, chỉ có tiếng gầm rú càng ngày càng mãnh liệt cùng bóng dáng máy bay chiến đấu từ từ trở nên lớn.

"Được, rất tốt!" Daniel trực tiếp bị biểu hiện máy bay chiến đấu trên không trung chọc cười, hướng về phía máy bộ đàm điện tử nói: "Tước, tôi bao toàn bộ những thứ này, cậu không có ý kiến gì chứ!"

Mặt Viêm Dạ Tước không vẻ gì gật đầu một cái, lạnh lùng nói: "Tôi cho các cậu hộ tống," 22 chiếc máy bay chiến đấu, có thể chính xác tìm được bọn họ dưới tình huống không có máy bay trinh sát, rõ ràng đã nói lên có vấn đề, và lại bọn họ không cần nỗ lực lên, tình huống như thế chỉ có một khả năng: đối phương còn có chiêu sau!

Chỉ là rất tốt, kết ân oán trước, trước đó thu chút lợi tức, thật là chuyện tính toán nhanh!

Mặt Bôn Lang u oán, nói lầm bầm: "Thiếu gia Daniel, anh ăn thịt cũng nên lưu cho chúng tôi chút nước uống chứ, thật vất vả mới có một cơ hội vui đùa, đảo mắt đã không có!" Nhưng mà anh ta cũng biết hiện tại nói cái gì cũng không được dùng, cũng không chú ý màn hình nữa, ôm "bà xã" "người tình" qua một bên trao đổi tình cảm.

"Vậy thì đa tạ!" Trên mặt Daniel tà ác, khoe miệng hơi vĩnh, đem lưới nối thông mỗi tàu chiến, giọng tràn đầy tức giận quát: "Nói cho tôi biết, ai mới là chúa tể vùng biển Sicily?"

"Ander Leo! Ander Leo!" Âm thanh đều nhịp từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, làm dừng sĩ gia tộc, Ander Leo vinh dự cao hơn tất cả.

"Vậy tôi lại hỏi các anh, hôm nay có người thế nhưng không nhìn thấy tồn tại gia tộc Ander Leo tôi, công khai khời xướng khiêu khích gia tộc Ander Leo, các anh nên làm cái gì?"

"Giết! Giết! Giết!" Tiếng la giết kinh trời vang lên từ tất cả các thuyền, cơ hồ trùm xuống tiếng sóng biển chung quanh.

"Tốt!" Trước khi chiến đấu động viên vô cùng thành công, Daniel vung tay lên: "Tất cả tàu chiến chuẩn bị tên lửa, nghe tôi ra lệnh sau đó lập tức bắn!"

Nhìn từng chiếc máy bay chiến đấu sẽ phải lập tức tiến vào tầm bắn của tên lửa, Daniel quả quyết quát lên: "Tàu khu trục hỏa ti Burke-class, mục tiêu, máy bay chiến đấu điều hau! Tàu bảo vệ cấp Công Tước, mục tiêu, máy bay chiến đấu ung sư! Tàu bảo vệ cấp F-100, tương tự tập kích máy bay chiến đấu gió lốc!"

Ziu ziu ziu——

Tiếng xé gió liên tục vang lên từ trên tàu chiến, một viên lại một viên đầu đạn khổng lồ, mang theo tiếng rít bén nhọn vội vã đi đến hướng mục tiêu, khói mù dày đặc vẽ ra trên không trung một đường tượng trưng sợi chỉ từ vọng.

Bùm bùm! Tiếng nổ mạnh chấn động liên tiếp vang lên, hai chiếc máy bay chiến đấu bất giác không kịp đề phòng, trực tiếp bị đánh trúng đầu, trong nháy mắt bị nổ tung chia năm xẻ bảy, một chiếc khác thì bị đánh trúng cánh trái, mang theo khói đen thật dài rơi hướng biển rộng.

"Làm rất khá!" Daniel hưng phấn vỗ tay, kích thích nhất đã có thể bắn rơi hai chiếc máy bay chiến đấu, đây đã là một khởi đầu vô cùng thành công, tuy hơi đáng tiếc là ba chiếc máy bay chiến đấu bay cao nhất, ở thời khắc mấu chốt bắn rơi tên lửa, nếu như có thể đánh một trận là xong, đối với kẻ địch tuyệt đối là một kích trí mạng!

"Tên lửa tàu chiến tiếp tục tìm cơ hội đánh bất ngờ, tất cả đại bác ở mũi tàu bắn cùng!" Uy lực của tên lửa quả thật rất lớn, có điều số lượng thực sự là có hạn, vào lúc đã kích tinh thần đối phương cùng lúc mấu chốt mới có thể dùng, đại bác ở mũi tàu mới là vật chính phía sau!

Thuốc nổ cảm phản phát ra tiếng gào rú rầm rầm rầm, bay lên từ trên tàu chiến, hướng về phía máy bay chiến đấu trong không trung chính là một hồi mưa đạn liên niên bất tuyệt, đồng thời máy bay chiến đấu của đối phương lên, cũng truyền tới tiếng nổ đùng đoàng, cả vùng biển trong nháy mắt lâm vào cuộc chiến súng đạn.

"Đánh nhau hả?" Trên vùng biển ngoài một trăm hải lý, khuôn mặt Diehl dữ tợn vằn vẹo từng đợt: "Viêm Dạ Tước, chúng ta cũng nên tính toán nợ nần trước kia, chỉ mong mày sẽ không dễ dàng chết!"

Nói qua nhìn thuộc hạ chính là ba chiếc tàu chiến quát: "Lên đường, tôi muốn để Viêm Dạ Tước biết được kết quả đắc tội với Diehl tôi!"

Lạnh lùng nhìn chằm chằm tàu chiến trên màn hình, Viêm Dạ Tước hiểu rõ trong lòng đối với tất cả tình huống chiến đấu, 22 chiếc máy bay chiến đấu đã mất một nửa, ngay tiếp theo hai chiếc ung sư cũng bị đánh rơi, bên Daniel cũng có chút tổn thương, một chiếc tàu bảo vệ cấp Công Tước bị đánh chìm, mặt khác đuôi thuyền hai chiếc tàu bảo vệ cấp F-100 cũng bốc khói mù, nhưng đều không ảnh hưởng đến sức lực chiến đấu của bọn họ.

"Lão đại, có ba chiếc tàu chiến ẩn hình dựa sát hướng chúng ta!" Lôi An Nhẫn nói trong nháy mắt đem ánh mắt mọi người tập trung tới, Bôn Lang càng thêm vui mừng oa oa kêu to.

Mặt Viêm Dạ Tước bình tĩnh quét một lần ở trên mặt mọi người, đầu ngẩng cao, trầm giọng nói: "Đến lúc chúng ta ra sân rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đại chiến bùng bùng (2)

"Lão đại, đánh như thế nào?" Bôn Lang gào to ba hai bước đi tới, tựa như mặt u oán mới vừa rồi căn bản không phải của anh ta, khiến Trình Du Nhiên bên cạnh trợn mắt nhìn thẳng.

Lạnh lùng nhìn điểm sáng nhấp nháy trên ra đa, hướng Bôn Lang nói: "Nhắc nhở bọn họ trước."

"Yes Sir, vừa lúc thí nghiệm uy lực sau khi cải tiến sẽ như thế nào!" Bôn Lang hả hê nháy mắt với đám người Phi Ứng, "bà xã" "người tình" cũng không đoái hoài tới nữa, hấp tấp xông về tàu chiến Missile Launchers, nơi đó mới đúng là vũ đài của anh ta!

"Tôi đã khóa chặt một chiếc lại rồi!" Mặt Bôn Lang cười tà ác: "Đám hỗn tạp kia, ném thử ‘người tình siêu cấp’ của đại gia Bôn Lang này!" Tiện tay không chế trên cái nút rồi nhấn một cái, tên lửa mang theo tiếng xé gió bén nhọn vội vã bay đi.

"Chuyện gì đây?" Còi báo động đột nhiên truyền đến, khiến trong lòng Diehl có chút lo lắng.

"Lão đại, tàu chiến của chúng ta hình như bị khóa!"

Diehl phỏng đoán lại lời người kia vừa nói: "Khôn kiếp! Hệ thống tên lửa trang bị tốt nhất trên tàu chiến của chúng ta đã bị quấy nhiễu, kẻ địch lại đang ở ngoài 100 km, tại sao nó có thể khóa ta?"

Đây là anh bảo tôi nói, sao trách tôi! Người nọ bị đánh uất ức trong lòng, vào lúc này, còi báo động vang mãnh liệt, ngay sau đó một tiếng nổ mạnh chấn động vang lên, trên mũi thuyền tàu chiến thoáng chốc bốc cháy.

"Dùng tốc độ cao nhất tiến về phía trước! Lập tức dùng tốc độ cao nhất tiến về phía trước!" Mới vừa nói không thể, ngay cả người trực tiếp trở thành mục tiêu, nhất thời khiến Diehl cảm thấy mất mặt lớn: "Chỉ cần ở bên trong phạm vi mục tiêu, lập tức bắn tên lửa cho tôi, coi như khóa không nổi, chúng ta cũng phải đè chết nó!"

"Tuyệt vời!" An Nhẫn không chút tiếc rẻ nói câu khen ngợi, quay đầu báo cáo: "Lão đại, đối phương đã tăng tốc xông tới hướng chúng ta rồi!"

"Ra trận." Viêm Dạ Tước lạnh lùng ra lệnh.

Trên tàu chiến của Daniel——

"Thiếu gia, vừa rồi Viêm thiếu gia công kích!"

"Thiếu gia, phát hiện tàu chiến không rõ đến gần!"

"Thiếu gia, tàu chiến bên cạnh Viêm thiếu gia rồi đi!"

Ba tin tức đồng thời ồ ạt kéo tới chỗ Daniel, nhất thời khiến gương mặt anh ta nặng nề, anh ta dĩ nhiên sẽ không cho là Viêm Dạ Tước muốn chạy, có thể làm cho anh chủ động ra trận, số lượng tàu chiến của đối phương rõ ràng khiến anh có chút kiêng kỵ.

Ngược nhìn không trung vẫn còn mấy bay chiến đấu tàn sát bừa bãi, Daniel thuận miệng hỏi: "Địch có mấy chiếc tàu chiến, hình dáng gì?"

Mặt người nọ lúng túng nói: "Có ba chiếc tàu chiến, bởi vì đối phương có năng lực ẩn thân rất mạnh, hơn nữa khoảng cách vẫn còn tương đối xa, tạm thời không tra ra là hình dáng gì."

Cũng không thể trách anh ta sẽ lúng túng, tàu khu trục hỏa ti Burke-class có năng lực cảnh giới cùng chống tàu ngầm tác chiến rất mạnh, nhưng thậm chí ngay cả đối phương là hình dáng gì cũng không có lộ ra, hơn nữa bên Viêm thiếu gia đã bắn tên lửa ra trước đó rồi, không thể không nói là một châm chọc rất lớn!

Lạnh lùng liếc nhìn người nọ, Daniel đè nén lửa giận ra lệnh: "Không tiếc bất cứ giá nào, lập tức giải quyết mấy bay chiến đấu trong không trung, vào lúc quan trọng, thả buông thả một chiếc tàu chiến cũng phải dùng hết khả năng tranh thủ thời gian, đồng thời mật thiết chú ý tình hình bên Viêm thiếu gia, tùy thời hồi báo!"

Tước là bạn tốt nhất của anh ta, anh ta không thể để cho một mình anh đối mặt với nguy hiểm khổng lồ này, chẳng qua nếu như hiện tại đi qua hỗ trợ, đừng nói tình huống không cho phép, coi như đi anh cũng sẽ tức giận, chỉ có thể mau sớm tiêu diệt mấy tên khốn kiếp trong không trung này rồi đi cứu viện!

Nhìn Viêm Dạ Tước thế nhưng thoát khỏi đội ngũ vọt tới hướng ông ta, Diehl cười ha ha nói: "Thiên đường có lối mà mày không đi, địa ngục không cửa mà lại xông tới, Viêm Dạ Tước, mày cũng chỉ có như thế thôi!"

Khuôn mặt Diehl dữ tợn tràn đầy khoái cảm trả thù, tay vung lên ra lệnh: "Bắn tên lửa sao Diêm Vương, tập trung hỏa lực giải quyết Viêm Dạ Tước trước, chúng ta sẽ cho nó một phần lễ lớn!"

Rầm rầm rầm ——

Tiếng lao nhanh gào thét vang lên từ trên ba chiếc tàu chiến, ba tên lửa sao Diêm Vương kéo cái đuôi thật dài từ trên tàu chiến phun ra, như ba con rồng lửa lao cực nhanh đến tàu chiến của Viêm Dạ Tước, tên lửa mới vừa thoát khỏi thiết bị bắn, lập tức truyền đến sát khí kinh hoàng.

An Nhẫn đã sớm tiếp quản tất cả ra đa trên tàu chiến, tên lửa mới vừa xuất hiện đã bị anh ta phân tích ra ngoài trong nháy mắt: "Lão đại, ba tên lửa sao Diêm Vương đã khóa chỗ chúng tôi, không trách được vẫn không tra ra hình dáng bọn họ, thì ra là tàu bảo vệ cấp cạnh giữ", giống như thuộc về tàu bảo vệ số mười thế giới, một trong công năng lớn nhất của tàu chiến chính là có năng lực ẩn thân mạnh!

Lạnh lùng nhìn ra đa trên màn hình từ từ tiếp cận tên lửa, trong mắt Viêm Dạ Tước tán ra khí thế y hệt Quân Vương: "Bôn Lang, Đan Hùng, cản lại." Viêm Dạ Tước nhanh chóng nhảy lên vị trí một cây đại bác ở mũi tàu, ba cây đại bác tầm xa ở mũi tàu, ba người sử dụng, vừa vặn!

Trình Du Nhiên kinh ngạc nhìn anh, cái bệnh nhân không an phận này, thật không biết anh có vấn đề gì không, nhú nhú mày, chỉ mong động tác không nên quá mạnh, nếu không cô lại phải chăm sóc rồi.

"Lão đại yên tâm đi, có Bôn Lang tôi ở đây, tuyệt đối không thể cho nó tiến vào trong phạm vi cách chúng ta mười km!" Bôn Lang trả lời, lập tức đem Transmitter trên tay giao cho người khác.

Đan Hùng tinh thông lục chiến (chiến đấu trên đất liền), đối với điều khiển đại bác ở mũi tàu còn lâu mới bằng Bôn Lang, nhưng chặn đánh rơi tên lửa của đối phương hẳn không phải là vấn đề, cũng thận trọng gạt đầu.

Ầm một tiếng, từ ống đại bác dâng lên khói mù, pháo đạn biến mất ở cuối chân trời, đầu tiên ra tay dĩ nhiên là Bôn Lang, anh ta lựa chọn tên lửa sao Diêm Vương bên trái, ở khoảng cách 35 km thì cũng đã phóng ra phát pháo thứ nhất, ngay sau đó pháo đạn liên tục bay ra, tên lửa vừng vàng khóa trong phạm vi đại bác.

Viêm Dạ Tước cùng Đan Hùng theo sát phía sau, chỉ là khoảng cách bọn anh gần hơn nếu so với Bôn Lang, cũng đều khống chế ở trong vòng phạm vi 20 km, tiếng xạ kích cực nhanh liên miên bất tuyệt ở trên mặt biển.

Rầm rầm rầm ——

Theo âm thanh liên tiếp vang lên, ba ngọn lửa đẹp đẽ bay lên trời, sau đó chen chúc với mây hình nấm nhanh chóng lan tràn bốn phía.

"Làm sao có thể?" Nhìn biểu hiện trên ra đa đã bị ba tên lửa đánh rơi, mắt Diehl thiếu chút nữa cả kính rớt ra, mặc dù chỉ thử dò xét tính đã kích, nhưng tài nghệ chặn lại của đối phương cũng quá cao, thậm chí có một quả lúc nổ lại ngoài phạm vi đối phương 30 km, bọn họ rốt cuộc dùng đại bác loại hình gì ở mũi tàu? Trên một chiếc tàu chiến sao có thể trang bị nhiều như vậy?

Ông ta dĩ nhiên không biết, tàu chiến của Viêm Dạ Tước hoàn toàn đã được cải trang mà đến, trước kia Russia không sợ cấp 2 loại tàu khu trục chống tàu ngầm và tên lửa, bản thân tàu chiến có năng lực hùng mạnh chống tàu ngầm phản kháng, sau lại làm cải trang các phương diện để tăng năng lực cảnh giới cùng số lượng đại bác ở mũi tàu, cho dù Daniel có tàu khu trục hòa ti Burke-class cũng không phải là đối thủ!

Dĩ nhiên, cũng khó trách Daniel nhất thời không nhận ra chiếc tàu chiến "bình thường" này mà có năng lực lớn mạnh như thế, bởi vì trước mắt trên toàn thế giới, trừ Russia còn có một chiếc ra, cũng chỉ còn dư lại chiếc của Viêm Dạ Tước, hơn nữa vì đảm bảo tính bí mật, anh còn đặc biệt trang bị bảo vệ nhóm vũ khí gia cố đại bác ở mũi tàu, chột nhìn bề ngoài quả thật bình thường.

"Tao cũng không tin mày có thể đánh rơi tao!" Diehl cuồng loạn kêu lên: "Đem tất cả tên lửa cùng ngư lôi* nhắm ngay tàu chiến của Viêm Dạ Tước, bắn liên tục, hao tổn cũng phải mài chết nó cho tôi!"

* Ngư lôi: quả đạn có điều khiển hoặc không, di chuyển được trong nước, dùng diệt tàu nổi, tàu ngầm, phá hủy bến cảng.

Tên lửa bay múa trên bầu trời, ngư lôi tung hoành dưới nước, xem như Viêm Dạ Tước có tàu chiến lớn mạnh vô cùng, có thuộc hạ tinh nhuệ nhất, có kỹ thuật chặn đánh tinh chuẩn nhất, cũng không thể không chút tổn hại dưới sự công kích hoàn hảo của ba chiếc tàu chiến, vào lúc sắp thành công đánh chìm một chiếc tàu chiến của đối phương, đồng thời hai quả tên lửa cùng ba quả ngư lôi, thành công tách vòng bảo vệ ra vọt vào, tiếng nổ mạnh vang lên ngất trời.

Trình Du Nhiên đã sớm bị hành hạ ới trời đất u ám, tàu chiến bị đã kích lay động kịch liệt một hồi, thân thể không tự chủ được ngã về phía trước, song Viêm Dạ Tước vung tay lên, ôm cô ở trên đùi của mình.

Giọng An Nhẫn vội vàng truyền đến: "Lão đại, thân thuyền bị tổn thương 30%, nước bắt đầu vào khoang thuyền, kẻ địch đã tiến vào trong phạm vi 30 km!"

Tình thế, chỉ mình treo chuông*!

* chỉ mình treo chuông: tương đương ngàn cân treo sợi tóc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đại chiến bùng bùng (3)

Trình Du Nhiên ngồi ở trên đuôi Viêm Dạ Tước, nhìn những thứ ngay cả một chữ cũng không biết, chợt nghe An Nhẫn nói, trong lòng chợt ngẩn ra.

Thuyền mới vừa dừng đưa là bởi vì xảy ra vấn đề, đây chính là biển rộng mênh mông, trước không cái đảo sau không có đất liền, coi như may mắn không bị đánh vỡ nát, cũng không có nơi có thể chạy trốn!

Hơn nữa, mấu chốt nhất là, Trình Du Nhiên, cô, không biết bơi!

Tục xưng là tàu ngầm trong nước, nước vào tức chìm!

Vào lúc này, cô rất đau buồn, vậy mà, vừa lúc đó, bàn tay Viêm Dạ Tước nắm cả cô đứng lên, âm thanh lạnh lẽo vang lên: "Bỏ thuyền, sử dụng hộp điều khiển từ xa."

Nghe được lời lão đại nói, An Nhẫn cũng biết trách nhiệm của mình trọng đại, lớn tiếng đồng ý nói: "Dạ, lão đại!"

Viêm Dạ Tước lãnh khốc quét qua đám người bên cạnh, như Tướng quân điểm binh trên chiến trường, trầm giọng nói: "Bốn người một tổ, lên đường."

Lên đường? Đây là muốn đi nơi nào? Chẳng lẽ muốn bỏ mình cô ở nơi này?

Trình Du Nhiên cũng không hiểu những thứ này, cho nên trong lúc nhất thời còn không hiểu rõ, vậy mà, bị bàn tay Viêm Dạ Tước bao trùm ở trên đầu, âm thanh trầm thấp đồng thời vang lên: "Em đi theo tôi."

Hóa ra anh sẽ không đem cô bỏ ở nơi này, trên mặt Trình Du Nhiên lập tức bày ra nụ cười, nhanh chóng theo bước chân của Viêm Dạ Tước.

Bỗng, Viêm Dạ Tước chợt dừng lại, Trình Du Nhiên thiếu chút nữa không phanh được, Viêm Dạ Tước đưa tay tóm lấy cô, lúc này mới ngừng lại, vậy mà, vừa dừng lại, boong thuyền cách một bước chân gần chạm rãi mở ra, Trình Du Nhiên mở to mắt nhìn.

Chỉ thấy phía dưới boong thuyền, cất giấu bốn chiếc máy bay chiến đấu, bề ngoài hùng hãn tuyệt không kém so với điều hâu đánh lén trước đó, hơn nữa lại còn là máy bay chiến đấu thẳng đứng đứng lên xuống, quả thật thì tương đương với một chiếc hàng mẫu, chiếc tàu chiến xem có vẻ bình thường này, thật đúng là ngoại hồ tàng long.

"Đi." Giọng Viêm Dạ Tước thật bình tĩnh, trước sau như một quả quyết mang theo cô, lôi kéo cô vào trong một chiếc máy bay chiến đấu.

Bốn Lang, Phi Ưng, Đan Hùng đều chia ra chọn một chiếc, nhưng bất đồng chính là, vũ khí trang bị của Bốn Lang cùng Đan Hùng đều không ở phòng lái, hiển nhiên là đặc biệt xếp đặt khác cho hai người không biết lái máy bay.

Xem ra Viêm Dạ Tước tính toán bỏ thuyền thật, Trình Du Nhiên nhìn bên ngoài, hỏi: "Chúng ta đi, vậy bọn họ thì sao?"

"Em không phải quản lý những thứ này, quản tốt chính em ấy." Viêm Dạ Tước nhàn nhạt bỏ lại một câu, âm thanh lạnh lùng hướng ống nói điện thoại kêu một tiếng: "An Nhẫn."

Vào lúc anh ta nghe thấy lời lão đại nói, lòng mày An Nhẫn nhảy lên, dứt khoát trả lời: "Hiểu, lão đại!"

Nói xong, ngón tay thao tác ở trên bàn phím, mở ra trang bị ẩn núp.

Nhất thời, truyền đến một tiếng nổ kinh thiên, cả tàu chiến đột nhiên phun ra khói mù, che phủ phạm vi hơn 1000m quanh vùng biển, đột nhiên tựa như cháy, bốn bề báo hiệu bất ổn.

Trong nháy mắt, ban ngày biến thành đêm tối, Trình Du Nhiên trừ có thể nhìn rõ Viêm Dạ Tước ra, tình huống chung quanh thế nào, cô hoàn toàn không thấy được.

Nhưng theo bản năng đưa tay kéo dây nịt an toàn ra, cài nút, lại quay đầu nhìn Viêm Dạ Tước, hình như cảm giác kế tiếp mới chính là chiến đấu nguy

hiêm.

"Em đang sợ?" Viêm Dạ Tước cũng không có quay đầu, lạnh lùng mở miệng, nhưng cũng rất rõ ràng, đang hỏi cô.

Trình Du Nhiên nhủ mảy, dựa vào thành ghế, thản nhiên nói: "Ai nói tôi sợ, không phải ở đây còn có anh ư?"

Nghe Trình Du Nhiên bật thốt lên lời nói, khoe miệng Viêm Dạ Tước nâng lên đường cong nhỏ nhẹ làm cho không người nào có thể phát giác dấu vết, bàn tay sờ đầu cô, nhỏ giọng nói: "Rất tốt."

Ngay sau đó, bốn chiếc máy bay chiến đấu thừa dịp khói mù tràn ngập, rời khỏi tàu chiến.

Mà lúc này đây, bên Diehl, ông ta đã bỏ ra một chiếc tàu chiến giá cao ở đây, mắt thấy Viêm Dạ Tước sẽ phải vùi thân vào đáy biển.

Đây chính là thời điểm ông ta phải báo thù, lai đột nhiên phát hiện, tàu chiến của đối phương từ từ mất tích trên ra đa.

"Đây là chuyện gì xảy ra? Người đầu, làm sao có thể không có?" Diehl vốn còn ngông cuồng cười ra tiếng nhất thời chuyển cười thành giận, nhưng lại có vẻ hết sức tỉnh táo, "Lập tức truy xét."

Thuộc hạ lập tức quan sát tình hình quân địch, để bên kia truyền đến tình hình, rất nhanh, tin tức truyền đến: "Lão đại, khói mù của đối phương là một loại khí quái nhiều ra đa, nhưng chúng tôi cũng truy xét được rồi, tàu chiến cũng không hề rời đi!"

Diehl cười lạnh, cho rằng quấy nhiễu ra đa là có thể tránh né tên lửa của ông ta ư, vậy thì quá khinh thường thực lực những tàu chiến này của bọn họ rồi.

"Tên lừa cùng ngư lôi tiếp tục bắn, đồng thời dốc hết tốc lực xông về trước đánh, tôi cũng không tin lần này Viêm Dạ Tước còn có thể chạy!" Diehl nói lạnh lùng, rất tốt, lần này, để cho nó cùng tàu chiến vĩnh viễn chìm vào biển rộng!

Lúc này, sương dày bên ngoài quét qua ra đa, nhưng không có ảnh hưởng đến nội bộ, thì ra là trong tàu chiến này trừ cất giấu bốn chiếc máy bay chiến đấu ra, còn có một chiếc tàu chiến nhỏ. An Nhẫn chính là ở phía trên cảm hộp điều khiển tầm xa điều khiển tàu chiến phía trước.

Trình Du Nhiên nhìn hình ảnh trên màn ảnh, giờ mới hiểu được, cô quay đầu nhìn về phía Viêm Da Tước, anh rút cục che giấu bao sâu.

Lúc này, trong trận chiến đấu, có tàu chiến khổng lồ này là bia đỡ đạn, bất luận là tàu chiến phía sau, hay máy bay chiến đấu trong không trung, cơ hồ không thể đụng phải đã kích gì, thỉnh thoảng có đạn lạc bay qua, cũng lập tức bị bọn họ chặn lại.

Theo thời gian trôi qua, đôi ngũ hai phe cách càng ngày càng gần.

Vào thời điểm cách xa nhau còn có 1 km nữa, giọng An Nhẫn đột nhiên truyền đến: "Lão đại, tàu chiến đã không chịu nổi!"

Viên Dạ Trác cũng đã thấy, sương mù chung quanh phai nhạt không ít, đã có thể trực tiếp thấy tình cảnh chung quanh, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Đánh ra."

Câu nói lạnh lẽo này, lại làm cho trong lòng mọi người dâng lên một đốm lửa nhiệt, mỗi người đều chuẩn bị xong, lần này bọn họ chân chính ra tay!

"Ngồi xong." Một giọng nói trầm thấp truyền tới lỗ tai Trình Du Nhiên, cô gật đầu một cái, nhìn phía trước mặt, nhìn máy bay chiến đấu, tựa như hòa tì bình thường xông ra ngoài. ㄋㄉㄣˊ ㄉㄚˊ ㄋㄠˊ ㄌㄜˊ ㄑㄩˊ ㄧˊ ㄉㄠˊ ㄋ

Gió biển gào thét, thổi tan một mảnh sương mù cuối cùng, lộ ra diện mạo thật sự bên trong.

Cùng lúc đó, ra đa trên tàu chiến Diehl, mấy mục tiêu đột nhiên đồng thời xuất hiện, "Lão đại, phía trước cách tàu chiến của chúng ta 1 km, phát hiện mục tiêu quân địch!"

"Không phải tàu chiến, có bốn chiếc máy bay chiến đấu!"

Viêm Da Tước quả nhiên tài giỏi, người đàn ông này, từ sáu năm trước bắt đầu xuất hiện ở nhà họ Viêm, luôn luôn thâm trầm làm cho người ta không rõ.

"Không tiếc bất cứ giá nào, mục tiêu hướng về máy bay chiến đấu!"

Vừa dứt lời, tình huống liền xuất hiện rồi!

Kèm theo âm thanh sắt thép đánh thẳng vào nước chảy, mấy ánh sáng màu trắng bạc dán vào mặt nước vọt tòi, tất cả sắc mặt cả kinh, lớn tiếng nói: "Là ngư lôi!"

"Không cần lo những thứ khác, trước đánh nát máy bay chiến đấu!" Diehl quát lớn, âm thanh tựa như truyền tới từ địa ngục, âm u lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Me, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Anh là Viêm Dạ Tước

Reng reng reng, còi báo động vang lên trong tai nghe, theo khói mù dần dần tản ra, bọn họ đã bị khóa.

Vậy mà, thuộc hạ có thể tác chiến cùng Viêm Dạ Tước, cũng không phải dễ dàng có thể đề cho Diehl thực hiện được ý đồ, phối hợp khéo léo, vẫn là lúc bọn họ gặp phải đại chiến mới có hành động tốt nhất, đối với bọn anh mà nói, bất luận người nào ra lệnh đều không hữu dụng, trừ lão đại Viêm Dạ Tước của bọn họ ra.

"Phi Ứng, rời khu khóa."

"Dạ, lão đại!"

Nghe được âm thanh quen thuộc của lão đại, sắc mặt Phi Ứng nhất thời trầm xuống, xoay vận bàn điều khiển, máy bay chiến đấu nhất thời lên cao, lấy một góc độ không thể tưởng tượng nổi đột nhiên quẹo cua.

Sau khi lăn lộn 360 độ thì lướt ngang, nhất thời, thẳng đứng phương hướng cùng khóa ra đa ở góc 90 độ.

Đang lúc này, còi báo động dừng lại, tiếp đó, nên là bọn anh đánh trả rồi!

Đôi tay ở trên cần điều khiển chợt đẩy tới trước, đầu máy bay chiến đấu đột nhiên cất cao, cơ hồ lấy phương hướng 90 độ xông về phía chân trời, ngay sau đó ép xuống, máy bay chiến đấu lộn 180 độ, xoay người lao xuống hướng tàu chiến.

Hai cây đại bác xếp thành một hàng dài, máy bay chiến đấu bay qua nơi nào, khắp nơi đều truyền đến âm thanh bùm bùm, rất nhiều bộ phận bảo vệ bị pháo đạn đánh nát, lộ ra khoang thuyền phía dưới.

Hoàn toàn dẫn ra sự chú ý của đối phương, khiến cho tàu chiến bị khóa, theo bản năng quay đầu công kích máy bay chiến đấu lớn mạnh.

"Bôn Lang."

"Dạ, lão đại!" Bôn Lang dĩ nhiên biết ý lão đại, nhú mày, khoe miệng nâng lên, "Phi Ứng, tiểu tử cậu đẹp trai một lần! Cũng nên đến tôi."

Bôn Lang nhìn kỹ ống nhắm, tùy ý đề xuống cái nút bắn, phối hợp Phi Ứng công kích hướng đối phương.

Mà lúc này đây, ở ngoài một dặm, dưới sự điều khiển của An Nhẫn, tàu chiến rút cuộc hoàn thành sứ mạng của nó, tàu chiến vẫn dẫu ở phía sau rất cuộc cũng chui ra, trên tàu chiến còn dư lại tất cả mọi người.

Trình Du Nhiên thấy những thứ này, mới bừng tỉnh hiểu ra, Viêm Dạ Tước làm như vậy cũng không phải là muốn bỏ lại thuộc hạ của mình, mà muốn bọn họ an toàn rồi đi.

Vào lúc này, cô thực sự hiểu, bên cạnh anh tại sao lại có nhiều người trung thành đi theo, hình như hoàn toàn không liên quan đến nhà họ Viêm, bởi vì, bọn họ chỉ là thuộc hạ của Viêm Dạ Tước.

Trình Du Nhiên quay mặt sang, nhìn gương mặt cương nghị, thật ra thì, anh lạnh lẽo, anh máu lạnh, nhưng lại đối đãi với anh em tác chiến cùng mình hay đối đãi với thuộc hạ luôn có một ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh.

Vào giờ phút này, đáng vẻ anh trấn định không hoảng hốt, giống như là Nguyên soái cổ đại chỉ huy trên chiến trường, lại càng giống như là quân sư? Còn là.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước thâm trầm, âm thanh lạnh lẽo vang lên lần nữa: "Quân địch phía bên phải tàu chiến, đánh chìm tất cả!"

"Dạ!" Mấy phương truyền đến âm thanh của bọn anh.

Nhất thời, âm thanh tên lửa gào thét, âm thanh ngư lôi rẽ nước, âm thanh đại bác công kích lập tức nổi thành một đoàn.

Giờ phút này, trên tàu chiến của đối phương, thuộc hạ Hạm trưởng vẫn còn khóa mục tiêu phía bên phải tàu chiến, đối mặt với đã kích thỉnh linh xảy ra, sắc mặt tái nhợt trắng xanh, kinh ngạc nói: "Sao lại thế này, sao còn có mục tiêu trên nước vậy?"

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, trả lời anh ta là một quả tên lửa từ trên trời giáng xuống.

Đã không kịp nói bất kỳ lời gì, tên lửa nổ tung ầm ầm, ngay tiếp theo tàu trưởng cùng hơn mười người ở trong đoàn thủy thủ, toàn bộ đều nổ thành mảnh vụn.

Viêm Dạ Tước ngồi máy bay chiến đấu bên trái tàu chiến, anh hướng Trình Du Nhiên lạnh giọng: "Nắm chắc dây an toàn."

Dứt lời, theo Trình Du Nhiên kêu to một tiếng, máy bay chiến đấu như ngẩng đầu phóng tới bầu trời, khéo léo tránh thoát công kích của đối phương, hơn nữa lấy một góc độ không thể tưởng tượng nổi đột nhiên quẹo cua, lộn 360 độ sau lướt ngang, kết hợp với thuộc hạ phản kích.

Dù Trình Du Nhiên trấn định, cũng không chịu nổi lần qua lần lại, Viêm Dạ Tước, rốt cuộc anh còn có cái gì nữa không!

Tại sao phải mang theo cô tới chơi loại kích thích này, cho cô đi theo An Nhẫn không phải tốt hơn à.

Cô cũng không biết, ở trong lòng Viêm Dạ Tước, chỉ có dẫn theo cô ở bên người mới có thể làm cho anh thực sự yên tâm!

Tàu chiến rốt cuộc không chịu nổi, tàu trưởng đã chết, đoàn thủy thủ chết hơn nửa, thân thuyền bị tổn thương nghiêm trọng, dòng nước biển ô ạt chảy ngược vào, rất nhanh sẽ bị tiêu diệt trong biển rộng mênh mông.

Còn dư lại một chiếc tàu chiến cuối cùng, cũng chính là tàu chiến Diehl ở, nhìn thuyền chìm xuống, tay gắt gao nắm thành quả đắm.

"Lão đại, chúng ta đã tổn thất nghiêm trọng, rút lui sao?" Về mặt thuộc hạ nặng nề hỏi.

Tổn thất hai chiếc tàu chiến, xác thực đối với bất kỳ người nào mà nói, đều là tổn thất lớn, thời điểm Diehl đang suy tư, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: "Lão đại, phát hiện Viêm Dạ Tước, ở trong máy bay chiến đấu bên trái tàu chiến."

Phát hiện bóng dáng của Viêm Dạ Tước!

Diehl vốn muốn rút lui nhưng ý nghĩ này lại biến mất trong nháy mắt, ông ta nhìn mục tiêu trên màn ảnh, cắn răng nói ra: "Tất cả tên lửa đều nhắm ngay phía Viêm Dạ Tước!"

Ông ta biết rõ, chiến dịch lần này nếu như không có một kết thúc, ông ta lựa chọn rút lui, ngày sau nhất định sẽ sống không bằng chết, vậy còn không bằng hiện tại quyết một trận tử chiến.

Không phải nó chết! Mình sẽ chết mất mạng!

Reng reng reng, còi báo động vang lên liên tục, sắc mặt Trình Du Nhiên trầm xuống, hỏi: "Viêm Dạ Tước, chúng ta bị đối phương khóa à?"

Cô có thể cảm thấy, tình huống lúc này sẽ càng thêm nguy hiểm, mà Viêm Dạ Tước vẫn trấn định như cũ, sắc mặt thoáng qua lạnh lẽo, sau lưng, có lẽ đã bôi vì động tác vừa này, vết thương nứt ra, thấm ra vết máu nhàn nhạt, anh thể nhưng lại làm như người không có sao.

"Nắm vững."

"Tôi biết rõ." Trình Du Nhiên thận trọng gật đầu, cô biết kế tiếp Viêm Dạ Tước sẽ không chờ bị người ta công kích, nhưng cô không biết anh muốn làm thế nào?

Chợt, tay phải Viêm Dạ Tước gạt liên tục, âm thanh bang bang vang lên ở chung quanh, lửa đạn và đạn bạc đồng thời bắn ra, trong nháy mắt, quấy nhiễu tên lửa khóa.

Cùng lúc đó, trong nháy mắt gia tốc, máy bay chiến đấu làm động tác với độ khó cao, bắn tiêu diệt hướng nơi xa.

Máy bay chiến đấu lên xuống thẳng đứng dù sao cũng vô cùng linh hoạt, nhưng vẫn như cũ giống như là con ung khổng lồ linh hoạt bay lượn trên không trung.

Vào lúc này, tên lửa theo sát bị anh khéo léo bỏ mặc, vậy mà, vừa lúc đó, đối phương đem tất cả lực chú ý đều đặt ở trên máy bay chiến đấu này.

Mấy tên lửa tân tiến nhất nhắm tâm đánh tới hướng tàu chiến của Diehl ——

Tia lửa bắn ra bốn phía, tình cảnh cực kỳ chấn động!

Tên lửa không phải bọn Phi Ứng, cũng không phải là An Nhẫn điều khiển, mà là Daniel lúc trước khoe khoang tàu chiến phóng ra!

"Tước, tôi chưa có tới muộn chứ?" Âm thanh từ tính với giọng tiếng Anh trôi chảy truyền tới từ dụng cụ điện tử, sau đó phát ra tràng cười đắc ý: "Như thế nào, tàu chiến của tôi trang bị không tồi chứ."

Âm thanh của anh ta giống như là một đứa bé làm chuyện tốt muốn đòi kẹo ăn, Viêm Dạ Tước đáp lại anh ta chỉ có trầm mặc, anh ta hình như cũng quen rồi, dù sao luôn là phong cách của anh.

Chỉ cần thân quen anh đều biết, hiện tại bao gồm Trình Du Nhiên, giờ khắc này, cô mới biết, lần chiến thuật này sớm đã được anh sắp xếp xong, anh muốn đẩy Diehl vào chỗ chết, dù có giao tình với nhà họ Viêm, anh đều không thêm dè ý chút nào, bởi vì, anh là Viêm Dạ Tước!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Sáu năm trước, xảy ra chuyện gì?

Hôm nay, người nói chuyện của gia tộc Ngải Tát chôn vùi tính mạng ở trong hải vực Sicili, tiếp tục chứng minh giá cao phải trả khi động thổ trên đầu thái tử.

Mà vị Thái tử không phải là gia tộc hắc đạo trăm năm Viêm gia, mà là Viêm Dạ Tước.

Ánh nắng màu vàng chiếu rọi, trên mặt biển xuất hiện mấy chiếc tàu chiến to lớn, máy bay chiến đấu rơi ở trên tàu chiến của Daniel.

Trình Du Nhiên ngáp một cái, hiện tại cô muốn nhất chính là tìm một nơi yên tĩnh để ngủ một giấc.

Nhưng rất nhanh bị cảnh sắc trước mắt trấn áp, tàu chiến đến một trấn nhỏ duy mỹ của Sicili.

Trấn nhỏ mê người, một mặt là vách đá, một mặt kề biển, cả kiến trúc của trấn nhỏ ở trên núi đá tầng tầng lớp lớp, xa xa nhìn lại, nối liền trời xanh, nhìn xuống biển rộng, khí thế cao chót vót. Gió mát thổi tới mùi thơm ngát qua cửa hoa quất nở rộ, để cho mọi người không khỏi phấn chấn tinh thần.

Cô rút cuộc thấy đất liền, đây là lúc Trình Du Nhiên thấy trấn nhỏ xinh đẹp cách đó không xa thì trong lòng kích động cảm khái, cuối cùng cũng không cần phiêu bạt trên biển nữa, thật sự an lòng.

"Trình tiểu thư, đến trấn nhỏ, cô có thể tận tình hưởng thụ, tôi làm ông chủ." Daniel nhất thời hóa thành thân sĩ nước Anh, mở miệng nói.

Trình Du Nhiên quay đầu nhìn về phía anh ta, không chút khách khí nói: "Đương nhiên là anh làm ông chủ rồi, đây chính là địa bàn của anh."

"Chị dâu, sao chị biết cái trấn nhỏ này của thiếu gia Daniel." Bồn Lang kinh ngạc nhìn Trình Du Nhiên nói.

Cuối cùng không lấy được câu trả lời của cô, mà Trình Du Nhiên lại uy hiếp: "Tôi đã nói nhiều rồi, đừng gọi tôi là chị dâu! Gọi nữa, tôi sẽ dùng kim khâu miệng cậu lại."

Daniel lộ ra vẻ mặt đùa giỡn, ánh mắt nhìn về phía Trình Du Nhiên, mặt tà mị hướng Viêm Dạ Tước cười nói: "Tước, cô gái của cậu thật đúng là đủ đặc biệt."

Anh ta gọi Trình Du Nhiên là cô gái của anh, mà Viêm Dạ Tước cũng không có phủ nhận, bởi vì, hiện tại cô chính là cô gái của anh.

Daniel dĩ nhiên biết Viêm Dạ Tước không khéo trả lời những thứ này, nhún vai một cái, nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, nói: "Tối nay, tôi sẽ chiêu đãi các cậu một đêm lãng mạn ở trong trấn nhỏ của tôi."

Lời này, thật đúng là ý vị sâu xa hơn so với nụ cười của anh ta, tựa như đang nói với anh và Trình Du Nhiên, tối nay bọn họ có thể phóng đảng ở chỗ này, chỉ là, với thứ người như Viêm Dạ Tước, muốn lãng mạn thì thật là quá mức.

Cho nên anh ta cũng không ôm hi vọng quá lớn là anh sẽ đồng ý, nhưng gần đây kỳ tích luôn xảy ra đặc biệt nhiều.

Viêm Dạ Tước thế nhưng khẽ gật đầu, cái này bày tỏ anh đã đồng ý, đưa tay kéo Trình Du Nhiên vẫn còn tràn đầy hứng thú với trấn nhỏ đi từ dưới chiến tàu chiến xuống ca nô, Trình Du Nhiên càng thêm hưng phấn, cô thích không gian sinh hoạt không cần lo lắng này, nếu Tiểu Nặc cũng ở đây thì thật tuyệt.

Mười mấy chiếc ca nô rơi xuống trên mặt biển, nơi này cũng không phải hải cảng, tàu chiến không thể nào cập bờ, chỉ có thể dùng ca nô mô hình nhỏ.

Cả đám Viêm Dạ Tước không tính nhiều tiến lên trấn nhỏ mê người.

Cái trấn nhỏ này quả thật là phong tình vạn chủng, mà trấn nhỏ không chỉ thuộc về gia tộc Daniel, vẫn còn có một biệt thự sang trọng chiếm diện tích hơn bốn mươi héc-ta ở chỗ này, nhất thời trở thành phong cảnh nổi bật nhất của cả trấn nhỏ.

Trình Du Nhiên đứng ở trước biệt thự, thờ dài trong lòng, rốt cuộc hiểu rõ Daniel khoe khoang là do di truyền từ tổ tiên, chỉ nhìn biệt thự đơn thuần này, đã thấy đủ xa xỉ, đủ khoe khoang.

Cảnh tượng này hiển nhiên chứng minh thân phận gia tộc Sur Tâm, từ ngoài nhìn vào bên trong, riêng vườn hoa trước mặt cũng chiếm ít nhất mấy nghìn héc-ta, bên cạnh vườn hoa còn có hồ bơi ngoài trời, bên cạnh rào chắn trang trí bằng quả cầu được dùng vàng ròng để chế tạo, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời tản ra ánh sáng xa hoa lộng lẫy.

Phía sau là rừng rậm nhìn không thấy ranh giới, cảnh lá rậm rạp xanh tươi gần như phủ kín tuyệt đại đa số cỏ cây hiếm quý trên thế giới, gió nhẹ thổi qua, phát ra tiếng vang xào xạc.

"Trình tiểu thư, hoan nghênh tới biệt thự gia tộc Ander Leo của chúng tôi nghỉ phép." Anh ta làm ra một dấu tay xin mời, cũng rất rõ ràng. Viêm Dạ Tước sẽ lưu lại, là bởi vì cô, từ trong mắt cô nhìn ra, cô thích cái trấn nhỏ này, hơn nữa rõ ràng cần hoạt động ở trên đất bằng một chút.

Daniel nhú mảy, Trình Du Nhiên thế nhưng không đợi anh ta mời, bay thẳng vào bên trong, lướt qua bên cạnh thì nhìn Viêm Dạ Tước một chút.

"Vết thương của anh cần đổi thuốc." Đây đã là câu nói thường xuyên nhất của Trình Du Nhiên đối với người này, nhưng cũng bởi vì anh hết sức không biết thương tiếc mình.

Lần này Viêm Dạ Tước không có cự tuyệt, Daniel cũng nhanh chóng sắp xếp gian phòng bên cạnh biển cho bọn anh, chuẩn bị xong thuốc.

Ngồi trên ban công có thể nhìn thấy mặt biển xanh thẳm, Viêm Dạ Tước cởi áo, lộ ra cơ ngực rắn chắc, quả nhiên, băng gạc sau lưng đã rỉ máu.

Trình Du Nhiên nhú mảy, thật sự là bất đắc dĩ đối với người này, ngồi ở phía sau anh, vừa cẩn thận thay thuốc cho anh, vừa căn nhắc: "Viêm Dạ Tước, thân thể của anh cũng không phải làm bằng sắt, anh nên chăm sóc thân thể mình một chút mới đúng."

Những lời này mặc kệ là từ thân phận bác sỹ hay là từ thân phận gì khác, cô đều muốn nhắc nhở anh, rốt cuộc đổi thuốc xong, Viêm Dạ Tước lại nhanh chóng mặc quần áo vào, lúc Bôn Lang len lén ghé vào lỗ tai anh nói gì thì bước nhanh rời khỏi phòng, đi làm chuyện của cô.

Trình Du Nhiên đi tới phòng ăn, tất cả đồ ăn trong trấn nhỏ đều là—— hải sản.

Lúc này, Daniel đi tới ngồi xuống chỗ đối diện cô, nhú mảy hỏi: "Như thế nào? Thích chứ?"

"Coi như không tệ." Trình Du Nhiên bị thím Vân nuôi miệng rất kén, nhưng mùi vị này coi như không tệ, cô vừa ăn, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Daniel tươi cười tà mị.

Trình Du Nhiên không quá để ý đến anh ta, dù sao đây là địa bàn của anh ta, vì vậy, tiếp tục ăn.

Daniel nhìn cô cười cười, chợt đánh vỡ không khí trầm tĩnh, nói: "Nhìn ra được, cô rất quan tâm Tước? Thích cậu ta à?"

Trình Du Nhiên nghe được chữ thích, chợt ngừng lại, vừa định nói chuyện, liền bị Daniel tranh trước.

"Nhưng cậu ta vẫn nhớ cô." Daniel biết lấy cá tính của Viêm Dạ Tước, tuyệt đối sẽ không nói ra, nhưng do anh ta nói ra cũng không ngại, dù sao cũng vì anh em.

"Nhớ tôi?" Trình Du Nhiên cũng không cho là như thế.

"Xem ra cô không nhớ rõ, khi còn bé hai người đã từng gặp nhau, lúc ở nhà cô, cô bôi thuốc cho cậu ta đó." Anh ta và Viêm Dạ Tước quen biết từ nhỏ, thời điểm đó Viêm Dạ Tước còn không lạnh lùng như thế này, anh ta nhớ anh từng nói với anh ta về một cô bé, thật không nghĩ tới chính là Trình Du Nhiên trước mắt.

Trình Du Nhiên nghe Daniel nói, ở nhà cô, cho anh thuốc? Ấy chính là người anh trai bị thương toàn thân? Anh, chính là Viêm Dạ Tước?

Nghĩ tới đây, mặt Trình Du Nhiên ngẩn ra, mà Daniel lại nhìn ra được cô đang nghĩ lại, cười cười, nói: "Hai người cũng coi là có duyên phận, tôi thật tâm chúc mừng hai người, nhưng nhà họ Viêm không phải bất luận kẻ nào có thể tưởng tượng, Viêm Dạ Tước biến thành như vậy cũng bởi vì cậu ấy là một người đáng sợ trong gia tộc."

"Sáu năm trước, có phải Viêm Dạ Tước xảy ra chuyện gì hay không?" Trình Du Nhiên chợt lên tiếng cắt đứt lời Daniel nói, không biết vì sao, cô có loại cảm giác này

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tôi không cho em rời đi

Bị Trình Du Nhiên cắt đứt lời nói, nhưng vừa nghe được vấn đề của cô xong, chén cà phê cầm trong tay dừng ở giữa không trung, sau lại đưa đến khóe miệng, hỏi ngược lại: "Tại sao cô lại hỏi chuyện sáu năm trước?"

Anh ta cho là cô sẽ hỏi những việc Viêm Dạ Tước trải qua cho đến nay, nhưng, cô chỉ hỏi chuyện sáu năm trước.

Trình Du Nhiên dùng nĩa xiên một con tôm, bỏ vào trong miệng, nói: "Không phải nói, chuyện kéo dài sáu năm rồi sao? Cho nên tôi tò mò."

"Tước không tự mình nói cho cô biết, tôi cũng không dám nói." Daniel để cái ly xuống, giống như thân sĩ dùng dao nĩa ăn mỹ thực trong khay, nếu không được Viêm Dạ Tước đồng ý, anh ta cũng không thể nói quá nhiều, hiện tại tính khí của Viêm Dạ Tước không tốt.

Thật ra thì anh ta muốn khơi gợi hứng thú của cô gái này, bởi vì, anh ta ngược lại muốn xem Trình Du Nhiên rốt cuộc có quan tâm đến Viêm Dạ Tước hay không.

Nhưng cuối cùng, thứ anh ta muốn nhìn thấy vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trên người Trình Du Nhiên, nghe Daniel nói như vậy, Trình Du Nhiên không có tức giận hoặc là dây dưa hỏi đối phương, để dao nĩa xuống, cầm khăn ăn lau miệng, liếc mắt nhìn Daniel, chuẩn bị đứng dậy muốn rời đi.

Không nói thì không nói, cô cũng không cần, ăn uống no đủ, đi ngủ thôi!

Nhìn cử động của Trình Du Nhiên, Daniel có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại bị nụ cười tà mị của anh ta che giấu, ăn một miếng thịt nướng, nói: "Thật ra thì, tôi cũng biết không nhiều."

Ha, Daniel chỉ biết khoe khoang cũng mở miệng nói, cô đang muốn đứng lên thì nhất thời ngừng lại, giương mắt, hình như chờ đợi anh ta nói tiếp, thật ra thì, cô vẫn muốn biết nguyên nhân vì sao sáu năm trước anh bị thương nặng như vậy.

"Cái này cần phải nói từ nhà họ Viêm, gia tộc này khác với những gia tộc khác, người nào có thực lực thì người đó có thể ngồi lên vị trí gia chủ, cho nên, ở nhà họ Viêm từng đứa trẻ, bất luận nam nữ cứ đủ mười tuổi thì sẽ được đưa đến một đảo huấn luyện, nơi đó quả thật chính là địa ngục, có thể thuận lợi thông qua huấn luyện trở về, cũng sẽ không còn gì cả."

"Đưa đứa bé đi nơi nào? Đây chính là máu mủ của mình!" Cô luôn luôn yêu thương bảo vệ Tiểu Nặc, vừa nghe đến nơi này thì cũng hơi khiếp sợ.

"Đàn ông nhà họ Viêm đều có rất nhiều vợ, con cái, không sinh được thì càng không tốt." Ban đầu lúc Daniel biết cũng cảm khái, trong gia tộc của anh ta, đều chỉ có một người vợ, bên ngoài nuôi vài người tình, nhưng nhà họ Viêm lại khác, cưới mấy vợ sống cùng nhau.

Đây là chế độ Quân Vương cổ đại sao? Trình Du Nhiên nghe đến đây, sắc mặt có chút trầm lắng, chẳng lẽ Viêm Dạ Tước cũng có mấy vợ?

"Cô đang đoán Tước cũng có mấy vợ sao?" Daniel hình như nhìn thấu vẻ mặt của Trình Du Nhiên, cười hỏi.

Trình Du Nhiên cho anh ta một cái xem thường, không trả lời, thật ra thì, cô thật sự đang suy nghĩ, hơn nữa đang nghĩ, đứa trẻ nhà họ Viêm đều bị đưa đi huấn luyện ở cái nơi rất khó có thể trở về, trong lòng bình tĩnh, điều duy nhất cô nghĩ tới chính là con trai Tiểu Nặc của mình.

"Tước không có bất kỳ cô gái nào, mặc dù là người nhà họ Viêm, nhưng cậu ấy chính là cậu ấy." Giống như là bọn Bôn Lang cũng đều lệ thuộc vào anh, không thuộc về nhà họ Viêm, tất cả đều dựa vào chính anh lấy được, chỉ là, thứ anh không thể phai mờ hết chính là dòng máu gia tộc mà thôi.

Nếu như có một ngày anh chân chính tiếp quản nhà họ Viêm, cũng sẽ cải cách toàn bộ gia tộc đến long trời lở đất!

Daniel biết, Viêm Dạ Tước luôn luôn không gần nữ sắc, cho nên, thời điểm vừa thấy Trình Du Nhiên, mới có thể kinh ngạc như vậy, nhưng sau lại biết cô chính là năm thiên kim nhà họ Mộ đó, anh ta cũng hiểu, chỉ là, những năm này xảy ra quá nhiều chuyện, khiến tính tình Viêm Dạ Tước càng ngày càng lạnh lùng.

Trình Du Nhiên cảm giác mình giống như bị nhìn xuyên, cầm nước trái cây uống một hớp, nói: "Nói chuyện chính, sáu năm trước."

"Sáu năm trước, ngoài có đại địch là Lục Tường, bên trong còn có anh chị em muốn tranh đoạt quyền nói chuyện nhà họ Viêm, cậu ấy trùng ám toán của Tam ca tín nhiệm nhất, suýt chút nữa thì mất mạng, được gia chủ nhà họ Viêm, cũng chính là ba cậu ấy mang về, bác sỹ trị liệu một tháng, thật ra thì, sự kiện kia cụ thể xảy ra chuyện gì, tôi cũng không rõ lắm"

Chỉ biết là, lúc cứu được mạng anh về, sau khi tỉnh lại, anh càng ngày càng trở nên lạnh.

Trình Du Nhiên trầm mặc, sáu năm trước anh bị thương thật đúng là thiếu chút nữa sẽ mất mạng, chỉ là, sau anh lại được ba anh mang đi? Hơn nữa trị liệu một tháng?

Càng nghĩ càng loạn, nhưng lấy phương diện y học của cô để phán đoán, anh không nhớ rõ chẳng lẽ bởi vì sau khi trị liệu một tháng thì mất trí nhớ, sẽ là dạng này sao?

Nghe xong lời Daniel nói, Trình Du Nhiên đứng lên, sắc mặt hơi bình tĩnh xoay người rời đi, cũng không nói một câu, Daniel cho là cô bị Nhà họ Viêm trong miệng anh ta dọa sợ, nhưng cô nghĩ khác, nếu như anh thật sự mất trí nhớ, vậy chính mình kiên trì, có phải rất không công bằng đối với anh hay không?

Vào lúc Trình Du Nhiên suy tư, bóng đêm dần dần bao phủ xuống, bởi vì đám người Viêm Dạ Tước đến, Daniel cử hành tiệc rượu dưới lửa.

Đống lửa như vậy sẽ làm cho trần nhà thêm đặc sắc, thịt nướng, hải sản, trái cây nhiệt đới, mùi thơm hỗn hợp, tung bay trong gió mang theo hương thơm của biển.

Ở chỗ này, sẽ cho người ta cảm giác rất hòa hài, cũng rất bình thường, mọi người trên trần tụ tập ở chỗ này vừa múa vừa hát, vào lúc này, Trình Du Nhiên rốt cuộc hiểu rõ tại sao Daniel nói nghỉ phép ở nơi này, xác thực khiến người ta cảm thấy có cảm giác buông lỏng.

An Nhẫn vẫn có dáng vẻ như cũ, mấy vị tính không rời tay, Phi Ứng trầm mặc cũng bị Bôn Lang kéo mạnh tiến vào trong hàng ngũ vui đùa với mọi người, Đan Hùng lại ngồi uống rượu, anh ta luôn miệng.

Trình Du Nhiên lui ra khỏi nơi náo nhiệt, đi tới bờ biển, roi mây bên thành xích đu, từ nơi này nhìn, vừa lúc thấy ngọn đèn dầu trên đảo nổi thành một dải với bầu trời đầy sao, trong khoảng thời gian ngắn làm cô có chút không phân rõ được bầu trời và nhân gian!

Cuộc sống như thế, thật là tốt!

"Thích nơi này?" Một âm thanh quen thuộc mà lạnh lẽo vang lên phía sau cô, cô không quay đầu lại, bởi vì giọng điệu này, trừ Viêm Dạ Tước thì không có người khác.

Cô cười cười, nhìn bầu trời đầy sao sáng, nói: "Cũng không tệ lắm."

Lúc này, thân thể Viêm Dạ Tước đã dừng ở bên cạnh cô, Trình Du Nhiên biết bây giờ anh còn đang bị thương, cũng chưa ra một chỗ để anh ngồi.

Viêm Dạ Tước ngồi xuống bên cạnh cô, roi mây bên thành ghế nằm vừa đúng có thể chịu đựng hai người bọn họ, chỉ là, dính tương đối chặt chẽ mà thôi, cái này thật đúng là khiến Trình Du Nhiên hối hận vì kích động, may mà lại, đều cảm thấy không được tự nhiên, vì vậy, xê dịch thân thể.

Ai biết, Viêm Dạ Tước chia bàn tay ra, nắm lấy hông cô, không để cho cô di động, rất nhanh, âm thanh trầm thấp vang lên: "Tôi không để cho em rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tôi nói phải thì phải

Ngày tốt cảnh đẹp như thế, nhưng vào lúc này lại bị phá hư!

Trình Du Nhiên nhíu nhíu mày, khi chính miệng Viêm Dạ Tước nói ra, trừ lạnh lẽo chính là bá đạo, thờ dài một cái, nói: "Tôi lại không nói muốn đi."

Viêm Dạ Tước không nói gì, nhưng cũng không thu hồi tay đặt trên hông cô, cho dù cô nói một câu như thế, nhưng đối với anh mà nói, chỉ có níu lại mới chính là khẳng định.

Trình Du Nhiên biết anh sẽ không buông, không thể làm gì khác hơn là không hề gắng nói thêm nữa, thật ra thì, hôm nay cô vẫn muốn khiến Daniel nói với cô, lại nhớ tới anh toàn thân đều là vết thương kinh khủng, mặc dù không biết việc anh trải qua, nhưng trong lòng có chút buồn buồn vô cớ.

Dưới ánh trăng, đường cong mặt anh phác họa đáng vẻ cương nghị quen có còn có thâm trầm và lạnh lùng, bức chim ưng giương cánh dài từ vai trái đến tận cần cổ, thu hút hoàn mỹ sau tai bên trái, trông rất sống động, cặp mắt sắc bén ẩn chứa băng tuyết vĩnh vi không đổi, hô hấp phả ra bình ổn.

Trình Du Nhiên nghiêng đầu qua, nhìn anh, nhỏ giọng gọi anh: "Viêm Dạ Tước."

Anh chỉ ừ, lạnh lẽo quen có, nhưng vào giờ khắc này lại hiện ra từng chút dịu dàng.

"Sáu năm trước, anh xảy ra chuyện gì? Tại sao anh bị vết thương nặng như vậy?" Trình Du Nhiên vẫn nhìn anh, hình như muốn tìm ra đáp án từ trên mặt anh, nhưng thủy chung không có bao nhiêu tác dụng, người đàn ông này, không thể nào làm cho người ta nhìn ra được tim anh.

Viêm Dạ Tước trầm mặc chốc lát, quay đầu, chống lại đôi mắt cô, trầm giọng nói: "Đều là chuyện quá khứ, không cần thiết phải tìm hiểu, không nên hỏi cái này!"

Một câu nói của anh coi như trả lời, chuyện này, anh không muốn nhắc tới, chẳng lẽ như Daniel nói bởi vì anh từng tin tưởng anh ba?

Tay Viêm Dạ Tước vốn nắm ở bên eo cô, chợt bao trùm trên đỉnh đầu cô, mắt khép hờ nhìn cô, hình như không muốn nhắc tới chuyện sáu năm trước, xem ra, chuyện sáu năm trước đối với anh mà nói nhất định có ám ảnh rất lớn, nhưng nếu như anh có ám ảnh đối với chuyện sáu năm trước, như vậy thì không có mất trí nhớ?

Trong chuyện này thật sự có chút kỳ quái, nghĩ tới đây, Trình Du Nhiên giương mắt cẩn thận nhìn anh, chợt cảm lấy tay anh, thử bắt mạch, sau đó đưa tay muốn mở mí mắt ra nhìn một chút, hoàn toàn là đáng về Đông y xem bệnh.

Viêm Dạ Tước chợt bắt được tay cô, cau mày, lạnh lùng hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

"Viêm Dạ Tước, đầu anh chưa từng bị đụng qua?" Trình Du Nhiên không trả lời vấn đề của anh, mà hỏi ngược lại, dù sao cô là bác sĩ, cũng vừa hay có chút nghiên cứu Đông y đối với khoa giải phẫu thần kinh, có lẽ có thể tra ra chút gì.

Có điều trong lúc nhất thời cô lại không phát hiện lời nói của mình thật sự kỳ cục, nghe thế nào đều giống như đầu Viêm Dạ Tước bị đụng hư.

Viêm Dạ Tước xác thực nghe như thế, mi tâm nhú chặt hơn, thật là một cô gái thích càn quấy, nhưng lúc khuôn mặt tự hỏi anh chuyện này rốt cuộc là như thế nào, nhìn bộ dáng này lại càng thêm đáng yêu, xem ra càng giống như là lo lắng cho anh.

Thật ra thì anh rất thích cô khăn trương về thương thế của anh, bộ dáng lo lắng của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng dưới ánh trăng càng thêm trắng trẻo, cặp mắt to tròn trịa chớp chớp, mà những lời ấy luôn luôn thẳng thắn.

Ở trong hoàn cảnh này, không thể nghi ngờ là một loại hấp dẫn.

Anh đột nhiên thô bạo đưa bàn tay đặt ở sau đầu cô, vừa thu tay lại, sẽ làm cho mặt cô giống như là trực tiếp đưa đến trước mặt anh.

Trình Du Nhiên còn chưa kịp phản ứng, liền bị Viêm Dạ Tước áp môi xuống, vậy mà, đang lúc kinh ngạc, anh trực tiếp khiến nụ hôn này sâu hơn.

Đang suy nghĩ việc mình từng trải qua, anh khẩn cấp cần mùi vị của cô, có loại hơi thở quen thuộc mà hoài niệm, mặc kệ Tiểu Nặc có phải con của anh hay không, mặc kệ cô đã từng có người đàn ông khác hay không, từ giờ trở đi, cô là của anh, về sau cũng sẽ là!

Tay anh vì kèm giữ cô, đặt ở hông và trên lưng cô, xuyên thấu qua trang phục, cũng có thể cảm nhận được xúc cảm ấm áp mê người từ trên da thịt cô truyền đến.

Động tác, vĩnh viễn đều là bá đạo!

Trình Du Nhiên bị nụ hôn bất thành linh của anh hù dọa, muốn lui ra, nhưng lại bị cánh tay bền chắc của anh giữ chặt, anh vừa thu lại, khiến cho cả người cô dán vào lồng ngực lửa nóng của anh.

Cô nhìn gương mặt cương nghị gần hơn, không biết vì sao sao vào giờ khắc này, nhìn anh không còn lạnh lẽo, thấy cũng là anh muốn dùng dịu dàng đối đãi với cô, trong lòng đột nhiên ngăn ra, đôi tay không tự chủ được vòng lên cổ anh, đáp lại nụ hôn đột nhiên xuất hiện.

Bàn đu dây nhẹ nhàng lay động ở trong gió đêm, bầu trời thay đổi từng mảng, ngọn đèn ấm áp chiếu rọi cả trần nhỏ, đầu kia, thỉnh thoảng truyền đến tiếng hoan hô vui vẻ của mọi người.

Mà ở nơi đây, hai người ở trên bàn đu dây, giống như trời và đất, cũng chỉ có cô và anh.

Ở vào tình thế như vậy, bọn họ đi ra một màn ôn tình trong trần nhỏ.

Không biết lúc nào, nụ hôn này mới kết thúc, mà cả người cô đã bất tri bất giác ngồi ở trên đùi anh, bị anh ôm thật chặt vào trong lòng.

Trên mặt Trình Du Nhiên dâng lên một tia đỏ thắm, cô giương mắt nhìn mặt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước, cô muốn hỏi ra một câu cớ nào.

Viêm Dạ Tước, nếu như tôi nói sáu năm trước chúng ta đã từng gặp nhau, anh còn nhớ rõ không?

Viêm Dạ Tước khép hờ mắt, nhìn khuôn mặt suy tính của cô, trầm giọng hỏi: "Trình Du Nhiên, mặc kệ tất cả, kể từ bây giờ em...em là của anh."

Anh không muốn nhớ lại chuyện đã xảy ra sáu năm trước, cũng không biết mình có một đoạn ký ức đã biến mất, chỉ biết là hiện tại, anh muốn cô vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình.

"Lời này của anh có phải quá bá đạo hay không?" Trình Du Nhiên cười bất đắc dĩ, sau đó ngược mắt nhìn anh, thâm nói: "Anh nói phải là phải sao? Tôi không chấp nhận."

"Tôi nói phải là phải!" Giọng nói trầm thấp của Viêm Dạ Tước vang lên, ngay sau đó, Viêm Dạ Tước dùng chiêu bài bá đạo hôn nhau lần nữa để ngăn chặn cô nói những lời làm mình tức giận.

Đêm này, cảnh sắc mù mịt, hứng gió biển thổi, nghe âm nhạc đặc sắc trên trần nhỏ, Viêm Dạ Tước dần dần buông xuống lạnh lùng trước nay của anh, đem dịu dàng chưa bao giờ có biểu di trôi qua với người trong ngực, mà Trình Du Nhiên không tin tưởng vào tình yêu, cũng dần dần đẩy ra những lo lắng, thấy được ánh sáng.

Vậy mà, vào ban đêm ôn tình* bắn ra bốn phía, ở Newyork, bầu trời buổi chiều lại âm u, mặt trời vừa còn chiếu trên cao, vào lúc này liền thay đổi thành mây đen giăng đầy, giống như có bão táp lớn sắp ập tới.

*ôn tình: tình cảm dịu dàng

Mà ở trong trận bão táp này, lại nghênh đón gió bão lớn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tiểu Nặc gặp nạn

Newyork, mặt trời lên cao.

Trên quảng trường, đang cử hành triển lãm khoa học kỹ thuật ngoài trời, kỹ thuật điện tử tân tiến nhất được trưng bày ở chỗ này, những người đến xem đặc biệt nhiều, đều là người thích sản phẩm điện tử.

Nhưng ở trong đám người nơi này, còn có một người hoàn toàn không quan tâm đối với mấy sản phẩm này, người này chính là Văn Long, hai tay anh ta cầm túi, anh ta chính là người không tinh thông mấy vi tính làm sao lại xuất hiện tại nơi này?

Anh ta thở dài một cái, gọi một tiếng: "Tiểu Nặc, cháu cũng không nên chạy xa."

Đúng, anh ta xuất hiện tại nơi này, hoàn toàn cũng bởi vì cậu nhóc trước mặt hưng phấn tới cực điểm, anh ta căn bản cũng không muốn nhìn xem những thứ mà bản thân anh ta không hiểu, nhưng cậu nhóc này vừa giả bộ đáng thương, vừa uy hiếp, làm cho anh ta cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp.

Một đám mây râu cùng với đứa bé đến xem triển lãm chết tiệt này, thật là nhìn sao cũng đều cảm thấy kỳ cục, Văn Long cuối cùng thở dài một cái, chuyện như vậy làm sao lại rơi vào trên người của mình.

Tiểu Nặc vẫn luôn thích nhất là đồ chơi, trước kia thời điểm ở Hương Cảng, Ngải Sâm thường sẽ cho cu cậu một vài Software* đặc biệt, lại được cu cậu tu sửa thì sẽ có công dụng khác, nghĩ tới đây, cu cậu hình như cũng hơi nhớ Ngải Sâm.

* Software: phần mềm

Nếu chú ấy ở cùng với mình, cũng sẽ cùng cu cậu nghiên cứu những thứ này, mà chú Văn Long này, lại cũng chỉ là kiên ba ba đứng ở một bên.

Lúc này, bầu trời chợt bay tới mây đen, che kín mặt trời, bao phủ không gian trở nên u ám.

Văn Long nhìn bầu trời, xem ra trời sắp mưa, lập tức tiến lên, nói: "Trời sắp mưa, đi về thôi."

Tiểu Nặc gật đầu một cái, cu cậu biết, lập tức phải đi về trò chuyện video với mẹ rồi, nghĩ tới đây, cu cậu cũng bỏ lại những thứ đồ yêu thích, đi theo Văn Long rồi đi.

Sắc trời càng ngày càng u ám, vài giọt mưa đã rơi xuống, Văn Long kéo Tiểu Nặc đang muốn đi tới xe riêng dừng ở ven đường.

Đừng!

Một tiếng vang thật lớn, vào lúc Văn Long mang theo Tiểu Nặc đến gần, một chiếc xe hạng nặng trong nháy mắt dừng đỗ xe riêng ven đường, dưới con mắt của tất cả mọi người.

Văn Long đưa tay nhanh nhẹn ôm Tiểu Nặc lên, tránh thoát đánh thẳng vào, Tiểu Nặc được anh ta bảo vệ ở trong ngực, không có bị thương.

Lúc này, người chung quanh cũng bị tình cảnh này hù dọa, không ngừng chạy loạn, người bảo vệ âm thầm thấy tình huống vọt ra toàn bộ, vây quanh Văn Long và Tiểu Nặc.

Từng bước một đi tới hướng xe khác, vậy mà, vừa lúc đó, một chiếc xe tải chợt lái tới hướng bọn họ, lấy một góc cua hoàn mỹ.

Bánh xe ma sát với mặt đất bắn ra tia lửa, cả đuôi xe tải lọt vào trước mặt bọn họ, ngăn cản đường đi của bọn họ.

Toàn bộ người chung quanh kinh hoàng chạy thực mạng, bầu trời, cũng trong nháy mắt hạ xuống mưa xối xả như trút nước.

"Anh Long, anh mang Nặc thiếu gia đi trước, chúng em sẽ yểm hộ." Giọng thuộc hạ phá vỡ mưa to, cũng đã làm xong công tác chuẩn bị yểm hộ.

Nhất thời, ở mặt đường vốn là náo nhiệt, ở trong cơn mưa to, tiếng súng nổ lớn.

Văn Long mang theo Tiểu Nặc sát người, cho nên, vì an toàn của cậu nhóc này, bọn họ phải rút lui bằng tốc độ nhanh nhất.

Trong chớp nhoáng này, số lượng kẻ địch đông đảo, vô số đạn bắn cản quét ngăn trở bọn họ đi tới, người bọn họ bảo vệ không ngừng ngã vào trong vũng máu, tiếng đạn gào thét, phá vỡ cơn mưa to.

Nhưng trước mắt mà nói, không biết đối phương có bao nhiêu mai phục, hơn nữa, mục đích của bọn họ là gì?

Mà lúc này đây, bên này Newyork bão táp, trấn nhỏ bên kia lại có vẻ hết sức yên tĩnh, gió biển mang theo mùi thơm ngát của hoa chanh nở rộ, thổi vào biệt thự xa hoa.

Trên giường lớn, Trình Du Nhiên lười biếng nằm, trên mặt nâng lên nụ cười nhàn nhạt, cô lật người, cảm thấy tia sáng chói mắt chiếu vào, cô chậm rãi mở mắt ra.

Nhớ tới đêm qua Viêm Dạ Tước hôn dịu dàng, gương mặt lộ ra đỏ thắm, song cuối cùng lại bị bọn Bôn Lang bỗng nhiên xuất hiện đánh vỡ, nghĩ tới đây, sắc mặt càng thêm hồng.

Cô ngồi dậy, bụng thật đúng là đói, nghĩ thầm, một lát ăn xong điểm tâm, phải đi nói chuyện video với con trai.

Hơn một tuần không gặp cu cậu, cũng không biết gần đây cu cậu đang làm gì.

Nghĩ vậy, Trình Du Nhiên xuống giường, mặc áo khoác vào xuống phòng ăn lầu dưới, trên mặt bàn đã sớm chuẩn bị xong bữa ăn sáng phong phú, nhưng lại không có người nào.

Chỉ có một người làm đưa một ly nước trái cây cho cô, nói: "Trình tiểu thư, thiếu gia đang nói chuyện với Viêm tiên sinh, cho nên, ngài ấy có chuyển lời bảo cô tự dùng bữa ăn sáng."

Bọn họ luôn nói chuyện không hết, xem ra là vì chuyện Lục Tường.

Trình Du Nhiên thở dài một cái, ngồi xuống ăn điểm tâm, ăn ăn, trong đầu hiện lên hình ảnh mấy ngày qua, mặc dù không yên ả, nhưng lại khiến cô cảm giác đặc biệt ấm áp.

Nhớ tới sáu năm trước, anh bị thương khắp người, trong tròng mắt sâu thẳm, câu nói dịu dàng kia, cô không biết vì sao, thật sự tin, anh sẽ phụ trách. . . .

Chỉ là, trải qua năm tháng dài đằng đẳng, cô mới thật sự cho rằng đó chính là một lời nói dối, mình ngu đến mức bị người ta cường bức xong, còn có thể tin tưởng câu nói kia, cho nên, cô không suy nghĩ thêm nữa, chỉ muốn sống tự tại qua ngày với Tiểu Nặc.

Lại không nghĩ rằng, anh sẽ xuất hiện, không để ý cô nguyện ý hay không, bắt cô ở bên cạnh anh, cô kinh ngạc, cô khiếp sợ, khách qua đường biến mất sáu năm lại bỗng xuất hiện lần nữa.

Náo loạn cuộc sống của cô và Tiểu Nặc, nhưng căn bản không nhớ rõ cô, không nhớ rõ chuyện ban đầu, cho nên trong lòng tức giận.

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, tức giận dần dần biến mất, khi hoài nghi anh mất trí nhớ, cô lại có ý nghĩ nói cho anh biết suy nghĩ của mình.

Thử một lần xem anh có thể nghĩ đến cái gì từ trong lời nói của cô hay không.

Lúc Trình Du Nhiên suy tư, Viêm Dạ Tước đi vào, nhìn cô ngẩn người, đụng đầu của cô, nói: "Đang suy nghĩ gì?"

Trình Du Nhiên chợt lấy lại tinh thần, liền thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước, hướng chỗ bên cạnh ngồi xuống, sao chỉ có một mình anh, Daniel đâu?

Viêm Dạ Tước thuận tay cầm nước trái cây cô mới vừa uống một hộp, uống một hộp, trầm giọng nói: "Nửa giờ sau, chúng ta sẽ rời đi."

"Viêm Dạ Tước." Trình Du Nhiên nhìn anh rất tự nhiên uống nước trái cây của mình, trầm mặc một chút, chợt gọi anh.

Viêm Dạ Tước quay mặt sang, nhìn cô, hình như nhìn ra được cô có lời muốn nói, mà Trình Du Nhiên thật sự có lời muốn nói, muốn nói cho anh biết chuyện đêm sáu năm trước, muốn nói cho anh biết chuyện Tiểu Nặc, cho dù anh không nhớ rõ, không tin, cũng quyết định nói.

"Viêm Dạ Tước, nếu như tôi nói." Trình Du Nhiên rớt cuộc mở miệng, nhìn Viêm Dạ Tước, trong lòng vẫn quyết định nói ra.

Viêm Dạ Tước để ly nước trái cây xuống, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, Trình Du Nhiên hít sâu một hơi: "Nếu như mà tôi nói, sáu năm trước chúng ta."

"Lão đại, bọn Văn Long bị tập kích ở Newyork." Bôn Lang vội vã đi tới hướng bên này, cắt đứt lời của cô..., vội vàng nói: "Tiểu Nặc bị chúng bắt đi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Con của bọn họ

"Lão đại, bọn Văn Long bị tập kích ở Newyork, Tiểu Nặc bị chúng bắt đi!"

Bôn Lang vừa mới nói xong, liền nghe được choang một tiếng, thủy tinh đắt tiền trượt xuống từ tay Trình Du Nhiên, quả rơi đầy đất.

Cô quay đầu, chợt đứng lên, bắt lấy cánh tay Bôn Lang, kích động hỏi: "Cậu nói Tiểu Nặc bị bắt đi rồi hả? Nói rõ cho tôi!"

Mặc dù Bôn Lang không muốn nói ra, nhưng đây chính là sự thật, cho nên, anh ta gật đầu một cái.

Tiểu Nặc lại bị người ta bắt đi!

Trong nháy mắt sắc mặt Trình Du Nhiên trầm xuống, giống như lúc vừa nghe lời này, thân thể loạng choạng.

Tay Viêm Dạ Tước chợt nắm bên eo cô, chèo chống thân thể cô, âm thanh trầm thấp vang lên bên tai cô: "Tôi sẽ tìm được Tiểu Nặc."

Mặc kệ Tiểu Nặc có phải là con trai của anh hay không, anh nhất định sẽ không để cho Tiểu Nặc có chuyện, tuy nhiên, động Tiểu Nặc, khiến Trình Du Nhiên lo lắng, anh đều sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào!

Nói xong, anh quay đầu nhìn về phía Bôn Lang, lạnh lùng nói: "Nói rõ ràng là xảy ra chuyện gì."

Giọng lão đại lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run, cũng làm cho anh ta không dám nói lung tung, mở miệng nói: "Ngày hôm qua Văn Long bởi Tiểu Nặc đi tham gia triển lãm ngoài trời ở Newyork, cũng không có mang người nào đi ra ngoài, chính lúc đó bị người ta đánh lén, người của chúng ta chết nghiêm trọng, Tiểu Nặc không rõ tung tích."

"Văn Long đâu?" Tròng mắt Viêm Dạ Tước buông xuống, trầm giọng hỏi.

"Văn Long bị trúng hai phát trước ngực, Tiểu Chấn Vũ đang cấp cứu, trước khi hôn mê Văn Long đã nhấn nhủ lại, lần này người bên kia rất nhiều, nhưng cũng không biết thân phận của bọn chúng." Bôn Lang nói ra toàn bộ đầu đuôi gốc ngọn.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước càng thêm âm trầm, mắt đen sắc bén lóe ánh sát khí kinh người.

Mặt Trình Du Nhiên cũng biến thành lạnh lẽo, lập tức khiến mình khôi phục tỉnh táo, nếu bọn họ tập kích bọn Văn Long, vậy thì tại sao muốn bắt Tiểu Nặc, chẳng lẽ những người đó.

"Lão đại!" Vào lúc Bôn Lang vẫn còn đang kể lại chuyện đã xảy ra ở Newyork, An Nhẫn đi tới hướng bên này, sắc mặt nghiêm túc, bởi vì anh ta dĩ nhiên cũng biết chuyện ở Newyork, nhưng chuyện kể tiếp sợ rằng sẽ càng thêm khó giải quyết!

Viêm Dạ Tước đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt vững vàng khóa trên người An Nhẫn, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Lão đại, bên Newyork đã có báo cáo AND, hoàn toàn phù hợp với lão đại!" Nói ra những lời này, trong lòng An Nhẫn cũng hết sức buồn bực, không chỉ là AND, kiểm tra loại máu và kiểm tra đo lường SNP, mỗi một kiểm tra cũng hoàn toàn ăn khớp, cái này chứng tỏ 100% Tiểu Nặc là con trai của lão đại.

Lúc nào thì lão đại có một con trai sáu tuổi, hơn nữa, còn biết chị dâu hơn sáu năm? Vậy làm sao bọn họ lại không biết?

Bôn Lang nghe đến mơ hồ, cũng lúc này, bỗng trả báo cáo AND, anh ta nhìn hướng An Nhẫn, lại nhìn lão đại.

Vậy mà, vừa lúc đó, ánh mắt Viêm Dạ Tước rơi vào trên mặt Trình Du Nhiên, nhìn cô, sắc mặt trầm xuống, trong đầu trống rỗng, cho nên, không nói gì, chỉ nhìn cô như vậy, cần một đáp án chân chính, Tiểu Nặc là con của anh, đây rốt cuộc là chuyện gì!

"Tôi muốn nói với anh." Trình Du Nhiên xác thực muốn nói, vào lúc cô thật sự xác định tình cảm của mình, nhưng lại không ngờ sẽ truyền đến tin tức Tiểu Nặc bị bắt cóc, chẳng lẽ những người này biết Tiểu Nặc là con trai của Viêm Dạ Tước, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nói với bất kỳ ai!

Đặc biệt là sau khi gặp Viêm Dạ Tước, cô càng thêm không thể nào nói ra!

"Đợi sự tình kết thúc, em tốt nhất là nói toàn bộ sự việc cho tôi biết." Giọng Viêm Dạ Tước lạnh lẽo, nhưng trong lòng lại hơi buồn bực, lúc anh ta mơ mơ màng màng trên đất tuyết nghe được lời cô nói, mới sai người đi làm kiểm tra AND.

Tiểu Nặc sáu tuổi, là con của anh, tại sao trước đây, trí nhớ của anh đối với Trình Du Nhiên trừ khi còn bé ra, không có bất kỳ trí nhớ nào?

Anh tự tay tháo thiết bị điện tử truy tìm trên tay Trình Du Nhiên xuống, ném cho An Nhẫn: "Lập tức truy tìm vị trí của Tiểu Nặc!"

Hiện tại cũng không lúc truy xét những nghi vấn kia, sau khi xác nhận Tiểu Nặc chính là con trai anh, trong mắt anh thoáng qua sát khí lớn hơn, hiện tại chuyện nên làm nhất chính là tìm Tiểu Nặc về, muốn những người đó trả giá thật lớn!

Vào lúc này Bôn Lang cũng đại khái rõ ràng, nhưng lại khiếp sợ mờ to hai mắt, hóa ra lão đại và Trình Du Nhiên đã sớm quen biết, ngay cả con cũng đã sáu tuổi rồi, nghĩ thế nào cũng cảm giác kỳ quái, nhưng hiện tại anh ta không có thời gian nghĩ những thứ này, trước làm việc rồi nói.

An Nhẫn nhận lấy thiết bị truy tìm, liên thông máy vi tính, nhấn cái nút bắn lần sóng điện trên thiết bị truy tìm, vật này là hàng cao cấp mà Ngải Sâm cho Tiểu Nặc, chỉ cần Tiểu Nặc mở máy định vị ra, là có thể nhận được tổ tín hiệu này, như vậy là có thể truy xét được vị trí của Tiểu Nặc.

Tín hiệu phát ra, mười giây đồng hồ đã qua, ba mươi giây đã qua, một phút đã qua, nhưng trên màn ảnh thủy chung ảm đạm không có ánh sáng, không có bất kỳ nhắc nhở nào từ máy định vị.

Xem ra đối phương đã phát hiện cái này?

Vậy mà, là anh ta cho là không kết nối được, cũng không định vị được, cũng là lúc mở ra trò chuyện cùng đối phương.

Bên kia vừa bắt đầu rất an tĩnh, chợt, lại có âm thanh non nớt không ngừng kêu lên, mẹ, mẹ, mẹ ——

Một giọng nói quen thuộc xuyên phá trái tim Trình Du Nhiên, dù cô tự nói với mình trấn định đường nào, trong giờ khắc này không tỉnh táo được, muốn chạy lên tìm An Nhẫn, hỏi anh ta có truy tìm được hay không.

Viêm Dạ Tước lại nắm lấy cánh tay của cô, lời cô trở lại, trầm giọng nói: "Bình tĩnh một chút!"

Giọng anh giống như sương dày áp xuống, Trình Du Nhiên theo bản năng trở tay ôm chặt lấy eo Viêm Dạ Tước, cô biết, cô nên tỉnh táo, lúc này, Viêm Dạ Tước nhất định đang nghĩ biện pháp, cô giương mắt nhìn Viêm Dạ Tước.

Chỉ thấy anh nhìn An Nhẫn, sau đó cầm máy điện thoại liên tuyến lên, nói từng chữ từng câu: "Tôi mặc kệ các anh là người nào, hoặc là muốn làm gì, có yêu cầu gì có thể nói, tôi đều có thể thỏa mãn các anh, chỉ cần thả đứa bé kia, tôi có thể không so đo chuyện này, coi như chưa từng xảy ra, nếu như các anh giờ trò gì, Viêm Dạ Tước tôi, tuyệt đối! Sẽ để cho anh sống không bằng chết!"

Giọng nói trầm thấp giống như là băng ngàn năm, Viêm Dạ Tước luôn là người nói một không hai, đây là thời điểm anh khoan dung nhất, nhưng nếu bọn họ đụng vào khoan dung của anh, như vậy anh sẽ nói được là làm được!

Đầu kia trò chuyện vẫn không nói gì, dừng lại một lát, chỉ bỏ lại một câu: "Chúc anh, may mắn."

Đối phương nói một trang tiếng Nga lưu loát, ngay sau đó truyền đến tiếng tút tút cắt đứt.

"Như thế nào?" Viêm Dạ Tước đem mặt chuyển sang An Nhẫn, mới vừa rồi nói những lời đó, một mặt là vì chấn nhiếp đối phương, mặt khác cũng là vì trì hoãn thời gian cho An Nhẫn.

Mặt An Nhẫn áy náy lắc đầu một cái, thời gian quá ngắn, hơn nữa đối phương có tốc độ di động cao, căn bản không cách nào tra được.

"Đi Moscow." Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng, xoay người nhìn Trình Du Nhiên, nói: "Em và Đan Hùng trở về Newyork, chờ."

"Không!" Trình Du Nhiên nắm lấy cánh tay anh, nhìn anh, "Tôi muốn đi!"

Cô không thể ngồi chờ ở Newyork, có lẽ, đối mặt với người khác gió nhẹ nước chảy sẽ là cá tính của cô, nhưng mà đối với Tiểu Nặc, vậy thì không còn là, cô là mẹ Tiểu Nặc, hiện tại cũng là người thân duy nhất của cô.

Viêm Dạ Tước khép hờ mắt, nhìn về mặt kiên định của Trình Du Nhiên, chỉ thấy cô ngẩng đầu lên, nói từng chữ từng câu: "Chúng ta cùng đi."

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, nhưng mà lại như đang tuyên bố, bọn họ muốn cùng đi đối mặt, bọn họ muốn cùng đi cứu con trai của bọn họ.

Lúc này, Daniel nghe được tin tức, từ bên ngoài đi vào, sắc mặt cũng không mê hoặc cười tà, hết sức nghiêm túc, trong lo lắng cũng mang theo kinh ngạc, Viêm Dạ Tước thậm chí có con trai sáu tuổi, hơn nữa, mẹ đứa con này còn là Trình Du Nhiên.

"Tước, tôi có thể giúp một tay, cậu cứ mở miệng." Giọng nói từ tính của Daniel vang lên.

Viêm Dạ Tước liếc mắt nhìn anh ta, hiện tại anh xác thực cần người bạn tốt này trợ giúp, bởi vì, cái này là trách nhiệm của anh ta.

"Chuẩn bị một chiếc máy bay quân sự." Giọng Viêm Dạ Tước trầm thấp, nói.

Daniel nhú mày, nói: "Đây là một vấn đề nhỏ!"

Rất nhanh, Trình Du Nhiên liền hiểu rõ đây đối với Daniel mà nói, đích xác là vấn đề nhỏ, Daniel trước sau như một phát triển bản tính khoe khoang của mình. Ngồi xe jeep vòng qua biệt thự phía sau núi, bọn họ đi tới một chỗ phía dưới giống như kiến trúc tháp quan sát, Daniel khoát tay áo, một thuộc hạ lập tức xoay người rời đi.

Người hướng đỉnh tháp đánh một dấu tay, đỉnh tháp lóe lên ánh đèn hai cái đáp lại.

Rất nhanh, liền nhìn thấy trên đất bằng phẳng chợt giống như bị kéo đẩy ra cánh cửa, chậm rãi mở ra.

Một chiếc máy bay quân sự màu xanh lá cây, nhìn qua không khác mấy so với máy bay tư nhân, nhưng là chiếc máy bay quân dụng tiến vào nội địa nước Nga, chỉ cần nó xuất hiện, sẽ không bị không quân Nga ngăn trở, bởi vì, cấp bậc chiếc máy bay này cao hơn so không quân Nga.

Bởi vì Daniel cùng Viêm Dạ Tước luôn làm giao dịch với bên Nga, dĩ nhiên sẽ được bên kia đối xử cao nhất.

"Tước, có chuyện, hãy kêu là tôi." Daniel nhú mày hướng anh nói.

Viêm Dạ Tước ừ, liền mang theo Trình Du Nhiên cùng thuộc hạ, đi tới phía máy bay quân dụng, vừa đi vừa lạnh giọng giao phó: "Đem người của chúng ta tập trung đến Nga, dù lật tung chỗ đó, cũng phải tìm được người!"

"Dạ! Lão đại!" Dem người tập trung tới đây, thì đó chính là một trường hợp gì, sợ rằng, không có ai có thể tưởng tượng.

Rất nhanh, máy bay của bọn họ hoàn toàn không gặp phải chướng ngại cùng ngăn trở gì cứ thế tiến vào nội địa nước Nga, hơn nữa bằng đối xử cao nhất nghênh đón bọn họ.

Viêm Dạ Tước luôn luôn làm việc khiêm tốn lần này lại làm ra khí thế lớn như vậy, hình như cũng nhìn thấu không đúng lắm, nhưng anh không nói, chỉ là, sau khi máy bay hạ cánh, lập tức đi vào trong xe quân dụng, đi hướng mục đích.

Mùa đông ở Moscow, là một nơi lạnh giá của thế giới, khắp nơi đều bao phủ một tầng băng cứng thật dày, ngay cả tuyết đọng trên đường cũng ngưng kết thành từng khối, xe hơi lái ở phía trên, phát ra tiếng vang kít kít.

Trình Du Nhiên luôn sợ lạnh lại bỗng thấy không sợ, bởi vì, cô biết, lần này mình không thể trở thành gánh nặng, nếu không, không chỉ có không cứu được Tiểu Nặc, cũng sẽ có nguy hiểm lớn hơn nữa.

Lúc này, bàn tay vô cùng quen thuộc đến bên hông, lôi cô vào lồng ngực ấm áp ôm, không nói gì, nhưng vô thanh thắng hữu thanh, tựa hồ đang nói cho cô biết, đừng lo lắng.

Trình Du Nhiên hít một hơi, ừ, cô tin tưởng anh!

Được hơn ba mươi phút, đoàn xe ngừng lại trước một khu nhà kiến trúc thời Trung Cổ, trên tường, trên cửa sổ đều làm bằng đồng tuyệt đẹp, điêu khắc bằng đá hoặc là đá cẩm thạch có bướu lồi ra hoa lệ sang trọng, từ trong ra ngoài lộ ra phong cách cổ kính.

Nơi này chỉ là một cứ điểm mô hình nhỏ của nhà họ Viêm ở Moscow, cửa mở ra, một quân gia bộ dáng trung niên bước nhanh đi ra, người tới tên là Khâu Nghị, là người phụ trách của Viêm Dạ Tước tại Nga, chủ yếu giúp anh thu thập một chút tình báo ở chỗ này.

"Thiếu chủ." Khâu Nghị nhiệt tình đi tới, chỉ cần là người nhà họ Viêm mỗi lần mở miệng đều kêu anh là Thiếu chủ.

Viêm Dạ Tước khoát tay áo, lạnh lùng nói: "Đi vào rồi nói." Anh biết Trình Du Nhiên sợ lạnh, cho nên, không muốn nhiều lời, tất cả chờ đi vào hãy nói.

Nhưng đi vào đại sảnh, Trình Du Nhiên không có phóng tới hướng lò sưởi trong tường, mà đứng ở bên người Viêm Dạ Tước, muốn biết có tin tức gì hay chưa.

"Tra được cái gì?" Viêm Dạ Tước đơn giản mở miệng, lại mang theo khí phách anh quen có .

"Nhắc tới cũng khéo, lão đại hạ mệnh lệnh tới, tôi liền tra được hôm nay Tam Cự Đầu vừa lúc có một hội nghị, Sơn trang Lôi Khiếu ở Vasilii, đoán chừng hiện tại cũng chỉ vừa mới bắt đầu!"

Khâu Nghị nói thật, ông ta cũng biết cá tính của Thiếu chủ, một câu nói thẳng đến trọng điểm.

Vừa may anh đỡ pháo tìm từng người trong đám.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước thâm trầm, lạnh lùng nói: "Hiện tại ông đi xem một chuyến."

Không hề có một khắc dừng lại, mấy chiếc xe màu đen âm trầm liền lái rời khỏi biệt thự.

Kiến trúc ở Nga đều lấy trang viên làm chủ, mặc dù đang là thế kỷ hai mươi, số lượng lớn trang viên bị phá hủy, nhưng làm nhân vật cai quản một phương, muốn có một tòa trang viên xa hoa vẫn dễ như trở bàn tay.

Cửa sơn trang Lôi Khiếu, mười mấy người đàn ông Nga lực lưỡng vô trang đầy đủ chia nhóm hai bên, mắt ung sắc bên quét nhìn chung quanh, hôm nay lão đại mở tiệc mời khách quý, quyết không cho phép xuất hiện bất kỳ cạm bẫy nào, có một chút gió thổi cỏ lay, bọn họ cũng sẽ bóp cò không chút do dự.

Trong phòng ăn không lồ, hơn hai mươi hầu gái rất có vẻ thủy mị bận rộn vòng tới vòng lui bên cạnh bàn ăn, thỉnh thoảng bị bàn tay bên cạnh quấy rối, họ chẳng những không dám tránh né, mặt mũi còn phải tràn đầy tươi cười với mỗi một người khách trước mặt, nếu không, bất kỳ một vị khách nào nổi giận, bọn họ không thể gánh vác nổi!

Mười mấy người ngồi vây quanh bàn ăn, trong đó cũng chỉ có ba người là bắt mắt nhất.

Một vị thân hình cao lớn, dù đang ngồi, cũng cao hơn nửa cái đầu so với hầu gái bận rộn, râu ria rậm rạp trực tiếp che phủ nửa bên mặt, xem ra rất là uy vũ hào phóng. Chẳng qua nếu như có người thật cho là như thế, vậy thì sai bét, người này là một trong những Tam Cự Đầu ở Nga, lão đại thiên đường Vasilii, là người âm hiểm xảo trá, trở mặt vô tình đối với anh ta mà nói quả thật chính là chuyện thường như cơm bữa, rất nhiều nhân vật thủ lĩnh hai phái hắc bạch đều bị anh ta ám toán.

Một vị vóc người to béo thể trọng ít nhất cũng phải 250 cân* trở lên, mặt mập mạp béo tròn tươi cười rạng rỡ, mặc một thân áo da đắt tiền, người bình thường rất khó gặp chung anh ta với Hắc bang, nhưng anh ta vẫn là một trong những Tam Cự Đầu - gia chủ Igor!

*1 cân TQ = 0.5kg ở VN

Bên cạnh người nọ vừa lúc ngược lại với anh ta, khuôn mặt thâm trầm, vừa nhìn thì không phải là dạng dễ chọc, anh ta là người cuối cùng của Tam Cự Đầu, gia chủ địa ngục Victor!

Còn lại mặc dù tất cả đều là lão đại một phương, nhưng so với Tam Cự Đầu, vô luận là khí thế hay là năng lực, đều kém hơn rất nhiều, hơn nữa nếu như những người khác chú ý tới, Tam Cự Đầu cũng thỉnh thoảng chấm mút trên người hầu gái ở bên người, nhưng trong mắt lại không lộ ra chút dục vọng nào cả!

"Vasilii tiên sinh, không biết mục đích tụ hội hôm nay là gì, không phải chỉ là mọi người ở chung một chỗ ăn bữa cơm chứ?" Một người đàn ông trung niên mang mắt kính vàng mở miệng cười nói.

"Dĩ nhiên không!" Mặt Vasilii mỉm cười, nói năng thô lỗ: "Hôm nay quả thật có một chuyện vui lớn, cũng không biết các ngài có dám làm hay không?"

Chuyện vui lớn? Lòng mọi người lập tức bị lời của anh ta câu lên, chỉ có Victor và Igor vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên trước đó, Tam Cự Đầu đã thông qua.

Treo khẩu vị mọi người đủ, Vasilii nhàn nhã uống một hớp Vodka, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Chúng tôi tìm được một thương nghiệp mới cung ứng súng ống đạn dược, chẳng những chất lượng tốt, giá tiền cũng chỉ bằng chín phần lúc trước, không biết các ngài có dám buông tha nhà họ Viêm hay không?"

Nghe được lời này của Vasilii, mọi người nhất thời hít một hơi khí lạnh, mặc dù thế lực nhà họ Viêm tại Nga không lớn, nhưng trên toàn bộ thế giới mà nói cũng tương đối kinh khủng, mặc dù một phần phí không ít, nhưng tùy tiện đắc tội nhà họ Viêm, sợ rằng cũng không phải chuyện tốt gì?

"Không biết người bán mà Vasilii tiên sinh nói là ai, có thể cung ứng nhiều hàng cho chúng ta như vậy sao?"

Cái đề tài này hơi thăng trầm quan trọng, làm lão đại khác nhất thời ngẩng đầu cao lên, quả thật như thế, nếu như đối phương chỉ cung ứng một hai năm, thậm chí ngay cả số lượng một năm cũng không nhận đủ, đến lúc đó lại không có nguồn cung cấp, lại đắc tội nhà họ Viêm, loại chuyện như vậy tuyệt đối không làm được.

Thân thể Igor nghiêng về phía sau, thoải mái nằm ở ghế sau lưng, cười ha hả nói: "Người bán là ngài Shawn, không biết các ngài cảm thấy có thể cung ứng nổi không?"

Lại là anh ta! Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, không trách được Tam Cự Đầu dám một cước đá văng nhà họ Viêm, hóa ra là thân cận với anh ta!

Mặc dù trên thực lực Mafia Italy không bằng nhà họ Viêm, nhưng cũng có thứ để cho mọi người sợ hãi đó là—— tổ chức ám sát.

Trong bất kỳ tổ chức Hắc bang nào, đều có đội sát thủ huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng bàn về thực lực, không có ai am hiểu giết người hơn so tổ chức ám sát Mafia, cho nên chỉ cần không phải là không chết không thôi thù hận, người bình thường cũng sẽ không lựa chọn khai chiến với Mafia!

Mà Shawn thuộc gia tộc Clovis, chính là thuộc Italy Mafia, hôm nay thực lực gia tộc mạnh mẽ nhất, ngay cả gia tộc Ander Leo có lịch sử lâu dài nhất, hôm nay cũng phải kém hơn mấy phần!

"Hôm nay gọi mọi người tới chính là muốn hỏi ý kiến của mọi người, nguyện ý gia nhập, chúng tôi hoan nghênh, còn muốn tiếp tục với nhà họ Viêm, chúng tôi cũng không làm khó!"

Victor mặt thâm trầm nói, mặc dù giọng điệu là đợi đáp án của mọi người, nhưng bất cứ ai cũng có thể nghe ra trong giọng nói của anh ta ngập tràn sát ý.

"Ba vị tiên sinh, đã có chuyện dễ dàng như vậy, tại sao chúng tôi có thể không tham gia, tính thêm tôi!" Vẫn là người trung niên nói, tỏ thái độ trước.

"Đúng vậy, mặc dù nhà họ Viêm không tồi, nhưng giá tiền quá mắc, hợp tác với ngài Shawn cũng không tồi!"

"Nghe nói nội bộ nhà họ Viêm mâu thuẫn nặng nề, chúng tôi cũng muốn sớm rút người ra!"

Hình như đã sớm dự đoán được kết quả như thế, Vasilii cười ha ha, đem ly rượu giơ lên cao, nói: "Đã như vậy, tại hạ ở chỗ này cầu chúc các vị và ngài Shawn hợp tác vui vẻ, cạn chén!"

Lúc này, bên ngoài Sơn trang Lôi Khiếu, cách đó không xa, Bôn Lang vuốt ve "bà xã", anh ta biết, nói không chừng một lát nữa bà xã của anh ta sẽ có chút công dụng nào đó.

"Phi Ứng, lần này lão đại nổi giận thật rồi, thế nhưng trực tiếp xuống tay với Hắc bang Nga, thật sự là quá kích thích!"

Phi Ứng nghiêm mặt, mặt nghiêm túc nói: "Cậu tốt nhất nên dâng hoàng một chút, chớ làm hỏng việc lớn của lão đại!"

Bôn Lang trừng mắt liếc anh ta một cái, bĩu môi nói: "Trao đổi với cọc gỗ như cậu thật là không có phương pháp, như thế cuộc sống của cậu còn có ý nghĩa gì nữa?"

"Cậu có ý nghĩa?" Đan Hùng từ một bên lộ ra đầu cười nói: "Cả ngày cầm súng máy hỏa dược làm vợ người tình, có lúc tôi còn hoài nghi có phải cậu không được hay không, nếu không thì hôm nào bảo Tiểu Chấn Vũ xem cho cậu?"

Bôn Lang trừng Đan Hùng, hừ lạnh một tiếng: "Cậu cút đi!"

"Tin hiệu đến rồi!" Phi Ứng biến sắc, dẫn đầu ném bom trên tay ra, ngay sau đó đôi tay huy động liên tục, cơ hồ mỗi một súng, đều làm một kẻ địch gục xuống.

Một tiếng nổ vang, bom Phi Ứng ném ra mở màn chiến đấu, đã sớm chờ đợi lâu mọi người triển khai toàn bộ hỏa lực, mấy người đàn ông Nga lực lưỡng ở cửa bất ngờ không kịp đề phòng nhất thời ngã xuống.

Mà lúc này đây, người trong phòng ăn, bị tiếng nổ và tiếng súng hấp dẫn lực chú ý, đều nhìn hướng bên ngoài.

Vasilii vỗ bàn một cái, hướng về phía ngoài cửa hô: "Là chuyện gì xảy ra?"

Không thấy thuộc hạ ở cửa trả lời, lại truyền đến âm thanh nhạo báng.

"Không có gì, chỉ là muốn thử hỏa lực ở Sơn trang Lôi Khiếu thôi, như thế nào?" Bôn Lang mang theo hơn mười người mặc quân trang chia làm hai nhóm vọt vào, hòng súng đen ngòm bao vây mọi người ở bên trong.

Mặt Vasilii âm trầm, chỉ là làm người đứng đầu Tam Cự Đầu, đương nhiên không thể nào cứ thế bị hù ngã, thân thể nghiêng về phía trước, bụng ly rượu lên, âm độc hỏi: "Các anh là người nào?"

"Hôm nay có chút việc hỏi thăm, kính xin mọi người tốt nhất nên phối hợp chút!" Nói chuyện là Đan Hùng.

Victor cười lạnh một tiếng: "Hạng người giấu đầu lòi đuôi, cũng dám tới nơi này giương oai!"

"Có dám hay không, thử một chút thì biết!" Âm thanh lạnh lùng còn rét lạnh hơn với băng tuyết bên ngoài, xông thẳng đáy lòng của mọi người.

Đặc biệt là ba người Vasilii, vừa nghe thấy âm thanh kia thì cùng nhau biến sắc, Igor bật thốt lên: "Viêm Dạ Tước?" ㄟㄎㄣˊㄉㄚˊㄋㄚˊㄌㄜˊㄗㄩˊㄝˊㄉㄜˊㄋ

Khuôn mặt lạnh lẽo xuất hiện ở ngoài cửa, bên cạnh còn có người đẹp phương Đông, chỉ là vào lúc này mọi người đều không rảnh rồi nhìn thoải mái, rồi rút đưa mắt nhìn Viêm Dạ Tước.

Viêm Dạ Tước bước nhanh đi vào, ánh mắt sắc bén rơi vào ba người Vasilii, đến khi khiến ba người chột dạ không dứt, mới vừa có kế hoạch cắt đứt buôn bán với nhà họ Viêm, kết quả kế hoạch còn chưa đạt thành, người ta đã tìm tới cửa, súng vác vai đạn lên nòng hiển nhiên không phải tới tham gia yến hội!

Đề xuống sợ hãi dưới đáy lòng, Vasilii gượng giữ hết: "Viêm Dạ Tước, anh có ý gì?"

Viêm Dạ Tước vẫn không nói chuyện, nhưng trên mặt lại lạnh lẽo hơn, mang theo nồng nặc sát khí, Trình Du Nhiên từng có kinh nghiệm trong lần hội nghị năm gia tộc lớn, hôm nay ngược lại cũng rất an tĩnh đứng ở một bên, chờ Viêm Dạ Tước làm chuyện anh muốn làm.

"Viêm Dạ Tước, sao anh không chút kiêng kỵ xông vào Sơn trang Lôi Khiếu của tôi, là ý Viêm bang, hay là ý của cá nhân anh?" Vasilii cười lạnh: "Chẳng lẽ anh chưa nghĩ tới hậu quả của việc làm này?"

Choang một tiếng, ly rượu trên tay Vasilii đột nhiên vỡ ra, mảnh vụn tứ tán xệt qua cánh tay anh ta, lộ ra từng mảng máu tươi.

"Hậu quả?" Viêm Dạ Tước lạnh lùng hừ, khí phách y hệt Quân Vương, nhìn tình huống như thế, tất cả mọi người hình như đều không có âm thanh.

Chỉ có Vasilii lạnh giọng hỏi: "Viêm Dạ Tước, anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Tôi muốn biết, là ai phái người đi Newyork, bắt người của tôi?"

Bởi vì chuyện này? Hiện tại Vasilii thật hoài nghi Viêm Dạ Tước điên rồi, ngay cả kẻ địch là ai cũng không biết, bỏ chạy tới đây náo loạn, đừng nói là những lão đại này, dù là Viêm bang cũng không tha cho anh càn quấy như vậy?

"Viêm Dạ Tước, cậu tốt nhất suy nghĩ kỹ càng. A!" Người đàn ông trung niên đeo mắt kính vàng vẫn là người ủng hộ Vasilii, vừa định đứng lên giận dữ mắng mỏ Viêm Dạ Tước, đảo mắt một viên đạn cắm vào trên bả vai ông ta, đau đến mức khiến ông ta nhất thời ngã ngửa trên mặt đất, lúc ngã nhào mắt kính cũng rơi xuống.

"Tôi không thích có người chen miệng!" Giọng Viêm Dạ Tước lạnh lẽo không chút tình cảm, nhìn mọi người, "Ai có thể trả lời tôi?"

Đa số người tại đây, căn bản là không hiểu Viêm Dạ Tước có ý gì, bắt người của anh, có quan hệ gì đến họ?

Igor cười khò nói: "Có phải tin tức của lão đại Viêm có chút không chính xác hay không, các lão đại ở đây không xa lạ gì với lão đại Viêm, làm sao có thể có người ăn tìm giấu nuốt gan báo, dám động thủ trên đầu thái tuế?"

"Không có, đi tìm." Viêm Dạ Tước rốt cuộc nói ra mục đích của anh, bắt được người có thể lực, anh có đủ người tìm khắp cả Nga, chính là muốn đem sự kiện tuyên bố cho toàn bộ xã hội đen biết, lần này Viêm Dạ Tước anh không nói giỡn với bất luận kẻ nào!

Kỳ thực anh cũng không biết rốt cuộc là ai bắt người của anh đi, hiện tại tới là vì muốn bọn họ giúp một tay lực soát! Có ai từng thấy, tìm người giúp một

tay lại vẫn còn lớn lối như vậy không?

"Viêm tiên sinh yên tâm, nếu người bị bắt ở nội địa nước Nga, nhất định sẽ không chạy khỏi bàn tay của các ngài ngồi đây, anh nói một tiếng, chúng tôi đương nhiên có thể dốc sức tìm người cho anh."

Tình thế bất buộc, Vasili cũng chỉ có thể phối hợp với Viêm Dạ Tước, nhưng trong nội tâm lại dâng lên hận thù, âm thầm thề, về sau vô luận như thế nào cũng phải trừ khử anh!

Trình Du Nhiên từng thấy Viêm Dạ Tước máu lạnh, nhưng hôm nay, cô lại nhìn thấy một Viêm Dạ Tước máu lạnh vô tình hơn, phía trước là tất cả lão đại Hắc bang Nga, anh còn có thể không chút kiêng kỵ như vậy, trong lòng không khỏi bị kích động, cô biết, anh là vì tìm Tiểu Nặc.

Nhiều người thì sức mạnh lớn, những lời này quả nhiên không sai, sau ba giờ khẩn trương chờ đợi, thuộc hạ một lão đại ở St. Petersburg truyền đến tin tức.

Ở St. Petersburg, phát hiện vị trí người Viêm Dạ Tước muốn tìm, nhưng người anh muốn tìm lại là một cậu bé, cậu bé này rốt cuộc là ai, hơn nữa, bên cạnh Viêm Dạ Tước luôn không mang theo phụ nữ, người đẹp phương Đông này rốt cuộc là ai.

An Nhẫn xác định tin tức không sai, Viêm Dạ Tước lạnh lùng ra lệnh: "Trói tất cả mọi người lại, Bôn Lang, chôn hộp điều khiển bom, An Nhẫn, quân chế trang bị theo dõi!"

"Viêm Dạ Tước, anh muốn——"

Ánh mắt Viêm Dạ Tước lạnh lùng uy nghiêm quét qua mọi người, khiến người nói chuyện chợt dừng lại, đồng thời, âm thanh lạnh lẽo vang lên: "Tốt nhất các anh không có ai dính dáng đến chuyện này."

Giết chết những lão đại Hắc bang này, đối với Viêm Dạ Tước là quá dễ dàng, nhưng xử lý phía sau sẽ có chút phiền toái, không nói khiến hắc đạo Nga có một cuộc chấn động mạnh, dù là nhà họ Viêm, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh, nhưng tạm thời không thể thả bọn họ, nếu không khó bảo toàn trước sau có địch!

Cho nên, trước giám thị bọn họ, chỉ cần Tiểu Nặc an toàn, hơn nữa chuyện này không có quan hệ gì với bọn họ, anh không ngại mở lưới.

Về phần trả thù sau này, anh hoàn toàn không để ý!

Lạnh lùng nhìn người bị trói chung với nhau, Viêm Dạ Tước hừ một tiếng: "Chúng ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Cô muốn bằng năng lực có thể đạt được chuyện

Cỗ xe việt dã màu đen gầm rú chạy qua, làm cho vô số tuyết ven đường bay, cùng bóng tuyết trên bầu trời bay lượn ở cùng một chỗ, hướng St. Petersburg đi mất.

Ngay khi vừa đi vào St. Petersburg, đoàn xe tiến vào một ngôi biệt thự ở ngoài thành, nơi này không còn là sản vật nhà họ Viêm, mà là của Viêm Dạ Tước.

Két một tiếng, bị mở ra nhanh chóng.

"Các cậu đi phòng họp trước chờ tôi."

"Dạ, lão đại."

Bước chân hỗn loạn giẫm lên sàn nhà vang lộp cộp, sau đó biến mất ở phòng khách, Trình Du Nhiên đi theo Viêm Dạ Tước vào phòng.

"Không phải đi phòng họp sao?" Trình Du Nhiên hỏi.

Bàn tay Viêm Dạ Tước bao trùm ở trên đầu cô, trầm giọng nói: "Em ở lại chỗ này, tối nay, ngủ một giấc thật ngon."

"Tôi muốn cùng ——"

"Ở lại chỗ này nghỉ ngơi." Âm thanh của Viêm Dạ Tước cắt đứt lời nói của Trình Du Nhiên, nghe bình tĩnh, lại mang theo đầy kiên quyết.

Từ sau khi tiểu Nặc mất tích, đến bây giờ cô cũng chưa nghỉ ngơi, anh nhất định muốn cô ngủ một giấc trước, bởi vì, chuyện kể tiếp, anh sẽ xử lý.

Cốc cốc cốc ——

Tiếng gõ cửa vang lên, nói chuyện là Phi Ứng: "Lão đại, người đã đến đông đủ."

Viêm Dạ Tước ừ, nhìn về phía Trình Du Nhiên, "Chuyện tối nay tôi sẽ xử lý, em nghỉ ngơi ở nơi này!"

Nói xong, cúi thân thể cao lớn xuống, vén tóc cắt ngang trán cô lên, nhẹ nhàng hôn ở trên trán cô, sau đó khí thế mạnh mẽ đi ra ngoài cửa.

Trình Du Nhiên ngồi ở bên giường, nhìn bóng lưng biến mất, để cho trong lòng cô vốn hoảng loạn dâng lên đầy ảm áp, cho nên, cô lựa chọn nghe lời anh nói, nghỉ ngơi trước đã.

Tiếng giày da giẫm lên trên sàn nhà bằng gỗ vang vọng cộp cộp, khí phách bước nhanh xuyên qua hành lang.

Đẩy cửa vào ——

Bóng dáng cao thẳng đứng nghiêm ở trước cửa sổ, tầm mắt lạnh lùng trông về phong cảnh phía xa ngoài cửa sổ, giọng nói không mang theo bất cứ tia cảm tình nào: "An Nhẫn."

Dứt lời, An Nhẫn liền đem áp phích bản vẽ trang viên đặt trên mặt bàn chỉ vào và nói: "Trong ngoài tăng thêm vệ sỹ, chắc khoảng bốn trăm người, đã có người thấy một chiếc xe lái vào trang viên, người trên xe chứng thực là người tập kích hôm ở Newyork, bên trong hẳn là có Tiểu Nặc."

"Tiếp tục theo dõi bất kỳ chiếc xe nào ra vào."

"OK!" An Nhẫn gật đầu, lúc này, Bôn Lang cũng thay đổi bộ dạng nhí nhố những ngày qua, nói: "Vũ khí bọn họ dùng đều là súng lục Browning đường kính 7. 65 millimet, chúng ta dùng súng lục Glock dư dả đối phó bọn họ."

Những thứ này đều đã được anh ta cải tiến đặc biệt, đối phó kẻ địch, cũng phải lựa chọn vũ khí có thể chống lại đối phương.

"Trời vừa rạng sáng thì lên đường." Viêm Dạ Tước đứng lên, mắt ung lóe ra sát khí, ngũ quan được gột vọt còn lạnh lẽo hơn so với ác ma.

Lúc này, đêm tối buông xuống, tối nay đặc biệt đen, ngay cả trăng sáng cũng dường như cảm thấy hơi thở nguy hiểm, núp ở sau rặng mây.

Trời vừa rạng sáng, đoàn xe của Viêm Dạ Tước đã đi tới một nơi tĩnh lặng cách trang viên St. Petersburg không xa, từ dưới xe đến hành động, thuộc hạ của Viêm Dạ Tước giống như bóng đen ma quỷ thoáng qua, đi hướng trang viên.

Bên ngoài biệt thự có gần trăm tên vệ sỹ qua lại tuần tra, trong tay cầm vũ khí, khăn trương nhìn bốn phía, đội đặc chiến do Đan Hùng dẫn mai phục trong bụi cỏ cách trang viên không xa, trên họng súng cũng vận ống giảm thanh lên, mà đội đi xa do Bôn Lang dẫn để chặn đánh cũng đều chuẩn bị xong, vô số nòng súng lạnh lẽo đều nhắm ngay bọn cận vệ tuần tra bên ngoài.

Ở trong biệt thự ngoài thành, Trình Du Nhiên ngủ đến mơ mơ màng màng chậm rãi mở mắt, lại phát hiện biệt thự cực kỳ yên tĩnh.

Cô nhanh chóng xuống giường, đi tới hành lang, lại phát hiện không có ai, cho đến khi đi tới phòng khách, mới nhìn thấy Phi Ứng.

"Viêm Dạ Tước đâu?" Trình Du Nhiên mở miệng hỏi.

"Chị dâu, chị yên tâm, rất nhanh lão đại có thể đem Tiểu Nặc về." Phi Ứng nói theo lời lão đại nói trước khi đi.

Trình Du Nhiên nghe thế, vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, cô tin tưởng anh nhất định sẽ cứu Tiểu Nặc về, có điều vẫn lo lắng thương thế trước đó của anh.

Lúc này, Phi Ứng cũng mang theo vài tên thuộc hạ, muốn đi ra ngoài, Trình Du Nhiên lập tức tiến lên, "Các cậu muốn đi tìm Viêm Dạ Tước à?"

Phi Ứng gật đầu một cái, đã đến lúc rồi, vừa rồi bọn họ chỉ mới sắp xếp mấy chiếc xe tải, vào lúc này muốn đi tiếp ứng lão đại. "Tôi sẽ lái xe, tôi cùng đi với các cậu." Trình Du Nhiên nhìn mấy chiếc xe tải bên ngoài, nói kiên định.

Phi Ứng nhìn cô, cũng không nói gì, chỉ gật đầu một cái, ngay sau đó, Trình Du Nhiên liền cùng bọn họ đi ra biệt thự.

Mà giờ khắc này, ở ngoài trang viên Carl hoàn toàn yên tĩnh.

Viêm Dạ Tước lạnh lùng ra mệnh lệnh, mười mấy thuộc hạ huấn luyện nghiêm chỉnh đến gần.

Pằng pằng pằng ——

Trong nháy mắt tiếng súng nặng nề vang lên, vệ sỹ ngoài trang viên không ngừng ngã xuống, trong đêm đen lóe ra vô số tia tử ngoại, lại không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng nào, điều này làm cho bọn cận vệ lập tức hoảng sợ, rút súng trong tay ra, không có mục đích vu vơ hướng nơi bóng tối xạ kích, một mạch bắn sạch băng đạn.

Bọn họ lập tức cúi đầu muốn thay băng đạn mới, nào có thể đoán được, ở trong mấy giây ngắn ngủn, hai mươi bóng dáng như kiểu ma quỷ vọt đến

trước mặt bọn họ.

Viêm Dạ Tước đứng trước một người vệ sỹ còn đang thay băng đạn, đối phương còn không kịp phản ứng, cổ đã bị một bàn tay có lực nắm lấy.

Rắc một tiếng, cổ tay Viêm Dạ Tước vừa dùng lực, trong nháy mắt đầu vệ sỹ bị bẻ gãy, khế ném người bị mất mạng.

Thân hình cao lớn của Viêm Dạ Tước đứng trong đêm đen, cặp mắt ưng khát máu lóe ra ánh lạnh, lạnh lùng ra lệnh: "Không chừa một mống!"

Thuộc hạ sau lưng do Đan Hùng lãnh đạo như một trận gió lớn kéo dài, mang theo nồng nặc sát khí, xông về trang viên.

Cửa chính trang viên nhất thời mở ra, bóng người đêm không hết lao ra từ bốn phương tám hướng của biệt thự.

Lúc này, đội bắn tỉa của Bôn Lang mai phục đã sớm hướng ngay mỗi cửa biệt thự, người vừa ra tới cửa đã bị chặn lại, vậy mà thuộc hạ Đan Hùng dưới sự che chở của Bôn Lang, nhanh chóng giết tới trang viên.

Chém giết, tàn nhẫn bắt đầu ở trong đêm đen, mặc kệ là ai, đều phải trả giá thật lớn vì sự việc lần này, đây chính là phong cách làm việc của Viêm Dạ Tước.

Thuộc hạ của Viêm Dạ Tước lấy tốc độ di chuyển nhanh đến mức làm cho không người nào có thể suy nghĩ, Đan Hùng rút dao uốn bên hông ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lướt qua cổ kẻ địch, địa phương anh ta đi qua, vệ sỹ cao lớn đều ngã trên mặt đất, sắc mặt khô sờ, đôi tay che cổ họng trào máu, thân thể không ngừng co quắp, cho đến khi chết.

Viêm Dạ Tước lại không động tay vào, xoay bước đi vào biệt thự, nhưng không có một người có thể đến gần anh, chớ nói chi là tổn thương anh.

Cho tới bây giờ, anh đều tràn đầy tin tưởng đối với thuộc hạ của mình!

Lúc này, trong thư phòng trong trang viên, Kim Thượng ngồi trên ghế sa lon, người này chính là con trai Kim Vạn, sau khi ba anh ta xảy ra chuyện, anh ta vẫn ở lại St. Petersburg, chờ đợi thời cơ báo thù thay ba.

Giờ phút này trong ngực anh ta đang ôm một mỹ nữ Nga nóng bỏng, chột, bên ngoài truyền tới tiếng súng cắt đứt nụ hôn nóng bỏng giữa anh ta cùng với mỹ nữ, sắc mặt lập tức trầm xuống, anh ta biết, người ta chờ đã tới, lập tức đứng dậy, hướng thuộc hạ nói: "Lập tức thông báo bên kia!"

Vậy mà, vào thời khắc này, Viêm Dạ Tước mang theo thuộc hạ sai bước đi vào trang viên.

"Lão đại, đoạn đường theo dõi biểu hiện, có lượng lớn đoàn xe đi tới biệt thự từ bốn hướng." Trong tai nghe truyền tới giọng An Nhẫn.

Viêm Dạ Tước không thay đổi chút nào, lạnh lùng nói: "Thông báo Phi Ứng!"

Kim Thượng luôn là người cẩn thận, cũng sẽ bố trí người ở xung quanh mình, Viêm Dạ Tước rõ ràng điểm này, cho nên, cũng đã sớm chuẩn bị tốt.

Vào lúc Kim Thượng cho rằng Viêm Dạ Tước sẽ bước vào cái bẫy của mình thì ban đêm ở đây yên tĩnh.

Xe tải dùng sức do nhấn chân ga, ầm, trong nháy mắt tựa như súng ra đạn, hai xe làm một đội, chia làm năm đội, đội ngũ chia ra hướng không rõ phóng tới năm con đường.

Theo cơn gió, mười chiếc xe tải cực lớn tốc độ càng ngày càng nhanh, thời điểm đoàn xe đang chuẩn bị lái vào, kít kít ——

Bánh xe ma sát cùng mặt đất sinh ra tiếng kêu chói tai, tia lửa bắn ra bốn phía, Trình Du Nhiên ngồi ở trong một chiếc xe tải trong số đó, cũng chỉ nghĩ có chút công dụng cho chuyện này, đổi ngăn cản, thắng xe, vẩy đuôi ——

Trong nháy mắt hai chiếc xe tải quét ngang, kết nối cùng một chỗ, chặn lại cả con đường, không hề có khe hở.

Mặt bên đối mặt với cửa kho hàng đoàn xe không rõ trong nháy mắt mở ra, bên trong xe cất giữ tất cả đều là thuốc nổ hạng nặng!

Lúc này, tất cả mọi người không dám nghĩ, cũng không dám nổ súng, bọn họ rất rõ ràng, súng dẫn nổ những bom hạng nặng này, bọn họ cũng chạy không thoát!

Mà lúc này đây, An Nhẫn theo dõi đoạn đường hướng lão đại hồi báo: "Lão đại, người tiếp viện đã bị chặn lại. Chị dâu cũng ở đây."

Bình thường, bọn họ cũng chỉ lén lút gọi Trình Du Nhiên là chị dâu, vào lúc này hơi kinh ngạc nên quên mất tình huống, kêu chị dâu ngay trước mặt Viêm Dạ Tước.

Nghe vậy, mi tâm của Viêm Dạ Tước càng thêm nhú chặt, cũng không phải vì An Nhẫn gọi một tiếng chị dâu, mà là biết, Trình Du Nhiên sẽ không an phận ở lại trong biệt thự. Thật ra thì, đối với Trình Du Nhiên mà nói, có lẽ sự gia nhập của cô cũng không thể giúp cái gì, nhưng cô chỉ muốn làm chút gì, ít nhất, lần ở nơi này, cô sẽ phối hợp với Viêm Dạ Tước.

Vừa lúc đó, hơn ba trăm tên vệ sỹ bên ngoài trang viên đã ngã xuống năm mươi, sáu mươi người, người còn lại đã sớm giống như đứa bé sợ mất mật, tề ra quần thảo chạy bốn phía. Đan Hùng dẫn đội thay một thanh súng trường, hướng phương hướng tháo chạy bắn càn quét, không chừa một mống, đây

chính là lão đại ra lệnh.

Viêm Dạ Tước đứng ở trong vũng máu, mắt lạnh nhìn cửa chính biệt thự cách anh chỉ có một bước xa, vung tay lên, tất cả thuộc hạ trong nháy mắt tập hợp, tiến vào phòng ốc bên trong trang viên.

Bên trong phòng khách tay vệ sỹ cầm vũ khí hạng nặng, núp ở mỗi một góc, họng súng cũng hướng nơi cửa chính, chờ đợi mục tiêu.

Đan Hùng mang theo hơn mười thuộc hạ dẫn đầu vọt vào biệt thự, ngay lúc đó cửa bị bọn họ đập bể, do Đan Hùng dẫn đầu.

Trong nháy mắt, hơn mười thanh sắt bay vút hướng trần nhà, cánh tay bọn thuộc hạ linh hoạt lôi kéo, thân thể nhẹ nhàng bay lên cao, quý mị giống như màu đen không một tiếng động bay vào biệt thự, đồng thời ném xuống mấy viên đạn khói, xuống dưới lúc có từng làn sương mù màu trắng.

Một tay Đan Hùng nắm được đèn treo trên trần nhà, lộn mèo* ở giữa không trung, thân thể cấp tốc hạ xuống, hơn mười bóng đen đồng thời rơi xuống, thân thể còn chưa rơi xuống đất, súng trong tay cũng đã công kích.

* lộn mèo: một động tác thể thao, nhảy vọt người lên, lộn vòng người về phía trước hay phía sau.

Mất thấy từng làn khói mù lan rộng, khiến vệ sỹ mai phục hoảng hốt không dứt, cầm súng liền hướng nơi cửa chính bắn càn quét một hồi.

Trong sương khói, đạn bay vút, lửa văng khắp nơi, duy trì mấy giây ngăn ngừa, đang lúc bọn họ cho là mình đã thắng lợi, đứng lên nhìn tình hình từ chỗ bí mật, đạn bay vút tới từ bầu trời khiến cho bọn họ ứng phó không kịp, còn không kịp phản kháng, đạn cũng đã ghim vào thân thể bọn họ.

Đồng thời, một đội người khí thế hùng hăng vọt vào từ nơi cửa chính, bắn càn quét vô tình về phía kẻ địch.

Hơn mười bóng đen đi theo Đan Hùng rơi xuống đất, cả tầng lầu sớm đã tĩnh mịch hoàn toàn.

"Thiếu gia, không xong, bọn họ đã không chống nổi!" Người thông báo vội vã chạy vào thư phòng.

"Người tiếp viện còn chưa tới sao?" Kim Thượng đứng lên từ trên ghế salon, xuyên qua thủy tinh nhìn lầu dưới.

Về mặt thuộc hạ nóng nảy, nói: "Bọn họ bị ngăn lại ở bên ngoài, thiếu gia, bây giờ đi vẫn còn kịp, núi xanh còn đó, sợ gì không có cùi đốt ——"

Còn chưa có nói xong, cửa thư phòng bị đẩy ra, thân hình cao lớn của Viêm Dạ Tước đi vào, giống như là Quân Vương quân lâm thiên hạ, trên mặt lạnh lẽo không có bất kỳ biểu cảm, ngưng mắt nhìn Kim Thượng trước mắt sắc mặt tái nhợt, sau đó, thu hồi ánh mắt, ngạo nghễ ngồi ở trên ghế sa lon.

Mỹ nữ Nga vốn ở trên ghế sa lon nhìn thấy người đàn ông anh tuấn, đang muốn đến gần, Viêm Dạ Tước lạnh lùng quát lớn: "Cút ngay."

Sắc mặt mỹ nữ Nga cũng trắng xanh tái nhợt, làm sao lại có người đàn ông không thương hương tiếc ngọc thể này, nhưng giọng của anh lại làm cho cô ta không rét mà run, đứng dậy rời khỏi ghế sa lon.

"Cậu cũng đi ra ngoài đi!" Phát phát tay, Kim Thượng bảo tên thuộc hạ đi vào báo tin rồi đi, hôm nay không thể cứu vãn, coi như hai người bọn họ cùng xông lên, tuyệt đối không phải là đối thủ của Viêm Dạ Tước, phí công phản kháng chỉ có thể kích thích tính hung ác của Viêm Dạ Tước! Thay vì như vậy, còn không bằng cho tên thuộc hạ kia một cơ hội chạy trốn, hơn nữa trong lòng anh ta vẫn còn một tia may mắn, chỉ cần thuộc hạ kia có thể thừa dịp loạn đi ra ngoài, nói không chừng có thể mang đến phiền toái lớn hơn nữa cho Viêm Dạ Tước!

Đáng tiếc, mục đích của anh ta nhất định sẽ không thực hiện được, bởi vì Viêm Dạ Tước đã sớm xuống mệnh lệnh tử, phạm là tử trong phòng ra ngoài, chỉ cần không phải người mình, nhất luật bắn chết, dám khiêu khích tôn nghiêm của anh, sẽ phải dung cái chết giác ngộ!

Nhìn người trước mắt nhìn có chút tương tự Kim Vạn, trên mặt Viêm Dạ Tước treo đầy u ám, lạnh lùng nói: "Người đâu?"

Kim Thượng tự biết phải chết, giờ khắc này lại trở nên trấn định chưa bao giờ có, thông thả ung dung đi tới trước tủ rượu làm bằng thủy tinh, ưu nhã mở một chai Laffey82 năm ra, đồng thời giống như đang ôn chuyện cùng bạn cũ, hướng Viêm Dạ Tước hỏi: "Có muốn uống chút không?"

Viêm Dạ Tước ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, giống như một pho tượng, khí lạnh tầng tầng lớp lớp lạnh lẽo tận xương, cho dù lò sưởi trong tường tỏa ra ngọn lửa hùng hực cũng không cách nào hòa một nửa.

Kim Thượng lắc đầu rất là tiếc nuối, tiện tay bung cái ly đã rót đầy lên, mặt mỉm cười nói: "Viêm Dạ Tước, tao thừa nhận mày rất có bản lĩnh, đáng tiếc."

Lời còn chưa nói hết, liền nghe một tiếng súng vang lên păng, một viên đạn nhanh chóng bắn ra ngoài từ trong miệng súng trên tay Viêm Dạ Tước, ghim vào trong bắp đùi Kim Thượng, bắn ra một vũng máu lớn, sắc mặt anh ta càng thêm tái nhợt, quỳ một chân trên đất, che chân, "Mày."

"Đừng nói nhảm! Cậu biết nguyên nhân tôi tới đây." Viêm Dạ Tước hừ lạnh, khẩu súng chỉ hướng một cái chân khác của Kim Thượng, âm thanh đòi mạng vang lên lần nữa: "Người đâu?"

Kim Thượng lui về phía sau, tựa vào trên kệ rượu thủy tinh, mấy bình rượu ngon rót xuống choang choang vỡ vụn, trên đùi truyền tới đau đớn làm cho trên mặt anh tuấn của anh ta trở nên vặn vẹo, nhưng ngay sau đó bị đùa cợt thay thế, hơi giữa đầu, đem rượu ngon trên tay uống một hơi cạn sạch, anh ta mới bĩu môi nói: "Viêm Dạ Tước, mày đừng vọng tưởng."

Tiếng súng quen thuộc súng mình vang lên lần nữa, trên chân trái, máu tươi lại theo ống quần chảy xuống, khiến phía dưới của anh ta nhiễm đỏ đầy đất.

Phịch một tiếng, hai chân cũng không chịu nổi sức nặng thân thể Kim Thượng, trực tiếp té quỵ xuống đất hướng chỗ Viêm Dạ Tước, gương mặt trắng bệch, bất quá anh ta vẫn ngang ngạnh cười cười, mặt kiên nghị nói: "Có điều chỉ có thằng nhóc kia mới có thể khiến Viêm Dạ Tước mày tự ra tay, ha ha. Mày vĩnh viễn sẽ không tìm được nó!"

Vì an toàn của Tiểu Nặc, trước mắt Viêm Dạ Tước sẽ không nói với bất luận kẻ nào rằng Tiểu Nặc chính là con trai anh, anh bình tĩnh ngồi ở trên ghế salon, ánh mắt liếc nhìn Đan Hùng.

Chỉ thấy anh ta hình như biết ý lão đại, trực tiếp đi tới hướng lò sưởi trong tường, ở bên trong ánh mắt nghi hoặc của Kim Thượng, lấy ra một cây củi còn đang lập lòe ánh lửa.

"Mày. Mày muốn làm gì?" Sắc mặt Kim Thượng vừa xanh vừa trắng, anh ta nghĩ rằng Viêm Dạ Tước chắc sẽ không sử dụng thủ đoạn như vậy, nhưng anh ta nghĩ sai rồi, lần này bởi vì Tiểu Nặc mà anh bị tức giận triệt để, tự nhiên cái gì cũng làm ra được. Cảm nhận được nhiệt độ trên củi lửa truyền tới, trong lòng Kim Thượng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, hình như dùng củi uy hiếp còn lợi hại hơn so với giết người bằng súng lục.

Viêm Dạ Tước chậm rãi đứng lên, một cước đá ngã Kim Thượng trên mặt đất, bàn chân rắn chắc đập trên ngực anh ta, tay trái kéo một cánh tay anh ta lên, đem ngọn lửa lại gần.

"Không. Đứng!" Trong nháy mắt ngọn lửa đốt cháy quần áo đất tiền của anh ta, đồng thời truyền đến âm thanh xèo xèo.

Rất nhanh, trong phòng tràn ngập mùi thiêu chín.

"A ——" Tiếng kêu la thảm thiết động trời hoàn toàn có thể dọa chạy bất kỳ dã thú nào, cả khuôn mặt Kim Thượng biến thành màu đỏ tím quỷ dị, tất cả lạnh nhạt trước đó cũng biến mất không còn sót lại chút gì, một đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy sợ hãi.

Thu hồi bàn chân đập ở ngực Kim Thượng, tiện tay đem bình Laffey mới vừa mở ra tưới lên trên cánh tay anh ta, lửa mạnh dập tắt rất nhanh, lộ ra cánh tay đốt thâm không nở nhìn, hai tròng mắt lạnh như băng của Viêm Dạ Tước nhìn về phía Kim Thượng, ánh mắt kia giống như đang nhìn một người chết.

Gương mặt Kim Thượng vặn vẹo đến mức hoàn toàn bị dữ tợn thay thế, mặt hung ác kêu gào: "Mày. Mày chết cái ý niệm này đi, tao kiên quyết không nói!"

Viêm Dạ Tước hừ lạnh, cúi lần nữa nhắm ngay một cánh tay khác của anh ta ——

"Đừng...đừng đốt, tao nói! Tao nói!" Rốt cuộc, Kim Thượng cũng không chịu nổi loại hành hạ không phải người này nữa, bị Viêm Dạ Tước bắt được, anh ta cũng chưa từng nghĩ tới có thể sống sót rồi đi, nhưng thủ đoạn Viêm Dạ Tước dùng thật sự tàn nhẫn, thế nhưng để cho anh ta trở mặt nhìn cánh tay mình bị ngọn lửa cháy bùng bùng thiêu đốt, loại đau đớn này lợi hại hơn gấp mười, gấp trăm lần so với vết thương đạn bắn!

"Này, này. Tiểu quý bị Lục Tường mang đi, Lục Tường còn nói, muốn đưa nó vào KGB!"

Quả nhiên là ông ta! Hai mắt Viêm Dạ Tước lạnh lùng không nhìn ra chút xao động, đối với người chủ mưu sau màn là Lục Tường, điểm này anh cũng không có bất ngờ, dù sao hai người có hơn sáu năm ân oán, ông ta đối phó mình quả thật quá bình thường rồi.

Chỉ là ông ta lại muốn đưa Tiểu Nặc vào KGB, cái này trở nên khó giải quyết vô cùng!

Đám người phản động, mặc dù hoành hành ngang ngược, vô pháp vô thiên, nhưng có một số việc chưa chắc sẽ đụng chạm, đặt ở thứ nhất chính là tổ chức an toàn các quốc gia, giống như FBI, CIA nước Mỹ, các loại MI5 nước Anh, bởi vì một khi chạm đến ranh giới cuối cùng của bọn họ, trên căn bản đó là con đường chết cái, mà KGB, chính là tổ chức an toàn Nga!

Về mặt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo, sát khí máu h chấy hừng hực ở trong mắt, ánh mắt lại trở về trên người Kim Thượng, âm thanh trầm thấp hỏi: "Bây giờ Lục Tường đang ở đâu?"

Kim Thượng thờ hồn hèn từng ngum từng ngum, mồ hôi như mưa làm cho toàn bộ người anh ta ướt nhẹp, mồ hôi chảy qua cánh tay trái phả ra khói đen, càng truyền đến đau tê tâm liệt phế, thân thể run run mấy lần, mới dùng âm thanh run rẩy nói: "Tôi. Tôi không biết."

"Xem ra cậu chính là không nhớ lâu." Hừ lạnh một tiếng, Viêm Dạ Tước lại đem lửa nóng hừng hực đốt một cánh tay khác của anh ta.

"A ——" Kim Thượng không chịu nổi lần lộn trên mặt đất, nhưng lần lộn chẳng những không có dập tắt ngọn lửa trên người anh ta, ngược lại cánh tay bị thương ma sát cùng mặt đất làm tăng thêm khổ sở, đau kim châm muối xát, tiếng gào thét giống như là xảy ra phản ứng dây chuyền, sóng sau cao hơn sóng trước.

Một cước đạp ở trên lưng Kim Thượng, Viêm Dạ Tước như ác ma tới từ địa ngục, âm thanh lạnh lẽo không mang theo một tia tình cảm: "Hiện tại biết chưa?"

"Tôi thật sự không biết!" Kim Thượng cuồng loạn gào lên: "Tôi chỉ phụ trách uy hiếp con trai anh mang tới đây, sau đó lập tức bị Lục Tường mang đi, Lục Tường căn bản cũng không có liên lạc với tôi nữa! Cầu xin anh đừng hành hạ tôi nữa, tôi nói đều là lời nói thật!"

Kim Thượng cũng coi như là hảo hán ở trong Viêm bang, hôm nay lại cúi đầu trước mặt Viêm Dạ Tước, đủ để chứng minh anh ta mới vừa chịu khổ sở thế nào.

Như đã thỏa hiệp, chịu cực hình tàn khốc, Kim Thượng không thể nào nói láo nữa, Viêm Dạ Tước gật đầu một cái: "Tôi tin tưởng cậu không biết."

Vào lúc Kim Thượng cho là rốt cuộc tránh được một kiếp, thời điểm thở phào nhẹ nhõm, một bóng đen đột nhiên bay tới chỗ anh ta, nhất thời khiến cho sắc mặt anh ta trở nên trắng bệch kinh khủng mà dọa người, trong nháy mắt, rượu còn độ cao phun hướng trên người anh ta.

Kèm theo tiếng bình thủy tinh vỡ tan tành, rượu vẩy tứ tung vào trên cánh tay còn chưa có dập tắt lửa của Kim Thượng, nhất thời đưa tới ngọn lửa cao hơn một mét, đồng thời truyền tới còn có âm thanh lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước: "Tôi nói rồi, sẽ để cho cậu, sống không bằng chết."

"A ——" Tiếng kêu thảm thiết thê lương, vang vọng trong căn phòng trống trải này!

Trình Du Nhiên và Phi Ứng chỉ huy nhanh chóng chạy tới trang viên, thân là bác sỹ nhưng cô nhìn thấy máu tanh cũng không có phản ứng gì, có điều thấy những thi thể này, lại ngán ngạo, cô biết, lần này Viêm Dạ Tước sẽ không nương tay đối với bất kỳ kẻ nào, bởi vì anh đang dùng phương pháp của anh cứu Tiểu Nặc.

Nghĩ đến Tiểu Nặc, cô nhanh chóng chạy lên trên lầu, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Vào lúc cô đang muốn đi vào nhìn xem, Viêm Dạ Tước đã đi ra, bàn tay che kín mắt cô, cản ngăn tầm nhìn của cô, một cái tay khác bám víu lấy bả vai cô.

"Không nên quay đầu lại, đi." Giọng Viêm Dạ Tước vang lên trầm thấp, nắm cô rời khỏi thư phòng, không để cho cô nhìn thấy hình ảnh bên trong.

Trình Du Nhiên nghe lời không quay đầu lại, đi theo anh ra ngoài trang viên, hỏi: "Có tin tức của Tiểu Nặc chưa?"

Viêm Dạ Tước ừm, trên mặt nhìn không ra chút vẻ mặt nào, lời kéo cô rời xa khoảng không gian đầy máu tanh này.

Vậy mà, ở trong cái đêm giết chóc này, ở nơi âm u lạnh lẽo nào đó, vang lên âm thanh cửa sắt nặng nề bị mở ra.

Cạch cạch! Cửa mở ra, một người đàn ông cao lớn khiêng một thân thể nhỏ ném vào không chút lưu tình——

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Sự thật sáu năm về trước

Vậy mà, ở trong cái đêm giết chóc này, ở một nơi âm u lạnh lẽo nào đó, vang lên âm thanh cửa sắt nặng trĩu bị mở ra.

Cạch cạch! Cửa mở ra, một người đàn ông cao lớn khiêng một thân thể nhỏ ném vào không chút lưu tình, hướng những người bên cạnh nói: "Thật không biết Lục gia bắt thằng nhóc này tới có ích lợi gì? Mang theo nó, CMN, thật là phiền toái."

"Mày còn không biết? Hiện tại thằng nhóc này làm cho thiếu gia nhà họ Viêm khẩn trương thế kia, Lục gia phải nhờ vào lần này để khiến cho thằng thiếu gia nhà họ Viêm chết lần nữa!" Người đàn ông bên cạnh lộ ra vẻ âm hiểm, cười nói.

"Mày nói xem Viêm Dạ Tước luôn luôn máu lạnh làm gì có chuyện nào khiến hắn khẩn trương như đánh rắm thế được."

Khi bọn chúng nói chuyện, ở sau cửa sắt bị ngăn cách, trong lòng người nào đó không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, đó là lão đại Viêm muốn cưa mẹ nhà tôi đấy!

Tiểu Nặc nằm ở trên đất lạnh lẽo, cũng không lập tức bò dậy, nghe bọn họ nói chuyện thì tiếp tục giả vờ hôn mê, vào lúc bị mang vào, cu cậu đã len lén liếc một lượt, nắm bắt Trình Nặc cậu, cậu sẽ làm cho bọn họ hối hận! Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là ngây thơ nhất thời thoáng qua một tia ác độc.

Lỗ tai nhỏ dán chặt trên mặt đất, bất kỳ âm thanh nào ở xung quanh đều truyền tới rõ ràng, chờ đến khi cảm thấy chung quanh quả thật không có động tĩnh gì nữa, mới lặng lẽ mở mắt, vèo nhảy dựng lên, sờ sờ cái mông hơi đau.

Bọn khốn kiếp kia, với một đứa bé đáng yêu như cậu mà cũng xuống tay nặng như vậy!

Tiểu Nặc cau đôi mày kiếm nhỏ, mượn chiếc đèn điện duy nhất trong phòng, trông mắt sắc bén bắt đầu quan sát tất cả trong phòng.

Nơi này hẳn là một gian phòng kho chất đồ đạc hỗn tạp, đồ vật để lung tung ngổn ngang, một cái bàn thô ráp dựa vào góc tường, ghế ngồi tròn đã bị gãy hỏng, còn có một chiếc giường gỗ tá toi, trên đầu giường phủ chiếc chăn bông bị con chuột cắn qua, bản thủ còn hơi ghê tởm.

Mới vừa rồi cu cậu vẫn giả bộ ngủ, chính là muốn lừa gạt những người bắt cóc cu cậu, từ đó có thể không chút cô kỵ ghi nhớ hoàn cảnh chung quanh, hiện tại vừa nhìn, mi tâm càng thêm chau chặt.

Lục gia gì đó, thật đúng là keo kiệt, sử dụng cu cậu để làm mồi, ngay cả nơi ở tốt cũng không cho cu cậu.

Tiểu Nặc thờ dài trong lòng, thầm nghĩ, vẫn là thời điểm lúc trước lão đại Viêm bắt cóc cu cậu đãi ngộ hậu hĩnh nhất!

Cho nên, nếu không được đối xử hậu hĩnh, cu cậu cũng không thích ở lại chỗ này, nhất định phải dựa vào mình truyền tin tức ra ngoài, để cho mẹ biết cu cậu ở đâu.

Nghĩ vậy, thân thể nhỏ bé của cu cậu chạy vào trong đồng hồ vật linh tinh trước mặt, thật đúng là lộn xộn cái gì cũng có, nồi bát muôi bôn bị gì, quần trang rách vứt đi, đồ hư thối, chiếc xe hồng, sẫm lớp xe, đợi chút.

Ánh mắt Tiểu Nặc cuối cùng rơi vào một chỗ, một máy thu thanh lỗi thời cũ nát!

Ha, thật đúng là tìm được đồ tốt, có lẽ đồ chơi này đối với người khác mà nói thì thật không có tác dụng gì, nhưng đối với Hacker trẻ đam mê điện tử như cu cậu mà nói, đây quả thực là cây cò cứu mạng cu cậu, chỉ cần đem cuộn dây bên trong phục hồi lại, là có thể làm thành một máy phát tín hiệu (Transmitter), sau đó điều chỉnh đến tần số nhất định, hoàn toàn có thể thay thế máy định vị bị cướp đi trước đó để trao đổi cùng mẹ.

Dưới ánh đèn âm đạm, đôi mày kiếm nhỏ của Tiểu Nặc chau nhẹ, nhấc máy thu thanh lên, sau đó còn ở lại chỗ đồ vật lộn lộn lấy ra một chút tài liệu có thể sử dụng.

Có những thứ này, những tên không kiếp kia, còn có Lục gia keo kiệt gì nữa, cứ chờ bị lão đại Viêm đánh đi!

Lộ ra nụ cười âm hiểm, thân thể nhỏ nhỏ ở trên bàn chơi đùa thứ đồ cu cậu am hiểu nhất.

Vậy mà bên biệt thự ngoài thành St. Petersburg, Viêm Dạ Tước lập tức mang theo bọn Phi Ứng tiến vào phòng họp, tiến hành tìm hiểu rõ KGB mà Kim Thượng nói trước khi chết, thu nhỏ phạm vi Tiểu Nặc có khả năng bị nhốt lại.

Trình Du Nhiên an tĩnh ngồi ở trong phòng khách, nhìn sắc mặt Viêm Dạ Tước nặng nề, chẳng lẽ chuyện Tiểu Nặc càng thêm nghiêm trọng rồi ư.

Lục Tường, hóa ra là Lục Tường mang Tiểu Nặc đi, nghĩ tới đây, cô nhún mày lại, ban đầu thật là cứu lầm người!

Vào lúc cô tức đến cắn răng nghiêng lợi, rề rề, rề rề.

Đồng hồ điện tử trên cổ tay chợt rung lên, Trình Du Nhiên ngẩn mặt ra, cái này bày tỏ việc có thể truyền tin tức với cô, mà người truyền cũng chỉ có con trai của cô - Tiểu Nặc!

Trong phòng họp, Viêm Dạ Tước ngồi trên ghế da đen, sắc mặt càng thêm âm trầm.

An Nhẫn ngồi ở trước máy tính cơ bản vẽ mặt phẳng vùng triển khai, nhanh chóng tiến vào đoạn đường camera tìm đầu mối, nhú nhú mày, nói: "Lão đại, vị trí tìm kiếm này quá rộng, sợ rằng không tốt."

Rầm! An Nhẫn còn chưa có nói xong, cửa phòng họp chợt bị đẩy ra.

Trình Du Nhiên thờ hồn hèn đứng ở cửa, hít sâu một hơi, đảo qua mọi người, cuối cùng đưa mắt rơi vào người đàn ông ngồi ở trên ghế.

Viêm Dạ Tước đưa mắt về phía Trình Du Nhiên, nhìn bộ dạng cô gấp gáp như vậy, cũng cảm thấy hình như có chuyện gì.

Quả nhiên, sau khi Trình Du Nhiên thấy Viêm Dạ Tước, kích động mở miệng: "Tiểu Nặc, Tiểu Nặc gửi tin tức cho tôi rồi." Cô vừa đi đến chỗ Viêm Dạ Tước, vừa gỡ đồng hồ điện tử đeo trên cổ tay xuống, đưa cho Viêm Dạ Tước.

Màn ảnh nhỏ đã tới, hiện ra mấy chữ: mẹ, con là Tiểu Nặc.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước trái ngược so với Trình Du Nhiên, hết sức tỉnh táo, bởi vì, trước bảo An Nhẫn truy tìm tung tích Tiểu Nặc qua máy định vị, hơn nữa sau lại còn trò chuyện với đối phương, điều này nói rõ vật kia đã sớm không còn ở trong tay Tiểu Nặc, nếu truy tìm tung tích, hẳn sẽ gây ra chú ý.

An Nhẫn hướng lão đại nói: "Lão đại, nếu không thì cứ để cho tôi truy xét nguồn gốc tín hiệu." Mặc kệ thế nào, như vậy hẳn có thể tìm được vị trí.

"Không cần, đợi thêm!" Viêm Dạ Tước lạnh lùng mở miệng.

Vậy mà, vào lúc giọng điệu cứng rắn của Viêm Dạ Tước phát ra, một tổ tín tức truyền tới, trên màn hình biểu hiện: máy định vị đang ở trong tay đối phương, con chính là dùng máy thu thanh cái trang.

Nói không truy tìm tung tích, hóa ra lão đại là có ý này.

An Nhẫn ngẩn ra trong lòng, anh ta đương nhiên biết cái trang máy thu thanh khó khăn thế nào, đặc biệt là có thể điều chỉnh đến tần số chính xác như thế, lại còn có thể dùng nó đưa tin, chỉ có thể nói, con trai lão đại thật đúng là một thiên tài!

"Nếu như là Tiểu Nặc, con sẽ còn gửi tới tin chứng minh không phải vậy." Giọng Trình Du Nhiên phá vỡ trầm tĩnh.

Đây cũng chính là suy nghĩ của Viêm Dạ Tước, cho nên vẫn tiếp tục cầm đồng hồ điện tử chờ đợi, chờ chứng minh đó không phải là cái bẫy Lục Tường bày ra, An Nhẫn đã đem đồng hồ điện tử nối thông với màn ảnh lớn, tiếp tục chờ đợi.

Quả nhiên, sau mấy phút đồng hồ, tin nhắn thứ ba truyền tới: mẹ, con biết rõ mọi người có thể sẽ hoài nghi thật giả, cho nên con có thể chứng minh, mẹ đã từng tắm uyên ương cùng lão đại Viêm.

Thấy phụ đề trên màn ảnh, mặt mọi người nhất thời kinh ngạc, Bôn Lang biết tình huống rồi cuộc không nhịn được bật cười, anh ta quả thật có biết chuyện này, ban đầu Trình Du Nhiên mới vừa bị bắt tới đã muốn nhảy cửa sổ chạy trốn, kết quả vừa lúc nhảy vào trong suối nước nóng lão đại đang tắm, lúc ấy vừa lúc anh ta và Phi Ứng cũng có mặt.

Cái thằng nhóc thúi này, lúc này còn tới nhạo báng mẹ nó!

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, chờ sau khi trở về, cô phải giáo dục đứa nhỏ này lại mới được!

Mà Viêm Dạ Tước ngược lại có vẻ hết sức bình tĩnh, rất nhanh, thân thể nghiêng về phía trước, nguồn gốc tín hiệu đã xác định, hơn nữa, Lục Tường tuyệt đối không có khả năng biết chuyện này.

Anh vẫn biết cậu nhóc kia bề ngoài xem ra có vẻ hồn nhiên, nhưng cũng khá tài giỏi, chỉ là, chiêu thức ấy vừa đúng, không hổ là con trai của Viêm Dạ Tước anh.

Giờ phút này, trong phòng họp an ninh khác thường, tất cả mọi người nhìn chằm chằm máy nhận tín hiệu nhỏ, bọn họ tin tưởng, nếu Tiểu Nặc đều đã nghĩ đến thứ này, cu cậu nhất định có thể cung cấp ra một phương pháp tìm được cu cậu!

Âm thanh tích tích vang lên, thật đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người, trên màn ảnh xuất hiện phụ đề lần nữa: thời điểm tới có xuyên qua một rừng cây bạch dương, hẳn là khu thuộc khu vực quân nhân, có ít nhất 100m ống khói trở lên.

"An Nhẫn, xâm nhập vệ tinh, tìm kiếm mục tiêu." Viêm Dạ Tước bỗng nhiên đứng dậy, hai tay chống lên mặt bàn, nhanh chóng ra lệnh.

"Không thành vấn đề!" An Nhẫn cho lão đại một câu trả lời chắc chắn làm hài lòng, rõ ràng nêu lên nếu anh ta còn chưa tra ra, về sau cũng không cần đi theo lão đại lẫn lộn nữa!

Thuần thực gõ bàn phím, liên tục mượn mấy chục địa chỉ IP làm bàn đạp, lại vượt qua một loạt tường lửa (Fire Wall), sau đó xâm nhập rất nhanh vào hệ thống theo dõi vệ tinh nước Mỹ, tiếp chuyển đến ranh giới Nga, đem loại bỏ một chút tài liệu không đáng kể ra, nhập vào hạng mục tìm kiếm tương ứng, hình ảnh phóng đại tầng tầng, cuối cùng rơi trên một vị trí.

An Nhẫn hưng phấn nâng khoe miệng lên: "Lão đại, Tiểu Nặc ở phía Đông Moscow ước chừng cách khu chế độ quân nhân 300 cây số!"

Ở trong vùng chế độ quân nhân, Viêm Dạ Tước lạnh lùng hừ khế, Lục Tường thể nhưng chạy tới cầu kết với quân đội Nga.

Trình Du Nhiên nghe được khu chế độ quân nhân, hình như đã nghĩ tới điều gì, khoe miệng hơi nâng lên nụ cười, nói: "Tôi hơi đói bụng, đi ăn chút gì đi."

"Ừ." Viêm Dạ Tước ừm, cũng không có nhiều lời, Trình Du Nhiên liền đi ra ngoài.

Ngược lại bọn Phi Ứng có chút kinh ngạc, lúc này chị dâu thậm chí còn có tâm tình đi ăn gì đó? Xem ra thật đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Dĩ nhiên, Trình Du Nhiên sẽ không đánh trận chiến không có nắm chắc, lần này, cô cũng nên ra sức rồi!

Mà bên Tiểu Nặc, gửi hết tin tức Tiểu Nặc nhanh chóng đem máy thu thanh đổi lại thành hình dạng ban đầu, thời điểm thu hồi dây điện trong lòng đột nhiên nảy ý, đem giấu kỹ một đoạn dây nối, trên mặt mang nụ cười tà khí, lộ ra hai chiếc răng mèo, đến lúc đó xác định người nào đó tương đối xui xẻo!

Giờ phút này, ở khu quân chế quân nhân.

Đêm khuya, bên ngoài gió lạnh thấu xương, thổi cây bạch dương phát ra tiếng soạt soạt.

Trong phòng ngủ, Lục Tường mồ hôi đầm đìa nằm ở trên giường, nằm bên cạnh là một mỹ nữ Nga không mảnh vải che thân, hiển nhiên mới vừa trải qua một trận vận động kịch liệt, tuy vậy cũng khó mà tiêu hao hết về hưng phấn trong lòng ông ta, bởi vì kế hoạch của ông ta, sẽ phải thành công! Bản thân Lục Tường xuất thân từ Viêm bang, chỉ là bây giờ đã tâm của ông ta quá lớn, thể nhưng muốn lấy thân phận người họ khác cướp đoạt quyền lực người nói chuyện Viêm bang, tự nhiên đưa tới bất mãn đối với Viêm Lệnh Thiên có quyền lực khổng lồ chế mạnh, cuối cùng dưới cơn nóng giận Lục Tường trốn khỏi Viêm bang, cũng nhanh chóng nuôi dưỡng thể lực hải tặc, ở trên biển dùng thủ đoạn giết người cướp của.

Những cái này cũng không thể làm cho ông ta mất đi hứng thú đối với Viêm bang, ngược lại theo thời gian trôi qua, oán niệm trong lòng càng ngày càng mạnh, thời khắc chú ý động thái của Viêm bang, ngóng nhìn một ngày kia có thể tiếp nhận Viêm bang.

Sáu năm trước, khi ông ta biết được Viêm Dạ Tước - con trai Viêm Lệnh Thiên sẽ phải tiếp nhận vị trí người nói chuyện Viêm bang, rồi cuộc có chút

Tần Tử Duệ dĩ nhiên không hỏi đáp ông ta vấn đề này, nhủ mảy nhắc nhở: "Lục gia, nếu Viêm Dạ Tước có thể tìm thấy Kim Thượng, sợ rằng nơi này rất nhanh cũng sẽ bị phát hiện, chúng ta vẫn nên nhanh chóng chuẩn bị tốt!" Đối với phong cách làm việc của Viêm Dạ Tước, anh ta hiểu rõ vô cùng. Lục Tường không để ý đến Tần Tử Duệ nhắc nhở, bùng cả phê trên bàn lên nhấp ngụm, đột nhiên xoay đầu hướng Tần Vi hỏi: "Chất thuốc như thế nào?"

Chất thuốc có thể làm cho người ta mất trí nhớ, chẳng những cần lượng lớn dược thảo quý mà tỷ lệ thành công cũng thấp dọa người, từ lúc ông ta chuẩn bị bắt cóc Tiểu Nặc vẫn sai người điều phối, song cho tới bây giờ cũng chưa có làm ra một chút thành phẩm.

Tần Vi đã sớm chờ Lục gia hỏi anh ta, hơi có vẻ hưng phấn nói: "Lục gia, lần này chất thuốc làm vô cùng thành công, chỉ cần trải qua thêm mấy lần tinh chế nữa, là có thể trực tiếp sử dụng."

Cuối cùng cũng có tin tức tốt! Lục Tường thở phào một hơi, ngón tay không ngừng vạch đường vòng cung ở trên cốc: "Còn cần bao nhiêu thời gian?"

Tần Vi trực tiếp đem lời người phụ trách nói thuật lại: "Trước bình minh, cũng sắp đến thời gian rồi."

"Trước bình minh?" Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, rất rõ ràng cách trời sáng còn có một đoạn thời gian nữa, Lục Tường nhăn lông mày trầm tư, ông ta quả thật xem thường Viêm Dạ Tước, trước mắt biện pháp tốt nhất chính là rút lui trước, chỉ là nếu làm vậy, tính chế chất thuốc sẽ bị gián đoạn, cả thí nghiệm chỉ có thể bắt đầu lần nữa, kế hoạch của ông ta cũng kéo dài lần nữa!

Viêm Dạ Tước đáng chết, mỗi lần đến lúc mấu chốt thì đều muốn tới phá hư chuyện của ông ta!

Cẩn rằng, mặt Lục Tường kiên nghị nói: "Từ Duệ, lập tức phái người chuẩn bị, tôi muốn rừng cây bạch dương trước mặt, trở thành khu cấm Viêm Dạ Tước. Tần Vi, đi mời Tướng quân Lev tới đây, tôi hi vọng có thể bàn chút chuyện với ông ta."

"Dạ, Lục gia!" Tần Tử Duệ đi lại như gió, lập tức đi sắp xếp.

Lưới sắt tầng tầng lớp lớp, đem phong bế không gian rộng lớn chung quanh, cách mỗi mười mấy mét xa, trên lưới sắt có dòng chữ tiếng Nga thật to cùng đánh dấu tiếng Anh: dừng bước, dòng chữ điện cao áp nguy hiểm xin chờ, trên cửa chính, một bảng hiệu to tướng dựng đó, kiểu chữ hùng tráng mơ hồ lộ ra khí thế —— quân khu Leningrad!

Thời gian đã đến rạng sáng hơn bốn giờ, lúc này tất cả người gần như đều đang nằm ở trong chăn ấm áp thờ to ngủ, mà ở cửa quân khu, một luồng ánh sáng chói mắt từ đằng xa soi tới, sau đó truyền đến tiếng động cơ xe hơi vang lên.

"Ai?" Theo âm thanh chất vấn, mười chùm đèn pha khổng lồ chiếu rọi, ngay sau đó là âm thanh tạch tạch tạch nạp đạn lên nòng, hơn mười tuyến ánh sáng từ ngoại đồng thời nhắm ngay phương hướng xe hơi, chỉ cần người tới xuất hiện bất kỳ một chút khác thường, bọn họ sẽ bắn chết không chút do dự!

Cửa xe mở ra, Trình Du Nhiên tiêu sái từ trong xe chui ra, ăn xong đồ ở trong phòng hội nghị, cô liền lẹ lẹ chạy ra ngoài, cô biết, đến lúc nên tìm người kia!

Hơn sáu năm làm bác sĩ sống trong chợ đen, chỉ có hai lần cô không thu thù lao giải phẫu, một lần là ở phủ Chiang Rai nước Thái, lúc bị Viêm Dạ Tước kéo đi làm giải phẫu cho Văn Tĩnh, một lần khác, chính là người hôm nay cô muốn tìm! Mặc dù cô không được thù lao là châu báu, lại lấy được một hứa hẹn của anh ta, chỉ cần trong phạm vi anh ta có đủ khả năng, nhất định sẽ vô điều kiện giúp cô hoàn thành một chuyện, mà bây giờ, chính là thời điểm cô tới đòi lời hứa đó!

Trên gương mặt thanh tú không thấy bất kỳ vẻ khản trương nào, Trình Du Nhiên khoát tay áo, ý bảo mình cũng không mang theo vũ khí gì, cũng không nói chuyện, bởi vì, cô biết, rất nhanh sẽ có người tới đón cô.

Quả nhiên, một gã sĩ quan bộ dáng như thổ phi từ trong lưới sắt đi ra ngoài, mặt áy náy nói: "Tại hạ là quản gia Peter bên cạnh Tướng quân Nicola, Tướng quân nhà chúng tôi không biết Trình tiểu thư đến vào lúc này, có chỗ tiếp đón không được chu đáo kính xin không chê trách."

Trình Du Nhiên dĩ nhiên không thể nào để ở trong lòng, khẽ mỉm cười nói: "Không dám, kính xin Peter tiên sinh dẫn đường."

Tiến vào trong bộ phận quân khu, Trình Du Nhiên mới chính thức cảm nhận được quân khu khổng lồ, dưới bầu trời đêm đen ngòm, lều đếm không hết chạy dài không hết, tất cả lều cỏ bất luận hình dáng lớn nhỏ đều đi qua, gần như hoàn toàn là trong mô hình khắc ra, thật chính tề chia làm hơn mười đội hình sát cánh nhau.

Lều cỏ ở ngoài nằm trên đất trống, giăng khắp nơi là mười cái sân huấn luyện khổng lồ, xe tăng, xe chiến bộ binh, hỏa pháo, máy bay chiến đấu căn bản nhìn không thấy bờ, toàn bộ lẳng lẳng đứng sát ở vị trí chỉ định, nhìn ngang thành hàng, dựng thẳng nhìn thành hàng, Trình Du Nhiên thậm chí tưởng tượng thấy cảnh tượng những vũ khí có tính dã kích này đồng thời đánh ra sẽ là dạng gì.

Đúng lúc này, âm thanh Peter từ phía trước truyền đến: "Trình tiểu thư, trước mặt chính là lều trại của Tướng quân, Tướng quân đã chờ ở trong lều trại!"

Thu hồi ánh mắt ngắm nhìn, Trình Du Nhiên gật đầu một cái, bước nhanh đi vào trong lều trại.

Một cái chân mới vừa bước vào, liền nghe thấy âm thanh vô cùng quen thuộc của Nicola vang lên: "Nhiều năm không thấy, phong thái Vua Y vẫn như cũ nhỉ!"

Nicola vẫn là Nicola, ban đầu cô đồng ý cứu anh ta có một nguyên nhân trong đó, chính là thương thức tính tình tương đối thẳng thắn của anh ta.

Trình Du Nhiên hé miệng cười cười, nói: "Tướng quân Nicola, thoát nhìn tinh thần của anh cũng không tệ nhỉ."

"Ha ha, vẫn là nhờ vào y thuật cao siêu của Vua Y." Mạng của Nicola là do cô cứu, nhìn thấy vị ân nhân cứu mạng, vị tướng quân như anh ta cũng kính trọng mấy phần, khoát tay áo, mời Trình Du Nhiên ngồi xuống, tiếp tục nói: "Không biết Vua Y tiến đến là vì chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Bạn tốt hùng mạnh

Trình Du Nhiên ngồi ở trên ghế, nhân nhạ mở miệng: "Tướng quân cũng nên đoán được mục đích tôi tới đây, không biết Tướng quân Nicola có giữ lời hứa năm đó hay không?"

Thời điểm đối mặt với người khác, liền khôi phục vẻ mặt lạnh lùng của Vua Y, thật ra thì ban đầu đáp ứng cứu anh ta, cũng không nghĩ tới sẽ muốn anh ta làm tròn lời hứa, cũng chỉ thuận miệng nói thôi, nhưng hôm nay liên quan đến an nguy của Tiểu Nặc, cô cũng không thể không nhắc đến yêu cầu hứa hẹn ngày trước.

"Năm đó bản Tướng quân hứa hẹn, chỉ cần có thể ở trong phạm vi năng lực của bản Tướng quân thì nhất định sẽ làm được thay Vua Y." Nicola luôn luôn là người thẳng thắn, cũng hết sức trọng nghĩa khí trọng hứa hẹn, điểm này, cũng là điểm Trình Du Nhiên tán thưởng năm đó.

Dừng lại một chút, Nicola mở miệng hỏi: "Chỉ là, không biết cái gì làm khó Vua Y, cần bản Tướng quân ra mặt."

"Cứu một bé trai hơn sáu tuổi." Hiện tại cô ở chỗ này, cũng là nghe được Bôn Lang nói Lục Tường ở khu chế độ quân nhân nên cũng rất khó giải quyết, dù sao, Viêm Dạ Tước lợi hại hơn nữa, cũng không thể trực tiếp chạy đi đối đầu với quân đội, cho nên, cô nghĩ tới Nicola cũng là quân nhân, thừa dịp nói ẩn cái gì thì đi đến nơi này.

"Không dối gạt Tướng quân, bé trai là con trai tôi, hiện tại đang bị giam ở đây, phía Đông của Tây Moscow cách khu chế độ quân nhân 300 cây số."

Hóa ra Vua Y có con trai? Cái này thật đúng là khiến Nicola kinh ngạc, nhưng sau khi nghe cô nói địa điểm xong, sắc mặt có chút nặng nề, làm chỉ huy tối cao quân khu Leningrad, anh ta dĩ nhiên biết sự tồn tại khu quân chế, trên thực tế, chỗ kia là thuộc phạm vi anh ta quản lý, nhưng quan chỉ huy nơi đó là Lev, không thuộc cùng một tập đoàn trận doanh với anh ta, vì vậy cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

"Vì sao con cô bị bắt đến chỗ đó? Tôi nói thật, quan chỉ huy nơi đó là Lev, cũng không thuộc một tập đoàn trận doanh với tôi, cho nên, chuyện này. . . ."

"Nói vậy là Tướng quân cũng không cách nào thực hiện lời hứa năm đó?" Thật ra thì, cô cũng không rõ ràng vấn đề quân sự, nhưng lại có thể nhìn ra Nicola đang do dự, cô cũng không ngờ chuyện này khó như thế?

"Dĩ nhiên không, Nicola tôi luôn luôn hết lòng tuân thủ lời hứa với người ta, chuyện này thật có chút khó giải quyết, chỉ là. . . ."

Nicola còn chưa nói xong, quản gia phía ngoài vội vã đi vào, nói: "Tướng quân, khách của ngài tới."

Quản gia thật đúng là buồn bực, tối hôm nay người tìm tướng quân thật nhiều, mặc dù không quá rõ thân phận của vị tiểu thư này, nhưng hiện tại thân phận vị khách tới đây ông ta không thể không biết, cho nên, mới có chút khiếp sợ và kinh ngạc.

Vậy mà, lúc lời quản gia mới vừa dứt, vị khách đã nện bước chân ung dung đi vào.

Nicola cũng còn không kịp mở miệng phân phó ông ta sắp xếp cho khách trước, cũng đã thấy được người đi tới, lập tức cười tiến lên: "Anh bạn cũ, đã lâu không gặp."

Nói xong, đôi tay đưa ra sẽ phải cho đối phương một cái ôm thật chặt, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ thờ ơ hờ lạnh lùng của đối phương, mới bạo dạn nhún vai một cái, tình bằng hữu nhiều năm, anh ta đương nhiên biết tính tình vị bạn cũ này, cười nói: "Anh vẫn còn như vậy, không trách được nhiều năm qua vẫn không có phụ nữ, nhưng mà hôm nay anh thật đúng là tới đúng dịp, chỗ tôi vừa lúc có một vị mỹ nữ, tiến cử cho anh thử xem!"

Anh ta biết anh bạn cũ không thích đến gần phụ nữ, vốn muốn sắp xếp tại chỗ khác trước, nhưng cứ thế đụng phải, cũng chỉ có thể lái miệng nói.

Vậy mà, vị mỹ nữ mà anh ta mở miệng nói tới mặt hiện tại đang cứng đờ, vừa lúc thấy bóng dáng quen thuộc đi tới chính là, Viêm Dạ Tước!

Tại sao anh sẽ xuất hiện ở nơi này, hơn nữa cùng nhau đi tới, binh lính cũng hết sức lễ phép, cuối cùng, ngay cả vị Nicola cũng khuôn mặt tươi cười hết sức chào đón, còn mở miệng gọi anh là bạn cũ.

Anh thật đúng là tồn tại tri kỷ ở năm sông bốn biển, chỉ là, chính mình bị phát hiện rồi đi, xem ra, Viêm Dạ Tước lại dùng mặt lạnh đối đãi với cô rồi.

Ngay tại lúc này, bàn tay Viêm Dạ Tước bao trùm lên đầu cô, thân nhiên nói: "Hóa ra em tới đây."

Rất kỳ tích, vị lão đại Viêm này thế nhưng không tức giận, bởi vì, anh biết, cô cũng không rời đi, mà đang nghĩ biện pháp phối hợp với anh cứu Tiểu Nặc.

Mà bọn họ, cùng nghĩ tới một người.

Người này chính là Nicola, chỉ là, vào giờ phút này Nicola thấy anh bạn cũ thế nhưng có hành động thân mật với Trình Du Nhiên, trên mặt là kinh ngạc, ngoài ra có khiếp sợ, vẫn không quên mở miệng hỏi: "Tước, cậu biết Vua Y?"

"Cô gái của tôi." Viêm Dạ Tước bình tĩnh khạc ra bốn chữ này, nhưng mà lại như là đang tuyên bố quyền sở hữu của mình, mang theo kiên quyết anh quen có.

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, dù là thế cũng không cần trực tiếp vậy chứ.

Nhưng là, ở trong suy nghĩ của Viêm Dạ Tước, phải trực tiếp như vậy, anh cũng không muốn Nicola có ảo tưởng gì.

Nicola thật đúng là không dám có ảo tưởng gì, nhưng nghe Viêm Dạ Tước không e dè nói ra Trình Du Nhiên chính là cô gái của anh thì loại cảm giác đó, kích động giống như là rốt cuộc thấy được bạn tốt nhiều năm có một nửa kia, vội vàng mang theo tiếng cười: "Tước, chúc mừng cậu, rốt cuộc chuẩn bị lấy vợ rồi, tôi chờ uống rượu mừng, chỉ là, bây giờ vội nên uống rượu tôi chuẩn bị trước, đi thôi, chúng ta đi phòng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện."

Nicola nhiệt tình mở miệng, Viêm Dạ Tước không tiện cự tuyệt, lôi kéo Trình Du Nhiên đi tới phòng ăn.

Trình Du Nhiên có chút ngượng ngùng bởi vì lời Nicola nói, nhú nhú mày, nhưng vẫn đi theo đám bọn anh đến phòng ăn. Ngồi ở trên bàn ăn, Trình Du Nhiên nhìn hai bọn họ, trong lòng rất là tò mò, một là Tướng quân quân đội, một là lão đại hắc đạo, hai người này dính líu quan hệ thế nào?

Trên thực tế, hai người hoàn toàn có thể nói là đánh ra tình bằng hữu!

Khi đó, bên trong Viêm bang có anh em chú bác nghi ngờ nhau, ngoài có thể lực đến từ khắp nơi chống lại, mà Nicola, chính là người hung nhất chống lại Nga lúc ấy!

Anh ta vô cùng không hài lòng đối với kế hoạch đặt hàng do Viêm Dạ Tước làm ra, nhiều lần lấy cớ gây chuyện với Viêm bang, Viêm Dạ Tước không nói hai lời, đi tới Nga đấu tròn ba ngày với anh ta, bất luận là quyền cước đao kiếm súng ống, hay lực chiến hải chiến không chiến, anh ta đều bại hoàn toàn ở trong tay Viêm Dạ Tước, rồi mới chân chính tâm phục khẩu phục Viêm Dạ Tước.

Hai người không đánh nhau thì không quen biết, những năm này Viêm bang buôn bán cùng quân đội Nga, Nicola ở một bên cũng bỏ khá nhiều công sức, lần trước chuyện quân hòa bị đổi, chính Nicola thông báo cho Daniel đầu tiên!

"Tước, lần này cậu tới Nga không phải là vì chuyện con của Trình tiểu thư chứ?" Mới vừa nghe được Trình Du Nhiên nói, biết thêm quan hệ của hai người, sau đó liền suy đoán như vậy, chỉ là, trong lòng anh ta cũng bắt đầu buồn bực, đứa trẻ phải cứu là con trai Trình Du Nhiên, như vậy có quan hệ gì với Viêm Dạ Tước chứ?

"Đó là con trai tôi." Giọng Viêm Dạ Tước vang lên trầm thấp, cũng không e dè nói ra, bởi vì, anh tin tưởng anh bạn cũ này, "Lục Tường cũng tham dự chuyện này."

Cái gì? Anh ta vẫn còn đang hoài nghi, hiện tại liền lấy được đáp án, bọn họ, bọn họ ngay cả đứa bé cũng đã có.

"Tước, cậu quá không đặt đến một trình độ nào đó rồi, có phụ nữ, có con trai, hiện tại mới nói cho tôi biết."

"Lục Tường cũng tham dự chuyện này."

Nicola nghe lời nói kế tiếp của Viêm Dạ Tước, sắc mặt nhất thời trầm xuống, "Lại là lão ta!"

Đối với ân oán hơn sáu năm của hai người, Nicola cũng biết không ít, bàn tay nặng nề vỗ vào trên bàn, truyền ra một tiếng vang bộp.

Chỉ là ngay sau đó, Nicola ngẩng đầu hỏi: "Cậu nói là, Lục Tường cầu kết cùng Lev?" Trong âm thanh rõ ràng có chút kích động.

Mặt Viêm Dạ Tước vẫn như cũ không chút biến đổi, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, không có động tĩnh.

"Đây đối với chúng ta mà nói là một tin tức tốt!" Mặt Nicola hưng phấn nói: "Xem ra chúng ta lại phải hợp tác lần nữa rồi!"

Nicola vẫn luôn muốn kéo Lev xuống, chỉ là đều đang tìm một cơ hội thích hợp, mới vừa nghe Trình Du Nhiên nói, anh ta đang nghĩ biện pháp làm thế nào có thể quây lớn việc này, vào lúc này, ngay cả nháo lớn cũng tiết kiệm, trực tiếp giải quyết là tốt rồi.

Nói xong, bọn họ liền lập tức lên đường, nói thế nào thì đứa bé kia cũng là con trai của Viêm Dạ Tước cùng Trình tiểu thư, chuyện này không thể chậm trễ được.

Mà sự kiện có Nicola gia nhập, liền trở nên đơn giản hơn nhiều.

Lúc này, sáng sớm, mặt trời còn chưa nhô lên, tiết trời đã sớm sáng choang, một đêm Lục Tường không ngủ, mắt đang lim dim trong đại sảnh hội nghị, liền nghe thấy một thuộc hạ vào thông báo nói: "Lục gia, Tướng quân Lev nói có khách quý quang lâm, mời đến doanh trại quân đội một chuyến."

Lục Tường đang tới lúc gấp rút ngóng chờ nhìn chất thuốc hoàn thành, đột nhiên bị quấy nhiễu nên có chút không vui, chau mày lại hỏi: "Ai tới, nhất định là tôi tự mình đi trước?"

"Nghe nói là người quân khu Leningrad, cụ thể là người nào thì không rõ lắm."

Quân khu Leningrad? Lục Tường nheo mắt, trong lòng hình như cảm giác có chuyện lớn sắp xảy ra, chỉ là vừa nghĩ tới Tần Tử Duệ bày ra thiên la địa võng, cùng Lev đồng ý với điều kiện của mình, nghi ngờ đáy lòng nhất thời biến mất vô ảnh vô tung, hẳn là nguyên nhân một đêm ông ta không ngủ rồi!

"Nói với người đi theo, tôi rửa mặt xong, lập tức tới ngay." Nếu là khách quý, Lục Tường dĩ nhiên không thể lấy hình tượng qua đó.

Trong doanh trại lính, mặt Lev nịnh hót cười nói: "Tướng quân Nicola có điều kiện đến thị sát, thật là vinh hạnh cho Lev, đợi chút nữa Lev nhất định phải lĩnh giáo phương pháp luyện binh của Tướng quân."

"Nói hay lắm." Nicola cười ha ha nói: "Tướng quân Lev vốn là một thành viên quân khu Leningrad của tôi, phương pháp luyện binh dĩ nhiên phải tham khảo lẫn nhau rồi!"

Trong lòng Lev xao động, đối với việc Nicola đột nhiên đến, ông ta cảm giác có chút bất ngờ, lại nói người nào không biết ông ta là tai mắt nằm vùng bên cạnh Nicola, bây giờ lại còn nói cái gì mà ông ta là một thành viên quân khu Leningrad, rốt cuộc lão này có ý gì?

Cười gượng hai tiếng, tạm thời đem nghi ngờ ở đáy lòng đè xuống, lúc này một người lính đi vào báo cáo: "Tướng quân, Lục gia đã đến."

"Mời ngài ấy vào!" Trong nội tâm Lev vui vẻ, lão hồ ly Lục Tường kia quý kẻ đa đoan nhiều hơn ông ta, như thế này, coi như Nicola có âm mưu gì thì lão ta cũng có thể tiếp được, chỉ là ông ta không chú ý tới, nghe được hai chữ Lục Tường, sau lưng Nicola, mấy binh sĩ mặc quân phục dày cộm nặng nề đồng thời cúi đầu thấp xuống một chút.

"Vị này chính là Lục Tường tiên sinh mới vừa rồi tôi nhắc tới với Tướng quân, lần này tới chính là cảm thấy vô cùng hứng thú đối với chuyện buôn bán với quân đội chúng ta, Tướng quân không ngại trao đổi cùng ngài ấy một chút chứ!" Ngay sau đó Lev nhanh bước tới bên cạnh Lục Tường, lôi kéo tay ông ta nhiệt tình nói: "Lục tiên sinh, đây chính là quan chỉ huy cao nhất quân khu Leningrad của chúng tôi, Tướng quân Nicola!"

Lục Tường cười sang sảng, lập tức làm cho người ta cảm giác tương đối thân thiết, hơi rút bả vai, mặt tôn kính nhìn hướng Nicola: "Tướng quân Lev nhắc tới đại danh của Tướng quân Nicola mấy lần, hôm nay Lục Tường có thể nhìn thấy, thật là vinh hạnh ba đời!" Nicola hừ lạnh, cũng không trả lời Lục Tường, quay mặt sang, cặp mắt sắc bén nhìn về phía Lev, sắc mặt không tốt hỏi: "Tướng quân Lev, xin hỏi quy định ở trong quân đội của tôi, cấu kết với hải tặc là có tội danh gì?"

Lev không ngờ Nicola sẽ gây khó dễ vào lúc này, nhưng mà mặt vẫn khí phách nói: "Tôi không hiểu rõ Tướng quân Nicola đang nói cái gì, Lục Tường tiên sinh chỉ là người làm ăn, cũng đã từng trợ giúp rất lớn cho quân đội chúng ta!"

"Anh là nói quân hỏa lần trước bị người động tay động chân ư?" Nicola cau mày quát lên: "Phá hư buôn bán của quân đội, anh biết có bao nhiêu tội danh không, Tướng quân Lev, chỉ sợ sau này anh chưa chắc có thể giữ được người đấy?"

"Nicola, anh tốt nhất nên hiểu rõ, nơi này chính là địa bàn của tôi, nếu như anh có thể thu hồi lời vừa rồi, tôi có thể xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nếu không——"

"Nếu không sẽ như thế nào?" Nicola cười lạnh: "Anh có thể xem thử, bên ngoài có còn người của anh nữa hay không?"

"Anh ——" Sắc mặt Lev đột nhiên biến đổi, không cam lòng quát lên: "Người đâu!"

Bên ngoài lều trại yên tĩnh không có chút tiếng vang nào, đột nhiên như tất cả mọi người đều mất tích, khiến sắc mặt Lev càng trở nên khó coi.

"Viêm Dạ Tước, là mấy giờ rồi quý?" Lục Tường đột nhiên hướng binh lính sau lưng Nicola kêu lên, chỉ có sát thủ trải qua huấn luyện đặc biệt, mới có thể không tiếng động thanh trừ binh lính phía ngoài, đồng thời ở trong mắt Lục Tường, người hiện tại có thể làm như vậy, cũng chỉ có Viêm Dạ Tước!

"Lục Tường, đúng lúc nên chấm dứt rồi." Âm thanh lạnh lùng vang lên ở trong đoàn binh lính, theo mũi lính vừa dầy vừa nặng lấy xuống, lộ ra bóng dáng đám người Viêm Dạ Tước, Trình Du Nhiên, Bôn Lang.

"Viêm Dạ Tước, xem ra tao thật sự là xem nhẹ mày rồi!" Lục Tường tỉnh táo đứng ở chỗ đó, trong mắt cũng không có vẻ sợ hãi, mặt đùa cợt nói: "Mày thật sự cho rằng lần này mày thắng chắc sao?"

"Lão già, nếu như ông đang đợi bộ đội cứu viện của Tần Tử Duệ thì tôi thấy ông nên bỏ cái ý nghĩ đó đi!" Bôn Lang hừ lạnh, súng lục chỉ hướng mi tâm của Lục Tường, trước khi đến, lão đại đã sắp xếp xong xuôi tất cả kế hoạch, chẳng những có thể hạ gục người của Lục Tường, Tướng quân Nicola cũng có thể ăn trọn khu chế độ quân nhân, đến lúc đó chỉ cần một tội danh cấu kết hải tặc là đủ rồi.

"Tần Tử Duệ, dĩ nhiên chỉ là thứ nhất!" Trên tay Lục Tường đột nhiên có một cái điện thoại nhỏ, âm thanh âm trầm lộ ra đầy tà khí: "Đây chính là thứ hai!"

Nói xong, ngón tay đưa ra nhẹ nhàng nhấn một cái trên đó, Viêm Dạ Tước không nói hai lời, ôm lấy Trình Du Nhiên né tránh, bởi vì mới vừa rồi, anh nghe được một bên bàn truyền đến tiếng vang tích tích, đó là âm thanh bom đã khởi động.

Quả nhiên, tiếng nổ bùng nổ không lồ đột nhiên vang lên, ai cũng sẽ không nghĩ tới, Lục Tường thể nhưng điên cuồng đến mức dám đặt bom ở trong trại lính chỗ lều trại của Lev, chỉ sợ rằng đối với đồng minh duy nhất của ông ta, ông ta cũng căn bản không tin!

Thật may là vị trí nổ mạnh cách mọi người khá xa, hơn nữa Lục Tường hẳn là sợ bị phát hiện, chỉ cài đặt một quả lựu đạn mini mà thôi, mặc dù đầu mọi người đầy bụi đất, nhưng không có thương vong.

"Đuổi theo." Thấy Lục Tường đã biến mất khỏi trong lều trại, Trình Du Nhiên cùng Viêm Dạ Tước gần như đồng thanh mở miệng nói, hai người nhanh chóng bỏ chạy, phóng ra bên ngoài lều trại.

Vừa tới cửa, chỉ thấy Lục Tường đang muốn đi lên một chiếc xe quân dụng chạy trốn, Viêm Dạ Tước bóp cò, đạn gào thét mà qua.

Vang một tiếng "pằng", cuối cùng có một viên đạn ghim vào trên cánh tay Lục Tường, chỉ là cùng lúc đó, Lục Tường cũng thành công chui vào trong xe, xe khởi động, nhanh chóng đi mất.

"Viêm Dạ Tước, lên xe!" Khác với Viêm Dạ Tước, Trình Du Nhiên ra ngoài trước hết nghĩ tới chính là tìm xe hơi, cũng may, nơi này không có thứ gì, nhưng xe hơi thì cực nhiều.

Thấy Viêm Dạ Tước nhảy lên, Trình Du Nhiên thuận thực chuyển lái, dưới chân đạp cần ga, xe hơi kêu to một tiếng, phun ra một làn khói, nhanh chóng đuổi theo hướng Lục Tường.

"Theo sát ông ta." Nhìn xe Lục Tường phía trước mặt, Viêm Dạ Tước chau mày lại, đối với anh mà nói phá hỏng bánh xe đối phương dễ dàng, nhưng bọn anh cần Lục Tường còn sống để tìm Tiểu Nặc, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn ông ta chạy trốn trước mặt.

Trình Du Nhiên không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm hướng Lục Tường, tay lái không được thay đổi xe hơi tiến thẳng về phía trước, bỏ lại từng cây bạch dương ở đằng sau.

Lần này, bất luận thế nào, cũng không thể để Lục Tường chạy thoát!

Lục Tường hình như phát hiện sự tồn tại của hai người Trình Du Nhiên, lập tức chui một đầu ra từ cửa sổ xe hơi trên nóc xe, trên tay cầm súng máy nhanh chóng bắn càn quét qua.

Trình Du Nhiên luôn luôn tay mắt lạnh lẽo, cả người nằm ở trên tay lái, nhưng vẫn lái xe bình thường.

Đồng thời, Viêm Dạ Tước dùng súng bắn vỡ cửa xe bên trái, thò người ra ngoài, tiếng súng lục nổ bùng nổ liên tục truyền đến, vừa phun ra đạn súng máy đột nhiên tịt ngòi, tay súng mềm nhũn nằm ở nóc xe hơi, máu tươi chảy ròng ròng.

"Lục gia!" Bên ngoài rừng bạch dương, hai chiếc xe đang đợi thấy Lục Tường chạy như điên tới, nhất thời lớn tiếng hô.

"Ngăn cô ta lại!" Lục Tường đi xuyên giữa hai chiếc xe mà qua, chạy thẳng tới phòng tối nhất Tiểu Nặc, đồng thời lớn tiếng hô phía sau lưng.

Sau khi tài xế hai chiếc xe nghe được, lập tức đạp chân ga, một trái một phải đánh tới phía hai người Trình Du Nhiên, thế nhưng nghĩ bằng vào cạy mạnh giết chết hai người. "Em chỉ cần để ý tới lái xe thôi." Viêm Dạ Tước trầm giọng nói.

Trình Du Nhiên lập tức điều chỉnh phương hướng bánh xe nhắm ngay chiếc xe bên phải, cô biết, Viêm Dạ Tước có thể nói ra lời này, cũng chứng minh anh có thể giải quyết.

Giờ phút này, Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng, súng lục huy động liên tục lần nữa, nhắm ngay bánh xe chiếc xe hơi bên trái, chạy xe hơi lao cực nhanh bánh xe phía trước đột nhiên thiếu chỗ đỡ với mặt đất, nhất thời, lật sang một bên.

Đối với chiếc xe hơi phía bên phải đã vọt tới trước mắt, Trình Du Nhiên không tránh không né, vẫn tiếp tục duy trì tốc độ bình thường đón đầu đụng vào.

Vào lúc sắp đụng vào nhau, chân phải trực tiếp đạp cần ga hết cỡ, chột xoay vô lăng, xe vọt tới giống như tên rời cung, chỉ là phần đuôi bị đụng chút ít, mà xe hơi đối phương, bởi vì Trình Du Nhiên tránh nhanh ra, thẳng tắp đụng vào một gốc cây bạch dương cao lớn.

Vậy mà chính ở một chút trở ngại này, Lục Tường đã từ trong xe chui ra, xông thẳng vào trong phòng tối.

Lúc này, đã không cần có nói bất luận cái gì, chột giẫm thẳng xe, hai người gần như đồng thời nhảy xuống từ trên xe, phóng tới hướng bóng dáng Lục Tường đã biến mất.

"Viêm Dạ Tước, mày thật đúng là đuổi tận cùng không buông tha!" Trong phòng tối, Lục Tường dùng súng chỉ vào đầu Tiểu Nặc, mặt âm hiểm cười nói: "Đáng tiếc cho dù mày có thể đuổi theo cũng không làm được gì, trên tay tap vẫn nắm chắc lá bài như trước!"

"Thả thẳng bé ra, tôi có thể tha ông một mạng." Trong bóng tối đen nhánh của Viêm Dạ Tước ẩn chứa sát khí vô tận, đây đã là nhượng bộ lớn nhất anh có thể làm được.

Lục Tường hắc hắc, cười lạnh một tiếng: "Viêm Dạ Tước, mày hình như còn chưa rõ tình cảnh bây giờ của mình, để súng xuống, nếu không tao sẽ giết nó!"

"Đề súng xuống, nếu không tao sẽ giết cô ta!" Cùng là một giọng nói vang lên trong đầu Viêm Dạ Tước, tựa hồ đang nhắc nhở anh, nếu như không vứt bỏ khẩu súng, thật sự sẽ xảy ra chuyện đáng sợ nào đó.

Viêm Dạ Tước đem súng lục vứt trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng dường như muốn đông cứng không gian: "Thả thẳng bé."

Lục Tường cười lạnh hai tiếng, nói: "Xem ra mày đã có kinh nghiệm, nếu như sáu năm trước mày cũng có thể nghe lời như vậy, cũng sẽ không xảy ra chuyện về sau rồi!"

Sáu năm trước? Chuyện về sau? Viêm Dạ Tước nhú chặt chân mày, trong đầu hình như có đồ vật gì đó bị quên lãng, nhưng thế nào cũng nhớ không nổi.

Tiểu Nặc bị Lục Tường khống chế ở trong tay, nhất thời khiến Trình Du Nhiên giật dử nói: "Lục Tường, đầu gì ông cũng được coi là nhân vật trí dũng kiệt xuất trong hắc đạo, dùng một đứa bé tới uy hiếp người ta coi là bản lĩnh gì!"

"Bản lĩnh?" Mặt Lục Tường khinh bỉ nhìn Trình Du Nhiên một cái: "Hiện tại mạng nhỏ của chúng mày đang do tay tao khống chế, đây chính là bản lĩnh! Năm đó nếu không phải Viêm Lệnh Thiên đủ hèn hạ, lão ta làm sao có thể ngồi lên vị trí chủ Viêm bang, hôm nay Viêm Dạ Tước làm sao có thể trở thành người nói chuyện?"

"Viêm Dạ Tước, lãnh khốc trước kia của mày đã đi đâu rồi, năm đó Viêm Lệnh Thiên có thể trở mặt nhìn vợ mình chết dưới súng của tao mà cũng không oán không hỏi, so với lão ta, mày còn kém xa!"

Trơ mắt nhìn chết dưới súng của tao?

Chân mày Viêm Dạ Tước nhú càng ngày càng chặt, sắp vặn thành một núi nhỏ, từng hình ảnh mơ hồ thoáng qua trong đầu anh, hết lần này tới lần khác đều không bắt được!

"Viêm Dạ Tước, nếu tao để cho nó chết ở trước mặt mày, mày sẽ có cảm giác gì nhỉ?"

Viêm Dạ Tước, nếu tao để cho nó chết ở trước mặt mày, mày sẽ có cảm giác gì nhỉ? Âm thanh xuất hiện lần nữa, đầu Viêm Dạ Tước đau nhức vô cùng, nhú nhú mày, nói: "Ông mà dám động đến một cọng tóc gáy của thằng bé, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông."

"Những lời này mày đã nói lần thứ hai rồi, bây giờ tao còn nhớ, năm đó mẹ mày chết ở trước mặt mày, thời điểm đó mày máu lạnh dường nào, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng vì tên tiểu quỷ này mà đưa mình tới cửa, người nổi nghiệp mà Viêm Lệnh Thiên xem trọng, cũng chẳng qua là như thế! Lão ta tốn nhiều tinh lực làm cho mày quên, ha ha."

Những lời này khiến sắc mặt Viêm Dạ Tước càng ngày càng tối, mà Trình Du Nhiên nghe được rất rõ ràng, đây là chính là chân tướng sáu năm trước sao?

"Hôm nay, tao sẽ khiến cho đứa bé này đi cùng mẹ mày!" Nói xong, Lục Tường truyền đến mấy tiếng cười cuồng vọng.

Vậy mà, thời điểm ông ta đang muốn bóp cò súng, đột nhiên cảm thấy một dòng điện từ truyền đến, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, ngón tay căn bản không dùng ra một tia sức lực, súng lục bóp một tiếng rơi trên mặt đất.

Ngay sau đó, một âm thanh non nớt vang lên: "Lão già, ông quá dài dòng!"

Mà người nói chính là Tiểu Nặc vốn đang hôn mê, vào lúc này, thế nhưng mở mắt, nhếch miệng lên cười tà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bộ dạng ghen

Âm thanh non nớt này phá vỡ không khí khẩn trương căng thẳng!

Dù thế nào Lục Tường cũng không nghĩ ra cậu nhóc này đã tỉnh, sắc mặt trầm xuống, mặc kệ tỉnh hay ngủ, hôm nay tiểu quỷ này cũng không thể rời bỏ số chết ——

Nghĩ vậy, ngón tay Lục Tường vừa động, đang muốn bóp cò súng, đột nhiên cảm thấy một dòng điện từ chân truyền lên, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, ngón tay căn bản không sử dụng được chút sức lực nào.

Mà dòng điện này tuyến dòng điện trong máy thu thanh lúc trước Tiểu Nặc dùng truyền tin cho mẹ, sau đó dây điện trải qua cu cậu gia công, giữa dây điện phát ra dòng điện không thể khiến người toi mạng, nhưng chỉ cần liên thông ở chung một chỗ, trong nháy mắt có thể làm cho người ta tê dại.

Hừ, cu cậu đã nói rồi, lão già này quá nhiều lời, nên nghỉ một chút rồi.

Tiểu Nặc nhếch miệng cười gian, hiện tại thật đúng lúc, thân thể nho nhỏ bò dậy thật nhanh, chạy đi hướng mẹ cùng lão đại Viêm.

Rốt cuộc cu cậu có thể trở về bên cạnh mẹ rồi!

Vậy mà, vừa lúc đó, tay Lục Tường rút súng từ sau hông ra, hừ, tiểu quỷ này cho rằng như vậy là có thể tránh được à?

Vào lúc ông ta muốn bóp cò súng lần nữa, Viêm Dạ Tước không có dư thừa suy nghĩ, bay người về phía Tiểu Nặc chạy đến, không để ý tới thương thế sau lưng mình, cánh tay duỗi ra, đem thân thể nho nhỏ ôm vào trong ngực mình, xoay người, hai cánh tay nhốt chặt, dùng tấm lưng dày rộng ngăn trở nguy hiểm.

Trong sáu năm, anh đã không làm bất cứ chuyện gì mà một người ba nên làm, cũng không biết sự hiện hữu của cu cậu, lần này, anh không phải lấy thân phận lão đại, không phải lấy bất kỳ thân phận nào khác, mà lấy thân phận người ba!

Vào lúc xoay người dùng thân thể mình che chắn cho Tiểu Nặc, ánh mắt chợt lóe lên, liền thấy Trình Du Nhiên.

Trong tay cô cầm súng, trong lòng hết sức trấn định, nghĩ tới cảm giác nổ súng Viêm Dạ Tước dạy cô.

Ừ, chính là loại bình tĩnh này, cô không thể để cho Lục Tường tổn thương Tiểu Nặc, cũng không cho phép ông ta làm hại Viêm Dạ Tước!

Một giây kế tiếp, bóp cò súng không chút do dự, đạn thoát ra khỏi họng súng, tay nổ súng bắn tới hướng Lục Tường——

Nếu vào giờ phút này, có người ở bên quan sát, vô luận từ góc độ nào, cũng sẽ làm cho người ta thấy bọn họ phối hợp hoàn toàn ăn ý, Viêm Dạ Tước cứu người, Trình Du Nhiên nổ súng.

Chỉ có bọn họ biết, đây chỉ là ăn ý trong nháy mắt, không có đoán trước cùng thương lượng, cũng không có bất kỳ chuẩn bị nào.

Tiểu Nặc cũng rõ ràng kỹ thuật bắn của mẹ không chính xác bao nhiêu, nhưng một phát súng này lại vững vàng đánh trúng tay phải muốn bóp cò súng của Lục Tường, đạn xuyên thấu, máu tươi bắn ra bốn phía!

Súng rơi xuống đất lần nữa, mặt Lục Tường tái nhợt, lúc này trong tay ông ta không có bất kỳ vũ khí nào, chẳng lẽ thật sự kết thúc ở nơi này sao? Sẽ không!

Trình Du Nhiên nhủ mảy, tựa hồ đang đắc ý hướng con trai và Viêm Dạ Tước về kỹ thuật bắn một phát trúng đích của mình.

Vậy mà, vừa lúc đó, Viêm Dạ Tước ôm Tiểu Nặc, tay trái nắm lấy tay cầm súng của Trình Du Nhiên, không có bất kỳ dừng lại, cứ thế bóp cò súng

Tiểu Nặc thuận thế dùng hai tay che kín cặp mắt của mình, nghĩ thầm, lão già dài dòng này sẽ xong đời rồi!

Trình Du Nhiên còn chưa kịp nhìn, chỉ cảm thấy tay Viêm Dạ Tước bao bọc tay cô, nả một phát súng, một súng này chính xác là đi nơi nào cô cũng không biết, cũng không muốn biết.

Đạn bay vút ra ngoài lần nữa, không hề sai lệch bắn trúng mi tâm Lục Tường, phẳng ——

Lục Tường không có bất kỳ gãy gập liền té xuống phía sau, tất cả chung quanh khôi phục yên tĩnh.

Nhưng một giây kế tiếp phần yên tĩnh này lại bị âm thanh trầm thấp của Viêm Dạ Tước đánh vỡ, "Lập tức rời đi!"

Trình Du Nhiên không có nhìn Lục Tường, liền theo Viêm Dạ Tước bước nhanh rời đi, Viêm Dạ Tước đi ở phía trước cảm thấy động tác của cô quá chậm, cau mày, đưa tay lôi cô, cũng nhanh chạy ra bên ngoài.

Trình Du Nhiên không biết tại sao Viêm Dạ Tước lại đi vội vã như vậy, nhưng sau đó nghe được một tiếng nổ mạnh vang lên, cô mới biết, thì ra là Lục Tường đã đặt bom ở trong đó.

Xác thực, với tính tình của Lục Tường, vì muốn đẩy Viêm Dạ Tước vào chỗ chết, tuyệt đối cũng không để ý đến tính mạng mình.

Nhưng cuối cùng, ông ta vẫn vì tính toán sai, Viêm Dạ Tước cùng bọn họ đều hoàn hảo đứng ở bên ngoài, mà người rời đi, chỉ có ông ta!

Nhìn lửa mạnh cháy bùng hực, mấy ngày này bốn ba cuối cùng cũng kết thúc, Lục Tường đã vui thân ở trong biển lửa.

Tiểu Nặc nhảy xuống từ trong ngực Viêm Dạ Tước, cu cậu nhanh chóng tiến lên kéo tay mẹ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn có mấy vết thương.

Trình Du Nhiên cúi đầu, lo lắng hỏi: "Tiểu Nặc, không có bị thương ở đâu chứ?"

"Không có, trên mặt cũng chỉ có vết thương nhỏ." Cu cậu nhếch miệng cười gian, thờ dài trong lòng, rốt cuộc có thể trở lại bên mẹ rồi.

Bây giờ Trình Du Nhiên mới yên tâm cười cười, đưa tay sờ sờ đầu cu cậu, nói: "Yên tâm, có mẹ ở đây, con có thể khôi phục khuôn mặt nhỏ anh tuần rất nhanh."

Chỉ là, cô rõ ràng, thương thế của Viêm Dạ Tước lại hết sức khó giải quyết, quay đầu nhìn về phía Viêm Dạ Tước, nhìn thấy tơ máu trong mắt anh, là một mối bận tâm ngày này, anh thế nhưng chưa ngủ một giấc thật ngon.

"Mẹ." Âm thanh non nớt của Tiểu Nặc kéo suy nghĩ của Trình Du Nhiên về, một đôi mắt to long lanh nhìn cô, hỏi "Tại sao bọn họ nói, lão đại Viêm là ba con?" Vài ngày qua, cu cậu vẫn giả bộ ngủ, nghe bọn họ nói mình chính là con trai của Viêm Dạ Tước, lúc ấy trong lòng hết sức buồn bực.

Trình Du Nhiên bị con trai hỏi như thế, nhất thời không biết nên giải thích làm sao, vấn đề mặt mũi rất nghiêm trọng, có thể không trả lời hay không?

Vậy mà, vào lúc đang giãy giụa, liền thấy cặp mắt lạnh lẽo kia.

Viêm Dạ Tước cũng đang nhìn cô, ánh mắt kia hình như muốn cắn nuốt cô, nếu như cô không trả lời, anh tuyệt đối sẽ xé rách cô.

Trình Du Nhiên nuốt nước miếng, trong lòng suy nghĩ, mặt thể diện ở trước mặt con trai cũng không sao, dù sao vẫn phải nói, vì vậy, cúi đầu, hít sâu một hơi, đang muốn mở miệng.

Mấy chiếc xe quân dụng lao vút tới đây, dừng ở trước mặt bọn họ, chính là bọn Bôn Lang đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Lão đại, bên kia đã xử lý hoàn tất." Bôn Lang mặc trang phục quân sự, sau lưng còn thắt súng mà lúc hành động anh ta không thể thiếu.

Phi Ứng cùng Đan Hùng cũng đi tới, trên người còn lưu lại dấu vết khói lửa chiến tranh, Đan Hùng đi tới trước mặt lão đại, hỏi báo tình hình: "Không có phát hiện bóng dáng Tần Tử Duệ, tôi sợ khả năng sẽ trở thành hậu hoạn sau này."

"Thật ra thì Tần Tử Duệ là người rất tốt." Trình Du Nhiên chột chên vào một câu, mặc dù cô không thích anh ta, nhưng lúc trước ở trên đảo Tường Long, anh ta đích thực là giúp mình.

Viêm Dạ Tước nghe nói như thế, sắc mặt trầm xuống, một câu cũng không nói, đi vào trong xe.

Bây tàn bạo cái gì, có lúc, Trình Du Nhiên thật không biết rốt cuộc anh nghĩ cái gì, nhú nhú mày, đi tới chỗ Viêm Dạ Tước.

Bắt lấy cánh tay Viêm Dạ Tước, lo lắng nói: "Viêm Dạ Tước, vết thương của anh rách ra!"

Viêm Dạ Tước không nói gì, tiến vào trong xe, Trình Du Nhiên đi vào theo, còn tiếp tục cần nhân.

Nhìn bóng lưng lão đại và chị dâu, Bôn Lang gãi gãi đầu không rõ sự tình, bảo anh ta ra sân giết địch thì không thành vấn đề, nhưng tình huống này, anh ta thật sự không nhìn ra, vì vậy, nghiêng đầu sang, hướng bọn Đan Hùng hỏi: "Tình huống gì vậy? Lão đại thoát nhìn như tức giận?"

Có lúc Đan Hùng cùng Phi Ứng thật bội phục cái đầu đơn thuần của Bôn Lang, thờ dài một cái, cũng đi tới đoàn xe.

Không ai để ý đến cậu? Hừ, những người này thật không có lương tâm, chỉ là, may mà có một người lưu lại, vẫn là Tiểu Nặc đủ anh em.

Tiểu Nặc khoanh hai tay ở trước ngực, thờ dài một cái, thần nhiên nói: "Lão đại không phải là tức giận, là ăn dấm của mẹ cháu, thật là một Đản Lang."

Nói xong, Tiểu Nặc cũng nện bước chân chạy tới hướng bên kia, vấn đề đơn giản như vậy cũng không nhìn ra được, thật đúng là đại nhân nhà đơn thuần.

Cái gì? Lão đại ghen? Sắc mặt Bôn Lang hết sức kinh ngạc, nhưng rất nhanh bị một câu nói tiếp theo của Tiểu Nặc kéo suy nghĩ về.

"Chú nói rất nhiều lần rồi, chú là Bôn Lang, không phải Đản Lang."

"Cháu biết rồi, chú Đản Lang."

Xem ra cậu nhóc thật là con trai chị dâu, giọng điệu nói chuyện cũng như nhau, thờ dài một cái, thật đúng là rối rắm về cái tên này, trước kia cảm thấy rất nở mày nở mặt, nhưng mà đến bây giờ hoàn toàn mất hết cảm giác đó, được rồi được rồi, không chấp nhặt với con nít.

Giờ phút này, đoàn xe của Viêm Dạ Tước rời khỏi rừng cây quân khu, trong xe cực kỳ an tĩnh, Tiểu Nặc bởi vì mấy ngày qua mệt muốn chết rồi, gồi lên bập đùi Trình Du Nhiên ngủ, Trình Du Nhiên đắp kín chăn cho cu cậu, sau đó cứ ngồi lẳng lẳng như vậy.

Thời gian yên tĩnh càng lâu, trong lòng cô lại thấy không được tự nhiên, nhú nhú mày, từ lúc lên xe đến bây giờ, Viêm Dạ Tước cũng không nói một câu, rốt cuộc là thế nào.

Cô chột quay đầu, muốn mở miệng nói chuyện, liền chột bị bàn tay Viêm Dạ Tước nắm lấy cái ót, để cho môi cô bao trùm trên môi anh.

Viêm Dạ Tước chột cử động, khiến Trình Du Nhiên tròn to cặp mắt, đang muốn mở miệng thì anh vừa lúc tập kích mà vào.

Nụ hôn này, hết sức bá đạo, hình như mang theo tức giận, dần dần, dịu dàng.

Hai gò má Trình Du Nhiên không khỏi ửng hồng, tuy trong lòng cảm thấy phải đáp lại anh nhưng hai người đang hôn ở trong xe, bên cạnh, Tiểu Nặc ngủ khò khò, trước mặt Phi Ứng ngồi chỗ cạnh tài xế cũng rất thức thời không quay đầu lại, anh ta biết, hiện tại nên là lúc lão đại trừng phạt chị dâu rồi.

Không biết bao lâu, Viêm Dạ Tước mới thả cô ra, Trình Du Nhiên gần như sắp không thể hô hấp, hít sâu một hơi, nhìn phía trước mặt còn có người, Viêm Dạ Tước cứ thế hôn mình, trong lòng nhất thời học nai con không ngừng thở, mặt cũng càng ngày càng hồng, nhưng lại có hung hăng muốn mắng Viêm Dạ Tước kích động, để cho cô ngượng ngùng như vậy.

Vậy mà, mở miệng trước cũng là Viêm Dạ Tước, âm thanh trầm thấp nói: "Về sau, đừng nói đến gã đàn ông khác."

Mặt Trình Du Nhiên nhất thời cứng đờ, thì, thì ra là, vừa nãy Viêm Dạ Tước như vậy là bởi vì cô nói Tần Tử Duệ là người rất tốt? Cho nên.

"Viêm Dạ Tước, sẽ không phải là anh đang ghen chứ?" Trình Du Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Nhưng cái vấn đề này của cô, không cách nào lấy được đáp án, Viêm Dạ Tước bên cạnh đã ngủ say ở trong thời gian ngắn ngủi, sau khi hôn cô, cảm thấy hơi thở của cô xong, tìm anh mới có thể bình tĩnh lại, giống như là trước kia.

Trong con ngủ say đầu Viêm Dạ Tước lệch về bên, tựa vào trên bả vai Trình Du Nhiên, cô quay đầu nhìn mặt anh yên bình, cau mày, một lát đã ngủ mất?

Thờ dài một cái, cô cũng không đẩy anh ra, bởi vì, trong lòng cô rất rõ ràng, mấy ngày nay anh đều không có ngủ, đều vì cứu Tiểu Nặc về, mà bây giờ, Tiểu Nặc cũng an toàn trở lại bên cạnh bọn họ, anh cũng mệt mỏi rồi.

Có lẽ, đối với anh mà nói, cũng đã sớm mệt mỏi, lại phải giữ vững dáng vẻ dũng mãnh ở trước mặt người khác.

Trình Du Nhiên lẳng lặng nhìn anh, tìm, dâng lên từng cơn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Anh nhớ ra rồi!

Lần này, Viêm Dạ Tước liên thủ với Nicola, làm cho thế lực của Lục Tường tại Nga tan rã, đồng thời để Nicola tiêu trừ thế lực của Lev.

Từ đó mặc kệ là Hải Tặc hay trong hắc đạo, tên tuổi của Lục Tường sẽ biến mất vĩnh viễn, hơn nữa không còn tồn tại.

Dây dưa sáu năm, vào giờ khắc này rốt cuộc có thể kết thúc, lại chứng minh hậu quả của việc động thổ trên đầu thái tử, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Mà ở trong lòng Trình Du Nhiên cảm thấy Viêm Dạ Tước giống như là một cây đuốc, muốn chơi người của anh, rất có thể là chơi với lửa có ngày chết cháy.

Vào lúc này, ngọn lửa này cũng dần dần dịu xuống, đang dựa vào bả vai Trình Du Nhiên ngủ.

Bên ngoài bông tuyết đầy trời, gió lạnh gào thét, hai bên rừng bạch dương phát ra tiếng xào xạc.

Mà giờ khắc này, bên trong xe là một hình ảnh ấm áp, đầu Tiểu Nặc dựa vào chân mẹ thờ to ngủ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo vết thương, thỉnh thoảng bởi vì đau mà nhíu mày lại, nhưng trước sau đều không tỉnh lại từ trong mộng, bởi vì cu cậu cũng chỉ là một đứa bé, mấy ngày qua khẳng định là mệt muốn chết rồi.

Bả vai bên trái cũng truyền tới tiếng hô hấp vững vàng, Trình Du Nhiên cẩn thận quay đầu qua, nhìn mặt anh ngủ say, không biết vì sao, giờ khắc này, cô cảm thấy khá an tâm, cũng thích cảm giác đó, cánh tay nhỏ bé của cô bất tri bất giác đặt nhẹ vào sống mũi cao của anh, muốn vuốt lên mi tâm đang nhíu lại.

Chợt, cũng chỉ vừa đặt nhẹ nhàng, Viêm Dạ Tước đã hơi mở mắt ra, Trình Du Nhiên sợ hết hồn, vội vàng thu tay lại, lại bị bàn tay Viêm Dạ Tước bắt được, nắm chặt ở lòng bàn tay ấm áp của mình, bao trùm bàn tay lạnh giá của cô, cũng dần dần chui vào trái tim.

"Đánh thức anh?" Trình Du Nhiên nhỏ giọng hỏi, thật ra thì, cô thật hi vọng anh có thể ngủ nhiều hơn chút nữa.

"Không có." Giọng Viêm Dạ Tước mang theo một chút khàn khàn, cho tới nay, anh đều sẽ cảnh giác vào bất cứ lúc nào, dù là ngủ thiếp đi, chỉ cần có người nhẹ nhàng đến gần, anh cũng sẽ tỉnh lại, không tồn tại bất luận kẻ nào âm ỷ anh.

Anh rời khỏi bả vai cô, mắt khép hờ nhìn Trình Du Nhiên và cậu nhóc gối lên trên chân cô ngủ, khuôn mặt lạnh lẽo dần dần hiện lên một chút dịu dàng, ở trước mặt cô, anh dường như đang dần dần trở lại thành mình năm đó.

Lúc này, xe đã đến quân khu Leningrad, Nicola mặc quân trang, mang theo thuốc hạ tiến lên đón.

Kỳ thật, chuyện lần này có lợi nhất đối với Nicola, để cho anh ta thuận thế tiêu trừ thế lực của Lev, chân chính trở thành trưởng quan cao nhất của quân khu Leningrad.

"Tức, người của cậu cũng sắp địch nổi quân đội của tôi rồi." Nicola rất rõ ràng về thuốc hạ của Viêm Dạ Tước, tiến lên vỗ vỗ bả vai Viêm Dạ Tước, cười nói: "Hôm nay dùng cơm ở chỗ tôi, chúng ta ăn mừng một bữa."

Viêm Dạ Tước nhìn Trình Du Nhiên khom người ôm Tiểu Nặc, đi tới, đưa tay ôm lấy đứa bé ngủ say, sau đó, hướng Nicola nói ừm, bày tỏ đồng ý đề nghị của người bạn thân này, sau đó Nicola nhìn đứa bé trong ngực anh, khoát tay áo, ý bảo quân gia lập tức sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho bọn anh.

Đám Bôn Lang ở lại chân chính, Viêm Dạ Tước ôm Tiểu Nặc vẫn còn thờ to ngủ rồi đi, Trình Du Nhiên bước nhanh đuổi theo, nhìn vết máu sau lưng anh, trong lòng cũng bức rứt.

Nicola nhìn một nhà ba người, nụ cười sâu hơn, anh ta cũng rất tò mò, một nhà ba người này ở chung một chỗ sẽ như thế nào.

Mà lúc này đây, Viêm Dạ Tước đi vào gian phòng quân gia thu xếp, đặt Tiểu Nặc lên giường.

Trình Du Nhiên lập tức kéo anh, ý bảo anh ngồi ở trên ghế sa lon, nói: "Anh muốn làm chuyện gì cũng được nhưng trước tiên phải khâu vết thương đã."

Viêm Dạ Tước nghe lời của cô cũng không có phản đối, ngồi ở trên ghế sa lon, đưa tay cởi bỏ áo, vết thương sau lưng lại nứt ra.

Trình Du Nhiên nhíu mày, cầm thuốc bôi cho anh, nói: "Viêm Dạ Tước, bắt đầu từ hôm nay, dù có chuyện gì, anh cũng phải chờ đến khi vết thương lành lại rồi nói, nếu anh tiếp tục như vậy nữa thì anh hãy tìm bác sỹ khác đi, tôi cũng vừa đúng có thể rồi đi."

"Em cứ thế muốn rời đi?" Viêm Dạ Tước quên luôn lời nói trước đó của cô, nghe được cô nói muốn rời đi, sắc mặt trầm xuống, quay đầu sang nhìn Trình Du Nhiên hỏi.

Trình Du Nhiên chợt bị anh làm cho giật mình, nhưng vẫn đứng lý hợp tình nói: "Đúng vậy, tôi muốn. ..."

Nhìn một người không biết thương tiếc thân thể mình, cô ở chỗ này lo lắng suông, hoàn toàn cũng không phải là cá tính của cô, vậy mà rằng nhắm mắt làm ngơ.

Vậy mà, những lời này của cô khiến cho sắc mặt Viêm Dạ Tước càng thêm thâm trầm, bàn tay vòng chặt eo cô, để cho cô hoàn toàn gần sát mình, "Nếu như, không được tôi đồng ý, em mà rời đi, tôi sẽ làm cho em biết được hậu quả."

"Viêm Dạ Tước, thời điểm anh nói những lời này, cũng muốn như sáu năm trước, là anh không nói câu nào đã rời đi!" Dù sao chuyện sáu năm trước cũng đã lộ ra, cô cũng không cần thiết phải trốn tránh, dứt khoát nói thẳng, mặc kệ có phải là mất trí nhớ hay không, nhưng đêm đó, anh rõ ràng nói tôi sẽ phụ trách sau lưng lẽ không tiếng động rời đi.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước càng ngày càng tối, lửa giận vừa rồi dần dần dập tắt vì những lời cô nói, ôm cô vào trong ngực.

"Chuyện năm đó, tôi sẽ phụ trách." Giọng điệu của anh dịu dàng hơn, lời này rất ngắn, nhưng lại rất kiên định, hơn nữa, không chỉ là phụ trách.

"Anh...anh nhớ ra?" Sắc mặt Trình Du Nhiên cứng đờ, vừa nãy chính mình không chịu thua nên đã nói ra những lời như thế, lại không ngờ Viêm Dạ Tước trả lời như vậy, cô nhìn anh, anh không có nói chuyện, cũng là thừa nhận, anh nhớ ra, nhớ ra việc mình đã từng làm, nhớ lúc anh nhìn thấy hình cô trong ví thì anh đã biết cô là cô nàng năm đó, lúc đó anh kinh ngạc, lại hôn mê.

Đêm hôm đó, khi hỗn hợp thuốc tê truyền vào trong cơ thể anh, sẽ chuyển đổi được tính, anh không khống chế được mình, ở dưới tình huống như thế muốn cô, nhưng trong lòng cũng rất rõ ràng, cái anh muốn chính là cô, bóng dáng đã khắc sâu trong trí nhớ của anh, cho nên, lúc đó anh cho cam kết lớn nhất.

Anh sẽ phụ trách, anh không chỉ chịu trách nhiệm, còn sẽ yêu, khi anh gần như sụp đổ, cô lại cứu anh lần nữa, để cho anh có hơi sức muốn sống.

Nhưng cuối cùng khi anh tỉnh lại, lại đang ở nhà họ Viêm, quên chuyện từng phát sinh.

Quá khứ sáu năm qua, anh cũng không biết mình thiếu một phần trí nhớ, nhưng dần dần chung sống với anh, tình cảm cũng thăng hoa, anh biết rõ, anh muốn cô gái này.

"Sáu năm trước, thật xin lỗi." Viêm Dạ Tước nhốt chặt cô vào trong ngực, nhỏ giọng nói.

Viêm Dạ Tước anh dám nói ra lời xin lỗi, anh nói thật xin lỗi vì chuyện năm đó đã làm với mình, trong lòng cô chợt dâng lên chua xót, giống như là phát tiết toàn bộ chuyện sáu năm trước ra ngoài, trong nháy mắt nước mắt nhỏ xuống từ khóe mắt, sáu năm qua, kỳ thực chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đối với cô, cho dù anh không phụ trách, cô cũng không thêm đề ý, nhưng cô muốn nghe câu xin lỗi này nhất.

Cô cười rơi lệ, hình như chuyện đè nén trong lòng rốt cuộc được giải thoát, đây là lần đầu tiên Viêm Dạ Tước nhìn thấy cô khóc, giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay anh, anh biết, những lời này tới trễ sáu năm, nhưng anh sẽ bù lại sáu năm đó.

Anh tự tay lau nước mắt của cô, Trình Du Nhiên không ngừng đâm vào ngực anh, một giây kế tiếp, hai cánh tay anh vừa thu lại, ôm chặt lấy cô vào trong ngực.

"Du Nhiên, bắt đầu từ bây giờ, em chỉ có thể yêu anh." Giọng Viêm Dạ Tước chân thành mà khàn khàn, đôi con ngươi màu đen như mực nhìn cô, lời anh nói giống như là mệnh lệnh, trừ anh ra, trong đầu của cô, không thể có ý khác!

"Tại sao anh bá đạo thế hả!" Trình Du Nhiên áp vào lồng ngực rắn chắc của anh, có chút không phục, hỏi.

"Bởi vì, em là của anh." Anh gần như muốn toàn thế giới biết cô gái trong ngực chỉ thuộc về anh, quá khứ vắng bóng anh, không có cách nào xoay chuyển, nhưng hiện tại, tương lai, đều là báu vật trong lòng bàn tay Viêm Dạ Tước.

Trình Du Nhiên chợt ngẩn ra trong lòng, gương mặt nhìn người không còn lạnh băng nữa, ngay cả trong mắt đều hiện lên một tia dịu dàng, anh tự tay vuốt nhẹ tóc cô, nhẹ nhàng hôn lên trên làn môi của cô.

Nụ hôn này, bao hàm dịu dàng thiếu hụt sáu năm qua.

Mà Tiểu Nặc nằm trên giường đã sớm tỉnh lại, nhìn hai người thân mật bên kia, cu cậu tự tay che cặp mắt, thở dài trong lòng, cu cậu biết, mẹ không trốn thoát khỏi lão đại bá đạo, mà lão đại lại sâu vùi lấp trong tình yêu, haizz, Tiểu Nặc rất khó tưởng tượng, sau này hai người sẽ chung sống thế nào.

Nhưng mặc kệ thế nào, cu cậu đã lấy được đáp án mình muốn, lão đại Viêm quả nhiên là ba mình!

Tiểu Nặc thở dài một cái nữa, tiếp tục ngủ thôi, bởi vì, hình ảnh trước mắt, trẻ em không nên nhìn chứ sao.

Gần tối, Nicola chuẩn bị tiệc rượu ti hành xong, Viêm Dạ Tước nói muốn trở về Newyork, anh ta chuẩn bị đường bay quân dụng của quân khu để máy bay chuyên dụng của bọn họ rời đi.

"Vốn còn muốn giữ các người ở chỗ này chơi thêm mấy ngày, xem ra chỉ có thể đợi lần sau rồi." Nicola cười nói.

"Cháu cũng nghĩ vậy, nhưng hết cách rồi, mẹ cháu sợ lạnh." Tiểu Nặc nhún vai bất đắc dĩ, lần này cu cậu bị bắt tới, trừ căn nhà phé phẩm ra, cũng chưa thăm kỹ nước Nga, nghe nói, linh kiện trinh sát ở nơi này rất lợi hại, cu cậu rất muốn nghiên cứu thử.

Nicola nhìn cậu nhóc đáng yêu thì cười càng rạng rỡ, nhìn Viêm Dạ Tước nói: "Xem ra con trai cậu thật đúng là không giống cậu, khá giống Trình tiểu thư hơn."

"Con tôi dĩ nhiên giống tôi rồi." Trình Du Nhiên ném ra một câu, thân thể lại bắt đầu phát run, không biết làm sao, sau khi cứu Tiểu Nặc ra, cô cũng khôi phục bản tính sợ lạnh.

Viêm Dạ Tước liếc nhìn cô, trầm giọng nói: "Em mang Tiểu Nặc đi vào trước."

"Tướng quân Nicola, hẹn gặp lại." Khóe miệng Trình Du Nhiên gương nhẹ, không biết vì sao, nghe Viêm Dạ Tước nói những lời này, trong lòng thật vui vẻ, bởi vì cô biết, anh lo lắng cô ở chỗ này sẽ lạnh, vì vậy, nói xong, liền mang theo Tiểu Nặc đi vào cabin.

Viêm Dạ Tước và Nicola bàn lại mấy câu sau, Viêm Dạ Tước cũng mang theo thuộc hạ tiến vào cabin, quân nhân đứng ở hai hàng bên ngoài cung kính cúi chào anh, Nicola mặc quân trang chấp tay sau lưng đứng ở trong đó, mang theo nụ cười, nhưng không mất uy nghiêm quân nhân.

Rất nhanh, máy bay tư nhân của Viêm Dạ Tước cất cánh trên đường bay quân dụng, bay hướng bầu trời Newyork. .

Giờ phút này trong buồng máy bay, Trình Du Nhiên mệt ngủ ở một bên, Viêm Dạ Tước khẽ vuốt gương mặt ngủ say của cô, cũng chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần một lát.

Lúc này, Tiểu Nặc ngồi đối diện anh, gương con mắt, giọng nói non nớt vang lên: "Lão đại Viêm, cháu muốn nói một chuyện với chú."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Hai cha con nói điều kiện

Lúc này, Tiểu Nặc ngồi đối diện anh, gương con mắt, giọng nói non nớt vang lên: "Lão đại Viêm, cháu muốn nói một chuyện với chú."

Viêm Dạ Tước hơi giương mắt lên, nhìn con trai của anh và Trình Du Nhiên, thân thể dựa vào thành ghế, ừ, ý bảo cu cậu có lời gì thì cứ tiếp tục nói.

Tiểu Nặc cũng có hành động giống Viêm Dạ Tước như đúc, dựa vào thành ghế, hai chân ngắn xếp chồng lên nhau, nói: "Cháu biết rồi."

"Biết cái gì?" Giọng Viêm Dạ Tước giảm nhỏ, bởi vì anh cũng biết, Trình Du Nhiên còn đang ngủ.

Vào giờ phút này, hai ba con nhìn thẳng vào mắt nhau, cử động giống nhau, xa xa nhìn, hình như thật đúng là có mấy phần tương tự.

Tiểu Nặc nhủ mảy, khoe miệng giương nhẹ, tà khí nói: "Đương nhiên chính là chuyện chú và mẹ rồi."

Nghe cậu nhóc nói ra lời này, Viêm Dạ Tước nhất thời nhủ mảy, anh đương nhiên biết cậu nhóc này bề ngoài xem ra ngây thơ nhưng trong lòng có thể có quỷ, nhìn chăm chăm vào cu cậu, thần nhiên nói: "Sau đó thì sao?"

"Nói điều kiện!" Đừng tưởng rằng anh là lão đại, Trình Nặc cậu sẽ sợ anh, điều kiện này cần phải nói rõ ràng.

"Nói." Viêm Dạ Tước khắc ra một chữ đơn giản, giọng nói cũng không có lạnh lẽo anh quen có, anh thật muốn xem cậu nhóc này có thể nói điều kiện gì với anh.

Vào lúc này Tiểu Nặc lập tức ngồi nghiêm chỉnh, bộ dáng trang nghiêm, mở mắt to ngập nước nhìn Viêm Dạ Tước, nói: "Chú có thể ở chung một chỗ với mẹ, nhưng chú không thể chiếm đoạt mẹ cho riêng mình."

Trước đây lúc anh chưa xuất hiện, mẹ trừ đi làm ra, bất cứ lúc nào cũng ở cùng với cu cậu, giờ thì tốt rồi, mỗi lần vị lão đại Viêm này đều mang mẹ đi, bỏ cu cậu lại.

Nghĩ tới đây, trong lòng cu cậu đều khó chịu, cho nên, đây là việc thứ nhất!

Viêm Dạ Tước vẫn dựa vào thành ghế như cũ, không nói gì, tiếp tục chờ cu cậu nói xong "điều kiện."

"Chú không thể ngủ cùng mẹ mỗi ngày." Đôi tay Tiểu Nặc vẫy quanh trước ngực, bởi vì mẹ phải ngủ cùng cu cậu.

Cái "điều kiện" này khiến Viêm Dạ Tước cau mày, nhìn chăm chăm cậu nhóc, trong chớp nhoáng này, anh rất muốn lôi Trình Du Nhiên bên cạnh lại hỏi xem cô dạy con trai thế nào.

Tiểu Nặc thấy lão đại không nói lời nào, khoe miệng nhỏ hơi nâng lên, nhếch mảy, tiếp tục nói: "Chú không thể bắt nạt mẹ, phải đối tốt với mẹ, nếu không đối tốt với mẹ, hừ, tự nhiên sẽ có người khác tới đối tốt với mẹ."

"Người nào?" Giọng Viêm Dạ Tước cực lạnh, vừa nghe Tiểu Nặc nói có người khác tới đối tốt với Trình Du Nhiên, anh rốt cuộc không nhịn được mà lên tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm con trai.

Tiểu Nặc cao ngạo, ngẩng mặt lên, nói không phải lộ ư? Cu cậu mới không nói, cười một cái nói: "Tóm lại là có, cho nên, chú không thể bắt nạt mẹ."

Viêm Dạ Tước không nói chuyện, mặt thâm trầm như đang đè nén lửa trong lòng.

Tiểu Nặc nhìn ra sắc mặt của lão đại Viêm, trong lòng hả hê, cười thâm, hừ, ai bảo gần đây ba luôn không để cho mẹ ở cùng với cu cậu.

"Còn nữa, cháu sẽ không gọi chú là ba." Mặc dù cu cậu biết anh là ba của mình, nhưng cu cậu hình như thích gọi anh là lão đại Viêm, nghe đây khi phách, hơn nữa, muốn cu cậu gọi là ba, trừ phi đối tốt với cu cậu thì mới có thể, mặc dù ngày đó anh dùng thân thể bảo vệ mình.

Tiểu Nặc khề lắc đầu, không để cho mình suy nghĩ, dĩ nhiên phải quan sát, xem sau này có được hay không.

Viêm Dạ Tước hoàn toàn thấy được Trình Du Nhiên thứ hai từ trên người Tiểu Nặc, vẻ mặt và giọng điệu nói chuyện đều giống nhau như đúc.

"Chờ con muốn gọi thì gọi." Viêm Dạ Tước nói xong, nhắm mắt lại, ở trên phương diện này, anh sẽ không ép buộc, dù sao chỗ trống sáu năm anh rất rõ ràng.

Tiểu Nặc giống như là đàm phán thắng lợi, khoe miệng mang theo nụ cười anh tuấn, dựa vào thành ghế, an tâm nhắm mắt.

Còn Trình Du Nhiên nằm trên ghế bên cạnh, mặc dù nhắm mắt lại, nhưng lúc bọn họ nói chuyện đã tỉnh dậy, bọn họ nói chuyện làm cô thờ dãi trong lòng, hai ba con này thật đúng là kỳ cục, trước kia Tiểu Nặc thường thỉnh thoảng hỏi ba là ai, hiện tại sau khi biết nhìn thấy anh cũng không ôm hôn thân mật, có điều cô rất hiểu cá tính của đứa con trai này, cho nên, cô bắt đầu lo lắng sau này hai ba con chung sống với nhau.

Quan tâm cái gì, chuyện này cô lo lắng cũng không có biến hóa gì, chỉ bằng để cho bọn họ thuận theo tự nhiên, nghĩ vậy, lại muốn đi tìm Chu công.

Máy bay tư nhân tiến vào bầu trời Newyork, không bao lâu, hạ xuống, bay lượn, tốc độ chậm lại, cuối cùng hạ xuống tuyến đường an toàn ở sân tư nhân rộng rãi của tòa thành cổ.

Viêm Dạ Tước mặc tây trang màu đen, xoay bước đi ra cabin, phía sau là Trình Du Nhiên kéo Tiểu Nặc trên mặt còn dán băng cá nhân, tuy là như thế, một chút cũng không giấu được khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn.

Trình Du Nhiên hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, rốt cuộc rời khỏi nước Nga tuyết bay tán loạn rồi, thật vất vả, cô còn sống trở về, lần này lại có thể ăn thức ăn thím Vân làm rồi, thật là nhớ, nghĩ tới đây, cô muốn bước nhanh hơn vào tòa thành cổ.

Viêm Dạ Tước chợt kéo cô, lạnh lùng nói: "Ăn xong thì phải đi nghỉ ngơi."

"Hả? Viêm Dạ Tước, anh không đi ăn, cũng không nghỉ ngơi ư?" Trình Du Nhiên nhìn Viêm Dạ Tước, cô biết anh bị thương, thôi, anh đã như vậy thì cô không ngăn cản được, còn không bằng đi theo con trai lấp miếu ngũ tạng trước rồi nói.

Nhưng cô không biết sao câu nói đó chọc cho Bôn Lang có ý nghĩ kỳ quái, nhú mồm, nói: "Chị dâu thật đúng là còi mồm, ban ngày đã nói ngủ ——"

Cảm giác chữ còn chưa nói ra, đã bị Đan Hùng gõ một cái vào đầu, ý bảo anh ta cẩn thận nói năng, chẳng lẽ không biết lão đại đang nhìn anh ta sao?

Bôn Lang bị gõ, giờ mới nghĩ đến chuyện này, vội vàng cười khan hai tiếng, coi như vừa nãy anh ta chưa nói gì.

Lúc này Viêm Dạ Tước mới thu hồi ánh mắt, xoay bước đi tới thư phòng, bọn Bôn Lang nhanh chóng đuổi theo.

"Văn Long, thương thế thế nào?" Đi vào thư phòng, Viêm Dạ Tước nhìn Văn Long nói.

"Lão đại yên tâm, tôi không sao rồi." Văn Long vỗ lồng ngực mình, kỳ thực, trong lòng cũng rất tò mò, lần này lão đại trở về thế nhưng không chuyển hàng, vì vậy quay đầu nhìn Bôn Lang, chỉ thấy anh ta nhún nhún vai, dĩ nhiên, bây giờ lão đại có chị dâu và con trai, có thể không vui mừng ư? Ngay cả bọn họ cũng vui mừng thay lão đại đấy.

Giờ phút này, trong phòng ăn bên trong tòa thành cổ.

Trình Du Nhiên đang hưởng thụ món sở trường của thím Vân, ừ, thực sự rất nhớ!

Tiểu Nặc ăn, chợt nghe được tiếng chạy bộ nhanh như tên bắn, ngẩng đầu nhìn lên là Lợi Ân, lập tức nhảy xuống cái ghế.

Khệt, Lợi Ân hình như cũng nghe được tin chủ nhân nhỏ, ngày thường là bộ dáng hung ác, đầu cọ xát lên người Tiểu Nặc.

Vào lúc này Trình Du Nhiên nhìn bộ dáng Lợi Ân như vậy thì cũng cảm thấy hết sức đáng yêu, vậy mà, lúc Lợi Ân quay đầu nhìn cô, trong lòng lập tức giật mình.

Tiểu Nặc biết trong lúc nhất thời mẹ cũng không thể hết sợ hãi, cho nên sờ sờ Lợi Ân nói: "Lợi Ân, tao rất nhớ mày." Nghe được lời chủ nhân nhỏ nói, Lợi Ân lại kêu vài tiếng khệt khệt, lúc này, Văn Long đi tới, cười nói: "Này, Tiểu Nặc có nhớ chú hay không?"

"Chú Văn!" Tiểu Nặc chợt đứng lên, nhìn vài băng trên cánh tay Văn Long, nhú nhú mồm, cu cậu nhớ, ngày đó chú Văn dùng thân thể đỡ đạn cho cu cậu, cho nên, cu cậu buông Lợi Ân ra, tiến lên hỏi: "Chú Văn, vết thương thế nào ạ?"

"Chú Văn của cháu là người yếu thế à?" Văn Long cười cười, nhìn Tiểu Nặc an toàn trở lại, anh ta cũng an tâm.

"Cháu hãy yên tâm đi, chú Văn của cháu bị hai viên đạn bắn thôi, người ta còn muốn tán gái đó."

"Ừ, Đan Lang nói rất đúng." Tiểu Nặc gật đầu tán thành, vẫn không quên đưa tay sờ sờ Lợi Ân, ngay sau đó, nó cũng khệt hai tiếng, bày tỏ đồng ý.

Vậy mà, Đan Lang lại nhú nhú mồm, nhìn Tiểu Nặc nói: "Chú nói này, chú tên là Bôn Lang, còn nữa, tại sao cháu khách khí gọi Văn Long là chú chứ?" Gọi anh ta là Đan Lang, mỗi chữ Đan Lang thôi, quả thật là quá mất mặt.

Hình ảnh này thoát nhìn gay gắt, quyết liệt, lại làm cho Trình Du Nhiên cảm thấy đáng yêu về Tiểu Nặc giống như rất vui vẻ, vào lúc này, cô cũng bắt tri bất giác nâng lên nụ cười.

"Ăn no?" Giọng Viêm Dạ Tước trầm thấp vang lên bên cạnh cô, cô lập tức thu hồi suy nghĩ, nói: "Rất no."

"Vậy hãy cùng đi cùng anh." Viêm Dạ Tước trầm giọng nói.

Trình Du Nhiên có cảm giác xấu, chủ yếu là ánh mắt người này không đúng, liền vội vàng hỏi: "Đi làm cái gì?"

"Không phải em vừa nói nghỉ ngơi à?" Cô mới vừa nói nghỉ ngơi, nhưng cũng không liên quan tới anh mới phải, khi cô muốn cự tuyệt đã bị bàn tay Viêm Dạ Tước nắm lấy cổ tay cô, đứng lên.

Anh nhìn bọn Bôn Lang, trước khi đi vẫn không quên lưu lại một câu: "Chuyện tiểu Nặc là con trai tôi, không cho phép ai truyền đi."

Bọn họ dĩ nhiên biết nguyên nhân lão đại làm như thế, đều gật đầu, Bôn Lang cười cười, nói: "Miệng xé rách cũng không nói, lão đại yên tâm đi, anh yên tâm đi nghỉ ngơi nhé."

Lời này nghe thật đúng là khiến cho Trình Du Nhiên xấu hổ, nhưng trong lòng cô cũng đồng ý lời Viêm Dạ Tước nói, bởi vì sau khi biết truyền thống nhà họ Viêm, cô chỉ lo lắng cái này, cô cũng không muốn Tiểu Nặc sẽ có số mạng như vậy, cô phải bảo vệ cu cậu.

Vậy mà, gánh nặng bảo vệ Tiểu Nặc, bảo vệ Trình Du Nhiên đều được Viêm Dạ Tước gánh vác, anh chịu những khổ sở kia, chắc chắn sẽ không để cho con trai mình trải qua nó!

Nói xong, anh kéo Trình Du Nhiên đi lên lầu, Tiểu Nặc liếc bọn họ, quay đầu nhìn về phía Lợi Ân, thở dài một cái, nói: "Thôi, đầu sao hôm nay cũng là lão đại Viêm cứu tao, tao tác thành cho họ vậy."

Lợi Ân hình như không hiểu chủ nhân nhỏ đang nói cái gì, mờ trùng hai mắt, chỉ thấy Tiểu Nặc nhảy lên trên ghế, cùng bọn Văn Long tiếp tục dùng bữa.

Mà giờ khắc này, Trình Du Nhiên đã bị Viêm Dạ Tước mang theo trở về phòng đang ngồi ở trên ghế sa lon, hình như hơi khấn trương, không biết anh gọi mình tới làm gì.

Viêm Dạ Tước lấy ra một sợi dây chuyền từ trong túi, đứng ở sau lưng cô đeo vào giúp cô.

Trình Du Nhiên cúi đầu nhìn qua dây chuyền, sắc mặt cứng đờ, nói: "Dây không phải là."

Đây không phải là dây chuyền sáu năm trước anh để lại ư, sao lại ở trên tay anh?

"Khi ở Nga, rơi từ trên người em, dây chuyền này là thứ mẹ anh thích nhất." Giọng Viêm Dạ Tước rất khẽ rất bình tĩnh, trước kia sợi dây chuyền này là dây chuyền mẹ thích nhất, nói với anh là có một ngày để lại cho cô gái mình thích nhất, cũng coi là quà ra mắt bà cho con dâu tương lai.

Vào thời điểm nguy hiểm nhất, dây chuyền rớt xuống từ trên người Trình Du Nhiên, rất nhiều hồi ức không cách nào nhớ lại.

Hóa ra dây chuyền này quan trọng với anh như vậy, Trình Du Nhiên cũng không biết việc này, cho nên, cô vội vã mở miệng nói: "Nếu là của mẹ anh, làm sao anh không giữ ——"

"Về sau, nó thuộc về em, không cho phép tháo xuống." Viêm Dạ Tước cắt ngang lời cô, trông mắt sâu thẳm nhìn cô, sau đó, cánh tay duỗi ra, ôm cô lên trên chân mình.

Ở trước mặt anh Trình Du Nhiên có vẻ hết sức nhỏ nhắn, đưa tay sờ sờ dây chuyền, trong lòng cô làm sao lại không biết nguyên nhân anh đem nó cho mình, cười cười.

Vậy mà, nụ cười này hết sức dễ nhìn ở dưới ánh đèn, khiến tim Viêm Dạ Tước hơi run lên.

Trình Du Nhiên nhìn Viêm Dạ Tước, tối nay anh dịu dàng hơn rất nhiều so với bình thường, loại dịu dàng này khiến trong lòng cô dâng lên ngọn sóng, sáu năm trước, anh chỉ để lại nó, nhưng vào sáu năm sau, chính anh đeo lên cho cô, cũng tựa như anh đang đem tìm mình đeo ở trên người cô.

Nghĩ tới đây, Trình Du Nhiên không khỏi hôn lên môi anh, cười cười, nói: "Được rồi, yêu cầu của anh, em đồng ý rồi, anh ——"

Cô chỉ hôn nhẹ một cái, đang muốn rời đi, làm thế nào cũng không nghĩ ra bàn tay Viêm Dạ Tước giữ gáy cô, nhất thời khiến nụ hôn này sâu hơn!

Viêm Dạ Tước ôm cô thật chặt, tựa như vĩnh viễn không muốn tách ra, một loại tình cảm lan tràn giữa họ, hai người đã hôn đến ý loạn tình mê.

Viêm Dạ Tước chặn ngang ôm lấy cô, sai bước đi tới hướng giường, nhẹ nhàng nhẹ đặt lên giường.

Môi lưỡi nóng bỏng lấy khí thế cuồng dã cuốn lấy cô, cảm giác nóng rực tê liệt lan tràn toàn thân, Viêm Dạ Tước dán bên tai Trình Du Nhiên, nhỏ giọng nói: "Du Nhiên."

Trong tiếng nói khàn khàn của Viêm Dạ Tước mang theo giọng mũi, bá đạo lạnh lẽo, giống như ma diệt không hết kiên cường thiêu đốt cô.

Trình Du Nhiên ừ, đôi tay chống trên lồng ngực anh, "Anh còn bị thương ——"

Lời kế tiếp còn chưa nói ra, hoàn toàn bị nụ hôn của anh bao phủ, chỉ nghe được anh tuyên bố, nói: "Em chỉ thuộc về anh, duy chỉ có anh."

Giọng anh êm ái như lông vũ, lại nặng nề khi mang theo hơi thở bá đạo, trong lòng Trình Du Nhiên sợ, nhưng nghe anh nói, trong lòng chợt ngẩn ra, bất tri bất giác gập đầu, rất nhanh sẽ luân hãm vào trong thế công của anh, khí phách kia, dịu dàng kia.

Giờ khắc này, Trình Du Nhiên đem tình yêu, tìm bỏ vào trong thân thể anh, có lẽ, nơi đó sẽ là chỗ ở thích hợp nhất với cô; mà Viêm Dạ Tước lại đem dịu dàng chưa bao giờ có cho cô, cũng đem trái tim bá đạo cho cô.

Tình yêu, là sau khi hai trái tim gặp nhau, thay đổi nhau, quý trọng nhau.

Một đêm trôi qua, tay Viêm Dạ Tước chiếm giữ đặt tại ngang hông cô, khiến Trình Du Nhiên không thể động đậy, làm cho cô nhũn mảy, muốn lấy cánh tay anh ra, cho rằng anh đang ngủ, vì vậy thận trọng, nhưng chỉ hơi di động, đã bị anh ôm chặt hơn, lật người đè cô dưới thân.

"Hóa ra anh không ngủ?" Trình Du Nhiên chỉ vào lồng ngực rắn chắc của anh, trên mặt hiện lên đỏ ửng, nói: "Anh mau dậy đi, anh không biết mình rất nặng ả?"

Viêm Dạ Tước hình như không nghe được lời cô, nhưng lật người, từ mặt bên ôm chặt cô, không cho phép cô rời đi!

Vậy mà, lúc này một tràng tiếng gõ cửa cắt ngang không gian yên tĩnh: "Lão đại, không xong, ông cụ tới Newyork rồi! Nhưng chưa tới nơi này, bảo anh qua một chuyến."

Những lời này giống như là sấm sét giữa trời quang, Viêm Lệnh Thiên đến rồi?

Lúc này Viêm Dạ Tước mới đứng dậy, mặc quần áo vào, hướng Trình Du Nhiên nói: "Em ở lại chỗ này, anh đi ra ngoài gặp ông ấy."

Nói xong, Viêm Dạ Tước đặt một nụ hôn nhẹ trên trán cô, liền vội vã rời đi.

Trình Du Nhiên ôm chần, nhú nhú mày, Viêm Lệnh Thiên đến rồi? Chẳng lẽ biết chuyện Tiểu Nặc rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Bôn ba vì bằng tốt nghiệp

Không giống với Viêm Dạ Tước ở trong tòa thành cổ, chỗ ở của Viêm Lệnh Thiên là dãy núi vây quanh rừng cây, tầng tầng lớp lớp rừng thấp thoáng ở giữa, một khu nhà to cổ kính dựng sừng sững ở trong đó. Ngoài cửa, trên sân rộng lớn, khắp nơi tồ điểm đủ các loại hoa tươi, xinh đẹp lại không lộng lẫy, bên trong cửa sắt có đình cạnh cây phong, trong hồ nước trong vắt thỉnh thoảng truyền đến tiếng cá chép nhảy nước, chẳng những không phá hư không gian yên tĩnh, ngược lại khiến khắp căn nhà càng thêm thanh tịnh và đẹp hơn rất nhiều.

Cho dù ai cũng sẽ không nghĩ đến, chủ nhân của nơi này lại là Viêm Lệnh Thiên đã từng sáng lập ra Viêm bang thần thoại, đôi tay hắc đạo kiêu hùng* dính đầy máu tanh.

*Kiêu hùng: nhân vật trí dũng kiệt xuất.

Tất nhiên, nơi này bố trí cũng không đơn giản như bề ngoài của nó, khắp rừng cây, đều dưới sự theo dõi của vệ tinh ở trên trời, bất kỳ kẻ nào muốn làm hại Viêm Lệnh Thiên thì đều sẽ bị đánh giết khi bước vào nơi này.

Cửa xe mở ra, thân hình cao lớn của Viêm Dạ Tước đi ra, sắc mặt thâm trầm, mặc dù nơi này tĩnh mịch, nhưng cho tới nay anh đều không thích nơi này.

Cũng không đi vào biệt thự, ở dưới sự hướng dẫn trực tiếp của quản gia bên người Viêm Lệnh Thiên đi tới vườn hoa.

Dưới tàng cây, Viêm Lệnh Thiên nhàn nhã thưởng thức trà thơm, từng đợt màu xám tỏa ra từ trong tách trà, trên bàn đá bên cạnh bày một bộ cờ vây đã tàn cuộc, trừ cái đó ra, không có thứ khác.

"Lão già, Tước thiếu gia tới." Bởi vì con trai Viêm Lệnh Thiên cũng không chỉ có mỗi Viêm Dạ Tước, cho nên, quản gia Viêm Trung sẽ thêm tên họ ở trước từ thiếu gia, có điều, kỳ thực ông ta vẫn nên gọi anh là Thiếu chủ, bởi vì anh là thiếu gia có khả năng thừa kế nhà họ Viêm nhất, trước mắt cũng là người thay mặt nhà họ Viêm đi đối ngoại.

Viêm Lệnh Thiên nghe thấy Viêm Trung nói, hơi giương con mắt, ý bảo con trai mình ngồi xuống đối diện.

Mà Viêm Dạ Tước lại không có ý định ngồi xuống, vẻ mặt cay nghiệt đối mặt với ba mình, không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì, nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện gì?"

"Con giết Lục Tường? Có phải nên nói rõ cho ba hay không?" Giọng Viêm Lệnh Thiên trầm thấp, nhìn con trai mình.

"Cũng chỉ vồn vện là hải tặc." Viêm Dạ Tước nhàn nhạt nói, ra sức che giấu ý nghĩ trong lòng, dù sao, hiện tại anh đang đối mặt với Viêm Lệnh Thiên.

Viêm Lệnh Thiên cười một tiếng, bưng tách trà trên bàn lên khẽ nhắm một ngụm, nhiệt độ vừa hay có thể uống, thông thả ung dung mở miệng: "Con giết ông ta sẽ tạo thành hậu quả gì, con biết không?"

Hiện tại Viêm Dạ Tước hoàn toàn giống như biến thành người khác, làm việc hoàn toàn không suy nghĩ đến hậu quả, lần này càng kỳ lạ hơn, một mình khiêu khích cả Hắc bang Nga không nói, còn trực tiếp giết chết Lục Tường, nếu như có thể giết chết, sáu năm trước ông ta cũng đã làm rồi, cần gì phải để cho con trai ông ta làm?

"Không biết ba là nói đến hậu quả gì? Chẳng lẽ muốn để cho tôi tiếp tục không có trí nhớ giống như năm đó?" Viêm Lệnh Thiên trị liệu cho anh trong một tháng, chẳng những phong tỏa ký ức về mẹ anh bị giết, biết rõ Lục Tường giết mẹ anh, còn để cho Lục Tường điên cuồng ngang ngược sáu năm qua, Viêm Dạ Tước lạnh lùng hừ khẽ, điều đó chứng tỏ Viêm Lệnh Thiên hoàn toàn không quan tâm mẹ anh.

"Con, nhớ ra rồi?" Viêm Lệnh Thiên bỗng ngồi dậy, trong hai mắt tỏa ra ánh sáng làm cho người ta sợ hãi, nhưng tia sáng này tới nhanh đi cũng nhanh,

bình tĩnh như trước, khôi phục trí nhớ, tỉnh tỉnh cũng sẽ biến hóa theo, như vậy đối với Viêm bang mà nói, cũng không phải là chuyện tốt.

Đôi tay Viêm Dạ Tước cầm ở túi quần, lạnh lùng nói: "Ba, chính ba đã làm."

Viêm Lệnh Thiên thở dài một cái, nói: "Ba làm như vậy đều muốn tốt cho con."

"Là vì nhà họ Viêm là được rồi!" Sắc mặt Viêm Dạ Tước âm trầm, lạnh lùng mở miệng.

"Vậy còn con? Vì người phụ nữ kia? Còn có đứa bé không liên hệ gì với con?" Viêm Lệnh Thiên ngược mắt, nhìn lom lom con trai mình.

"Ba, ba nên rất rõ ràng, không có ai có thể thách thức tính tình của tôi, chuyện chỉ đơn giản như vậy." Viêm Dạ Tước không nói là bởi vì Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc, cũng không muốn ở nơi này nấn chỉnh lại tình huống hay đem chuyện Tiểu Nặc là con mình nói ra, bởi vì, anh sẽ dùng hết tất cả để bảo vệ bọn họ.

Viêm Lệnh Thiên hình như nhìn thấu tâm tư của Viêm Dạ Tước, nói giọng cảnh cáo: "Con tốt nhất đừng đến gần người phụ nữ kia nữa."

"Ba cũng tốt nhất đừng có dùng cô ấy tới uy hiếp tôi!" Viêm Dạ Tước đề cao giọng nói, lạnh lùng nhìn người ba vĩnh viễn đưa ra mệnh lệnh, đây chính là ông ta uy hiếp, nếu ông ta làm ra chuyện gì đối với mẹ con bọn họ, cũng đừng trách anh sẽ làm ra cái gì!

"Đừng ép tôi làm chuyện khiến ba hối hận." Viêm Dạ Tước lạnh lùng ném một câu nói, xoay người rời đi.

Viêm Lệnh Thiên thu hồi ánh mắt trên bàn đá tàn cuộc, Viêm Dạ Tước mắt không chớp, xem ra nhà họ Viêm lại hỗn loạn rồi.

Cuộc sống như chơi cờ, nhưng lại không rõ ràng giống con cờ đen trắng, Lục Tường có thể phách lối nhiều năm qua, thay vì nói ông ta có sinh mệnh ngoan cường, chẳng bằng nói do tay Viêm Lệnh Thiên bồi đường lên.

Thế lực nhà họ Viêm như mặt trời ban trưa, nội bộ tồn tại tai họa nằm cực lớn, vì giữ vững thế lực nhà họ Viêm, ông tiêu tốn thời gian tương đối dài nuôi dưỡng một kẻ địch bên ngoài như Lục Tường, thậm chí sáu năm trước lúc mẹ Viêm Dạ Tước bị giết, ông đều có thể không quan tâm không hỏi han, chỉ cần nội bộ ổn định, ông đều có thể hy sinh bất luận kẻ nào.

Đây chính là chỗ khác nhau căn bản nhất giữa cha con bọn họ, như nhau là đều vì nhà họ Viêm có thể tiếp tục hưng thịnh, Viêm Dạ Tước cũng muốn kết thúc nên lựa chọn phương thức tàn nhẫn đó, nhiều năm qua, anh cũng đã sớm nhìn thấu tác dụng của Lục Tường, đây cũng là nguyên nhân tại sao anh không chút do dự giết chết ông ta, không có kẻ địch bên ngoài, mấy chú bác anh em nhà họ Viêm mới có thể nhảy ra, khi đó, cũng chính là lúc anh chính đồn nhà họ Viêm lần nữa.

Gió nổi lên! Nhìn lá úa vàng lay động theo gió rơi xuống, Viêm Dạ Tước giẫm lên lá trên đất, rời khỏi biệt thự của Viêm Lệnh Thiên, sau khi khôi phục trí nhớ, anh càng không thích tiến vào nơi này, bởi vì, nơi này từng là chỗ mẹ anh ở.

Bây giờ, anh chỉ nghĩ đến Trình Du Nhiên vẫn còn ngủ ở trên giường.

Lúc này, Bôn Lang nhận một cuộc điện thoại, sắc mặt có chút kinh ngạc, thật không thể tin được lời mình nghe được, "Lão đại, cái đó."

"Có gì cứ nói thẳng." Giọng Viêm Dạ Tước vang lên lạnh lẽo.

"Cái đó, lão đại, vừa rồi là chị dâu điện thoại tới, chị ấy nói muốn rời Newyork trở về Hongkong, nói cái gì mà phải đi về thi tốt nghiệp, hiện tại đã mang theo Tiểu Nặc chuẩn bị lên máy bay rồi." Bôn Lang khần trương trong lòng, không biết lão đại nghe xong tin tức này có tức giận hay không.

Nào có thể đoán được, lão đại thế nhưng bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, không nói gì, dĩ nhiên, anh cũng rất rõ ràng, Trình Du Nhiên rời đi không chỉ bởi vì thi tốt nghiệp, chỉ là, lần này coi như cô biết cái gì gọi là thông báo trước.

Từng có kinh nghiệm lần trước Trình Du Nhiên dĩ nhiên biết trước khi đi phải thông báo một tiếng, nếu không lần sau bị anh vừa vịn bắt được, mình sẽ chết rất thê thảm.

Mà lần này rời đi, cô cũng biết Viêm Lệnh Thiên ở Newyork, nếu là như thế, ông ta mà biết, sợ rằng tuổi thơ đẹp đẽ của Tiểu Nặc cũng không còn, cho nên, trước cứ tránh thì tốt hơn, cho dù kéo thân thể đau nhức khắp người.

Giờ phút này, bầu trời màu xanh dương bị một đường bay thật dài chia ra làm hai, tựa như bị lực lượng nào đó xô xé, theo tiếng nổ thật to, máy bay đường dài chở hành khách bay từ nước Mỹ đến Hương Cảng chậm rãi hạ xuống sân bay quốc tế ở Hongkong.

Chỗ xuất cảnh, Trình Du Nhiên kéo Tiểu Nặc đi ra, thân thể đau nhức khiến cô nhũn mảy, cảm giác thật mệt mỏi.

Tiểu Nặc mặc quần áo thể thao, khoác ba lô nhỏ của cu cậu, ngẩng đầu lên nhìn về phía mẹ, nhướn cặp lông mày, mặt cười tà nói: "Mẹ, mẹ nói xem chúng ta chạy trốn thế này, lão đại Viêm có tức giận hay không?" "Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, cái này không gọi là chạy trốn, mẹ là đi thi, không phải con vẫn muốn nhìn bằng tốt nghiệp của mẹ ư?" Để chứng minh cô nói là thật, Trình Du Nhiên còn đọc nhần mạnh ba chữ bằng tốt nghiệp, cúi đầu nhìn con trai, sờ sờ đầu cu cậu.

Mắt Tiểu Nặc tròn trắng, mẹ nói láo thật sự thật không có chuẩn mực rồi, nhưng thôi, vừa lúc cu cậu cũng muốn trở về, như vậy có thể chung sống cùng mẹ lâu hơn, đoạn thời gian trước, lão đại Viêm vẫn bá chiếm mẹ, trong lòng cu cậu vẫn rất không thoải mái.

"Con rất muốn nhìn xem, đó là bởi vì mẹ, con càng hoài nghi lần này mẹ vẫn không thể thuận lợi tốt nghiệp." Tiểu Nặc thờ dài một cái, người ta học y năm năm tốt nghiệp, mẹ nhà cu cậu, sáu năm rưỡi rồi, cu cậu đã sắp lên tiểu học mà còn chưa tốt nghiệp, cu cậu thật hoài nghi, mẹ có thể sẽ phải cùng cầm bằng tốt nghiệp cùng lúc với cu cậu hay không.

"Trình Nặc, lần này mẹ cầm bằng tốt nghiệp cho con xem!" Trình Du Nhiên vẫn tiếp tục tranh luận về chuyện bằng tốt nghiệp, ai nói cô không lấy được.

Mới vừa nói xong lời này, một chiếc xe riêng chọt lái tới chỗ hai mẹ con, nhất thời dừng lại trước mặt bọn họ, chỉ thấy cửa sổ xe được hạ xuống, dưới mắt kính là khuôn mặt anh tuấn, nhạo báng nói: "Hi, Du Nhiên thân yêu, tôi chưa tới trễ nhỉ."

Trình Du Nhiên thấy Ngải Sâm xuất hiện, không nói gì, mà quay đầu nhìn về phía con trai, lạnh nhạt nói: "Tiểu Nặc, lại là con?"

Lúc này, thân thể cao lớn của Ngải Sâm từ trong xe ra ngoài, sờ chút tóc rơi, bày ra bộ dáng thân sĩ, mở cửa xe, nói: "Tôi nói này Du Nhiên, sẽ không tuyệt tình thế chứ, đầu gì chúng ta cũng làm bạn thân nhiều năm, lần này tôi đặc biệt tới đón em đó."

Tiểu Nặc vừa thấy Ngải Sâm thì nụ cười càng thêm rực rỡ, nháy mắt hướng anh ta, sân bay cách nhà khá xa, có Ngải Sâm làm tài xế, đây không phải là rất tốt ư?

Hơn nữa, bao lâu không thấy Ngải Sâm, còn có tâm sự với anh ta những chuyện khổng lồ đã xảy ra gần đây, nói thế nào thì cu cậu và Ngải Sâm cũng là anh em với nhau.

Trình Du Nhiên liếc con trai và Ngải Sâm một cái, biết bọn họ là anh em tốt, bạn tốt, nhiều năm qua cũng thật làm phiền Ngải Sâm tới chăm sóc Tiểu Nặc.

Nhưng dù sao có xe đưa đón, ngu sao mà không ngồi, vì vậy, lúc Ngải Sâm mời mọc, cô kéo con trai tiến vào trong xe.

Ngải Sâm nhanh chóng tiến vào chỗ ngồi tài xế, một tay vát ở cửa sổ xe, một tay đỡ tay lái, lái xe lên cầu vượt, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn hai mẹ con ngồi ở phía sau, nhíu mày nói: "Du Nhiên, chuyến này em đi Newyork thật đúng là đủ dài, có phải xảy ra chuyện tốt gì rồi không nên không nở trở lại? Hơn nữa, ngay cả tin nhắn cũng không gửi, cho em đến bên kia, tàn nhẫn để người đàn ông ngây thơ này ở lại."

Vừa nghe anh ta nói người đàn ông ngây thơ, Trình Du Nhiên lập tức cảm thấy buồn nôn, tặng anh ta một cái xem thường, nếu tiểu tử này ngây thơ, chỉ sợ trên đời cũng không có người đàn ông ngây thơ, không biết vì sao cô lại nghĩ đến Viêm Dạ Tước, nghĩ đến tối hôm qua, mặt cô mơ hồ dâng lên một tia đỏ ửng.

Thấy vừa mới rời đi, trong đầu mẹ đã toàn là lão đại, Tiểu Nặc nhìn về mặt mẹ, thờ dài một cái, hướng Ngải Sâm nói: "Ngải Sâm, mẹ là hoa đã có chủ rồi, cháu lực bất tòng tâm không giúp được chứ."

Giọng điệu này, dáng vẻ này là của một đứa bé, chỉ là, Tiểu Nặc luôn luôn như vậy ở trước mặt Ngải Sâm.

Ngải Sâm cũng quen rồi, nhưng nghe lời Tiểu Nặc nói, kinh ngạc quay đầu, nhìn Trình Du Nhiên: "Du Nhiên, Tiểu Nặc nói là sự thật?"

Kể từ khi bọn họ quen biết, Ngải Sâm không chỉ một lần biểu đạt tình yêu của mình với cô, nhưng từ đầu đến cuối đều không được đáp lại, hiện tại đột nhiên nghe Tiểu Nặc nói như vậy, trong lòng không thể khiếp sợ và kinh ngạc sao?

"Đại ca, anh đang lái xe đấy, nhìn đường đi!" Trình Du Nhiên thấy anh ta quay đầu lại, bắt đắc dĩ nói.

Lúc này Ngải Sâm mới quay đầu lại, nhìn đường phía trước, nhưng vẫn không buông tha nghi vấn, hỏi: "Chủ đó là ai? Làm sao có thể."

"Cái gì làm sao có thể? Anh cứ làm như không ai thêm lấy tôi vậy?" Trình Du Nhiên tức giận trừng mắt nhìn anh ta, nói.

"Ngải Sâm, cháu nói cho chú, chủ đó là, chính là ba cháu." Tiểu Nặc kích động mở miệng, vào lúc này giống như là một đứa bé, hơn nữa, cũng không mở miệng ngậm miệng là lão đại Viêm, mà là nói ra chữ ba.

"Ba cháu? Tìm được người năm đó rồi?" Điều này làm cho Ngải Sâm càng thêm tò mò cùng kinh ngạc.

Trình Du Nhiên không nói gì, nhưng nụ cười trên mặt đã trả lời anh ta, anh ta chỉ thờ dài, nói: "Tôi thật đáng thương, tại sao lại không có ai muốn một thanh niên kiệt xuất giống như tôi chứ?"

Trình Du Nhiên liếc anh ta một cái, không vui nói: "Thanh niên kiệt xuất, lo lái xe đi."

Ngải Sâm thờ dài cái nữa, không thể làm gì khác hơn là lái xe, nhưng trong lòng anh ta rất hiếu kỳ, người đàn ông năm đó xuất hiện? Nếu vậy anh sẽ mừng hân một trận, nhiều năm qua cũng không tới chăm sóc mẹ con Trình Du Nhiên, hiện tại xuất hiện là sao?

Nhưng những lời này, chỉ sợ anh ta không thực hiện được, bởi vì, khi anh ta nhìn thấy đối phương, khẳng định không nói ra lời.

Vậy mà lúc Ngải Sâm lái xe tiến vào khu chung cư, chọt phát hiện không khí hơi quỷ dị, trước mặt dừng bốn chiếc xe màu đen lạnh lẽo âm u, vừa đúng chặn lối đi anh ta đi vào dưới lầu nhà Trình Du Nhiên, anh ta đành phải ngừng lại.

"Sao vậy?" Trình Du Nhiên thấy anh ta dừng xe, giương mắt nhìn xem, liền cau mày lại.

Lúc này, là xe nhà ai không có đạo đức dừng phải thế này, phong kín đường để cô về nhà, xem ra chỉ có thể đi bộ về.

"Ngải Sâm, cảm ơn anh nhé." Trình Du Nhiên nói một câu, liền kéo con trai từ trong xe ra ngoài, sau đó Ngải Sâm lấy hành lý ra khỏi xe.

Vào lúc Trình Du Nhiên đang muốn xuống xe, người trong chiếc xe ở giữa cũng đi ra, hình dáng khác sâu, đường cong gương mặt càng thêm anh tuấn dưới ánh mặt trời, càng rõ ràng đến mức Trình Du Nhiên liếc đã biết người này là ai!

Trình Du Nhiên nhất thời dừng bước, Ngải Sâm nhìn người đàn ông ở trước mắt, hơi thờ lạnh lẽo khiến anh ta không rét mà run, người này là ai?

Tiểu Nặc cũng tại chỗ bất động, ngẩng đầu lên, ậm ừ một tiếng, nói: "Mẹ, chúng ta chạy trốn lại bị đuổi kịp rồi."

Trình Du Nhiên cũng ngẩn ra trong lòng, đợi chút, tại sao cô chợt dạ, cũng không phải là chạy trốn, tuyệt đối không phải, cô trở lại là có nguyên nhân, hơn nữa còn gọi điện thoại cho anh, nghĩ vậy, cô thẳng lưng, nở nụ cười với người đàn ông cao lớn trước mặt, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Ngăn chặn lửa giận của anh

Không thể làm gì khác hơn là đứng ở nơi đó, Ngải Sâm phát hiện Trình Du Nhiên bất động, đẩy một cái cô, nói: "Em làm gì thế mà không đi, người, các người làm gì thế hả?"

Lời kế tiếp của anh ta không phải là nói với Trình Du Nhiên nữa rồi, mà là nói với hai vị đi tới kìm hai bên người anh ta, bộ dáng tiêu sái của anh ta biến đổi, đang muốn phản kích.

Nhưng Bôn Lang và Đan Hùng lại phản ứng nhanh hơn, bọn họ nhú nhú mày, thẳng ranh này thật đúng là không biết điều, bọn họ làm như vậy chính là đang tốt bụng giúp anh ta.

Trình Du Nhiên đứng ở bên cạnh, nhìn tình cảnh trước mắt, ngẩn ngơ, vội vàng nói với Viêm Dạ Tước: "Anh bảo bọn họ buông Ngải Sâm ra trước."

Sắc mặt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo, mặc kệ người đàn ông trước mắt là ai, tiến lên kéo tay Trình Du Nhiên, cũng không nói gì, nhìn chằm chằm Trình Du Nhiên.

Cảm thấy tay đau, Trình Du Nhiên cười khan hai tiếng, cũng còn không kịp giải thích, đã bị Viêm Dạ Tước kéo vào trong hành lang, điều này làm cho Ngải Sâm kinh ngạc, những người này sẽ không làm gì với Trình Du Nhiên chứ, nhưng xem ra không giống lắm.

"Ngải Sâm, không phải lo lắng, lão đại sẽ không làm thương tổn mẹ cháu đâu." Trước khi đi Tiểu Nặc nói với Ngải Sâm, sau đó, hấp ta hấp tấp đuổi theo. Trong lòng cũng than thở, haizz, lần này mẹ xong đời thiệt rồi.

Ngải Sâm không hiểu ra sao cả, thường ngày anh ta thường xuyên nói chuyện phiếm ở trên mạng với Tiểu Nặc, cho nên, lão đại của cu cậu chính là. . . .

"Vị đẹp trai này, từ nay về sau hãy nghe lời khuyên của tôi, đừng quá đến gần chị dâu của chúng tôi." Bôn Lang nhú mày, buông Ngải Sâm ra.

Ngải Sâm nghe anh ta nói đến chị dâu, đương nhiên có thể biết là nói Trình Du Nhiên, nhưng người đàn ông mới vừa lôi cô đi, rốt cuộc có thân phận gì, anh ta quay đầu sang, hỏi Bôn Lang: "Anh ta là ai?"

"Người anh em, là người đại diện ở chợ đen, không phải là ngay cả lão đại Viêm Dạ Tước của chúng tôi cũng không biết chứ?" Có điều lấy tác phong khiêm tốn trước kia của lão đại, thật sự là không có bao nhiêu người từng gặp anh, mà bây giờ anh ta đang nhắc nhở cái người anh em trước mặt, để tránh người anh em này đi sai đường.

Viêm Dạ Tước? !

Ngải Sâm anh làm sao có thể không biết cái tên như sấm bên tai này, đợi chút, người năm đó chính là Viêm Dạ Tước?

Bởi vì thế lực nhà họ Viêm, lúc ấy bọn họ làm vụ giao dịch đầu tiên, căn bản không cách nào biết rõ thân phận đối phương, không ngờ anh là người năm đó, ba Tiểu Nặc chính là anh?

Thân là người đại diện ở chợ đen, anh ta đương nhiên từng nghe nói người này làm việc luôn lòng dạ độc ác, xem ra, anh ta muốn thay Du Nhiên mắng một trận cũng không thực hiện được rồi.

"Người anh em, cậu cứ rời đi trước, nếu không, cậu ở nơi này, tính khí lão đại tôi không tốt lắm đâu." Bồn Lang bắt đắc dĩ vỗ vỗ bả vai Ngải Sâm, bày tỏ hết sức đồng tình với anh ta, xác định về mặt vừa nãy của lão đại hoàn toàn là nguy hiểm.

Nói xong, nhanh chóng cùng Đan Hùng đi vào trong nhà Trình Du Nhiên, chỉ để lại Ngải Sâm còn có chút kinh ngạc ở nguyên chỗ, nhìn lại điệu bộ trước mắt, thở dài trong lòng.

Mà giờ khắc này, cô bị Viêm Dạ Tước kéo vào hành lang, vừa đi đến cửa, đã phát hiện khóa cửa nhà hoàn toàn bị hỏng, tay đẩy cửa liền mở ra.

"Không phải là bị ăn trộm chứ?" Phản ứng đầu tiên của cô chính là cái này, đi Newyork một khoảng thời gian, ăn trộm ghé thăm nhà cô?

Nhưng đẩy cửa ra nhìn bên trong hoàn toàn không có tổn thất, thấy Phi Ứng ở bên trong, cô cũng biết được đáp án, quay đầu nhìn về phía Viêm Dạ Tước nói: "Viêm Dạ Tước, anh cứ cư xử với cửa nhà em như thế sao?"

Viêm Dạ Tước không nói gì, nhưng cam chịu, không phải trực tiếp đá cửa đi vào đã coi như là chuyện anh làm tương đối dịu dàng rồi.

Thật đúng là, lấy tác phong của anh, không phá tung cửa nhà cô đã là nhân từ lắm rồi, Trình Du Nhiên thở dài, đi theo Viêm Dạ Tước vào trong, song anh cũng không phải đi tới ghế sa lon, mà xoay người tiến vào phòng Trình Du Nhiên.

Thấy anh hết sức quen thuộc, rất dễ nhận thấy, anh đã sớm quen cái ổ nhỏ của cô, "Viêm Dạ Tước, anh...anh không thể tùy tiện vào phòng của em!"

Những lời này đã nói chậm, Viêm Dạ Tước đẩy cửa đi vào, thân thể cao lớn ở trong căn phòng không phải rất lớn của cô, thật đúng là kỳ quái.

Nhưng Trình Du Nhiên vẫn đi vào theo, Viêm Dạ Tước xoay người, giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Đóng cửa."

Giọng nói này hình như mang theo tức giận, mà Trình Du Nhiên giống như là đứa bé làm việc gì sai, bĩu môi, tiện tay đóng cửa lại.

Nhìn cửa phòng đóng lại, Tiểu Nặc thở dài, thân thể nhỏ nhỏ hết sức quen thuộc nhảy lên trên ghế sa lon, lấy máy vi tính ra chơi trò chơi, bởi vì, kể tiếp thật sự không phải chuyện của cu cậu.

Đóng cửa phòng, mọi chuyện đều là chuyện trong khuê phòng, Phi Ứng đương nhiên biết, vì vậy, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Nặc, đưa tay cầm hộp điều khiển ti vi lên mở ti vi ra.

Vậy mà, tức giận ở trong khuê phòng thật đúng là đề nặng nghiêm trọng, trong phòng chỉ có giường, Viêm Dạ Tước ngồi xuống bên giường, hơi giường con mắt nhìn Trình Du Nhiên.

Trình Du Nhiên cũng cảm giác mình sắp hít thở không thông, trong lòng khẩn trương, đây là chuyện gì chứ, thật không giống như mình trước kia.

Cười khan hai tiếng, nói: "Viêm Dạ Tước, anh thật đúng là nhanh."

Xác thực, sau khi cô cúp điện thoại thì nhanh chóng lên máy bay, nhưng hiện tại, anh thế nhưng xuất hiện tại nơi này nhanh hơn một bước.

Viêm Dạ Tước đưa tay kéo cổ tay cô, khiến cả người cô ngã ngồi ở trên hai chân anh.

Tròng mắt buông xuống, giọng nói hùng hậu đồng thời ép xuống: "Tại sao rời đi?" Không được, trong giọng nói của anh hoàn toàn tỏ rõ hiện tại anh rất tức giận, giờ phút này, Trình Du Nhiên ngồi ở trên đùi anh giống như thăm chăm, đều thấy không an ổn.

Trình Du Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, lắc lư thân thể, trong lòng rất rõ ràng, hiện tại cứng đối cứng sớm muộn cũng thiệt thòi lớn, vậy không thể cứng rắn, chỉ có thể mềm mỏng.

Nghĩ tới đây, đôi tay cô chợt nhót chặt cổ Viêm Dạ Tước, cười nói: "Em đây thật không phải là chạy trốn, em trở lại vì cuộc thi tốt nghiệp, cũng sáu năm rồi đó, còn không có khả năng lấy bằng tốt nghiệp thì rất mất mặt."

Trình Du Nhiên nói rõ ràng đây ra đây, nhếch miệng lên cười, nhìn Viêm Dạ Tước, tiếp tục nói: "Nếu em muốn chạy, cũng sẽ không gọi điện thoại thông báo cho anh, phải không?"

Cô gọi điện thoại hoàn toàn chính là tiền trạm hậu tẩu, người cũng đã ở phi trường, sắp lên máy bay mới gọi điện thoại nói rời đi.

Viêm Dạ Tước nhú nhú mày, quan sát nụ cười của cô, tức giận trong lòng nhất thời không tìm được lời nói có thể phát tiết, nhìn miệng cô cắn nhẩn không ngừng.

Chợt, hung hăng chiếm lấy môi anh đào của Trình Du Nhiên, cho đến khi không chút kiêng kỵ hôn gần như sắp không thể hô hấp, lúc này mới kết thúc nụ hôn ngang ngược.

Đôi môi anh cuồng vọng tàn sát, giữa tức giận dâng lên một tia ảm áp, Trình Du Nhiên biết, chọc giận anh lo lắng, nhưng cô cũng sợ ba anh phát hiện ra Tiểu Nặc, sau đó sẽ đưa Tiểu Nặc đến cái nơi quỷ quái kia, cô không muốn.

"Chuyện con trai chúng ta, anh sẽ giải quyết!" Giọng Viêm Dạ Tước trầm thấp phá tan suy nghĩ của cô, Trình Du Nhiên nhìn chằm chằm Viêm Dạ Tước,

xem ra anh biết nguyên nhân mình muốn rời khỏi Newyork, nghe lời của anh, trong lòng cô cũng bị trêu chọc, nổi lên một tia đau lòng, nhẹ giọng nói: "Em biết rồi."

"Về sau, nếu còn tái di, anh sẽ không dễ dàng tha cho em đâu." Viêm Dạ Tước nhìn chăm chăm cô, giọng nói trầm thấp mang theo cảnh cáo.

Trình Du Nhiên lập tức lộ ra nụ cười, không chút khách khí hôn lên môi anh, hướng tiếp tục lễ trắng khí hùng nói: "Em thật sự không trốn, em thật sự muốn trở về tham gia cuộc thi, đây là thật, còn có ba ngày nữa em sẽ phải thi, lần này không qua, em thật mất thể diện."

Nghĩ tới cô đến muộn kéo dài thời gian nên chưa tốt nghiệp, những học đệ học muội nhìn mình thế nào.

Viêm Dạ Tước nghe cô nói liên tục không ngừng, sắc mặt dần dần bình tĩnh lại, cứ nhìn cô nói sáu năm qua trải qua thế nào, đôi tay không khỏi buộc chặt, vây cô vào trong ngực.

Không biết đã trải qua bao lâu, bọn họ mới hoàn toàn hòa thuận đi ra khỏi gian phòng, điều này làm cho mọi người trong phòng khách thờ phào nhẹ nhõm, xem ra, người có thể ngăn chặn lửa giận của lão đại không ai có thể hơn chị dâu, trước nghe được chị dâu rời đi, mấy người bọn anh đã chịu không ít đau khổ, suy nghĩ thật đúng là lòng chua xót vô cùng.

Tiểu Nặc ngược lại, bộ dáng tự nhiên tự tại tiếp tục ngồi ở trên ghế sa lon chơi trò chơi, cũng là tư thái vắt giò ngồi xem.

Trình Du Nhiên liếc mắt nhìn xung quanh mình, cắn răng nghĩ, thật là đứa con bất hiếu, mẹ gặp nạn, cũng không nói chữa cháy trước, còn có những người này nữa!

Nếu lửa này bọn họ có thể cứu, lão đại Viêm cũng sẽ không lấy tốc độ nhanh nhất đi tới Hongkong.

Hơn nữa, mấy người đàn ông to lớn đều chen chúc trong phòng khách nhà cô, thật đúng là khiến anh cảm thấy eo hẹp, chợt phát hiện, nhà cô vốn xem ra thật lớn, trong nháy mắt liền trở nên thật nhỏ? Nếu bọn họ đều định ngủ lại chỗ này, vậy thật là quá choáng.

Nhưng Trình Du Nhiên hoàn toàn là lo lắng thừa, bởi vì, sau hai phút, cô và Tiểu Nặc đã bị Viêm Dạ Tước mang rời khỏi căn phòng nhỏ này.

Đi chỗ ở của anh ở Hương Cảng, cô thật đúng là không biết, Viêm Dạ Tước vẫn có biệt thự ở Hongkong, hơn nữa còn ở nơi vắng vẻ và yên tĩnh, chỉ là, đây cũng là cá tính của Viêm Dạ Tước, nhưng cô muốn vào ra thành thị, thật đúng là tương đối phiền toái.

Giờ phút này, ánh sao nửa đêm, trăng cong lưỡi liềm, gió nhẹ phát qua lá cây vang sào sạt.

Cách xa thành thị phồn hoa huyền ảo, nằm sát dãy núi, rừng cây xanh um tươi tốt đung đưa, nước nóng trong suốt nhộn nhạo, cảnh trí đầy màu sắc cổ xưa làm cho người ta thoải mái cả người, vậy mà, biệt thự màu xám tro đứng sừng sững ở giữa, lại khiến người ta sợ sợ, hòa làm một với đêm tối, hiu quạnh lại tản ra hơi thở nguy hiểm.

Vùng đất chiếm cứ thiên thời địa lợi, dinh thự Trung Tây kết hợp từ an tĩnh trở nên náo nhiệt, bọn Bôn Lang ở trong phòng khách đối chiến với Tiểu Nặc, đương nhiên là đối chiến trò chơi, Bôn Lang luôn là tay súng thần cũng có thể bại bởi Tiểu Nặc, mấy lần đánh ra tuyển lửa trong trò chơi, mỗi lần điểm số cũng ít hơn một chút so với cu cậu.

Điều này làm cho Bôn Lang hoàn toàn phát điên, tay tiếp tục cầm hộp điều khiển, nói: "Một ván nữa."

Tiểu Nặc nhìn Bôn Lang, khoe miệng cười tà ác, nói: "Đàn Lang, chú chơi không bằng cháu."

Phi Úng và Đan Hùng bên cạnh đều lau mồ hôi thay Bôn Lang, từ tình huống xem ra, Tiểu Nặc đúng là thiên tài trò chơi này.

Lúc này, trong phòng lầu ba sáng đèn, so sánh với lầu dưới, ngược lại có vẻ hết sức an tĩnh.

Trình Du Nhiên ngồi ở trước bàn học găm sách, muốn cô bắt tay làm thì tạm được, nếu muốn cô thi mấy lý luận này, thật đúng là chóng mặt, thật không nghĩ tới, mình lớn tuổi thế này, còn phải ở đây chuẩn bị cuộc thi, nhưng hai ngày nữa là thi, cô nhất định niệm kinh mới có thể.

Nghĩ vậy, đang muốn tiếp tục học, một ly sữa A Tươi xuất hiện ở trước mặt cô, ngẩng đầu lên, Viêm Dạ Tước đứng ở bên cạnh, không nói gì, nhưng động tác là bảo cô uống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Biệt thự nghiêm mật

Đối với ăn cùng ngủ, Trình Du Nhiên chưa bao giờ khách khí.

Cho nên, sửa tươi trước mặt, cô dĩ nhiên không chút khách khí đưa tay nhận lấy, uống hai ngụm, quay đầu nhìn về phía Viêm Dạ Tước, quơ quơ ở trước mặt anh, nói: "Cảm ơn."

Viêm Dạ Tước trầm mặc, xoay người đi ghé sa lon sau lưng, hình như không định rời đi.

Trình Du Nhiên vốn muốn tiếp tục xem sách, cầm sách lên nhìn một lát, nhưng vừa nghĩ tới người sống sờ sờ ngồi ở phía sau, tại sao cô có thể chuyên tâm đọc sách?

Viêm Dạ Tước này, nhất định phải ngồi như tượng Phật ở chỗ này ư?

Trình Du Nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy anh nhàn rỗi, thân thể nghiêng về phía sau, dựa vào ghế sa lon nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Viêm Dạ Tước, anh ngồi ở chỗ này, em không thể chuyên tâm đọc sách." Trình Du Nhiên buông sách xuống, đi tới chỗ anh, hiện tại, chỉ cần ở trong không gian có thể cảm nhận hơi thở của anh, tim cô sẽ nhảy cực nhanh, vậy xem sách thế nào, đi vài bước, đi tới bên cạnh anh, hỏi "Anh có thể hay sang chỗ khác nhắm mắt nghỉ ngơi không?"

"Đây là phòng của anh." Viêm Dạ Tước nói rất nhạt, giống như đang nói cho cô biết, anh sẽ không rời đi.

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, chỉ có thể thờ dài một cái, nói: "Vậy em đi phòng khác ——"

Nói xong, cô đang muốn xoay người rời đi, lại bị Viêm Dạ Tước nắm lấy tay, trầm giọng nói: "Ngồi với anh một lát?"

Trình Du Nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Viêm Dạ Tước, đây là lần đầu tiên anh mở miệng nói như vậy, làm cho cô hơi kinh ngạc, thấy anh cũng không có ý buông tay, cô đành thờ dài, xoay người muốn ngồi xuống bên cạnh anh, nhưng lại bị anh lôi kéo ngồi ở trên đùi anh.

Nhiều lần như vậy, Trình Du Nhiên đã sớm quen với kiểu ngồi này, Viêm Dạ Tước đưa tay nắm hông cô, hơi giương tròn mắt, nhìn cô, sau lẳng lẳng nhìn, tiếp đó, nhắm mắt lại, hưởng thụ loại an tĩnh này.

Thật ra thì, đối với Viêm Dạ Tước mà nói, ôm cô vào lòng, đã cảm thấy an tâm rồi.

Nhịp tim của Trình Du Nhiên cực nhanh, nhìn khuôn mặt cương nghị của anh, khẽ gọi một tiếng: "Viêm Dạ Tước."

"Hả?" Anh đáp lại một tiếng.

"Anh, tại sao anh muốn em ở lại bên cạnh anh, chỉ bởi vì em sinh Tiểu Nặc ư?" Kỳ thực, những lời này ở dưới đáy lòng Trình Du Nhiên, anh luôn cường thế nói mình là của anh, nhưng lại chưa từng nói thích và yêu, cho nên, dần dần, mình cũng bắt đầu nghi hoặc.

"Em cho là như thế?" Viêm Dạ Tước nói xong, mắt khẽ mở ra, hình như thoáng qua một tia thâm trầm.

Trình Du Nhiên nhìn anh, muốn từ trong ánh mắt anh nhìn ra thứ gì, nhưng thủy chung không nhìn ra, trầm mặc chốc lát, nói: "Không phải sao? Vậy anh nói cho em biết là tại sao?"

Viêm Dạ Tước nghe lời cô nói, cau mày lại, anh luôn không nói những thứ này, vậy mà, anh thế nhưng lại dùng phương pháp trực tiếp nhất, trực tiếp chặn miệng cô lại, dùng nụ hôn để cho cô hiểu, anh không phải chỉ bởi vì cô sinh Tiểu Nặc!

Hôn người trong ngực gần như sắp hít thở không thông, anh mới buông ra, nhỏ giọng nói: "Trình Du Nhiên, em là người phụ nữ đầu tiên của anh, cũng là người cuối cùng của anh."

Trình Du Nhiên nhất thời bị anh nói làm cho mặt đỏ tới mang tai, thật vất vả mới tươi sáng lại, lại bị Viêm Dạ Tước ôm ngang lên, Trình Du Nhiên vội vàng kêu, "Viêm Dạ Tước, em...em còn phải xem ——"

Chữ sách còn chưa nói ra đã phải nuốt vào trong bụng, buổi tối đầu tiên cô học hoàn toàn bị hớ, còn dư lại chỉ là quyển sách mở ra trên mặt bàn.

Lầu dưới vẫn còn huyền ảo bởi vì Tiểu Nặc và Bôn Lang đối chiến trong trò chơi, mà trong phòng trên lầu, một trận gió thổi qua, thổi trang sách lên, cũng rớt vào trong không gian dịu dàng.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời ấm áp từ cửa sổ chiếu vào, hắt vào hình ảnh ấm áp trên giường.

Trình Du Nhiên nằm ở trên người Viêm Dạ Tước, dây chuyền đeo trên cổ trắng như tuyết, có vẻ hết sức tương xứng.

Lúc này, tay ngọc mềm mại cẩn thận từng li từng tí đưa ra, nhẹ nhàng chạm lên lông mày Viêm Dạ Tước, khóe miệng kéo ra đường cong hoàn mỹ.

Thật ra thì, thời điểm anh ngủ, thật đúng là rất đẹp, cũng không có lạnh lẽo, cô cũng thích bộ dáng này của anh.

Lúc này, Viêm Dạ Tước chợt mở mắt, Trình Du Nhiên lại bị giật mình, vội vàng thu tay lại, muốn đứng dậy, lại bị cánh tay bền chắc của Viêm Dạ Tước quấn quanh, ngã trở về trên giường ngủ tiếp.

Mà Trình Du Nhiên biết vết thương sau lưng anh còn chưa liền, cũng không dám cử động quá mạnh, nhưng hôm nay cô còn muốn đi bệnh viện một

chuyến.

Vào lúc cô muốn mở miệng, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa, ngay sau đó là giọng nói non nớt của tiểu Nặc, lớn tiếng nói: "Mẹ, hôm nay mẹ phải đi bệnh viện, nếu tới trễ khẳng định bác sỹ Lưu sẽ cho mẹ trượt."

Lời này của Tiểu Nặc, thật nói đến trọng điểm, cô quay đầu, gọi Viêm Dạ Tước một tiếng, chỉ thấy anh thu tay lại, nói: "Anh đi cùng em."

"Không cần, nơi đó không thích hợp để anh đi." Trình Du Nhiên dĩ nhiên nhớ tình cảnh lần trước Bôn Lang chạm mặt bác sỹ Lưu, cô cũng không muốn xảy ra lần nữa.

Nói xong, không chút khách khí đẩy cánh tay anh ra, đứng dậy mặc quần áo, Viêm Dạ Tước cũng đứng dậy.

Không bao lâu, hai người cùng nhau vào phòng ăn lầu dưới, một nhà ba người và bọn Đan Hùng ngồi ở trước bàn ăn dùng bữa. Ăn ăn, mấy người ngừng lại toàn bộ, chỉ có Trình Du Nhiên và tiểu Nặc vẫn còn tiếp tục ăn, Bôn Lang nhìn về phía lão đại, cảnh giác nói: "Có động tĩnh!"

Mà lúc này đây, một chiếc xe con dừng ở cách biệt thự không xa.

A Tư ngồi ở trong xe, nhìn hình ảnh trong máy vi tính, nhếch miệng lên cười nhạt nhòa, một luồng tin mang đến cho anh ta tình báo có giá trị vô cùng, người đó đã từng là nhân vật lớn, lại lần nữa quang lâm đến Hongkong, anh ta đương nhiên không thể bỏ qua.

Cũng đều chuẩn bị xong thiết bị chụp ảnh tân tiến nhất, chính là bộ hộp điều khiển ti vi máy bay, đừng xem nó chỉ là hộp điều khiển tivi máy bay, vẫn là Camera tầm xa, đây là thứ anh ta tốn không ít tiền mua lại ở trong tay thằng nhóc Trình Nặc, chỉ là, thật đúng là có lỗi, rất nhiều lần có thể làm cho anh ta chụp ảnh thành công mà thần không biết quỷ không hay, hơn nữa tìm được tin tức yêu sách.

Còn kém một chút xiu là có thể đến gần biệt thự, rất tốt, chỉ an toàn phi hành, liền đại công cáo thành.

Vậy mà, anh ta lại không biết, cái biệt thự nhìn có vẻ bình thường này, nếu không phải là người mình, chỉ cần một con ruồi bay vào cũng sẽ bị máy theo dõi chú ý.

Nhưng đám chó săn tinh anh như A Tư lại hoàn toàn không lưu ý đến, mặt hả hê nhìn hộp điều khiển tivi máy bay chuẩn bị đạt được mục đích, thông qua Camera truyền đến máy vi tính, rất tốt, còn kém một chút xiu ——

Bụp!

Vào lúc còn kém chút nữa, máy vi tính của anh trong nháy mắt không có hình ảnh, anh ta tự tay vỗ vỗ máy vi tính, không có phản ứng, "Ah? Đây là chuyện gì chứ?"

Thời điểm A Tư mới vừa mở miệng hỏi mình, một khẩu súng đã đề ở trên trán anh ta, hơn nữa nói cho anh ta biết đây là chuyện gì.

"Người anh em, không cần tìm, hộp điều khiển tivi máy bay của cậu đã hy sinh." Khóe miệng Đan Hùng giương nhẹ, nhìn người anh em vẫn còn sờ hộp điều khiển ti vi, hộp điều khiển tivi đã bị đối tượng Bôn Lang ngăn chặn.

A Tư dĩ nhiên biết mình đã bị phát hiện, nhưng từ chuyện làm nghề này nhiều năm, đây là lần đầu tiên anh ta bị phát hiện nhanh như vậy.

Hơn nữa, vào giờ phút này còn bị một khẩu súng chĩa vào!

Chỉ là, chưa hết hy vọng, vừa nãy dưới sự thao tác của anh ta, vậy cũng có không ít hình ảnh tiến vào trong máy.

Đầu anh ta vừa nghĩ vậy, liền nghe được một tiếng bịch, anh ta ngồi ở chỗ tài xế sợ hết hồn, phục hồi tinh thần lại, mới nhìn bên cạnh mình, bảo bối giá trị mấy nghìn trong nháy mắt hóa thành mảnh vụn, "Vị anh cả này, đừng nổi giận, tôi."

"Ra ngoài!" Đan Hùng lạnh lùng mở miệng, sắc mặt A Tư cứng đờ, xem ra, lần này anh ta xong đời rồi, hi vọng mọi người có thể khen ngợi một ký giả tốt nhất như anh ta.

Che đầu, anh ta ra khỏi xe, đã bị Đan Hùng đẩy tiến vào biệt thự, cho dù chết, lúc anh ta tiến vào biệt thự này, vẫn không quên nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm tin tức chấn động nào đó, thật là bệnh nghề nghiệp.

Lúc này, A Tư bị Đan Hùng mang vào phòng khách, nói: "Lão đại, đây cũng là ký giả cho sẵn, nên xử lý thế nào?"

A Tư thấy được hài cốt hộp điều khiển tivi máy bay ở trên bàn trà, trong lòng đau xót, chỉ là, kế tiếp sợ rằng sẽ đau hơn, bởi vì mạng nhỏ cũng khó giữ được, nhưng trước khi chết, cũng phải gây giụa một lát đã, có lẽ người ta có thể bỏ qua cho mình?

A Tư nhìn lưng người đàn ông ngồi đối diện mình, dù không nói gì, cũng tản ra khí lạnh, anh ta nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng nói: "Vị lão đại này, trong lúc rảnh rỗi tôi chỉ tới nơi này để phóng máy bay, còn nữa, còn nữa, tôi là ký giả, nếu có thể, tôi viết bài tin tức cho anh, xem như huê nhau."

Thấy người anh em này thật đúng là không biết nhìn tình hình, Bôn Lang đứng ở bên cạnh nghe cẩn thận, cuối cùng còn muốn viết bài tin tức cho lão đại? Anh ta sắp muốn cười sặc sụa.

Mà lúc này đây, Trình Du Nhiên đang ăn bữa sáng ở trong phòng căng nghe cái giọng này càng thấy quen, để ly xuống, đi tới phòng khách.

Vừa nhìn thấy người đứng ở một bên căn nhà, sắc mặt trầm xuống, còn chưa kịp nói chuyện, Tiểu Nặc đã kinh ngạc mở miệng: "A Tư, chú lại bị đuổi kíp?"

Nghe thấy giọng nói non nớt quen thuộc, A Tư chợt quay đầu, liền nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc, tại sao hai mẹ con bọn họ lại ở chỗ này? Không phải bị bắt cóc tới chứ? Nghĩ tới đây, A Tư thân là bạn tốt liền lập tức mở miệng nói: "Vị lão đại này, các người bắt cóc chó làm tổn thương phụ nữ và đứa trẻ, hãy thả bọn họ, anh bắt cóc tôi đi."

Quen biết nhiều năm, chó nhìn anh ta bình thường hi hi ha ha, nhưng người bạn A Tư này luôn luôn trọng nghĩa, Trình Du Nhiên biết việc này, chỉ là, lúc này, cô thật không biết trong đầu anh ta chứa cái gì, bắt cóc? Bọn họ bị Viêm Dạ Tước bắt cóc?

Cũng chỉ có anh ta nói ra được, Trình Du Nhiên vội vàng phát ra tiếng cười, A Tư thấy Trình Du Nhiên còn cười ra tiếng, nhú nhú mày, "Tiểu Nhiên Nhiên, tôi chính là đang quan tâm em, tại sao em ——"

Lời còn chưa nói xong đã thấy Trình Du Nhiên đi tới bên người Viêm Dạ Tước, nói: "Thả anh ấy đi, chúng em quen biết, anh ấy là bạn em"

Lại là bạn? Chung quanh cô đều là bạn, hơn nữa đều là nam!

Viêm Dạ Tước nhú nhú mày, nhìn Trình Du Nhiên, sắc mặt càng thâm trầm, Tiểu Nặc hình như nhìn thấu đầu mối, mở miệng nói: "A Tư cũng là bạn cháu."

Trong chớp nhoáng này, A Tư quả thật là cảm động rơi lệ, mỗi lần đều bị mẹ con này đùa giỡn, ai biết lần này bọn họ cũng nói chuyện giúp mình, đợi chút, sao mẹ con bọn họ biết anh?

A Tư trừng mắt nhìn, không thể không thừa nhận, tình huống thoát nhìn có chút kỳ quái.

Vậy mà, thời điểm cục diện giằng co, Phi Ứng chợt đi vào, trầm giọng nói: "Lão đại, Viêm Trung bên cạnh lão gia tới!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Nhà họ Viêm

"Lão đại, Viêm Trung bên cạnh lão gia tới." Giọng Phi Ứng nặng nề, phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt, lại tạo thành một cục diện bế tắc khác.

Sắc mặt Trình Du Nhiên trầm xuống, cô không biết Viêm Trung, nhưng rõ ràng nghe được Phi Ứng nói lão gia, trong lòng cô cũng đã biết là ba Viêm Dạ Tước.

Nghe nói như thế, Trình Du Nhiên theo bản năng kéo tay Trình Nặc, quay đầu nhìn về phía Viêm Dạ Tước, muốn biết, trước mắt là tình huống thế nào.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước vô cùng lạnh lùng, anh đương nhiên rõ Viêm Trung thân là quán gia bên cạnh ba, không có chuyện quan trọng, không thể nào rời đi.

Hiện tại, ông ta xuất hiện tại Hongkong, còn tới biệt thự của anh, xem ra chuyện này không thể lờ được nữa!

Dù sao, năm đó đúng là ba tìm bác sỹ chợ đen chữa trị cho anh, muốn tra chuyện này cũng không khó, chỉ là, động tác nhanh hơn so với bình thường.

Viêm Dạ Tước đứng lên, lạnh lùng liếc A Tư, lạnh lùng nói: "Dẫn anh ta đi."

A Tư bị mặt anh lạnh lẽo làm cho ngớ ngẩn, nhưng vị lão đại này thật đúng là đẹp trai, đợi chút, anh mới vừa nói gì?

Dẫn anh ta đi? Đây là tình huống gì, hơn nữa, mẹ con Trình Du Nhiên vẫn còn ở nơi này, anh ta làm sao có thể đi một mình?

"Vị lão đại này ——"

Lời còn chưa nói ra, đã bị Tiểu Nặc tron mắt tròn trịa trừng, rất rõ ràng, thẳng nhóc dùng cái vẻ mặt trước sau như một của cu cậu, cho anh biết nếu không đi, sẽ chờ chết.

A Tư cẩn thận cân nhắc, lại nhìn Tiểu Nặc và Du Nhiên, anh ta cũng không phải là không có nghĩa khí, nhìn thấy Trình Du Nhiên hơi gật đầu, anh ta mới thờ phào nhẹ nhõm, đi theo Bôn Lang rồi đi từ cửa sau.

Vậy mà, lúc này trong lòng Trình Du Nhiên khẩn trương vì người sắp xuất hiện, nghĩ thầm cô không phải nên mang theo Tiểu Nặc rồi đi trước ư?

Ý nghĩ này vừa đến, Viêm Trung đã đi vào, thân hình cao lớn, nhìn qua chừng bốn mươi, lúc giờ tay cũng nhìn ra được là không phải người làm, mà có thể ở bên cạnh Viêm Lệnh Thiên lâu như vậy, tuyệt không phải thể hệ thông thường.

Ông ta đi vào trong phòng khách, ánh mắt lại đã sớm thấy hai mẹ con bên này, đi tới trước mặt Viêm Dạ Tước, mở miệng nói: "Tước thiếu gia."

Viêm Dạ Tước khẽ ừ, nhưng không lên tiếng, biết rằng nếu Viêm Trung tự mình đến, như vậy thì sẽ nhấn lại.

"Tước thiếu gia, lão gia xin ngài về đảo." Viêm Trung đích thực nhấn lời thay lão gia, cũng biết Tước thiếu gia nghe thế sẽ không vui, nhưng chuyện lần này xác thực là nghiêm trọng.

Đảo trong miệng Viêm Trung là một đảo lớn ở Thái Bình Dương, trải qua bao nhiêu năm phát triển, đã sớm thành một căn cứ bền chắc không thể phá được, nơi đó bất luận là chính trị kinh tế hay cái gì hoàn toàn do nhà họ Viêm khống chế, nghiêm nhiên trở thành vương quốc độc lập.

Viêm Dạ Tước thân là Thiếu chủ nhà họ Viêm, cũng là người nói chuyện ở bên ngoài, nhưng lại rất ít về đảo.

Khẽ nâng tròng mắt lên, nhìn chăm chăm Viêm Trung, trầm giọng nói: "Nói xong?"

"Còn nữa, lão gia phân phó, xin lúc Tước thiếu gia về đảo, cũng xin mang theo Trình tiểu thư và Nặc tiểu thiếu gia." Ông ta cũng không trực tiếp gọi Tiểu Nặc là thiếu gia đích tôn, nhưng những lời này đã rất rõ ràng, Viêm Lệnh Thiên mới biết chuyện Tiểu Nặc, muốn cu cậu cùng nhau trở về nhà họ Viêm một chuyến.

Trình Du Nhiên nghe nói như thế, sắc mặt nhất thời trầm xuống, xem ra giấy không thể gói được lửa, chuyện này nhất định sẽ bị ba Viêm Dạ Tước biết, dù sao, chuyện tại Nga đã huyền não lớn vậy, đây cũng là nguyên nhân mấy ngày trước cô rời Newyork.

Nhưng vẫn chạy không thoát, Trình Du Nhiên giương con mắt, nhìn người đàn ông trung niên hoàn toàn không có tư thái người làm, nói: "Cũng làm phiền ông chuyển lời đến lão gia các người, tôi và con tôi không thể đi."

"Đúng, chúng tôi không đi nơi nào hết." Tiểu Nặc kiên định mở miệng nói chuyện.

Viêm Trung nhìn hai mẹ con, tiếp tục nói: "Tước thiếu gia, lão gia hy vọng có thể nhìn thấy bọn họ, Viêm Trung sẽ đích thân hộ tống."

Những lời này rất rõ ràng, trước đó cũng không phải đơn giản là truyền lời, Viêm Dạ Tước thù chung thù ơ ơ hờ, trầm mặc không nói, nhưng khí lạnh tán phát quanh thân đã sớm làm cho người ta không rét mà run, Viêm Trung tự nhận cũng bị khí lạnh của anh làm cho ngơ ngẩn, không trách lão gia sẽ kiệt lực phản bác kẻ không ủng hộ Tước thiếu gia thượng vị, chỉ bằng vào một điểm này, trong gia tộc bất luận một người nào cũng không sánh nổi.

"Viêm Trung cũng làm việc theo lão gia phân phó, hi vọng Tước thiếu gia không làm khó Viêm Trung, cũng đừng để lão gia tự mình đến, xin Tước thiếu gia hiểu rõ." Thật không hổ là người bên cạnh Viêm Lệnh Thiên, dù sao từ nhỏ ông ta đã được nhà họ Viêm nuôi dưỡng, trải qua huấn luyện còn sống, mới có thể chân chính ở lại bên cạnh lão gia, thật là quân gia, nhưng kỳ thật âm thầm làm không ít chuyện cho lão gia, thủ đoạn cũng tàn nhẫn.

Viêm Dạ Tước dĩ nhiên biết việc này, cũng rõ ràng, ba tự mình phái người tới, chính là đã biết sự tồn tại của Tiểu Nặc và Trình Du Nhiên.

Lần này không trốn thoát, hơn nữa, Viêm Dạ Tước cũng không định trốn, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, chỉ là sớm hơn mong đợi mà thôi, mà Trình Du Nhiên vốn muốn nghĩ cách chạy trốn cũng hiểu rõ, chạy trốn không phải là biện pháp, chuyện này cần phải đối mặt, vì vậy, cũng trở nên bình tĩnh.

Mà khoe miệng Tiểu Nặc lại hơi giọng lên, nhà họ Viêm lại đang trên đảo? Không biết chơi vui hay không?

Lúc này, Viêm Dạ Tước hơi giương con mắt, bình tĩnh nói: "Lui xuống."

Bất cứ lúc nào anh cũng có vẻ tỉnh táo, chính là loại bình tĩnh này, khiến Viêm Trung cảm thấy lo lắng, nhìn lại về mặt hai mẹ con bên cạnh, vốn là lo lắng nay kinh ngạc nhiều hơn.

Nhưng ông ta khẽ mỉm cười, sau khi Viêm Dạ Tước mở miệng, xoay người rời đi, bởi vì mình truyền lời đến rồi, kế tiếp chính là chờ Tước thiếu gia cùng nhau về đảo.

Sau khi Viêm Trung rời đi, cả phòng khách trở nên trầm tĩnh, bọn Bôn Lang cũng không có ai mở miệng nữa, dĩ nhiên biết lần này Viêm Trung là vì cái gì.

Viêm Dạ Tước lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, khí lạnh bức người, trầm mặc chốc lát, quay đầu nhìn về phía Trình Du Nhiên, vừa muốn mở miệng nói chuyện, đã bị Trình Du Nhiên mở miệng trước.

"Viêm Dạ Tước, đi một chuyến cũng không sao." Khoe miệng cô mang theo lạnh nhạt của Vua Y chợ đen, dù sao cũng không trốn thoát, vậy thì đâm đầu xông lên, đáng tiếc cô chưa thi tốt nghiệp, nhất định lại phải hoãn, hiện tại, ngay cả chính cô cũng không biết, cái bằng tốt nghiệp này rốt cuộc là đến khi nào mới có thể cầm được.

Tiểu Nặc nghe mẹ nói, trợn to hai mắt nhìn mẹ, nói: "Mẹ, con nói rồi, mẹ tốt nghiệp rất viễn vông, xem ra chờ lúc mẹ tốt nghiệp, chỉ sợ lại cho Tiểu Nặc một người em gái, đến lúc đó thật là kéo dài không kỳ hạn."

Nhóc con, lòi như vậy cũng có thể nói ra, lập tức phá vỡ hoàn cảnh yên lặng chung quanh, bọn Bôn Lang nở nụ cười, ha ha, em gái, đó không phải là. . . . Mặt Trình Du Nhiên đỏ lên, trợn mắt nhìn con trai một cái, đều do thường ngày cô nuông chiều mới để cho cu cậu luôn đối nghịch với mình, cái gì mà thêm em gái? Cô lập tức đứng lên, bỏ lại một câu, "Em đi thu dọn đồ đạc." Liền chạy lên lầu, đây quả thực là rất rất rất mất thể diện.

Viêm Dạ Tước ngồi ở trên ghế sa lon, liếc mắt nhìn Trình Du Nhiên rồi đi, lạnh giọng mở miệng nói: "Thu dọn một chút, buổi tối lên đường."

Nói xong, anh thân nhiên đứng dậy, cũng đi lên lầu, cả phòng khách chỉ còn sót bọn Tiểu Nặc, nhìn lão đại rồi đi, Bôn Lang bắt đầu hả hê, vây quanh Tiểu Nặc nói đến câu cu cậu mới vừa nói, chị dâu lại sinh một baby, ha ha, như vậy thật không tệ, xem ra, lão đại phải ra sức thêm rồi!

Vậy mà, lúc Trình Du Nhiên đang dọn dẹp mấy bộ y phục, trong lòng vẫn có một chút lo lắng, không biết đi nhà họ Viêm sẽ có chuyện gì, nhưng cô cũng rõ Viêm Dạ Tước sẽ không để cho Tiểu Nặc trải qua chuyện như mình trong quá khứ lần nữa.

Sau lưng bỗng cảm thấy bước chân đang đến gần, dĩ nhiên biết là ai, cũng không quay đầu lại, sau một giây, Viêm Dạ Tước ôm chặt cô từ phía sau, nhỏ giọng nói: "Đừng lo lắng." Trình Du Nhiên xoay người, nhìn mặt Viêm Dạ Tước kiên định, cười cười, nói: "Em biết."

Nhưng những lời này của anh, lại làm cho trong lòng cô ấm áp hơn, kỳ thực, cô vẫn không biết chuyện anh đã từng trải qua, có lẽ, lần này trở về nhà họ Viêm, cô có thể chân chính hiểu rõ Viêm Dạ Tước hơn.

Viêm Dạ Tước quan sát nụ cười của cô, tròng mắt lạnh lẽo lên một tia dịu dàng, đưa tay gạt tóc ngang trán, nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn ở trên trán cô.

Thật ra thì, không ai biết trong lòng anh suy nghĩ, lúc Tiểu Nặc vừa mới nói câu nói kia xong, anh thật sự có suy tính, chờ giải quyết xong chuyện nhà họ Viêm, anh ngược lại có thể suy tính cho Tiểu Nặc thêm em gái, vậy sẽ giữ chặt cô ở bên người.

Nhưng hiện tại chủ yếu chính là chuyện lần này trở về nhà họ Viêm!

Bọn họ cũng không nghĩ ra, lần này chỉ ở Hongkong nghỉ ngơi hai ngày ngắn ngủn, Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc lại rời đi lần nữa, về phần giải quyết chuyện bằng tốt nghiệp, cô chỉ có thể ảo tưởng, bởi vì, vào lúc này ngay cả mình cũng không biết lúc nào thì có thể về, đoán chừng cô là người tốt nghiệp chậm nhất đại học y khoa.

Viêm Trung cũng khởi hành sau Viêm Dạ Tước, lập tức lên đường về đảo, đồng thời, gọi điện thoại tư nhân cho lão gia.

Nghe Viêm Trung tự thuật lại quá trình gặp mặt ở trong điện thoại, Viêm Lệnh Thiên cũng không cảm thấy kỳ quái, đây mới là con ông, chẳng qua là biểu hiện sau đó khiến ông cảm thấy có chút không hiểu rõ, đuổi Viêm Trung ra ngoài rồi lại muốn về đảo, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Nhưng mà nếu con trai về đảo, cũng tiết kiệm ông bố trí cái khác, trở lại trên đảo, tất cả đều ở trong lòng bàn tay ông.

Nghĩ thông suốt những thứ này, Viêm Lệnh Thiên cười, quy củ nhà họ Viêm, bất luận kẻ nào cũng không thể phá vỡ...!

Gió lớn nổi lên, mây tung bay, hoa cỏ cây cối trong đình viện đồng thời phát ra tiếng vang xào xạc, vô số lá cây rụng xuống, giống như biểu thị một trận gió lớn lại sắp tới.

Thái Bình Dương, nổi tiếng vì gió êm sóng lặng, dĩ nhiên, cũng chỉ vì lúc Magellan vòng quanh trái đất đi tới, vừa lúc xuyên qua mặt biển yên ả của khu vực Trung Quốc, trên thực tế, trên Thái Bình Dương rất nổi danh với gió lớn gào thét và sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, thông qua vị trí tọa độ, tình hình trên mặt biển tựa như hiện trường truyền tới trực tiếp, mỗi khi đi qua một đảo nhỏ, sóng lớn vỗ đá ngầm, rất là có khí thế cuộn cuộn nổi lên ngàn đồng tuyết.

Cái đảo nhà họ Viêm nằm ở vị trí cũng gần giữa Thái Bình Dương, trong đó cái đảo lớn nhất được mệnh danh là đảo Viêm Long, là chỗ ở căn cơ của nhà họ Viêm, trên đảo có các loại vũ khí hiện đại, chẳng những cung cấp năng lực phòng ngự tuyệt đối cho đảo Viêm Long, đồng thời bầu trời ở đây liệt vào khu vực cấm bay, bất luận nước nào, cho dù cố gắng bay qua trên bầu trời một khi tiến vào khu vực này sẽ bị bắn chết vô tình.

Hơn nữa, mấy chục cái đảo xung quanh cũng hoàn toàn chịu sự khống chế của nhà họ Viêm, những hòn đảo này trừ dùng để huấn luyện ra thì phục vụ vì gia tộc, đồng thời còn có một ít làm phần thưởng gia tộc, đưa cho đám con cháu trong gia tộc nếu có cống hiến to lớn, dĩ nhiên kiểu khen thưởng này cũng không phải là thừa kế, sau khi người đó chết lập tức thu hồi, không cho bất luận kẻ nào cơ hội lớn mạnh.

Cái này chẳng những là vinh hạnh đặc biệt, còn tượng trưng cho thực lực một người, bởi vì cái đảo mà bản thân có thể gây dựng lớn mạnh, sau nhiều chủ nhân sẽ tranh thủ được nhiều quyền phát biểu hơn.

Một đảo nhỏ cách đảo Viêm Long tương đối gần, máy bay chuyên dụng của Viêm Dạ Tước chậm rãi hạ xuống, đây là cái đảo thuộc về anh, làm người nói chuyện nhà họ Viêm đến hôm nay, địa vị của anh được kính trọng vô cùng, điểm này chỉ từ vị trí cũng hoàn toàn có thể nhìn ra được, bởi vì trừ những thứ chủ bác thế hệ trước, cũng chỉ có hòn đảo của anh cách đảo Viêm Long gần nhất mà thôi.

Đảo nhỏ được mệnh danh là Âm Dạ, rất là tương xứng với tên tuổi của Viêm Dạ Tước, ở trên hòn đảo này, anh chính là vị vua chí cao vô thượng, có quyền sinh sát trong tay, quyền lực tuyệt đối.

Máy bay hạ xuống, cũng không làm cho bao nhiêu người chú ý, chỉ là đang chạy bên đường, mười thanh niên cường tráng đang đứng, mặt người cảm đầu bình tĩnh, hiển nhiên là trước đó đã biết đám Viêm Dạ Tước sẽ tới.

Cửa khoang mở ra, rất nhanh hiện ra bóng dáng cao lớn của Viêm Dạ Tước, không cần bất kỳ động tác gì, khi giờ tay nhắc chân đều toát ra khí phách quân lâm thiên hạ, tên thanh niên cầm đầu cung kính chào: "Lão đại."

Thanh niên tên là An Chấn, là anh trai An Nhẫn, một lòng trung thành với Viêm Dạ Tước, hơn nữa đầu óc nhạy bén, An Nhẫn ở phương diện máy vi tính, còn anh ta lại ở phương diện quản lý, cho nên lúc Viêm Dạ Tước không có ở đây, cả đảo Âm Dạ sẽ do anh ta quản lý.

An Chấn quả thật vô cùng có tài năng, chẳng những sắp xếp ngay ngắn rõ ràng chuyện trên đảo, đồng thời còn vì Viêm Dạ Tước huấn luyện chiến binh tinh nhuệ nhất, giống như đội viên chiến đội, xác thực tất cả kiến thức cơ bản đều là An Chấn bồi dưỡng ra.

Lần này nhận được nhiệm vụ lão đại bố trí, anh ta lập tức đánh hơi được trình độ quan trọng trong đó, nhanh chóng bảo tất cả mọi người đi ra ngoài, quả nhiên lấy được tình báo quan trọng.

Những thanh niên sau lưng nhìn thấy lão đại thì gương mặt hưng phấn, bọn anh cũng đều là đội viên chiến đội, nhưng bị lão đại lưu lại phối hợp với An Chấn, hôm nay lão đại đột nhiên trở lại, rất rõ ràng là xảy ra chuyện lớn, bọn họ rất cuộc có thể hoạt động rồi.

Mặt không vẽ gì gât đầu một cái, Viêm Dạ Tước ghét nhất lễ nghi phiền phức, nhanh chóng đi xuống cầu thang máy bay, thẳng tắp đi tới phòng họp trên đảo.

Ngồi ở chủ vị, gương mặt Viêm Dạ Tước u ám, lạnh lùng hỏi An Chấn, "Điều tra thế nào?"

Với tính tình của ông cụ, dám uy hiếp anh mà không để ở trong lòng, hiển nhiên nắm chắc rất lớn, mặc dù anh không như ông cụ nghĩ là nói trước trở lại trên đảo, nhưng điều này cũng chỉ có thể coi là đánh bọn họ ứng phó không kịp mà thôi, cũng sẽ không có bao nhiêu tác dụng, hiện tại anh muốn biết nhất là, rốt cuộc ông cụ muốn lấy phương thức gì đến bức anh đi vào khuôn khổ.

Về mặt An Chấn nghiêm túc, nghiêm túc nói: "Hai giờ trước, ba anh em Viêm Lâm Thiên, Viêm Phá Thiên, Viêm Hạo Thiên của ông cụ trước sau trở lại đảo, trong khoảng thời gian này những anh chị em khác của lão đại liên tục chạy về, lúc này bọn họ trở về hết rồi." Nói qua đưa phần ghi chép sớm chuẩn bị xong tới.

Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng, trên mặt lạnh lẽo không nhìn ra bất kỳ biểu lộ gì, giống như núi băng muôn đời không tan.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Muốn cô rời khỏi Viêm Dạ Tước

Ở nhà họ Viêm, ngoài Viêm Dạ Tước thì còn lại toàn quả to là ba vị chú bác theo thứ tự là Viêm Lâm Thiên, Viêm Phá Thiên cùng Viêm Hạo Thiên.

Gia tộc nhà họ Viêm khổng lồ, nhưng tương ứng với tỷ lệ tử vong cực kỳ cao, riêng huấn luyện trên đảo, gần như giết chết 50% trở lên đời sau nhà họ Viêm, hơn nữa ngoài có kẻ thù ám sát, bên trong có tranh quyền đoạt thế, có thể được chết già thì vô cùng hiếm có.

Dĩ nhiên, chân chính có thể sống sót, tuyệt đối đều không phải là thể hệ thông thường, trên tay ba vị chú bác mỗi người đều trông coi một phần đủ để sánh ngang thực lực với Viêm Dạ Tước, dù ba anh là chủ nhà đương thời, hơi không cần thận, cũng sẽ ngã quỵ trong tay bọn họ.

Rất rõ ràng, những người này đột nhiên xuất hiện không liên quan đến ba, dù sao chuyện Tiểu Nặc, chỉ có thể coi là ba dùng thủ đoạn biểu diễn với anh quyền chủ nhà uy nghiêm không thể xâm phạm, nhưng nếu như bị những người này nhúng tay vào, tất sẽ ảnh hưởng đến thân phận người nói chuyện của Viêm Dạ Tước ở trong Viêm bang, đây cũng không phải là điều ba hy vọng thấy.

Ngồi ở trên ghế, thân thể Viêm Dạ Tước nghiêng về phía sau, sắc mặt bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng: "Hiện tại có động tĩnh gì không?"

"Trước mắt chỉ thấy lão gia phái Viêm Trung về đảo, những thứ khác không có bất cứ động tĩnh gì, những người đó vẫn chưa trở về." An Chấn nói ra miệng, trong lòng luôn cảm thấy chuyện này không đúng lắm, vì vậy, lại nói: "Lão đại, chúng ta phải làm gì?"

"Trước tạm thời bất động, chờ ông ta trở về rồi nói." Giọng Viêm Dạ Tước trầm thấp mà lạnh lùng, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn bóng dáng đi dạo cách đó không xa, lạnh giọng nói: "Chỉ cần phái người âm thầm bảo vệ bọn họ."

"Dạ, lão đại." Lão đại nói âm thầm bảo vệ, anh ta đương nhiên biết, chính là muốn cho Trình tiểu thư và Nặc thiếu gia tự do nhất định, nhưng tuyệt đối không thể có chuyện ở trên đảo.

Lúc này, Trình Du Nhiên đang đi dạo ở trên đảo hít vào một hơi thật sâu, thật không nghĩ tới không khí trên cái đảo này thật là tốt.

Nhưng đang muốn đi tới bờ biển, chợt bị người ngăn lại.

Tina mặc trang phục màu tím nhạt, quần cụt ngang gối bao quanh bắp đùi mượt mà bóng loáng, bắp chân sáng trắng không tỳ vết, đi đôi ủng da trâu nhẹ

nhàng, xem ra rất xinh đẹp, nhìn Trình Du Nhiên, nói: "Tôi có lời muốn nói với cô."

Trình Du Nhiên nghe giọng nói cô ta mang theo cây mạnh, nhú nhú mảy, thân nhiên nói: "Cô muốn nói với tôi về Viêm Dạ Tước, vậy thì đi đi."

Trình Du Nhiên cô không phải là không có tính khí, dĩ nhiên biết ý định của vị thiên kim hắc đạo này, trước kia cô thờ ơ, hiện tại ấy à, tốt nhất nói rõ ràng Viêm Dạ Tước là của cô.

Chỉ là, không ngờ cô ta cũng xuất hiện ở nơi này, xem ra rất nhanh có nhiều người tới nữa.

"Trình Du Nhiên, rốt cuộc làm thế nào cô mới rời khỏi anh Tước?" Tina vẫn không nản chí, mở miệng hỏi.

Thật đúng là một cô em nhỏ, Trình Du Nhiên cười cười, nói: "Cái vấn đề này, cô có thể tới hỏi anh Tước của cô."

"Nếu cô vì anh Tước thì hãy rời đi, nếu không anh ấy sẽ nguy hiểm." Tina nhú nhú mảy, vào lúc này giọng nói cũng thay đổi, nhìn Trình Du Nhiên, nói.

Nói thật ra, cô cũng không ghét cô em này, quan sát về mặt cô ta biến chuyển, lại hỏi: "Tại sao nói vậy?"

"Tôi không nói cho cô, trừ phi cô rời đi, chỉ cần cô đồng ý, tôi sẽ sắp xếp cho cô." Mặt Tina tự tin, lại tiếp tục nói: "Nếu cô không đi, sẽ không đi được, đây chính là quy củ nhà họ Viêm, mặc kệ là nam hay nữ, sinh con phải ở lại trên đảo Viêm Long, cho đến mười tuổi mới thôi."

Cô biết người phụ nữ này sinh con cho anh Tước, nghĩ tới đây trong lòng cô lại khó chịu.

"Nhưng cho tới bây giờ đứa bé kia cũng không xuất hiện trên đảo, lần hội nghị gia tộc này, người nhà họ Viêm nhất định mang chuyện này ra bức bách anh Tước ——"

"Không có bất kỳ người nào có thể để cho bọn họ rời khỏi tôi." Một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng Tina, hai người bọn họ cũng không biết Viêm Dạ Tước xuất hiện từ lúc nào, đi tới trước mặt Tina, lạnh lùng nói: "Em cũng vậy, nếu có lần sau nữa, lập tức rời đi."

Giọng anh thật bình tĩnh, cũng là cảnh cáo Tina được anh coi như em gái.

Sắc mặt Tina trở nên thất vọng, cô ta không ngờ anh Tước có thể nói với mình như vậy, đây cũng bởi vì sau khi Trình Du Nhiên xuất hiện, trong lòng hừ một tiếng, nói: "Hiện tại gần như tất cả mọi người đều biết anh có con trai lớn sáu tuổi, lần này những người trong gia tộc nhà họ Viêm muốn dùng cơ hội này đối phó anh, anh Tước, sẽ không phải muốn cứng đối cứng với bọn họ chứ? Vậy người chịu thiệt sẽ là anh, chuyện lần này tuyệt đối không đơn giản."

"Tôi biết rõ." Giọng Viêm Dạ Tước rất trầm, kéo Trình Du Nhiên, sẽ phải đi vào biệt thự, không muốn để Trình Du Nhiên nghe những chuyện Tina nói, mà trong lòng cũng bắt đầu nghĩ hoặc, làm sao cô ta có thể đến nhà họ Viêm, đây cũng là do ba sắp xếp?

Vừa muốn rời đi, Bôn Lang vội vã chạy tới hướng bên này, "Lão đại."

Vừa muốn nói gì, ddax bị người trước mắt dọa sợ đến run rẩy, thiếu chút nữa quên những gì muốn nói.

Tina lộ ra một nụ cười dễ thương: "Sói con, nhìn thấy tôi không cần kích động như thế chứ?"

Bôn Lang muốn khóc, tại sao người phụ nữ bên cạnh lão đại đều khi dễ anh ta, chị dâu gọi anh ta là Đản Lang, vị này còn gọi anh ta là sói con, hai người này cố tình nhưng anh ta không đắc tội nổi, tiếp tục như vậy nữa anh ta thật muốn đổi tên.

"Chuyện gì?" Viêm Dạ Tước lạnh lùng hỏi.

"Lão đại, người anh chờ đến." Bôn Lang thầm kêu xui xẻo trong lòng, xem ra anh ta quả thật không phải đối thủ của phụ nữ, về sau nhất định phải trốn xa một chút.

Viêm Dạ Tước ừ một tiếng, nói: "Em trở về biệt thự trước."

Nói xong, liền xoay bước rời đi, chỉ để lại Tina và Trình Du Nhiên ở đây mắt to trừng mắt nhỏ.

Giờ phút này, trong phòng tiếp khách của Viêm Dạ Tước ở đảo Âm Dạ, một cô gái hơn 20 tuổi mặt lo lắng ngồi ở chỗ đó, cho tới bây giờ cô ta chưa từng nhìn tách cà phê trên bàn đang tỏa ra mùi hương, chỉ dồn sức nhìn chăm chăm cửa, hi vọng người kia có thể nhanh chóng xuất hiện.

Bởi vì, lựa chọn lần này của cô ta, quyết định nhà cô có thể vùng lên lần nữa hay không.

Cô gái cũng xuất thân từ nhà họ Viêm, tên là Viêm Hi Vận, chồng Vương Kinh là một mãnh tướng trong Viêm bang, có thân phận như vậy, vốn có thể lăn lộn thuận buồm xuôi gió, chỉ là một lần thi hành nhiệm vụ ba mẹ cô ta bị kẻ thù sát hại, cho nên, mặc dù cô ta cũng huấn luyện ra tinh anh, nhưng nhà họ Viêm không biết có bao nhiêu nhân tài.

Hơn nữa, lúc trước Kim Vạn làm phản, Vương Kinh đứng sai hàng ngũ, bị Văn Tĩnh bắt lại, anh ta có thân phận đặc biệt ở nhà họ Viêm, hơn nữa cũng không trực tiếp tham dự vào trong phản loạn của Kim Vạn sau đó là Kim Thượng, cho nên mới chưa mất mạng, nhưng trải qua chuyện này, nhà Viêm Hi Vận ngày càng thêm khó khăn ở trong Viêm bang.

Lần này lấy được kế hoạch đối phó với Viêm Dạ Tước trong gia tộc, hai vợ chồng lại hợp kế cảm thấy có cơ hội tốt kết hợp với Viêm Dạ Tước, vì vậy chủ động liên lạc với Viêm Dạ Tước, chỉ là như vậy, về sau họ chỉ có thể gia nhập vào một con đường với Viêm Dạ Tước, cho nên không biết Viêm Dạ Tước sẽ đối đãi với họ như thế nào, trong lòng không khỏi có chút thấp thòm.

Đúng lúc này, tiếng bước chân hỗn loạn từ ngoài cửa truyền đến, bóng dáng cao lớn của Viêm Dạ Tước đi vào.

Viêm Dạ Tước xếp hạng thứ hai ở nhà, nhưng ở cả nhà họ Viêm cũng là hàng thứ năm, Viêm Hi Vận vốn tới đầu quân, lập tức tiến lên cung kính gọi: "Anh năm."

Lạnh lùng gật đầu một cái, coi như là đáp lại Viêm Hi Vận.

Ở nhà họ Viêm, đặc biệt là giữa anh chị em, bởi vì tranh đoạt người nói chuyện trên căn bản không có thân tình để nói, lúc này Viêm Hi Vận tới cũng chỉ vì ích lợi mà thôi, huống chi Vương Kinh còn từng phản bội anh, như vậy đã coi là không tệ rồi.

Khẽ nâng tròng mắt lên, nhìn em gái này, Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Em biết những thứ gì?"

Đều là tình anh huân luyện ra từ đảo, ở trước mặt Viêm Dạ Tước, Viêm Hi Vận lại hơi khấn trương, nói: "Lần này nhà họ Viêm lấy Viêm Hạo Thừa cảm đầu, triệu tập những anh chị em chúng tôi, muốn đẩy thân phận người nói chuyện của anh năm xuống."

Nghe Viêm Hi Vận nói đến anh, Viêm Dạ Tước không có biểu hiện, Viêm Hạo Thừa, con cả của Viêm Lâm Thiên, đều là con em tương đối xuất sắc của nhà họ Viêm, khí phách lộ ra ngoài khác với Viêm Dạ Tước, Viêm Hạo Thừa thì ôn tồn nho nhã, nhưng Viêm Dạ Tước rất rõ ràng, ở nhà họ Viêm, bàn về bản lĩnh khẩu phát tâm xà, anh ta tuyệt đối đứng thứ nhất.

Lạnh lùng nhìn Viêm Hi Vận, Viêm Dạ Tước cũng không nói lời nào, có thể nói nhà họ Viêm trừ ba anh - Viêm Lệnh Thiên ra, tất cả mọi người đều muốn lật đổ anh, cho nên chuyện lần này anh cũng không thêm để ý là ai khởi xướng, anh chỉ muốn biết bọn họ sẽ dùng thủ đoạn gì.

"Viêm Hạo Thừa đã sai người tung tin anh năm có con ra ngoài, hiện tại tất cả bang phái có quan hệ với Viêm bang đều đã biết tin này, đến lúc đó nếu anh năm không có khả năng đè chuyện này xuống, sợ rằng phá hủy danh tiếng của anh."

Viêm Dạ Tước hừ lạnh, đôi sắc bén nhìn về phía Viêm Hi Vận, trầm giọng nói: "Nói chuyện chính."

Chuyện như vậy dùng nói là Tina đã nói qua, coi như không nói anh cũng có thể đoán được.

Trên mặt Viêm Hi Vận có chút lúng túng, cô ta vốn muốn ném tin tức này ra trước để thử phản ứng của Viêm Dạ Tước, không ngờ biến khéo thành vụng, ngược lại để lại ấn tượng xấu ở trước mặt anh, lập tức bổ sung: "Nhưng mà bọn họ chân chính muốn đối phó với anh năm, cũng là ‘làm văn’ chuyện anh năm với Hắc bang Nga."

Trước động thủ Hắc bang Nga chính là tai họa ngầm lớn nhất, tự nhiên sẽ có người lấy ra làm văn.

Nét mặt Viêm Dạ Tước đều không có biến hóa, nghe Viêm Hi Vận nói xong, anh hơi giương mắt, lạnh giọng nói: "Tôi biết rồi."

Viêm Hi Vận mừng rỡ trong lòng, những lời này của Viêm Dạ Tước cũng không đơn giản là biết, cũng là đang nói cho cô ta biết, anh đã nhớ kỹ công lao của cô ta.

Chỉ cần lần này Viêm Dạ Tước thắng lợi, nhà họ rất nhanh sẽ có thể lên cao, về phần có thể thắng hay không, nhìn về mặt trấn định của Viêm Dạ Tước thì cô ta càng có lòng tin.

Vậy mà, vừa lúc đó, trong biệt thự nằm ở rừng núi ở Newyork, trong tay Viêm Lệnh Thiên cầm cờ, lúc này, một người làm vợ vãi đi tới, cung kính mở miệng nói: "Lão gia, chủ Trung truyền đến tin tức, hiện tại tuyệt đại đa số con em nhà họ Viêm đã về đảo rồi."

Viêm Lệnh Thiên khẽ nhấp trà thơm, nhìn ván cờ trên bàn đá, khẽ mỉm cười, để viên cờ xuống, thân nhiên nói: "Đừng có gấp, kịch hay giờ mới bắt đầu."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuà Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tình địch cũng hài hòa

Đảo Thừa Uyên, là hòn đảo gần đảo Âm Dạ, trước mắt thuộc về Viêm Lâm Thiên con của Viêm Hạo Thừa, nhưng em trai anh ta - Viêm Hạo Quân, bây giờ còn chưa có tư cách có hòn đảo của mình, cho nên lúc về đảo thường sẽ đặt chân ở nơi này, mặc dù trên căn bản nhà họ Viêm không tồn tại tình người anh em, nhưng trước mắt bọn họ cũng chưa có xung đột lợi ích nào, ngược lại có chung kẻ địch là Viêm Dạ Tước, hai người coi như là duy trì quan hệ người nhà.

"Anh cả rút cuộc muốn làm gì?" Giờ phút này trên đảo Thừa Uyên, một người đàn ông cường tráng cả người tràn đầy sát khí, vừa đi vào biệt thự đã bắt

mẫn.

Người này chính là nhị thiếu gia Viêm Hạo Quân, hiển nhiên, giờ phút này trong lòng anh ta không thoải mái, theo ý anh ta, nếu anh cả đã liên lạc với phía bên Nga, hoàn toàn có thể từ chỗ hai anh em bọn họ trực tiếp gây khó dễ cho Viêm Dạ Tước, trong hội nghị gia tộc chỉ cần mỗi lần bị nói ra, thanh thế dĩ nhiên là nhắc tới rồi, căn bản không cần tìm người khác, các anh chị em đều có tâm cơ, khó đảm bảo không có ai có ý phá hỏng chuyện lớn.

"Thù đoạn của đại thiếu gia vẫn còn rất cao minh." Mặc dù thuộc hạ bên cạnh biết Nhị thiếu gia vẫn còn đang nổi nóng, nhưng vẫn lý trí phân tích: "Lôi kéo tất cả con em cùng chỗ, cho dù có Viêm Lệnh Thiên dốc sức ủng hộ, trong gia tộc cũng sẽ cân nhắc vị trí người nói chuyện của Viêm Dạ Tước, hơn nữa với bản thân là kẻ mưu kế, coi như truyền ra ngoài Viêm Dạ Tước cũng không thể tránh được, đến lúc đó Đại thiếu gia sẽ giải quyết chuyện bên Nga, lập tức có thể tiến vào trong tầm mắt gia tộc."

Cứ như vậy, chỗ tốt không phải đều bị anh cả chiếm hết à?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Viêm Hạo Quân càng trở nên âm trầm, đột nhiên ngưng mắt nhìn về phía thuộc hạ của anh ta, anh ta có thể phân tích việc này ra được, chẳng lẽ còn có biện pháp khác?

"Biện pháp của Đại thiếu gia tuy tốt, nhưng khó bảo đảm sẽ không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, nếu như Nhị thiếu gia chịu buông tha một vài thứ, không khó có thành tựu."

"Thành đại sự không cầu nệ tiểu tiết, nói đi, nên làm như thế nào, tôi nghe cậu." Nghe nói như thế, cặp mắt Viêm Hạo Quân sáng lên, anh ta luôn luôn tin tưởng vị quân sư này.

Vậy mà, giờ phút này trên đảo Âm Dạ là tình cảnh khác.

Sau khi lão đại đi, mặt Bôn Lang bất đắc dĩ nhìn hai vị mất to từng mất nhỏ, lão đại dặn dò nhiệm vụ này thật sự là khó khăn đến tình trạng tột đỉnh rồi, trong hai người phụ nữ này một người anh ta cũng không đối phó được, hiện tại bảo anh ta đưa các cô về biệt thự, khó khăn càng thêm chồng chất.

"Tiểu thư Tina, chị dâu --"

"Không được gọi chị dâu!" Tina vừa nghe hai chữ chị dâu thì nhất thời cả giận, anh Tước khi dễ cô thì thôi, hiện tại ngay cả con sói con thú này cũng tới khi dễ cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận bừng bừng, phát điên ra lệnh: "Cô ta chưa kết hôn với anh Tước thì không thể gọi cô ta là chị dâu!"

Không sai, chưa kết hôn, cô ta còn có hi vọng, dĩ nhiên, nếu như kết hôn rồi, cô ta cũng nhất định có thể cho ly hôn.

Bôn Lang thở dài bất đắc dĩ, sao anh ta ôm thêm việc vào vậy.

Trình Du Nhiên chỉ có thể coi Tina là một đứa bé không hiểu chuyện, không lãng phí nhiều nước miếng, còn không bằng xem hoàn cảnh trên đảo rồi cuộc thế nào, còn nữa, bây giờ không biết Tiểu Nặc kia lại chạy đi nơi nào chơi rồi.

Tina thấy Trình Du Nhiên không nói chuyện, tiếp tục nói ở bên cạnh cô: "Dù sao, mặc kệ như thế nào, cô và anh Tước không thể có kết quả gì."

Nói xong, mở cửa xe, đem túi đất tiền ném vào chỗ ngồi, đập ửng da đi vào.

Thật không biết tại sao vị thiên kim tiểu thư này lại nắm chắc như vậy, Trình Du Nhiên nhún vai đành chịu, mở cửa xe trước mặt ra, Trình Du Nhiên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cô cũng không dám ngồi bên cạnh Tina, tránh cho lại huyền thuyên cả đời.

Bôn Lang thấy hai bà cô đều lên xe, lập tức chui vào vị trí tài xế nhanh chóng khởi động xe, hận không thể một giây kế tiếp đã trở lại trong biệt thự.

Qua khu náo nhiệt, Trình Du Nhiên lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi đột nhiên nói: "Đàn Lang, chẳng lẽ cậu cũng chưa phát hiện à?"

"Hả?" Trong lúc nhất thời Bôn Lang nghe không hiểu chuyện gì xảy ra.

Trình Du Nhiên không nói gì, chỉ chỉ hướng phía sau, xem ra mình ở cùng Viêm Dạ Tước quá lâu, tính cảnh giác cũng từ gia tăng, cho nên, chiếc xe phía sau đã đi theo chúng ta tới ba con phố, xem ra có chút không đúng lắm.

Thông qua gương chiếu hậu nhìn lướt qua hướng phía sau, một chiếc xe việt dã đen như mực tựa như chim ưng dán chặt phía sau bọn họ, nhìn đến đây, anh ta nhất thời nhíu nhíu mày, vẻ mặt lập tức nghiêm túc, "Chị dâu, tiểu thư Tina, các người ngồi xong."

"Tôi nói dừng --"

Còn chưa có nói xong, phịch một tiếng, chiếc xe kia trực tiếp đụng phải đuôi xe bọn anh, lời nói của Tina cũng nuốt vào.

Thật đúng là người đến không có ý tốt, mặt Bôn Lang trầm xuống, thật muốn lái xe, giọng nói Trình Du Nhiên liền vang lên: "Thay đổi vị trí, tôi lái."

Nói xong, cô vươn tay, nhanh chóng ấn mấy cái trên máy hướng dẫn ở trước xe, nơi này chính là một thành thị hoàn toàn xa lạ với cô, cho nên, cô cần chỉ dẫn đường.

Rất nhanh, bảng chỉ đường rõ ràng xuất hiện trước mặt cô, mà Bôn Lang cũng đồng thời nhường lại vị trí.

"Bọn họ lại xông đến." Tina nhìn tình huống ở phía sau, nói: "Còn có thêm một chiếc xe, Bôn Lang, bỏ rơi bọn họ."

Khi Tina nói xong lời này, lúc quay đầu, lại phát hiện ngồi ở chỗ tài xế đã là Trình Du Nhiên, chỉ thấy cô nhú mày, khóe miệng giương nhẹ: "Cái này đương nhiên là không có vấn đề, cô cần phải ngồi yên." Dứt lời, Trình Du Nhiên đánh tay lái thuần thục, đưa tay nhanh chóng đổi ngăn cản, dưới chân đạp chân ga, xe đang chạy như bay đột nhiên phát ra tiếng rít sắc nhọn, chọt, chuyển đuôi, xe cua 90 độ rồi phóng vào trong hẻm nhỏ.

Nếu không phải cao thủ có tài lái xe, căn bản không có biện pháp tiến vào cao tốc như thế, có thể làm được trừ Viêm Dạ Tước, cũng chỉ có Trình Du Nhiên.

Rồi sau đó một chiếc xe đi theo, hình như không chuyển được, đụng vào góc tường, chỉ có một chiếc xe tiếp tục đuổi theo hướng bọn họ.

Hẻm nhỏ chỉ đủ rộng cho một chiếc xe, cho nên, bọn họ không có cách nào công kích từ mặt bên, chỉ đụng bọn họ từ phía sau, cũng không có nguy hiểm quá lớn.

"Còn một chiếc xe, chị dâu, giao cho tôi giải quyết." Chị dâu mới vừa quẹo cua khéo léo hoàn mỹ thế kia, hiện tại, cũng nên là lúc Bôn Lang anh thể hiện một chút công lực của mình, vào lúc anh ta đang muốn cảm sung.

Tiếng súng đã vang lên, mà người khai súng chính là Tina ngồi ở ghế sau, mấy phát vững vàng đánh trúng bánh xe, tại sao anh ta quên mất, thiên kim hắc đạo - Tina ra đời cũng không phải là thông thường thế hệ, Trình Du Nhiên nhú mày, nói: "Kỹ thuật bắn không tệ lắm."

Khóe miệng Tina giương nhẹ, hướng về phía cái gương ở vị trí tài xế nhìn khiêu khích, "Đó là đương nhiên."

Bôn Lang có chút ngu ngơ, lúc nào thì hai vị này có thể hòa hài như thế?

Tất nhiên, Tina và Trình Du Nhiên vốn không có thâm thù đại hận, dưới tình huống này, đương nhiên có thể hợp tác.

"Cẩn thận, đây chẳng qua là bắt đầu." Trình Du Nhiên nhú mày, nói.

Dứt lời, lời này liền được nghiệm chứng, khi xuyên qua giao lộ chữ T, hai chiếc Motorcycle từ một bên chạy như bay tới, chỉ nhìn tư thế bọn họ cưỡi xe thuần thụ cũng biết tuyệt đối đều là cao thủ trong nghề.

"Ngồi vững." Trình Du Nhiên thân nhiên nói, ngay sau đó, cua đuôi tuyệt đẹp, xe quẹo vào một ngõ nhỏ khác.

Lúc này, Trình Du Nhiên cũng không tăng tốc rời đi, ngược lại lập tức cắt đuôi, dưới chân đạp cần ga hết cỡ, tính toán tốt thời gian sau đó lao cực nhanh đụng vào phía sau.

Hai chiếc Motorcycle vẫn đuổi sát không buông, nào sẽ nghĩ đến đối phương thế nhưng lại đảo trở lại, một chiếc trực tiếp bị đụng đè ở trên tường sau lưng, một xe khác bẻ lái nhân cơ hội đụng xe trong nhảy mất nhảy lên mui xe, tay trái vững vàng vúi lấy cửa sổ ở trên mái mới vừa bị mở ra, tay phải dùng súng chỉ vào Trình Du Nhiên hô: "Dừng xe."

Trình Du Nhiên cười lạnh một tiếng: "Như mày mong muốn."

Xe đang va chạm kịch liệt chọt dừng lại, bị trùng kích to lớn, người trên mui xe cũng không kịp hừ hừ, lập tức bay ra ngoài.

Thấy cơ hội, Bôn Lang tiện tay vung, một súng bẻ đầu.

Lúc người bị văng ra, trong nháy mắt Trình Du Nhiên cũng đã đổi gia tốc, hiện tại cô cần dùng thời gian ngắn nhất chạy về biệt thự.

Không ngờ ở chỗ này cũng có nguy cơ bốn phía, chỉ là, hiện tại, tạm thời không có kẻ địch.

Vậy mà, thời điểm xe đang rời khỏi hẻm nhỏ, năm chiếc xe thể thao đột ngột xuất hiện ở phía trước, bao vây chiếc xe của Trình Du Nhiên ở bên trong.

Bôn Lang liền nhận ra người đàn ông trên chiếc xe ở giữa mặc đồ Tây, chính là Nhị thiếu gia Viêm Hạo Quân bên đảo Thừa Uyên, chẳng lẽ tất cả đều do anh ta sắp đặt?

"Không biết Quân thiếu gia có ý gì?" Bôn Lang lạnh giọng hỏi.

"Không có ý gì, chính là muốn xem xem người phụ nữ này rốt cuộc có khả năng gì khiến cho anh Năm không gần nữ sắc mê thành ra như vậy." Viêm Hạo Quân như cười như không nhìn về phía Trình Du Nhiên: "Trình tiểu thư không ngại đến đảo Thừa Uyên của chúng tôi ngồi một lát chứ?"

"Viêm Hạo Quân." Tina nâng súng lục đến trước ngực, tức giận quát lên: "Hôm nay nếu như anh không nói rõ ràng chuyện này, tôi sẽ không tha cho anh!"

Viêm Hạo Quân khẽ mỉm cười, không thèm để ý người chỉ súng lục ở trước: "Không ngờ tiểu thư Tina cũng ở đây, tôi hình như không hiểu ý của cô, tôi chỉ tới mời Trình tiểu thư đi cùng chúng tôi một chuyến, hình như không có quan hệ gì với cô."

Đúng lúc này, mấy chiếc xe màu đen gào thét mà đến, cầm đầu là một chiếc xe còn chưa dừng hẳn, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến: "Cô ấy sẽ không

đi đâu hết."

"Viêm Dạ Tước?" Nghe giọng nói này, sắc mặt Viêm Hạo Quân nhất thời trở nên hơi khó coi, lòng hết tình huống, không ngờ Trình Du Nhiên không những thoát khỏi bao vây chặn đánh dưới tay anh ta, ngay cả Viêm Dạ Tước cũng nhanh chóng chạy tới.

"Viêm Hạo Quân, ở chỗ của tôi mà muốn làm gì thì làm, có phải nên cho tôi một lời giải thích hay không?" Bóng dáng cao lớn của Viêm Dạ Tước từ trong xe đi xuống, trong tròng mắt tản ra sát khí lạnh lẽo, thẳng ép tới hướng Viêm Hạo Quân.

Thuộc hạ Thanh Bàng thấy tình huống không ổn, lập tức tiến lên nói: "Tước thiếu gia đang nói gì vậy, thiếu gia của chúng tôi tới đảo Âm Dạ dạo chơi, nghe nói có người dám hành hung ở chỗ này, đặc biệt tới đây --"

Pằng một tiếng, súng trên tay Viêm Dạ Tước phát ra, đạn vọt vào trên đầu người nọ, máu tươi chảy ra tí tách.

Viêm Dạ Tước xoay đầu nhìn Viêm Hạo Quân, lông mày sắc, trầm mặt lạnh lùng.

Nếu là những người khác đã thương thuộc hạ của anh ta, Viêm Hạo Quân đã sớm bạo phát, nhưng đối phương là Viêm Dạ Tước, anh ta tạm thời không dám, hơn nữa hiện tại đang ở trên đảo của đối phương, cho dù có lửa giận ngất trời anh ta cũng phải đè xuống, mi cưỡng giết giết khoe miệng, Viêm Hạo Quân nói: "Có phải anh Năm làm người không, tôi cũng chỉ vừa tới mà thôi, anh Năm sẽ không hoài nghi những người đó có liên quan tới tôi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Lão già rắc rối

Viêm Dạ Tước ngưng mắt nhìn người trước mắt, sắc mặt không mang theo chút vẻ mặt nào, trầm giọng nói: "Tốt nhất không phải là cậu."

Giọng nói mang theo sức mạnh không thể kháng cự, khiến khung cảnh lập tức trở nên khản trương, nói xong, liếc thuộc hạ bên người.

Bôn Lang lập tức lạnh lùng nói: "Vậy thì mời Quân thiếu gia và người của anh đều giao súng ra là có thể rời đi."

"Cậu là ai mà dám nói chuyện với tôi như vậy!" Sắc mặt Viêm Hạo Quân u ám, không phải chỉ là một tiểu tốt thôi ư, dám nói chuyện với anh ta như vậy.

"Quân thiếu gia, ngài đang ở đảo Âm Dạ, phải tuân thủ quy định này." Khóe miệng Bôn Lang giương nhẹ, chẳng lẽ vị thiếu gia này không biết, địa bàn của chúng tôi là do chúng tôi làm chủ sao?

"Anh năm, đây chính là thuộc hạ của anh?" Viêm Hạo Quân nhìn về phía Viêm Dạ Tước, hỏi.

Tròng mắt đen quét qua người Viêm Hạo Quân mang tới, Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Đừng nói nhảm, cậu còn chưa có tư cách phá hư quy củ của tôi!"

"Anh ——" Nghe câu không đủ tư cách, sắc mặt Viêm Hạo Quân tái xanh.

Cho tới nay, anh ta đều bị anh cả Viêm Hạo Thừa đè ép cúi đầu, mặc dù anh ta không cảm thấy mình thấp kém hơn so với Viêm Dạ Tước và Viêm Hạo Thừa, nhưng chưa bao giờ được gia tộc công nhận.

Cho nên, Viêm Dạ Tước nói như vậy quả thật là lột vết sẹo của anh ta ra!

Viêm Dạ Tước không có nói chuyện, nhưng vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo, sát khí bá đạo thậm chí khiến những người sau lưng Viêm Hạo Quân khẽ run, ánh mắt sợ hãi nhìn người đàn ông giống như Quân Vương.

"Đề súng xuống!" Bôn Lang quát lớn, đồng thời người đi theo chỉ hống súng đen ngòm về phía đối phương.

Cuối cùng, Viêm Hạo Quân vẫn thua trận, con em trong nhà họ Viêm, Viêm Dạ Tước là người không đùa, hiện tại anh ta vẫn không thể lấy mạng mình ra làm tiền đặt cược, nhìn Viêm Dạ Tước thù hận, nói: "Anh, anh sẽ phải hối hận."

Sau đó, tiện tay vứt súng lục bên hông xuống mặt đất, cả tên thuộc hạ bị thương cũng không quan tâm, xoay người đi.

Súng lục của thiếu gia cũng bị để lại, những người khác cũng không dám tiếp tục đương đầu nữa, rối rít giao vũ khí ra, nhếch nhác đi theo thiếu gia.

Lúc tới oai phong, trở về như là chó nhà có tang, chuyện này vừa truyền ra, danh tiếng của Viêm Hạo Quân ở gia tộc nhất định sẽ bị rơi rụng.

Trình Du Nhiên nhìn bọn họ rời đi, thờ dãi trong lòng, thiếu gia vừa nãy thật đúng là không hiểu cái gì gọi là địa bàn của ai thì do người đó làm chủ.

Vừa lúc đó, Viêm Dạ Tước chợt kéo cổ tay cô, không nói một câu đi tới hướng xe.

Tina thấy thế, vội vàng muốn đuổi theo, nói: "Anh Tước, anh muốn đi đâu?"

"Bôn Lang, mang Tina trở về biệt thự." Viêm Dạ Tước lạnh lùng mở miệng.

Bôn Lang lập tức tiến lên, trong lòng cảm khái, chuyện này tại sao lại là anh ta, "Tina tiểu thư, xin mời."

Cô ta biết, nếu như tiếp tục kiên trì nữa, anh Tước nhất định sẽ lập tức đưa cô ta đi, chỉ có thể đành hoàng ngâm miệng, trong lòng hết sức khó chịu trợn mắt nhìn Bôn Lang, xoay người tiến vào một chiếc xe.

Viêm Dạ Tước nắm cánh tay Trình Du Nhiên đẩy cô vào bên trong xe, rất nhanh khởi động xe.

Trình Du Nhiên ngồi ở bên cạnh, nói: "Tina chỉ muốn gần anh mà thôi, sao anh hung dữ."

"Em nguyện ý?" Viêm Dạ Tước xoay mặt, trầm giọng hỏi.

Trình Du Nhiên lập tức im tiếng không nói lời nào, nhìn phía ngoài cửa sổ, nhìn xe nhanh chóng xuyên qua núi rừng, cô bắt đầu buồn bực, lần này anh muốn mang cô đi chỗ nào, tại sao lại đi đường núi, quay đầu, hỏi: "Viêm Dạ Tước, anh lại muốn dẫn em đi nơi nào?"

"Rất nhanh liền đến." Viêm Dạ Tước cũng không trả lời rõ, chỉ nói đơn giản.

Trình Du Nhiên không tiếp tục hỏi, lười biếng nhìn cây cối ngoài cửa xe, đảo mắt bên trong xe trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ nhỏ nhẹ truyền đến.

Cũng không lâu lắm, trước mặt xuất hiện một hàng xe, cầm đầu là Phi Ứng, hơn nữa Tiểu Nặc cũng ở đây, xem ra Viêm Dạ Tước đã sắp xếp, Trình Du Nhiên nói thầm trong lòng, không biết Viêm Dạ Tước lại đang giữ trò quý gì, làm thần thần bí bí.

"Mẹ, mẹ quá là không tử tế." Xe mới vừa dừng lại, khuôn mặt Tiểu Nặc đau khổ chạy tới oán trách: "Sau này đi ra ngoài nhất định phải mang con theo, chuyện đùa hay vậy lại không mang con theo." Bị người đuổi giết, đưa xe ở hẻm nhỏ, suy nghĩ đã kích thích cỡ nào, hết lần này tới lần khác không có phần của cu cậu.

Vuốt đầu Tiểu Nặc, Trình Du Nhiên nhú nhú mày, nói: "Con muốn chơi."

Lúc này, Viêm Dạ Tước từ trong xe đi ra, sắc mặt càng thêm âm trầm, liếc mắt nhìn xung quanh, "Hai mẹ con ở lại chỗ này."

Ngay sau đó, mang theo Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc đi lên trên núi.

Đám người Phi Ứng biết lão đại không thể nào dẫn bọn anh đi lên, đưa mắt nhìn lão đại rời đi, lập tức phong tỏa đường núi.

Rất nhanh, Trình Du Nhiên biết rõ tại sao Viêm Dạ Tước nhất định phải mang cô tới nơi này, trên đất trống giữa sườn núi, một gò đất chất đồng hình chữ nhật, xung quanh được cây tùng bao quanh, tạo thành một hàng rào thiên nhiên bảo vệ đồng đất bên trong, một tấm bia đá cũng không tính lớn đứng vững ở trước mặt gò đất, phía trên có khắc vài chữ to: người mẹ đã khuất, mộ Dương Lăng Chi.

Nơi này lại chính là mộ của mẹ Viêm Dạ Tước?

Mộ phần đơn giản, hoàn toàn không phù hợp với thân phận người nói chuyện Viêm bang của anh, thậm chí ngay cả một tấm hình cũng không có, nhưng Trình Du Nhiên có cảm giác, bản thân Viêm Dạ Tước không phải là loại người theo đuổi xa hoa.

Trình Du Nhiên đã sớm không nhớ rõ dáng vẻ người trong mộ, nhưng lại nghĩ tới người mẹ ở Newyork xa xôi, khi họ còn sống có quan hệ không tệ, sau khi chết đều rơi vào kết cục cô đơn tịch mịch giống nhau, trong lúc nhất thời Trình Du Nhiên đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu.

Mặt Viêm Dạ Tước không về gì nhìn phần mộ trên đất, trước kia thỉnh thoảng anh cũng sẽ đến nơi này đứng một lúc, nhưng cho đến trước đây không lâu, anh mới thực sự biết nguyên nhân cái chết của mẹ, lần này trở về, trừ đơn thuần muốn nhìn một chút ra, cũng hi vọng mang Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc đến đây nhìn một chút.

Cô cũng không biết nên nói gì, chỉ lúi cúi Tiểu Nặc, ở sau lưng yên lặng nhìn Viêm Dạ Tước.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân truyền đến từ nơi không xa.

Viêm Dạ Tước nhú nhú mày, có bọn Phi Ứng ở dưới, có thể tới nơi này, cũng chỉ có người kia.

Quả nhiên, Viêm Lệnh Thiên mặc thân áo đen, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng đi lên đây, trên tay còn cầm một bó hoa cúc màu trắng.

"Ba tới làm gì?" Viêm Dạ Tước lạnh lùng hỏi, giọng nói lạnh lùng giống như đang nói với người lạ.

Đặt hoa cúc trên tay ở trước tấm bia đá, Viêm Lệnh Thiên thở dài: "Mặc kệ nói thế nào, bà ấy từng là vợ ba."

Vợ? Viêm Dạ Tước lạnh lùng khế hừ, ở nhà họ Viêm, vợ cũng chỉ là công cụ nối dõi tông đường mà thôi, nếu là vợ, có thể nhìn bà bị giết mà không bận

tâm?

"Mặc kệ con tin hay không, ban đầu mẹ con tới nhà họ Viêm, là bà ấy tự nguyện." Viêm Lệnh Thiên nhìn bìa mộ, nói với Viêm Dạ Tước.

Viêm Dạ Tước hừ lạnh, cũng không nói lời nào, anh tin tưởng ba nói là sự thật, thế thì thế nào, mẹ cuối cùng còn làm vật hy sinh cho gia tộc.

Trình Du Nhiên theo bản năng che chở Tiểu Nặc ở sau lưng, Tiểu Nặc lại lặng lẽ lộ ra đầu nhỏ, muốn nhìn ông già này, đôi mắt cu cậu lại vừa đúng đối diện với mắt ông, Tiểu Nặc không có vẻ sợ hãi nào, khỏe miệng hơi nâng lên đường cong tà khí.

Mắt Viêm Lệnh Thiên sáng loáng long lánh, trước đó từng nghe nói đứa bé này không tầm thường, bây giờ nhìn lại, trừ Viêm Dạ Tước, cũng chỉ có cậu nhóc này dám nhìn mình mà thờ ơ như thế.

Vào lúc này ngược lại có ý nghĩ đưa đứa nhỏ này thu vào gia tộc, chỉ muốn tiếp tục bồi dưỡng, tuyệt đối là người được chọn làm người nói chuyện đôi sau có một không hai, thậm chí ông tin tưởng, cháu nội có tiềm lực phát triển lớn hơn so với con trai.

Nghĩ thế, ông đưa mắt nhìn sang Trình Du Nhiên, thật ra thì bất luận bối cảnh gia đình hay năng lực bản thân, để Trình Du Nhiên làm vợ con trai cũng tương đối thích hợp, nhưng bây giờ cô có ảnh hưởng quá lớn đối với Viêm Dạ Tước, lớn đến mức vượt qua trình độ khống chế của ông, chuyện này có trăm hại mà không có một lợi đối với việc ông nắm trong tay Viêm bang, cho nên, bất luận thế nào, ông đều phải ngăn cản chuyện này xảy ra.

"Đừng đánh chủ ý lên bọn họ, tôi sẽ không để bọn họ ở lại." Giọng Viêm Dạ Tước vang lên lạnh lẽo, con mắt lạnh lùng thậm chí còn thoáng qua một tia sát khí.

"Đã nhiều năm rồi, con nên biết, chống đối lại phép tắc của gia tộc, chắc chắn sẽ không có kết quả gì." Viêm Lệnh Thiên cười một tiếng, lần này ông trở lại, chính là vì giải quyết chuyện này, đồng thời cảnh cáo con trai lần nữa, đừng mưu toan chống đối lại phép tắc của gia tộc, nếu không không khác nào lấy trứng chọi đá.

"Điều nên nói trước ba đều đã nói rồi, gặp ở hội nghị gia tộc thôi." Viêm Lệnh Thiên nói.

Viêm Dạ Tước không nói gì, đưa tay kéo Trình Du Nhiên rồi xoay người rời đi, trên mặt mang theo kiên định, Trình Du Nhiên vẫn không nói gì, nhưng có thể nhìn ra ba Viêm Dạ Tước hình như không dễ dàng thỏa hiệp.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, ông biết, muốn khiến con trai buông tha ý nghĩ ngu không ai bằng đó, chỉ có thể đánh bại anh hoàn toàn trước.

Ông cười cười, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía bìa mộ, một trận gió thổi qua, càng thêm rét lạnh.

Tiểu Nặc lôi kéo mẹ, quay đầu lại tìm hiểu xem chuyện lão già mới vừa nói: "Ông già này chính là ông nội trong truyền thuyết của cô, cũng quá rắm thú?"

Nghe vậy, Trình Du Nhiên im lặng trợn trắng mắt, có điều Tiểu Nặc nói không sai, ông ấy quả thật quá rắm thú.

Vậy mà, mẹ con bọn họ không biết, Viêm Lệnh Thiên trở lại, khiến người trong gia tộc vốn đều có tâm cơ nay càng trở nên bận rộn hơn, âm thầm đi lại cũng càng ngày càng thường xuyên, dù sao ông đến, có nghĩa là thời gian hội nghị gia tộc có thể quyết định, mà bọn họ tính toán, cũng rất cuộc có chút công dụng rồi.

Thời gian hội nghị gia tộc nháy mắt đã đến, thời tiết hôm nay coi như không tệ, ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không có bóng mây, gió biển êm ái thổi qua, trên nước biển xuất hiện từng gợn sóng, chim chích trên đảo lướt trên biển, kêu to, đảo mắt đã biến mất ở trên mặt biển.

Chỉ là thời tiết như vậy đối với Trình Du Nhiên mà nói, lại không có nổi chút hăng hái nào, bởi vì muốn qua đảo Viêm Long, cũng chỉ có một loại phương thức giao thông, đó chính là —— ngồi thuyền, đây đối với một người lên thuyền liền ngất mà nói, đúng là chuyện bi thương cỡ nào.

Cũng thật may là Viêm Dạ Tước có địa vị cao cả, đảo Âm Dạ cách đảo Viêm Long cũng không quá xa, thời điểm Trình Du Nhiên sắp lập tức nôn ra, du thuyền đã cập bờ.

Trên bờ, mười mấy người đàn ông mặc quân trang nghiêm chỉnh tiến hành kiểm tra tất cả nhân viên đầu ra đấy, bọn họ là nhân viên bảo vệ đảo Viêm Long, trừ bọn họ ra, bất luận kẻ nào tiến vào đảo Viêm Long cũng không thể mang theo súng riêng.

Lúc Viêm Dạ Tước chờ đợi kiểm tra, một giọng nói ôn tồn nho nhã đột nhiên truyền đến từ trên đảo: "Tước, không ngờ cậu lại tới trễ như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Nhà họ Viêm tề tụ một chỗ (Thượng)

Ở giữa Thái Bình Dương, vị trí của đảo Viêm Long tuyệt đối được xưng tụng độc nhất vô nhị.

Cả đảo Viêm Long xác thực như tên, Nam Bắc quanh co ngang dọc, giống như con rồng nằm ở trên biển cả, xung quanh là mảng lớn đá san hô rậm rạp chằng chịt núp ở dưới mặt biển, cảnh sắc mê người tuy nhiên khắp nơi lộ ra nguy cơ.

Chiếc ca nô chứng tỏ Viêm Dạ Tước đến, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Viêm Dạ Tước không có chải trượt, trên người cao lớn rắn rỏi mặc một bộ tây trang màu đen, không chỉ không có che giấu được thân thể ngỗ ngược khi phách, ngược lại còn lộ ra khí thế bức người, không cần làm bất kỳ động tác gì, trong lúc phát tay, khí thế vương giả tôn quý lại lộ rõ.

Trình Du Nhiên mặc trang phục đơn giản, da thịt như tuyết, tùy ý buộc tóc lên, lộ ra gương mặt tinh xảo.

Chỉ là, vào giờ phút này, bởi vì say tàu, sắc mặt mang theo chút tái nhợt.

Bên cạnh là đứa bé cũng mặc lễ phục nhỏ màu đen vừa người, đương nhiên chính là con trai Tiểu Nặc của hai người rồi, trên cổ thắt nơ bướm tinh xảo để cho cu cậu thoát nhìn như thân sĩ nhỏ, cặp mắt tràn đầy linh tính tò mò quan sát hoàn cảnh chung quanh, nhếch miệng lên cười gian, không biết lại đang có ý định gì.

Lúc này, nghênh đón bọn họ là quản gia Viêm Trung, cung kính mở miệng nói: "Tước thiếu gia, mời qua bên này."

Lạnh lùng gật đầu một cái, Viêm Dạ Tước xoay bước đi vào biệt thự, Trình Du Nhiên mang theo Tiểu Nặc đi ở sau lưng.

"Tước, không ngờ chú lại tới trễ như thế?" Giọng nói tao nhã lịch sự truyền đến từ trong đảo, một người đàn ông mặc lễ phục màu trắng vẫy vẫy tay hướng bên này.

Viêm Dạ Tước ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua người kia, gật đầu một cái trầm giọng nói: "Là anh cả đến sớm."

Cái người nhìn tao nhã lịch sự chính là anh cả của Viêm Dạ Tước? Ánh mắt Trình Du Nhiên rơi vào người đàn ông này, nhìn lịch sự như vậy, nói không chừng một bụng đen tối.

Viêm Hạo Thừa không biểu hiện ra bất mãn gì khi Viêm Dạ Tước lạnh nhạt, ngược lại cười nói: "Cũng thế, mỗi lần em năm đều không tới sớm, nhưng mà lần này anh chị em đã đến gần đủ, không bằng cùng nhau đi họp mặt trước?"

Càng ở gia tộc lớn, càng sẽ dạy nói phô trương, gia tộc nhà họ Viêm hội nghị, cũng không phải là một đám đông vây ở bên cạnh bàn, anh một câu tôi một lời thì đi họp, mà là trước đó có quá trình triệu tập, quá trình này cũng là thời gian thành viên trong gia tộc ôn chuyện với nhau, còn thực sự hội nghị phải là buổi tối.

Viêm Hạo Thừa nói như vậy, cũng chính là thuận miệng hỏi, dù sao anh ta cũng không tin, cái em năm lãnh khốc luôn luôn không thích sống chung sẽ nói chuyện với họ.

Viêm Dạ Tước liếc Viêm Hạo Thừa rồi quay mặt lại nhìn Trình Du Nhiên, nói: "Chúng ta cùng qua đó."

Dù sao Trình Du Nhiên cũng không hề gì, tùy ý liếc mụ cười nham hiểm của người đàn ông kia, hướng Viêm Dạ Tước gật đầu nhẹ.

Thấy Viêm Dạ Tước đồng ý, trên mặt Viêm Hạo Thừa bày ra kinh ngạc.

Chỉ là, ngay sau đó liền biến mất, tiếp tục biến thành dáng vẻ dễ tính nhìn về phía cô gái bên cạnh anh, nói: "Vị này hẳn là Trình tiểu thư, chào em"

Trình Du Nhiên hiển nhiên không nhiều hứng thú lắm đối với loại người đối trá, nhàn nhạt ứng tiếng: "Chào anh."

Vậy mà, không cần phải nói, bé trai cô kéo chính là con trai Viêm Dạ Tước rồi, thật là khó khăn, con trai cũng đã lớn như vậy, ban đầu thời gian bọn họ nghe được tin tức này, liền hết sức kinh ngạc, nhưng biết đây là cơ hội rất tốt.

Tiểu Nặc giương mắt, nhỏ nhẹ liếc mắt nhìn, liền dời trông mắt đi, đi theo mẹ tiếp tục đi tới hội trường bữa tiệc.

Đảo Viêm Long là khu thuộc vùng nhiệt đới, khí hậu trên đảo dễ chịu, quang cảnh tuyệt đẹp tự nhiên, khắp nơi đều là rừng cây cọ, cây dừa, cây xoài, cây bánh mì, cây lê, non xanh nước biếc, màu xanh hoa cỏ. Trên đảo còn có một núi lửa không hoạt động không biết bao nhiêu năm giờ tạo thành núi cao, cái thời tiết này, nước rơi trên ngọn núi xuống, rơi thẳng vào đầm nước ở dưới, sau chia làm vài dòng nhỏ rót vào Thái Bình Dương, rót nhiều sức sống hơn cho cả đảo Viêm Long.

Xuyên qua dải đất trống do bọn họ vệ tạo thành, cảnh tượng trước mắt nhất thời trong sáng rộng mở, trên đất trống đã tụ tập rất nhiều người, đều là con em nhà họ Viêm chạy về từ các nơi, quần áo mọi người ngăn nắp, phong cách phi phàm, cùng người làm chạy việc tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Thời gian còn sớm, bữa tiệc cũng chưa chính thức bắt đầu, đã lâu không gặp mọi người nên tất cả tụ chung một chỗ, bên thưởng thức rượu ngon, bên tâm sự việc từng người trải qua.

Viêm Hạo Quân ngồi một mình ở góc ghế mây, mắt lạnh nhìn đám người cười nói, trước kia anh ta cũng sẽ là trung tâm mọi người vây quanh, nhưng mấy ngày trước bị Viêm Dạ Tước bắt giao nộp vũ khí đuổi ra đảo, địa vị của anh ta nhất thời rớt xuống ngàn trượng ở trong mắt mọi người, thậm chí vừa rồi

Kiều trực tiếp tràn đầy sát khí, cặp mắt đen nhánh cho dù ai nhìn một chút cũng sẽ không muốn nhìn lại lần thứ hai, sát tâm của anh ta nặng, con em nhà họ Viêm không có ai có thể so sánh, ngay cả chộc tới người trong gia tộc anh ta, anh ta cũng sẽ chém giết không chút khách khí, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến anh ta mất đi vị trí người nói chuyện Viêm bang.

Trước kia ai cũng sẽ không nghĩ đến, chồng chị hai giáo hoạt như hồ ly lại có thể hàn huyên với anh ta, hơn nữa giữa hai người vẫn còn rất ân ý.

"Chị hai, chị cảm thấy chuyện này anh cả nắm chắc mấy phần thành công?" Nghĩ đến Viêm Vũ Khởi thông minh, Viêm Hạo Quân hơi kích động hỏi ra, hiện tại anh ta đã sớm không kịp chờ đợi muốn nhìn xem bộ dáng Viêm Dạ Tước sau khi bị đánh ngã, bức tường bị mọi người cùng đẩy, đến lúc đó, anh ta là người đầu tiên đi lên hung hăng đạp lên mấy đá.

"Vậy phải xem anh cả chuẩn bị bao nhiêu --" Nói còn chưa dứt lời, Viêm Vũ Khởi sững sờ nhìn về phía lối vào, tựa như nhìn thấy chuyện không thể tưởng tượng nổi, giật mình nói: "Tại sao bọn họ lại đi cùng?"

Nghe Viêm Vũ Khởi nói, Viêm Lăng, Viêm Hạo Quân đều đồng thời nhìn qua, lúc chứng kiến những người sau lưng thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, đặc biệt là Viêm Hạo Quân, gương mặt tuấn tú gần như biến thành màu đen, cảm hận nhìn chằm chằm bóng dáng cao lớn đó.

Viêm Lăng gương mặt cười: "Có ý tứ, thật đúng là khách ít gặp!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Nhà họ Viêm tề tụ một chỗ (Hạ)

Viêm Hạo Thừa chân thành đi tới, phong độ thân sĩ không thể bắt bẻ, các anh chị em đều tiến lên phía trước chào hỏi, dù sao theo thứ tự trong nhà họ Viêm, anh ta là anh cả, hơn nữa đang ở trong bữa tiệc, tất cả mọi người sẽ không biểu lộ thái độ thái quá của mình, nhìn như vui vẻ hòa thuận, nhưng khắp nơi đều ẩn chứa nguy cơ.

Viêm Dạ Tước vẫn lãnh khốc như cũ, nhưng thân là người nói chuyện bên ngoài của nhà họ Viêm, dĩ nhiên là nơi đi qua đều sẽ có người gọi anh một tiếng Tước thiếu.

Trình Du Nhiên bên cạnh kéo ăn mặc hảnh hão bình thường nhất ở nơi này, cô ngược mắt, nhìn cục diện xa hoa đòi trụ trước mắt, mỗi người đàn ông đều ôm ít nhất hai người phụ nữ vui đùa, thấy nhàm chán nên thu hồi ánh mắt, khép hờ mắt nhìn con trai của mình.

Cậu nhóc này ngược lại mặt đầy hưng phấn, thỉnh thoảng nhìn hướng đám nhỏ bên kia, ngẩng đầu lên, vừa định nói với mẹ là đi chơi.

Bỗng có một người chạy tới, cắt đứt những lời cu cậu định nói.

Viêm Lăng tiến lên chào hỏi anh cả đầu tiên, sau đó nhìn về phía Viêm Dạ Tước, nhú mày, mang theo giọng nói ngả ngớn: "Em năm quả nhiên là không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã kinh người, chẳng những tìm được mỹ nhân như hoa như ngọc, ngay cả đứa bé cũng thông minh lanh lợi, vận may của nhà họ Viêm cũng đều bị một mình chú chiếm hết rồi."

Đối với người anh tư này, Viêm Dạ Tước cũng không có mâu thuẫn gì, chỉ liếc mắt nhìn, cũng không trả lời anh ta.

Thật ra thì, ở nhà họ Viêm, anh ta là người duy nhất không có ý nghĩ gì về quyền thế, anh ta đều quan hệ không gần không xa với tất cả mọi người, lần tham gia huấn luyện trên đảo với con em nhà họ Viêm, không thể không nói là một kỳ tích.

Viêm Lăng đã sớm ngờ tới tính tình người em năm, nhất định sẽ không có phản ứng gì, bữu môi không thú vị, chuyển mắt lên người Trình Du Nhiên, mang theo nụ cười đối với phụ nữ mà nói, tuyệt đối là độc dược trí mạng, nói: "Em hẳn là Trình tiểu thư, tôi là Viêm Lăng, em cũng gọi tôi là anh tư như Tước đi."

Nghe được lời Viêm Lăng nói, Viêm Dạ Tước cũng có phản ứng, tuyên cáo nắm cả vòng eo Trình Du Nhiên, bàn tay nắm thật chặt.

Trình Du Nhiên ngược lại bị hành động của Viêm Dạ Tước làm cho cười trộm ở trong lòng, cô rõ ràng đáng vẻ buồn bực của người đàn ông này khi ăn giấm, tùy ý cười cười, cũng không trả lời anh ta, Trình Du Nhiên cô cũng không phải là loại tùy ý gọi anh trai.

Điểm này Tiểu Nặc rõ ràng nhất, giống như là A Tư, Ngải Sâm, cũng có thể bị cô chinh rất thâm.

"Ồ, lão tứ cũng biết thời điểm nhí." Một giọng nói êm ái vang lên, ngay sau đó, Viêm Vũ Khởi nện bước chân mềm mại đi tới, khoe miệng hiện ra dấu vết mờ mờ, người khác có lẽ không chú ý tới, vừa rồi Viêm Dạ Tước khẽ động trên tay bị cô ta nhìn rất rõ ràng, thân là phụ nữ giống nhau, càng thêm tràn ngập tò mò đối với Trình Du Nhiên dịu dàng, rốt cuộc cô có bao nhiêu sức quyến rũ khiến núi băng không gần nữ sắc cũng có thể hòa tan.

Viêm Lăng nhún vai không sao cả, đối với phụ nữ vô lễ, anh ta đều không để ý, mỉm cười vô tội với chị hai: "Người bên cạnh em năm, dĩ nhiên không phải là cô gái tầm thường có thể so sánh."

"Em năm, không ngại cho tôi mượn Trinh tiểu thư một lát chứ?" Trùng mắt nhìn Viêm Dạ Tước, Viêm Vũ Khởi cười quyền rũ: "Tôi muốn cùng Trinh tiểu thư hàn huyên một lát về đề tài phụ nữ."

Viêm Lăng vừa bị bề mặt, lập tức tìm được cơ hội phản kích, nhún mày nói: "Em năm cũng phải cẩn thận, đừng để chị hai dạy hư Trinh tiểu thư."

"Cậu cứ đi, muốn dạy hư cũng là em năm cậu dạy hư." Viêm Vũ Khởi cười mắng, tiến lên kéo tay Trinh Du Nhiên nói: "Đừng để ý tới đám đàn ông thú này, chúng ta qua một bên yên ắng nói chuyện."

Ngay cả sắc mặt Trinh Du Nhiên cũng không biến hóa chút nào, chỉ chờ Viêm Dạ Tước xử lý chuyện này, trong lòng lại càng hiểu sâu sắc cái gia tộc ăn thịt người này, nhìn ngoài mặt hoà hợp êm thấm, sau lưng không biết đùa bốn âm mưu thủ đoạn gì, cũng lạ không phải Viêm Dạ Tước không tiếc bất cứ giá nào muốn chống đối phép tắc gia tộc ư?

"Đi đi." Viêm Dạ Tước buông bàn tay nắm ở trên eo cô, mặc dù không biết chị hai có chủ ý gì, nhưng dù sao cũng tốt hơn việc để anh tư nhìn chăm chăm vào, huống chi, cho dù chị hai thông minh nhanh nhẹn, cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi gì ở trên tay Trinh Du Nhiên.

Các anh chị em chiếu tướng nhìn xem, trên mặt Viêm Hạo Thừa vẫn duy trì thân sĩ, mỉm cười: "Anh em chúng ta cũng đừng tiếp tục đứng ở chỗ này, đi bên kia uống ly rượu nhé."

Viêm Dạ Tước đi sau cùng, thời điểm đi ngang qua góc trần đầy sát khí, tiến lên một bước, trầm giọng gọi: "Anh cả." So sánh với người ba Viêm Lệnh Thiên, anh muốn đối xử tốt với người anh cùng cha khác mẹ này hơn, ở nhà họ Viêm, anh lừa tôi gạt, đầu đầu cũng có, nhưng chân thành chỉ có một.

Kể từ lúc đi tới bữa tiệc, Viêm Thế Kiêu vẫn ngồi ở trong góc, dù ngồi bên cạnh anh ta là chồng chị hai – Louie có quan hệ tốt nhất, anh ta vẫn luôn cúi đầu, lúc này nghe được giọng nói của Viêm Dạ Tước, rốt cuộc nâng hai mắt trần ngập sát khí lên, thân nhiên nói: "Cô ấy cũng không tệ lắm."

Hai người cũng chỉ nói mấy chữ, Viêm Dạ Tước hướng Louie gật đầu một cái, sau đi tới hướng bàn chính.

Bên kia, hai người phụ nữ cũng tìm được một góc tương đối yên tĩnh ngồi xuống, nhận lấy một ly rượu đỏ từ trong tay người làm, Viêm Vũ Khởi giờ ly rượu hướng Trinh Du Nhiên, môi son khẽ mở: "Hoan nghênh em tới nhà họ Viêm."

Những lời này bao hàm hai tầng ý, một là Trinh Du Nhiên đi tới địa bàn thuộc về nhà họ Viêm, hai là nói cô sẽ phải lập tức gả vào nhà họ Viêm, có điều không biết rốt cuộc Viêm Vũ Khởi muốn biểu đạt ý nào, hoặc là cả hai đều có.

"Cám ơn." Trinh Du Nhiên cười cười, đem ly rượu trên tay nghiêng đón, ly rượu trong suốt va chạm vang lên tiếng keng, nhẹ nhàng lắc lắc rượu trong ly, để lộ ra màu sắc quý mị.

"Tôi biết một chút chuyện của các người." Trên mặt Viêm Vũ Khởi mang theo nụ cười mê người, không e dè nói với Trinh Du Nhiên: "Dã tâm của em năm rất lớn, làm phụ nữ của cậu ấy, về sau chỉ sợ em sẽ phải đi một đoạn đường rất dài."

Trinh Du Nhiên có chút không rõ ý của người phụ nữ thông minh tuyệt đỉnh của nhà họ Viêm, hình như đang lấy thân phận trưởng bối quan tâm cô, tuy nhiên lại cảm thấy rất không có khả năng, trong lúc nhất thời có chút mông lung không thông.

Nhưng mà nếu không nghĩ ra, cô cũng sẽ không phí sức suy nghĩ, đem một miếng bò bít-tết đưa vào trong miệng, khoan hãy nói, mùi vị thật đúng là không tệ, e rằng cho dù là thím Vân cũng không sánh bằng, rốt cuộc cũng khiến cô tìm được chỗ tốt của nhà họ Viêm, trong lòng suy nghĩ xem có phải chờ đến lúc Viêm Dạ Tước chinh đồn nhà họ Viêm xong rồi bảo thím Vân tới đây bồi dưỡng thêm hay không nhỉ?

Thấy Trinh Du Nhiên không nói chuyện, nụ cười của Viêm Vũ Khởi càng đậm, nhìn như lơ đãng nói: "Lần này các người chọc phải phiền toái không nhỏ, trong hội nghị gia tộc cũng phải cẩn thận một chút, trước mặt trong phép tắc gia tộc, cũng không có cái gì gọi là tình thân."

Cô ta không phải là muốn đến hỏi thăm lai lịch của họ ư, Trinh Du Nhiên suy nghĩ một chút, nhất thời cảm thấy suy đoán này tương đối đáng tin, chỉ là muốn dò hỏi cô, sợ rằng đạo hạnh còn hơi kém.

Cười lạnh trong lòng, trên mặt Trinh Du Nhiên lại không chút biểu cảm, bộ dáng lười biếng, nói: "Trên căn bản tôi không hiểu chuyện nhà họ Viêm, lần này trở về với Viêm Dạ Tước cũng chính là muốn xem đảo Viêm Long trông như thế nào, nhưng thức ăn nơi này ngược lại không tệ." dien·dan·le·quy·don·com Nói xong, lại tiếp tục hưởng thụ thịt cá thơm ngon.

Đối với chuyện Trinh Du Nhiên nói sang chuyện khác, Viêm Vũ Khởi không lộ ra nét mặt không vui, ngược lại nụ cười đậm hơn nói: "Cảm thấy hợp khẩu vị thì ăn nhiều chút, đặc biệt ăn thịt cá thơm ngon ở đảo Viêm Long là tuyệt nhất."

So với việc hai người thử dò xét lẫn nhau, trên bàn chính có vẻ náo nhiệt hơn rất nhiều, trên bàn hình chữ nhật to lớn, Viêm Hạo Thừa kéo Viêm Dạ Tước ngồi ở bên cạnh anh ta, mặc dù nhà họ Viêm tương đối nhiều quy tắc, nhưng đây là tụ hội giữa anh em bọn họ, cho nên ngồi cũng không cần quá chú trọng.

Chờ mọi người ngồi xong, Viêm Hạo Thừa mỉm cười nhắc ly rượu lên, trên mặt đầy vẻ thân thiết, hướng về phía mọi người trên bàn ăn cao giọng nói: "Hôm nay anh em chúng ta đều có sự nghiệp của riêng mình, từng ấy năm tới nay chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hôm nay khó có dịp tụ tập chung một chỗ, đặc biệt là em năm cũng qua đây, tôi đề nghị mọi người cạn ly này."

Mặc kệ mọi người nghi ngờ, dù sao Viêm Hạo Thừa là anh cả của bọn họ, có bản lĩnh bên ngoài, trừ Viêm Dạ Tước không uống rượu, mọi người rồi rít giờ cao ly rượu lên, sáng khoái uống cạn.

"Em năm, những năm này danh tiếng của em thật lớn." Tay trái Viêm Lăng ôm mỹ nữ bên người, trong mắt lại tràn đầy hâm mộ, mọi người còn tưởng rằng anh ta đột nhiên có ý nghĩ với quyền lực, ai ngờ một câu nói phía sau lập tức đánh anh ta trở về nguyên hình --

"Hiện tại mặc kệ là phu nhân hào môn hay thiên kim hắc đạo, cái nào nhắc tới chú cặp mắt đều sáng lên, thậm chí có người vì hỏi chú mới đến gần tôi đây, chú nói xem nên bồi thường tôi thế nào đây!"

"Cái này cũng không khó." Viêm Dạ Tước nghiêng người sang, hai mắt đen nhánh ngưng mắt nhìn hoa hoa công tử nhà họ Viêm, vẻ mặt thành thật trầm giọng nói: "Anh tư chỉ cần đến trong bang, những vấn đề này đều có thể giải quyết."

"Thôi đi, chú coi như tôi chưa nói." Viêm Lăng tức giận bĩu môi, suy nghĩ cả ngày giao thiệp với các nhân vật, chuyện này còn không xử lý xong, Viêm Lăng đã cảm thấy lạnh cả tim, em năm này thật sự quá không khôi hài, một đề tài thật tốt đã bị anh làm hỏng đến không khí cũng không có, thật không biết Trình Du Nhiên thấy thế nào khi ở bên núi băng này.

Vừa nghĩ tới Trình Du Nhiên, Viêm Lăng đột nhiên nhớ lại, trước hình như mới vừa hao phí ở trên tay cô, trong lòng âm thầm dao động, hai người này thật đúng không hổ là trời sinh một đôi, kéo mỹ nữ bên cạnh qua ôm hôn kích tình, thẳng đến khi cô gái phải xui xẻo trên người anh ta thì anh ta mới phát tiết hết buồn bực, cười ha ha nắm rượu đỏ trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch.

"Em năm nói không sai." Viêm Hạo Thừa cũng hiếm khi có được tư thế anh cả, nói: "Em tư cũng nên ra ngoài bang làm chút chuyện rồi, nếu không sớm muộn gì cũng có một ngày chú sẽ ép khổ những phụ nữ kia."

"Bị họ ép khổ cũng hơn bị chuyện linh tinh làm phiền chết." Viêm Lăng đương nhiên không thể bị hai ba câu thuyết phục, ngả ngón nói: "Các anh đang làm việc vì gia tộc, tôi lại vì thể giới mỹ nữ, tôi cao thượng hơn so với các anh nhiều."

Nghe anh ta dám mang chuyện này ra nói đường hoàng như thế, mắt mọi người cùng nhau trợn trắng, bọn họ không ôm bất kỳ hy vọng gì đối với vị hoa công tử này.

"Đúng rồi." Viêm Hạo Thừa giống như là đột nhiên nhớ đến gì, giờ ly rượu về phía Viêm Dạ Tước, mặt chân thành nói: "Quên cảm ơn em năm, giải quyết Lục Tường nằm họa lớn của gia tộc, anh cả kính cậu một ly."

"Anh cả nói đúng lắm, chúng ta cùng kính anh năm một ly." Nghe anh cả nhắc tới, lão thất Viêm Kinh Vũ cũng cười nói, anh ta và Viêm Hi Vận có tình cảnh gần giống nhau, chỉ là hai người một lựa chọn là Viêm Hạo Thừa, một lựa chọn Viêm Dạ Tước.

Lạnh lùng nhìn Viêm Hạo Thừa một cái, Viêm Dạ Tước bung cả phê trên bàn lên, lấy nó thay rượu giờ giờ hướng mọi người, đón nhận cảm ơn của bọn họ.

Song tất cả mọi người đều biết, nhìn bữa tiệc như tốt đẹp nhưng sóng ngầm đã sớm bắt đầu khởi động, nổi lên từng nguy cơ to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Đánh cược mà thôi

Ánh chiều tà đỏ quạch như máu, chiếu rọi vào sóng gợn lăn tăn trên mặt biển, khiến nước biển xanh thắm nhuộm thành màu đỏ ngầu, biển trời một màu, gió biển nổi lên, mặt biển yên ả trong giây lát cuộn cuộn nổi lên sóng to gió lớn, mạnh mẽ đụng vào trên vách đá dựng đứng của đảo Viêm Long, hơi nước bay lên.

Bởi vì buổi tối diễn ra hội nghị gia tộc, bữa tiệc cũng không tiến hành được bao lâu thì đã kết thúc, giờ phút này trên bàn chính đang trình diễn một trận đánh cược Hào Môn.

Người làm đã sớm chuẩn bị thỏa đáng nay nối đuôi mà vào, bưng các loại đồ uống và trái cây lên, chỉ là, lực chú ý của mọi người hiển nhiên không bị bọn họ cắt đứt, tất cả mọi người nín thở đưa mắt nhìn, nhìn chăm chăm sáu người giằng co trên bàn chính.

Viêm Hạo Thừa ngồi hướng Bắc Nam, dù là lúc này, anh ta vẫn duy trì phong độ thân sĩ ưu nhã, khóe miệng hàm chứa mỉm cười thần nhiên, nhanh chóng nhìn lướt qua bài mình, ngẩng đầu nhìn về phía mọi người.

Viêm Dạ Tước ngồi đối diện anh ta, thân thể ngửa ra sau, sau lưng dán chặt ở trên ghế, trên mặt vẫn lãnh khốc như sư tử, khí phách tràn đầy, lạnh lùng nhìn bài mình trên mặt bàn, hoàn toàn không chú ý những người khác, Trình Du Nhiên yên lặng ngồi bên cạnh anh, không gần cũng không xa.

Hai bên Viêm Hạo Thừa và Viêm Dạ Tước đồng thời còn có hai người.

Bên cạnh Viêm Dạ Tước, quanh lã tam Viêm Thế Kiều coi như nơi yên tĩnh nhất, căn bản không có người, chỉ cần nơi anh ta tồn tại, chung quanh cũng sẽ có hơi thở nguy hiểm, anh ta tựa như tượng gỗ, cúi đầu, làm như không thấy bài phát tới trên tay.

Một bên kia, người ngồi còn lại là lão tứ Viêm Lăng, hoàn toàn trái ngược với Viêm Thế Kiều, trên chiếu bạc bạn bè bên người anh ta là nhiều nhất, nhất là trước đó mang tới hai người được cung chiều nhất, nhân nhả nghiêng người dựa vào ghế ngồi, mào nhỏ rúc trong ngực là mỹ nữ da trắng, còn có mỹ nữ tóc vàng dựa vào bộ ngực, ngay cả nhìn bài cũng lười hoạt động, cần mỹ nữ khác giúp một tay hoàn thành.

Bên cạnh Viêm Hạo Thừa, một trái một phải ngồi thứ tự là Viêm Vũ Khôi và Viêm Hạo Quân.

Về mặt Viêm Vũ Khôi lười biếng, cặp mắt mê ly quen thuộc nhưng chứa nước, thỉnh thoảng nhỏ giọng trò chuyện với Louie bên cạnh đôi câu, nụ cười quyến rũ dù là anh em trong nhà nhìn cũng không nhận được cảm thấy có chút nặng nề đáng lười khờ.

Trong sáu người, chỉ có gương mặt Viêm Hạo Quân hưng phấn, ánh mắt di động theo tay người chia bài, đồng thời nháy mắt cũng không nháy mắt, rất sợ bỏ qua phiên bài.

Đánh cược đã tiến vào đến vòng thứ hai đếm ngược, chỉ mở ra ba lá bài, bài trên tay Viêm Hạo Quân lớn nhất, nhưng tiền đánh bài lượt này, là Viêm Hạo Thừa.

"Năm trăm vạn." Viêm Hạo Thừa không chút do dự, giọng trầm thấp vang lên, người làm bên cạnh lập tức đem thẻ đánh bài đặt ở giữa bàn, nơi đó đã chất đồng rất cao.

"Anh cả thế tới hưng hưng." Viêm Lăng cười ha ha, hút mạnh trên môi mỹ nữ trong ngực mới đưa tay hướng người làm chỉ: "Năm trăm vạn, tôi theo."

"Hai người các anh chỉ biết khi dễ tôi." Viêm Vũ Khôi liếc hai người phong tình vạn chủng, lập tức làm nhịp tim mọi người chung quanh gia tốc, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, Viêm Vũ Khôi giống như là đang giận, nói: "Theo, tôi còn sợ các anh hay sao?"

"Theo." Viêm Thế Kiều không có một câu nói nhảm, ngay cả lúc nói chuyện, đều không ngẩng đầu nhìn, Trình Du Nhiên thậm chí hoài nghi, rốt cuộc anh ta có phát hiện đang đánh cược hay không, bởi vì từ đầu đến cuối, cô đều không nhìn thấy anh ta nhìn bài poker một cái.

"Mấy anh trai đều phóng khoáng như vậy, tại sao em có thể rơi ở phía sau chứ?" Viêm Hạo Quân nói nhẹ nhõm, nhưng mà trên mặt lại không che giấu được vẻ hả hê, anh ta đã sớm xem qua át chủ bài, đây lòng tin đối với bài trên tay mình, vung tay kêu lên: "Năm trăm vạn, tôi cũng theo."

Nhìn Viêm Dạ Tước như núi băng, Viêm Vũ Khôi thuận miệng cười trừ nói: "Em năm, đừng bỏ, chờ cậu đó."

Tiền tay lấy lá bài mở ra trên bàn, Viêm Dạ Tước lạnh lùng khạc ra: "Không theo."

"Có làm hay không?" Mặt Viêm Lăng kêu lên khoa trương: "Em năm, rốt cuộc chú có đánh bài hay không, đến mấy lượt chú đều không theo, anh tư còn muốn kiếm chút tiền lẻ nuôi sống gia đình đây."

Năm trăm vạn Đô-la tiền đánh cược, hơn nữa còn chỉ trong một vòng, sợ rằng cũng chỉ có con em nhà họ Viêm coi thành tiền lẻ.

"Các anh cũng không phải không biết tính khí em năm." Viêm Hạo Thừa bung rượu đỏ trên bàn lên khế nhắm một hộp, nói: "Át chủ bài không tốt, chú ấy tuyệt đối sẽ không theo, tiếp tục đến cuối cùng hé ra thôi."

Viêm Hạo Quân hừ lạnh một tiếng, hình như khinh thường Viêm Dạ Tước làm bộ làm tịch, sau lập tức đưa ánh mắt tập trung trên tay người chia bài.

Đối với biểu hiện mấy người, Viêm Dạ Tước vẫn thờ ơ hờ, trên thực tế, anh cũng không thích đánh cược, bởi vì đánh cược là khảo nghiệm vận may của một người, cho nên trừ phi át chủ bài khá lớn, nếu không anh tuyệt sẽ không lật bài, điểm này trái ngược với anh cả Viêm Thế Kiều cùng cha khác mẹ với anh, tất cả ai đến cũng không cự tuyệt, chỉ cần có người đặt cược, anh ta nhất định sẽ theo.

Viêm Dạ Tước chủ động buông tha, sáu người đánh cược chỉ còn lại có năm người, kết quả lại là Viêm Lăng vẫn cùng mỹ nữ tán tỉnh đấu tranh, thắng ván này, Viêm Vũ Khôi tức giận vì liên tiếp xem thường thế công anh ta khởi xướng.

"Tốt lắm, đã đến lúc rồi, tôi thấy chúng ta còn một ván cuối cùng quyết định thắng thua." So với mặt Viêm Hạo Quân như đưa đám, Viêm Hạo Thừa tao nhã lễ độ như cũ.

Anh cả lên tiếng, mọi người dĩ nhiên không có điều dị nghị, bọn người hầu lập tức thu hồi bài phát ra thành phế thải, người chia bài lại lấy ra một bộ poker, tiếp tục chia bài.

Khắp nơi yên tĩnh, ngay cả những anh chị em khác xuất thân từ nhà họ Viêm cũng bị núi nhỏ thẻ đánh bạc chất trên bàn làm cho kinh hãi, không tính thẻ đánh bạc trên tay sáu người, những thẻ trên bàn cũng đã vượt qua hai tỷ Đô-la, đôi mắt tất cả tuổi trẻ đồng lứa, đoán chừng cũng chỉ có sáu bọn họ mang thứ này làm thành một trò chơi để chơi.

Cuối cùng bài đã phát ra, Viêm Thế Kiều cũng không có nhìn, tiện tay đem tất cả thẻ đánh bạc bên cạnh đẩy hướng giữa bàn, giọng nói mang theo sát khí vang lên: "Theo hết."

"Bây giờ tôi mới phát hiện, cả trên bàn vô cùng tàn nhẫn chính là lão tam mới đúng." Viêm Vũ Khởi tức giận trừng mắt liếc anh ta, thẻ đánh bạc bên cạnh mỗi người ít nhất cũng có hơn trăm triệu, thẳng ranh lão tam này thế nhưng âm thầm đẩy toàn bộ ra, đây rõ ràng là đào hầm cho mọi người.

Quét một vòng trên mặt những người khác, Viêm Vũ Khởi nói nhỏ nhẹ: "Được rồi, tôi theo, tên vô lại lão tam, cậu muốn cho chị hai cậu thua tiền, năm nay tôi và anh rể cậu trực tiếp nhờ cậy nhà cậu không đi."

"Vậy tôi làm thế nào?" Về mặt Viêm Lăng đau khổ nhìn mỹ nữ tóc vàng mờ bài ra, xem bộ dáng anh ba một bộ người lạ chó đến gần, lại nhìn chị hai, cũng hả hê nhướng lông mày, kéo mỹ nữ da trắng qua ghé bên tai cô ta hỏi: "Thân yêu, em nói tôi theo ai thì tốt nhỉ?"

Mỹ nữ da trắng bị anh phun ra khí nóng làm cho cả người mềm yếu, nào còn nói ra lời, tuy nhiên mắt hạnh ngâm xuân nhìn anh ta, một đôi mắt tràn đầy dục vọng.

"Được rồi, nghe lời em." Viêm Lăng tựa như thật nghe được mỹ nữ da trắng nói, nghiêng đầu cười nói với mỹ nữ tóc vàng: "Thân yêu, đem thẻ đánh bạc trước người em đây ra hết, tôi theo rồi."

Điên rồi, trong nháy mắt, đến gần bốn tỷ Đô-la thẻ đánh bạc hội tụ thành núi nhỏ ở giữa bàn, hai mắt Viêm Hạo Quân tỏa sáng, mặc dù ba anh ta - Viêm Lâm Thiên là tộc lão trong Tam gia tộc nhà họ Viêm, nhưng đối với phương diện bồi dưỡng hai anh em họ, anh cả Viêm Hạo Thừa lấy được phần hơn, chỉ cần anh ta có thể thu sạch tiền trên bàn vào trong túi, thì anh ta có đủ tiền bạc đi làm chuyện trước kia không cách nào làm, đến lúc đó mặc kệ là Viêm Dạ Tước hay Viêm Hạo Thừa, anh ta đều có thực lực đánh liều.

"Tôi cũng theo." Hoi có vẻ run rẩy đẩy thẻ đánh bạc bên cạnh ra, mặc dù thẻ đánh bạc của anh ta ít hơn chút so với mọi người, nhưng lần này cũng lấy số lượng tương đối, chỉ cần có thể lấy tất cả tiền về trên tay.

Trong sân chỉ còn lại hai người còn chưa tỏ thái độ, thân thể Viêm Hạo Thừa nghiêng về phía sau, trên mặt duy trì mỉm cười trước sau như một, mặc dù đã đến phiên anh ta nói chuyện, anh ta lại thân sĩ vươn tay về phía Viêm Dạ Tước: "Em năm, em mở trước đi."

Sau người đặt cược, mặc dù có thể thông qua người khác đặt cược để phán đoán bài lớn nhỏ, nhưng đồng thời mạo hiểm lớn hơn, nhưng đối với hai người mà nói, đã không có nguy hiểm, bởi vì chỉ cần đặt cược tất cả thẻ đánh bạc trên bàn, Viêm Hạo Thừa làm như vậy, chỉ biểu hiện anh ta coi trọng tình cảm giữa anh em mà thôi.

Cúi đầu nhìn bài trên tay mình một cái, Viêm Dạ Tước rút cuộc nói ra một câu cả buổi chiều không nói mà nói ra ở vòng cuối cùng, giọng nói lạnh lùng vang vọng bốn phía: "Tôi theo."

Nghe được Viêm Dạ Tước nói như vậy, người chung quanh nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, một buổi chiều không nghe được câu này của anh, nếu ở lúc kết thúc còn không theo, đó thật là rất tiếc nuối, nhưng cũng may, anh không khiến mọi người thất vọng.

Viêm Dạ Tước vẫn không nói theo từ đầu, cho nên tiền trên tay anh là nhiều nhất, dù sao mấy người khác có thua có thắng, mặc dù anh một mực thua, nhưng trên căn bản qua mấy vòng, thua không tính là nhiều, cộng thêm đồng của anh, thẻ đánh bạc giữa mặt bàn đã vượt qua bảy tỷ Đô-la, đây gần như đã theo kịp thu nhập Viêm bang trong một tháng buôn bán sừng ống rồi, mặc dù thoát nhìn hình như không nhiều lắm, nhưng đây chính là tiền lãi của Viêm bang, hơn nữa chỉ cần mấy phút thời gian, số tiền này liền đến tay.

Tất cả mọi người đưa mắt tập trung đến trên người Viêm Hạo Thừa, một câu nói của anh ta sẽ quyết định thời gian đánh ván cược cuối cùng, đồng thời cũng tiết lộ bản đồ la mý rơi vào nhà nào.

Viêm Hạo Thừa hình như rất hưởng thụ cảm giác này, nhếch miệng lên cười anh tuấn, giọng nói mang theo từ tính: "Các vị anh chị em đều đã theo, tôi không thể phá hỏng hưng phấn của mọi người, tôi cũng theo."

Viêm Hạo Thừa nói, nhất thời đốt nóng hội trường, cả một buổi chiều anh ta thắng nhiều tiền nhất, cộng thêm những thứ trên tay anh ta, trên mặt bàn đã có hơn chín tỷ Đô-la, kế tiếp chỉ cần lật át chủ bài trên bàn, toàn bộ Đô-la này sẽ tiến vào túi tiền một người.

"Xem ra vận may của tôi không tệ." die»n, d²an, ke, qu»y. d«on Lá át chủ bài mở ra, mặt bài mặc dù cũng không nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn là Viêm Hạo Thừa lấy chênh lệch đánh bại mọi người, lấy được hơn chín tỷ Đô-la.

"Mọi người xem khổ cực rồi, chút tiền này cầm đi uống rượu nhé." Viêm Hạo Thừa ưu nhã đếm ra một tỷ từ thẻ đánh bạc, giao cho thuộc hạ bên cạnh đi xử lý, nhất thời được các anh chị em xung quanh ủng hộ.

Mặc dù thắng tiền về, nhưng dù sao đã thuộc về anh cả của mình rồi, có thể không chút do dự chia tiền cho các anh em, quả thật không hổ là anh cả của mọi người.

Đối với việc Viêm Hạo Thừa thu mua lòng người, những người khác không chút cử động, Viêm Hạo Quân lại đỏ mắt lên vì tức, phải biết trong số Đô-la đó có một phần sáu là của anh ta đấy.

Nâng ly với Viêm Dạ Tước đối diện, Viêm Hạo Thừa cười cười, nói một câu hai nghĩa: "Em năm, tối nay hình như là tôi thắng."

Mặt Viêm Dạ Tước không chút thay đổi, trên khuôn mặt cao ngạo như được điêu khắc, lạnh lẽo không có bất kỳ vẻ gì, trầm giọng nói: "Chỉ là đánh cược mà thôi."

Đúng, đánh cược dựa vào vận may, mà trên thực tế, yêu cầu chính là thực lực!

Đúng lúc này, một giọng nói hùng hậu truyền đến từ đằng xa: "Các bọn tiểu bối này chơi rất náo nhiệt đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Khẩu Phật tâm xà

Chẳng mấy chốc, đêm tối đã phủ xuống cả vùng đất, trên đảo Viêm Long đèn đóm sáng rực, ánh đèn sáng chói như ánh sao đầy trời, dưới màn đêm đảo Viêm Long còn sáng ngời hơn so với ban ngày.

Đúng lúc này, một giọng nói hùng hậu từ đằng xa truyền đến: "Các bọn tiểu bối này chơi rất náo nhiệt đấy!"

Nghe giọng nói đó, nhất thời khiến mọi người còn chưa khôi phục từ trong hưng phấn vừa rồi trở nên kích động, đặc biệt là đám người Viêm Hạo Quân, rồi rít bầy ra bộ mặt há hê nhìn Viêm Dạ Tước cười lạnh, cái thanh âm này đến, cũng đại biểu cho việc vị trí người nói chuyện của Viêm Dạ Tước đã chấm dứt.

Dĩ nhiên, bây giờ còn chưa phải là lúc trực tiếp khai chiến.

"Gia chủ, tộc lão." Mọi người đồng thời cung kính kêu lên, dù là Viêm Dạ Tước, Viêm Hạo Thừa chờ đám con gái ruột thịt, hiện tại cũng chỉ có thể lấy thân phận trong gia tộc để gọi.

Men theo giọng nói nhìn lại, lần đầu tiên Trình Du Nhiên thấy mặt Viêm Lệnh Thiên đã gặp mấy lần trước, so sánh với lần trước, lần này ăn mặc chỉnh chu hơn rất nhiều, tóc màu bạc trắng chỉnh tề hất về phía sau, trên mặt duy trì nụ cười nhàn nhạt, không giận tự uy.

Cha hai anh em Viêm Hạo Thừa, Viêm Hạo Quân là Viêm Lâm Thiên, là người duy nhất trong bốn anh em có tuổi lớn hơn Viêm Lệnh Thiên, trên người phiêu tán khí thế như có như không, ngay cả người chung quanh cũng cảm thấy ôn hòa nhã nhặn. Giờ phút này cặp mắt ông ta nửa híp, tựa như chưa tỉnh ngủ, Trình Du Nhiên thậm chí có chút hoài nghi, nếu như Viêm Lệnh Thiên trước mặt không đột nhiên đứng lại, ông có thể sẽ trực tiếp đâm đầu vào hay không.

Viêm Phá Thiên lại là cha Viêm Vũ Khởi, mặt mũi thoát nhìn có vẻ hơn mập, giống như là ông cụ bình thường, không có chút dáng vẻ tộc lão, cười híp mắt nhìn về phía mọi người, thỉnh thoảng gật đầu hướng đám người.

Cuối cùng Viêm Hạo Thiên còn hơi nhỏ tuổi trong số bốn người, cả người tản ra khí thế ác liệt, nếu như không phải là Viêm Dạ Tước đã sớm giới thiệu qua cho cô, Trình Du Nhiên cũng sẽ không nghĩ đến, lão già giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ, lại là cha hoa hoa công tử Viêm Lăng, rất khó tưởng tượng mỗi ngày thỉnh thoảng nghe được tin tình cảm của đứa con mình, sẽ có cảm thụ như thế nào.

Bốn người đến, lập tức khiến hội trường náo nhiệt yên tĩnh hơn rất nhiều.

"Xem ra, các con vượt qua một buổi chiều vô cùng vui vẻ." Nhìn thần sắc những người trên bàn còn chưa rút đi biểu cảm, Viêm Lệnh Thiên hơi mỉm cười: "Không ngờ thời gian mấy năm, các con đã có thể một mình đảm đương một phía rồi, tôi thấy không bao lâu nữa, những lão già chúng tôi sẽ phải thối vị nhượng hiền rồi."

"Gia chủ quá khen." Viêm Hạo Thừa trả lời tao nhã: "Chúng con chỉ mới vừa học tập xử lý chuyện gia tộc mà thôi, sau này vẫn còn có rất nhiều chuyện phải nhờ đến gia chủ và tộc lão chỉ bảo." diễn-đàn-lê-quý-đôn

Mắt Viêm Lệnh Thiên thoáng qua ánh sao không dễ dàng phát giác, ngay sau đó cười ha ha nói: "Hạo Thừa có tài có đức thật không hổ là người thân sĩ phong độ nhất nhà họ Viêm, riêng phần khiêm tốn thì không ai sánh bằng."

Nghe Viêm Lệnh Thiên nói như vậy, Viêm Hạo Thừa ngược lại càng trở nên khiêm tốn, bộ dáng ái ngại, nói: "Gia chủ khách lệ con thật sự khiến con ngại, so với năng lực xử sự của em năm thì con còn kém hơn rất nhiều đấy."

Năng lực xử sự, chỉ sợ là gấp gáp ngồi lên vị trí người nói chuyện? Trình Du Nhiên cúi thấp đầu xuống, người như vậy, cô nhìn cũng ghê tởm.

"Nếu tất cả mọi người đã chuẩn bị tốt rồi, không bằng bây giờ chúng ta sẽ đi phòng hội nghị." Viêm Hạo Thiên bữu môi, hiển nhiên cho rằng hai người căn bản làm chậm trễ thời gian.

"Xem ra tất cả mọi người đã đợi không kịp." Trên mặt Viêm Lệnh Thiên đổi sang biểu lộ nặng nề, phát phát tay nói: "Đi phòng hội nghị."

Phòng hội nghị xây ở vị trí dễ thấy nhất trên đảo Viêm Long, trên ngọn núi cao hơn 2000 mét, một tòa cung điện đứng sừng sững ở đỉnh núi do mấy chục cột

cảm thạch cao cấp chống đỡ, trước cung điện, chín khối màu đen giống như chín chuỗi lợi kiếm cao chọc trời, đại biểu chín vị tiên bối trong gia tộc lập nên nhà họ Viêm uy danh hiển hách, trên tấm biển ngay chính giữa, viết một chữ Viêm không hề rỗng bay phượng múa.

Cao quý, hùng mạnh, uy nghiêm! Ba tình từ trong nháy mắt nhảy vào trong đầu Trình Du Nhiên, lúc cô thấy tất cả kiến trúc, dù biệt thự để nghỉ phép xa hoa của gia tộc Daniel, cũng không cách nào so sánh, Viêm bang không hề là tổ chức Hắc bang lớn nhất thế giới, cũng chỉ có bọn họ xây chơi ở trên đảo này.

Vừa đi đến cửa, Trình Du Nhiên đã bị Viêm Trung ngăn cản: "Trình tiểu thư, mời theo tôi đến bên này." Quy định nhà họ Viêm, hội nghị gia tộc chỉ có thành viên dòng chính thông qua huấn luyện trên đảo mới có tư cách đi vào trong điện, những người khác dù là phu nhân Gia chủ cũng không có tư cách này, nhưng mỗi vị phụ nữ con em gia tộc, đều có quyền nghe ở trác điện.

Lạnh lùng nhìn Viêm Trung một cái, bàn tay Viêm Dạ Tước đề ở trên đầu Trình Du Nhiên, trầm giọng nói: "Em đi trước đi."

Trình Du Nhiên gật đầu một cái, vào lúc này, cô ngược lại càng có vẻ thân nhiên, cô tin tưởng Viêm Dạ Tước có thể xử lý tốt chuyện này, cũng không nhiều lời, dắt tay Tiểu Nặc đi tới trác điện.

Trên đại điện, bốn vị trí tôn quý nhất đương nhiên thuộc về gia chủ và ba vị tộc lão, mà ở bốn vị trí dưới, còn có hai vị trí nổi bật, đó là chuẩn bị cho con trưởng Viêm Hạo Thừa của gia tộc và người nói chuyện Viêm bang - Viêm Dạ Tước.

Nhìn mọi người phía dưới đều có tâm tư của mình, Viêm Lệnh Thiên ho nhẹ, hấp dẫn ánh mắt bọn họ tới đây, giọng nói truyền khắp từng góc trong cung điện: "Lần này triệu tập mọi người trở lại, trừ cần tra cứu cận kề kinh nghiệm mấy năm của mọi người ra thì còn có chút chuyện cần xử lý."

Viêm Lệnh Thiên hơi dừng một chút, trông mắt đen nhanh chóng lướt qua trên người Viêm Dạ Tước, tiếp tục nói: "Từ trước đến giờ nhà họ Viêm lấy gia tộc xử lý Viêm bang, người nói chuyện trong bang, cũng từ gia tộc chọn lựa ra, đều bị cả gia tộc giám thị, bất luận kẻ nào, chỉ cần có đầy đủ lý do, cũng có thể lên thay thế thành người nói chuyện mới."

"Mà gần đây" Nói xong, giọng Viêm Lệnh Thiên đột nhiên đề cao: "Tôi thấy mấy vị tộc lão nhận được phản ánh từ thành viên gia tộc, bày tỏ chất vấn đối với năng lực làm việc của người nói chuyện hiện nay là Viêm Dạ Tước, hôm nay cần mọi người tỏ rõ, rốt cuộc Viêm Dạ Tước có còn thích hợp ở vị trí người nói chuyện Viêm bang nữa hay không?"

Lời vừa nói ra, nhất thời giống như gió lớn cuốn lấy cả cung điện, tất cả mọi người đều đem ánh mắt chuyển tới phía Viêm Dạ Tước, xem anh sẽ có phản ứng như thế nào, tuy nhiên, bọn họ nhất định phải thất vọng.

Viêm Dạ Tước tựa vào ghế ngồi sau lưng, hai mắt nhắm lại, trên khuôn mặt cao ngạo như được điêu khắc, lạnh lẽo không có bất kỳ vẻ mặt, tùy ý chuyển động chiếc nhẫn trên đầu ngón tay, giống như chuyện này vốn không có quan hệ gì với anh.

Viêm Hạo Quân đã sớm đợi nên không kiên nhẫn được nữa, nghe Viêm Lệnh Thiên tỏ thái độ, lập tức không kịp chờ đợi thẳng thắn nói: "Viêm Dạ Tước làm người nói chuyện Viêm bang, không chỉ không làm gương tốt, ngược lại chủ động phá hư quy định nhà họ Viêm, để con trai ruột sinh sống hơn sáu năm ở ngoài đảo, tôi cho rằng chỉ bằng điểm này, anh ta đã không xứng làm tiếp vị trí người nói chuyện Viêm bang."

Vào hoàn cảnh này, đặc biệt nhắc tới người trong cuộc, Viêm Hạo Quân gọi thẳng tên tuổi của Viêm Dạ Tước cũng không có vấn đề gì, nhưng hội nghị vừa mới bắt đầu, anh ta hoàn toàn không có kiêng dè nổ súng về phía Viêm Dạ Tước đầu tiên, hiển nhiên hai người đã đến nông nổi như nước với lửa.

Viêm Hạo Quân vừa dứt lời, trước đã liên lạc tốt mấy anh em đều lập tức đứng dậy, rồi rút bắt đầu chỉ trích Viêm Dạ Tước --

"Anh chín nói không sai, dù muốn gần gũi với con mình hơn, cũng hoàn toàn có thể thường về đảo thăm, những đứa bé trong gia tộc khác đều ở trên đảo, chẳng lẽ đây chính là đặc quyền của người nói chuyện?"

"Thân là người nói chuyện lại công khai làm trái với quy định của gia tộc, hôm nay nếu như anh năm không thể giải thích cho mọi người, em đây cũng chỉ có thể phản đối!"

Nghe mọi người phê phán Viêm Dạ Tước, Trình Du Nhiên ngồi chỗ dự thính coi như là chân chính thấy được cái gì gọi là ngay mặt một vẻ sau lưng một vẻ, cũng khó trách Viêm Dạ Tước nhất định phải thay đổi quy định gia tộc, như vậy người bồi dưỡng ra, trừ đáng đáp giống người ra, lại không có chút tình người có thể nói!

Nhìn Viêm Dạ Tước im lặng không lên tiếng, trên mặt Viêm Lệnh Thiên không lộ ra bất kỳ nét mặt không vui, ngược lại đưa mắt nhìn sang Viêm Hạo Thừa, hăng hái hỏi: "Con là anh cả của bọn chúng, con thấy chuyện này thế nào?"

Bị gia chủ đề mắt tới, Viêm Hạo Thừa nhất thời có cảm giác bị nhìn xuyên, biết đạo hạnh của mình còn kém xa, thoải mái nói: "Chuyện em năm làm quả thật không tuân theo quy định gia tộc, nhưng chuyện cách sáu năm, có lẽ còn có nguyên nhân gì khác cũng không chừng."

Anh cả quả nhiên không hề là khẩu Phật tâm xà*, vừa chứng minh tội danh Viêm Dạ Tước phá hư quy định, lại biểu hiện anh ta bao dung thân sĩ phong độ, thật đúng là giỏi tính toán. Viêm Hạo Quân âm thầm hừ lạnh, có điều trong lòng cũng không thể không thừa nhận, anh ta quả thật thích hợp giờ trò hơn so với mình, cứ để cho anh ta phách lối một thời gian, chờ lật đổ Viêm Dạ Tước xong, sẽ xử lý anh ta cũng không muộn!

* Khẩu Phật tâm xà: bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác.

Vào lúc tất cả mọi người đều cho là khí thế của Viêm Dạ Tước nhất định sẽ tổn hại bởi vì chuyện này, một giọng nữ đột nhiên truyền đến từ trong đám

người: "Anh cả nói không sai, mặc dù anh năm không tuân theo quy định gia tộc, nhưng hẳn có nguyên do."

Chân mày Viêm Hạo Thừa nhíu lại, ngay sau đó khôi phục rất nhanh, anh ta nhớ em gái 17 Viêm Hi Vận ban đầu hỏi chi tiết nhất, lúc ấy anh ta còn tưởng rằng cô ta vì chức vị mới liều mạng nịnh nọt mình, không ngờ cô ta lại là người của lão ngũ.

Trong lòng cười lạnh một tiếng, không ngờ con ranh này lại có thể xuống độc ác như vậy, trước kia chồng cô ta từng phản bội Viêm Dạ Tước, hiện tại lại dám công khai đầu quan qua đó, chẳng lẽ cô ta cho rằng kế hoạch của anh ta dễ phá vỡ như vậy ư, nếu cô phải làm vật hy sinh cho Viêm Dạ Tước thì đừng anh ta!

"Hẳn có nguyên do?" Mắt thấy Viêm Dạ Tước sẽ bị giẫm ở dưới chân, Viêm Hạo Quân làm sao có thể dễ dàng để cho anh lật người, hơn nữa em gái có lẽ đã không có địa vị gì lại dám khiêu khích mình, lửa trong lòng đốt tới cổ họng, hừ lạnh nói: "Trắng trợn phá hư quy định gia tộc, ngay cả gia chủ và tộc lão đều không để ở trong mắt, tôi rất muốn nghe xem, anh ta có nguyên do gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Ra chiêu liên tục

Thu hồi ánh mắt nhìn gương cung bệch kiểng trong phòng hội nghị, Trình Du Nhiên bĩu môi cũng không sợ sẽ xuất hiện gì ngoài ý muốn, nhưng cô vô cùng không thích không khí ở trần điện này, trong không khí tràn ngập cảm giác u ám, chung quanh những người được gọi là chú bác nhà họ Viêm, nhìn từng người tư thái ưu nhã cử chỉ đoan trang, thật ra thì cũng là công cụ truyền tông tuyệt thế mà thôi.

Đúng lúc này, Viêm Trung xuất hiện tại cửa trần điện, nhỏ giọng nói: "Trình tiểu thư, có vị khách quý muốn mời cô qua nói chuyện một lát."

Ông cụ muốn xuất chiêu à? Nhìn Viêm Lệnh Thiên nở nụ cười cao sâu khó lường trong phòng hội nghị, Trình Du Nhiên nhún vai một cái, đi thì đi, dù sao ông ấy cũng không dám làm gì mình, vừa lúc đi ra ngoài đi bộ.

Kéo con trai, Trình Du Nhiên lười biếng ngáp một cái, nói: "Đẫn đường trước đi."

Dưới bầu trời đêm, cảnh tượng vốn là đầy sao sáng đã sớm không còn tồn tại, chỉ còn lại ba sao Tham Lang, Thất Sát, Phá Quân, vẫn tản ra ánh sáng lóa mắt như cũ, nghiêm nhiên có khuynh hướng kiêu ba chân.

Trong phòng khách sau phòng hội nghị, một mỹ nữ mặc áo váy màu vàng sáng đã sớm ngồi ở chỗ đó, kim cương xa hoa xinh đẹp màu xanh dương đậm đeo trên cổ trắng như tuyết của cô ta, cả người lộ ra khí chất cao quý, vóc người cao gầy, cả phê nóng trên tay tản ra hương thơm.

Viêm Trung đi ở phía trước, mặt cung kính nói: "Tiểu thư La Nhĩ Đức, tôi đã mời Trình tiểu thư tới."

Cô gái kia gật đầu một cái, dùng giọng ra lệnh nói: "Ông đi ra ngoài trước, tôi muốn nói riêng mấy câu với Trình tiểu thư."

Viêm Trung đồng ý, lập tức xoay người đi ra ngoài, lúc đi vẫn không quên đóng cửa phòng khách cửa lại.

Nghe Viêm Trung gọi cô ta, Trình Du Nhiên lập tức biết lai lịch của cô ta, gia tộc La Nhĩ Đức là đệ nhất gia tộc ở nước Anh, Mafia Italy, Hắc bang Nga đều xưng là ba thế lực lớn nhất ở khắp châu Âu, cô gái này hẳn là thiên kim gia tộc đó, chỉ là không biết cô ta tìm mình làm gì.

Cô gái ưu nhã nhấp một hớp cà phê, mới thông thả ung dung hỏi: "Cô chính là Trình Du Nhiên?"

Trình Du Nhiên nhíu nhíu mày, giọng nói đối phương làm cô cảm thấy vô cùng không thoải mái, lạnh lùng nói: "Trước khi hỏi người khác, có phải nên giới thiệu mình trước hay không?"

"Không biết Tước có đề cập tên tôi với cô hay không?" ๔๐๔๐๔๐๔๐๔ Cô gái vẫn giữ dáng vẻ cao cao tại thượng nói: "Angela • La Nhĩ Đức, vị hôn thê của Viêm Dạ Tước, có một số việc tôi muốn nói với cô."

Đối với tư liệu về Trình Du Nhiên, Angela đã sớm điều tra rõ ràng, một con gái gia đình y học bình thường ở Newyork, không có quyền thừa kế gia tộc, hơn nữa bản thân gia tộc đã xuống dốc rồi, trừ nghe nói có y thuật thật tốt ra, quả thật chính là tòi tẽ, rất khó tưởng tượng một người như vậy lại khiến Viêm Dạ Tước mê đến thần hồn điên đảo, nhưng nếu chính chủ là cô ta đã xuất hiện, thì không thể để cho cô gái này tiếp tục gương oai, cô ta, mới đúng là vị chính thức của Viêm Dạ Tước!

Nghe được ba chữ vị hôn thê, sắc mặt Trình Du Nhiên đột nhiên biến đổi, nếu xuất hiện trong phòng khách nhà họ Viêm, tất nhiên sẽ không lừa cô, chẳng lẽ đây chính là chiêu thức ông cụ sắp đặt để đối phó với cô?

Tiểu Nặc bên cạnh trừng mắt nhìn, một lát vui vẻ vì không ai giành mẹ với mình, một lát lại cảm thấy lão đại Viêm thật ra thì cũng không tồi, sắc mặt không ngừng đổi tới đổi lui.

"Xem ra Tước không có đề cập với cô rồi nhỉ?" Trong nháy mắt Angela thấy được tin tức cô ta muốn từ trên mặt Trình Du Nhiên, cong khóe miệng nói: "Điều này cũng khó trách, chuyện giữa chúng tôi, trừ mấy người có thân phận biết ra, những người khác đều không hiểu rõ, với tính tình của Tước dĩ nhiên sẽ không nói cho người khác biết." Hiển nhiên, Trình Du Nhiên cũng không tính là người có thân phận.

"Chúng tôi không quen, chỉ sợ không có gì để nói." Trình Du Nhiên khôi phục dáng vẻ nhẹ nhàng rất nhanh, vị hôn thê thì sao chứ, chuyện của bọn họ ngay cả ông cụ cũng phản đối, hiện tại vẫn sống chung một chỗ như thường.

"Không quen cũng không sao, về sau từ từ quen." Khóe miệng Angela khẽ nhếch cười, từ trên cao nhìn xuống nói: "Trình tiểu thư cũng là người thông minh, tin tưởng cô cũng biết tương đối tình hình nhà họ Viêm, hiện tại cô chỉ có hai con đường có thể lựa chọn."

Nói xong, đặt cái tách trên tay xuống, đưa một ngón tay ra: "Thứ nhất, hiện tại rời khỏi Viêm Dạ Tước, về sau sống chết đều không gặp lại nhau nữa, tôi biết rõ hiện tại tiền bạc bệnh viện nhà họ Mộ khan hiếm, tôi có thể cho cô đủ tiền để quay vòng, sau đó tôi còn có thể cho cô thêm một khoản tiền, cho cô có thể sinh hoạt bình thường."

Con người Trình Du Nhiên đột nhiên co rút, Angela quả nhiên không phải là nhân vật đơn giản, thậm chí ngay cả suy nghĩ trước đó của cô cũng có thể đoán được kha khá, ngồi xuống trên một chỗ ngồi bên cạnh, thần nhiên nói: "Còn thứ hai?" Cô biết, đừng nói thứ hai, cho dù có thứ ba, cũng sẽ không có ý kiến gì hay, nhưng cô cũng muốn nghe thử xem, rốt cuộc đối phương có tính toán gì.

"Thứ hai" Angela lại ưu nhã đưa một ngón tay ra, "Tôi có thể cầu xin nhà họ Viêm tha thứ thay cô, để cho cô và tôi đều gả vào nhà họ Viêm, tôi sẽ coi con cô như con mình mà chăm sóc, chỉ là vị trí lớn thì cô đừng mong nghĩ đến, về sau chỉ cần cô ngày ngò trên đảo, cả đời này cô sẽ sống không buồn không lo."

Tiểu Nặc nghe đến chỗ này, mẹ sẽ chia sẻ lão đại với người khác, hay là muốn làm lẽ, đây quả thực là quá điên rồ, nhưng không thể phủ nhận, người phụ nữ này quả thật không thẳng tính dễ đối phó giống như Tina.

Tuyên bố rõ chủ quyền sao? Trình Du Nhiên cười lạnh, đừng nói cô sẽ không chung chồng với người khác, cho dù cô muốn, cũng không thể bị người khác ép, huống chi Viêm Dạ Tước cũng sẽ không đồng ý.

"Nói xong?" Nhíu mày, Trình Du Nhiên chuẩn bị kéo con trai đi ra ngoài cửa.

"Cô không trốn tránh được!" Giọng Angela giống như truyền đến từ trong gió: "Nếu đi bước này, tất nhiên phải đối mặt với một lựa chọn, đây chính là hào môn, hơn nữa chủ nhà họ Viêm đã quyết định chuyện này, phản kháng sẽ tự rước lấy nhục."

"Người cô gả là Viêm Dạ Tước, hay là Viêm Lệnh Thiên?" Lạnh lùng ném một câu nói, Trình Du Nhiên cũng không quay đầu lại mà đi ra cửa, căn bản không có gì để nói với người phụ nữ này.

Đi ra khỏi cửa chưa được bao xa, chỉ thấy một bóng dáng xinh đẹp đứng ở nơi đó, cẩn thận nhìn lên, lại là Tina vẫn theo mộng cô, có điều giờ phút này tâm tình cô ta hình như không tốt chút nào, đứng ở dưới ánh sao thờ dài thờ ngắn, hoàn toàn không còn dáng vẻ điều ngoa như trước kia.

Dẫu gì cũng coi là quen biết, Trình Du Nhiên nghĩ xem có nên hỏi xem tình huống thế nào rồi không, lúc này giọng Tina yếu ớt truyền đến: "Cô ra mắt cô ta?"

Trình Du Nhiên không vui nói: "Cô đừng quý à, sao dùng giọng này?" Trước kia Tina ôn ền điệu đã nói chuyện, mặc dù dạ dày không thể nào thoải mái, nhưng dù sao cũng hơn cảm giác rợn cả tóc gáy như hiện tại.

Tina lắc đầu, chu miệng lên nói: "Bác Viêm vốn đã đồng ý tôi, sẽ cho tôi danh phận trước mặt anh Tước, hiện tại mặc dù có danh phận, nhưng."

Nói còn chưa dứt, Trình Du Nhiên cũng biết ý cô ta, Viêm Lệnh Thiên tính toán khá lắm, để cho Tina ra ngoài chế tạo sương mù trước, chiều hiểm thật sự lại ở chỗ này, đáng thương cho Tina trở thành vật hy sinh trong kế hoạch của ông ta.

Nhìn cô gái này tính khí quật cường giống như cô, cô đột nhiên có lòng tốt, nói: "Làm ơn, hiện tại muốn kết hôn chính là Viêm Dạ Tước, không phải Viêm Lệnh Thiên!"

"Cô không biết quy định gia tộc lớn đáng sợ thế nào đâu." Tina lắc đầu, hào môn sâu như biển, trước cô ta vẫn là đại tiểu thư được người ta cung chiêu, nhưng tới nay nói chuyện, hoàn toàn khiến cô khó hiểu hàm nghĩa trong đó.

"Nếu cô vẫn muốn làm Tina thì đừng làm công cụ của người khác." Nói xong, kéo Tiểu Nặc xoay người rời đi, nên nói cô đều đã nói rồi, Angela nói không sai, bất luận kẻ nào cũng không thể tránh khỏi việc phải ra một lựa chọn, lựa chọn này, bất luận kẻ nào cũng không giúp được.

Nhìn bóng dáng Trình Du Nhiên rời đi, Tina nhíu chặt chân mày, sau đó đôi mắt từ từ sáng lên, trong miệng lẩm bẩm nói: "Cô nói đúng, tôi không thể cứ thế buông tha, tôi nhất định phải đoạt lại anh Tước." Cô ta cũng không phải là người bi quan, đột nhiên bị đá kích mới có thể biến thành bộ dáng này, bây giờ nghĩ thông, lập tức khôi phục lại diện mạo thật sự của cô ta, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Trình Du Nhiên càng trở nên phức tạp hơn.

"Mẹ" Nhìn Tina nơi xa đã có chút biến hóa, Tiểu Nặc nhướng mày, mặt cười xấu xa nói: "Lúc này mà mẹ còn muốn đem đá tới đập chân mình?"

Trình Du Nhiên nhéo nắm khuôn mặt nhỏ hồng hào của cu cậu, không vui nói: "Thằng nhóc thúi này, có phải lại ngứa da rồi không?" Đối với bên Viêm Dạ Tước, cô cũng không lo lắng, hiện tại cô muốn biết nhất là rốt cuộc khi nào hội nghị gia tộc chết tiết kia mới kết thúc, cô đã mệt mỏi, hơn nữa lại không thể ngủ trên đảo này, còn phải ngồi như thế này thì cô sẽ bất tỉnh trở về thuyền.

Sau khi Trình Du Nhiên đi, trong phòng khách, Viêm Hi Vận cũng nói thẳng: "Bằng vào hệ thống tình báo của gia tộc chúng tôi thì hoàn toàn có thể biết được, sáu năm qua anh năm căn bản chưa từng gặp đứa bé kia, gần đây mới biết thông qua xét nghiệm máu, nói cách khác, anh năm vốn không biết đến sự tồn tại của đứa bé này, cho dù vi phạm quy định của gia tộc, cũng chỉ do cử chỉ vô tâm của anh tạo thành."

Vương Kinh cầu kết Kim Vạn phản bội, nhưng còn chưa bắt đầu đã bị bắt, cho nên căn bản không biết gì về chuyện Viêm Dạ Tước mất trí nhớ, những thứ này đều do cô ta và chồng căn cứ theo tài liệu trên tay suy đoán ra.

Mặc dù cô ta không biết anh năm sẽ giải quyết chuyện này như thế nào, nhưng cô ta khẳng định anh sẽ có biện pháp, cho nên trước lúc chuyện giải quyết, cô ta muốn làm hết khả năng để lấy lòng anh năm, chỉ có như vậy cô ta mới sớm có thể lấy được sự tin tưởng của anh năm, sau đó thành lập thế lực thuộc về chính cô ta.

"Cô đang theo dõi chuyện xưa à?" Viêm Hạo Quân cười lạnh: "Xét nghiệm máu vào lúc nào, Trình Du Nhiên xuất hiện là lúc nào? Những năm qua, Viêm Dạ Tước được xưng là không gần nữ sắc, nếu anh ta không biết đứa bé là của anh ta, tại sao muốn mang theo mẹ con cô ta trên người như bảo bối? Cuộc chiến trên đảo Tường Long trước kia, phá rối bữa tiệc đính hôn của Lãnh Triệt, còn một loạt chuyện sau này, cái nào không phải là bởi vì mẹ con họ?"

"Em chín nói không sai." Có tình cảnh giống Viêm Hi Vận là lão Thất Viêm Kinh Vũ cũng là người thuộc về Viêm Hạo Thừa, thấy Viêm Hạo Quân đã vượt lên trước một bước, sợ lại bị người tranh giành, lòng như lửa đốt vội nhảy ra nói: "Anh năm thân là người nói chuyện Viêm bang, thực lực trên tay dĩ nhiên sâu không lường được, muốn giấu đám người, cho dù hệ thống tình báo của gia tộc có lớn mạnh đến đâu cũng chưa chắc có thể phát hiện ra."

Vì giám thị Viêm bang, hệ thống tình báo nhà họ Viêm và Viêm bang tách riêng, do gia tộc trực tiếp trông coi, Viêm Kinh Vũ nói như vậy, trực tiếp chỉ trích Viêm Dạ Tước tự mình đề danh thực lực, muốn có mưu đồ bất chính đối với gia tộc.

"Đây chính là chỗ không thông trong đó." Viêm Hi Vận lấy một chọi hai, không chút yếu thế nói: "Anh năm đã có năng lực lừa gạt chuyện này sáu năm, nếu muốn tiếp tục giấu diếm hẳn không phải là việc khó gì, nhưng vì cái gì lại đột nhiên dẫn họ đến bên cạnh, vậy chẳng những tăng thêm nguy hiểm cho họ, còn để cho gia tộc biết sự hiện hữu của họ, đây không phải là nói rõ cho mọi người biết anh ấy phạm vào quy định của gia tộc, anh năm sẽ làm chuyện ngu ngốc như thế à?"

Nghe Viêm Hi Vận phân tích, một vài thành viên trong gia tộc cũng gật đầu, dù sao Viêm Dạ Tước có thể ngồi lên vị trí người nói chuyện, cũng không chỉ bởi vì lòng dạ độc ác, đầu cũng thông minh tuyệt đỉnh, không thể nào làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

"Vậy cũng chưa chắc." Mặt Viêm Kinh Vũ nham hiểm, nói: "Muốn biết tại sao, cô nên trực tiếp hỏi anh năm mới đúng, nói không chừng anh ấy vì muốn cho gia tộc biết mới làm như vậy." Không hổ là một bụng đầy ý nghĩ xấu, đầu tiên là nói Viêm Dạ Tước mưu đồ bất chính, hiện tại lại chụp cho anh cái mũ khiêu khích quy định gia tộc, cũng lạ là không phải Viêm Hạo Thừa cho phép anh ta làm chủ.

Viêm Hi Vận đương nhiên không cho phép người khác bôi nhọ anh năm, lập tức trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau: "Viêm Kinh Vũ, anh đừng quên, bây giờ anh năm vẫn còn là người nói chuyện Viêm bang, nếu anh thật sự cảm thấy anh năm không làm đúng chỗ nào thì lấy chứng cứ ra, nếu không thì đừng vu oan cho anh năm, tôi thấy người mưu đồ bất chính chính là anh."

"Nếu như có chứng cứ, bây giờ Viêm Dạ Tước còn có cơ hội ngồi ở phía trên?" Viêm Hạo Quân nói: "Tuy nhiên con trai ruột sống sáu năm ở bên ngoài, cho dù anh ta có bao nhiêu lý do đi nữa thì phá hư quy định gia tộc là sự thật không thể chối cãi."

Nhìn ba người cãi vã, trong mắt Viêm Hạo Thừa lóe lên nụ cười lạnh lùng, xoay chuyển ánh mắt hướng mấy người thân sĩ cách đó không xa cười nói: "Em hai, em ba, em tư, em năm là người trong cuộc, không nói lời nào còn chưa tính, các em cũng nên phát biểu một chút ý kiến của mình chứ?"

Trên mặt Viêm Vũ Khởi hiện lên nụ cười phong tình vạn chủng: "Chuyện em năm làm mặc dù có chút quá, nhưng dù sao chỉ là chuyện nhỏ, không cần thiết phải truy cứu tiếp nữa." Cũng không đắc tội Viêm Dạ Tước, cũng không khiến Viêm Hạo Thừa bối mớ ra ý xấu gì, muốn cô ta đầu quân sang ở trước mặt mọi người ư, không có cửa đâu.

Viêm Thế Kiêu căn bản không đáp lại anh ta, cúi đầu ngồi ở chỗ đó, cũng không phải ngủ thiếp đi, nhưng mọi người đều biết tính tình của anh ta, cũng không có người dám chọc anh ta để rước lấy xui xẻo.

Viêm Lăng tùy ý dựa ra sau, mặt cười tà nói: "Nếu chuyện liên quan đến em năm thì em năm có quyền lên tiếng nhất mới đúng."

Quả nhiên đều không phải là dễ lợi dụng, nhưng mà anh ta cũng không cần bọn họ có phản ứng ra, trước cho mọi người yên cơ, bữa ăn chính lên tới, dĩ nhiên không cần anh ta tốn nhiều miệng lưỡi, không biến sắc nhử lòng mấy hướng người nọ, người nọ nhận được tín hiệu, lập tức tiến lên bẩm báo: "Gia chủ, tộc lão, Hắc bang Nga lấy Vasili, Igor, Duy Khắc Đa cầm đầu, phái Sứ giả sang nói có chuyện quan trọng cầu kiến, bây giờ đã đến trên đảo của chúng ta."

Quả nhiên đến rồi! Viêm Lệnh Thiên cũng biết bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích con trai mình, ánh mắt quét qua trên người Viêm Hạo Thừa và Viêm Dạ Tước, đương nhiên không thể nhìn ra bất kỳ biểu tình gì, cong khóe miệng nói: "Mời vào."

Chẳng mấy chốc, một người trung niên mang mắt kính vàng đi vào, lúc ánh mắt quét qua Viêm Dạ Tước thì thoáng qua một tia oán hận, ngay sau đó mặt

ngó cung điện phía trên nói: "Sứ giả Nga - An Đức Liệt, ra mặt chủ nhân nhà họ Viêm và mấy vị tộc lão." Trước đã từng chịu qua phát súng của Viêm Dạ Tước, hơn nữa lần này cũng vì vận ngã anh mà tới, đương nhiên sẽ không chào hỏi anh.

Lòng biết rõ đám người Viêm Hạo Quân dĩ nhiên há hê nhìn về phía Viêm Dạ Tước, những người khác tương đối nhạy bén, cũng đánh hơi được mùi vị âm mưu từ trong đó, xem ra có người định chinh chết anh.

Mặt Viêm Lệnh Thiên không về gì nâng hai mắt lên, chậm rãi nói: "Có chuyện gì ông cứ nói đi." .Khí thế uy nghiêm nhất thời cuốn đến, dù sao Viêm Dạ Tước cũng là con ông, nội bộ gia tộc, ông không thể nhúng tay, nhưng đối với người ngoài, ông không ngại tỏ rõ uy phong.

An Đức Liệt vừa muốn nói gì, trong nháy mắt cảm thấy mình như bị ném vào trong hầm băng, thế mới biết lão già trước mắt thật sự không dễ chọc, mặt vội nghiêm túc nói: "Tại hạ đến đây là đại diện cho cả Hắc bang Nga hướng chủ nhân nhà họ Viêm đòi một câu trả lời hợp lý, nếu như người nói chuyện quý bang không thể cho một lời giải thích hợp lý đối với hành động xảy ra tại Nga trước đó, chúng tôi sẽ ngưng hẳn tất cả hợp tác với quý bang."

"Ông đang uy hiếp tôi sao?" Viêm Lệnh Thiên thẳng người, hai tròng mắt màu đen nhìn chằm chằm An Đức Liệt.

Trong lòng thầm mắng những tên khốn kiếp kia thế nhưng giao chuyện khổ sai cho ông ta, nhưng An Đức Liệt cũng biết, lúc này tuyệt đối không thể buông lỏng, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Viêm Lệnh Thiên, ngang nhiên nói: "Tại hạ cũng không có ý uy hiếp bất luận người nào, tuy nhiên Viêm Dạ Tước khinh người quá đáng, nếu như đổi chỗ mà xử, nếu như chủ nhân nhà họ Viêm gặp phải tình huống như thế sẽ giải quyết thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Gợn sóng của sự hồi sinh

Đối với chất vấn của An Đức Liệt, biểu hiện mấy người không giống nhau, Viêm Lâm Thiên hơi đóng cặp mắt đột nhiên mở ra, nhìn ông ta một cái rồi tiếp tục nhắm mắt, Viêm Phá Thiên giống như phú ông, khuôn mặt mập mập vẫn tươi cười rạng rỡ như cũ, khí thế trên người Viêm Hạo Thiên đột nhiên dâng cao, ánh mắt nhìn về phía An Đức Liệt đầy bén nhọn sát khí.

Viêm Lệnh Thiên mỉm cười, không biến sắc nói: "Một cánh tay."

"Cái gì?" An Đức Liệt nghi hoặc nhìn ông, không biết ông nói vậy là có ý gì, một giây kế tiếp, hai người đàn ông lực lưỡng huấn luyện nghiêm chỉnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh ông ta, căn bản không cho ông ta cơ hội phản ứng, rắc rắc, trong chớp mắt cánh tay trái đã bị phế.

"Chủ nhân nhà họ Viêm có ý gì?" Sắc mặt An Đức Liệt tái nhợt, từng giọt mồ hôi trên trán rơi xuống, tay phải bị chặt cánh tay trái đã tàn phế, cổ nén đau nhức, giọng nói gần như rít ra từ trong kẽ răng.

An lòng ngồi trở lại chỗ, Viêm Lệnh Thiên nheo mắt lạnh lùng nhìn ông ta, chậm rãi nói: "Dạy dỗ ông nên nói như thế nào." Cũng chỉ là thủ lĩnh Hắc bang mà dám điều võ dương oai trên địa bàn nhà họ Viêm, quả thật không biết sống chết.

An Đức Liệt run rẩy, rốt cuộc hiểu rõ mình phạm phải sai lầm lớn thế nào, ông ta làm sứ giả Nga tới vấn tội không sai, tuy nhiên lại bỏ quên thân phận của đối phương, người ở trước mắt kinh khủng, đã sớm được rất nhiều hắc đạo dùng mảnh chứng minh qua bằng máu tươi, lần này chỉ phế một cánh tay của ông ta, sợ rằng bởi vì nguyên nhân ông ta là sứ giả.

Nghĩ tới đây, mồ hôi chảy ròng ròng khiến sau lưng ông ta ướt nhẹp, mặt khấn trương đứng ở đó, thậm chí ngay cả đau đớn trên cánh tay cũng quên.

"Nói thử xem, đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Viêm Lệnh Thiên coi như chưa xảy ra chuyện gì, tay phải làm ra tư thế xin mời.

"Không dám." Có dạy dỗ, An Đức Liệt cũng không dám lớn lối giống như vừa rồi nữa, thậm chí ngay cả nghĩ kỹ trước khi đem chuyện thổi phồng ra cũng đều vứt bỏ tất cả, ông ta cũng không muốn lại trải qua khổ sở cụt tay lần nữa. Cũng may là như thế, mạng lưới tình báo nhà họ Viêm trải rộng toàn cầu, đối với chuyện đã xảy ra biết tuyệt đối không ít hơn so với ông ta, nếu như đụng vào Viêm Lệnh Thiên một lòng muốn duy trì gia tộc, kết quả tuyệt đối rất bi thảm.

Chịu đựng đau đớn trên cánh tay, An Đức Liệt nói một lần đầu đuôi sự việc xảy ra, nhất thời dọa con em nhà họ Viêm không biết chuyện sợ ngây người, tự dưng đánh đến tận cửa, cưỡng ép lão đại chúng giúp một tay tìm người, trước khi đi cài đặt bom, mặc kệ thế nào, đều không phải phong cách người nói chuyện nên làm, hiện tại Viêm Dạ Tước làm một lần thế này, thật đúng là phù hợp tính cách của anh, chỉ là, lần này không khỏi làm lớn quá rồi đó.

An Đức Liệt nói xong, nụ cười há hê trong mắt Viêm Hạo Thừa lóe rồi mất, đám người Viêm Hạo Quân, Viêm Kinh Vũ không có cổ kị nhiều như vậy, từng kẻ bụng xấu xa nhìn chằm chằm Viêm Dạ Tước, bọn họ đã có chút không đợi được nữa muốn xem tình cảnh anh bị hạ bệ.

"Tôi biết rồi, nhà họ Viêm sẽ cho ông một câu trả lời hợp lý, ông đi xuống trước đi." Viêm Lệnh Thiên phất phất tay, trực tiếp bảo An Đức Liệt lui xuống.

Nghe được Viêm Lệnh Thiên đáp lời xã giao, An Đức Liệt cũng không dám lên tiếng, đành hoảng đi theo phía sau người làm ra khỏi đại điện, sau lần dạy dỗ này, về sau cho dù cho ông ta mượn mười lá gan, chỉ sợ cũng không dám đối kháng với nhà họ Viêm.

Viêm Lệnh Thiên tùy ý quét mắt khắp phòng hội nghị, ánh mắt thoáng dừng lại ở trên người Viêm Dạ Tước sau lập tức rời đi, trầm giọng nói: "Mọi người thấy chuyện này giải quyết thế nào?"

"Mặc dù thực lực nhà họ Viêm lớn mạnh, nhưng cũng không thể tùy tiện gây ra chuyện thị phi, Viêm Dạ Tước khiêu khích Hắc bang Nga không chút kiêng kỵ, đây rõ ràng là muốn bôi nhọ danh dự nhà họ Viêm chúng ta." Mặt Viêm Hạo Quân tức giận, nói đồng thanh.

Viêm Hi Vận tiếp tục đốc hết sức ủng hộ Viêm Dạ Tước: "Anh chín nói như vậy thật không công bằng, chỉ cần hỏi thăm một chút cũng biết, anh năm vì cứu đứa bé nhà họ Viêm chúng ta mới làm như vậy, người của anh năm bị người ta tập kích ở Newyork, nếu cứ để yên thì nhà họ Viêm còn mặt mũi nào nữa."

Viêm Kinh Vũ cười lạnh: "Lần tập kích đó rõ ràng là Lục Tường phái người làm, có quan hệ gì đến Hắc bang Nga, chẳng lẽ anh năm không có năng lực tra rõ là kẻ nào làm ra, nếu nói như vậy sợ rằng anh ta không còn thích hợp với vị trí người nói chuyện Viêm bang nữa."

"Không nhìn quy định gia tộc trước, sau chủ động khơi mào tranh chấp, tôi thật sự không nghĩ ra lý do gì có thể để anh ta tiếp tục ngồi ở vị trí này."

"Hai anh chớ quên, bắt người trên địa bàn anh năm là người Nga, còn đưa người tới biên giới Nga, nếu như không có Hắc bang Nga trợ giúp, làm sao có thể nhanh chóng như vậy?" Viêm Hi Vận nhất thời đề cao giọng hơn rất nhiều: "Hon nữa đối phương không nói tín nghĩa, đơn phương phá hỏng kế hoạch hợp tác với chúng ta, chỉ bằng một điểm này thì anh năm cũng không thể bị chỉ trích nặng."

Viêm Kinh Vũ cười ha ha: "Không có bản lĩnh quản lý tốt buôn bán, ngược lại đem sai lầm đẩy tới trên người người khác, Viêm Hi Vận, cô không phải là không phân biệt được phải trái chứ?"

Không đề ý tới ba người bọn họ cãi vã, ánh mắt Viêm Lệnh Thiên đặt ở trên người bọn Viêm Hạo Thừa, thuận miệng hỏi: "Các con thấy ư?"

Gia chủ tự mình hỏi thăm, mấy người cũng không dám trả lời qua loa như vừa nãy, Viêm Lăng thay đổi bộ dáng công tử phóng đảng, mặc dù anh ta không muốn tham dự tranh đấu giữa thành viên gia tộc, nhưng vẫn hơi cười khổ nói: "Mặc dù đối phương không đứng trước, nhưng lần này em năm làm quả thật hơi quá." Nói cũng tương đối đúng trọng tâm.

Khoe miệng Viêm Hạo Thừa nhẹ nhàng nâng lên, so với anh em Viêm Hạo Quân, Viêm Kinh Vũ mà nói, một câu nói này của anh ta thậm chí có tác dụng hơn so với 100 câu của bọn họ.

So sánh với Viêm Lăng thẳng thắn, Viêm Vũ Khôi nói lại tương đối mật mờ, rất nhiều người thậm chí không hiểu cô rốt cuộc có lập trường gì: "Đây là phương thức xử lý của em năm đối với chuyện trong bang, con không tiện nói nhiều, hơn nữa những năm này em năm xử lý nhiều tình huống ở Viêm bang, có chút vấn đề cũng là điều không thể tránh khỏi."

Viêm Thế Kiều ngẩng đầu lên, trong đôi mắt long lánh không che giấu được sát khí: "Dám tìm tới cửa, giết là được." Không có phát biểu ý kiến đối với chuyện Viêm Dạ Tước, ngược lại đem mũi nhọn chỉ hướng Hắc bang Nga, ở trong từ điển của anh ta, không phục cũng chỉ có một con đường chết.

"Em ba nói như thế, tôi không đồng ý lắm." Viêm Hạo Thừa sửa sang lại y phục, đứng dậy từ trên chỗ ngồi, tao nhã lễ độ nói: "Chuyện hôm nay đã không đơn thuần là xung đột nhỏ, mà đối lập cả Hắc bang Nga đã theo chúng ta, hiện tại nếu như gây ra tranh cãi nữa thì chỉ càng làm chúng ta bị động, mọi người cũng đều biết buôn bán sừng ông với Nga có tầm quan trọng thế nào đối với gia tộc chúng ta, cho nên việc gấp rút bây giờ chính là hòa hoãn quan hệ giữa họ và chúng ta trước, để khai thông chuyện buôn bán đã rồi nói."

Tiếp tục không có nói tới xử lý Viêm Dạ Tước, nhưng anh ta thuận lợi chơi tiểu lý tàng đao, trước đó đã sớm nói dây với bên Nga, trách nhiệm nặng nề là xử lý chuyện này dĩ nhiên sẽ rơi vào trên người anh ta, đến lúc đó uy vọng của anh ta tất nhiên sẽ lên cao hơn, huống chi nếu muốn hòa hoãn chuyện này, xử lý Viêm Dạ Tước là điều không thiếu được, bay lên đầu hàng, vị trí người nói chuyện cũng có khả năng đổi chủ.

Viêm Lệnh Thiên nhìn biểu hiện mấy người ở trong mắt, đột nhiên đưa mắt nhìn sang Viêm Dạ Tước nói: "Tước, chuyện này là con làm, bản thân con thấy thế nào?"

Viêm Dạ Tước thẳng thân thể, khí lạnh tựa như có thể đông cứng chung quanh, lạnh lùng nhìn mọi người, trầm giọng nói: "Tôi sớm đã không có ý định tiếp tục hợp tác với bọn họ nữa."

Mọi người không ngờ Viêm Dạ Tước lại nói ra lời như vậy, Viêm Hạo Quân cười lạnh đầu tiên nói: "Thật đúng là cây bút lớn, câu nói đầu tiên đã vứt bỏ vài tỷ tiền lãi buôn bán một năm của gia tộc."

Viêm Lệnh Thiên cũng không ngờ con trai sẽ nói như thế, mặc dù trước đó có chèn ép, nhưng nếu chuyện này bị chèn ép mạnh, đối với ông cũng không phải là bất lợi bình thường, dù sao bên cạnh ông vẫn có ba anh em đang ngó chừng vị trí gia chủ đấy.

Nhìn chằm chằm Viêm Hạo Quân, Viêm Dạ Tước nói lạnh lùng: "Chỉ sợ thứ anh đề ý, không phải vài tỷ của gia tộc nhì?"

"Viêm Dạ Tước, chú đang có ý gì?" Mặt Viêm Hạo Quân kích động nhìn về phía Viêm Dạ Tước, trong đôi mắt hơi hốt hoảng.

"Tôi có ý gì thì bản thân anh rất rõ ràng." Viêm Dạ Tước ngạo nghễ đứng dậy, tựa như một ngọn núi lớn đè Viêm Hạo Quân không thở nổi: "Khẩu vị của anh thật đúng là khá lớn, hàng năm đều muốn ăn vài triệu tiền lãi từ bên trong, anh không sợ ăn no chết à?"

Mọi người không ngờ, mưu mô vốn nhằm vào Viêm Dạ Tước, lại còn đào ra tin nội bộ, rồi rít đưa mắt nhìn về phía Viêm Hạo Quân, bộ mặt lịch sự trước đó của Viêm Hạo Thừa cũng trở nên xanh mét, thật là cướp nhà khó phòng, anh ta không nghĩ tới người em trai này to gan như vậy, thế nhưng vượt qua anh ta trực tiếp khép lại quan hệ với Hắc bang Nga, rất tốt.

"Chú nói vậy!" Tránh né ánh mắt của mọi người, Viêm Hạo Quân lớn tiếng kêu lên: "Đừng tưởng rằng như vậy là có thể dời đi tầm mắt của mọi người, lần này bất luận thế nào, vị trí người nói chuyện của chú sẽ không giữ được."

Viêm Vũ Khởi cũng không nghĩ Viêm Hạo Quân to gan thế, không trách được thời điểm ở sân đánh Golf, cậu ta sẽ phân tích kế hoạch nắm chặt mấy phần thành công đối với bản thân, hóa ra cậu ta đã sớm có chủ ý này, đáng tiếc ở trước mặt em năm, cậu ta còn chưa đủ trình.

Ánh mắt lưu chuyển, Viêm Vũ Khởi mở miệng hỏi: "Không biết vì sao em năm biết chuyện này?" Trừ bản thân tò mò ra, cô ta đã không để lại dấu vết nghiêng về Viêm Dạ Tước, theo ý cô ta, có thể nói bị phát hiện chuyện này, hai anh em Viêm Hạo Thừa hiển nhiên là nhất định bại.

"An Nhẫn." Viêm Dạ Tước đột nhiên hướng cửa hô một tiếng, An Nhẫn chỉ là thuộc hạ của anh, vốn không có tư cách tiến vào phòng hội nghị, nhưng thân là người nói chuyện Viêm bang, đương nhiên có quyền lực nhất định.

Làm thuộc hạ tinh thông nhất máy vi tính và để ý xử lý tình báo cho lão đại, An Nhẫn vừa mới nhận được tin tức đã dùng phương pháp đặc biệt báo cho lão đại, bây giờ nghe lão đại gọi mình, lập tức cầm một chồng tài liệu lớn đi vào, đầu tiên là chào đám người gia chủ, sau đó đem toàn bộ tài liệu đã in phát ra.

"Đây là thứ xé chiều hôm nay mới lục soát được từ chỗ đám người Vasilii, từ trong tài liệu có thể thấy được, Quân thiếu gia đã thỏa thuận xong với Hắc bang Nga, sau này hàng năm Quân thiếu gia bán cho đối phương súng ống đạn dược với giá tiền đúng bằng tám phần bây giờ, mà làm xong báo cáo, Quân thiếu gia rút ra 5%."

An Nhẫn vừa nói ra khỏi miệng, cả phòng hội nghị nhất thời xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Cháy nhà ra mặt chuột

Sau vài giây yên lặng ngẩn ngui, đảo mắt cả phòng họp đã xì xầm bàn tán, ai cũng không ngờ Viêm Hạo Quân tư lợi cho bản thân, thế nhưng lại bí quá hoá liều, quy định ở nhà họ Viêm cực nghiêm lại đặt lợi ích của gia tộc lên trên hết, căn bản là Hòa Trung Thủ Lật*. Mấy anh em trong gia tộc trước đó đã đạt thành quan hệ đồng minh hiện tại lập tức vạch rõ giới hạn với anh ta, chẳng người nào muốn dính vào chuyện xui xẻo này, nếu Viêm Dạ Tước dám lấy ra thì đến 89% là sự thật.

* Hòa Trung Thủ Lật: ý là mình làm người khác hường.

Ánh mắt Viêm Hạo Thừa phức tạp nhìn về phía Viêm Dạ Tước lạnh lùng ngồi ở một bên, anh ta biết lần này chỉ sợ là không có cơ hội, nhưng so sánh với những người khác, anh ta suy tính xa hơn một chút, ví như, tài liệu An Nhẫn đưa tới là lấy được từ chỗ Vasilii, vậy bọn họ thông qua thủ đoạn gì, có thể thần không biết quỷ không hay lấy được từ trong tay Hắc bang Nga?

Khóe miệng Viêm Lệnh Thiên hơi kéo ra, ông ta sớm biết Viêm Dạ Tước sẽ có hành động, nhưng không nghĩ sẽ đưa tới ngạc nhiên lớn như vậy, tình thân trong nhà họ Viêm là lạnh nhạt, nhưng thân là ba Viêm Hạo Quân, tội danh không biết cách dạy con nhất định được hình thành, cứ như vậy, ít nhất trong mấy năm trong tương lai, Viêm Lâm Thiên đừng mơ tưởng lật người.

"Mấy vị tộc lão thấy thế nào?" Buông tư liệu trên tay, Viêm Lệnh Thiên đã khôi phục phong thái uy nghiêm của chủ nhà, liếc mắt nhìn xung quanh hỏi.

"Bại hoại quy định gia tộc như thế, còn có gì có thể nói." Tính tình Viêm Hạo Thiên như lửa mạnh, bị Viêm Hạo Quân chọc tức đến mức lông mày gần như thành một đường thẳng, đập ở trên bàn một quyền "rầm", nói.

Trên khuôn mặt mập mạp tươi cười của Viêm Phá Thiên lộ ra vẻ tiếc hận: "Đáng tiếc cho Viêm Hạo Quân cũng được coi nhân tài trong số con em của nhà họ Viêm, đáng tiếc, đáng tiếc." Không hổ danh, quả nhiên là ba Viêm Vũ Khởi, cho tới bây giờ đều sẽ không đặt mình ở trong phiên toái.

Nhìn Viêm Lâm Thiên không nói gì, Viêm Lệnh Thiên mở miệng hỏi: "Anh cả cảm thấy chuyện này nên xử lý như thế nào?"

Sắc mặt Viêm Lâm Thiên thủy chung chưa thay đổi, tựa như chuyện hiện tại phải xử lý cũng không phải con ông ta, cặp mắt đục ngầu làm cho người ta không đoán ra ông ta đang nghĩ cái gì, chỉ nhỏ giọng nói: "Chỉ cần tình huống là thật, tất cả theo xử trí như gia quy."

Trong đám người phía dưới, Viêm Hạo Quân thấy An Nhẫn đưa tài liệu tới thì sắc mặt nhất thời biến đổi lớn, cả quá trình trừ anh ta và thuộc hạ thân tín

ra, cũng chỉ có Tam Cự Đầu bên Nga biết, ngay cả anh cả tiểu lý tàng đao và chị hai thất xảo linh lung cũng không nhận thấy chuyện này, tuy nhiên Viêm Dạ Tước chẳng những phát hiện, thậm chí ngay cả phản hợp đồng bí mật cũng lấy được, nhất thời khiến anh ta có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Nhưng cũng chỉ thoáng qua, sắc mặt Viêm Hạo Quân liền bị lửa giận thay thế, tiện tay xé tài liệu thành hai nửa, hung hăng ném hướng Viêm Dạ Tước, lớn tiếng quát lên: "Đám làm giả hợp đồng, đừng nói đường đường là người nói chuyện Viêm bang, dù là một kẻ bán hàng rong đầu đường cũng có thể nguy tạo ra, Viêm Dạ Tước, thủ đoạn hãm hại của chú cũng quá mức vụng về rồi đấy?"

Viêm Hạo Quân vừa nói như thế, mọi người cũng cảm thấy có chút nghi ngờ, chữ ký của Viêm Hạo Quân ở trên hợp đồng mặc dù không giả, nhưng họ cũng không biết đám người Vasilii, dù sao Nga không giống nước Mĩ, thế lực Viêm bang tương đối lớn ở đây, tuyệt đại đa số người đều chưa từng nhìn thấy Vasilii, chớ đừng nói chỉ là chữ ký phía trên, chỉ là nếu Viêm Dạ Tước dám lấy ra, khẳng định sẽ có chiêu sau, cho nên mọi người rồi rít đưa mắt nhìn về phía An Nhẫn còn chưa có đi ra.

"Quân thiếu gia nói không sai, hợp đồng hiển nhiên không thể đại biểu cho cái gì." An Nhẫn cũng không vội phủ nhận, mà nhún vai một cái hướng Viêm Hạo Quân nói: "Chỉ là hình như Quân thiếu gia quên mất một người, lúc ấy bản thân người đó cũng ở chỗ đấy."

"Viêm Dạ Tước có nhiều thủ đoạn, muốn đặt người nằm vùng ở bên cạnh tôi còn không dễ dàng ư?" Mặc kệ An Nhẫn nói thế nào, hiện tại đánh chết Viêm Hạo Quân cũng không thừa nhận, dù thế nào đi nữa bọn anh cũng không thể cầm vật này đi tìm đám người Vasilii để đối chứng.

"Tôi còn chưa nói xong, làm sao Quân thiếu gia lại cho rằng là người bên cạnh anh chứ?" An Nhẫn bĩu môi, mặt cười tà nói: "Đáng tiếc tôi nói đến cũng không phải là thuộc hạ trung thành của anh, mà là An Đức Liệt mới vừa rồi có thành kiến với lão đại."

Nói xong, An Nhẫn xoay người về phía đám người Viêm Lệnh Thiên nói: "Gia chủ, mấy vị tộc lão, chỉ cần mời An Đức Liệt tới đây, tôi đôi co với ông ta mấy câu, chuyện liền rõ ràng."

Theo bản năng, Viêm Hạo Quân cảm thấy chuyện vô cùng không ổn, trong lòng muốn ngăn cản, rồi lại không có lý do thích hợp, dù sao nói người khác bị Viêm Dạ Tước thu mua còn miễn cưỡng nói xuôi được, nhưng An Đức Liệt, mục đích ông ta tới đây đúng là muốn tìm Viêm Dạ Tước gây phiền toái, chỉ có thể trở mặt nhìn An Đức Liệt trở về phòng hội nghị.

Mới vừa bị chặt một cánh tay, An Đức Liệt ở phía sau đường thương, không ngờ mới vừa ngồi xuống không được bao lâu đã bị gọi trở lại, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, trước đó Viêm Lệnh Thiên buông tha mình, hiển nhiên sẽ không truy cứu nữa rồi, chẳng lẽ nhà họ Viêm ra quyết định xử lý nhanh như vậy?

Vừa bước vào phòng hội nghị, ông ta nhìn thấy Viêm Hạo Quân cho ông ta một ánh mắt khó hiểu, mặc dù không hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra, nhưng mà trong nội tâm lại càng thêm cẩn thận hơn rất nhiều.

Viêm Lệnh Thiên chỉ An Nhẫn, trầm giọng nói: "Cậu ấy là người Viêm bang, có mấy câu muốn mời ông chỉ dạy, tôi hi vọng ông có thể chủ động phối hợp." Giống như Đế Vương, trong giọng nói mang theo uy nghiêm không cho cự tuyệt.

An Đức Liệt đồng ý, lần trước Viêm Dạ Tước hùng dũng xông tới Lôi Khiếu Sơn Trang, ông ta đã sớm gặp qua An Nhẫn, lúc này tới hỏi ông ta, hiển nhiên là ý của Viêm Dạ Tước, hơn nữa còn có ánh mắt kia của Viêm Hạo Quân, ông ta đã chuẩn bị đầy đủ tâm tư.

"Lão đại An Đức Liệt không cần khăn trương, tôi chỉ muốn hỏi ông mấy vấn đề mà thôi." An Nhẫn đưa một phản hợp đồng qua hỏi: "Ông nên cảm thấy tương đối quen thuộc với phần văn kiện này nhĩ?"

Kinh ngạc nhận lấy từ trong tay An Nhẫn, chờ thấy rõ thứ viết trên tài liệu, sắc mặt An Đức Liệt không khỏi thay đổi, hiện tại mới hiểu được, tại sao lúc vừa tiến vào Viêm Hạo Quân lại nháy mắt với ông ta, chẳng lẽ bại lộ nhanh như vậy?

Cố làm vẻ buồn bực, hỏi: "Không biết lúc nào thì quý bang đã đạt thành giao dịch với lão đại Vasilii, tại hạ cũng coi như là quen biết lão đại Vasilii, nhưng chưa từng thấy phần tài liệu này."

Nghe An Đức Liệt trả lời coi như thỏa đáng, Viêm Hạo Quân cuối cùng thở phào một hơi, lập tức ngẩng đầu lên cười lạnh nói: "Đây chính người biết chuyện mà cậu nói sao?"

Không để ý tới Viêm Hạo Quân châm chọc, An Nhẫn tiếp tục nói: "Sau khi ông rời đi, Hắc bang Nga xảy ra một ít chuyện, lão đại An Đức Liệt muốn nghe hay không?"

"Không biết cậu muốn nói gì?" An Đức Liệt lưu loát nói một tràng tiếng Anh như cũ, chỉ là cẩn thận nghe sẽ phát hiện, trong giọng nói của ông ta hình như mang theo một chút run rẩy, hiển nhiên là nghe được chút không thích hợp từ trong lời nói của An Nhẫn.

"Cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là Hắc bang Nga phát sinh nổi loạn, dưới sự giúp đỡ của Viêm bang chúng tôi, mặc dù bình ổn nổi loạn rất nhanh, đáng tiếc ba người nói chuyện Vasilii, Igor và Duy Khắc Đa không may bị bắn chết, hôm nay Tam Cự Đầu của Nga đã không tồn tại nữa."

Hí --

Mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Viêm Dạ Tước, ý An Nhẫn là nói, Tam Cự Đầu của Nga, đã bị bọn họ giải quyết?

An Nhẫn tung tin tức trực tiếp bắn cho An Đức Liệt cá ngoài khét trong sông, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, mới nhìn chằm chằm vào ánh mắt so

với chuông đồng còn lớn hơn, lấp ba lấp bấp hỏi: "Cậu. Cậu nói là." Ông ta cũng chỉ là lão đại của bang phái rất nhỏ, bởi vì kẻ cận Vasilii mới có thể nước lên thì thuyền lên, hôm nay bỗng nghe được tin Vasilii chết, nhất thời có cảm giác ngu muội.

"Đừng nghe cậu ta nói bậy." Lúc này Viêm Hạo Quân thật sự có chút luống cuống, vội vàng nhắc nhở trước: "Đường đường là người nói chuyện của Hắc bang, làm sao có thể dễ dàng bị người giết như vậy, cậu ta đang lừa ông đó!"

"Quân thiếu gia thật đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ." An Nhẫn cười lạnh hắc hắc, nói: "Tin tức của tôi là trực tiếp lấy được từ người tham gia trợ giúp ở nơi đó, tin tưởng hệ thống tình báo của gia tộc cũng sẽ truyền tin tức trở lại rất nhanh thôi, đúng rồi, phần tài liệu trên tay tôi chính là em trai Vasilii – Valery, người mới nhậm chức người nói chuyện Thiên đường bang đưa cho Viêm bang làm quà tặng."

Valery? Cái tên này thành công áp đảo một sợi rom rạ cuối cùng, trong nháy mắt trên mặt An Đức Liệt trở nên không còn chút máu, ông ta chỉ là lão đại một bang phái nhỏ, vì luôn muốn lấy lòng Vasilii, Valery là anh em cũng vì vậy vô cùng chán ghét ông ta, hôm nay thành người nói chuyện Thiên đường bang, lại có quan hệ với Viêm Dạ Tước, kết quả sau này của ông ta có thể suy nghĩ là biết.

Cùng lúc đó, những người khác cũng vừa tỉnh lại từ trong khiếp sợ, nhìn lẫn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một tia sợ hãi, Tam Cự Đầu của Nga cũng là nhân vật nổi tiếng trong hắc đạo, thậm chí ngay cả một hiệp cũng không thể sống sót ở trên tay Viêm Dạ Tước, loại thủ đoạn lãnh khốc máu tanh quả thật làm cho người ta không rét mà run.

"Rút củi dưới đáy nồi*", Viêm Dạ Tước không hồ là Viêm Dạ Tước." Đã không có gì để che giấu nữa, Viêm Hạo Quân thoải mái đứng lên cười nói: "Không trách được cậu biết rõ phương diện Nga sẽ gây bất lợi cho cậu, cũng không để ý tới An Đức Liệt đến, đáng tiếc rất nhiều người chúng ta còn tưởng rằng cậu sẽ trực tiếp ra tay đánh lên đấy."

* giải quyết tận gốc.

Viêm Hạo Quân vừa dứt lời, sắc mặt đám người Viêm Hạo Thừa nhất thời có chút ửng đỏ, bọn họ quả thật không ngờ Viêm Dạ Tước sẽ lớn mật như thế, thế nhưng trực tiếp xuống tay với Tam Cự Đầu của Nga, Viêm Hạo Quân nói không sai, rút củi dưới đáy nồi, cứ như vậy, Viêm Dạ Tước chẳng những dễ dàng khai thông quan hệ buôn bán với Nga, tất cả thứ bọn họ chuẩn bị trước đó cũng không dùng tới, Viêm Dạ Tước, quả nhiên tàn nhẫn, máu lạnh!

"Nhưng" Viêm Hạo Quân cười lạnh một tiếng, "Chú có kẻ rút củi dưới đáy nồi, tôi cũng sẽ không lưu lại át chủ bài."

Vừa dứt lời, sắc mặt Viêm Dạ Tước lập tức trở nên âm trầm, lạnh lùng nói: "Họ ở nơi nào?" Chỗ Trình Du Nhiên đã trống không, anh ta nói như vậy, tự nhiên là ở trên tay anh ta.

"Chỉ cần chú có thể đưa tôi rời đảo an toàn, tôi tự nhiên sẽ giao người đến trên tay chú." Viêm Hạo Quân khẽ mỉm cười, may còn chưa ra hết thực lực, nếu không lần này hoàn toàn lật thuyền trong mương.

"Chớ nói điều kiện với tôi." Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng, mắt chim ưng sắc bén nhìn chằm chằm Viêm Hạo Quân: "Lập tức thả họ ra, tôi có thể giữ mạng lại cho anh."

"Đừng mơ tưởng." Viêm Hạo Quân còn chưa trả lời, Viêm Thế Kiêu vẫn luôn cúi đầu, đột nhiên đứng lên từ trên chỗ ngồi, trên mặt tràn ngập sát khí thoáng qua đầy máu tanh, giọng nói uy nghiêm vang lên: "Hôm nay, anh đừng mơ tưởng đi ra khỏi cánh cửa này!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Trí mạng ngoài ý muốn

Viêm Thế Kiêu cũng không nhất định là nhằm vào Viêm Dạ Tước, chẳng qua là trái tim giết người rất nặng, lần này Viêm Hạo Quân công khai phản bội nhà họ Viêm, đã chạm vào ranh giới cuối cùng của anh ta, không nghĩ tới lại còn muốn dùng con tin để chạy trốn, nhưng căn bản không thể tha thứ, đừng nói là Trình Du Nhiên còn không có danh phận, coi như con tin là thành viên gia tộc, anh ta cũng giết không tha.

Viêm Hạo Thừa bên cạnh, thấy ý kiến hai anh em trái ngược, khóe miệng xẹt qua một tia cười lạnh không dễ dàng phát giác, anh ta cũng không có ý định đứng ra ngăn cản hoặc là giựt giây, Viêm Lệnh Thiên không thích Trình Du Nhiên, đây là bí mật anh ta đã sớm dò được, cho nên lần này bất luận Trình Du Nhiên như thế nào, quan hệ cha con Viêm Dạ Tước nhất định sẽ chuyển biến xấu, anh ta cần gì phải đi một chuyến vào vùng nước đục này?

Về phần Viêm Hạo Quân, coi như không có tội danh tư thông với Hắc bang Nga, kế hoạch lần này thất bại cũng cần có người đứng ra chịu tội thay, nếu có thể vào lúc trước khi chết phát huy tác dụng lớn hơn, cũng coi là đồ bỏ đi bị lợi dụng.

"Viêm Dạ Tước, chú tốt nhất bảo người khác đừng có manh động, nếu không tôi không thể bảo đảm chú có thể thấy Trình Du Nhiên còn sống." Giọng Viêm Hạo Quân mang theo lạnh lùng chết chóc, mặc dù tất cả chung quanh đều là tình anh gia tộc huấn luyện từ đảo ra, anh ta cũng không sợ hãi chút

nào, bởi vì trên tay anh nắm thứ đủ để bảo vệ tính mạng.

"Thà họ." Ánh mắt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo mất đi tất cả màu sắc, chỉ để lại lãnh khốc tức giận, Viêm Hạo Quân hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần anh ta không đồng ý, lập tức có thể đổ máu tươi tại chỗ.

Vì không thể chọc giận Viêm Dạ Tước hoàn toàn, Viêm Hạo Quân vội chọn một phương pháp xử lý điều hoà: "Tôi có thể để cho chú gặp bọn họ trước, nhưng chú nhất định phải bảo đảm an toàn cho tôi." Nói qua định đưa tay đi lấy điện thoại di động trong ngực.

"Nói nhảm xong chưa?" Viêm Thế Kiêu còn dứt khoát hơn so với Viêm Dạ Tước, vừa nói chuyện, một thanh mã tấu sáng lấp lánh từ trong tay áo rơi vào trên tay, mã tấu như bản thân anh ta, mới vừa xuất hiện, đã mang theo sát khí máu tanh nhàn nhạt.

Nhìn Viêm Thế Kiêu trực tiếp lấy mã tấu ra, trận đánh lúc trước nhiều người sợ liên can với Viêm Hạo Quân, theo bản năng lui về phía sau một bước, trong mắt thoáng qua một tia khủng hoảng, đây cũng không phải Viêm Hạo Quân miệng cộp gan thỏ, chỉ là ở nhà họ Viêm, cái thanh mã tấu này thật sự hung ác, chỉ cần nó xuất hiện, nhất định có người phải chết.

Viêm Dạ Tước nghiêng người, nhanh chóng đứng ở trước anh cả, lạnh lùng nói: "Bất luận kẻ nào cũng không được động thủ."

Vốn là Viêm Hạo Quân phản bội gia tộc, hôm nay lại thành hai anh em Song Long Hội, mọi người nín thở đưa mắt quan sát hai người, chỉ sợ một cái chớp mắt sẽ bỏ lỡ, hai anh em tuyệt sẽ không chịu thua, rốt cuộc sẽ giải quyết chuyện này như thế nào?

"Chú muốn ngăn cản tôi?" Trong giọng nói của Viêm Thế Kiêu lộ ra vẻ khinh thường, cũng không đợi Viêm Dạ Tước trả lời, chân trái chột nhấc lên, mượn lực trên mặt đất, thân thể lướt ngang qua nửa mét, đảo mắt đã thoát khỏi ngăn trở của Viêm Dạ Tước, ngay sau đó mã tấu xoay ở trên tay, cả người nhào tới chỗ Viêm Hạo Quân.

Viêm Hạo Quân bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, anh ta biết năng lực độ sức của Viêm Dạ Tước căn bản không bằng Viêm Thế Kiêu, hiện tại đột nhiên ra tay, Viêm Dạ Tước thật đúng là chưa chắc ngăn cản nổi, trong nội tâm cười khổ một tiếng, ngàn tính vạn tính, lại bỏ sót Sát Thần này.

Viêm Dạ Tước cũng không lựa chọn ngăn cản anh cả, mà lúc anh ta động thân thì cũng đồng thời vọt tới chỗ Viêm Hạo Quân.

Phịch một tiếng, quả đấm bền chắc của Viêm Dạ Tước khiến Viêm Hạo Quân ngã trên mặt đất, mất đi mục tiêu, Viêm Thế Kiêu cũng không có cơ hội giết người, mặt không về gì nhìn về phía Viêm Dạ Tước, sát khí khắp người trực tiếp khiến con em nhà họ Viêm xung quanh đều cảm thấy run lên.

"Muốn giết anh ta, bất cứ lúc nào cũng có thể." Bóng dáng cao lớn của Viêm Dạ Tước hoàn toàn che kín Viêm Hạo Quân ở sau lưng, giọng nói lạnh lùng mang theo không cho chất vấn: "Nhưng bây giờ không được."

"Chú nói không tính." Viêm Dạ Tước ngăn cản càng thêm kích thích tính khí hung ác của anh ta, thấp người xuống, trong nháy mắt chân bực phát ra một sức lực khổng lồ, đây là phương thức anh ta thường dùng để ám sát, cũng là chiêu thức anh ta nổi giận, dưới tình huống này mặc kệ là tốc độ hay năng lực phản ứng, nếu so với bình thường thì lớn mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa càng thêm tàn nhẫn!

Viêm Hạo Quân còn nằm trên mặt đất, căn bản không kịp đứng lên, mặc dù Viêm Dạ Tước đang ở bên cạnh anh ta, cũng không thể ở trong thời gian ngắn như vậy kéo anh ta qua một bên.

Mắt đen đột nhiên co rút lại, thân thể Viêm Dạ Tước nghiêng về phía sau, trực tiếp nắm hướng bàn tay anh cả, chỉ là thanh mã tấu kia đâu có thể dễ nắm như vậy, mã tấu xoay ở trên tay, trực tiếp vòng qua cánh tay Viêm Dạ Tước trượt hướng Viêm Hạo Quân.

Phập một tiếng, máu tươi tuôn ra, ở trên mặt Viêm Hạo Quân, Viêm Dạ Tước che vết thương trên cánh tay trái, lạnh lùng nhìn về phía Viêm Thế Kiêu, mở miệng nói: "Anh cả, đừng quên quy định của anh."

Sắc mặt Viêm Thế Kiêu âm trầm, anh ta không nghĩ rằng vì Trình Du Nhiên, Viêm Dạ Tước thế nhưng đối xử với mình như vậy, mới vừa rồi nếu như anh ta tăng thêm một chút sức, chỉ sợ cánh tay kia đã hỏng nát, tiện tay khẽ búng, mã tấu biến mất ở trên tay phải.

Dính máu phải trở về vô, đây là quy định ban đầu gia tộc cho Viêm Thế Kiêu, thật sự là bởi vì sát tâm của anh ta quá nặng, nếu như mặc kệ, trừ phi trực tiếp giết chết Viêm Thế Kiêu, nếu không nhà họ Viêm chỉ còn không được mấy người, Viêm Dạ Tước chính là lợi dụng điểm này.

Anh sớm biết, dưới tình huống không có sủng anh cũng không phải đối thủ của anh cả, tại ngay từ đầu anh đã định dùng loại phương pháp này bức lui anh cả, hơn nữa dưới tình huống bình thường, sau khi anh cả thu dao vào vỏ sẽ không xuống tay với cùng một người nữa.

An Nhẫn vội vàng tiến lên băng bó vết thương cho lão đại, trong lòng cũng cảm thán tình cảm sâu nặng mà lão đại dành cho chị dâu, đi theo lão đại nhiều năm, anh ta còn chưa từng nghe nói có ai sẽ vì người khác ngăn cản thanh mã tấu của Sát Thần nhà họ Viêm.

Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng, nói: "Đẫn đường."

Viêm Hạo Quân cũng gan dạ, sau khi bò dậy từ dưới đất thì trực tiếp đưa lưng về phía mọi người đi ra ngoài, phải biết rằng lúc này đừng nói là Viêm Thế Kiêu, đối lại bất kỳ con em của nhà họ Viêm cũng có thể bắt được anh ta, nhưng chứng kiến cảnh vừa rồi, thế nhưng không có một người nào dám đi giành công lao này.

Viêm Lệnh Thiên khẽ ním cười, làm người đứng đầu gia tộc, ông có thật nhiều lý do bắt lại Viêm Hạo Quân, nhưng từ đầu đến cuối, ông đều không có mở miệng ngăn cản, ngược lại hướng mấy vị tộc lão khác nói: "Chúng ta cũng đi xem một chút."

Đối với cách làm của Viêm Lệnh Thiên, Viêm Hạo Thừa biết rõ trong lòng, hiện tại giết Viêm Hạo Quân, Trình Du Nhiên chưa chắc sẽ chết, nhưng nếu như sau khi nhìn thấy cô, 89% là khó giữ được tính mạng, chỉ là bất luận Viêm Lệnh Thiên làm thế nào, đối với ông ta mà nói đều có chỗ tốt, cho nên ông ta không ngại tiếp tục làm người đứng xem.

Thậm chí Viêm Hạo Thừa cảm thấy, Viêm Dạ Tước cũng có thể hiểu dụng tâm của Viêm Lệnh Thiên, nhưng coi như biết rõ, anh cũng không thể không làm như vậy, bởi vì đây là biện pháp duy nhất nhìn thấy Trình Du Nhiên.

Bất cớ Trình Du Nhiên là thân tín tên Ngô Bình của Viêm Hạo Quân, trước đó còn bị Viêm Dạ Tước bắn bị thương, bước đi còn khập khễnh, nhưng mà anh ta cũng rất biết chọn chỗ, dựa lưng vào một núi đá to, tránh cho sau lưng có người ra tay cứu người.

Một đoàn người chậm rãi đi tới, dọa Ngô Bình nhảy dựng, đợi nhìn rõ ràng người dẫn đầu phía trước là thiếu gia nhà mình, trong lòng càng thêm phát khở, không ngờ kế hoạch bảo vệ tính mạng đều đem ra hết, suy nghĩ những ngày sau này bị nhà họ Viêm đuổi giết, không tự kìm hãm được rút cổ một cái.

Thấy Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc, mặc dù bị dao găm chĩa vào cổ, nhưng hoàn hảo không thấy chút tổn hại nào, trên mặt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước hơi hòa hoãn, trầm giọng nói: "Thả họ."

"Chú cho là tôi ngu à." Viêm Hạo Quân cũng lấy ra một cây dao, đứng chỗ cách Trình Du Nhiên không xa cười điên cuồng nói: "Hiện tại thả người, coi như chú giữ chữ tín, đám người phía sau chú sẽ đáp ứng à?"

Viêm Lệnh Thiên đi lên phía trước, cười lạnh kêu lên: "Nếu tất cả kẻ phản bội đều đã đến đông đủ, người đâu, bắt hết tất cả cho tôi."

"Khoan đã." Viêm Dạ Tước nổi giận gầm lên một tiếng, ngăn lại tất cả mọi người.

Sắc mặt Viêm Lệnh Thiên tối sầm lại, trầm giọng hỏi: "Tước, anh biết anh đang làm cái gì không?"

Viêm Dạ Tước không chút để ý, trực tiếp đánh ngã mấy tên vệ sỹ đứng gần ngăn anh xuống mặt đất, đồng thời đoạt lấy súng lục, lạnh lùng nói: "Đến lúc đó, tôi tự nhiên sẽ cho cha một công đạo."

Trước đó Viêm Dạ Tước đã đáng sợ, hiện tại có súng trên tay, những người khác lại không dám nói nhiều, không có một người dám lên trước.

"Được, tôi chờ anh giao phó." Viêm Lệnh Thiên tức giận quay đầu, không có ai thấy, khi ông quay đầu đi, khóe miệng đột nhiên xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

Không có Viêm Lệnh Thiên ngăn cản, Viêm Hạo Quân cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: "Viêm Dạ Tước, giữa chúng ta cũng không có bao nhiêu thù hận, chỉ cần chú có thể bảo vệ tôi an toàn rồi đi, phụ nữ và con chú, tôi tuyệt đối sẽ không động vào một cọng tóc gáy của họ."

Với tính tình của Viêm Dạ Tước, điều kiện này tuyệt đối không có khả năng đồng ý, nhưng lần này anh lại nói: "Được, tôi đồng ý anh." Bởi vì anh đột nhiên phát hiện, từ sau lưng Trình Du Nhiên, đột nhiên chui ra một đầu nhỏ, hướng phía anh cho một ánh mắt.

Nghe Viêm Dạ Tước đồng ý, Viêm Hạo Quân càng thêm phách lối, mặt mày liêu lĩnh nói: "Hiện tại lập tức phái người chuẩn bị một máy bay trực thăng cho tôi, tôi muốn mang theo cô gái này đi, chú có thể phái một người đi theo tiếp ứng, nhưng chú phải ở lại trên đảo." Viêm Dạ Tước phải ở lại trên đảo, nếu không quả thực giống như anh cả, quang minh chính đại cho Viêm Dạ Tước cơ hội diệt trừ, thì tỷ lệ sống của anh ta cũng trực tiếp hạ xuống không.

"Anh nghĩ không tệ." Giọng Viêm Dạ Tước đột nhiên trở nên cứng rắn, không chút do dự giờ súng lên hướng Ngô Bình.

"Chú dám --" Viêm Hạo Quân còn chưa nói dứt lời, chỉ thấy Ngô Bình kêu to một tiếng, dao găm rơi trên mặt đất, mà trên tay lại đột nhiên đầy châm bạc.

Ngân châm chính là do Trình Du Nhiên đâm chọc, làm một bác sỹ chuyên nghiệp, Trình Du Nhiên đã gần như bắt ly thân với ngân châm, chỉ là cô để ngân châm trong túi, cũng không có cơ hội lấy ra, sau khi đám người Viêm Dạ Tước đến, hấp dẫn phần lớn lực chú ý của bọn họ, Tiểu Nặc nhân cơ hội lấy ngân châm ra lần lượt để vào trong tay mẹ.

Thân là Vua y, trên tay lại có đồ, muốn trên tay một người đột nhiên mất đi tri giác quả thật rất dễ, không chút do dự đâm xuống cánh tay Ngô Bình, lúc này mới khiến dao găm rơi trên mặt đất.

Keng một tiếng, dao găm rơi xuống, đồng thời một viên đạn cũng nhanh chóng thoát ra khỏi nòng súng, trực tiếp chui vào mi tâm của Ngô Bình, Ngô Bình không có cơ hội giây giụa, ngã mặt lên trời ngã xuống.

Pằng --

Bóp cò lần nữa, truyền tới cũng không phải tiếng súng chát chúa, mà là chế phẩm va chạm vào nhau, trong súng thế nhưng không có đạn!

Mà lúc này, dao trên tay Viêm Hạo Quân tẩn ra khí lạnh đã cách Trình Du Nhiên không tới nửa mét --

Chương 104: Mục đích thực sự của Viêm Hạo Thừa

Trùng hợp hay ngoài ý muốn, hiển nhiên là sớm có mưu đồ.

Viêm Dạ Tước phá hư quy định gia tộc, vị trí người nói chuyện đưa tới cái nhìn chăm chăm của con em trong gia tộc tất nhiên sẽ gây ra sóng gió, nhà họ Viêm nội loạn* là điều không thể tránh khỏi, Viêm Lệnh Thiên cũng không phải loại người cổ hủ quá mức, nếu không cách nào ngăn cản, sẽ phải đem quyền khống chế điều khiển ở trong tay, cho nên ngay từ đầu, ông đã bày lưới tương đối lớn, gần như tính toán để tất cả mọi người đi vào.

*nội loạn: hỗn loạn trong nội bộ.

Theo con em nhà họ Viêm về đảo, Viêm Lệnh Thiên cũng đã ra lệnh vệ sỹ trên đảo hiện ra trạng thái ngoài lòng trong chặt, con em nhà họ Viêm có lòng dạ độc ác, chỉ cần một chỗ sơ hở, Viêm Lệnh Thiên căn bản không cần biết bọn họ sẽ dùng thủ đoạn gì, bọn họ tự nhiên sẽ nhảy ra, bằng không cho dù Viêm Hạo Quân đột nhiên gây khó dễ, cũng không thể bảo người trời lại rồi bắt phòng vệ nghiêm mật đảo Viêm Long.

Trong súng lục chỉ có một viên đạn, cũng là tạm thời thêm vào sau khi biết Viêm Hạo Quân bắt cóc Trình Du Nhiên.

Ông không thích Trình Du Nhiên, nhưng nếu như giết chết Viêm Hạo Quân ở phòng hội nghị, Trình Du Nhiên chưa chắc sẽ chết, hơn nữa cho dù cô chết rồi, chẳng những quan hệ hoàn toàn xấu với Viêm Dạ Tước, hơn nữa cũng sẽ bị mất Tiểu Nặc - người ông định bồi dưỡng làm người nối nghiệp Viêm bang, chuyện này với ông mà nói hiển nhiên có chút không bù được.

Vì vậy ông mặc cho Viêm Dạ Tước can rờ ngoài sáng, vụng trộm bảo tất cả vệ sỹ chỉ để lại một viên đạn, lấy hiểu biết của ông về con trai, đến lúc đó chỉ cần ông hạ lệnh bắt người, con trai nhất định sẽ ra tay đoạt súng, mà khi đó, cũng chính là lúc Trình Du Nhiên phải chết!

Quả nhiên, Viêm Dạ Tước làm việc mặc dù quả quyết ác độc hơn so với ba, nhưng ở trên đại cục, chung quy vẫn kém hơn lão hồ ly tung hoành hắc đạo mấy chục năm, vừa có cơ hội cứu người, Viêm Dạ Tước lập tức ra tay, cũng tạo thành trí mạng ngoài ý muốn.

Theo tiếng súng rỗng vang lên, Viêm Dạ Tước ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, hiện tại nếu muốn đoạt súng từ trong tay những vệ sỹ khác thì đã muộn, nhưng nếu như muốn hạ lệnh bảo vệ sỹ trực tiếp nổ súng, đừng nói chưa chắc sẽ nghe anh, coi như nghe, khó bảo toàn không mượn cơ hội này gây bất lợi đối với Trình Du Nhiên, cho nên chứng kiến Viêm Hạo Quân vung dao về phía cô, anh chợt nhảy tới, giống như con ung không lồ nhào tới.

Sau khi thấy ngân châm có hiệu quả, Trình Du Nhiên không chần chờ chút nào, lập tức ôm lấy con trai chạy đi, chỉ có cách xa Viêm Hạo Quân, họ mới được an toàn.

Công phu chạy bộ của Trình Du Nhiên rất nhanh, nhưng trên tay có con trai, tốc độ đã giảm bớt nhiều, hơn nữa Viêm Hạo Quân liều chết truy đuổi, lực bộc phát cũng không thể kinh thường, mắt thấy dao trên tay anh ta sẽ chém lên trên người cô, mà Viêm Dạ Tước vẫn còn cách họ ngoài ha mét.

Một tiếng vù vù, lúc Trình Du Nhiên cho là lần này chết chắc, một thanh mã tấu yếu dị bay tới, mã tấu mang theo tiếng gió vù vù, trực tiếp trúng mục tiêu là cánh tay cầm dao của Viêm Hạo Quân, chỉ nghe anh ta hét thảm, ngay sau đó dao trong tay rơi leng keng trên mặt đất.

Ở nhà họ Viêm, mặc dù kỹ thuật bắn của Viêm Dạ Tước tốt nhất, nhưng nói đến sử dụng binh khí, không người nào có thể vượt Viêm Thế Kiêu!

Cùng lúc đó, Viêm Dạ Tước cũng đánh tới, bàn tay to hung hăng chém vào sau ót Viêm Hạo Quân, lần này ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp hô lên, ngã nhào trên đất.

So sánh còn lãnh khốc hơn những người khác, Viêm Dạ Tước nhìn về phía Trình Du Nhiên ánh mắt lại ít đi nhuệ khí khiếp người, trầm giọng hỏi: "Sao không?"

"Yên tâm đi, em không sao." Trình Du Nhiên nhoen miệng cười, vào lúc bị bắt, cô cũng biết Viêm Dạ Tước sẽ đến cứu cô.

"Làm ơn, đừng xem con như không tồn tại có được không?" Mắt Tiểu Nặc tròn trắng, nói thầm trong miệng nhỏ, hai người này thật quá đáng, đầu gì cu cậu cũng là một trong số con tin, thế nhưng không có ai hỏi cu cậu sao không, mặc dù cu cậu quả thật không sao.

Ánh mắt lướt qua mã tấu trên đất, mới vừa rồi Viêm Dạ Tước hạ thủ trực tiếp khiến mã tấu từ trên tay Viêm Hạo Quân quăng ra ngoài, vừa lúc rơi dưới chân Tiểu Nặc, nương mây kiếm, nhặt mã tấu lên, không biết đắt tiền hay không, tiện tay xoa xoa ở ống quần lão đại Viêm, đi về phía Viêm Thế Kiêu.

"Vị tiền sinh này, cảm ơn ngài vừa rồi đã ra tay tương trợ." Tiểu Nặc khéo léo đưa mã tấu tới, nâng đầu lên, lộ ra mặt mỉm cười sáng lạn.

Người chung quanh nhất thời hít một hơi khí lạnh, hiện tại đứa nhỏ này quá lớn mật, không biết là không thể đụng vào mã tấu của Sát Thần à? Song một giây kế tiếp, chuyện càng thêm không thể tưởng tượng nổi xảy ra --

Viêm Thế Kiêu chẳng những không có tức giận, sát khí trên người cũng giảm bớt một chút, lạnh lùng nói: "Của cháu." Dứt lời, không để ý tới mọi người ngây ngô, xoay người đi tới phòng hội nghị.

Trước đó bị Viêm Thế Kiêu cắt đứt động mạch trên cánh tay, lại bị Viêm Dạ Tước hung hăng đánh trúng cái ót yếu ớt, Viêm Hạo Quân giầy giụa trên mặt đất cũng không nổi, mấy vệ sỹ tiến lên kiểm tra một chút, nói: "Gia chủ, Viêm Hạo Quân đã tắt thở."

"Ừ." Viêm Lệnh Thiên chẳng nói đúng sai gât đầu một cái, ánh mắt thoảng dừng lại ở trên người Viêm Thế Kiêu, trước vô luận như thế nào cũng muốn giết chết Viêm Hạo Quân, hiện tại lại đang lúc mấu chốt ra tay cứu người, Viêm Lệnh Thiên thậm chí có chút không nhìn thấu người con lớn này nghĩ gì.

Chuyện không có xảy ra theo dự tính, ít nhiều khiến ông có chút tiếc nuối, nhưng điều này cũng không liên quan đến đại cục, có điều tâm lý thầm nói đáng tiếc, ngay sau đó phát phát tay hướng mọi người nói: "Tiếp tục hội nghị."

Nơi này đã không cần tiếp tục ở lại, nghe gia chủ phân phó, mọi người đồng ý đi theo Viêm Lệnh Thiên, bao gồm Viêm Lâm Thiên và Viêm Hạo Thừa, hai người một là cha ruột của Viêm Hạo Quân, một là anh em ruột thịt của anh ta, lại chỉ nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, ngay sau đó đi theo đám người rời đi.

Chỉ có mấy người vợ của Viêm Hạo Quân nghe tin mang theo đứa bé đến, nằm ở trên người anh ta kêu khóc om sòm, gia quy nhà họ Viêm cũng không có tội liên đới, nhưng chồng chết, vận mệnh của các cô cũng biến thành mong manh, nếu như những mầm mống kia không có một người nào thông qua huấn luyện trên đảo, kết quả cuối cùng của họ chính là bị trục xuất khỏi nhà họ Viêm, đợi thời gian dài ở nhà họ Viêm đã giống như chuồng nuôi động vật, sau khi rời đi, kết quả hoặc là chết, hoặc là sống không bằng chết.

Trình Du Nhiên không có tâm tư đồng tình với họ, đường là tự họ chọn, hiện tại việc duy nhất cô có thể làm, chính là hỗ trợ Viêm Dạ Tước, hoàn toàn phá vỡ quy định gia tộc không có nhân tính này!

Trở lại phòng hội nghị, mọi người không bị tình cảnh vừa nãy quấy rầy hăng hái, ở nhà họ Viêm, chuyện anh em tương tàn thường xảy ra, có điều Viêm Hạo Quân làm thật sự quá kịch liệt mà thôi.

Quét mắt mọi người phía dưới, Viêm Lệnh Thiên mở miệng hỏi: "Chuyện Hắc bang Nga, tôi nghĩ không cần phải thảo luận nữa, mọi người còn có ý kiến gì đối với người nói chuyện Viêm bang không?"

Mọi người nghe xong, trong lòng đều phát rét, còn nói? Chuyện còn chưa qua bao lâu, đã chết một anh em, ngay tiếp theo Hắc bang Nga cũng cải thiên hoán nhật rồi, anh em chị em nhà họ Viêm nhiều hơn nữa, cũng không chịu được hành hạ như thế! Hơn nữa mắt mọi người đều nhìn ra được, dùng cái phương thức chính thống đã không cách nào rung chuyển vị trí người nói chuyện của Viêm Dạ Tước, không ai dám đi làm chuyện phí sức mà chẳng có kết quả tốt này.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Viêm Hạo Thừa đột nhiên tao nhã đứng lên nói: "Em năm giò vẫn giò võ, làm người nói chuyện hơn sáu năm tới nay, chẳng những xử lý ngay ngắn rõ ràng chuyện của Viêm bang, lợi ích cả gia tộc cũng ít nhất tăng gấp mười lần trở lên, xử lý công việc quả quyết không mất mặt mũi nhà họ Viêm, tuyệt đối là người nói chuyện Viêm bang có một không hai."

Anh cả có ý gì, sao lại nói thay Viêm Dạ Tước? Không chỉ có Viêm Kinh Vũ có nghi vấn, cơ hồ đại đa số con em nhà họ Viêm đều không hiểu anh ta muốn làm gì.

Viêm Lệnh Thiên cười, không nói lời nào, ông biết nếu Viêm Hạo Thừa nói như vậy, nhất định sẽ có đoạn sau, hơn nữa lần này khẳng định là bất lợi đối với Viêm Dạ Tước.

Hấp dẫn sự chú ý của mọi người tới, Viêm Hạo Thừa tiếp tục nói: "Nhưng theo tôi phạm vi Viêm bang mở rộng, không thể tránh khỏi việc tạo ra chỗ sơ hở trong tình báo, mặc dù nội bộ gia tộc cũng có hệ thống tình báo, nhưng thiết lập vì toàn gia tộc, nhưng không thực dụng đối với đối ngoại. Giống như trước kia em năm gặp mấy lần tập kích, nếu như trước đó chúng ta lấy được tình báo, coi như không thể đánh đòn phủ đầu, cũng có thể giảm bớt tổn thất tối đa đối với Viêm bang."

"Con nói không sai." Viêm Lệnh Thiên nheo cặp mắt, hình như vô cùng tán thưởng đối với biểu hiện của Viêm Hạo Thừa, cười cười hỏi: "Vậy con có biện pháp giải quyết gì không?"

Cười thâm sĩ, Viêm Hạo Thừa thẳng thắn nói: "Hiện tại thế lực Viêm bang trải rộng toàn thế giới, nhưng trên tổng thể có thể chia làm các khu như khu châu Á, khu châu Âu, khu Ấn Độ Dương, khu Thái Bình Dương và khu châu Mỹ." Nói xong, ở trên bản đồ trong phòng hội nghị cầm vùng năm khu này.

"Khu Thái Bình Dương, có cả gia tộc trấn giữ không cần phải suy tính, nhưng những khu vực khác, nếu như có thể lựa chọn tinh anh từ con em trong gia tộc trấn giữ lâu dài, kịp thời phản hồi tin tức chi tiết đến Viêm bang, đây đối với Viêm bang mà nói mới là nằm trong tay cả thế giới."

Viêm Lệnh Thiên khẽ gật đầu, không thể không thừa nhận, ý tưởng của Viêm Hạo Thừa quả thật rất có khả thi, hiện tại con em nhà họ Viêm trừ Viêm Dạ Tước ra, những người khác đều tự mình phụ trách một bộ phận giới kinh doanh và giới chính trị, mà trong Viêm bang, giữa hai bên khai thông chỉ có thông qua trưởng lão hoặc là người nói chuyện trong bang, nếu như có thể điều chỉnh các loại tài nguyên đến một nơi, thực lực nhà họ Viêm sẽ đề cao thêm một tầng mới.

Nhưng nếu vậy, anh em chị em nhà họ Viêm, đều giám thị từ một góc độ, trực tiếp thăng lên làm người chấp hành cụ thể của Viêm bang, mặc dù Viêm Dạ Tước còn là người nói chuyện Viêm bang, nhưng mức độ ảnh hưởng lại giảm đi nhiều, đồng thời những con em nhà họ Viêm có dã tâm cũng có thể tích trữ cơ hội tạo thế lực riêng, một cái không tốt, sẽ dễ dàng tạo thành mối nguy lay động nhà họ Viêm.

Hóa ra, đây mới là mục đích thực sự của anh ta! Ánh mắt Viêm Dạ Tước lạnh lùng quét qua trên người Viêm Hạo Thừa, nhưng mà anh cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, lúc này bất luận anh ủng hộ hay phản đối, cũng có thể gặp phải phản bác của anh chị em khác, chẳng bằng tạm thời yên lặng theo dõi biến hóa thì tốt hơn.

Viêm Hạo Thừa vừa dứt lời, Viêm Kinh Vũ kêu lên đầu tiên: "Anh cả, chủ ý tuyệt vô cùng, tôi giờ hai tay tán thành." Anh ta công khai ủng hộ, nhất thời nhận được hưởng ứng của rất nhiều người, phòng hội nghị yên tĩnh đảo mắt đã bị giọng nói bao trùm.

Viêm Lệnh Thiên không đồng ý cũng không phản đối, rất có tính nhẫn nại hướng đám người trước mặt hỏi: "Các anh thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Từ chối kết hôn

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Viêm Lệnh Thiên ở trong phòng hội nghị, bây giờ Trình Du Nhiên mới hiểu cái gì gọi là nhìn xa trông rộng, hành động của cha Viêm Dạ Tước, hẳn là chú ý vị trí người nói chuyện nhất, nhưng từ đầu đến cuối, ông ta đều có dáng vẻ mặc kệ nó, nhìn như không để ý đến, nhưng trên thực tế, ông ta mới là người thắng lớn nhất.

Áp chế giọng nói phản đối, gia chủ vừa giải quyết người có lực cạnh tranh nhất, vừa làm Viêm Dạ Tước kinh sợ, còn tạm thời nghĩ kế chi để một viên đạn ở trong súng lục, thiếu chút nữa giết chết Trình Du Nhiên cô, người như vậy không phải là lão hồ ly, vậy trên thế giới sẽ không có hồ ly.

Trừ Viêm Hạo Thừa và Viêm Dạ Tước, một hàng phía trước chính là con em nhà họ Viêm, vừa nghe Viêm Lệnh Thiên bảo bọn họ phát biểu cách nhìn của từng người, trong lòng nhất thời kéo căng, thủ đoạn của Viêm Lệnh Thiên khiến trái tim bọn họ băng giá, nhưng đây đồng thời cũng là một cơ hội phát triển thực lực tuyệt cao, ở nhà họ Viêm, anh có thể không có ý kiến gì đối với gia chủ và người nói chuyện, nhưng tuyệt đối không thể không có thể lực của riêng mình, nếu không hoặc là kẻ vô tích sự, hoặc là trở thành vật hy sinh của người khác.

Suy nghĩ một chút, Viêm Vũ Khởi thay đổi về mặt quyền rũ trước kia, mặt nghiêm túc nói: "Ý nghĩ của anh cả quả thật không tệ, tôi cũng tương đối tán thành, có điều người phụ trách mấy khu vực này, phải là con em trung thành trong gia tộc mới có thể đáng tin." Lời của cô ta nghe thì toàn tâm toàn ý nghĩ đến gia tộc, không tìm ra chút sơ hở nào.

"Được phép." Loại quyết định trọng đại này, Viêm Thế Kiêu cũng sẽ không im re, giọng nói mang theo sát khí truyền đến.

Nghe chị hai và anh ba tỏ rõ thái độ, gương mặt Viêm Lăng rồi rầm, tuy là người nhà họ Viêm, anh ta không thích nhất chính là chịu các loại trói buộc, không ngờ anh cả lại làm ra chuyện như vậy, chỉ mong cái việc phải làm này đừng rơi vào trên người anh ta là tốt rồi. Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn sang, anh ta cũng nhẹ gật đầu nói: "Tôi cũng đồng ý."

Bốn người đã đạt thành ý kiến nhất trí, đã có mấy năm cũng không có xuất hiện ở nhà họ Viêm, Viêm Kinh Vũ không thể mượn chuyện lúc trước vạn ngã Viêm Dạ Tước, đám anh em đều mặt lạnh nhìn về phía anh ta, đề nghị này đã thành công 89%, về sau con em nhà họ Viêm, không bao giờ do một mình Viêm Dạ Tước độc quyền, mà là cục diện hùng bá một phương.

Ngoài dự liệu của đám anh em, Viêm Dạ Tước cũng không có phản đối, sau khi ba người nói xong, cuối cùng lạnh lùng nói: "Tôi không có ý kiến."

Nhìn Viêm Hạo Thừa hơi hưng phấn, Viêm Lâm Thiên thở dài trong lòng, đối với cái chết của Viêm Hạo Quân, ông ta cũng không phải hoàn toàn không có tim không có phổi, ông ta bày ra bộ dạng việc không liên quan đến mình hoàn toàn là cho Viêm Lệnh Thiên xem, không có niềm tin tuyệt đối, ông ta chắc chắn sẽ không bộc lộ ra dự vọng đối với vị trí người chủ đối diện này, nhưng bây giờ đứa con trai này rốt cuộc lại làm ra chuyện này, lại nói cho dò phân khu vực, thật có thể đứng ngang hàng với Viêm Dạ Tước ư?

Năm khu vực, bên Thái Bình Dương có Viêm Lệnh Thiên trấn giữ, đã không cần có ý kiến gì, còn bốn nơi khác, Newyork là tổng bộ của Viêm Dạ Tước, nước Thái có lão già Văn Tinh kia rồi, Châu Âu có gia tộc Ander Leo, những thứ này vẫn chỉ là bên ngoài, kẻ ngầm phục vụ Viêm Dạ Tước rốt cuộc còn có bao nhiêu căn bản không rõ, muốn thành lập thế lực dưới mắt anh, thật sự là tương đối khó khăn.

Chỉ là, con trai đã có ý nghĩ này, ông ta cũng không thể dội nước lã, con người chỉ có thể lớn lên qua rèn luyện, ông ta dứt khoát tiếp tục nhắm mắt lại, chờ Viêm Lệnh Thiên quyết định.

"Năm anh em đồng lòng thế này cũng là lần đầu tiên, tốt lắm, đây mới là người của nhà họ Viêm!" Viêm Lệnh Thiên cười ha ha, trong mắt lấp lánh ánh sáng khác thường, nhưng rất nhanh, liền bị giọng điệu uy nghiêm khác thay thế: "Từ hôm nay trở đi, Viêm Hạo Thừa phụ trách khu châu Mỹ, Viêm Vũ Khởi phụ trách khu Ấn Độ Dương, Viêm Thế Kiêu phụ trách khu Châu Á, Viêm Lăng phụ trách khu Châu Âu, đây chỉ là tạm thời bổ nhiệm, nếu như vị trí nào không đạt được gì, gia tộc sẽ lập tức đổi người, hiểu chưa?"

"Hiểu." Giọng nói vang dội ở quanh phòng hội nghị yên tĩnh, rất nhiều người thậm chí đã đang tính toán sau này sẽ gần ai hơn.

Đối với Viêm Lệnh Thiên thích không chế tất cả ở trong tay mà nói, đây tuyệt đối là sắp xếp thích hợp nhất, Viêm Hạo Thừa ở dưới mắt Viêm Dạ Tước, Viêm Vũ Khôi lại có Văn Tình coi chừng, hai người cũng đừng nghĩ có hành động lớn, bây giờ mặc dù còn chưa nhìn ra Viêm Lăng có dã tâm gì, để cho an toàn vẫn nên đưa anh ta đến Châu Âu, Viêm Thế Kiêu là con cả của ông, cho dù có ý kiến gì thì cũng không phải vấn đề lớn.

Sắp xếp như thế, trừ Viêm Lăng mặt ủ mày ê ra, mấy người khác tương đối hài lòng, Viêm Lệnh Thiên có ý gì, bọn họ đều có thể nhìn ra, nhưng ít nhất so với không có hy vọng, cho dù không thể có phát triển gì, tự vệ đã có hơn rồi.

Nhìn mọi người theo đuổi tâm tư của mình, Viêm Lệnh Thiên chỉ cười cười, ngay sau đó vỗ tay một cái nói: di●ễn đàn●l●e● quý●đ●ôn. "Nếu đã không có nghi vấn gì về vấn đề người nói chuyện, về sau Viêm Dạ Tước tiếp tục làm người nói chuyện Viêm bang, hi vọng các anh chị em sẽ trợ giúp lẫn nhau, ngàn vạn lần không được phá hư danh tiếng nhà họ Viêm." Một câu cuối cùng được nhấn mạnh.

Đúng lúc này, Viêm Trung vội vã đi vào, nhỏ giọng nói: "Lão gia, khách quý ngài mời đã tới."

"Mời." Cái chữ này Viêm Lệnh Thiên cũng không cố ý hạ thấp giọng, cho nên cả phòng hội nghị đều có thể nghe được, rồi rít suy đoán khách quý nói đến là ai, ở trong phạm vi đảo Viêm Long, trừ hệ thống theo dõi vệ tinh của gia tộc, tất cả các trang bị theo dõi khác đều bị che giấu, trừ phi tận mắt thấy hoặc là nghe người khác nói, nếu không hoàn toàn không biết gì về tình hình xung quanh.

Mà Trình Du Nhiên ở trầm điện, sau khi nghe âm thanh này thì đột nhiên căng thẳng, không cần nhìn, cô biết là ai tới.

Ở dưới sự hướng dẫn của Viêm Trung, Angela mặc quần áo ngay ngắn chậm rãi đi vào, quần áo xem ra bình thường, nhưng khí chất cao quý đã không cần bất kỳ trang dung nào có thể bù lại, dù là Trình Du Nhiên nhẹ nhàng, sợ cũng không thể sánh kịp.

Ung dung đi vào trong phòng hội nghị, mặt Angela trang trọng, dùng tiếng Anh chỉ có Quý tộc xưa ở Châu Âu mới có tư cách sử dụng, rõ ràng nói: "Cháu gái Angela ra mắt chú."

Trường hợp chính thức thế này, Angela thể nhưng trực tiếp gọi chú, mà không phải gia chủ nhà họ Viêm, hiển nhiên là đang chứng tỏ lập trường của cô ta, Viêm Hạo Thừa dĩ nhiên cũng biết thân phận của cô ta, thấy cô ta xuất hiện thì mặt nhất thời biến sắc, không trách được Viêm Lệnh Thiên sẽ đồng ý sáng khoái như vậy, hóa ra đã tìm cho Viêm Dạ Tước một sự giúp đỡ lớn như thế.

"Mấy năm không gặp, Angela còn khách khí như vậy à." Viêm Lệnh Thiên mỉm cười: "Người đâu, xếp thêm một vị trí ở bên cạnh Viêm Dạ Tước."

"Tước, đã lâu không gặp." Trên mặt Angela mang nụ cười ngọt ngào, lại không thấy biểu hiện quá mức thân thiết, đồng thời còn có thể khiến người ta nhìn ra họ có quan hệ không giống bình thường.

"Ừ." Lạnh lùng trả lời, Viêm Dạ Tước trực tiếp nghiêng người sang bên cạnh, cố gắng duy trì một khoảng cách với Angela.

Trong gian điện phụ, Tiểu Nặc nhéo cằm, nâng đầu nhỏ lên cười tà nói: "Mẹ, khí thế của tình địch thật hung hãn."

"Tại sao mẹ cảm thấy con có chút hã hê nhỉ?" Trình Du Nhiên véo hai cái lên khuôn mặt nhỏ của cu cậu, trong lòng lại có mùi vị ê ẩm, cảm giác vị trí kia mới đúng của cô, dĩ nhiên loại ý niệm này chợt lóe rồi biến mất, cô biết, Viêm Dạ Tước có thể xử lý tốt.

Angela đều nhìn động tác của Viêm Dạ Tước ở trong mắt, nhưng cô cũng không bày ra vẻ bất mãn, bộ dáng ưu nhã ngồi ở bên cạnh anh, không biết động tác này rốt cuộc được luyện tập bao lâu.

Nhìn hai người ngồi chung một chỗ, Viêm Lệnh Thiên gật đầu một cái, đây là con dâu do chính ông ta lựa chọn, bất luận là cử chỉ hay lời nói, đều khiến ông ta cực kỳ hài lòng, hăng giọng một cái, hấp dẫn ánh mắt của mọi người tới, nói: "Lần này Angela tới là đại diện cho gia tộc La Nhĩ Đức, mở cửa cho nhà họ Viêm tiến vào học viện hàng không hoàng gia nước Anh, về sau hàng năm gia tộc sẽ chọn một nhóm tinh anh tiến vào trong đó đào tạo, có hứng thú thì báo trước cho gia tộc."

Số lượng thật lớn! Người ngồi chung quanh nhất thời hít một hơi khí lạnh, bây giờ nhìn lại nước Anh đã xuống dốc, thế nhưng học viện hàng không vẫn là học viện hàng không tốt nhất trên thế giới, những quốc gia khác muốn huấn luyện mười tám phi công ưu tú cũng cần phải phí giá tương đối cao, không thể nghĩ đến trực tiếp mở cửa cho nhà họ Viêm.

"Chuyện thứ ba, đối với Viêm bang mà nói tuyệt đối là việc vui lớn." Viêm Lệnh Thiên tiếp tục nói: "Trước kia bởi vì bận rộn chuyện Viêm bang, trì hoãn hôn sự giữa Viêm Dạ Tước và Angela, nhưng mà bây giờ tôi đã thương lượng qua với gia tộc La Nhĩ Đức, sau nửa tháng sẽ chính thức cưới Angela làm dâu."

"Tôi không đồng ý." Viêm Lệnh Thiên vừa dứt lời, giọng nói lạnh lùng lập tức truyền đến từ trong miệng Viêm Dạ Tước.

Bị cự tuyệt ngay trước mặt, người bình thường nhất định sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng Angela lại bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, thậm chí thái độ cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

"Tước, anh không phải là đang nói đùa chứ, chuyện này do chính anh từng đồng ý." Viêm Lệnh Thiên cũng không có tức giận, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Tôi nhớ anh cũng không phải là người sẽ nuốt lời."

"Tôi cũng không nuốt lời với cha" Viêm Dạ Tước đứng lên từ trên chỗ ngồi, đôi tay cầm ở túi quần, lạnh lùng nói: "Tôi từng đồng ý với mẹ, tôi sẽ cưới người vợ mang dây chuyền màu bạc."

Ngàn tính vạn tính, lại lọt mắt vật này! Viêm Lệnh Thiên nhăn mày, vừa muốn nói chuyện, liền nghe Angela thân nhiên nói: "Tôi không biết anh nói đây chuyện gì, chỉ là làm người nói chuyện Viêm bang, tôi nghĩ anh sẽ hiểu được đạo lý nói là phải làm hơn so với tôi, hơn nữa bác sỹ kia có thể cho anh, tôi đều có thể cho anh, cô ta không thể cho anh, tôi cũng có thể cho anh."

"Tức, anh tốt nhất suy nghĩ kỹ càng, nói không giữ lời, không chỉ không cách nào giao phó với gia tộc La Nhĩ Đức, dù là vị trí người nói chuyện nhà họ Viêm, anh cũng chưa chắc có thể giữ được."

"Tôi không cần giao phó với bất luận kẻ nào." d≡ iễn đản l≡ e quý đ≡ ôn. Giọng nói lạnh lùng của Viêm Dạ Tức như kết đầy sương, sắc mặt âm trầm nói: "Đừng quên chuyện sáu năm trước chính cha đã làm"

Viêm Dạ Tức kiên định cự tuyệt, nhất thời đưa tới sóng to gió lớn, Viêm Kinh Vũ nhảy ra chỉ trích, nói: "Viêm Dạ Tức, anh lại làm ra loại chuyện hủy hoại uy tín gia tộc, anh cần bản không có tư cách ngồi ở vị trí người nói chuyện Viêm bang."

Đối với dạng tôm tép nhai nhép, Viêm Dạ Tức nhìn cũng không nhìn một cái, bước nhanh chân đi tới phía cửa, chuyện này, không có thương lượng! Trong gian điện phụ, Trình Du Nhiên vội kéo Tiểu Nặc, tụ họp ở cửa ra.

Nhìn bóng dáng của Viêm Dạ Tức đi xa, mặt Angela cao ngạo, nói: "Tức, tôi nghĩ anh rất nhanh sẽ biết, rốt cuộc ai mới là người thích hợp bầu bạn nhất với anh."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tổ hợp quý dị

Viêm Dạ Tức đột nhiên rời đi, nhất thời khiến mọi người ứng phó không kịp, Viêm Kinh Vũ tiếp tục châm chọc đôi câu lần nữa, bị Viêm Hạo Thừa dùng ánh mắt ngăn lại, hôm nay anh ta đã có chỗ thuộc về mình, chỉ muốn đợi thời cơ trở tài, cũng không thể biến khéo thành vụng, lại nói nếu như gia tộc La Nhĩ Đức thành công kết thân với Viêm Dạ Tức thật, đối với anh ta thì càng có trăm hại mà không có một lợi.

Viêm Hạo Thừa không phản đối, những người khác cũng chẳng nói lời nào, ai nấy đều nhìn ra, thủ đoạn bình thường đã không cách nào ép Viêm Dạ Tức hạ vị, tiếp tục dây dưa chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Có điều biểu hiện của Viêm Lệnh Thiên có chút kỳ quái, đáng vẻ xem ra đúng là tức giận tới cực điểm, nhưng không có bất kỳ ý ngăn cản, mà người trong cuộc là Angela, thần sắc vẫn bình tĩnh nhìn về phía bóng lưng Viêm Dạ Tức rời đi, cho đến khi Viêm Dạ Tức rời đảo Viêm Long, cũng không có bất luận kẻ nào đuổi theo.

Trở lại ca nô, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, trừ ngọn đèn dầu trên đảo nhỏ nơi xa ra thì khắp nơi đều tối đen như mực, may mà có gió biển thổi qua, mặc dù mang theo vị mặn nhàn nhạt, cũng làm cho Trình Du Nhiên say tàu cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Gò má nhìn về phía mặt không vẻ gì của Viêm Dạ Tức, Trình Du Nhiên hỏi: "Angela thật sự là vị hôn thê của anh?" Rất khó tưởng tượng khuôn mặt như khối băng này trước đó thế nhưng lại đồng ý đính ước với người khác.

"Ừm" Viêm Dạ Tức cũng không có phủ nhận, đồng ý hôn sự, chỉ muốn xem xem rốt cuộc gia tộc La Nhĩ Đức đang đùa trò xiếc gì.

"Vậy tại sao anh không -- umh!" Trình Du Nhiên còn muốn nói nữa, lập tức bị đôi môi bá đạo ngăn chặn, trước khi nhắm mắt lại, liền nhìn thấy Tiểu Nặc che mặt chạy lên mũi thuyền tìm Đản Lang nói chuyện phiếm.

Rời đôi môi, về mặt Viêm Dạ Tức thành thật chỉ vào dây chuyền trước ngực cô nói: "Em mới chính là chủ nhân của nó."

"Em còn chưa có ý gì, chỉ muốn hỏi một chút mà thôi." Trình Du Nhiên không phục từng nói thắm, cô chỉ hơi tò mò, người hai nhà này đến cùng là đang làm trò quỷ gì.

"Tôi không cho em nghĩ." Trong giọng nói của Viêm Dạ Tức mang theo ra lệnh không thể kháng cự, anh chỉ muốn một mình cô, loại lòng tin này quyết không cho phép có bất kỳ chất vấn nào.

"Được rồi, không nghĩ là được." Ở trước mặt Viêm Dạ Tức, cô đã không nhớ rõ đây là lần khuaft phục thứ mấy trăm, dù sao cũng không nhiều lần thế này, lại nói biểu hiện tối nay của Viêm Dạ Tức cũng không tệ, đáng giá để ngợi khen.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, trên đảo Âm Dạ đã có một vị khách không mời mà đến, chỉ là nhìn người tới, Bôn Lang trực tiếp lắc đầu, lấy công phu chạy bộ không yếu hơn Trình Du Nhiên nhanh chóng biến mất.

"Anh Tước, nghe nói tối qua anh đẹp trai ngây người, trước mặt mọi người trực tiếp cự tuyệt cô gái ghê tởm đó?" Tina mặc quần áo mát mẻ, váy ngắn đáng yêu màu hồng lay động theo bước đi của cô ta, "Tiếc là em không thấy được hoàn cảnh đó, nếu không nhất định sẽ chế nhạo cô ta một trận."

Gương mặt Viêm Dạ Tước lạnh lùng, trầm giọng hỏi: "Em tới làm gì?"

"Anh Tước, anh làm sao vậy!" Tina cong miệng lên, mặt uất ức nói: "Vì tối gặp anh mà em còn chưa có ăn bữa sáng đâu đấy, anh không thể đối tốt với em hơn một chút à?"

"Vậy thì trở về ăn." Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói, tuyệt đối không thể cho cô nàng này sắc mặt hòa nhã, nếu không sẽ vô cùng phiền toái.

"Em mới không, em sẽ ăn ở chỗ này, bằng không em sẽ không ăn." Gương mặt Tina quật cường, ngay sau đó thấy Trình Du Nhiên bên kia ngáp dài đột nhiên tiến vào trong mắt, đi tới nói: "Chị Trình, em muốn ăn điểm tâm ở chỗ này có được không?"

Rầm một tiếng, Bôn Lang núp ở phía sau cửa trực tiếp đụng đầu vào trên tường, mới vừa rồi anh ta không phải là xuất hiện ảo giác chứ, Tina thế nhưng thân thiết với chị dâu, chẳng lẽ cô ta không biết chị dâu là tình địch lớn nhất của cô ta à?

"Được." Trình Du Nhiên cười nhạt, cô cũng thật thích tính tình của Tina, thấy cô ta có thể bước ra từ trong bóng ma tối hôm qua, trong lòng cô cũng vui mừng.

Tina cười rạng rỡ, vẫn không quên le lưỡi về phía Viêm Dạ Tước, ngồi xuống bên cạnh Trình Du, sau nói nhẹ nhàng: "Mặc dù tôi không ghét chị, nhưng tôi nhất định sẽ giành anh Tước với chị."

Nghe lời nói tràn đầy tính trẻ con của Tina, Trình Du Nhiên chỉ cười, cô ta và mình vốn không tồn tại tính cạnh tranh nào.

Viêm Dạ Tước nhíu nhíu mày, liếc nhìn mặt Trình Du Nhiên không sao cả, không hề nói gì nữa, cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

"Lão đại." Phi Ứng mặc trang phục đi vào, thấy Tina và chị dâu đi cùng nhau thì sững sờ, tuy nhiên tỉnh táo lại rất nhanh, mắt nhìn thẳng về phía lão đại.

Viêm Dạ Tước gật đầu một cái, lạnh giọng nói: "Đi phủ Chiang Rai trước." Lần này Viêm Hạo Thừa đột nhiên đề ra cái kế hoạch kia mặc dù có ảnh hưởng không lớn đối với anh, nhưng nhất định phải đến chỗ lão Văn sắp xếp một chút, dù sao hiện tại trong bốn trưởng lão của Viêm bang chỉ có một mình lão Văn là hoàn toàn ủng hộ anh.

"Đi nhanh vậy ư?" Trình Du Nhiên sững sờ, tối qua lúc cô trở lại, bởi vì say tàu nên đi ngủ sớm, cho nên không biết Viêm Dạ Tước sắp xếp.

Viêm Dạ Tước còn chưa lên tiếng, Tina bên cạnh lập tức hưng phấn kêu lên: "Em cũng muốn đi."

Nhíu nhíu mày, Viêm Dạ Tước lạnh lùng mở miệng: "Ăn điểm tâm xong, tự em đi, hoặc là tôi sẽ phái người tiễn em trở về."

"Em không về, em muốn đi cùng." Có Trình Du Nhiên là núi dựa lớn, cô ta không bao giờ sợ anh Tước tức giận nữa, quật cường nói: "Chị Trình, em còn chưa được đi ra ngoài với anh Tước bao giờ, lần này mang em theo có được không?"

Nhìn bộ dáng đáng thương của cô ta, mắt Bôn Lang tròn trĩnh, đây coi là cái gì, giành lão đại với chị dâu, còn muốn chị dâu nhất định mang cô ta theo, trừ phi đầu chị dâu có vấn đề.

Nhưng ý nghĩ của anh ta mới vừa có hình dạng, lập tức bị lời nói của Trình Du Nhiên làm cho sợ ngây người: "Được, có cô ở trên đường cũng có bạn."

"Chị dâu có phải hay không --" Bôn Lang tròn to hai mắt, chỉ đầu mình thầm nói, đây không phải là đường hổ vi hoạn sao?

Phi Ứng thờ dài, trực tiếp lôi kéo bà vai anh ta chạy ra ngoài, tránh cho mắt mặt xấu hổ hơn, người anh em này tài nghệ chơi súng xuất thần nhập hóa, súng đạn thuốc nổ tinh vi anh ta cũng có thể nghiên cứu ra, nhưng riêng gặp phải phụ nữ thì chậm lụt, sau này vẫn nên trông coi, tránh cho có một ngày anh ta ngã quỵ trong tay phụ nữ.

"Nó đi?" Trên đảo Viêm Long, giọng nói uy nghiêm của Viêm Lệnh Thiên vang lên.

"Đúng vậy lão gia." Mặt Viêm Trung cung kính, nói: "Sáng sớm Tước thiếu gia đã đi, cùng đi còn có thiên kim nhà họ Cố."

Sao bọn chúng đi cùng một nơi rồi hả? Khóe miệng Viêm Lệnh Thiên cong cong, hình như đã nghĩ tới điều gì, phát tay một cái nói: "Ông lui xuống trước đi, dặn mấy người kia trông coi, tôi ngược lại muốn nhìn xem lần này bọn chúng có thể giở trò gì."

Vạn dặm không có bóng mây, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ máy bay chiếu vào, nhất thời khiến Trình Du Nhiên không có ngủ đủ vào buổi sáng ngáp liên tiếp, gương mặt Viêm Dạ Tước lạnh lùng ngồi ở bên cạnh, hơi hí mắt ra tựa vào thành ghế, không nhúc nhích giống như một tòa tượng đá, Tiểu Nặc bắt chéo hai chân chồng lên nhau, đang tập trung tinh thần chơi trò chơi.

Ánh mặt trời một vòng cả khoang máy bay, Tina đột nhiên phát hiện, ngoài cô ra thì nhà ba người hài hòa, duy chỉ có cô là người ngoài cuộc, khổ sở trong lòng, chẳng lẽ đời này mình thật sự không có hy vọng gì với anh Tước sao?

Đúng lúc này, giọng Phi Ứng đột nhiên truyền tới: "Lão đại, có hai máy bay chiến đấu đang đến gần chúng ta."

Quả nhiên có người không an phận! Viêm Dạ Tước cười lạnh trong lòng, mở miệng nói: "Giữ vững tốc độ, xem xem đối thủ là kẻ nào." Lực công kích chiếc máy bay này của anh có lẽ không bằng máy bay chiến đấu cao cấp, lại có năng lực phản công lớn mạnh, bằng vào hệ thống hướng dẫn tự động của máy vi tính, đạn bình thường trên căn bản cũng có thể né tránh, thậm chí cho dù bị đánh trúng cũng chỉ rung động, người trong khoang máy bay cũng bị chấn động mà thôi.

An Nhẫn trả lời xong, lập tức thao tác ở vị trí kế bên tài xế, điều này làm cho kẻ yêu thích máy vi tính như Tiểu Nặc vô cùng hưng phấn, lập tức quảng máy chơi game đi cùng nhau nghiên cứu.

Rất nhanh, An Nhẫn thông qua sóng vô tuyến điện từ xâm nhập vào thiết bị trò chuyện của hai máy bay kia, đảo mắt hình ảnh mấy người xuất hiện trên các đồng hồ đo.

"Là bọn họ?" Trình Du Nhiên gật đầu, trừ một người trong đó là thiếu niên 15,16 tuổi ra, những người khác từng thấy khi Viêm Hạo Quân đi đảo Âm Dạ, xem ra bọn họ tới báo thù cho Viêm Hạo Quân chỉ là người thiếu niên kia là ai?

Hình như cảm nhận được nghi vấn của Trình Du Nhiên, Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Con lớn nhất của Viêm Hạo Quân."

Trình Du Nhiên thở dài trong lòng, không ngờ một đứa bé mười lăm mười sáu tuổi của nhà họ Viêm lại có lòng trả thù nặng như vậy, cô thậm chí còn cảm thấy, đối phương đuổi theo căn bản cũng không phải là vì cha nó, mà bởi vì Viêm Dạ Tước hủy tiền đồ tương lai của nó.

"Bắn." Thiếu niên lớn tiếng ra lệnh, trên mặt anh tuấn lộ ra dữ tợn hoàn toàn không phù hợp tuổi của cậu ta, giống như là một con dã thú được thả từ trong lồng ra, hai mắt đỏ ngầu tràn đầy khoái cảm trả thù.

Tiếng vũ vu liên tục vang lên, bốn tên lửa đồng thời bay ra từ hai cánh hai máy bay chiến đấu, gào thét bay về hướng mục tiêu, chỉ là chuyện khiến thiếu niên tức giận là, tên lửa còn chưa bay đến bên cạnh máy bay đối phương đã hoàn toàn mất đi không chế, nhanh chóng rơi xuống dưới.

"Thiếu gia, trên máy bay đối phương có năng lực phản công lớn mạnh, tên lửa của chúng ta căn bản không tới gần được." Sau khi Viêm Hạo Quân chết, thiếu niên này đương nhiên thành thiếu gia của bọn họ, thiếu niên còn chưa tốt nghiệp từ đảo huấn luyện ra nhưng còn nóng nảy hơn so với Nhị thiếu gia trước kia, vừa nghe gia tộc tuyên bố số mạng sau này lập tức triệu tập thuộc hạ muốn trả thù, mặc dù bọn họ cũng không đồng ý hành động lỗ mãng này, nhưng nếu chịu sự quản lý của cậu ta, sẽ phải hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của cậu ta.

"Đồ vô dụng, ngay cả máy bay cũng không đánh vào bên trong, tôi thấy thứ này của các anh thì có ích lợi gì!" Thiếu niên gầm thét, một cước đá văng phòng lái, tự mình điều khiển tên lửa bắn qua, tên lửa dày đặc bắn liên tiếp, trừ thỉnh thoảng sẽ gây chút chấn động cho đối phương ra, căn bản không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn gì.

"Thiếu gia, chúng ta vẫn nên thừa dịp bọn họ còn chưa phản ứng nhanh chóng rời đi thôi, máy bay của chúng ta căn bản không có năng lực phòng ngự lớn như thế, bị bọn họ để mất tới nhất định sẽ chịu thiệt thòi lớn."

Vậy mà, thuộc hạ vừa dứt lời, một quả tên lửa gào thét bay tới, đang bay mất đi chế ngự, tên lửa gần như không có bất kỳ sai lệch nào đụng vào bình xăng máy bay, nổ tung ầm ầm.

"Lão đại, giải quyết." Nếu như là Bôn Lang, anh ta nhất định sẽ cảm khái những nhân vật nhỏ không đủ để anh ta phát huy, vậy mà Phi Ứng chỉ nhàn nhạt nói mấy chữ.

Đúng lúc này, sắc mặt An Nhẫn đột nhiên biến đổi, kêu lên: "Lão đại, cách đó không xa có gió lốc lớn bay tới chỗ chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tai nạn trên không

"Lão đại, cách đó không xa có gió lốc lớn bay tới chỗ chúng ta!" Giọng An Nhẫn không thua kém sấm sét giữa trời quang, cho dù bị máy bay chiến đấu bao vây, cũng sẽ không có cảm giác bị áp bức như bây giờ.

Vừa nói xong, An Nhẫn không dừng lại, mười ngón tay như bay, nhanh chóng thao tác ở trên bàn phím, hình ảnh phóng đại tầng tầng, rất nhanh một bức hình nổi trên màn ảnh giống như xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Hơn mười vòng giống như lỗ mũi con voi lại tựa như cái phễu hình trụ đổ ngược từ trên trời xuống, tựa như từng cái mũi khoan khổng lồ xoay tròn kịch liệt ngược chiều kim đồng hồ, mỗi cái đều nhìn không thấy điểm cuối. Rặng mây bao phủ không gian, trong phạm vi toàn bộ biến thành tối tăm, tia chớp không ngừng bùng nổ bốn phía, giống như đến ngày tận thế.

Trên thế giới hàng năm cũng có nói vài chục lần về gió lốc lớn, ở Thái Bình Dương cũng không hiếm thấy, đặc biệt là khu vực gần xích đạo, nhưng gió lốc

lớn lần này, trước khi xuất hiện không có một chút dấu hiệu nào, khẳng định có vấn đề, hoặc là dụng cụ có vấn đề, hoặc là hiện tại mới vừa nổi lên thì bọn họ đã đụng phải, nhưng hiển nhiên, tỷ lệ người gặp trước không lớn.

"Tốc độ gió bao nhiêu?" Viêm Dạ Tước trầm giọng hướng An Nhẫn ra lệnh, Phi Ứng không cần anh nói gì, tự động tìm kiếm phương hướng thích hợp lao ra.

"Tốc độ gió kéo dài cứ mỗi tiếng đồng hồ lên đến 140 đến 150 dặm Anh, dự tính trong vòng năm phút chúng ta có thể sẽ gặp nó." Mặt An Nhẫn lo lắng nói, tốc độ gió như vậy đã thuộc loại gió lốc cấp bốn, chiếc máy bay của bọn họ mặc dù có tính năng vô cùng cao, nhưng chưa chắc có thể chịu nổi gió lốc tiến công.

"Phi Ứng, đổi sang hướng Nam." Viêm Dạ Tước hạ lệnh không nhanh không chậm, hiện tại quay đầu đã không kịp rồi, nếu để cho gió lốc đuổi kịp sẽ càng phiền phức hơn, vậy không bằng trực tiếp đón đầu đi xuyên qua, đây mới là phương thức nhanh nhất tránh thoát gió lốc.

Vốn là cách năm phút đồng hồ, bởi vì máy bay thay đổi phương hướng trực tiếp biến thành ba phút, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, rừng mây từ từ bị gió lớn cuốn tới, đồng thời còn có mưa ùn ùn kéo đến.

"Cảnh báo, cảnh báo." Kèm theo trong hệ thống tự động là giọng nói của cảnh sát, máy bay đón đầu đụng vào một đám mây nhỏ.

"Oa!" Tiểu Nặc chẳng những không sợ, ngược lại trực tiếp nhảy lên từ trên chỗ ngồi, tỳ vào bên cửa sổ, mắt mở thật to nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt anh tuấn không che giấu được hưng phấn, mặc dù đã từng thấy vô số lần tình cảnh như thế ở trên máy tính, nhưng lần đầu tiên người lạc vào cảnh giới kỳ lạ này.

"Nhanh chóng ngồi xuống!" Trình Du Nhiên sợ hết hồn, vội mở dây nịt an toàn ra vọt tới, một tay kéo con trai về chỗ ngồi, thời điểm nguy hiểm này có thể xảy ra tình huống gì đó, kéo dây nịt an toàn bên cạnh trực tiếp trói con trai ở trên chỗ ngồi.

Tiểu Nặc không vui nhăn lông mày, cu cậu cũng biết sẽ làm mẹ lo lắng, đang hoang ngồi tại chỗ trên ghế mặc cho mẹ trời buốt, không thể bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm có một này, vẫn tiếp tục nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Viêm Dạ Tước nhíu nhíu mày, nâng tròng mắt đen lên ra lệnh: "Khởi động tất cả máy gia tốc."

Phi Ứng ứng tiếng, hai mắt không di chuyển nhìn về phía trước, mây mù và mưa che lấp, tầm nhìn phía ngoài đặc biệt thấp, không cần thận lúc đón đầu sẽ đụng vào tia chớp.

Quan sát tốt lộ trình, Phi Ứng trực tiếp đè xuống cái nút màu đỏ bên cạnh, chỉ cảm thấy cả máy bay nhất thời chấn động, hai ngọn lửa khổng lồ phun ra từ đuôi máy bay, mọi người thân bất do kỷ dựa vào trên ghế, trong nháy mắt tốc độ tăng lên không ít, đồng thời Phi Ứng nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, máy bay xoay lộn liên tục tránh né tia chớp.

"Tôi ghét loại cảm giác này." Tina ở một bên nói lầm bầm, bình thường phía trên cô ta có ba người anh đối với cô ta cơ hồ là hứng như hứng hoa, lúc nào thì gặp qua tình huống thế này.

"Tôi đồng ý." Trình Du Nhiên gật đầu nói, mặc dù cô cũng không say máy bay, nhưng phạm vi động tác lớn như thế khiến cô không chịu nổi, sắc mặt không dễ nhìn.

Nhìn điểm đen xuất hiện trên màn ảnh, An Nhẫn vội nhắc nhở: "Phi Ứng, bên trong gió lốc có kim khí, có thể bị cuốn vào máy bay hoặc bánh xe."

"Biết." Phi Ứng trả lời, bắt đầu kéo máy bay chậm rãi lên cao, lúc này anh ta cũng không dám đột nhiên ngừng đầu, nếu không nhất định sẽ bị gió lốc xoay tròn ném đi.

"Đáng chết, sao lúc này phạm vi gió lốc lớn như vậy." Bôn Lang nhỏ giọng mắng, ảnh hưởng đến máy bay, anh ta cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, nhưng mà anh ta nói quả thật không sai, bình thường hiện tại cũng đã xuyên qua gió lốc rồi, nhưng bây giờ bọn họ vẫn trôi dạt ở bên trong, hơn nữa nhìn tình hình căn bản không có ý xõng ra.

"Cẩn thận." An Nhẫn quát to một tiếng, nhưng mà anh ta kêu hình như có chút dư thừa, khi anh ta kêu ra tiếng, đồng thời cánh máy bay bên trái hướng lên, cánh máy phía bên phải bay xuống dưới, trong nháy mắt tạo thành một góc vuông 90 độ so với mặt biển, ngay sau đó một tiếng va chạm kịch liệt đụng vào máy bay vang lên trên bầu trời, mặc dù chỉ lướt qua bên cạnh, nhưng cũng tạo thành chấn động không nhỏ cho máy bay.

"Kỹ thuật tốt." An Nhẫn gật đầu tán dương, chỉ là cách đó không xa, Bôn Lang cũng đang bấu môi phía sau anh ta, nếu như ngay cả vật như vậy cũng không tránh thoát, anh ta có thể đổi tên rồi.

Đúng lúc này, khó khăn lớn hơn xuất hiện, hai rừng mây một trái một phải đánh gong kim về phía máy bay, di ễn ☆ đ ản ☆ l ệ ☆ qu ỷ ☆ đ ôn, Phi Ứng hừ lạnh, trong giây lát chuyển tốc độ đến tối đa, anh ta muốn trực tiếp xuyên qua từ giữa trước lúc rừng mây hội tụ.

Chỉ là, hai rừng mây xuất hiện đột nhiên quá nhiều An Nhẫn thao tác ra đa, hai người ai cũng không có phát hiện, phía sau có rừng mây, nửa đoạn vắng ra từ trong gió lớn đập tới phía bánh xe.

"Không được!" Phi Ứng hiếm khi kêu khẽ một tiếng, chân mày sắp xoắn lại một chỗ, trước mắt nếu như đập tới bánh xe, tuyệt đối có thể khiến máy bay vỡ nát.

Lúc này anh ta cũng không đoán hoài suy nghĩ xem tại sao trên ra đa không có biểu hiện, dùng sức điều khiển cần điều khiển đến đây, bị kéo, đầu máy bay đột nhiên ép xuống, kéo theo cả máy bay chúi xuống phía dưới.

Một tiếng ầm vang, nửa bánh xe trực tiếp nện ở đuôi máy bay, lực va chạm mạnh mẽ trực tiếp chặt đứt đuôi máy bay, cùng lúc đó, lực hút khổng lồ truyền tới từ phía sau.

Trình Du Nhiên vừa rồi còn dặn dò Tiểu Nặc cho nên chưa cài dây nịt an toàn lại, hiện tại đột nhiên bị lực hút này, thân bất do kỷ phóng tới hướng đuôi máy bay.

"Nắm lấy tôi!" Tina bên cạnh hét lớn một tiếng, một tay vươn ra kéo Trình Du Nhiên vừa rời chỗ ngồi, lực kéo xé mạnh liệt nhất thời khiến hai người đồng thời rên lên, đau đớn kịch liệt truyền đến từ trên cánh tay.

Biến cố đột nhiên xuất hiện nhất thời khiến mọi người cả kinh thất sắc, Tiểu Nặc mang theo tiếng khóc nức nở hô to mẹ, đưa tay nhỏ bé ra muốn kéo Trình Du Nhiên.

"Đừng động." Trình Du Nhiên vội lớn tiếng quát lên, cậu nhóc chân tay nhỏ bé nếu bị mình kéo tuyệt đối sẽ xong đời, hơn nữa ngộ nhờ tháo dây nịt an toàn ra, đảo mắt đã bị gió lốc nuốt mất, trên tay trái truyền tới đau đớn khổng lồ khiến cô hận không thể trực tiếp buông tay, tay phải liều mạng hướng lên nắm lấy, từng giọt mồ hôi hột mới vừa xuất hiện ở trên trán trực tiếp bị gió mắt tằm.

Tiểu Nặc cũng biết làm vậy cũng vô dụng, chỉ liều mạng gọi mẹ, quả đấm nắm hết sức chặt.

"Chị dâu." Bôn Lang và Đan Hùng đồng thời kêu khẽ một tiếng, nhưng mà hiện tại bọn anh cũng chỉ có thể lo lắng suông, sức gió khổng lồ trực tiếp kéo thẳng tọt bọn họ, chỉ cần tháo mở dây nịt an toàn, chẳng những người cũng không đến được, ngay cả cửa cũng không mở nổi.

"Cầm dây trời cho tôi." Sắc mặt Viêm Dạ Tước khó coi quát, ngay cả bọn Bôn Lang cũng chưa từng thấy anh kích động như thế.

Cảm thụ hơi sức trên tay càng ngày càng nhỏ, Tina lo lắng hô lớn: "Nắm chặt tôi... trên tay tôi sắp mất đi tri giác."

Trình Du Nhiên cười khổ một tiếng, ngược lại cô rất muốn trở tay nắm lấy, chẳng qua là cánh tay cô còn thảm hơn so với Tina, cô là bác sỹ, hiển nhiên càng hiểu rõ tình huống của mình hơn, trong thời gian ngắn cánh tay sẽ không được.

Viêm Dạ Tước cầm dây trời, một đầu dây vững vàng buộc dưới người vào chỗ ngồi, một đầu khác thắt ở hai chân của mình, nhanh chóng mở dây nịt an toàn ra, lực hút cực lớn nhất thời kéo anh cách chỗ ngồi, một cái tay từ từ kéo dây thừng thắt trên chân ra, một cái tay khác không ngừng mượn lực ở trên ghế ngồi, nhanh chóng đến gần chỗ Trình Du Nhiên.

"Tôi sắp không nắm được rồi!" Tina quát to một tiếng, cánh tay Trình Du Nhiên nhanh chóng trượt xuống từ trên cánh tay cô ta, mắt thấy sẽ phải trượt xuống từ trên tay.

"Không cho buông tay." Viêm Dạ Tước lạnh lùng quát lên, nhanh buông thả giây thừng trên tay.

Vậy mà, vào lúc Viêm Dạ Tước chuẩn bị nắm lấy Trình Du Nhiên, Tina vẫn không thể chịu đựng được, cuối cùng một ngón tay của Trình Du Nhiên thoát khỏi trong tay cô ta.

Hô một tiếng, Viêm Dạ Tước đột nhiên buông dây thừng trên tay ra, trực tiếp dồn hết toàn lực đến chỗ Trình Du Nhiên, đồng thời mở miệng quát to: "Vuốt tay ra."

Cánh tay trái của Trình Du Nhiên căn bản đã không thể động, tay phải dùng sức quào về phía trước, chỉ một phát như vậy, thân thể cô càng không thể nắm giữ thăng bằng, eo nhỏ đột nhiên nghiêng về phía sau, đầu bay ra phía ngoài.

"Tôi không cho em đi." Viêm Dạ Tước hét lớn một tiếng, tốc độ rút cuộc tăng nhanh hơn, nhanh chóng lao tới phía Trình Du Nhiên, vào lúc anh sắp muốn ôm hông cô, dây thừng đột nhiên đến cuối.

"Giúp em chăm sóc Tiểu Nặc thật tốt!" Giọng nói Trình Du Nhiên càng ngày càng trở nên xa thì trên tay Viêm Dạ Tước chỉ để lại một miếng lụa mỏng màu trắng, vừa rồi anh chỉ kịp nắm lấy quần áo của cô, đảo mắt đã bị xé rách.

"Mẹ!" Trơ mắt nhìn mẹ bay ra ngoài, Tiểu Nặc điên cuồng hô, nhưng là mặc kệ cu cậu gọi thế nào, Trình Du Nhiên đã không nghe được rồi.

Một tiếng rầm rầm, Viêm Dạ Tước nặng nề đứng vào 1 góc máy bay, cánh tay hiển nhiên bị gãy xương vì va chạm kịch liệt, nhưng anh giống như không cảm thấy đau đớn, hướng về phía nãy tên thuộc hạ quát: "Liên lạc An Chấn, tìm tôi cái hải vực này, nhất định phải tìm thấy cô ấy cho tôi."

Giương mặt đám người Bôn Lang âm trầm, Trình Du Nhiên không biết bơi, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết, thử nghĩ biển rộng mênh mông, một người căn bản không biết bơi bị con lốc quét đi, xác suất sống sót còn bao nhiêu? Đúng lúc này, hai mắt tỏa sáng, máy bay rút cuộc vọt ra khỏi khu vực gió lốc.

Chương 108: Mưu sinh trên đảo biệt lập

Mặt trời đỏ chậm rãi dâng lên, luồng sáng rực rỡ chiếu đỏ bừng cả mặt biển, thủy triều cuộn cuộn đem từng con cá nhỏ xui xẻo đẩy vào hướng bờ, sau cũng rất không phụ trách chạy thoát, chỉ để lại bọn chúng liêu mạng nhảy ở trên bờ cát. Sóng biển mãnh liệt thỉnh thoảng vỗ vào đá ngầm nhô lên trên mặt nước, đẩy lên từng tiếng kêu thật to.

Trình Du Nhiên ướt nhẹp toàn thân hơi hư hại váy dài trắng như tuyết, ngửa mặt lên trời nằm ở trên một khối đá ngầm cách bờ cát không xa, không biết thời gian ngâm ở trong nước biển bao lâu, làn da bên ngoài phỉm màu trắng bệch, bụng cũng có thể là do nguyên nhân bị đổ không ít nước biển, hơi phình lên.

Khẽ mở ra cặp mắt hơi nặng trĩu, tiếng sóng va đập hiển nhiên đang nói cho cô biết đây không phải ảo giác, mở to hai mắt nhìn khắp mọi nơi, trong đôi mắt đầy mờ mịt.

Nhiu nhieu mảy, đưa hai cánh tay ra chống đỡ thân thể, muốn ngẩng đầu lên nhìn kỹ hơn, kết quả cánh tay trái còn chưa động, cảm giác đau tê tâm liệt phế truyền khắp toàn thân, đau đến mức cô ngã nhào trên đá ngầm lần nữa, điều này cũng chứng minh cô còn sống.

Kỳ tích, bây giờ Trình Du Nhiên đã không tìm ra một từ khác có thể hình dung thích hợp hơn hai chữ này, để diễn tả cảnh ngộ của chính mình, gió lốc cấp bốn không xé nát cô, rơi xuống nước cô lại vẫn có thể bị nước biển đưa đến trên đá ngầm, đây quả thực là kỳ tích thứ chín của thế giới.

Ai có thể nói cho cô biết đây là nơi nào không?

Ngoài cảm khái ra, Trình Du Nhiên đột nhiên phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, cho dù cô không chết, nhưng đối với cô mà nói sợ rằng cũng không khác chết là mấy, tuy nhiên không biết Viêm Dạ Tước và Tiểu Nặc thế nào.

Nhớ tới hai người, Trình Du Nhiên vội vàng dùng tay phải lục lọi một lúc ở trên người, thật vất vả móc được di động ra, lại phát hiện căn bản không mở được máy, hiển nhiên đã bị nước biển làm hư, lại nhìn thiết bị điện tử truy tìm trên tay, mặc dù ánh sáng biểu hiện phía trên cũng chưa hư mất, nhưng mà một chút tín hiệu cũng không có.

Sống sót trước hãy nói, Trình Du Nhiên không phải là người dễ dàng buông tha, lấy ngân châm mang theo người ra ghim mấy cái bên trên bả vai trái, cảm giác tê liệt truyền đến, mặc dù trở ngại vì tập tục nhà họ Mộ truyền nam không truyền nữ, cô chỉ học được lướt qua, những thứ này vậy mà có thể giảm bớt một phần đau đớn rất lớn.

Giải quyết vấn đề cánh tay trái, dùng tay phải chống đỡ đứng lên, nhưng thân thể còn chưa có đứng vững, đã cảm thấy nước biển trong bụng lay động, tựa như năm mang thai Tiểu Nặc, thời điểm được sáu tháng.

"Không ngờ tới còn có thể cảm thụ loại cảm giác đó." Trình Du Nhiên thở dài tự giễu, làm bác sỹ, cô đương nhiên không thể để cho những thứ đồ này tồn trữ ở trong bụng, đưa tay khuấy không ngừng ở trong cổ họng, hoàn toàn không cần quan tâm huyết vị gì, chỉ cần có kích thích đủ, hoàn toàn có thể phun nước ra ngoài.

Nôn liên tục hơn mười phút, cho đến khi cảm giác phần lớn nước biển đều bị phun ra thì mới dùng tay, trên trán thấm đầy mồ hôi, khuôn mặt cũng bởi vì trận gió vô mà trở nên vàng vọt.

Nằm một lát trên đá ngầm để khôi phục hơi sức, mắt không ngừng liếc khắp mọi nơi, tảng đá ngầm trước mặt nhô lên chặn lại tầm mắt của cô, chỉ là không cần nhìn cũng biết nhất định là một vùng biển rộng mênh mông, cách phía bên phải không xa là một bờ cát liên miên không dứt, hẳn là một đảo nhỏ, chỉ là cô bị thương phát hiện, hình như đá ngầm và đảo nhỏ còn có nước biển cách xa nhau, điều này khiến cho một con vịt trên cạn như cô cặp bờ thế nào đây?

Mặc kệ thế nào cũng phải đến chỗ hòn đảo nhỏ kia rồi hãy nói, Trình Du Nhiên bò dậy lần nữa, váy dài sợi tơ trên người đã ướt đẫm, bọc người lại thật khó chịu, dứt khoát cởi ra ném ở một bên, may mà cô không phải người theo đuổi phong cách khô gò, trong váy dài trên người còn có một cái áo may ô màu hồng, dưới người mặc quần soóc màu ngà voi, phối hợp như vậy, nhất thời có vẻ thanh xuân đẹp đẽ không ít.

Đá ngầm cũng không tính là lớn, đứng dậy hoàn toàn có thể thu hết tất cả tình hình vào mắt, chỉ là sau khi lướt qua phần nổi lên, Trình Du Nhiên vui mừng phát hiện, thậm chí có một tấm ván gỗ lớn nguyên vẹn, xem ra đồ gì cũng có thể kiếm được.

Nhìn bãi biển cách hơn 10m, suy nghĩ một chút, Trình Du Nhiên lại nhặt chiếc váy sợi tơ lên, dùng ngân châm khóa lại rồi đẩy ra, rất nhanh, chiếc váy dài biến thành dây sợi tơ nhỏ, sau đó gắn kết các sợi tơ cùng một chỗ, tính toán thô sơ gián lược cũng hơn 10m.

Siết chặt sợi tơ lại, lấy tay lờ kéo một cái thì cảm giác độ mềm và dai, tìm chỗ nhô lên buộc sợi tơ vào, sau đó xuyên qua khối kia sau đó xuyên qua tấm ván gỗ rồi mới thất ở trên người mình, như vậy cho dù không lên được bãi biển, cũng không thể bị cấm giữa đường, hơn nữa ngộ nhỡ ván gỗ bị nước biển thổi bay, cũng có thể kịp thời kéo về bên cạnh mình.

Dĩ nhiên, điều này cũng đều là suy nghĩ trong lòng cô, đến lúc đó nếu quả thật rơi vào trong nước, là một người không biết bơi còn có thể làm ra những

chuyện này cũng chỉ có trời mới biết.

Cẩn rằng, đẩy tấm ván gỗ vào trong nước, Trình Du Nhiên bắt đầu cuộc hành trình hoành tráng lần đầu tiên của cô ở biển rộng.

Cả thân thể nằm ở trên ván gỗ, hai cánh tay vừa lúc chìm vào trong nước, Trình Du Nhiên vừa cầu nguyện trong nước tốt nhất đừng có con cá nào đó, tay phải dùng sức chèo ở trong nước.

Vừa bắt đầu cô căn bản không biết dùng sức thế nào, chèo nửa ngày mà tấm ván gỗ chỉ đảo quanh tại chỗ, thỉnh thoảng còn có thể tiếp xúc thân mật với đá ngầm, khiến Trình Du Nhiên mới vừa phun ra không bao lâu thì trong dạ dày lại khuấy động. Trải qua vô số lần thất bại, rốt cuộc tấm ván gỗ cũng theo sự chỉ huy của cô lái ra ngoài.

"Cái này mà không đơn giản à!" dĩ nhiên đàn ông quý ông. Trình Du Nhiên khoác lác nói vô si, ai ngờ vừa dứt lời, sóng biển đánh tới, trực tiếp đánh lật cô, đáng thương cho cô vừa phun nước biển trong dạ dày ra, lại phải uống vào vài hớp.

Nhưng cũng may, vị trí cô rơi xuống nước đã cách bờ cát không xa, nước biển cũng chỉ sâu hơn một mét, sau một lát luống cuống tay chân, tay phải nhẹ chống dưới đáy nước, cả người nổi lên, dưới chân rốt cuộc cũng có cảm giác chân thực.

Hai chân có thể chạm đất, thứ còn lại đã không làm khó được cô, nhanh chóng kéo tấm ván gỗ, cất bước chạy hướng bờ cát, cho đến khi rời khỏi nước biển, cô mới đặt mông ngồi xuống dưới đất, thở hồng hộc, một đoạn đường này, sợ rằng khiến người ta khâm trọng hơn so với làm giải phẫu.

Đến trên bờ, sợi tơ ở lại trên đá ngầm đã không có tác dụng, hơi lỏng một chút, theo gió biển, không bao lâu sợi tơ giắt trên một tảng đá tương đối sắc nhọn, dùng sức xé ra, phụt một tiếng, cả sợi tơ đều bị Trình Du Nhiên thu về trong tay lần nữa.

Thu xong sợi tơ, Trình Du Nhiên đã cảm thấy mắt nỏ đom đóm, nhưng mà bây giờ cũng không phải là lúc nghỉ ngơi, mặc dù cô không biết mình hôn mê bao lâu, nhưng bụng đã phát ra tín hiệu báo động màu đỏ, nếu không ăn một chút gì cô sẽ phải chết đói.

Mặc dù trên bờ biển còn có chút cá nhỏ nhảy nhót, nhưng Trình Du Nhiên là người vô cùng chú trọng vấn đề ăn uống, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không ăn sống thứ đồ này, ngẩng đầu nhìn lại, dưới ánh mặt trời sáng ngời, một đoàn chim biển không biết tên bay tới trên đảo, chung quanh thoạt nhìn tràn đầy sự sống, rất nhanh, Trình Du Nhiên tìm được thứ cô muốn ăn.

Cây dừa, chẳng những có thể tạm thời giải quyết vấn đề bụng trống không, còn có thể bổ sung lượng lớn anbumin đường glucosơ gì đó, tuyệt đối là thứ lựa chọn có một không hai đối với người nửa chết nửa sống như cô, quyết định, tấn công cây dừa.

Trên đảo, tảng đá có ở khắp nơi, lại nói quả dừa chỉ chít treo ở trên cây, cho dù cô nhắm mắt lại cũng có thể nện xuống mấy quả, không lâu sau, một quả dừa như bóng chuyền đã bị cô uống sạch trơn.

Đừng nói, chẳng những mùi vị quả dừa ngon, sau khi uống xong tinh thần cũng khôi phục không ít, có hơi sức, trước tiên sẽ phải giải quyết vấn đề cánh tay trái, may chỉ là lệch xương, trước đó đã dùng ngón chân gây tê, hiện tại cũng không có lo lắng gì, dùng sức bóp một cái liền khiến khớp xương sai chỗ trở về chỗ cũ, sau đó ở trên tấm ván gỗ trôi nổi tới bề xuống mấy miếng gỗ hoàn chỉnh dùng sợi tơ trói chặt.

Không được hoàn mỹ chính là sợi tơ bị dỡ quá nhỏ, cột vào trên da rất dễ lưu lại vết dây, nhưng mà bây giờ không cần để ý tới nhiều như vậy, trước tiên dưỡng tốt cánh tay này rồi nói.

Chờ thu xếp xong những thứ đồ này, Trình Du Nhiên cúi đầu suy ngẫm, ngày đó thời điểm rút xuống ước chừng đi được một nửa lộ trình, nói cách khác hiện tại cô ở một chỗ cách thôn xóm không xa lắm, trừ phi có thuyền bè ngang qua, nếu không cũng chỉ có thể sống ở trên đảo.

Như vậy chẳng phải là mình ngày ngày đều phải uống nước dừa? Đây đối với một người đặc biệt thích ăn mà nói quả thật chính là muốn mạng già của cô, mặc dù trên bờ biển thường có cá nhỏ bị xô vào, nhưng không có lửa thì cũng không cách nào ăn, đánh lửa hiển nhiên là phương pháp xử lý rất không đáng tin cậy, huống chi cô cũng không có công cụ để làm.

Thật đúng là thực tế hầy như cuộc phiêu lưu của Robinson, chỉ mong mình sẽ không bị thảm đến mức phải chết ở trên đảo ngay góc 28 năm!

Vào lúc Trình Du Nhiên ăn năn hối hận, trên bờ biển cách đó không xa, hai người đang chậm rãi đi tới phía cô.

"Anh hai" Một người trong đó là thanh niên tháo vác, trên da màu đồng có đường bấp thịt hờ ra, vừa nhìn đã thấy là thân thể rắn chắc, ngang hông treo hai khẩu súng lục, tùy tiện hỏi: "Anh thật sự tin trên cái đảo này có kho báu?"

Người được gọi là anh hai cười cười, nhếch miệng lên tươi cười tà mị: "Trên thế giới đồn đại về kho báu đêm không hết, ai cũng không thể phán đoán thiệt giả trong đó, lại nói chúng ta Binh Đoàn HT Dong nếu cầm tiền tài của người ta, sẽ phải giúp người ta tiêu khiển, chỉ cần mạng thứ đó tới nơi đó, những chuyện khác không phải việc chúng ta nên quan tâm."

"Nhưng anh hai" Trong mắt thanh niên lóe ra ánh sáng tham lam: "Nếu quả thật có kho báu, chúng ta hoàn toàn có thể làm của riêng, đến lúc đó Đồng Sơn --"

"Cậu cầm miệng cho tôi!" Anh hai vốn tươi cười đột nhiên trở mặt, ánh mắt tức giận nhìn về phía Tam đệ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hướng về phía cậu ta khiển trách: "Mỗi thủ đô Lâm thời đều có quy định, bây giờ chúng tôi là lính đánh thuê, phải tuân thủ quy định Binh Đoàn Dong, về sau nếu cậu còn có ý nghĩ như vậy, cũng không cần theo tôi nữa." Nói qua anh hai bước nhanh đi về phía trước.

"Anh hai, anh hai, anh đừng tức giận, em chỉ thuận miệng nói thôi." Thanh niên bước ha ba bước đã đuổi theo, mặt xấu hổ cười nói "Anh hai, anh ngàn vạn lần đừng đuổi em đi, anh biết em ngoài đánh nhau ra, những thứ khác đều không được, về sau em bảo đảm sẽ không đề cập tới chuyện như vậy nữa. Ah, trên bờ cát tại sao có một phụ nữ?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Kỳ tích thứ chín của thế giới

Thái Bình Dương mênh mông, tuyệt đại đa số khu vực đều không có dấu vết người ở, mà ở một vùng biển Đông Bắc Australia, bởi vì ba ngày trước có gió lốc lớn, nơi này nhất thời trở nên náo nhiệt.

Mỗi thời mỗi khắc hơn trăm chiếc máy bay trực thăng đều ở lượn vòng gào thét trên bầu trời, mười mấy chiếc tàu chiến tuần tra tới lui không ngừng nghỉ ở trên biển, tất cả máy bay hay thuyền bè muốn đi ngang qua nơi này cũng đều bị chặn lại, bất luận kẻ nào dám can đảm bước vào khu vực này một bước, đều sẽ chịu đả kích mang tính chất hủy diệt.

Chấn động như thế, lại chỉ vì tìm một người.

Trên tàu chiến khổng lồ, thân thể cao lớn của Viêm Dạ Tước có vẻ suy yếu hơn rất nhiều, khiến Tina đứng ở một bên âm thầm lo lắng, rồi lại không có bất kỳ biện pháp nào cả.

Mà Tiểu Nặc bên cạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hoàn toàn không có vẻ tà khí ngày trước, không ngừng đập ở trên bàn phím, vô số lần thử liên thông với thiết bị điện tử truy tìm trên tay mẹ, nhưng mỗi một lần hi vọng chỉ đổi lấy một lần thất vọng nữa, một mối dựa vào trên chỗ ngồi bên cạnh nằm một lát, lăn đi lăn lại.

"Lão đại" Giọng nói của An Nhẫn có chút khàn khàn đi tới, cặp mắt đỏ ngầu tràn đầy mệt mỏi, anh ta và bọn Bôn Lang đều đã tìm kiếm ba ngày ba đêm không có chớp mắt, "Đã tìm một lần ở cả vùng biển này rồi, đến nay vẫn chưa thấy vị trí của chị dâu."

Nói xong cúi đầu than thở, chị dâu biến mất không có tung tích, ba ngày qua, bọn họ dùng hệ thống xô-na* tân tiến nhất tiến hành tìm kiếm ở khu vực này, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, không chỉ không phát hiện được người, dù là một sợi tóc của cô cũng không nhìn thấy.

*xô-na: máy định vị bằng sóng âm thanh

Viêm Dạ Tước gật đầu một cái, anh không có nói chuyện, chỉ đem hai tròng mắt lạnh như băng hướng tới biển rộng vô tận.

"Anh Tước, tiếp tục như vậy nữa thì anh sẽ suy sụp mất." Tina thật sự có chút không nhịn được, con mắt đỏ ngầu nói: "Có lẽ chị Trình đã --"

"Cô nói vậy, mẹ cháu sẽ không có việc gì." Tina còn chưa nói hết đã bị Tiểu Nặc thô bạo cắt đứt, nắm quả đấm nhỏ lớn tiếng quát lên: "Mẹ cháu lợi hại nhất, mẹ đã dạy Tiểu Nặc, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất, nếu hiện tại không phát hiện được gì, chúng tôi nhất định không có việc gì."

Bị Tiểu Nặc cắt ngang, Tina cũng không nói thêm gì nữa, thờ dài trong lòng, Tiểu Nặc nói chung quy lại là lời nói của đứa trẻ, bị gió lốc cấp bốn cuốn đi từ trên bầu trời cao, coi như may mắn không chết cũng khẳng định bởi vì không biết bơi mà chết đuối, thậm chí nói không chừng bây giờ đã thành thức ăn trong bụng con cá nào đó, chỉ là lời như thế, bây giờ cô ta không thể nói ra.

Trước kia Tina đã từng ghen tỵ với Trình Du Nhiên vì giành anh Tước của cô ta, thậm chí trong lúc nào đó, cô ta còn cảm thấy mất đầu thật là tốt, có điều loại ý nghĩ đó cũng chưa quay được một vòng ở trong đầu cô ta, hiện tại cô ta chỉ tức giận chính mình, lúc ấy tại sao không thể cố thêm một chút nữa, cho dù là một chút xíu cũng có thể cứu chị Trình trở lại!

"Lão đại, kết quả kiểm tra đo lường ra đa cũng đã có, trước khi lên đường sóng điện từ đã từng bị người ta quấy nhiễu, trạng thái bình thường sẽ không bị ảnh hưởng gì, nhưng khi gặp phải thời tiết xấu có thể sẽ mất tác dụng." An Nhẫn cũng đã biết kết quả này từ ba ngày trước, chẳng qua là lúc đó tất cả tinh lực của lão đại đều đặt ở trên việc tìm kiếm chị dâu, anh ta cũng chưa hồi báo được.

Trước khi lên đường, khi đó máy bay vẫn còn ở trên đảo Âm Dạ, có thể hoạt động ở trên địa bàn của Viêm Dạ Tước mà thần không biết quỷ không hay, kẻ giấu mặt tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường.

Thu hồi ánh mắt trông về phía xa, Viêm Dạ Tước thẳng lưng, trầm giọng nói: "Bảo lão Văn đi thăm dò chuyện này, còn nữa nói cho Văn Long, bọn Daniel, chú ý động tĩnh chung quanh, các anh em thay nhau nghỉ ngơi, tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm."

An Nhẫn trả lời xong, lập tức đi thông báo, Viêm Dạ Tước lạnh giọng nói với Tina bên cạnh: "Mang Tiểu Nặc đi nghỉ ngơi --"

"Cháu không đi, cháu muốn tìm mẹ!" Tiểu Nặc lớn tiếng ngắt lời lần nữa.

"Nếu như cháu còn muốn gặp mẹ cháu thì lập tức đi ngủ cho tôi." Trong giọng nói tràn đầy tin cậy, hiện tại Trình Du Nhiên chưa rõ sống chết, anh không thể không làm được một việc mà cô dặn dò duy nhất, xoay đầu hướng Tina lần nữa: "Thằng bé không ngủ thì cho thằng bé uống thuốc."

Tina yên lặng gật đầu, không nói lời gì ôm lấy Tiểu Nặc đi xuống, trên boong thuyền rộng rãi chỉ còn lại một mình Viêm Dạ Tước, mặt ngó biển rộng, Viêm Dạ Tước nghiêm giọng nói: "Trình Du Nhiên, không có lệnh của tôi, không cho phép em chết!"

Cùng lúc đó, trên hải đảo, chỗ cách đó xa, Trình Du Nhiên đang suy nghĩ về sau nên làm cái gì thì từ từ thiếp đi, điều này cũng không thể trách cô không đề cao tính cảnh giác, bị con lốc quét tới đã muốn hơn nửa cái mạng của cô rồi, lại dùng tất cả hơi sức lên trên đảo, hiện tại vừa uống quả dưa bổ sung năng lượng, thoải mái liền ngủ mất tiêu, lại nói ăn và ngủ vốn chính là hai chuyện mà cô yêu thích, ngăn cũng không ngăn nổi.

Vào lúc cô đang chìm trong mộng đẹp, trong mộng cô không những tìm được rất nhiều món ăn ngon ở trên đảo, Viêm Dạ Tước và Tiểu Nặc đều tìm nhanh đến nơi này, bọn họ dùng vũ trụ chiến giống như máy bay, cơ hồ che lấp cả bầu trời, chỉ là đúng lúc này, cô tỉnh lại.

Bầu trời cũng đã bị che lấp! Trình Du Nhiên sợ hết hồn, mới vừa mở mắt đã cảm thấy mình như đang ở trong bóng ma, không có vũ trụ chiến lớn như trong mộng, cũng không có hai người lớn nhỏ kia.

Dường như đã ý thức được cái gì, Trình Du Nhiên chợt đứng lên từ trên mặt đất, tay phải lạng lẽ sờ về phía ngân châm giấu ở bên hông.

"Bảo bối, em đã tỉnh?" Một giọng nói tà mị đột nhiên truyền tới.

Nghe hai chữ đó, trên người Trình Du Nhiên nổi da gà, nếu không phải là trong bụng chỉ uống một quả dưa, cô nhất định sẽ ói, nhưng giọng nói này, cũng làm cho cô tạm thời mất đi phòng bị, người có thể gọi cô tà ác như vậy, trong thiên hạ chỉ có một, dưới tình huống này cũng có thể gặp được người quen, thật là kỳ tích thứ chín của thế giới.

Tần Tử Duệ có chút thích thú nhìn Trình Du Nhiên, nhếch miệng lên cười ý vị sâu xa, anh ta không ngờ cách nhau chưa được bao lâu thì hai người lại có thể gặp lại nhanh như vậy, hơn nữa còn ở trên hoang đảo không người, tuy nhiên điều khiến anh ta không nghĩ ra là, không phải cô vẫn luôn ở cùng Viêm Dạ Tước ư, làm sao lại chột vật thế này, chẳng lẽ là nhà họ Viêm đã xuống tay?

Đề nghị vẫn xuống đáy lòng, Tần Tử Duệ bày ra chiêu bài cười lưu manh, hỏi: "Bảo bối, chúng ta thật đúng là có duyên, thời gian dài như vậy có nhớ tôi hay không?"

Trình Du Nhiên không vui nói: "Ông anh, tôi cầu xin anh tha cho tôi đi, Du Nhiên, Trình Du Nhiên, Trình tiểu thư, tùy anh chọn một, ngàn vạn lần đừng dùng cái từ chán ghét này gọi, thời gian lâu như vậy tôi cũng chỉ uống một quả dưa, thật sự không thể ói nổi."

Thấy cô chột vật, Tần Tử Duệ cũng không nhẫn tâm trêu chọc cô nữa, từ trong hành lý lấy ra một chút bánh ngọt đưa cho cô, hỏi: "Sao một mình em chạy tới nơi này?"

Vừa nhìn thấy đồ ăn, sắc mặt Trình Du Nhiên khá hơn nhiều, cho anh ta một ánh mắt anh thật tốt, nhận lấy ăn nhồm nhoàm, trong miệng còn nói mơ hồ không rõ: "Anh để cái bánh này lúc nào thế, hơi cũ rồi."

Tần Viễn bên cạnh bĩu môi, cô gái này, mới vừa rồi còn có bộ dáng vài ngày chưa được ăn cái gì, bây giờ lại còn xoi mói, thật không biết tại sao anh hai thích cô.

Tần Tử Duệ chỉ nhíu mày không sao cả: "Ăn tạm, về sau lên trên đất liền tôi sẽ mua cho em."

"Thôi, có thể no bụng là được." Bởi vì ăn quá nhanh, Trình Du Nhiên vội đón lấy nước Tần Tử Duệ đưa qua đổ vào miệng hai lần, tò mò hỏi: "Đây là nơi nào, các anh chạy tới nơi này kiểu gì?" Cô nhớ tới lúc Tần Tử Duệ chạy trốn khỏi Nga, không ngờ hơn nửa tháng không gặp thế nhưng di chuyển đến đảo nhỏ này.

Tần Viễn rút cuộc không nhịn nổi, cau mày nói: "Anh hai của tôi cho cô ăn cho cô uống, lại nói, anh tôi hỏi cô trước, ít nhất cô cũng nên trước trả lời chứ?"

Còn chuyện cô đã cứu anh hai của anh ta, tại sao anh ta không nói? Trình Du Nhiên lười phải chấp nhận với con người thô kệch này, nhún vai một cái nói: "Tôi vốn ngồi máy bay ở trên bầu trời, kết quả gặp phải gió lốc lớn, liền bị quét tới nơi đây."

Gió lốc lớn? Tần Viễn cả kinh, cảm thiếu chút nữa rớt xuống, theo anh ta biết gần đây trên biển Thái Bình Dương có gió lốc lớn chính là vào ba ngày trước, có thể giữ lại mạng sau gió lốc cấp bốn, còn có thể chạy đến nơi ngoài ngàn dặm này, suy nghĩ hồi lâu, trong đầu cuối cùng hội tụ thành một câu nói, anh hai thật là có mắt.

"Chúng tôi nhận nhiệm vụ tới đây." Tần Tử Duệ cười cười: "Qua chuyện lần trước, thế lực của đảo Tường Long cũng coi không còn, những người này nguyện ý theo tôi, vì vậy chúng tôi thành lập Binh đoàn Dong HT, về sau có việc gì không giải quyết được có thể tìm tôi, tôi bớt tám phần trăm cho em."

Đối với Lục gia, anh ta cũng chẳng có bao nhiêu lưu luyến, dù sao anh ta cũng tốt, Tần Viễn cũng tốt, đều là máy giết người do Lục Tường bồi dưỡng ra, hiện tại Lục Tường đã không còn, ân oán giữa bọn họ cũng coi như xong rồi.

"Như vậy cũng không tệ lắm, làm hải tặc thật sự không có tiền đồ." Trình Du Nhiên thân thiết vỗ vỗ bờ vai anh ta, sau đó nghiêng đầu hỏi: "Nhiệm vụ gì phải làm trên hoang đảo này, anh cũng phải cẩn thận một chút, chớ làm hỏng nhiệm vụ đầu tiên." Đảo nhỏ cũng không lớn lắm, hơn nữa vừa nhìn đã biết

không có người.

Loại chuyện cơ mật này, với người bình thường sẽ không nói, nhưng Tần Tử Duệ không giấu giếm cô chút nào: "Gần đây được một người Anh thuê, không biết anh ta lấy được bản đồ kho báu ở đâu, mà địa điểm chôn giấu kho báu là ở chỗ này."

Bản đồ kho báu? dĩ nhiên, đàn, lê, quý, đồn. Nghe bọn họ có chủ ý đến kho báu gì đó, Trình Du Nhiên nhất thời trợn mắt, ở các nơi trên thế giới mỗi năm đều có mấy chục triệu tấm, cũng không thấy có mấy người có thể đào được kho báu, quả thật còn không đáng tin bằng việc cô muốn tìm ông già học y thuật tuyệt thế.

Tần Tử Duệ nhìn thấu suy nghĩ của cô, cười không sao cả, nói: "Chúng tôi chỉ lấy tiền mà làm việc, về phần có kho báu hay không thì không liên quan đến chúng tôi."

Trình Du Nhiên gật đầu một cái, không ngờ Tần Tử Duệ vẫn còn rất có đầu óc buồn bán đây chứ.

Đúng lúc này, một người đàn ông lực lưỡng chạy từ đằng xa tới nói: "Anh hai, anh ba, nơi chủ thuê nói có phát hiện mới, bảo chúng ta đi qua đó."

Tần Tử Duệ nhìn về phía Trình Du Nhiên, nhếch khóe miệng nói: "Có hứng thú đi xem với tôi hay không, thuận tiện làm bác sỹ tạm thời của HT."

Trình Du Nhiên vốn cần anh ta giúp một tay để rời khỏi nơi này, nếu anh ta đề nghị dĩ nhiên sẽ đồng ý, nghĩ đến cánh tay trái của mình còn chưa khôi phục, nói nguyên tắc: "Tần Tử Duệ, bây giờ tôi còn là người bị thương, có phải anh nên tìm hai người mang băng ca tới khiêng tôi đi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Tôi chỉ cảm thấy hứng thú đối với em

Phạm vi đảo nhỏ cũng không lớn, cộng thêm bản thân nó cũng không phải là tuyến đường an toàn, hơn nữa thường sẽ bị thủy triều bao phủ, cho nên ngay cả tên hoang đảo này cũng không có, trên đảo lấy cây thấp lùn làm chủ, vô số cành lá đan xen khó gỡ, mặc dù đã bị thuộc hạ của Tần Tử Duệ dùng dao hóp kim mở ra một con đường mòn, thỉnh thoảng vẫn sẽ đâm ra một hai gốc cây dây leo.

Chỉ là vấn đề này đối với Trình Du Nhiên mà nói thì không có ảnh hưởng gì, giờ phút này cô đang nằm lười biếng ở trên băng ca cấp cứu, trên tay phải đã đổi thành một hộp chocolate lớn, mặc dù màu sắc và khẩu vị chỉ là loại bình thường, nhưng so với thịt bò khô khô khốc, cô cũng chỉ có thể ăn cái này.

Anh hai cũng quá dung túng cô gái này rồi? Tần Viễn nhìn cô gái trên băng ca thoải mái nhàn nhã thì nhủ chặt mày, mang theo của nợ này, chẳng những trực tiếp chiếm mất hai người anh em của bọn họ, còn ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ của bọn họ, lại nói cô là người phụ nữ của Viêm Dạ Tước, lại còn sinh con cho anh. Chẳng lẽ như vậy rồi mà anh hai vẫn còn ham mê? Suy nghĩ thấy nhiều năm qua anh hai quả thật cũng chưa từng thân cận với một người cô gái trẻ, Tần Viễn càng ngày càng cảm giác suy đoán của mình tương đối đáng tin.

Tần Tử Duệ không biết em ba của anh ta đang suy nghĩ gì, nếu như mà biết rõ khẳng định trực tiếp chém hai bàn tay xuống, hiện tại anh ta đang giải thích tí mỉ cho Trình Du Nhiên về chuyện bản đồ kho báu.

Người ủy thác tên là A Nhĩ Kiệt, là một thương nhân thích thu góp các loại đồ vật ly kỳ cổ quái, sau khi thu được sẽ cho giám định chuyên môn được giá cao thì mới bán ra, bản đồ kho báu cũng tới như vậy, hơn nữa anh ta đã kiểm chứng nhiều mặt, thế nhưng phát hiện tám bản đồ kho báu này có liên quan đến Hải Tặc Kidd nổi danh nhất, vừa nghĩ tới tiền bạc châu báu của Kidd, nhất thời nổi lên chủ ý đào kho báu.

Nghe Tần Tử Duệ nói đến nguồn gốc kho báu, Trình Du Nhiên cười nhạt, hiện tại cô đã biết rõ tại sao một thương nhân nhỏ thế nhưng bỏ ra một số tiền lớn để mời người tới đào kho báu, Kidd là Hải Tặc bán Thần hóa của thế kỷ mười bảy, ở các thời kỳ trong lịch sử của nước Anh, ông ta được xưng là Hải Tặc giàu có nhất trong lịch sử, chỉ là mấy thế kỷ gần đây không biết đã có bao nhiêu tấm bản đồ về kho báu của ông ta, nhưng chưa bao giờ nghe nói kho báu xuất hiện, hơn nữa, nếu quả như có kho báu theo lời anh ta nói, khẳng định không dễ dàng lấy được!

Châu báu chôn giấu ở đáy hồ trên đảo, muốn tới đó, sẽ phải biết rằng đi thông nền đường từ vong, không có mất sẽ có dấu hiệu phải để lại đầu lâu xương cốt, đây là đời sau miêu tả đối với kho báu của ông ta, chỉ bằng vào bản đồ kho báu ở trên hòn đảo nhỏ còn không biết thật giả thế nào, hiển nhiên không nói lên được điều gì.

A Nhĩ Kiệt đang tập trung tinh thần tự hồi phát hiện mới, thấy Tần Tử Duệ tới mặt mày lập tức hớn hở nói: "Đội trưởng Tần, anh tới đây nhìn một chút. . . . Cô ta là ai?" Lúc này, anh ta mới chú ý tới Trình Du Nhiên bị người dùng băng ca khiêng tới, vừa nhìn bỗng cảm giác hơi quen mắt.

Tần Tử Duệ hơi cong môi, mang theo cười tà trước sau như một, nói: "Cô ấy là bác sỹ được tôi mời tới."

Là bác sỹ mời tới hay là bác sỹ muốn đi xem? A Nhĩ Kiệt hồ nghi liếc nhìn cánh tay trái của Trình Du Nhiên, sau đó nhủ mảy nói: "Đội trưởng Tần, trước đó chúng ta đã ký hợp đồng, chuyện này nhất định phải tiến hành bí mật, nhưng anh đột nhiên mang tới một cô gái không rõ thân phận, về sau ngộ nhờ

truyền đi thì làm thế nào?"

"Anh coi cô ấy như là người của Binh Đoàn Dong đi, tôi bảo đảm cô ấy sẽ không truyền đi." Tần Tử Duệ cười cười, ngay sau đó dùng giọng điệu công kích: "Cô ấy phải đi theo chúng tôi, nếu như A Nhĩ Kiệt tiên sinh còn không hài lòng, vậy thì mời cao minh khác, bây giờ trái với điều ước thì tôi sẽ bồi thường đủ cho anh."

"Được rồi, nếu đội trưởng Tần bảo đảm, tôi cũng không thể quá không hợp tình người." Chuyện đã như vậy, A Nhĩ Kiệt cũng chỉ có thể bày tỏ đồng ý, chỉ cần có thể tìm được kho báu, những thứ khác đều có thể thương lượng.

"Đội trưởng Tần, anh xem này." A Nhĩ Kiệt chỉ chỉ một góc của tấm bản đồ kho báu trên tay, lại hást cảm về phía mặt đất mới vừa bị đào ra, nói: "Hai nơi này có phải có chút tương tự hay không?"

Tần Tử Duệ cúi đầu nhìn, đồng thời hai người khiêng Trình Du Nhiên cũng vội khiêng băng ca qua để cô nhìn qua, cô tương đối cảm thấy hứng thú đối với bản đồ kho báu, có thể làm cho chuyên gia như A Nhĩ Kiệt cho rằng đó là bản đồ thật hiển nhiên không cho phép bỏ qua, nhưng sau khi xem lại thất vọng, phía trên đều là chữ như gà bới giống như bản đồ hàng hải, nhìn thế nào đều không nhìn ra nét tương tự.

Tần Tử Duyệt nhìn xong, không trả lời A Nhĩ Kiệt, ngược lại nâng khóe miệng lên hướng Trình Du Nhiên hỏi "Như thế nào?"

Quý mới biết như thế nào! Liếc anh ta một cái, Trình Du Nhiên dứt khoát không để ý tới anh ta, quay đầu nhìn chỗ khác, nơi này lại chính là trung tâm của cả đảo nhỏ, bởi vì bốn phía đảo nhỏ thấp ở giữa lại cao, cho nên cũng không có nước đọng.

Thấy Trình Du Nhiên không nói gì, Tần Tử Duệ chỉ cười cười, trả bản đồ kho báu lại nói: "Rất xin lỗi A Nhĩ Kiệt tiên sinh, tôi không có nghiên cứu gì đối với kho báu, chỉ cần anh cảm thấy thích hợp thì tôi sẽ công nhân trực tiếp làm việc, có Binh Đoàn Dong của chúng tôi ở đây, anh hoàn toàn có thể yên tâm về phương diện an toàn."

"Tôi nhìn anh thế nào đều hình như không có hứng thú gì đối với lão già kia?" Tần Tử Duệ sắp xếp thuộc hạ xong, mới vừa đi ra, liền nghe Trình Du Nhiên đột nhiên hỏi.

"Tôi chỉ cảm thấy hứng thú đối với em." Tần Tử Duệ nhếch khóe môi lên cười tà mị, hai mắt trong suốt chỉ nhìn Trình Du Nhiên, quả thật, kể từ ngày có cứu anh ta trở đi, anh ta đã quyết định phải ở bên cạnh bảo vệ cô.

Đẹp đi không nói nữa, Trình Du Nhiên vừa nhắm hai mắt, cô chỉ tùy tiện hỏi, dù sao đã ăn no, không để ý ngủ một giấc ở trên cang.

"Tôi thật sự chỉ cảm thấy hứng thú đối với em" Chưa thành công nâng lên lòng hiếu kỳ của Trình Du Nhiên, Tần Tử Duệ bày ra bộ dáng bị người ta vứt bỏ, ngay sau đó lại nhỏ giọng nói: "Chỉ là A Nhĩ Kiệt này cũng có cái gì không đúng."

Có cái gì không đúng? Trình Du Nhiên nghiêng đầu, nhớ lại hành động vừa rồi của A Nhĩ Kiệt, hình như trừ về mặt ngoài ý muốn nhìn thấy cô ta thì đều vô cùng hợp tình hợp lý: "Sẽ không là anh làm hải tặc quá lâu nên bắt đầu nghĩ thần nghĩ quỷ chứ?"

Tần Tử Duệ cười cười không để ý: "Kho báu của Kidd đến cùng có giá trị lớn bao nhiêu thì em cũng rõ, tại sao anh ta không đi tìm chỗ lớn hơn Binh Đoàn Dong, mà lại cố tình tìm tới tôi?"

Trình Du Nhiên không nói, không trách được anh ta và Lục Tường có thể chịu được Viêm Dạ Tước giày vò trong tay nhiều năm như vậy, tính cảnh giác này thì không phải là người bình thường có thể vượt qua.

"A Nhĩ Kiệt vừa nhìn chính là thương nhân bình thường, ra giá cao tìm Binh Đoàn Dong thành danh đã lâu, lại nói không phải anh ta mới vừa nói, chỉ có người tầm thường như các anh mới có thể giúp anh ta bảo vệ bí mật này à?"

"Anh ta hoàn toàn bình thường, mới khiến tôi hoài nghi." Tần Tử Duệ chỉ huy hai người khiêng băng ca, đem Trình Du Nhiên đặt bên cạnh cái lều kiên cố, "Có lẽ tôi thật đúng là đa nghi, nhưng mà bây giờ có em ở đây thì càng phải cẩn thận hơn."

Đối với cái này, Trình Du Nhiên chỉ có thể làm bộ như không nghe thấy, cô đã là người có chồng, loại chuyện này kiên quyết không nên suy nghĩ.

"Du Nhiên." Từ trong lều trại chui ra, Tần Tử Duệ cẩn thận đưa cho cô một ly cà phê nóng, nói: "Có một vấn đề mà vừa lúc nhìn thấy em tôi đã muốn hỏi em rồi, lúc ở tại Nga thời điểm tôi bắt con trai em, em không hận tôi sao?"

Đào Tường Long đã là chuyện quá khứ, mặc dù anh ta bắt Trình Du Nhiên, nhưng cũng không để cho cô bị vũ nhục, cuối cùng còn nghĩ biện pháp thả cô đi, ở tại Nga lại khác, anh ta không biết bây giờ Trình Du Nhiên nghĩ anh ta thế nào.

"Anh cho là tôi ngu ngốc à, cho dù muốn hận anh cũng phải chờ đến khi tôi an toàn rồi khỏi đây đã." Trình Du Nhiên không nhịn được nói đùa, song cô quả thật chưa từng hận anh ta, có Lục Tường ở đó, Tần Tử Duệ phải kiên quyết phục thù, cho dù anh ta phản đối cũng vô ích.

Thấy cô quả thật không có ý trách tội, Tần Tử Duệ nhấp một hớp cà phê, cười híp mắt nói: "Vậy thì tôi sẽ vĩnh viễn dẫn em ở bên người."

"Anh không thể nghiêm chỉnh hơn một chút à?" Trình Du Nhiên thở dài bất đắc dĩ, sao người này cứ như dính kẹo cao su, dính lên rồi sẽ không rơi xuống vậy, "Tôi thật sự phải mau chóng rời khỏi, đúng rồi, trên người anh có thiết bị truyền tin gì không, tôi muốn hỏi xem Viêm Dạ Tước và Tiểu Nặc thế nào?" Mặc dù cô tin chắc bọn Tiểu Nặc không có việc gì, nhưng gọi điện thoại vẫn tương đối an tâm hơn.

Tần Tử Duệ lắc đầu: "Nơi này căn bản không có bất kỳ tín hiệu gì, muốn truyền tin chỉ có thể dùng ống nói điện thoại." Nói qua đưa điện thoại trên tay cho cô, quả nhiên một chút tín hiệu cũng không có.

"Em cũng không nên lo lắng." Tần Tử Duệ nhún mày cười nói: "Thời điểm em xảy ra chuyện đã là ba ngày trước, mà ngày hôm qua tôi mới tới nơi này, nếu như Viêm Dạ Tước xảy ra chuyện gì, giới hắc đạo đã sớm chấn động dữ dội, sao tôi có thể không biết chứ!"

Trình Du Nhiên suy nghĩ thấy cũng đúng, trong lòng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, tùy ý hỏi: "Sao anh đi theo Lục Tường?"

Nhắc tới Lục Tường, sắc mặt Tần Tử Duệ trầm xuống, chậm rãi nói: "Lục gia là một người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, cho nên lúc đám chúng tôi không hiểu chuyện ông ta đã giết cha mẹ mang theo chúng tôi đi huấn luyện, sau khi sống sót mới có thể trở thành con nuôi của ông ta."

Quả nhiên là từ Viêm bang mà ra, phía sau quả thực là phiên bản huấn luyện trên đảo, chỉ là so với nhà họ Viêm còn ác độc hơn, thậm chí ngay cả cha mẹ con nuôi cũng giết, chỉ là mới vừa rồi Tần Tử Duệ gọi --

"Thắc mắc tại sao ông ta đã giết cha mẹ tôi, tôi còn gọi ông ta là Lục gia à?" Tần Tử Duệ nhìn thấu nghi vấn của Trình Du Nhiên, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Dù sao cũng được ông ta nuôi dưỡng thành người, còn dạy tôi biết rất nhiều thứ, gọi nhiều năm cũng quen rồi, lại nói người chết đã chết rồi, hiện tại ông ta đã chết, không cần thiết tiếp tục dây dưa nữa."

Trình Du Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, cô đột nhiên nghĩ đến Viêm Hạo Thừa, đồng dạng là gương mặt mỉm cười, trong lòng Tần Tử Duệ chứa đựng tha thứ, sau lưng Viêm Hạo Thừa giấu dao kiếm.

Mặc dù xác định địa điểm khai quật, quá trình khai quật cũng không phải là hoàn thành trong ngày một ngày hai, hai người cảm giác tán gẫu chưa được bao lâu thì sắc trời đã tối xuống, nơi này cũng không phải là đảo Viêm Long, trừ mấy đèn pha lẻ tẻ ra thì chung quanh tối đen như mực, kèm theo tiếng thủy triều, gió biển ướt át thổi qua, thời tiết cũng biến thành lạnh lẽo.

Đúng lúc này, giọng nói nhạo báng của Tần Tử Duệ đột nhiên truyền đến: "Du Nhiên, số lượng lều vải không đủ, tối hôm nay sợ là chúng ta lại phải cùng giường chung gối lần nữa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Câu cá phải dùng mồi câu

Tần Tử Duệ mộng tưởng cùng giường chung gối cuối cùng cũng không thực hiện được, anh ta đã không phải là hải tặc tùy tiện dùng súng là có thể bắt cóc được cô, ở trong mắt Trình Du Nhiên, hiện tại anh ta là con cộp con không có răng, cho nên cô không chút khách khí đá ra khỏi lều, chỉ có thể chạy đến chỗ Tần Viễn chen lấn.

Công việc khai quật vẫn tiến hành như cũ, đây cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành một sớm một chiều, hơn nữa Tần Tử Duệ cũng có tư lợi, cho nên vẫn luôn không có ý định đưa Trình Du Nhiên đi trước.

Dưới sự chăm sóc ân cần của Tần Tử Duệ, mấy ngày qua, Trình Du Nhiên không những khôi phục hoàn toàn, thậm chí sức nặng hình như cũng tăng thêm, chuyện không được hoàn mỹ duy nhất chính là thức ăn trên đảo thật sự là quá ít.

"Anh hai, A Nhĩ Kiệt tiên sinh bảo em tối nói với anh một tiếng, lối vào kho báu đã đào ra rồi." Hôm nay, Trình Du Nhiên mới tỉnh lại từ trong giấc ngủ, liền nghe bên ngoài lều có người nói.

Ngay sau đó, giọng nói của Tần Tử Duệ truyền đến: "Tôi biết rồi, chú đi nói với anh ta một tiếng, tôi sẽ đến ngay."

Đây cũng quá giả, tùy tiện rơi xuống hòn đảo là có thể đào ra kho báu? Trình Du Nhiên đang im lặng trợn mắt, Tần Tử Duệ vén lều đi vào, nháy mắt trái với cô, cười nói: "Có hứng thú đi xem với tôi hay không?"

Liếc Tần Tử Duệ một cái, cho tới bây giờ người này cũng không biết lễ phép là gì, cho tới bây giờ trước khi đi vào cũng không biết gõ cửa, may mà cô sớm phòng bị, nếu không đã sớm bị thấy hết, lười biếng ngẩng đầu lên hỏi: "Anh thật sự tin là trên đảo này có kho báu?"

Tần Tử Duệ nhún vai không sao cả: "Đi xem một chút chẳng phải sẽ biết à." Dù thế nào đi nữa bọn họ chỉ là nhân viên vệ sỹ, không đợc ra là được.

"Được rồi, vậy thì đi xem một chút." Trình Du Nhiên đáp lại, có thể tìm được kho báu cũng tốt, tối thiểu có thể mau chóng trở về, cái địa phương tồi tàn này khiến cô ăn không ngon ngủ không yên, cô thật sự không muốn ở lại.

Trải qua mấy ngày khai quật, chỗ được A Nhĩ Kiệt cho rằng là vị trí kho báu đã bị đào ra thành một giếng nước lớn sâu, chung quanh còn chất đầy bùn cát, gương mặt A Nhĩ Kiệt hưng phấn ở một bên chỉ chỉ chỏ chỏ.

"Tàn thân mền" So sánh với mấy ngày trước, A Nhĩ Kiệt gọi rõ ràng thân cận không ít: "Mau đến xem đồ tốt được tôi phát hiện ra."

Thò đầu ra từ sau lưng Tần Tử Duệ, Trình Du Nhiên thấy được đồ tốt của anh ta, sau khi dọn dẹp ra bùn cát ở trên thì là mười mấy đầu lâu.

"Đi theo ký hiệu đầu lâu không có mắt không có tóc" A Nhĩ Kiệt đương nhiên cũng biết đoạn thoại này, ánh mắt nhìn về phía đầu lâu tràn ngập mê say: "Không trách được không có ai biết Tử Vong Cốc ở nơi nào, hòn đảo nhỏ này thường bị nước biển bao phủ, bùn cát sớm đã lấp đầy nơi này rồi, làm sao có thể phát hiện ra những ký hiệu đầu lâu này."

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, những đầu lâu này xem ra quả thật có niên đại, chỉ là cũng không khác gì những thứ lúc trước cô thấy, mặc dù cô cũng không biết không có mắt không có tóc là có ý gì, nhưng hẳn không phải.

Nhưng mà điều này cũng chỉ là phỏng đoán cá nhân, nếu A Nhĩ Kiệt nói là thật, cô cũng sẽ không đánh bại hăng hái của người ta.

"Không chỉ là như vậy" Thu hồi ánh mắt khó dời từ trên đầu lâu, A Nhĩ Kiệt tiếp tục giải thích: "Trải qua mấy ngày khai quật, đã đã thông hồ nước phía dưới, những đầu lâu được vớt lên từ trong nước."

Tần Tử Duệ gật đầu một cái, nhưng mà trên mặt lại không có bao nhiêu mừng rỡ vì nhiệm vụ sắp hoàn thành, thân nhiên nói: "Vậy thì xin chúc mừng A Nhĩ Kiệt tiên sinh thắng lợi trở về trước."

A Nhĩ Kiệt cười ha ha nói: "Chuyện này còn phải đa tạ các anh bảo vệ tốt, chờ lấy được kho báu, tiền thuê nhất định không khiến đội trưởng Tần thất vọng."

Đúng lúc này, người A Nhĩ Kiệt phải đi thăm dò nước vội vã chạy về, so sánh với dụng cụ dò xét bình thường thì nhỏ hơn nhiều, chốt an toàn trên Camera có một đầu ruồi mất kính, mở ra các đồng hồ đo, mười hình ảnh 360 độ xuất hiện đồng thời trên màn hình.

"Đặt nhẹ dụng cụ xuống, chú ý đá chung quanh." A Nhĩ Kiệt nghiêm nhiên giống như là đại tướng quân vung ngón tay tác chiến, mắt nhìn chăm chăm hình ảnh hiện ra trên các đồng hồ đo.

Đối với loại này, các công nhân nhắm hai mắt cũng có thể làm được, quen việc dễ làm nói lỏng dụng cụ, đợi đến khi đạt được vị trí dự tính, một thao tác viên lão luyện ngồi ngay ngắn ở trước bàn, cẩn thận điều khiển dụng cụ chậm rãi hạ xuống.

Ước chừng đi xuống năm mươi, sáu mươi mét, hồ nước trong veo xuất hiện trên màn ảnh.

"Cẩn thận một chút." Lúc này tim A Nhĩ Kiệt giống như là nhảy lên tới cổ họng, mặc dù sớm biết cho dù dùng lực lớn hơn cũng không thể bị nước vào dụng cụ, nhưng vẫn không kìm được nói.

Phản phát một tiếng, trên dụng cụ mang theo âm tần, thiết bị rõ ràng truyền đến tiếng dụng cụ vào nước, tiếp tục chìm xuống một đoạn, thông qua đầu ruồi mất kính quả thật không có phát hiện chung quanh có cái gì có thể chạm được, thao tác viên điều khiển nhấn nút màu đỏ đại biểu tự động tìm kiếm kim loại, tay phải nắm chặt thiết bị điều khiển, đề ngửa có chuyện gì xảy ra.

Bên trong kho báu của hải tặc đương nhiên không thiếu được vàng, dùng dụng cụ dò xét kim loại là thích hợp nhất, nếu không cũng không ai biết hồ này rộng bao nhiêu, muốn tìm được kho báu không khác nào mò kim dưới đáy biển.

Dụng cụ chậm rãi chìm xuống, chung quanh bắt đầu xuất hiện đàn cá, nhưng mà tuyệt đại đa số đều bị đèn pha xua tan ra, các loại cá lớn đã sớm tránh ra, công việc dò xét có thể nói là vô cùng thuận lợi.

Nhìn hình ảnh trên màn ảnh, Trình Du Nhiên đột nhiên nhú mày, không phải A Nhĩ Kiệt nói đầu lâu được vớt lên từ phía dưới nước ư, sao xuống sâu như vậy rồi, cũng còn chưa thấy nửa bóng dáng đầu lâu? Chẳng lẽ chỉ có một chút như vậy, Tử Vong Cốc này cũng quá hữu danh vô thực?

Liếc nhìn về phía Tần Tử Duệ, chỉ thấy anh ta nhàn nhã đứng ở một bên, thỉnh thoảng sẽ quét nhìn trên màn hình, cảm nhận được ánh mắt của Trình Du Nhiên, khóe miệng giương lên hướng cô cười tà.

Mặc kệ, dù thế nào đi nữa anh ta mới là chủ nhân Binh Đoàn Dong, có anh ta ở đây sẽ không xảy ra nguy hiểm gì, dĩ nhiên là quý đôn, Trình Du Nhiên hung ác trợn mắt nhìn anh ta một cái, sau đó đem mắt quay lại trên màn ảnh, cho dù xem chiếu bóng, dù sao cũng tốt hơn nhìn ánh mắt tà ác của Tần Tử Duệ.

Lại qua rất nhiều loại, mảng rong hiện trên màn ảnh, có lẽ đã đến đáy hồ, chỉ là số lượng rong thật sự quá nhiều, tiếp tục đi về phía trước tuyệt đối sẽ bị quần quanh, thao tác viên đề xuống một cái nút lần nữa, vốn là dụng cụ vuông đột nhiên biến hóa ra hai lưỡi dao giống nhau cánh tay, cánh tay huy động chặt đứt toàn bộ rong ngăn cản phía trước.

Thanh trừ chướng ngại trước mặt, từng chỗ đi qua đột nhiên xuất hiện ở trên màn ảnh.

"Chính là chỗ này, mau qua đó." A Nhĩ Kiệt đột nhiên lên tiếng dọa đám người sợ hết hồn, may mà thao tác viên đã quen, vững vàng khống chế dụng cụ tới gần, sau đó ngừng lại phía trước vị trí kia.

Cửa động ước chừng cao cỡ một người xuất hiện trên màn ảnh, chỉ là người có kho báu hình như sợ bị cá tôm của quấy rầy kho báu của ông ta, cửa động bị phong lại, cho dù dùng dụng cụ là lưỡi dao cũng không thể mở ra.

"Đội trưởng Tần, phía dưới phải nhờ vào anh." Mặt A Nhĩ Kiệt kỳ vọng nhìn về phía Tần Tử Duệ: "Tôi cũng cần anh với thuộc hạ của anh dẫn người cùng các công nhân đi xuống, đục mở cửa động, thuận tiện lấy kho báu bên trong ra."

"Bây giờ A Nhĩ Kiệt tiên sinh nắm chắc phần thắng rồi." Tần Tử Duệ cười cười, quay đầu nhìn Trình Du Nhiên hỏi: "Em có muốn đi xuống vui đùa một chút hay không?"

"Không đi, kiên quyết không đi." Đùa gì thế, cô vốn gặp nước liền chìm, mấy ngày trước còn bị uống nước biển, vào lúc này còn đi xuống thì đầu có vấn đề!

"Em đã không đi, tôi cũng sẽ không đi." Tần Tử Duệ giống như là đặc biệt lưu lại vì Trình Du Nhiên, nói Tần Viễn bên cạnh: "Mang một nửa anh em đi xuống, chú ý an toàn." Nói xong, vỗ vỗ trên bờ vai anh ta.

Tần Viễn đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó gật đầu, nói với thuộc hạ: "Lập tức đi thay quần áo với tôi."

"Đội trưởng Tần không tự mình xuống à?" Thấy Tần Tử Duệ sắp xếp thế này, A Nhĩ Kiệt hình như có chút không yên lòng, hơi lo lắng hỏi, phía trên khẳng định cần người lưu lại canh giới, chỉ là anh ta không nghĩ đến Tần Tử Duệ lại không tự mình dẫn đội.

"Yên tâm đi, anh em của tôi cũng như tôi, nếu như bọn họ không làm được, tôi đi xuống cũng vô dụng." Tần Tử Duệ nhún mày, gương mặt kiên định, sau hỏi ngược lại: "Ngược lại A Nhĩ Kiệt tiên sinh, anh không cần đi xuống kiểm tra số lượng kho báu à?"

A Nhĩ Kiệt hiếm khi hài hước nói: "Có trợ thủ của tôi đi xuống là được, tôi sợ lập tức nhìn thấy quá nhiều kho báu, trái tim không chịu nổi, vẫn nên ở phía trên thì tốt hơn."

Rất nhanh, đám người Tần Viễn đã mặc đồ lặn thật đầy vào, trên tay nắm các loại vũ khí không thấm nước đi tới, cùng những đám người cầm A Nhĩ Kiệt phải tới cầm công cụ trong tay, từng người tuột xuống theo dây thừng.

Thấy tất cả mọi người đã đi xuống, trong lúc lơ đãng, A Nhĩ Kiệt ấn xuống một cái nút trên mặt nhẫn bên tay trái.

Trên mặt biển cách đó hơn một trăm hải lý, năm chiếc tàu chiến chỉnh tề dừng sát ở nơi đó, tựa như đã ngừng ở đó một lúc lâu, chỉ huy tàu chiến ở trên boong thuyền, một người đàn ông mặc quân trang toàn thân nước da trắng đang nhìn nhả câu cá.

Lúc này, một người đàn ông dáng dấp tương tự anh ta bước nhanh tới, còn chưa đi đến bên cạnh đã bắt mạch, giận dữ nói: "Anh cá, còn phải chờ tới lúc nào nữa, nếu là em sẽ trực tiếp xông tới, chúng ta có năm chiếc tàu chiến, đối phương có một chiếc, trực tiếp diệt bọn họ còn không dễ ư."

Người câu cá kia cũng không động, cũng dùng tiếng Anh tiêu chuẩn khắc ra từ trong miệng anh ta: "Chú thì biết cái gì, câu cá không dùng mồi câu thì làm sao có thể câu? Mặc dù số lượng hải tặc không nhiều, nhưng mọi người đều là cao thủ, hơn nữa đi theo Lục Tường nhiều năm, bản lĩnh trốn chạy học mười biết mười, Viêm Dạ Tước không lợi hại à? Không phải còn mất hơn sáu năm mụn quân đội Nga mới giết chết Lục Tường, nhưng cũng để bọn Tần Tử Duệ trốn thoát."

"Nhưng chúng ta cũng không thể cứ chờ xem?"

Người nọ khẽ mỉm cười, ôn hòa nhã nhặn nói: "Yên tâm đi, tôi đoán chừng cũng sắp rồi, tiểu thư tốn nhiều công sức thiết kế cái bẫy tốt như vậy, bọn họ còn có thể chạy thoát? **điễnđàn❖ lê❖ quýđôn**. Còn nữa, tôi phải nhắc nhở chú, nhất định phải bắt sống Tần Tử Duệ, tiểu thư giữ lại anh ta còn trọng dụng, làm hỏng chuyện thì tự chú biết kết quả."

Vừa nghe thấy tiểu thư ra lệnh, người bên cạnh nhất thời ngẩn ra, anh ta đã biết thủ đoạn của tiểu thư, kể từ sau không bao giờ dám gặp lần thứ hai, chỉ có thể im lặng đứng ở một bên không lên tiếng.

Đúng lúc này, chỉ nghe người đàn ông câu cá cười ha ha nói: "Mắc câu!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Dùng tính mạng bảo vệ cô

"Dean tiên sinh, A Nhĩ Kiệt tiên sinh báo tin hiệu lại, ý bảo chúng ta có thể bắt đầu hành động." Cá lớn vừa mới lên móc, một người đàn ông cũng mặc quân trang tiến tới bẩm báo.

"Tôi biết rồi." Người được gọi là Dean buông cần câu, khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm phân phó: "Truyền lệnh tất cả tàu chiến bố trí hết tốc độ tiến về phía trước, đi đến địa điểm đã được chỉ định, không có tôi ra lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào hành động thiếu suy nghĩ."

Người nọ ứng tiếng, xoay người đi truyền mệnh lệnh, Dean lại quay đầu hướng người em duy nhất bên cạnh anh ta, nói: "Ban, chú cũng đi xuống chuẩn bị, nhiệm vụ lần này của chú là bắt sống Tần Từ Duệ."

"Dạ, anh cả." Vừa nghe anh cả giao công lao lớn nhất cho mình, trong lòng cảm động, hai anh em đều thuộc gia tộc La Nhĩ Đức cùng họ nhưng khác chí, năng lực của bản thân không tồi, nhưng ở nơi này huyết thống cao hơn tất cả trong gia tộc, bọn họ thủy chung không thể tiến vào bộ phận nòng cốt. Nhưng mà lần này tiểu thư bố trí vẫn cò, vì thành lập thế lực thân tín của bản thân, anh ta dĩ nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này.

Nhìn em trai vui mừng hơn hờ đi xa, Dean thở dài, cũng không biết chuyện này là tốt cho cậu ta hay hại cậu ta.

Cho tới nay nước Anh đều là uy tín lâu năm đế quốc hàng hải, mặc dù hiện tại hơi xuống dốc, vẫn là một trong những bá chủ trên biển cao cấp nhất trên thế giới, gia tộc La Nhĩ Đức đứng đầu nước Anh, ở phương diện trên biển đương nhiên có quyền thao túng tương đối.

Theo chỉ huy tàu chiến, bốn chiếc tàu chiến khác lấy hình chữ V gạt ra hai bên, tiếng động cơ ầm ầm rẽ sóng, phương hướng đi rõ ràng là đảo không tên mà Trình Du Nhiên ở.

Rên hải đảo không tên, đám người Tần Viễn đã đi xuống gần một giờ, nhưng thủy chung không thấy xuất hiện trên màn ảnh đo, điều này làm cho A Nhĩ Kiệt trở nên gấp gáp, không ngừng chỉ huy thao tác viên di chuyển ống kính ở khắp mọi nơi, cũng không biết làm như thế nào, đáy hồ không thấy bóng dáng như cũ.

Tần Từ Duệ nghiêng người dựa vào trên cây to, nhếch khóe miệng hỏi: "A Nhĩ Kiệt tiên sinh đang tìm người của anh?"

A Nhĩ Kiệt gật đầu theo bản năng, trong giây lát ý thức được có chút không đúng, trong lòng nhất thời cả kinh, chẳng lẽ anh ta đã phát hiện ra cái gì?

Cười gượng hai tiếng mới che dấu luồng cuống vừa nãy, bày ra bộ dáng nóng nảy nói: "Đúng vậy, mắt thấy kho báu sắp đến tay, lúc mấu chốt lại không thấy bọn họ xuất hiện, chắc do tôi quá nóng lòng, tôi tin tưởng người của Tần tiên sinh."

"Thật sao?" Tần Từ Duệ nói ý vị sâu xa nói: "Người của tôi thì anh yên tâm, nhưng người của anh thì tôi không thể nào yên tâm, có lẽ bọn họ vĩnh viễn đều sẽ không xuất hiện trên màn hình cũng không biết chừng."

"Tần tiên sinh nói lời này là có ý gì, chẳng lẽ đáy hồ này còn có cá mập thú dữ sao?"

"Anh tốt nhất không nên lộn xộn, nếu không tôi không phải dám cam đoan đàn sẽ bay ra ngoài." A Nhĩ Kiệt vừa muốn đưa tay phải về phía ngang lưng, súng lục của Tần Từ Duệ đã chỉ ở trước mắt anh ta, cùng lúc đó, một nửa thuốc hạ còn dư lại cũng đồng thời lấy vũ khí ra, bao vây đám người A Nhĩ Kiệt ở trong.

"Không phải Tần tiên sinh đang nói đùa chứ, chẳng lẽ cũng muốn chia một chén súp hay sao?" A Nhĩ Kiệt còn ôm hi vọng Tần Từ Duệ chưa phát hiện ra, cố trấn tĩnh hỏi: "Nếu như Tần tiên sinh cảm thấy tiền thuê không đủ thì chúng ta còn có thể bàn lại."

"Sợ rằng chúng tôi cũng không còn mạng mà xài đâu nhỉ?" Tần Từ Duệ cười lạnh, dùng dao hợp kim bỏ một máy khai quật trong đó, kèm theo tiếng dụng cụ bể tan tành, vài vũ khí rớt ra từ bên trong.

"Trang bị cũng không tệ lắm." Nhặt một thanh Desert Eagle đưa cho Trình Du Nhiên, Tần Từ Duệ tiếp tục nói: "Các anh đã muốn đối phó tôi, chẳng lẽ anh không biết trước kia tôi làm gì ư?"

Một hải tặc, bình thường đều phải lấy thân phận người bình thường xuất hiện, cho nên có nghiên cứu rất tinh tế đối với việc cất giấu vũ khí, A Nhĩ Kiệt thể nhưng sai người cất vũ khí ở bên trong dụng cụ, không bị bọn họ phát hiện mới là lạ.

A Nhĩ Kiệt trầm mặc trong lòng mình tại sao tàu chiến còn chưa tới, nhưng mà trên mặt lại là dáng vẻ kinh ngạc: "Tôi nghĩ Tần tiên sinh có chút hiểu lầm, những người này chỉ do tôi tốn tiền mướn tới, cũng không biết bọn họ có mưu đồ gì." Chỉ cần có thể trì hoãn nửa giờ, anh ta không ngại khiến đám người làm chết thay.

Bóp một tiếng, Tần Từ Duệ đánh vào trên cánh tay A Nhĩ Kiệt, nhất thời truyền đến một tiếng hét thảm, máu tươi đỏ sẫm theo cánh tay nhỏ xuống đầu lâu, có vẻ cực kỳ quý dị.

"Tôi không thích quanh co lòng vòng." Tần Từ Duệ cười tà, "Lao sư động chúng như thế, tôi lại rất muốn biết sau lưng anh là thần thánh phương nào? Dĩ nhiên, anh cũng có thể không nói, nếu anh có đầy đủ dũng khí." Thủ đoạn hải tặc bức cung cái gì cần có đều có, anh ta không tin có người có thể chịu được.

"Tao thật đúng là xem thường mày rồi." Đã bị vạch trần, A Nhĩ Kiệt cũng không cần thiết che giấu nữa, mặt dữ tợn nhìn Tần Từ Duệ, mới vừa rồi còn gào thảm đảo mắt đã bị giọng ác độc thay thế: "Cho dù mày có thể phát hiện thì thế nào, mỗi ngày ben trong nước mày uống đều bị tao hạ thuốc độc, muốn sống, tốt nhất nên thức thối một chút."

Vốn còn muốn dùng người dưới giếng uy hiếp, chỉ là nhìn dáng vẻ Tần Từ Duệ không sao cả, hiển nhiên đã sớm có sắp xếp, chỉ có thể nói trước thủ đoạn cuối cùng bảo vệ tính mạng, may mà anh ta vì giành nhiều công lao hơn, trừ hoàn toàn làm theo sắp xếp của tiểu thư ra, còn dùng một chút thuốc có thể làm người ta yếu mềm trộn lẫn vào trong nước ngọt.

"Thật bất hạnh khi phải nói cho anh biết, anh thật sự là quá xui xẻo." Một giọng nói lười biếng truyền đến từ một bên: "Cả Thái Bình Dương có bao nhiêu

cái đảo anh không chọn lại cố tình chọn cái đảo tôi rơi trúng."

Tần Tử Duệ cười tà mị nói: "Đám hạ độc ở trước mặt Vua y, sự can đảm của anh thật đúng là rất lớn."

Ngày đầu tiên Tần Tử Duệ cứu Trình Du Nhiên, cô đã phát hiện trong nước có vấn đề, chỉ là cô cũng không để lộ ra, len lén nói với anh ta một lần, sau đó vội trộm tìm kiếm một vài thứ ở trên đảo có thể tạm thời áp chế độc tính, mặc dù là tạm thời, nhưng kiên trì mười ngày nửa tháng tuyệt đối không thành vấn đề.

"Vua y? Cô là Trình Du Nhiên?" Con mắt A Nhĩ Kiệt đột nhiên mở to, cô lại là đối tượng đầu tiên tiểu thư muốn tìm trong mệnh lệnh, không trách được lần đầu tiên nhìn thấy cô đã cảm thấy quen thuộc, đáng hận là lần đầu tiên gặp mặt Trình Du Nhiên thực sự quá nhếch nhác, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không có nhận ra.

Trình Du Nhiên cười nhạt: "Xem ra còn gặp phải bạn cũ." Danh Vua y coi như vang dội ở hắc đảo, tên Trình Du Nhiên cũng bởi vì có người có ý truyền ra ngoài, nhưng có thể liên hệ hai người này với nhau, hiển nhiên phải hiểu cô tương đối kỹ.

Có mắt không trông! Sắc mặt A Nhĩ Kiệt như tro tàn, sớm biết là cô, anh ta thà tự tay trực tiếp hủy bỏ hành động này của mình, tác dụng của Trình Du Nhiên cũng không phải Tần Tử Duệ có thể so sánh.

"Nói đi." Tần Tử Duệ cười cười, đem họng súng chuyển qua một cánh tay khác của A Nhĩ Kiệt: "Anh có thể tiếp tục chống đối, trong súng của tôi còn bảy phát đạn."

"Mày thật độc ác--" A Nhĩ Kiệt liên tiếp oán độc nhìn anh ta, còn chưa kịp mở miệng nói tiếp, một cánh tay khác cũng bị bắn thủng, nhìn Trình Du Nhiên lắc đầu, nếu như hải tặc không ác độc vậy còn gọi gì là hải tặc?

"Anh còn sáu cơ hội." Tần Tử Duệ tự nhiên thổi một hơi trên đầu súng, trên mặt tràn đầy hài hước.

A Nhĩ Kiệt bình thường vẫn ẩn thân phía sau màn của gia tộc La Nhĩ Đức, vì tìm một mặt lạ hoặc mới chọn anh ta, căn bản chưa từng trải qua tình huống như vậy, hai phát xuống rồi cuộc không chịu nổi, run giọng nói: "Xin đừng nổ súng, tôi nói." Mồ hôi lăn vào máu chảy xuôi xuống mặt đất, đau đến mức bắp thịt trên mặt anh ta vận vẹo.

"Sớm nói không phải xong rồi sao." Tần Tử Duệ thu hồi khẩu súng về bên hông, đi tới ngồi xuống bên cạnh Trình Du Nhiên, rất hứng thú nhìn về phía A Nhĩ Kiệt, mặc dù Lục gia có vô số kẻ thù, nhưng trước đây không lâu đã bị Viêm Dạ Tước truyền ra tin tức giết chết hết, sẽ không có bao nhiêu người có ý đồ với bọn họ mới đúng, lần này chẳng những có thể nhanh chóng tìm tới bọn họ, còn có thể dùng số lượng lớn như thế, hiển nhiên không chỉ đơn giản là vì báo thù.

Tuyến phòng bị trong lòng bị phá vỡ, A Nhĩ Kiệt cũng không tiếp tục giấu giếm nữa, gian nan tựa vào bụi cây nói, ๐๓๓๓-๓๓๓-๓๓๓๓: "Là tiểu thư Angela của gia tộc La Nhĩ Đức."

Là cô ta? Trình Du Nhiên nhú nhú mày, trước kia nhìn thấy người phụ nữ này đã cảm thấy cô ta không tầm thường, không nghĩ tới nhanh như vậy đã biểu hiện năng lực của cô ta rồi.

Nghe được đối phương là gia tộc La Nhĩ Đức, Tần Tử Duệ rõ ràng sững sờ, trong ấn tượng, bọn họ hẳn không xuống tay đối với gia tộc này mới đúng, cho dù đã từng cướp hàng hóa của bọn họ, cũng không thể động can qua lớn như vậy?

Lần này A Nhĩ Kiệt đang hoảng, tiếp tục nói: "Tiểu thư biết các anh có ân oán với nhà họ Viêm, muốn bắt anh làm quà tặng cho Viêm Dạ Tước."

Thì ra là như vậy, Tần Tử Duệ gật đầu, nếu là như vậy thì giải thích rõ rồi, anh ta cũng biết chuyện đàm hời hai nhà.

Cô gái này quả nhiên đáng sợ, thế nhưng trực tiếp nhắm vào cô xuống tay! Trình Du Nhiên bên cạnh rất nhanh nghĩ thông suốt mục đích thực sự của Angela khi làm như thế, trong lòng may mắn thì phát hiện sớm, lấy tính tình cô ta, chắc chắn sẽ không để Viêm Dạ Tước làm gì Tần Tử Duệ, Tần Tử Duệ được thả đi còn dễ nói, nếu quả thật bị Viêm Dạ Tước giết đi, trong lòng cô nhất định sẽ có khúc mắc, nếu như xuất hiện tình huống tương tự, khó bảo đảm cô sẽ không giống trước vẫn không thừa nhận Tiểu Nặc là con trai Viêm Dạ Tước chủ động rời khỏi Viêm Dạ Tước.

Đủ âm trầm, đủ hiểm! Rất tốt rất tốt, Trình Du Nhiên nhếch khóe miệng, nếu Angela đưa cho cô một món lễ lớn như vậy, cô cũng phải suy nghĩ xem đáp lễ thế nào mới tốt.

Đúng lúc này, ông nói điện thoại trên người Tần Tử Duệ đột nhiên vang lên, là thuộc hạ ở lại canh giữ tàu chiến truyền tới, ๐๓๓๓๓๓ ๐๓๓๓๓๓: "Anh hai, phía trước có một tàu chiến lái tới hướng ta."

Cùng lúc đó, ba phương hướng khác cũng đồng thời truyền đến tin tức, bất đồng duy nhất là, bên vách núi cách bọn họ gần nhất có tới hai chiếc.

Sắc mặt Tần Tử Duệ nhất thời âm trầm hơn, một đối năm, ngay vào lúc bọn họ không có chuẩn bị, phản thắng cực kỳ mong manh, hơn nữa nếu muốn bắt sống anh ta, khẳng định làm tốt kế hoạch phòng ngừa chạy trốn, lần này quả thật gay go, anh ta có thể không suy tính sống chết của mình, thậm chí không suy tính đến anh em của anh ta, nhưng anh ta không thể để Trình Du Nhiên gặp phải nguy hiểm, anh ta muốn dùng tính mạng của anh ta bảo vệ cô!

Suy nghĩ một chút, Tần Tử Duệ chuyển sang A Nhĩ Kiệt nói: "Tôi có thể đi với các anh, nhưng các anh phải bỏ qua cho những người khác."

Chương 113: Quan chỉ huy Trình Du Nhiên

Tần Tử Duệ rất ít khi thua trong tay kẻ khác, cho dù mấy lần giao chiến với Viêm Dạ Tước, dù cho ở vào thế bất lợi, anh ta cũng đều có thể toàn thân mà lui. Anh ta và Viêm Dạ Tước bá đạo có cách xử lý khác nhau, luôn luôn chọn phương án hành động có lợi nhất, chỉ cần tình huống không đúng, anh ta không ngại bị người ta nói thành chạy trốn, nhưng lần này rõ ràng không giống với trước đây.

Angela thiết kế cái bẫy này hoàn toàn là con đường chết, Tần Tử Duệ không cần đoán cũng biết, chỉ sợ ngay cả vệ tinh duy nhất của gia tộc La Nhĩ Đức cũng chỉ hướng bọn họ, dựa vào tàu chiến lấy một chọi năm, quả thật không khác gì chịu chết. Nếu như không có Trình Du Nhiên, anh ta có lẽ sẽ may mắn trốn thoát, cho dù có tự tin trăm phần trăm, hiện tại anh ta cũng sẽ không làm như vậy.

Vì vậy, anh ta làm ra lựa chọn an toàn nhất, chỉ có như vậy mới có thể bảo đảm an toàn cho Trình Du Nhiên, lại nói chỉ là bị bắt, chỉ cần anh muốn thoát, cũng không phải không có cách nào.

"Mục đích của các anh cũng chỉ vì bắt được tôi, chỉ mong gia tộc các anh có thể đồng ý bỏ qua cho những người khác, tôi có thể đi một chuyến với các anh." Tần Tử Duệ cũng không ngốc, A Nhĩ Kiệt chẳng qua chỉ truyền lời, lần này phải chờ người quân sự gia tộc La Nhĩ Đức đồng ý, hơn nữa nhất định phải để đám người Trình Du Nhiên an toàn rồi đi.

A Nhĩ Kiệt không ngờ anh ta lại vẫn có thể thoát chết, mới vừa nghe thuộc hạ của Tần Tử Duệ hồi báo, anh ta còn tưởng rằng anh ta sẽ phải chết không thể nghi ngờ, vừa định nói chuyện, liền nghe giọng nói truyền đến từ hồ được đào ra trước đó: "Anh hai, anh đang đùa sao?" Bởi vì mặc đồ lặn đồng thời lại đang ở bên trong, giọng nói có chút ồm ồm.

Trước kia mọi người là hải tặc tinh anh, đồng thời dưới tình huống đối phương hoàn toàn không có phòng bị tự nhiên không có thương vong gì, tiện tay ném đồ lặn trên đầu xuống, Tần Viễn hơi tức giận nói: "Anh hai coi chúng em là cái gì, trơ mắt nhìn anh đi chịu chết?"

Tần Tử Duệ nhếch khóe miệng, tựa như muốn chịu chết không phải là anh, mỉm cười nói: "Chính bởi vì coi chú là anh em, mới giao nhiệm vụ chăm sóc các anh em cho chú."

Mặc dù nói là các anh em, ánh mắt của anh ta lại vô tình liếc về phía Trình Du Nhiên, tiếp tục nói: "Chú nên biết, đây là phương thức xử lý tốt nhất."

Ở cùng anh hai lâu như vậy, Tần Viễn cũng biết anh hai nói thật, nhưng vô luận thế nào anh ta cũng không thể để cho anh hai rơi vào miệng cọp, nhất định còn có biện pháp khác.

"Chỉ cần Tần tiên sinh có thể đi với tôi một chuyến, gia tộc La Nhĩ chúng tôi Đức nhất định đồng ý yêu cầu của Tần tiên sinh." Mắt thấy có hi vọng sống sót, A Nhĩ Kiệt lập tức nói lời hứa suông, anh ta cũng mặc kệ có thể thực hiện được hay không, chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng, anh ta sẽ không quan tâm đến chuyện nhỏ này.

Không đúng, chờ an toàn còn phải báo cáo với gia tộc chuyện Trình Du Nhiên ở trên đảo, đó chính là hai công lao lớn, đến lúc đó dù Dean là người phụ trách lần này, cũng sẽ không thể so với anh ta.

Đang lảng lảng ảo tưởng, bỗng một tiếng, một viên đạn đột nhiên xuất hiện ở ngực anh ta, ở bên trong ánh mắt anh ta là khiếp sợ, ý thức dần dần mơ hồ, rất nhanh lặn vào trong vùng tăm tối.

Tần Viễn trừng mắt nhìn, không thể không thừa nhận, đây đúng là biện pháp nhanh gọn.

Bắn xong bị lực chấn động làm cánh tay hơi tê, Trình Du Nhiên bất mãn nói: "Lực đàn hồi của súng này ghê gớm thật." Trước kia Viêm Dạ Tước cho cô dùng súng có lẽ không có lực lớn như vậy, mới vừa rồi thiếu chút nữa khiến cô vứt khẩu súng trên mặt đất.

Tần Tử Duệ nhủ nhủ mảy, có chút bất đắc dĩ hỏi: "Sao em trực tiếp bắn chết anh ta?" A Nhĩ Kiệt có chết hay không, đối với Tần Tử Duệ mà nói sẽ không có ảnh hưởng lớn, nhưng nếu như có anh ta làm trung gian, có thể sẽ dễ dàng hơn chút.

Trình Du Nhiên cũng không nói rõ ràng, mà cười nói: "Angela bắt anh cũng không chỉ vì lấy lòng nhà họ Viêm."

Tần Tử Duệ cũng nhanh nhạy, vừa bắt đầu không nghĩ tới phương diện kia, hiện tại Trình Du Nhiên nhắc tới, lập tức hiểu được, mặt cười ranh mãnh: "Vậy tôi có phải nên tự chui đầu vào lưới hay không?"

"Tùy anh." Trình Du Nhiên tức giận trợn mắt, hiện tại đã là lúc nào rồi, tên khốn kiếp này vẫn còn đùa kiểu này.

"Tôi nói thật." Tần Tử Duệ nhủ mảy nói, diễn*đàn*le*quý*đôn: "Hiện tại tình cảnh của chúng tôi quả thật không tốt chút nào, cứng đối cứng trên căn bản sẽ không có phần thắng, nơi đây lại là biển rộng mênh mông, cho dù muốn chạy cũng không chạy được, dù sao đã tháo gở xong chuyện cẩu nhóc

của em, không bằng --"

Tần Tử Duệ còn chưa nói dứt lời, Trình Du Nhiên bấu môi cắt ngang: "Anh từng là tướng giỏi nhất của Lục Tường, chẳng lẽ cứ thế bỏ qua?"

"Đúng vậy đó, anh hai, Trình tiểu thư nói đúng." Tần Viễn chẳng mấy khi ủng hộ Trình Du Nhiên một lần.

"Không phải vấn đề buông tha hay không buông tha." Tần Tử Duệ khẽ mỉm cười, dù là trong lúc lo lắng, nụ cười kia cũng tràn đầy tà khí: "Cô gái Angela này tuyệt không đơn giản, chuyện đã được bố trí, chúng ta không đo được."

Tần Tử Duệ đột nhiên nghĩ tới điều gì, trong cười tràn đầy quỷ dị: "Bằng không em tới chỉ huy?"

"Tôi theo." Trình Du Nhiên cũng nổi lên tính bướng bỉnh, cô không tin mình sẽ thua ở trong tay người phụ nữ Angela kia, hung ác trợn mắt nhìn Tần Tử Duệ một cái: "Chỉ sợ thuộc hạ của anh không nghe tôi."

Vỗ tay bốp bốp, mặt Tần Tử Duệ nghiêm túc nói: "Mọi người hãy nghe đây, bắt đầu từ bây giờ, tất cả mọi người phải nghe theo sắp xếp của Trình tiểu thư, nếu không đừng trách Tần Tử Duệ tôi trở mặt vô tình!"

Bọn lính đánh thuê nhất thời ngẩn ra, đầu óc anh hai có phải có vấn đề rồi không, dễ dàng giao tính mạng của tất cả mọi người vào trong tay cô gái này?

Tần Viễn há miệng muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, nếu anh hai nói như vậy, nhất định là có lý do.

Đùa gì thế, bảo cô chỉ huy? Nếu cô có thể chỉ huy, cũng sẽ không bị người khác cầm súng uy hiếp! Cô chỉ là một bác sỹ, nếu như chỉ huy giải phẫu, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể hoàn thành, nhưng bây giờ là chiến tranh, bảo cô một tay chỉ huy, thua thiệt thế mà Tần Tử Duệ cũng nghĩ ra được!

Tần Tử Duệ không đợi cô cự tuyệt, mặt cười tà nói: "Thế nào, không dám, cảm thấy mình căn bản kém hơn Angela, hay là sợ thua cô ta?"

"Anh không phải khích tôi." Nếu anh ta đã không sợ, cô cần gì phải sợ, Trình Du Nhiên không vui nói: "Trước tiên gọi mọi người trên tàu chiến xuống."

"Không thành vấn đề." Tần Tử Duệ đồng ý, lập tức phát ra lệnh đối với người trên tàu chiến, thật sự khiến Tần Viễn nhìn trợn mắt há mồm, len lén liếc Trình Du Nhiên một cái, chẳng lẽ cô thật sự có biện pháp gì hay sao?

Mọi người thương lượng, đồng thời năm chiếc tàu chiến cũng đã vào vị trí, rồi rít ngừng lại ở nơi cách đảo nhỏ không xa, chỉ huy tàu chiến dựa vào bên trên vách dốc của đảo nhỏ.

Nhìn công lao cơ hồ dễ như trở bàn tay, Ban gần như muốn hưng phấn kêu lên, đè nén hưng phấn hỏi: "Anh cả, bước kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?"

Sắc mặt Dean bình tĩnh: "Để cho bọn họ phát hiện chúng ta rồi nói." Theo ước định khi trước thì A Nhĩ Kiệt sẽ phải phát tín hiệu mới đứng, hiện tại không có, hiển nhiên đã bị người đoán được.

Kèm theo tiếng xé gió vèo vèo, mười mấy hỏa tiễn từ bốn phương tám hướng đồng thời rơi vào trên tàu chiến của Binh Đoàn Dong HT, tiếng nổ thật to nhất thời khiến tàu chiến chia năm xẻ bảy, không lâu sau trực tiếp chìm xuống.

Thật sự là kẻ sách của cô ư? Trừ Tần Tử Duệ ra, tất cả những người khác đều giật mình nhìn Trình Du Nhiên, đặc biệt là mấy người mới từ trên thuyền xuống, mặt càng thêm kích động nhìn về phía cô, không ngờ cô chẳng những y thuật cao minh, ở phương diện này cũng có thiên phú cao như vậy, thật không hổ là cô gái được anh hai nhìn trúng, nghĩ vậy, mọi người đem ánh mắt khâm phục chuyển hướng Tần Tử Duệ.

Chỉ là nếu như bây giờ có ai có thể nhìn thấu suy nghĩ của Trình Du Nhiên thì chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy, bởi vì vừa rồi cô làm như vậy đơn thuần chỉ vì thí nghiệm xem Tần Tử Duệ có dễ dùng hay không, không thể nghĩ được cô mèo mù vớ cá rán.

Đánh chìm tàu chiến, Dean hơi nheo mắt, trầm giọng hướng thuộc hạ bên cạnh: "Kêu gọi đầu hàng."

Người nọ sớm chuẩn bị tốt thiết bị phóng thanh, lập tức giơ lên hướng trên đảo nhỏ quát: "Tần Tử Duệ, bây giờ anh đã bị chúng tôi bao vây, tàu chiến cũng đã chìm vào đáy biển, nếu như không muốn nhìn thấy từng anh em của anh chết ở trước mặt anh, tốt nhất lập tức ra ngoài."

Nếu như lời này vang lên trước khi Trình Du Nhiên động thủ, vì bảo vệ Tần Tử Duệ thật đúng là sẽ đứng ra, nhưng mà bây giờ, anh ta chỉ lấy mắt nhìn về phía Trình Du Nhiên.

Còn tới? Trình Du Nhiên hận đến răng cũng ngứa, liếc nhìn mấy tên thuộc hạ của A Nhĩ Kiệt bị khống chế trên đất, ý tưởng nhất thời lóe lên trong đầu: "Buộc mấy tên này vào vị trí dễ thấy nhất, để người bên ngoài không dám trực tiếp nổ súng."

Mới vừa rồi đã cho thấy năng lực của Trình Du Nhiên, lại nói hiện tại anh hai rõ ràng muốn cô tới chỉ huy, cũng không chờ chỉ thị của anh hai, khoảng hai ba người áp tải đi ra ngoài.

Chỉ huy trên tàu chiến, thấy Tần Tử Duệ không có phản ứng gì, Dean cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, kêu em trai nhao nhao muốn thủ: "Phía dưới phải trông chờ vào chú, xông lên, bắt sống Tần Tử Duệ."

Ban đã sớm đợi không được, quát to một tiếng: "Theo tôi lên." Mang theo thuộc hạ rôi rít ngồi lên xe thủy bộ, vọt tới bờ biển.

Hai lần ra mệnh lệnh xong, trong đầu Trình Du Nhiên nhất thời trở nên rối tung, hiện tại cô có chút hối hận vì ở cùng Viêm Dạ Tước thời gian dài như vậy cũng không học được một chút, làm cho hiện tại tay chân luống cuống.

Đúng lúc này, một Bình Dong chạy nhanh tới nói: "Anh hai, Trình tiểu thư, kẻ địch đã muốn xông lên."

Bình đến tướng chặn, điểm này Trình Du Nhiên còn biết, vội nói với Tần Viễn: "Lập tức mang mọi người đi phòng thủ, chúng ta chiếm giữ địa thế thuận lợi, hơn nữa đối phương một lòng muốn bắt Tần Tử Duệ, không thể nào giết người, các anh chỉ cần không để cho bọn họ xông lại là được."

Tần Tử Duệ gật đầu, những bố trí này so với bản thân ngày trước cũng không sai biệt lắm, nếu như là lời của anh ta, kế tiếp nhất định là sẽ phá vòng vây, chỉ là không biết Trình Du Nhiên sẽ cho kinh ngạc gì.

Phái Tần Viễn đi, Trình Du Nhiên giống như tìm được trạng thái lúc làm giải phẫu cho người ta, cúi đầu suy tư một hồi, đột nhiên kéo Tần Tử Duệ nói ๓điền-đàn-lê-๓quý-đôn: "Đi trước dò xét tình hình kẻ địch rồi nói."

Đảo nhỏ có ba phương hướng, mười mấy chiếc xe thủy bộ đã xông lên bờ cát, đám người Tần Viễn đã mai phục tốt triển khai giao chiến kịch liệt, tàu chiến bốn phía cũng đồng thời đem hòng pháo nhắm ngay đảo nhỏ, để ngừa có phát sinh ngoài ý muốn.

Trình Du Nhiên và Tần Tử Duệ nằm bên vách núi duy nhất không có động tĩnh, lẳng lặng nhìn về phía chỉ huy tàu chiến, đột nhiên, Trình Du Nhiên chỉ vào người đàn ông trung niên có gương mặt nhân nhả trên tàu chiến nói: "Hắn ta có phải là người phụ trách lần này không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Tôi được

Tiếng súng dữ dội vang lên ở trên biển rộng mênh mông, khiến đảo nhỏ có rất ít người đặt chân nhất thời trở nên náo nhiệt, chim bay trong rừng lúc nào thì gặp mặt trận chiến này, đông nghẹt giống như mây đen bay ra từ trên đảo, chạy tán đi khắp nơi.

Ban cũng không nóng lòng xung phong, theo lệnh của anh cả, những hải tặc này đã là vật trong ao của bọn họ, nếu như ép quá gấp ngược lại sẽ khiến họ rơi vào đường cùng phản kích trở lại, cho nên dùng xe thủy bộ bảo mọi người làm gì chắc nấy.

Tuy vậy, người hai phe cũng đều thương vong không nhỏ, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương, đó là những người xui xẻo bị Trình Du Nhiên sai người cột vào trên cây to, hiển nhiên lúc này người hai bên đều sẽ không quan tâm xem bọn họ sống chết hay khi gió gi.

Bên trên vách dốc, vì phòng ngừa bị phát hiện, hai người gần như dán chặt vào một nơi, Trình Du Nhiên tức giận nhủ chặt mày hướng Tần Tử Duệ, chỉ là Tần Tử Duệ căn bản không ăn cô, bày ra dáng vẻ vô tội nhún vai, sau đó chỉ chỉ phía dưới, để cho cô đầy bụng hỏa cũng không có chỗ phát tiết.

Chẳng qua là vào lúc cô nhìn thấy người trung niên được bảo vệ ở trong đó thì trong đầu chợt lóe lên ý tưởng, dùng cùi chỏ đụng Tần Tử Duệ một cái, nhỏ giọng hỏi: "Hắn ta có phải là người phụ trách lần này không?"

Tần Tử Duệ đã sớm chú ý tới người nọ, nghe Trình Du Nhiên hỏi thì lắc đầu cười nói: "Cho dù hắn cũng vô dụng, tôi chỉ có cơ hội nổ súng một lần, dưới sự bảo vệ của nhiều người như vậy rất khó trúng mục tiêu, hơn nữa nói không chừng trúng mục tiêu sẽ càng thêm hồng bét." Giết người phụ trách, khó bảo đảm lệnh bắt sống trước đó có thể biến thành giết chết hay không.

Trình Du Nhiên trừng mắt: "Tôi không hỏi anh có thể đánh trúng bên trong hay không, tôi chỉ muốn biết hắn ta có phải là người phụ trách lần này hay không?" Cô không yên tâm chính là nếu người này là mồi nhử, biện pháp cô nghĩ đến sẽ không dùng được.

"Muốn biết thân phận của hắn cũng không phải là vô cùng đơn giản à." Tần Tử Duệ cười tà, thông qua ống nói nói điện thoại với Tần Viễn: "Cho bọn họ ném thử một chút lợi hại."

"Yes Sir." Tần Viễn đã sớm bị tên lừa thử dò xét tính công kích làm cho ghen, nghe anh hai ra lệnh lập tức nghiêng đầu hướng thuộc hạ hô: "Các anh em, anh hai bảo chúng ta hãy cho bọn họ ném thử một chút lợi hại, tất cả hãy nhanh nhẹn cho tôi, nhưng đừng làm mất người HT." Mặc dù đã không còn là hải tặc, giọng Tần Viễn vẫn đầy khí phách thô phi như cũ.

"Anh ba yên tâm, người nào sợ người đó chính là cái này." Mấy thuộc hạ đồng thời đưa tay chộp một cái, làm tư thế con rùa đen, Tần Viễn cười mắng, lập tức bảo bọn họ đi xuống chuẩn bị.

Rất nhanh, mới vừa rồi mỗi người kia đều vác một cây Rocket Launcher đen nhánh, tìm mấy cây đại thụ duy nhất trên đảo nhanh chóng bò lên, từ trên cao nhìn xuống quân địch, tán cây rậm rạp áp xuống vừa lúc che giấu sự hiện hữu của bọn họ.

Gỡ Rocket Launcher đeo sau lưng xuống, thuận thực lắp ráp xong tên lửa gác ở trên bả vai, xuyên qua kính nhắm tìm kiếm mục tiêu của mình.

Ban đang hưng phấn vì sắp bắt được Tần Tử Duệ sau đó sẽ được tiến vào trong gia tộc La Nhĩ Đức, đột nhiên có cảm giác bị dẫm phải, tóc gáy toàn thân đột nhiên dựng lên, không chút nghĩ ngợi nhảy xuống xe thủy bộ, đồng thời mở miệng hét lớn: "Tất cả xuống xe."

Đùng đoàng--

Tiếng nổ kịch liệt liên tiếp, trực tiếp lấn át giọng của anh ta, những người khác trên xe căn bản còn chưa hiểu ra chuyện gì, lại càng không nói đến những người bên cạnh, chỉ trong nháy mắt, mấy chiếc xe thủy bộ đồng thời trở thành mục tiêu của đạn tên lửa, mạnh mẽ khí thể tiêu diệt kẻ địch đồng thời khiến xe thủy bộ bay lên trời cao.

"Khôn kiếp, không phải A Nhĩ Kiệt nói trên tay bọn họ không có vũ khí lợi hại sao?" Ban ra sức đá mắng ở trên bờ cát.

Động tác này vừa lúc bị một người lính đánh thuê vẫn còn ở trên cây phát hiện, trực tiếp xoay súng sang, đáng tiếc đạn chỉ đánh tới bờ cát bên cạnh anh ta, thời điểm Binh Dong mới vừa nhắm trúng anh ta, anh ta cũng đã ý thức được tính nguy hiểm, nhanh chóng lộn đến một chiếc xe thủy bộ đổ bên cạnh, sau đó được thuộc hạ chạy tới tiếp ứng trở về.

Ở trước mặt thuộc hạ bị lộn đến mức mặt xám mày tro, Ban nhất thời nổi trận lôi đình, cười lạnh: "Vẫn còn muốn vui đùa với bọn mày một lát, bọn mày đã tự mình tìm chết, cũng không thể trách tao."

Nói xong, trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ: "Điều chỉnh tầm bắn của đại bác trên thuyền, để cho bọn hải tặc dốt nát này mở mang kiến thức, gia tộc La Nhĩ Đức chúng ta phải chiến thắng."

Theo lệnh của Ban, trừ chỉ huy tàu chiến và chiếc tàu chiến bên cạnh ra, trên ba chiếc tàu chiến còn lại có mười hai đại bác đồng thời khai hỏa, tiếng nổ thật to trực tiếp chấn động cả hòn đảo nhỏ đựng đưa, mấy Binh Dong chưa kịp tránh thoát trực tiếp bị nổ chia năm xẻ bảy, trong đó bao gồm một đạn tên lửa của Binh Dong.

Trình Du Nhiên nhú nhú mày nhìn về phía Tần Tử Duệ, về phương diện chỉ huy tham chiến cô biết anh ta mạnh hơn mình nhiều lắm, chuyện vừa rồi khiến cô có chút nhìn không ra, nhưng cô tin tưởng Tần Tử Duệ không phải ngu đến mức nhắc nhở đối phương dùng đại bác.

Đúng lúc này, Tần Tử Duệ đột nhiên nói ,diễn☆đ●ànle☆q●ủyđ●ôn: "Truyền lệnh xuống, không cho phép bất luận kẻ nào sử dụng đại bác nữa, đổi sang xe thủy bộ áp chế đối phương ở trên đảo, người kháng lệnh xử trí theo gia quy."

"Anh nói cái gì?" Trình Du Nhiên thấy anh ta nói điên khùng ra một câu như vậy, nghi ngờ hỏi.

"Tôi thuật lại." Tần Tử Duệ cười cười, tiếp tục nói: "Câu tôi vừa nói chính là của người trung niên ra lệnh, hẳn ta đúng là người phụ trách bên đối phương, đây là muốn cùng chúng ta hao tổn trong cuộc chiến, cho đến lúc chúng ta tự sụp đổ mới thôi."

"Xem ra người đó cũng là một tướng tài" Trình Du Nhiên gật đầu, ngay sau đó nhếch khóe miệng nói: "Đáng tiếc hẳn dùng tàu chiến sai chỗ rồi."

"Không phải em muốn sai người trực tiếp nhảy xuống chứ?" Tần Tử Duệ nhếch miệng: "Cái chuyện cười này một chút cũng không buồn cười." Độ cao hơn 10m, dù là bản thân anh ta cũng không cách nào bảo đảm an toàn, huống chi là người khác? Hơn nữa càng không thể sử dụng quần áo bay xuống, nếu không chỉ có thể làm bia trước mặt mọi người.

"Người khác dĩ nhiên không thể, nhưng tôi có thể." Trình Du Nhiên cười tự tin: "Lập tức tìm người cướp một chiếc xe thủy bộ tới đây."

"Em điên rồi!" Mặt Tần Tử Duệ biến sắc, anh ta quả thật từng thấy kỹ thuật lái xe của Trình Du Nhiên, chỉ là muốn từ trên nơi này xông thẳng xuống dưới, hơn nữa còn phải nhanh chóng bắt sống người phụ trách của đối phương, khó khăn tương đối lớn, không cẩn thận sẽ tự chui đầu vào lưới.

"Hiện tại tôi quyết định." Trình Du Nhiên cười cười, phương diện khác cô không dám nói khoác, chỉ là nói đến chơi xe, cô tự nhận tuyệt không kém cao thủ đua xe khác, mặc dù lái xe thủy bộ có thể sẽ không thuận tay, nhưng phải chấp nhận.

"Được rồi, em đã cố ý làm như vậy, tôi cũng điên cuồng với em một lần." Tần Tử Duệ nhú mày, suy nghĩ cái chủ ý này cũng không phải là không được, hơn nữa ngộ nhỡ có sự cố bất ngờ nào, có thể chết ở trước mặt cô hình như cũng không tồi.

Rất nhanh, một chiếc xe thủy bộ gần như không có tổn thương gì được Tần Viễn mang tới, bởi vì trong kế hoạch kế tiếp, Tần Viễn cũng phải diễn vai nhân vật rất quan trọng.

Trên bờ biển, Ban còn chưa đánh nghiến, lại bị anh cả phái người tới ngăn trở, nhìn đảo nhỏ đã bị pháo của anh ta làm cho hoang tàn khắp nơi, mặc dù Ban vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, lại chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh, trừ sắp xếp mấy người ở lại canh giữ ra, mang theo người còn dư lại lên xe thủy bộ và thuyền bé.

Đúng lúc này, một thuộc hạ vội vã chạy tới nói: "Không xong rồi, bây giờ đối phương đang dồn toàn lực tiến công phía Tây, nhìn tình hình như muốn phá vòng vây từ hướng đó."

Ban trầm ngâm chốc lát, ngay sau đó cười ha ha nói: "Giương đông kích tây, kẻ sách vụng về như vậy cũng dám dùng ở trước mặt tôi, nói cho người ở ba hướng, không nên bị hành động của bọn họ làm cho ngờ ngác, chúng ta chỉ cần thận trọng, đưa áp chế tất cả bọn họ ở trên hải đảo, mặc cho bọn họ dùng thủ đoạn gì cũng không thể chạy được." Mặc dù anh ta làm việc lỗ mãng, nhưng cũng nhìn ra được tình thế trước mắt, coi như đối phương có thể lao ra vòng vây của anh ta, tối đa cũng chỉ chìm ở trên biển rộng mà thôi.

Ban vừa phát ra lệnh mới, ở chỗ anh ta lập tức có tên lửa bay tới, súng máy không ngừng phụt ra lửa, đồng thời còn có xe thủy bộ của bọn họ mới vừa rồi bị thất lạc ở trên đảo bỗng vọt ra, cơ hồ giống như đức ý nghĩ vừa rồi của anh ta, hiển nhiên nếu như vừa này anh ta đi tiếp viện phía Tây, nói không chừng những người này thật sự có thể giành lại tàu chiến, chỉ là đáng tiếc --

Ban cười khinh bỉ, lạnh lùng ra lệnh: "Tất cả xe và tàu chiến xếp thành một hàng, không để bọn chúng có bất kỳ cơ hội nào."

Hai bên đồng thời khai hỏa, Trình Du Nhiên và Tần Tử Duệ đã ngồi vào xe thủy bộ, động tác hai nơi cũng chỉ là dùng hỏa lực để hấp dẫn, sát chiêu thực sự vẫn còn ở chỗ bọn cô!

Một tiếng ồ ồ, tiếng động cơ kêu to, xe thủy bộ đột nhiên chạy ra ngoài mười mấy mét, thiếu chút nữa đụng vào cây to bên cạnh.

Tần Tử Duệ có chút không xác định, hỏi: "Rốt cuộc em có thể lái vật này hay không?" Hiện tại anh ta mới nhớ tới, hình như cô gái trước mắt này có tật xấu say tàu, bất quá lời nói của Trình Du Nhiên khiến cho anh ta có loại kích động muốn lập tức nhảy xuống xe.

"Vật này không quá giống xe hơi bình thường, anh chờ tôi nghiên cứu một chút."

Cũng may, không tốn quá nhiều thời gian, Trình Du Nhiên cuối cùng cũng hiểu vật này, mấy bộ phận điều khiển quan trọng cũng không có biến hóa gì, chỉ là bởi vì muốn lái ở trên nước cho nên ở phương diện thao tác sẽ có chút khác biệt, tựa như mới vừa rồi, cô vốn muốn làm động tác vẩy đuôi trôi đi, ai biết lại trực tiếp vọt ra ngoài.

Sau mấy lần cọ sát, Trình Du Nhiên cảm giác khá khá, nhắc mắt kính ở trên mặt: "Tôi muốn xông ra ngoài."

Nói xong, xe thủy bộ đột nhiên tăng tốc, xông thẳng hướng vị trí đã sớm ấn định, lúc muốn xông ra vách đá, trong giây lát Trình Du Nhiên vẩy đuôi, xe kéo lê hơn nửa hình quạt, nhưng không thực sự chuyển, mà đuôi xe đằng sau lên trước, hiện lên đường vòng cung rồi rơi xuống.

"Cẩn thận, phía trên có người." tiếng ồ ồ từ trên ồ ồ. Vào lúc xe lao ra, người bảo vệ Dean phía dưới cũng đã phát hiện, lập tức vây anh ta vào giữa, đồng thời nhanh chóng móc súng lục ra nhắm hướng không trung nổ súng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một quả lớn chừng quả trứng gà bay xuống từ trên xe, mang theo âm thanh xì xì như dẫn thuốc nổ.

"Không được, là thuốc nổ --" Vừa dứt lời, vật kia đã rơi vào dưới chân mọi người, hiện tại chạy trốn đã không kịp, mấy thuốc hạ có kinh nghiệm lập tức nhào tới, áp ngã Dean xuống mặt đất, một tiếng ầm vang, một luồng sương trắng nổ tung ở giữa mọi người.

Cùng lúc đó, Trình Du Nhiên điều khiển xe, rơi xuống cực nhanh, quán tính không lồ chỉ kém mấy bước sẽ phải đụng vào họng pháo trên tàu chiến --

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Quy định của đảo Tường Long

Chỉ huy trên tàu chiến, Dean được thuốc hạ dùng thân thể bảo vệ, nhứ chặt mày nhìn về phía xe thủy bộ lao xuống từ trên bầu trời, anh ta hoàn toàn không nghĩ ra đối phương muốn làm gì, chẳng lẽ bọn họ thật sự định ngọc nát đá tan, nhưng nếu vậy thì tại sao ngay cả người cùng xe đều rơi xuống, hãy nói với tác phong xử lý của Tần Tử Duệ nếu không đến đường cùng tuyệt đối sẽ không làm chuyện này hay sao?

Không đúng, trong giây lát, Dean dời mắt lên trên mặt đối phương, kính bảo hộ đen như mực che hơn nửa gương mặt hai người, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm xấu, vừa này ném xuống căn bản không phải thuốc nổ, mà đạn mù quá giống thuốc nổ --

Đáng tiếc, bây giờ nghĩ đến cũng vô dụng, theo kịp nổ cháy hết, khói trắng lan tỏa ra chung quanh, trong nháy mắt tất cả thuốc hạ bên cạnh hoàn toàn biến thành người mù, lúc này cũng không có ai dám nổ súng, chỉ có thể dùng hết khả năng bảo hộ anh ta ở giữa.

Ở độ cao mười mấy mét, đối với dân chơi xe mà nói cũng không nề hà gì, khó có được khi nắm giữ chính xác điểm rơi để hạ xuống, hơn nữa còn phải bảo đảm bất cứ lúc nào xe cũng có đủ khả năng để chạy, dù sao, đối phương không thể cho cô thời giờ đó.

Xe rơi xuống cực nhanh, chỉ lát nữa là sẽ rơi xuống đất, sau đó sẽ dựa vào quán tính đặt mông đụng vào họng pháo trên tàu chiến, cho dù không chết khẳng định cũng phải trọng thương, Tần Tử Duệ cười cười, đánh lên cũng không tính là thất bại, nghĩ tới sẽ phải cời dây nịt an toàn cho Trình Du Nhiên, bất luận thế nào cũng phải nghĩ biện pháp đem cô tiến vào trong biển, sống hay chết cũng phải xem vận mệnh của cô nữa.

"Đừng động." Tiện tay đem đẩy cánh tay anh ta ra, mắt Trình Du Nhiên nhìn thẳng về phía sau, đưa chân giẫm ở trên chân ga, bánh xe đã ngừng chuyển động đột nhiên bắt đầu xoay tròn nhanh, trong ồ ồ xe phun ra một làn khói mù màu xám trắng, dĩ nhiên là do đột nhiên gia tốc tạo thành.

"Hiện tại cũng không phải là tôi muốn đối địch với các anh." Lắc lắc ngón trỏ ở trước mặt Dean, Trình Du Nhiên cười lạnh: "Là tiểu thư nhà các anh tự mình tìm chết, chẳng oán được ai."

Dean còn muốn nói chuyện, đột nhiên bị tiếng lửa pháo vang lên chấn động, pháo đạn không lồ phun ra từ trong hòng pháo, cấp tốc rơi hướng ba chiếc tàu chiến khác, đồng thời tên lửa gào thét trên bầu trời, ngư lôi trong nước chạy như bay, chung quanh đảo độc lập nhất thời đề cao âm thanh gấp mười lần.

Trên đảo nhỏ, Ban đang thận trọng dẫn toàn bộ người lên đảo tìm kiếm, sau khi lên đảo, trừ tử thi thì không phát hiện gì hết, điều này làm cho trong lòng anh ta càng thêm cẩn thận, tốc độ tiến lên chậm hơn rất nhiều, nhưng cho đến khi người ở ba đường hội hợp, cũng không nhìn thấy nửa bóng người, trong lòng nhất thời dâng lên một dự cảm xấu.

Ánh mắt nhìn về phía vách đá duy nhất không có tìm kiếm, Ban vung tay lên ra lệnh: "Tăng tốc độ lên trước tìm tòi, tất cả kẻ phản kháng đều giết không tha."

Vừa dứt lời, từng luồng ánh sáng bay qua phía trên đảo nhỏ, ngay sau đó âm thanh như sấm truyền đến từ phía sau.

"Chuyện gì xảy ra?" Ban trực tiếp bị tình huống thành linh này chấn động đến luống cuống, một thuộc hạ thân thủ nhanh nhẹn lập tức quăng súng xuống, ôm đại thụ bên cạnh leo lên, ngay sau đó anh ta thấy được chuyện không muốn nhìn thấy nhất.

Anh ta thấy tàu chiến đã dấy lên hỏa hoạn, từng tên lửa và pháo đạn thỉnh thoảng nổ vang ở phía trên, đã bắt đầu nghiêng về phía tàu chiến chỉ huy, hiển nhiên đã bị ngư lôi làm nổ tung khoang thuyền.

"Tàu chiến. Tàu chiến bị đánh chìm rồi."

"Không thể nào!" Ban lớn tiếng quát, bây giờ anh ta tâm loạn như ma, không có cách nào tiếp nhận cục diện không có sơ sẩy sẽ biến thành như vậy, hơn nữa nhìn phương hướng kia rõ ràng cho thấy nơi bắn ra là từ tàu chiến chỉ huy, người mình đánh người mình, điều này, làm sao có thể?

"Lập tức chạy tới vách đá bên kia." Trong lúc cuống quýt, Ban lại làm ra mệnh lệnh sai lầm, nếu như bây giờ bảo mọi người trở về, mặc dù ba chiếc tàu chiến đã không cách nào cứu vãn, nhưng ít ra có thể cứu một tàu chiến, hơn nữa số người bên mình chiếm ưu thế, dựa vào tàu chiến có thể đọ sức với họ, không được cũng có thể dùng cách chạy trốn chết, nhưng bây giờ mất đi cơ hội trở mình cuối cùng.

Ba chiếc tàu chiến đã trống không, đối với đám Tàn Viên hiển nhiên là dễ dàng, một lát sau, ba chiếc tàu chiến chậm rãi chìm vào trong nước, sau đó triển khai càn quét đối với thuyền bé và xe thủy bộ, nơi ngọn lửa đi qua, tất cả mọi thứ đều bị nổ chia năm xẻ bảy.

"Hết rồi!" Bên trên vách đá rồi, Ban trở mắt nhìn lửa đạn tung tóe, hai đầu gối mềm nhũn té quỵ xuống đất, giờ khắc này, tất cả vinh dự đem anh ta đi, lưu lại chỉ còn si nhục sâu sắc.

Bên dưới vách núi, nhìn Ban tâm như tro tàn, Dean thở dài thật sâu, giống như lập tức già đi rất nhiều, anh ta vẫn không để cho em trai một mình đắm đuối một phía, chính sợ có một ngày sẽ biến thành như vậy, vậy mà bất luận anh ta che chở thế nào, chung quy lại ngày nay vẫn tới.

Thở ra một hơi, mặt Dean nghiêm nghị ngẩng đầu nói: "Trình tiểu thư, bất luận cô xử trí tôi như thế nào, tôi cũng không còn gì để nói, nhưng tôi xin cô có thể bỏ qua cho em trai tôi, nó chỉ là phụng mệnh làm việc, giết nó rồi đối với cô cũng không có một chút tác dụng nào."

So với nhà họ Viêm ăn thịt người, tình cảm anh em này quả thật vô cùng hiếm thấy, nhưng không can hệ gì đến Trình Du Nhiên cô, nếu như không phải là lần này liều lĩnh đánh cược, sợ rằng kẻ chết chính là cô.

Suy nghĩ một chút, Trình Du Nhiên nhếch miệng lên cười gian: "Yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì bọn họ, về phần bọn họ có thể còn sống trở về hay không, cũng chỉ có thể xem chủ của các anh thôi." Nói xong không thêm đề ý tới Dean, cô biết, với tính tình của Angela, những người này nhất định sẽ chịu đối đãi khô sở hơn so với chết, chỉ là cô cũng không phải là người tốt, để cho bọn họ chó cắn chó, nói không chừng còn có thể lợi dụng một chút, đã kích Angela đấy.

Tìm được đường sống từ trong chỗ chết, tất cả trên dưới Binh Đoàn Dong HT đều vui sướng, lúc này, liền nghe Tàn Từ Duệ háng giọng nói: "Mọi người còn nhớ hay không, quy định của đảo Tường Long chúng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Tin nhắn điện thoại

Năm chiếc tàu chiến, ở trên Thái Bình Dương cũng tuyệt đối có một sức mạnh không nhỏ, Tàn Từ Duệ đối phó với có một tàu chiến duy nhất hơn nữa vậy ở trên đảo hoang, hoàn toàn có thể nói là dễ như trở bàn tay, cho nên hành động lần này gia tộc La Nhĩ Đức cũng không có sắp xếp bất kỳ quân cứu viện nào, nhưng lần sắp xếp không sơ hở này lại xảy ra những điều ngoài ý muốn.

Ba chiếc tàu chiến bị đánh chìm, hai chiếc bị cướp, đoàn thủy thủ chết nghiêm trọng, dù La Nhĩ Đức bá chủ trên biển, tổn thất lớn lần này cũng có chút không chịu nổi.

Lặng lặng nghe thuộc hạ hồi báo, vẻ mặt Angela không thay đổi, chỉ có ngón tay ngọc không nén được đập ở trên ghế sofa, hai mắt màu xanh nhạt tùy ý quét một vòng ở trên người thuộc hạ, mang theo khí thế nữ hoàng như có như không.

"Tôi biết rồi." Nhướng đôi mi lên, Angela thần nhiên nói: "Tạm thời ngưng hẳn hành động đối với Tần Từ Duệ, thuận tiện gửi tin cho Viêm bang, nói là Trình Du Nhiên ở chung một chỗ với Tần Từ Duệ."

Không hổ là tiểu thư, dù là thua cũng có thể khiến Trình Du Nhiên bị thiệt thòi lớn, thuộc hạ sùng bái liếc nhìn tiểu thư, lập tức cúi đầu hỏi: "Mấy người trên hải đảo sẽ xử trí như thế nào?"

"Gia tộc không cần phế vật." Lạnh lùng nói một câu, lập tức ban tử hình cho đám người kia, bất luận trước kia bọn họ vì gia tộc lập được bao nhiêu công lao, nhưng từ hôm nay trở đi, bọn họ đã không thể dùng, người vụng về, người hậu đậu, đều sẽ bị gia tộc vứt bỏ.

Nếu như Tần Viễn ở chỗ này, nhất định sẽ bị sức phán đoán chuẩn xác của Trình Du Nhiên làm cho kinh động lẫn nữa, năng lực cô tuyệt đối không thua Angela, đáng tiếc bản nhân thật sự quá lười, căn bản không phát triển theo phương diện này.

Trên Thái Bình Dương, hai chiếc tàu chiến gạt ra gọn sóng, chậm rãi từ xa lái tới, trải qua thời gian chiến đấu khá dài, mặc dù mọi người cũng đã mệt mỏi không chịu nổi, nhưng trên mặt mỗi người đều treo nụ cười hưng phấn, từ cổ chí kim chiến đấu lấy ít thắng nhiều chỗ nào cũng có, nhưng tự mình trải nghiệm vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa còn thoát ra từ trong cạm bẫy được sắp xếp kín đáo.

So sánh với bọn họ, sắc mặt Trình Du Nhiên lại trắng bệch hơn, bởi vì tật xấu say tàu của cô lại tái phát. Đúng lúc này, Tần Từ Duệ hắng giọng nói: "Mọi người yên lặng một chút, tôi có lời muốn nói."

Vừa dứt lời, chung quanh hò hét loạn lên lập tức trở nên an tĩnh, trên một tàu chiến khác, mọi người cũng đều tụ tập ở bên cạnh thiết bị điện tử truyền tin, cũng khẩn cấp muốn biết anh hai muốn nói cái gì.

Coi như hải lòng đối với phản ứng của thuộc hạ, Tần Từ Duệ gật đầu, tiếp tục nói: "Mọi người còn nhớ hay không, quy định của đảo Tường Long chúng ta?"

Cho dù là hải tặc, đều là ân oán rõ ràng, tựa như Lục Tường, thời điểm ở đảo Tường Long nhận định Trình Du Nhiên là người của Viêm Dạ Tước, nhưng bởi vì đã từng cứu tính mạng của anh ta, anh ta cũng chỉ có thể giải quyết bằng cách giao cô cho Kim Vạn, nếu không một trăm Trình Du Nhiên cũng không cách nào còn sống ra đảo Tường Long.

Chỉ là chuyện hôm nay, lại có quan hệ gì đến quy định của đảo Tường Long? Mọi người không hiểu ý, chỉ đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía anh hai, hi vọng anh ta có thể nói rõ.

Nghiêng đầu liếc nhìn Trình Du Nhiên, Tần Từ Duệ nhếch khóe miệng, lộ ra bộ dáng tươi cười tà mị: "Ôn cứu mạng, ơn đồng tái tạo, hôm nay Trình Du Nhiên đã cứu tính mạng của tất cả mọi người, không phải chúng ta nên bày tỏ một chút gì sao?"

"Anh hai, anh nói đi, cho dù liều mạng điều này, cũng phải giúp Trình tiểu thư làm được!"

"A Khôi nói đúng, mặc dù thực lực của chúng ta đã không lớn bằng lúc trước, nhưng cũng không phải thứ hèn nhát, Trình tiểu thư nói một câu, vào trong nước sẽ đi vào trong nước, vào trong lửa sẽ đi vào trong lửa, tuyệt chẳng sợ hãi!"

"Không tệ, anh hai, anh cứ nói thẳng!"

Trình Du Nhiên đang còn mơ mơ màng màng, nghe bọn họ hỗn loạn hình như còn nhắc tới mình, cau mày mở mắt, muốn xem xem bọn họ lại đang giờ trò quỷ gì.

Lúc này, Tần Từ Duệ cười một cái nói: "Trình Du Nhiên xuất thân danh môn, tiền tài dĩ nhiên sẽ không để vào mắt, chỉ là vị trí người chủ quan Binh Đoàn Dong chúng ta treo lơ lửng thời gian dài như vậy, cũng nên tìm người ngồi rồi đúng không?"

Trình Du Nhiên còn chưa hiểu anh ta đang nói gì, sắc mặt người phía dưới đều đại biến, vì kỷ niệm Lục gia, thời điểm thành lập Binh Đoàn Dong HT, Tần Từ Duệ vẫn tự cho mình là anh hai, Tần Viễn phía dưới vẫn là em ba, vị trí lão đại vẫn để không, hiện tại anh ta đột nhiên nhắc đến, chẳng lẽ muốn để cho cô ngồi lên vị trí lão đại này, nhưng không phải cô là người của Viêm Dạ Tước sao?

Những người khác không dám nói, Tần Viễn lại không kiêng kị gì, trực tiếp mở miệng hỏi: "Anh hai, cô ấy đã cứu chúng ta, quả thật không sai, nhưng cũng không nhất thiết phải dùng phương thức này chứ, lại nói cô ấy và chúng ta căn bản cũng không phải cùng một đường --"

"Hiện tại chúng ta là Binh Đoàn Dong, lấy tiền tài của người ta, giúp người ta tiêu tai*, cùng Vua y chợ đen thu tiền làm việc khác nhau ở chỗ nào?" Tần Từ Duệ không đợi anh ta nói xong, không vui cắt đứt lời anh ta, hướng về phía anh ta trầm giọng nói: "Vậy thì Tần Viễn, cậu đã sớm quên quy định của chúng ta, không muốn thi hành?"

*tiêu tai: giải trí, giảm mối nguy.

"Anh hai, anh biết em không có ý này." Tần Viễn nhăn mặt nói: "Chỉ cần anh hai nói, em đều ủng hộ."

"Các anh đang nói cái gì, có phải nên để cho người trong cuộc là tôi hiểu rõ trước rồi nói tiếp hay không?" Trình Du Nhiên cố nén cơn buồn nôn, kích động nhẹ giọng hỏi, bàn nặng cảm thấy không phải chuyện gì tốt.

"Không có gì, em đã cứu cả Binh Đoàn Dong chúng tôi, chúng tôi không gì báo đáp, cho nên chỉ có thể báo mình cho em." Tần Tử Duệ nhú lông mày, mặt đỏ ửng cười nói.

"Anh nói cái gì?" Vuốt vuốt lỗ tai, Trình Du Nhiên xác định bọn họ không có vấn đề, mới quay đầu nhìn về phía Tần Tử Duệ hỏi: "Đầu anh không bị đung chứ?" Sau khi hỏi xong cảm thấy lời này sao quen vậy, suy nghĩ một chút mới nhớ ra, hình như cô cũng đã hỏi Viêm Dạ Tước lời tương tự.

"Hiện tại tôi rất tỉnh táo." Gương mặt Tần Tử Duệ mỉm cười: "Không tin em có thể hỏi bọn họ, quy định đảo Tường Long chúng tôi, em đã cứu chúng tôi, phải tiếp nhận quyền báo ơn của chúng tôi."

"Nhưng bây giờ các anh đã không phải là hải tặc, hơn nữa nếu như không phải là bởi vì tôi, các anh cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm như vậy."

Tần Tử Duệ lắc đầu: "Ăn oán giữa chúng tôi và Viêm bang đã là từ lâu, cho dù không có em, vẫn sẽ có hôm nay." Anh ngược lại nói lời thật, cô gái giống như Angela, Trình Du Nhiên không tồn tại, cũng nhất định sẽ bắt bọn họ để giành công.

Đây không phải là bắt đắc dĩ ư, Trình Du Nhiên cũng không muốn khiến mình mệt mỏi thêm, tiếp tục lấy cớ: "Nhưng tôi không biết quản lý thế nào, anh không sợ tôi sẽ đùa giỡn các anh à?"

"Lúc trước chỉ huy chiến đấu trận chiến đã nói rõ năng lực của em, sẽ không ai hoài nghi điểm này." Đối với Trình Du Nhiên phản bác, Tần Tử Duệ sớm có chuẩn bị.

Trình Du Nhiên bừng tỉnh hiểu ra, không trách được lúc ấy anh ta nhất định đem quyền chỉ huy ném cho mình, thì ra là đã sớm tính toán tốt rồi, chỉ là anh ta kiên trì muốn mình ngồi lên vị trí kia rồi cuộc là vì cái gì, rõ ràng không thể nào là muốn hãm hại mình, chẳng lẽ là muốn hòa hảo cùng Viêm Dạ Tước?

Nghĩ cũng không nghĩ ra, Trình Du Nhiên không vui nói: "Được rồi, chỉ cần anh không sợ tôi đem các anh đưa cho Viêm Dạ Tước là được." Lại nói hình như làm lão đại cũng không tồi, ít nhất sẽ không dễ dàng bị người bắt đi giống như trước, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là những cậu em này phải nghe lời.

"Sẽ không." Tần Tử Duệ cười tự tin, cứ như vậy, dấu cho không thể lấy được cô, anh ta cũng có thể danh chính ngôn thuận bảo vệ cô, dù sao bất luận là nhà họ Viêm, hay Angela, bây giờ uy hiếp đối với cô quá lớn.

Đàn độn u mê ngồi lên vị trí lão đại Binh Đoàn Dong HT, chỉ là Tần Tử Duệ cũng không phải thường chăm sóc cô, bình thường Binh Đoàn Dong vẫn do anh ta trông coi, chỉ cần cô không đồng ý cũng sẽ không nói với bên ngoài, điều này làm cho Trình Du Nhiên bình thường lười biếng cũng cảm thấy anh chàng này vô cùng giỏi, cô thích nhất kiểu ông chủ hất tay chỉ đạo.

Quan mới nhậm chức, Trình Du Nhiên đem chủ ý đánh tới trên người Angela, mặc dù cô không muốn nhúng tay vào Binh Đoàn Dong, nhưng bị người hãm hại, thế nào cũng phải đòi lại, nếu không thì rất xin lỗi chính cô.

Nghĩ vậy, Trình Du Nhiên đưa mắt nhìn về phía Dean bị giam, kể từ ngày để Ban ở lại trên đảo hoang, anh ta luôn có bộ dạng nhắm mắt chờ chết, thu phục đương nhiên không có khả năng, giữ một người của gia tộc La Nhĩ Đức ở bên người quả thật là ngại mạng mình dài, làm sao lợi dụng anh ta để có giá trị cao nhất đây?

Gọi hai anh em Tần Tử Duệ vào, đây cũng là lần đầu tiên Binh Đoàn Dong HT hội nghị, thật may là ít người, không cần như Viêm Lệnh Thiên hỏi ý kiến từng người.

Bởi vì lúc trước Tần Viễn hoài nghi Trình Du Nhiên, vào lúc này là người đầu tiên nhảy ra giải quyết khó khăn cho cô, nhếch nhếch miệng nói: "Chuyện này còn không đơn giản, ném hãn xuống biển làm mồi cho cá, bên La Nhĩ Đức, chúng ta trực tiếp phái người đánh một trận là được, dám hãm hại chúng ta!"

Tần Tử Duệ lắc đầu: "Hiện tại không thể so với trước kia, bây giờ chúng ta chỉ còn lại ba mươi lăm người, hơn nữa tuyệt đại đa số đều bị thương, liều mạng với bọn họ người thua thiệt tuyệt đối là chúng ta."

"Vậy tôi không có biện pháp." Tần Viễn cúi xuống, đánh nhau thì không thành vấn đề, nhưng nói đến mưu kế người, anh ta không có bộ óc này, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm: "Anh có thể tính toán việc Angela sẽ không đi cứu người, vậy thì anh nghĩ đi."

Giọng Tần Viễn không lớn, lại rõ ràng truyền tới ta Trình Du Nhiên và Tần Tử Duệ, ánh mắt hai người sáng lên, liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên đều đã nghĩ biện pháp gây chút chuyện cho Angela, hai người vô cùng ăn ý vỗ bả vai Tần Viễn nói: "Chủ ý này hay."

Tần Viễn sững sờ, nhìn về mặt hai người hẳn là nghĩ tới chủ ý gì, mặc dù anh ta không biết mình nói gì, có điều từ nhỏ đến lớn anh ta thân nhất với anh hai, chỉ cần anh hai vui mừng thì anh ta cũng vui mừng, bây giờ nhìn trên mặt anh hai phát ra nụ cười từ nội tâm, anh ta đột nhiên cảm thấy, hình như Trình Du Nhiên gia nhập là một quyết định đúng đắn.

Biện pháp nghĩ xong, nhưng mà bây giờ vẫn không thể lập tức áp dụng, chỉ dặn dò người trông chừng Dean trước tiên chăm sóc anh ta thật tốt, ngộ nhờ nghĩ không thông tự sát vậy thì phí công nhọc sức.

Giải quyết việc phiền lòng, tất xấu say tàu của Trình Du Nhiên hình như cũng khá hơn nhiều, thừa dịp bây giờ còn tỉnh táo, cầm lấy điện thoại của Tần Tử

Duệ đem thay sim mình vào, mắt tích nhiều ngày, sợ rằng tất cả mọi người sẽ lo lắng.

Vừa mở điện thoại đi động lại, tiếng nhắc nhở liên tiếp truyền đến, trước mắt là ba tin đều là từ Lâm gửi tới, đã lâu không gặp cũng không biết cô ấy thế nào, tiện tay đề xuống tin nhắn thoại --

"Cathy, chừng nào thì cậu có thời gian, có thể tới xem cho chồng tôi trước hay không, một mình tôi sắp không chịu nổi."

"Cathy, nghe nói cậu rơi từ máy bay xuống, hiện tại an toàn chứ, nhận được lời nhắn lập tức điện trở lại, tôi phải người đi đón cậu."

"Cathy, rốt cuộc cậu ở nơi nào, còn không về chỉ sợ không kịp gặp bác trai lần cuối."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Cô thế nhưng không có chết

"Cathy, rốt cuộc cậu ở nơi nào, còn không về chỉ sợ không kịp gặp bác trai lần cuối."

Trình Du không biết tin nhắn thoại dừng lại lúc nào, kể từ lúc nghe đến đó, cô cũng đã không có ý định nghe tiếp nữa, đại não trực tiếp ở vào trạng thái đình trệ, cô chán ghét cái nhà kia, ghét ba cô vô tình, mẹ cô mềm yếu, nhưng bây giờ đột nhiên nghe được tin tức này, trong lúc nhất thời trong lòng cũng không thể nào tiếp nhận được.

Tin nhắn thoại lại là ba ngày trước, không ngoài dự liệu mà nói, ba đã mất rồi, chị em nhà họ Vạn thật sự quá tuyệt tình, họ không phải là không có số di động của mình, tin tức ba qua đời lớn như vậy cũng không thông báo cho cô, chẳng lẽ họ thật cho là, như vậy là có thể chiếm nhà họ Mộ làm của riêng?

Trong mắt lóe lên ánh lạnh, mặc dù trước kia cô cự tuyệt Viêm Dạ Tước giúp cô trở thành người thừa kế nhà họ Mộ, nhưng tuyệt đối không thể để cho bệnh viện nhà họ Mộ suy đồi ở trong tay chị em Vạn Tuyết Cẩm, cho dù hủy diệt, cũng phải do tự tay cô hủy diệt!

Trước đó, cô nhất định phải về nhà họ Mộ một chuyến, gặp mặt ba lần cuối.

Mới vừa rồi Tần Tử Duệ vì kiêng dè, cố ý né qua một bên, hiện tại đột nhiên phát hiện, Trình Du Nhiên nghe xong điện thoại nhấn đột nhiên biến thành bộ dáng này, vội đi tới hỏi: "Sao thế?"

Lắc đầu một cái, bây giờ Trình Du Nhiên còn chưa có ý định náo loạn chuyện này, cho nên càng ít người biết càng tốt, chỉ nhỏ giọng nói: "Tôi muốn trở về Newyork một chuyến."

Thấy cô không muốn nói, Tần Tử Duệ cũng không làm khó, chỉ cười cười, quay đầu đi thông báo thuộc hạ thay đổi hành trình.

Nước Thái, phủ Chiang Rai, mấy ngày trước, bởi vì Viêm bang có một vài vấn đề, Viêm Dạ Tước không thể không tạm thời đem nhiệm vụ tìm Trình Du Nhiên giao cho đám người Bôn Lang, mình thì mang theo Tiểu Nặc trở lại căn cứ ở Tam Giác Vàng, coi như rời đi, mỗi ngày Tiểu Nặc cũng như người máy, trừ ăn cơm và ngủ ra, không ngừng gửi tín hiệu vào thiết bị điện tử truy tìm mẹ.

Chỉ qua mấy ngày, Tiểu Nặc thoát nhìn gầy không ít, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn tựa như vừa qua cơn bệnh nặng, trở nên vàng vọt, cặp mắt đã từng lộ ra linh khí cũng biến thành âm đạm không ánh sáng, nếu như không phải là tin chắc mẹ nhất định không có việc gì, sợ rằng hiện tại đã sớm không chống đỡ nổi nữa.

Tina bên cạnh nhẹ giọng thở dài, mặc dù cô ta có lòng giúp một tay, nói cho cu cậu biết Trình Du Nhiên có lẽ đã vui thân vào biển rộng thật rồi, nhưng Tiểu Nặc quyết cường vượt quá dự liệu của cô ta, hiện tại cô ta chỉ có thể ở một bên lẳng lặng trông chừng, tránh cho cu cậu xảy ra gì ngoài ý muốn.

Không để ý tới chung quanh có người nào đó đang tồn tại, Tiểu Nặc tiếp tục đưa mắt về phía máy định vị, da trên ngón trở tay phải bởi vì thời gian dài ấn phím đã trở nên chai sần, tiện tay đề xuống cái nút, tín hiệu biến mất không thể nhận ra trong nháy mắt xuất hiện trên máy định vị.

Tích tích --

Chấn động hơi yếu truyền đến từ máy định vị, trong nháy mắt, mắt Tiểu Nặc mở to gấp mười lần, khó có thể tin nhìn chằm chằm hình ảnh trên máy định vị, thân thể nhỏ bé chấn động, tay run rẩy đập nhanh trên bàn phím.

Mẹ, là mẹ sao?

Thời gian chờ đợi khiến cho người ta khổ sở, vào lúc Tiểu Nặc cho rằng không biết đã trôi qua bao nhiêu thế kỷ, trên máy định vị truyền đến chấn động lần nữa, mấy chữ rõ ràng xuất hiện trước mắt cu cậu: Tiểu Nặc, mẹ đây.

"Mẹ!" Tiểu Nặc điên cuồng nhảy dựng lên từ trên chỗ ngồi, lần này thiếu chút nữa khiến cu cậu ngã xuống, nhưng mà mặt hưng phấn hết lớn: "Là mẹ, mẹ không có việc gì!"

Tina thở dài, thương tiếc ôm Tiểu Nặc vào trong ngực, loại tình huống này dù là nhân vật lớn cũng không chịu đựng nổi, huống chi là một đứa bé, cảm viên thuốc trên bàn lên, xem ra lại phải để cho thằng bé ngủ một lát thôi.

"Chị Tina, thật, mẹ thật sự không có việc gì." Nhìn cử động của Tina, làm sao Tiểu Nặc không biết Tina cho rằng cu cậu phát bệnh, vội cảm máy định vị đến trước mắt cô như hiện vật quý nói: "Mẹ, là mẹ."

Cũng không quản Tina thấy rõ hay không, thoáng một cái, Tiểu Nặc đã xông ra ngoài cửa, cu cậu muốn sớm báo tin tức này cho lão đại Viêm.

"Lão đại, chuyện tốt, chuyện tốt." Tiểu Nặc hào hứng chạy đến bên cạnh Viêm Dạ Tước, lắc cánh tay hết lớn, chỉ là phản ứng của Viêm Dạ Tước hình như không có kinh ngạc vui mừng, gương mặt lạnh lùng nhìn cu cậu.

Lão đại thật sự không phải người thích nghe, trong lòng suy nghĩ, trên mặt cũng không để ý, tiếp tục hưng phấn kêu lên: "Lão đại, mẹ cháu gửi cho cháu hồi âm, mẹ còn sống."

Nghe tin tức đó, Viêm Dạ Tước chỉ thản nhiên nói: "Tôi biết rồi." Đúng, mấy phút đồng hồ trước, anh nhận được tin tức gia tộc La Nhĩ Đức truyền đến, nói Trình Du Nhiên đang sống chung một chỗ với Tần Từ Duệ - từng là người đối đầu với anh, vừa bắt đầu anh còn tưởng rằng tình báo sai, hiện giờ tiểu Nặc tới đây, hiển nhiên xác nhận tin tức này.

"Cháu sẽ gọi điện thoại cho mẹ." Tiểu Nặc vẫn đang hưng phấn, không có chú ý tới sắc mặt lão đại, nắm điện thoại bên cạnh liền gọi tới, điện thoại tiếp thông, cu cậu không kịp chờ đợi vội hô: "Mẹ, là mẹ sao?"

Tiếng cười vui thích của Trình Du Nhiên truyền đến từ trong điện thoại: "Mẹ phúc lớn mạng lớn, làm sao có thể xảy ra chuyện."

"Trình Du Nhiên." Tiểu Nặc còn muốn nói điều gì, lại bị Viêm Dạ Tước thô bạo đoạt lấy điện thoại, hướng về phía ông nói quát: "Em chạy đi đâu?"

Trình Du Nhiên vốn đang say tàu, bây giờ bị anh rống thì càng thêm văng đầu, không vui nói: "Anh đừng nói lớn tiếng như vậy, em nghe thấy."

"Ít nói nhảm." Giọng Viêm Dạ Tước đề cao hơn 8 độ, khiến Tiểu Nặc bên cạnh cũng không nhịn được lui về phía sau hai bước, "Nếu không có chết, sao không gửi tin tức về sớm?" Vì tìm cô, anh muốn lật cả một khu vực, nhưng cô gái này vẫn còn muốn thảo luận vấn đề giọng nói lớn nhỏ.

"Muốn trở về cũng phải có phương tiện chứ." Trình Du Nhiên hướng về phía điện thoại di động liếc một cái, đáng tiếc đối phương không thấy được, chỉ có thể tiếp tục nói: "Em bị con lốc quét đến ngoài ngàn dặm, điện thoại di động bị nước vào không thể dùng, thiết bị truy tìm cũng không có tín hiệu, bây giờ em đang mượn điện thoại di động người ta đấy."

"Tần Từ Duệ?" Viêm Dạ Tước cười lạnh, trong giọng nói lạnh lẽo gần như đông cả con đường.

Trình Du Nhiên cũng có chút khó hiểu, sao anh biết mình ở cùng chỗ với Tần Từ Duệ, chẳng lẽ nơi này cũng có vệ tinh của nhà họ Viêm, vỡ đầu một cái để cho mình tỉnh táo hơn, nói: "Anh nói không sai, là anh ấy đã cứu em."

"Vậy thì lập tức trở lại cho tôi." Lấy được khẳng định của Trình Du Nhiên, Viêm Dạ Tước tựa như một con sư tử nổi giận, không thể tìm được Trình Du Nhiên, đã khiến anh rất tức giận, hiện tại người cứu cô lại là kẻ đối đầu với mình, điều này khiến cho thói kiêu ngạo của anh làm sao có thể chịu được.

"Sẽ không phải là ghen chứ?" Trình Du Nhiên cười hi hi: "Anh ấy chỉ là ân nhân cứu mạng em, lại nói em còn có chuyện phải trở về Newyork một chuyến trước đây."

Cái cô gái ghê tởm này, lúc này rồi mà vẫn còn cười ra tiếng. Sắc mặt Viêm Dạ Tước tối sầm lại, dùng giọng điệu ra lệnh không cho cự tuyệt: "Lập tức trở về, muốn đi Newyork, tôi dẫn em đi."

"Em thật sự có chuyện phải làm." Trình Du Nhiên cười khổ, kể từ lúc đi theo Viêm Dạ Tước, cô phát hiện đã quen giải thích với anh, nhưng chuyện này cô cũng không dám nói cho Viêm Dạ Tước, tác phong lão đại Hắc bang cô đã thấy được biết qua nhiều lần rồi, thật sự dẫn anh tới đây, ba đi cũng không sống yên ổn, hiện tại cô chỉ muốn đi té bái một mình mà thôi.

"Được, tôi chờ em giải thích với tôi." Thời gian rất lâu sau, giọng Viêm Dạ Tước mới truyền đến từ trong ống nghe, hình như vì nói ra những lời này mà nhả nạt thật lâu, thậm chí Trình Du Nhiên mơ hồ cảm thấy hơi lạnh cả người, nếu như lần này giải thích không rõ ràng, sợ rằng kết quả còn bị thảm hơn so với lạng lẹ chạy trốn.

Mẹ, đây là đang đùa với lửa, nhìn lão đại nói chuyện điện thoại xong thì sắc mặt khó coi, tiểu Nặc thở dài trong lòng, trước kia cu cậu bảo Ngải Sâm xuất hiện, chỉ vì che lấp điều kiện nói lúc trước với anh, thuận tiện kích lão đại, hiện tại tốt hơn, lúc ở Nga, mẹ chủ động nói chuyện thay Tần Từ Duệ, hôm nay chơi trò mập mờ, lão đại không tức giận mới là lạ đấy, xem ra vẫn nên là Tiểu Nặc cậu tự mình ra tay.

Nghĩ tới đây, tiểu Nặc nhướn mày, ưỡn bộ ngực nhỏ nói: "Lão đại, nếu như không phải là Tần Từ Duệ cứu mẹ, sợ rằng mẹ đã sớm chết ở trên biển rộng rồi, chú cũng biết, mẹ say tàu, còn sợ nước." Giọng nói mặc dù non nớt, lại có vẻ có lực.

Viêm Dạ Tước ngẩng đầu nhìn lướt qua, ánh mắt lạnh lùng theo dõi cu cậu, không nói gì.

Xem ra chỉ có dùng đòn sát thủ, xoay lưng lại, Tiểu Nặc đi về hướng cửa, vừa đi vừa nói chuyện: "Mẹ đã chờ bảy năm rồi, chú còn chưa tin mẹ sao?" Nói xong, bóng dáng biến mất ở tại cửa ra vào.

Nhìn bóng lưng Tiểu Nặc biến mất, sắc mặt Viêm Dạ Tước tốt hơn nhiều, những đạo lý này anh đều hiểu, chẳng qua là anh đang quan tâm cô, chỉ muốn tất cả của Trình Du Nhiên, lúc này mới vững vàng trở cô ở bên người.

Newyork, nhà họ Mộ, cả tòa nhà trên dưới đều bị không khí tang thương bao phủ, màn vải màu trắng, vòng hoa, cây nến, từng luồng khói tỏa ra từ hương, dưới ánh mặt trời phản xạ ra màu xanh lam.

Nhà họ Mộ là người Mỹ gốc Hoa, lễ tang vẫn theo truyền thống Trung Hoa cổ xưa, theo tiếng vang đồng thời của các tầng lầu, từng người khách từ cửa đi vào, tuyệt đại đa số đều là bạn bè cùng với bạn làm ăn của Mộ Viễn Chi lúc còn sống, từng người ăn mặc trang nghiêm, có chưa đi vào đại sảnh khỏe mắt đã treo đầy nước mắt, nhân duyên của ông cụ cũng không tệ lắm.

Trong đại sảnh, Mộ Viễn Chi lặng lẽ nằm ở trong quan tài bằng lim thượng hạng, mặt mũi bình thản, nhìn về mặt lúc chết đi cũng không chịu quá nhiều khổ sở, chung quanh bày đầy hoa màu trắng, đều là chú Trung ti mi cho trải lên.

Vạn Tuyết Cầm và Mộ Quân Nhiên quỳ gối bên quan tài, làm vợ hiền con thảo của Mộ Viễn Chi, họ muốn hướng khách đáp lễ, nhưng đúng lúc này, di Trương vội vã chạy tới, ghé bên tai bà ta nói: "Phu nhân, nhị tiểu thư có việc gấp muốn tìm bà." Nhị tiểu thư, dĩ nhiên là em gái ba ta - Vạn Nhã Cầm.

"Nhã Cầm, không phải chị đã từng nói với em, không có chuyện gì lớn thì đừng tìm chị rồi sao, hôm nay là ngày đặc biệt quan trọng đối với chúng ta mà nói, tuyệt không thể có một chút không may." Rồi khỏi đại sảnh, Vạn Tuyết Cầm liền trầm mặt nói với em gái.

"Chị, xảy ra chuyện lớn rồi." Về mặt Vạn Nhã Cầm hốt hoảng, nói: "Trình Du Nhiên, cô ta thế nhưng không có chết, hơn nữa không biết cô từ nơi nào biết được tin tức anh rể qua đời, bây giờ đã ở ngoài cửa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Ngồi nổi

"Em xác định không có nhìn lầm?" Mặt Vạn Tuyết Cầm bỗng biến sắc, hành động của Viêm Dạ Tước ở trên Thái Bình Dương đã sớm truyền ra ai ai cũng biết, rất nhiều gia tộc đều hạ lệnh xuống, gần đây không nên chọc giận con sư tử này, sao chỉ chớp mắt Trình Du Nhiên thế nhưng lại xuất hiện ở đây?

"Tiện chủng kia, dù có hóa thành tro em cũng sẽ không nhận lầm." Vạn Nhã Cầm cắn răng nghiêng lợi nói: "Nhất định là cô ta nghe nói anh rể đã chết, trở lại cướp đoạt gia sản nhà họ Mộ, tên tiện chủng này, tôi cũng rất đúng lúc."

"Trừ cô ta ra còn có ai?" Vạn Tuyết Cầm đột nhiên hỏi, gần đây cô ta qua lại nhiều với người nhà họ Mộ, càng hiểu rõ hơn Viêm Dạ Tước kinh khủng thế nào, nếu như bọn họ cùng đi, hôm nay sợ rằng gay go.

"Không có người khác, ngay cả thằng tiện chủng nhỏ cũng không mang đến." Vạn Nhã Cầm nhìn chị gái vẫn không nhúc nhích như cũ, nhất thời gấp đến độ dậm chân: "Chị, con tiện chủng đó đã đến cửa, làm sao chị vẫn còn sững sờ ở đây, chúng ta không thể để cho cô ta tới kiếm tiện nghi, phải nghĩ biện pháp đuổi cô ta đi!"

Cô ta đã biết tên tiện chủng này ngang ngược, hiện tại chính là lúc bọn họ muốn tiếp nhận Mộ thị, tuyệt không thể để cho cô làm hỏng.

"Đi ra xem một chút." Sửa sang lại quần áo, về mặt Vạn Tuyết Cầm bình tĩnh đi ra hướng cửa biệt thự, bất luận như thế nào, Trình Du Nhiên cũng là con gái của lão gia, bà ta không có bất kỳ lý do nào để ngăn cản.

Gia tộc Mộ thị không chỉ là nhà dòng dõi Nho học, còn có bệnh viện khổng lồ của mình, mặc dù con cháu mỗi đời đều là đơn truyền cho con một, lại có giao thiệp rộng lớn, hơn nữa con trai độc nhất của Mộ Viễn Chi còn nhỏ tuổi, ông vừa chết, bệnh viện Mộ thị nhất định sẽ có biến cố, cho nên tuyệt đại đa số mọi người đều muốn mượn cơ hội tang lễ đến dò xét ý của Vạn Tuyết Cầm.

Trình Du Nhiên mặc trang phục màu trắng, sắc mặt thê lương hiển nhiên còn chưa khôi phục lại từ khi say tàu, nhìn từng chiếc xe bên ngoài biệt thự đều cài hoa màu trắng cùng trên mặt không có bao nhiêu thành ý, cô cười lạnh, bước nhanh đi tới phía cửa.

Đón khách ở cửa chính là lão quân gia - chú Trung, ông cụ hầu hạ ở nhà họ Mộ đã mấy chục năm, không ngờ ông lại liên tiếp nhìn thấy thảm kịch của nhà họ Mộ, đầu tiên là bảy năm trước vợ chính thức của lão gia tự sát, mấy ngày trước lại truyền tới tin tức tiểu thư gập nạn ở trên biển khơi, hôm nay lão gia lại ra đi, đôi mắt già nua vẫn đục sắp muốn khóc mù, nhưng mà hôm nay là ngày lão gia rời đi, bất luận như thế nào ông đều phải đứng vững.

"Chú Trung, nên bi thương." Một âm thanh vang lên bên tai ông, đây cũng đã không biết là tân khách thứ mấy trăm nói như vậy với ông, muốn bái một cái thật sâu để đáp lễ, đúng lúc này, thân thể hơi khom xuống của ông đột nhiên run lên, trong hai mắt tình mạch phát ra ánh sáng vui sướng, run giọng hỏi: "Là Là tiểu thư?"

Ông không dám ngẩng đầu, ông sợ vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện là ảo giác của mình, dù sao, mọi người đều đã sớm biết chuyện tiểu thư chìm mất ở dưới biển, trước khi lão gia chết còn nói có thể đi đến chỗ mẹ con các cô chuộc tội, làm sao có thể xuất hiện tại nơi này.

"Chú Trung, cực khổ cho chú rồi." Đôi tay Trình Du Nhiên đỡ lão quân gia dậy, những năm này Vạn Tuyết Cầm viện có đôi một lượt người làm trên dưới trong nhà họ Mộ, duy chỉ không dám động đến ông, ông trung thành với nhà họ Mộ, không ai có thể chất vấn.

"Không khô, không khô." Nói xong, nước mắt đã khóc khô lần nữa chảy ra từ trong hai mắt ông: "Chỉ cần tiểu thư không có việc gì là tốt rồi, chốc nữa tôi nhất định phải đi đến bên cạnh lão gia dập đầu mấy cái, xin lão gia phù hộ cho tiểu thư bình an trở về."

Trình Du Nhiên hơi hơi nhủu mày, có thể còn sống trở lại hoàn toàn là do cô và đám người Tần Từ Duệ liều mạng, có quan hệ gì với ba cô? Có điều, lúc này cô cũng không thể để cho lão quân gia thất vọng, chỉ đành gạt đầu. Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ trong cửa: "Anh rể bị bệnh nhiều năm cũng không thấy cô trở lại thăm anh ấy, không ngờ anh ấy vừa mới đi, cô lại trở về?"

Không cần nhìn, Trình Du Nhiên cũng biết giọng nói thâm độc đó, trừ Vạn Nhã Cầm ra sẽ không thể là người khác, quanh co lòng vòng không phải cô ta muốn nói mình đến cướp đoạt gia sản sao? Không sai, cô quả thật không thể để cho nhà họ Mộ rơi vào trong tay những người này, chỉ là cũng không phải bây giờ.

Cô cũng không phải là dễ bắt nạt, nhủu mày, Trình Du Nhiên nhẹ nhàng nói: "Có hai chị em cô ở đây, cho dù Du Nhiên muốn nhúng tay cũng không dám, đi nói xem có đúng không hả di Cầm?"

Mới vừa gặp mặt, mùi thuốc súng liền nồng đậm, vài kẻ không biết Trình Du Nhiên rồi rít hỏi thăm lai lịch của cô, đợi đến khi biết được cô chính là nữ chính một thời gian trước xôn xao lan truyền tin người nói chuyện Viêm bang muốn vớt, càng tràn đầy hứng thú đối với cô, chị em nhà họ Vạn muốn chiếm bệnh viện làm của riêng, đây cũng không phải là bí mật gì, tuy nhiên không biết vị thiên kim nhà họ Mộ sẽ xử lý như thế nào.

Mặc dù trong lòng Vạn Tuyết Cầm hi vọng một trăm lần là Trình Du Nhiên chết đuối trong biển rộng, ngoài miệng lại nói: "Du Nhiên, nghe nói con bị gió lốc cuốn đi, di và lão gia đều vô cùng lo lắng cho con, hiện tại thấy con không có việc gì, di liền yên tâm, đáng tiếc là con không thể nhìn thấy mặt lão gia lần cuối."

Đối với Vạn Tuyết Cầm, Trình Du Nhiên cảm thấy bà ta còn ghê tởm hơn so với em gái bà ta, mặc dù Vạn Nhã Cầm ngu ngốc, nhưng cũng thẳng tính, mà từ đầu đến chân bà ta đều là quỷ quân tử, hoàn toàn tương tự Viêm Hạo Thừa.

Cho nên, cô không chút khách khí, nói: "Tôi vốn muốn đi cùng ba, nhưng mà ba nói còn có một vài chuyện cần tôi làm, cho nên bảo tôi ở lại." Nói xong, Trình Du Nhiên nhìn chằm chằm ánh mắt của bà ta.

Trình Du Nhiên vừa nói xong lời này, bàn tay trắng nõn của Vạn Tuyết Cầm đột nhiên run lên, trong ánh mắt thoáng qua một tia sợ hãi, bà ta cũng không tin tưởng những lời nói hoang đường của Trình Du Nhiên, nhưng bà ta quả thật làm một vài chuyện trái với lương tâm đối với Mộ Viễn Chi, bây giờ nghe Trình Du Nhiên nhắc tới ông, nhất thời có chút hoảng hốt.

Khóe miệng Trình Du Nhiên khẽ nâng lên, cô đoán không lầm, Vạn Tuyết Cầm này quả nhiên có vấn đề!

"Tiểu thư, cô đã trở lại, phải đi dập đầu bái lễ lão gia, trước khi lão gia qua đời vẫn còn nhắc đến cô mãi." Thấy mấy người vừa mới gặp mặt đã giương cung bạt kiếm, chú Trung ở một bên vội hoà giải, ông cũng không hy vọng ngày quan trọng của lão gia lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trình Du Nhiên gạt đầu một cái, cô tới cũng chỉ vì muốn gặp mặt ba một lần cuối, cô hận ông, nhưng ông cũng là ba của mình.

"Không được, cô không thể đi vào!" Vạn Nhã Cầm đột nhiên hét lên, cô ta cũng biết tiện chũng này trở lại sẽ không có ý tốt, vừa rồi còn nói là có vài việc cần hoàn thành, rõ ràng là muốn viện cớ cướp đoạt gia sản của cô ta và chị cô ta, cô ta tuyệt không thể để cho Trình Du Nhiên thực hiện được.

Trình Du Nhiên cười lạnh, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Vạn Tuyết Cầm: "Di Cầm, nói thế nào thì tôi cũng là người nhà họ Mộ, chẳng lẽ ngay cả tư cách dâng hương cho ba cũng không có ư, hay là người đi trà lạnh, cái chỗ này đã sửa thành họ Vạn?"

Tội danh lớn như vậy, Vạn Tuyết Cầm cũng không dám đương nổi, vội tròn mắt nhìn em gái, ngoài miệng nói: "Làm sao như thế, gần đây Nhã Cầm bận việc cho nên hồ đồ, con là con gái của lão gia, đương nhiên có tư cách." Nói xong, dẫn đầu đi vào trong đại sảnh.

Vạn Nhã Cầm không ngờ chị gái lại vẫn đưa cô vào trong nhà, nặng nề hừ một tiếng, đuổi theo chị gái, cô ta phải nhắc nhở chị gái mới được, chung quanh không thấy Viêm Dạ Tước và thẳng tiện chũng nhỏ, nói không chừng bọn họ đang đùa âm mưu gì đấy.

Theo tập tục của nhà họ Mộ, hai bên đại sảnh đều bày một hàng bàn ghế, đặc biệt dành cho tân khách có thân phận cao quý ngồi, hay bạn tốt của Mộ Viễn Chi khi còn sống, ba Lãnh Triệt – Lãnh Tuyết ngồi ngay ngắn ở vị trí đầu, ngồi bên cạnh là Lãnh phu nhân và Lãnh Triệt, đều có nét mặt bi ai, mà đối thành bên kia người đang ngồi chính là một cô gái khá trẻ, đi theo phía sau hai người đàn ông áo đen lực lưỡng, nhưng sự xuất hiện của cô khiến Lãnh Triệt có chút bất ngờ.

Đúng lúc này, Lãnh Triệt đột nhiên có chút khó có thể tin nhìn về phía ngoài cửa, cũng như những người khác, anh ta cũng biết tin tức Trình Du Nhiên bị con lốc cuốn đi, lúc ấy vẫn còn cảm thấy tiếc nuối vì một người tuyệt vời, không ngờ chưa được vài ngày, cô lại trở lại hoàn hảo không chút tổn hại, cũng

khó trách Lâm của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ lại xuất hiện ở nơi này.

"Du Nhiên, cậu rút cuộc trở lại." Thấy bạn tốt xuất hiện, Lâm kích động đứng lên từ trên ghế, trước đó cô ta cũng không biết Trình Du Nhiên còn sống, hôm nay tới đây cũng chỉ là tận tâm mình, không ngờ Du Nhiên thật sự không có việc gì.

Cùng lúc đó, Lãnh Triệt cũng đứng lên từ trên chỗ ngồi nói: "Trình tiểu thư, nén bi thương." Mặc dù vẫn còn bộ dáng công tử, trường hợp này lại không lộ ra dáng vẻ tươi cười tà mị, nhưng ánh mắt vẫn khiến cô thấy đáng ghét.

Những người đang ngồi mặc dù đều là nhân vật có mặt mũi ở Newyork, nhưng so với nhà họ Lãnh hay gia tộc Hoắc Bối Nhĩ thì hãy còn kém xa, thấy lời nói đột ngột của hai bọn họ, nhất thời ý thức được nhân vật lớn tới, rồi rút đưa mắt nhìn về phía sau lưng chị em Vạn Tuyết Cẩm, lần đầu tiên nhìn thấy Trình Du Nhiên, mọi người cũng bị sợ hết hồn, nhưng bọn họ hơn đám người bên ngoài kia, cũng không biểu hiện ở trên mặt, song trong lòng âm thầm tính toán, nếu cô trở lại, có nên chấm dứt hợp tác với chị em nhà họ Vạn hay không?

Nhìn ánh mắt Lãnh Triệt, trong lòng Vạn Nhã Cẩm sắp muốn nổ tung, vừa nãy cô ta không muốn để Trình Du Nhiên đi vào cũng có ý này, vội đứng bả vai chị gái, nhỏ giọng nói: "Chị xem, con tiện chủng này lại muốn quyền rũ đàn ông."

Vạn Tuyết Cẩm cũng tức giận muốn mắng người, nhưng mà hôm nay là ngày quan trọng để bà ta tiếp quản nhà họ Mộ, chỉ cần làm xong tang lễ cho lão gia, bà ta có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản tất cả tài sản của nhà họ Mộ, cho nên bà chịu đựng phần nộ trong lòng, nói: "Du Nhiên, dâng hương cho lão gia đi."

Gật đầu về phía Lãnh Triệt và Lâm, Trình Du Nhiên hoàn toàn không để ý tới lời nói của Vạn Tuyết Cẩm, trực tiếp đi tới trước quan tài ba, vẫn luôn không nói gì, lúc Vạn Nhã Cẩm lại muốn mở miệng châm chọc đôi câu, cô đột nhiên đem đóa hoa ở trong ngực đặt ở trên người ba, đó là hoa cô mới hái từ trước mộ mẹ xuống.

Làm xong những thứ này, Trình Du Nhiên cũng không nói gì, vào lúc mọi người kinh ngạc thì xoay người rời đi, cũng rời đi cùng cô, dĩ nhiên còn có Lâm của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ.

Hành động đó của Trình Du Nhiên, nhất thời khiến khách quý hai bên có chút đứng ngồi không yên, phải biết sau lưng cô còn có Viêm Dạ Tước thủ đoạn độc ác, bọn họ cũng không có lá gan chống đối lại Viêm bang, rồi rút lấy các loại lý do rời đi.

Trong nháy mắt, trừ ba người nhà họ Lãnh và mấy người trong gia tộc nhỏ không hiểu gì về Trình Du Nhiên ra, khách quý theo cửa rời đi sạch sẽ.

Nhìn đại sảnh trong nháy mắt trống tuếch, sắc mặt Vạn Nhã Cẩm cũng sắp vượt quá người châu Phi, Vạn Tuyết Cẩm cũng hừ lạnh trong lòng: đều là kẻ gió chiều nào theo chiều nấy, chỉ là như vậy cũng tốt, đợi đến lúc mình muốn thu tóm bọn họ cũng không cần khách khí nữa, ai cũng sẽ không nghĩ tới, bà ta đã có biện pháp đối phó với Trình Du Nhiên.

Chân trời, mây trôi lững lờ, lần này Trình Du Nhiên té bái, cô cũng chính thức chấm ngồi nổ quyết liệt với chị em nhà họ Vạn!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: CỬ tử nhất sinh

"Lão đại" Trình Du Nhiên rời khỏi nhà họ Mộ, đồng thời An Nhẫn cũng tra rõ sự việc trải qua, đi tới trước mặt lão đại nói: "Trước chúng ta vẫn không thể tìm được chị dâu, là bởi vì chị dâu bị gió thổi đến một hoang đảo cách chỗ gặp chuyện không may hơn ngàn dặm, vị trí của hoang đảo này chẳng những vắng vẻ, còn thường bị nước biển bao phủ, chị dâu có thể còn sống trở lại, đã là vô cùng may mắn." Dứt lời chỉ chỉ trên bản đồ bên cạnh.

Cô gái này, rơi từ máy bay xuống cũng khác với người khác. Sắc mặt Viêm Dạ Tước trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua chỗ An Nhẫn chỉ, chỉ là An Nhẫn nói cũng không sai, cô không biết bơi khẳng định chịu không ít khổ, có thể sống sót, đã là vô cùng may mắn, nhủ vậy, ý bảo An Nhẫn nói tiếp.

"Nhắc tới cũng khéo" An Nhẫn cười cười, nói: "Lần ở Nga, Tần Tử Duệ bị chúng ta đánh chạy trốn chết, sau cũng không theo nghề cũ, mà thành lập một Binh Đoàn Dong HT, số người cũng trên dưới năm mươi, mấy ngày trước bị gia tộc La Nhĩ Đức đề mất tới, trừ hoạch cái bẫy muốn một lưới bắt hết bọn họ, địa điểm ở chính cái đảo này."

La Nhĩ Đức? Nhất định là cô gái Angela kia làm rồi, Viêm Dạ Tước cười lạnh, từ lần đầu gặp mặt, anh cũng biết đây là một phụ nữ có tâm địa thâm sâu, không nghĩ tới dám tính toán trên đầu mình, cô ta thật cho rằng có ba cản trở trước mặt, anh không dám làm gì đối với gia tộc La Nhĩ Đức sao?

Phía sau anh không cần nghe cũng biết, nhất định là hai người liên thủ phản kích, bằng không cũng không thể nhận được điện thoại của cô, khoát tay áo, ngăn cản những lời tiếp theo của An Nhẫn, trầm giọng hỏi: "Bên Văn Long có tin tức gì chưa?" Mặc dù anh đồng ý chờ Trình Du Nhiên giải thích, nhưng

dù sao vẫn hơi không yên lòng, bảo Văn Long phái người coi chừng bến cảng, thuận tiện vụng trộm bảo vệ cô.

"Văn Long nói, chị dâu trở về là vì tham gia tang lễ của ba chị dâu, vào ba ngày trước, ông cụ cuối cùng không thể chịu đựng được, nhưng Vạn Tuyết Cầm cũng không có công khai chuyện này, Newyork cũng chỉ có nhà họ Lâm và người của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ đến." Những ngày qua trừ xử lý chuyện trong bang ra, mọi người đều dùng để tìm Trình Du Nhiên, đối với tin Mộ Viễn Chi qua đời đến bây giờ bọn họ mới biết, mặc dù Văn Long ở Newyork cũng biết muộn, nhưng vẫn cho rằng Trình Du Nhiên đã chết, cho nên cũng không đề cập tới.

Xem ra cô muốn dùng phương pháp của mình tới đoạt lại thứ thuộc về cô, Viêm Dạ Tước gật đầu một cái: "Tang lễ như thế nào?"

An Nhẫn dĩ nhiên hiểu ý của anh là muốn hỏi có người bói móc chị dâu hay không, vội vàng nói: "Chị em nhà họ Vạn không biết tự lượng sức mình, muốn trêu chọc chị dâu, kết quả bị chị dâu dùng vài lời đá trở về, trước khi đi còn mang theo hầu hết tân khách, làm cho bọn họ tức giận giương mắt nhìn."

Nói tới chỗ này, anh ta đột nhiên chuyển giọng nói: "Chỉ là theo Văn Long điều tra, gần đây có vài người nhà họ Viêm đang tiếp xúc với bọn họ, cụ thể còn chưa tra rõ rốt cuộc là ai."

Người nhà họ Viêm? Xem ra lại có kẻ không kịp chờ đợi muốn tìm chết rồi! Viêm Dạ Tước lạnh lùng hừ một tiếng, vẫn không nhúc nhích, trên mặt lộ ra băng lạnh --

Rời khỏi biệt thự nhà họ Mộ, Trình Du Nhiên trực tiếp đi theo Lâm chui vào xe, đã nhìn mặt ba lần cuối cùng, hiện tại phải giải quyết xong chuyện của Lâm, nhiều năm làm bạn tốt, cô không thể không giúp, bây giờ suy nghĩ lại, hình như từ sau khi đi theo Viêm Dạ Tước, cô giải phẫu cho người ta đều không được đền bù công lao động.

Bước lên xe, Lâm liền thân thiết nắm tay Trình Du Nhiên nói: "Cậu có thể còn sống trở về thật sự quá tốt rồi, tôi biết ngay là không gì có thể đánh ngã cậu."

"Văn là cậu hiểu tôi, nhưng thiếu chút nữa đã bị đánh ngã." Trình Du Nhiên khẽ mỉm cười, bây giờ suy nghĩ lại, những việc cô trải qua cứ như là nằm mơ, sợ hãi một cái là mất mạng nhỏ, "Bảo bảo còn tốt chứ?" Đây là do cô đỡ đẻ, dĩ nhiên hơi chú ý.

"Tốt vô cùng, rất khỏe mạnh, lần này cậu đi nói không chừng còn thấy được đứa nhỏ." Nói đến bảo bối, trong nháy mắt Lâm thoát khỏi vẻ nữ cường nhân, trên mặt tràn đầy tình thương của người mẹ, đó là đứa bé của cô ta, kết tinh duy nhất giữa cô ta và Khải Tắt.

"Đúng rồi, nói đến bảo bối, tôi còn muốn hỏi cậu đó." Lâm giống như nhớ lại hồi còn nhỏ, ôm lấy cổ Trình Du Nhiên bất mãn nói: "Lần trước tôi hỏi cậu ba Tiểu Nặc là ai, tại sao cậu không nói cho tôi?"

Trình Du Nhiên cười khổ: "Khi đó Viêm Dạ Tước cũng không biết đứa bé chính là của anh ấy, hơn nữa cậu cũng biết chuyện nhà họ Viêm, tôi không muốn Tiểu Nặc bị cuốn vào đó."

"Hào môn sâu như biển, nếu tiến vào, cũng chưa có đường rút lui." Trên mặt Lâm mặc dù có bất đắc dĩ, nhưng hơn nữa là kháng cự không chịu thua: "Nếu như tôi là cậu, hiện tại nhất định phải tự mình bồi dưỡng thực lực, mặc dù Viêm Dạ Tước lợi hại, nhưng tương tự với nó là có kẻ địch lớn mạnh hơn, nếu cậu vẫn còn lười giống như trước, sớm muộn cũng sẽ bị người ta nuốt trọn."

Trình Du Nhiên cười cười không nói gì, Lâm nói không sai, mấy người nhà họ Viêm hung mãnh hơn nhiều so với gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, nếu không phải là Viêm Dạ Tước, cô sợ rằng ngay cả mảnh vụn cũng đã sớm không thừa nổi. Tuy nhiên tính tình cô chính là lười biếng, muốn thay đổi cũng không cải biến được, ngược lại hiện tại cô cũng không phải có một mình, sau lưng còn có một Binh Đoàn Dong HT, mặc dù cô là ông chủ hay mặc kệ.

Xe lái nhanh vào biệt thự gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, Lâm nhìn tinh thần Trình Du Nhiên không ổn, nói: "Cậu phiêu lưu ở đây trên biển nhiều ngày khẳng định là rất mệt mỏi, không bằng nghỉ ngơi trước rồi nói."

"Không được." Nhắc tới phương diện nghề nghiệp của cô, Trình Du Nhiên lại biếng nhác như trước, kiên quyết nói: "Tôi muốn xem tình trạng bệnh nhân trước, mặc dù trước đó tôi có xem bệnh án của anh ta, nhưng chỉ tự tôi kiểm tra xong mới có thể xác nhận."

"Vậy thì làm phiền cậu rồi." Lâm cũng không kiên trì, dù sao có thể sớm chữa khỏi chồng, trọng trách trên người cô ta cũng sẽ nhẹ hơn một chút.

Kể từ khi Khải Tắt trúng thương, cả người liền lâm vào trạng thái hôn mê sâu, vì sợ quấy rầy đến anh ta, sắp xếp cho anh ta ở một chỗ yên tĩnh trong sân, cửa được gia tộc phái chuyên gia canh giữ, thấy sau lưng Lâm có người bọn họ chưa từng thấy qua, lập tức lên tiếng ngăn lại: "Phu nhân, Gia chủ đã phân phó, bất kỳ người không rõ lai lịch đều không thể tiến vào đây."

"Anh cản rồi." Lâm sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: "Khải Tắt là chồng tôi, chẳng lẽ tôi sẽ hại anh ấy sao?"

"Phu nhân, xin đừng làm khó chúng tôi." Bọn họ cũng biết vị này tạm thời là người nói chuyện của gia tộc làm sao dám đắc tội, nhưng Gia chủ đã phân phó, bọn họ cũng không dám cãi lời, chỉ có thể đành chịu: "Bằng không xin phu nhân mang vị tiểu thư này đến chỗ Gia chủ một chuyến, chỉ cần Gia chủ đồng ý thuộc hạ nhất định tạ tội với phu nhân và tiểu thư."

"Chỉ sợ anh còn không dậy nổi để tạ!" Lâm hừ lạnh một tiếng, mặt ẩn chứa sát khí giết người, nói: "Trình tiểu thư chẳng những là bác sỹ do tôi mời tới, còn là phu nhân của Viêm Dạ Tước là người nói chuyện Viêm bang, dám chặn khách tôn quý ở ngoài cửa, chỉ sợ người đứng sau anh cũng không bảo vệ được anh."

Nội bộ gia tộc Hoắc Bối Nhĩ cũng phân tranh không ngừng, mấy ngày nay vì không để cho những người có dã tâm biết bệnh tình của chồng, Lâm có thể nói là đã vắt hết óc, tuy vậy cũng không thiếu được có người tới dò thăm lai lịch, hai người ở cửa, chính là mấy người anh em Khải Tát bởi vì dò thăm tin tức không được, thông qua gia tộc phải đến bên này giám thị.

Nghe Lâm nói như vậy, Trình Du Nhiên không kiềm chế được nhú nhú mày, hiện tại mặc dù cô đã ở chung một chỗ với Viêm Dạ Tước, nhưng từ phụ nhân này chung quy là danh bất chính ngôn bất thuận.

Phụ nhân của Viêm Dạ Tước là ai, bọn họ không biết, nhưng đại danh của Viêm Dạ Tước như sấm bên tai, chỉ một câu nói của anh, năm gia tộc lớn biến thành bốn, người như vậy thật giống như lời phụ nhân từng nói, đừng nói là bọn họ, cho dù là chủ đứng sau lưng bọn họ cũng không đắc tội nổi, hai người vội né qua một bên, ngoài miệng không ngừng nói xin lỗi.

Đi vào sân, mặt Lâm áy náy, nói: "Du Nhiên, vừa rồi thật sự rất xin lỗi, gần đây những người trong gia tộc ép tôi quá chặt, hơn nữa không nói như vậy, bọn họ nhất định nghĩ các biện pháp ngăn cản, cho dù như thế nào cũng xin cậu hãy giúp tôi."

"Không cần nói, xem bệnh nhân quan trọng hơn." Viêm Dạ Tước nói không sai, Lâm quả thật đã thay đổi, nhưng Trình Du Nhiên cũng không cho rằng Lâm sẽ hại mình, từ trên nét mặt là có thể nhìn ra cô ta chân thành, hơn nữa chuyện này đổi lại là mình, cô cũng sẽ liều lĩnh làm.

Lấy được sự tha thứ của Trình Du Nhiên, trong lòng Lâm coi như là thở phào nhẹ nhõm, cho nên tiền trạm hậu tẩu, cô ta sợ Trình Du Nhiên không đồng ý, đến lúc đó chẳng những không giúp được gì, ngay cả giữa các cô cũng sinh ra ngăn cách, trong lòng âm thầm thề, về sau nhất định phải quý trọng tình bạn này.

Đi theo Lâm vào phòng của Khải Tát, lúc Trình Du Nhiên xuất hiện tại tang lễ, Lâm cũng biết cô nhất định sẽ đến, cho nên đã phái người chuyển Khải Tát vào phòng giải phẫu trước, phòng giải phẫu của gia tộc lớn quả thật hơn bệnh viện bình thường, chẳng những dụng cụ đầy đủ hết, hơn nữa toàn bộ đều là cao cấp nhất thế giới.

Thay áo khoác trắng cùng bao tay, Trình Du Nhiên hoàn toàn tiến vào trạng thái thần là một bác sỹ, mấy bác sỹ gia đình chung quanh không được ra lệnh làm kiểm tra, vừa bắt đầu những người đó cũng bởi vì tuổi cô mà xem thường cô, chờ sau khi sắp xếp một loạt phương pháp chuyên nghiệp xong, mọi người trực tiếp tâm phục khẩu phục, trong lòng bọn họ cũng dâng lên một tia hi vọng, vì giữ bí mật, bọn họ đã bị Lâm nhốt ở chỗ này rất lâu rồi.

Theo một loạt số liệu ra ngoài, sắc mặt Trình Du Nhiên càng ngày càng nặng nề, cô rút cuộc hiểu rõ tại sao không có bác sỹ nào dám nhận giải phẫu này rồi, sắp xếp mấy bác sỹ gia đình xử lý công việc còn lại, Trình Du Nhiên kéo Lâm rời khỏi phòng giải phẫu.

Lâm nhìn bộ dáng này của cô, trong lòng nhất thời cũng khản trương, run giọng hỏi: "Du Nhiên, như thế nào?"

Nhìn bạn tốt, Trình Du Nhiên thờ dãi: "Nếu cậu tin tưởng tôi, tôi cũng không thể lừa cậu, đây là bệnh nghiêm trọng nhất tôi từng gặp, người bình thường chịu thương tích như vậy chỉ sợ sớm đã không được, mặc dù Khải Tát chống được đến hiện tại, nhưng đạn đập vào trong thân kinh, chỉ cần gặp chấn động nhỏ ở lúc giải phẫu, anh ta sẽ mất mạng."

"Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?" Lâm tựa như cô gái nhỏ bất lực, hai chân vô lực ngã nhào trên đất.

"Nếu như có y thuật nhà họ Mộ, có lẽ còn có thể nắm chắc hai phần, hiện tại, chưa đến nửa phần." Mặc dù như vậy đối với Lâm mà nói là quá mức tàn nhẫn, nhưng lúc này Trình Du Nhiên chỉ có thể cắn răng nói ra: "Không làm giải phẫu, anh ta còn có thể nằm như vậy chống đỡ được một hai năm, làm giải phẫu, cửu tử nhất sinh!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thành toàn cho chú

"Không làm giải phẫu, anh ta còn có thể nằm như vậy chống đỡ một hai năm, làm giải phẫu, Cửu Tử Nhất Sinh!"

Lời nói của Trình Du Nhiên giống như một con dao găm ghim vào ngực Lâm, chỉ một thoáng đã khiến đầu óc cô áy trống rỗng.

Cô ấy yêu Khải Tát, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy người đó, cô ấy đã không thể tự kiềm chế mà yêu anh ta, chỉ là địa vị hai người quá cách xa, cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, mà anh lại là người thừa kế gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, cho nên mới đầu khi bọn họ mến nhau đã bị tất cả mọi người phản đối.

Tuy vậy, cuối cùng bọn họ vẫn đi cùng với nhau, gả cho Khải Tát hai năm tới nay, chưa sinh cho anh ta được một đứa con, không phải cô không nghĩ tới, mà anh ta biết cô ấy có bệnh, chỉ bằng điều đó thôi, cũng đủ khiến vị trí người thừa kế của Khải Tát bị lung lay, gia tộc sẽ không chọn một người mà không có con cháu thừa kế, vì Khải Tát, cũng vì chính cô ấy, cô ấy liều lĩnh tính mạng mang thai đứa nhỏ.

Song quay đầu lại, Khai Tát lại chỉ có nửa phần trăm hi vọng sống sót, cho dù cô đã anh lừa tôi gạt người trong gia tộc, tôi luyện không để lộ buồn vui, cũng bị lời nói của Trình Du Nhiên dọa cho sợ ngây người.

Mặt Trình Du Nhiên đồng tình nhìn người bạn cũ, không làm giải phẫu, người thực vật, làm giải phẫu, chỉ có nửa phần trăm hi vọng sống sót, lựa chọn như vậy, đối với người liên tiếp gặp tai nạn như Lâm mà nói quả thật là quá mức tàn nhẫn, có điều cô ấy cần phải làm ra sự lựa chọn này, không người nào có thể giúp được cô ấy, hơn nữa kéo dài thời gian càng lâu, tỷ lệ sống sót cũng càng thấp.

Thờ dài, Trình Du Nhiên nhỏ giọng nói: "Cậu hãy suy nghĩ thật kỹ càng, mấy ngày nữa làm giải phẫu cũng không có ảnh hưởng gì." Cô có thể hiểu được tâm tình của Lâm, nhưng cô cũng đồng thời là một bác sỹ, cô nhất định phải đem toàn bộ sự việc nói với người nhà bệnh nhân.

"Không cần chờ đâu, hiện tại liền làm." Lâm đột nhiên tỏ thái độ khác thường, mặt kiên định nói: "Thay vì cứ nằm nửa chết nửa sống như vậy, còn không bằng buông tay đánh một trận, như vậy ít nhất còn có hi vọng tỉnh lại, tôi nghĩ nếu như Khai Tát biết, anh ấy cũng sẽ tán thành lựa chọn của tôi."

Trên thực tế, lựa chọn như vậy, đối với cô ấy mà nói là cực kỳ bất lợi, Khai Tát còn sống một ngày, cô ấy có thể tạm thời làm người nói chuyện, mẹ con họ cũng sẽ bình an, chỉ cần một thời gian nhất định, bằng thủ đoạn của cô ấy là có thể hoàn toàn nắm trong tay gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, mà bây giờ làm giải phẫu, chỉ cần giải phẫu không thành công, mẹ con họ sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng chỉ cần Khai Tát có thể sống lại, cô ấy cũng có thể buông tha mọi thứ.

"Tốt." Trình Du Nhiên gật đầu một cái, đẩy cửa phòng giải phẫu ra nói với mấy bác sỹ gia đình: "Chuẩn bị giải phẫu."

Hai người nói chuyện rất nhỏ, cho nên căn bản cũng không có nghe được đoạn đối thoại giữa bọn họ, thấy phu nhân mời thần y tới lại muốn sắp xếp giải phẫu, nhất thời vô cùng phản khởi, còn tưởng rằng những tháng ngày khổ sở của bọn họ rốt cuộc cũng chấm dứt rồi, nhưng không biết giải phẫu này đối với bọn họ là một bước lên Thiên đường, hay một bước xuống Địa ngục, hơn nữa khoảng cách với Địa ngục còn gần vô hạn.

"Không được để bất cứ ai quấy rầy." Trình Du Nhiên cho Lâm một ánh mắt tôi sẽ cố hết sức, sửa quần áo ngay ngắn đi vào phòng giải phẫu lần nữa, theo âm thanh dụng cụ vang động, đèn dùng cho việc giải phẫu hội tụ tia sáng đến vết thương của Khai Tát, Trình Du Nhiên gợn tay lên cầm dao mổ, nhanh chóng tiến vào trạng thái Vua y.

Não bộ là bộ máy phức tạp nhất trong cơ thể người, phía trên giăng đầy những loại thần kinh chức năng, không cẩn thận cắt đứt bất kỳ một cái nào, cũng sẽ tạo thành tổn thất không thể bù đắp đối với thân thể con người, dùng thời gian ước chừng nửa tiếng, Trình Du Nhiên mới tách được tất cả thần kinh mạch máu chung quanh vết thương ra, lộ ra viên đạn cắm ở bên trong.

Mặc dù trước đó đã dùng dụng cụ xem qua, nhưng chân chính dùng mắt nhìn thấy, mấy bác sỹ gia đình mới phát hiện thương thế rất nặng so với suy đoán, từ trong đáy lòng bội phục Trình Du Nhiên, thương thế nghiêm trọng như thế, sợ rằng cũng chỉ có vị thần y này mới dám động thủ mà thôi.

Trình Du Nhiên hết sức trấn định, phương pháp giải phẫu bằng tay đã không có tác dụng, trực tiếp cầm lấy hai quả bom kim tiêm nhẹ nhàng kích động, đúng lúc này, pằng một tiếng, âm thanh tiếng súng thật lớn vang lên, mặc dù cánh tay Trình Du Nhiên không động, nhưng tiếng súng đã khiến Khai Tát nằm ở trên giường có chấn động nhẹ nhẹ, những thần kinh đã mảnh như sợi tóc lần này bị chấn động, pẹt một tiếng, đứt làm hai đoạn.

Đột nhiên có biến cố, khiến tay Trình Du Nhiên cầm bom kim tiêm phải bất động ở giữa không trung, mấy bác sỹ gia đình càng thêm sợ hãi, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Lâm ở bên cạnh chú ý từng chút, thấy đột nhiên xảy ra tình huống như thế, trong lòng nhất thời có dự cảm xấu, không dám quấy nhiễu Trình Du Nhiên, dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía cô.

Trình Du Nhiên thờ dài, hai bom kim tiêm mang theo vết máu bị cô ném vào trong bồn bên cạnh trừ độc, giải phẫu quan trọng nhất chính là lúc lấy đạn, giải phẫu vốn chỉ nắm chắc nửa phần trăm trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

Cùng lúc đó, âm thanh tí tí từ trên dụng cụ bên cạnh truyền đến, số liệu trên dưới điện tâm đồ đột nhiên kéo thành một đường thẳng vô hạn, dọc theo người đi xuống.

"Không!" Lâm mắt không chế kêu một tiếng, không cần hỏi thăm, cô ấy đã biết chuyện không xong, kết quả thế nhưng khiến cô ấy khó có thể tiếp nhận, Khai Tát cứ thế rời đi?

"Xin lỗi." Trong lòng Trình Du Nhiên cũng không có cảm giác, làm bác sỹ chợ đen từng ấy năm tới nay, đây là lần đầu tiên cô thất thủ, hơn nữa bệnh nhân còn là chồng bạn tốt của cô, mặc dù giải phẫu thất bại cũng không phải do cô tạo thành, nhưng dù sao đã bị chết trong quá trình cô giải phẫu.

"Việc này không trách cậu." Lâm khôi phục rất nhanh, nhìn thân thể Khai Tát cười cười: "Như vậy cũng tốt, đỡ phải cả ngày nằm ở trên giường sống không bằng chết."

"Lâm --"

Vừa muốn nói gì, liền bị Lâm ngắt lời: "Có hứng thú theo tôi đi ra xem một chút hay không?" Nói xong, đưa cho cô một khẩu súng.

Trình Du Nhiên không chút do dự nhận lấy khẩu súng, cô cũng muốn nhìn xem, cái kẻ khôn kiếp khiến mình thất bại lần đầu tiên rốt cuộc là ai.

Trong sân, một người đàn ông da trắng mặc áo sơ mi màu xanh dương nhạt, đang cười lạnh nhìn thuộc hạ của Lâm quỳ dưới đất, anh ta tên là Uy Liêm,

là một trong những anh em của Khai Tắt, đồng thời cũng là người nói chuyện kế nhiệm của gia tộc, chỉ là mấy năm này ở dưới sự giúp đỡ của Lâm, Khai Tắt đã có ưu thế tuyệt đối lấy được vị trí người nói chuyện của gia tộc, mới vừa rồi thậm chí có kẻ không biết sống chết muốn ngăn cản anh ta đi vào, anh ta tiện tay nổ súng với người nọ.

"Như thế nào, còn muốn cản cản tôi sao?" Uy Liêm đứng tại chỗ thổi nòng súng vẫn còn khí nóng, mặt khinh thường hỏi.

"Phu nhân đã phân phó" Trên đùi trúng đạn, người nọ đã không cách nào đứng thẳng lên, nhưng mà vẫn cắn răng nói: "Không được cô ấy ra lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào." Mấy người bên cạnh cũng đồng thời dùng nét mặt đầy vẻ giận dữ nhìn Uy Liêm, kiên định ngăn cản trước mặt anh ta.

"Phản là chúng mày!" Bị mấy người ngăn ở bên ngoài, Uy Liêm nhất thời giận dữ, súng lục quét tới quét lui ở trên người mấy người, nói thế nào thì anh ta cũng con em của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, lại bị một đám người làm ngăn ở bên ngoài, nếu như không cho bọn họ thấy một chút gì đó, về sau anh ta sao còn chỗ đứng trong gia tộc Hoắc Bối Nhĩ?

Đang muốn nói chuyện, liền nghe thấy một giọng nữ từ xa đến gần: "Uy Liêm, chú lại dám nổ súng ở trong sân này, trong mắt chú có còn gia tộc hay không?"

Sắc mặt Lâm khó coi đi tới, sau lưng dĩ nhiên có Trình Du Nhiên đi cùng.

Thấy chính chủ tới, Uy Liêm nhướng nhướng mày, không quan tâm nói: "Chị dâu, tôi thấy chị nên dạy dỗ lại mấy tên thuộc hạ này, tôi chỉ muốn đi vào nhìn anh cả một chút, bọn họ lại dám ngăn cản."

"Chú thật đúng là sẽ trả đũa." Lâm hừ lạnh, nói: "Gia chủ sớm có lệnh, không thể tùy tiện quấy rầy Khai Tắt dưỡng bệnh, hiện tại chú chẳng những tự mình xông vào, còn làm người của tôi bị thương, chẳng lẽ chú không đề gia chủ ở trong mắt?"

"Hình như chị dâu hiểu sai ý của gia chủ" Uy Liêm bĩu môi khinh thường: "Gia chủ ra lệnh là với người ngoài, tôi là em ruột của anh cả, đến thăm anh cả cũng là chuyện đương nhiên, ngược lại là chị, mang một người xa lạ vào nhà này, không biết chị dâu có mục đích gì?"

Kể từ khi Khai Tắt trúng đạn, Lâm vẫn không nói ra, chỉ nói là dưỡng bệnh, nhưng mấy anh em Uy Liêm chờ đợi đều cảm thấy kỳ quặc, nếu không phải là Gia chủ ra lệnh, chi sợ đã sớm xông vào, hôm nay thuộc hạ báo lại nói Lâm mang theo một người phụ nữ xa lạ vào sân nhỏ, nhất thời khiến anh ta tò mò, muốn thông qua chuyện này đến thăm hạ anh cả xem thật hư, vị trí người nói chuyện gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, anh ta đã mơ ước lâu rồi.

"Cô ấy cũng không phải là người xa lạ gì." Lâm lạnh lùng nhìn Uy Liêm, nói: "Hai thuộc hạ của chú cũng đã nói qua với chú rồi nhỉ, cô ấy là phu nhân của Viêm Dạ Tước - người nói chuyện Viêm bang."

"Phu nhân của Viêm Dạ Tước?" Uy Liêm cười ha ha nói: "Sao tôi không nghe nói Viêm Dạ Tước kết hôn, lại nói phu nhân của Viêm Dạ Tước phải là Angela của Gia tộc La Nhĩ Đức mới đúng, chị dâu sẽ không cảm thấy tôi ngay cả da vàng cùng da trắng cũng không phân rõ chứ? Hôm nay bất luận như thế nào tôi cũng muốn gặp được anh cả, nếu không, chính là chị dâu cố ý giấu giếm, nói không chừng anh cả đã bị chị hại chết!"

Nghe được Lâm xác nhận thân phận của Trình Du Nhiên, Uy Liêm càng không kịp chờ đợi muốn đi vào, bởi vì anh ta biết rõ, Trình Du Nhiên còn có một thân phận khác -- Vua y chợ đen, điều này nói rõ anh cả sắp không được, chỉ cần anh ta thêm chút sức, vị trí người nói chuyện chính là của anh ta.

"Được, chú đã muốn gặp anh cả của mình, vậy tôi sẽ thành toàn cho chú." Thái độ Lâm khác thường, nhất thời khiến Uy Liêm ngẩn người, ngay sau đó hòng súng đen ngòm chìa sang, Uy Liêm nào biết, Lâm đã sớm bởi vì anh ta cắt ngang Trình Du Nhiên giải phẫu khiến cho chồng cô ấy chết mà liệt vào danh sách đối tượng phải giết, nếu chuyện ngày hôm nay đã không thể bỏ qua, cô không ngại tiền anh ta một đoạn.

"Chị dâu, anh --"

Pằng một tiếng, đạn bắn thẳng vào mi tâm của Uy Liêm, tay trái chỉ hướng Lâm vẫn chưa hoàn toàn mở rộng ra, một đôi mắt hoảng sợ khó có thể tin nhìn về phía Lâm, đến chết anh ta cũng không hiểu, rốt cuộc Lâm dựa vào cái gì, lại dám bắn chết người trong gia tộc mình.

Mấy tên thuộc hạ bị hành động của cô dọa cho sợ ngây người, một người trong đó tương đối lão luyện, vội vàng nói: "Chị dâu, có muốn lập tức xử lý anh ta trước hay không?" Tự giết lẫn nhau, nếu để cho người trong gia tộc biết, hậu quả khó mà lường được.

Đúng lúc này, một thuộc hạ vội vàng chạy vào nói: "Chị dâu, Gia chủ mang theo một số người tới, lập tức tới ngoài cửa viện."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Có nên giết hay không?

Lâm đột nhiên nổ súng, không chỉ có Uy Liêm bị bắn chết không nhắm mắt, ngay cả Trình Du Nhiên cũng không nhận được nhú nhú mày, đây chính là

biệt thự của Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, dù là ám sát, cũng sẽ rất nhanh hấp dẫn chú ý của vệ sỹ gia tộc, huống chi là trắng trợn bắn chết, bình thường có ấy trầm ổn, không thể nào mạo hiểm như vậy mới đúng, mặc dù lý do cô giết Uy Liêm vô cùng đầy đủ.

Lắc đầu một cái, nếu Lâm dám làm như thế, đương nhiên có chuẩn bị, cô mới không lãng phí suy tư, quay đầu nhìn khắp mọi nơi.

Đúng lúc này, thuộc hạ lấy được hồi báo Gia chủ Bảo Lý Tư của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ mang theo chú bác trong gia tộc vội vã đến, mặc dù bọn thuộc hạ đã sớm nghe được tiếng súng, nhưng nguồn gốc tiếng súng chính là bên trong viện Gia chủ cấm tùy tiện đi vào, cho nên sau một thời gian truyền tin tức, lúc này mới cho Lâm cơ hội nổ súng, nếu không bọn họ đã sớm chạy tới.

"Chị dâu, Gia chủ mang theo một số người chạy tới, lập tức tới ngay ngoài cửa viện."

Nghe câu nói này, sắc mặt thuộc hạ mới vừa rồi muốn xử lý thì thể Uy Liêm nhất thời đại biến, lúc này đừng nói xử lý không kịp, coi như có thể giấu đi, mùi máu tanh trong không khí, muốn lừa gạt được Gia chủ và những người lẫn lộn trong hắc đạo, hiển nhiên là không thể nào, vội quay đầu nhìn về phía phu nhân, làm vệ sỹ trung thành nhất của phu nhân, dù bảo anh ta thừa nhận giết người, anh ta cũng tuyệt không hai lời.

Trên mặt Lâm hoàn toàn không có vẻ mặt kinh hoàng, khoe miệng khẽ nhếch, cười nói: "Mọi người không cần động, chờ tôi đi nghênh đón gia chủ cùng mấy vị chú bác." Cho tới bây giờ cô ấy cũng không nghĩ là che giấu, muốn giết thì quang minh chính đại giết.

"Không cần." Giọng nói trầm muộn của Bảo Lý Tư từ ngoài cửa viện truyền đến, ở ngoài viện ông ta cũng đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, hiển nhiên là có chuyện lớn xảy ra, sắc mặt khó coi đi vào, chờ thấy rõ người nằm trên đất thì sắc mặt càng thêm khó coi, giận dữ ngất trời mà hỏi: "Lâm, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Cũng khó trách ông ta sẽ tức giận lớn như vậy, trong số người trẻ tuổi của Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, chỉ có Khải Tắt và Uy Liêm là con trai ruột của ông ta, hiện tại Khải Tắt không rõ sống chết, ông ta còn hi vọng bồi dưỡng Uy Liêm, nhưng hôm nay cư nhiên chết ở chỗ này, điều này làm sao khiến ông ta không giận cho được? Chẳng qua nếu hiện tại ông ta biết một người con trai khác cũng đã ngoài ý muốn bỏ mình, không biết ông ta sẽ có cảm nhận như thế nào.

Về mặt Lâm vẫn không có bởi vì sự phẫn nộ của Bảo Lý Tư mà biến hóa, thân nhiên nói: "Uy Liêm muốn đưa Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ vào chỗ chết, tôi cũng chỉ là ngăn cản chú ấy mà thôi."

"Đe dọa." Bảo Lý Tư vẫn không nói gì, một chú bác bên cạnh đã không nhịn được đứng dậy, bàn về năng lực, bọn họ kém xa Bảo Lý Tư, cho nên họ không dám nghĩ tới vị trí gia chủ, nhưng bây giờ Uy Liêm chết rồi, chỉ cần lấy cơ này đuổi Khải Tắt đang là người nói chuyện bây giờ xuống, vị trí người nói chuyện Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ có thể sẽ rơi vào trên đầu con trai ông ta, không chút khách khí bác bỏ: "Lấy năng lực của Uy Liêm, tôi thật sự không nghĩ ra có cái gì có thể đưa Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ vào chỗ chết."

Quả nhiên ngoan độc, ngay cả người chết cũng không buông tha, Trình Du Nhiên liếc mắt nhìn người này một cái, ông ta nói như vậy, không chỉ phản bác Lâm, đồng thời quang minh chính đại nói con trai của Bảo Lý Tư không có bản lĩnh.

"Cô chỉ tạm thời là người nói chuyện của gia tộc mà thôi, cho dù cô nói là thật, xử trí như thế nào cũng phải do gia chủ và chúng tôi định đoạt, sao cô tự ý làm, rõ ràng là không để mọi người ở trong mắt." Một chú bác khác độc ác hơn, trực tiếp dồn Lâm về phía chống đối cả gia tộc, hiển nhiên là có mục đích gióng người trước.

Nổi giận gầm lên một tiếng, sau trong lòng Bảo Lý Tư cũng bình tĩnh rất nhiều, suy nghĩ của những người khác, ông ta hoàn toàn rõ ràng, hơn nữa trong gia tộc trừ Lâm ra, ông ta là người duy nhất biết rõ chuyện của Khải Tắt, cho nên cho dù ông ta hận Lâm muốn chết, ông ta cũng không thể không nghĩ biện pháp giải vây giúp cô, dù sao không có cô, huyết mạch nối dõi của hoàn toàn đoạn tuyệt.

Tròng mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Lâm, Bảo Lý Tư lạnh giọng nói: "Nói đi, nếu như con giải thích đúng, chúng ta cũng sẽ không oan uổng người tốt."

Lâm thấy ông ta chủ động thỏa hiệp, khoe miệng hơi nhếch lên, ngay sau đó ngẩng đầu hỏi: "Gia chủ và mấy vị chú bác có biết, gần đây Newyork xảy ra chuyện lớn gì không?"

Đột nhiên nghe Lâm hỏi một câu hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ nào, mấy vị chú bác đầu tiên là sửng sò, ngay sau đó cười lạnh nói: "Mỗi ngày Newyork đều có vô số chuyện xảy ra, ai biết cô đang nói đến chuyện nào, có lời gì thì nói mau, đừng mơ tưởng dùng cái cơ này để trì hoãn thời gian."

Bảo Lý Tư nhú nhú mày, ông ta biết con dâu này sẽ không bắn tên không đích, nếu dám nói thể khẳng định có thâm ý khác, nhãn lông mày suy tư từ liệu gần đây ông ta có được, mở miệng hỏi: "Con nói là Năm gia tộc lớn biến thành Bốn gia tộc lớn?" Có thể được xưng tụng lớn nhất, chỉ sợ trong lòng ông ta cũng chỉ có một kiện sự này, nhưng ông ta không hiểu chuyện này có liên quan gì đến chuyện cô muốn giải thích.

"Gia chủ không hổ là Gia chủ." Lâm vuốt tóc rơi trên trán nói, ngôn ngữ vẫn sắc bén, ám hiệu những người khác căn bản không thể so sánh với Gia chủ, cũng coi là báo đáp nho nhỏ cho Bảo Lý Tư.

"Vậy thì thế nào, gia tộc Aiken không tự lượng sức, bị Viêm bang tiêu diệt cũng là do họ gieo gió gặt bão, chỉ là cái này thì có liên quan gì đến chuyện cô giết Uy Liêm, đừng mơ tưởng dùng cái này để nói sang chuyện khác." Đem chuyện này nói là chuyện lớn nhất thì bọn họ cũng không thể nói gì hơn, đây chính là lần Viêm Dạ Tước biểu diễn anh kinh khủng với mọi người, nhưng muốn dùng cái này lừa dối vượt qua kiểm tra, những chú bác này hiển nhiên không thể đồng ý.

"Vậy, các vị có biết gần đây ở Thái Bình Dương xảy ra chuyện gì?" Lâm không trả lời thẳng, lần nữa kéo đề tài nói chuyện sang chỗ khác, trong mắt lóe ra nụ cười tự tin.

"Có lời gì cô cứ việc nói thẳng, chúng tôi cũng không có thời gian chơi trò đoán đố với cô, nếu cô còn không nói ra lý do, tôi xin gia chủ và mấy vị anh em lập tức xem xét quyết định đối với việc cô ta làm ra, đối với loại hành động mâu thuẫn gia tộc, cũng phải truy cứu."

Nhắc tới Năm gia tộc lớn biến thành Bốn gia tộc lớn, Trình Du Nhiên liền dự cảm được Lâm sẽ mang mình ra làm văn, hiện tại nhắc tới Thái Bình Dương, tự nhiên càng thêm tin chắc, xoay đầu lại nhìn Lâm tiếp tục nói chuyện.

Bảo Lý Tư đang trầm ngâm, mặc dù Viêm Dạ Tước tìm người cũng là chuyện lớn, nhưng ông ta một mực nghĩ theo phương diện gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, cho nên trong lúc nhất thời không nghĩ ra, con mắt ông ta vòng tới vòng lui, thấy cô gái sau lưng Lâm quay mặt lại, tùy ý nhìn lướt qua.

Mặc dù vừa vào ông ta đã thấy cô, nhưng lúc đó Trình Du Nhiên nghiêng mặt, ánh mắt ông ta luôn ở trên người Uy Liêm, vào lúc này nhìn kỹ, cảm thấy tựa hồ đã gặp ở nơi nào, đột nhiên nghĩ đến tư liệu Lâm từng điều tra lúc trước, lập tức hiểu được người kia là ai, suy nghĩ nhất thời hiểu rõ tính toán của Lâm, trong lòng than thở một tiếng, cô gái này quả nhiên giỏi tính toán, quả thật đáng giá để mình bồi dưỡng.

Ý thức được thân phận của Trình Du Nhiên, Bảo Lý Tư nghĩ thêm trước kia, một thời gian trước gia tộc Aiken phá hư quy định mặc dù bị Viêm Dạ Tước tiêu diệt rất nhanh, nhưng Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ lại chịu tổn thất nghiêm trọng, nếu như có thể dựa vào cái này kết quan hệ với Viêm bang, về sau cho dù Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ truyền vào trong tay Lâm, cũng không bị thua thiệt.

Nghĩ tới đây, Bảo Lý Tư hoàn toàn bỏ qua cái chết của Uy Liêm, phối hợp Lâm trầm giọng nói: "Con là nói chuyện Viêm bang trắng trợn tìm người trên biển?"

"Gia chủ nói không sai, con đang chỉ chuyện này." Lâm thấy Bảo Lý Tư nói như vậy, cũng coi là yên tâm một nửa, xem ra chuyện cái chết của con trai lúc trước, ông ta sẽ không động thủ với mình.

Nếu như nói sự kiện lúc trước còn có chút quan hệ với Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, chuyện hiện tại Lâm nói hoàn toàn không liên quan đến nhau, cho là Lâm đang đùa, các chủ bác nhất thời gạt dừ hết: "Đừng coi chúng tôi như đứa ngốc, nếu cô còn nói những nói cuội nữa, tôi không ngại trực tiếp chấp hành gia pháp." Nói xong, sủng lục nhắm ngay Lâm.

Sủng lục ở phía trước, trên mặt Lâm lại không có một chút sợ hãi, đôi mắt quét qua các vị chủ bác: "Nếu như người Viêm Dạ Tước muốn tìm chết ở nhà Hoắc Bối Nhĩ, mọi người cảm thấy như thế nào?"

Mọi người bị câu hỏi của cô làm cho bối rối, tin tức Trình Du Nhiên còn sống căn bản còn chưa phát tán ra ngoài, cho nên mọi người căn bản không biết việc cô tới Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, một người trong đó khinh bỉ: "Phô trương thanh thế, sẽ không phải nói cho chúng tôi biết cô chính là người anh ta muốn tìm chứ, mà Uy Liêm muốn giết cô?"

"Mặc dù không đúng, nhưng cũng không sai biệt lắm." Lâm cười lạnh, nghiêng người kéo Trình Du lên, nói: "Gia chủ và mấy vị chủ bác đều đã ở đây, tôi cũng giới thiệu một vị khách quý với mọi người, vị này là bạn tốt của tôi, Vua y nổi tiếng chợ đen - Trình Du Nhiên, đồng thời cô ấy cũng là người mà người nói chuyện Viêm bang muốn tìm."

Mặc dù Trình Du Nhiên biết Lâm đang lợi dụng cô ngồi vững ở vị trí trong gia tộc, nhưng vẫn rất nghĩa khí đứng dậy, có thể giúp bạn tốt, cô nghĩa bất dung từ*, lại nói chuyện này cũng không có tổn thất gì đối với cô.

* nghĩa bất dung từ: không thể từ chối

Hít --

Trừ Bảo Lý Tư, mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh, bộ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Trình Du Nhiên, dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra cô sẽ chạy trốn tới nơi này, mặc dù bình thường ánh mắt bọn họ vẫn đặt ở Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, nhưng đối với Trình Du Nhiên vẫn tương đối quen thuộc, bởi vì cô, Lục Tường tung hoành trên biển bị chết, Hắc bang Nga xáo trộn, đây chính là chỗ hiểm của Viêm Dạ Tước, người nào động người đó chết!

Không để ý tới mọi người kinh ngạc, Lâm tiếp tục nói: "Mọi người đều biết, thân thể Khải Tắt không ổn, hôm nay mời Du Nhiên tới xem một chút, không ngờ Uy Liêm chẳng những không tuân thủ mệnh lệnh của gia chủ còn hung hăng xông vào, còn muốn nổ súng giết Du Nhiên, nếu không phải thuộc hạ của tôi kịp thời ngăn cản, sợ rằng Du Nhiên đã chết, mọi người nói xem, người như vậy, rốt cuộc tôi có nên giết hay không?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, từng người đều bị Lâm làm cho khiếp sợ nói không ra lời, trong đầu tưởng tượng tình cảnh nếu vừa rồi Trình Du Nhiên bị Uy Liêm giết chết, có vết xe đổ là Lục Tường và Hắc bang Nga, Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ tuyệt đối sẽ chết chắc, cũng không quản chuyện này là thật hay giả, cũng làm bộ như người không có sao, cũng không dám mơ vị trí người nói chuyện nữa.

Không bị mọi người ngăn cản, ánh mắt Bảo Lý Tư phức tạp nhìn Lâm một cái, vừa muốn nói chuyện, đúng lúc này, một thuộc hạ vội vã chạy tới nói: "Gia chủ, có điện thoại khẩn cấp!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 122: Anh chỉ muốn em

Nếu như là trước kia, mọi người nhất định sẽ xì mũi coi thường lời nói của Lâm, đừng nói Trình Du Nhiên còn chỉ là vợ hữu danh vô thực của Viêm Dạ Tước, dù chính Viêm Dạ Tước tới, tiền bối trong hắc đạo cũng sẽ không coi ra gì, nhưng gần đây thủ đoạn của Viêm Dạ Tước thực sự quá tàn nhẫn, trong lúc phát tay liền diệt cả gia tộc nổi danh, chớ đừng nói chỉ là mấy lần hành động lớn vì Trình Du Nhiên.

Mọi người cũng không quản Trình Du Nhiên là thật hay giả, tựa như thương lượng xong, đầu vừa nghiêng sang chờ Bảo Lý Tư quyết định, mặc dù khẳng định không cách nào kéo người nói chuyện tạm thời xuống ngựa, chỉ là con trai bị giết, làm cha lại giải vây cho hung thủ, trong lòng không sinh ra khúc mắc là không thể nào.

"Gia chủ, có điện thoại khẩn cấp!"

Thuộc hạ tới cũng khéo, Bảo Lý Tư đang muốn tìm cớ rời đi, nghe anh ta nói vậy lập tức nói: "Chuyện này sau này hãy nói." Dứt lời, bỏ lại mọi người, theo tên thuộc hạ kia rời đi.

Hai chữ khẩn cấp, ở gia tộc Hoắc Bối Nhĩ cũng không phải là tùy tiện có thể dùng đến, cho nên Bảo Lý Tư rời đi là hợp tình hợp lý, về phần về sau là lúc nào, cũng chỉ có trời mới biết.

Gia chủ rời đi, mọi người cũng biết tuồng này không thể hát nổi nữa, vội theo sát người rời đi, còn Lâm lại nhũn mảy, tên thuộc hạ mới vừa rời tới hiển nhiên không phải do Bảo Lý Tư sắp xếp tốt trước đó, nói cách khác gia tộc quả thật xảy ra chuyện lớn, nhưng tại sao lại tìm gia chủ, mà không phải người nói chuyện là cô ta?

Không có đầu mối gì, Lâm tạm thời đề xuống nghỉ vấn, mới vừa rời cô ta lại không xin phép Trình Du Nhiên đã mượn thể của Viêm Dạ Tước, nói thể nào cũng phải xin cô tha thứ.

Nhưng cô ta còn chưa mở miệng, Trình Du Nhiên liền khoát tay áo nói: "Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, tôi biết rõ sẽ không hại tôi, ngược lại tôi cảm thấy vô cùng xin lỗi, không cứu được Khải Tắt." Vô luận như thế nào, Khải Tắt vẫn chết ở trong tay cô.

Nghe Trình Du Nhiên nhắc tới Khải Tắt lần nữa, trong mắt Lâm lại biến thành chán nản, lắc đầu nói: "Chuyện này không thể trách cậu, lại nói hiện tại đã như vậy rồi, dù sao cũng hơn là nằm đó chịu khổ."

Nói xong những lời này, Lâm lại khôi phục bộ dáng lão luyện, lạnh giọng phản phó: "Bị thương lập tức băng bó trị thương, những người còn lại xử lý viện sạch sẽ, thi thể Uy Liêm trực tiếp vứt xuống biển làm mồi cho cá." Hại chết chồng mình, cho dù chết rồi, cô ta cũng sẽ không bỏ qua.

"Khải Tắt. Cậu quyết định làm thế nào?" Suy nghĩ một chút, Trình Du Nhiên vẫn tiến lên hỏi.

"Tạm thời để đó, chờ thêm mấy ngày nữa nói với Gia chủ." Lâm thờ dãi, lúc này nói không chừng trong gia tộc có rất nhiều người đều nhìn chằm chằm vị trí này, cô ta chỉ có thể để Khải Tắt chịu uất ức mấy ngày, ngay sau đó nói: "Rất lâu không có tán gẫu với cậu, không ngại theo tôi một lát chứ?"

Trình Du Nhiên biết lúc này tâm tình cô ta không tốt, gạt đầu đồng ý, đi tới rừng cây nhỏ bên cạnh.

Phòng viện trưởng bệnh viện nhà họ Mộ, Vạn Tuyết Cẩm mỉm cười nhìn người phụ nữ trong kính tràn đầy sức quyến rũ, trên da thịt trắng nõn phát ra ánh sáng cảm động, mặc dù không thanh xuân xinh đẹp giống như thời điểm hơn 20 tuổi, nhưng lại càng trở nên thành thực phong tình vạn chủng, hiện tại tùy tiện đứng ở trên đường, cũng có thể mê đảo một đám đàn ông, suy nghĩ lại năm đó, vì lấy được tất cả mọi thứ của hiện tại mà bỏ lỡ tuổi thanh xuân, bà ta cũng không hối hận chút nào.

Hơn mười năm trước, bà ta chỉ là sinh viên của đại học y khoa, điều kiện gia đình cũng không phải kém bình thường, cha mẹ qua đời từ rất sớm, chỉ để lại bà ta và em gái sống dựa vào nhau, khi đó bà ta liền thề, chỉ cần có cơ hội, bà ta sẽ không bao giờ quay lại cuộc sống của người bình thường này nữa, chỉ là bà ta không ngờ, cơ hội lại tới nhanh như vậy.

Mẹ Trình Du Nhiên - Trình Oánh là giáo sư danh dự của đại học y khoa, thường xuyên đến trường học giảng bài, cũng đã từng là hoa khôi của trường đại học y khoa, đồng thời là bác sỹ nổi tiếng khoa ngoại, lập tức thành đối tượng mà Vạn Tuyết Cẩm muốn chinh phục, chỉ cần trở thành người dưới tay bà, muốn trở nên nổi bật cũng nhanh.

Chỉ là bà ta thật không ngờ, mặc dù trong sinh hoạt bình thường Trình Oánh vẫn chăm sóc chị em họ, nhưng ở trong y học, trong mắt đều không nhiễm một hạt cát, chỉ cần không đạt yêu cầu, tuyệt đối sẽ không cho bà ta cơ hội tốt nghiệp, điều này làm cho bà ta luôn ghi hận trong lòng.

Sau đó, bà ta biết chồng Trình Oánh, Mộ Viễn Chi - tổng giám đốc bệnh viện nhà họ Mộ, đồng thời cũng thấy được cái gì gọi là xã hội thượng lưu chân chính, mà vào một lần vô tình, bà ta nghe nói quy định nhà họ Mộ cùng với tin tức Trình Oánh không thể sinh con nữa, nhất thời khiến cho bà ta dâng lên hi vọng tiến vào nhà hào môn, chỉ cần có Mộ Viễn Chi, bà ta hoàn toàn có nắm chắc việc trở thành nữ chủ nhân mới của nhà họ Mộ.

Có ý nghĩ như vậy, về sau bà ta ở trước mặt Trình Oánh cũng có vẻ nhẫn nhục chịu khó, không chỉ ở phương diện học tập, bình thường không có việc gì cũng thường đến nhà bà giúp một tay, tìm hiểu rõ tin tức, bà ta chuẩn bị vì kế hoạch sau này.

Rốt cuộc có một ngày, Trình Oánh phải đến nước Mi thăm con gái vẫn còn đi học của bà, bởi vì thân thể Mộ Viễn Chi không tốt, nhờ bà ta bình thường đến chăm nom, điều này làm cho bà ta rất cuộc mờ rạng nanh ra.

Mộ Viễn Chi là bác sỹ rất có năng lực, cho nên trực tiếp bỏ qua suy nghĩ hạ thuốc, chỉ là cũng may, Mộ Viễn Chi mê rượu, hơn nữa còn là loại uống không được mấy chén liền gục, trước đó Vạn Tuyết Cẩm thật vất vả chuẩn bị một chai rượu ngon, nửa bình rượu xuống bụng, ông ta hoàn toàn say, nhưng không biết đồng thời với say chẳng những thay đổi số mạng nhà họ Mộ, đồng thời cũng là nguyên nhân thực sự khiến Trình Oánh tự sát.

Một đêm trôi qua, Vạn Tuyết Cẩm cũng không để cho Mộ Viễn Chi phụ trách, lúc này nói ra, ông ta nhất định sẽ hoài nghi mình có động cơ, mà trực tiếp biến mất một năm.

Một năm sau, bà ta hỏi thăm được tin tức nơi Mộ Viễn Chi sẽ xuất hiện, sớm ôm đứa nhỏ đi dạo ở đó, chế tạo ra một cuộc gặp nhau "ngoài ý muốn", mà kết cục dĩ nhiên là tất cả đều vui vẻ, Mộ Viễn Chi có con trai, Vạn Tuyết Cẩm bước chân vào hào môn.

Vào lúc bà ta đang hả hê về âm mưu của mình, chuông điện thoại phá vỡ bà ta đang trầm tư, ấn nút tiếp nghe, giọng nói thư ký truyền đến: "Tổng giám đốc, người ngài đợi đã đến."

"Mời anh ta vào." Trong lòng Vạn Tuyết Cẩm hưng phấn, hơn mười năm trước bà ta bước ra bước đầu tiên, có thành quả hôm nay, nhưng Trình Du Nhiên xuất hiện khiến bà ta cảm thấy có chút sợ, cho nên, bà ta nhất định phải nhờ hết cái gai này, mà người rút ra hôm nay đã tới.

Rất nhanh, thư ký liền dẫn một người đàn ông đi vào, vóc người khôi ngô khiến bà ta cảm dục nhiều năm nay tìm đập thành thịch, ngay cả cà phê cũng không gọi, trực tiếp phát phát tay bảo thư ký đi xuống.

Thư ký vừa mới đi, Viêm Kinh Vũ đã sắc mị hoặc đi tới, thành thực ôm bà ta vuốt ve một hồi, anh ta vốn tới bang anh cả ở Newyork làm việc, ai biết mấy ngày trước nhận được một cuộc điện thoại xa lạ, lúc ấy anh cả không có ở đây, anh ta liền thay anh cả ứng phó, ai biết thế nhưng để cho anh ta phát hiện cơ hội tự lập phe phái, nếu như không phải là tang lễ của Mộ Viễn Chi, chỉ sợ lúc ấy anh ta đã tìm tới cửa rồi.

"Đừng nấn nỡ, em sắp không chịu nổi." Vạn Tuyết Cẩm nũng nịu một tiếng, sắc mặt ứng đồ đẩy Viêm Kinh Vũ ra, trong đầu cũng rất rõ ràng, trước khi lấy được thứ bà ta cần tìm, bà ta tuyệt đối sẽ không cho người khác tiện nghi.

Đây chính là cơ sở để anh ta vùng lên, Viêm Kinh Vũ làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bà ta như vậy, dựa vào thân thể cường tráng của anh ta lại ôm Vạn Tuyết Cẩm vào trong ngực lần nữa, ghé bên tai bà ta nói: "Thì sao, chẳng lẽ anh làm không tốt sao?"

"Nhưng anh cũng phải đợi người ta nói chuyện xong chứ?"

Giọng nói hờn dỗi của Vạn Tuyết Cẩm giống như là thiếu nữ, phối hợp sức quyến rũ thành thực hiện giờ của bà ta, nhất thời làm cho cặp mắt Viêm Kinh Vũ nhìn đắm đuối, lại hung hăng chiếm tiện nghi trên người bà ta một lúc, anh ta vẫn chưa thỏa mãn nói: "Được rồi, làm chính sự trước, chờ lát nữa sẽ để em nếm thử một chút sự lợi hại của anh."

Vạn Tuyết Cẩm cười quyến rũ, chỉnh sửa quần áo của mình một chút mới lên tiếng: "Tin tức Trình Du Nhiên trở về tin rằng anh cũng đã biết, yêu cầu của em chỉ có một, cô ta nhất định phải chết!" Mặc dù trên mặt vẫn nở nụ cười, trong giọng nói lại tràn đầy sát khí.

"Nếu em tìm tới nhà họ Viêm, cũng có thể biết địa vị của Trình Du Nhiên ở trong lòng Viêm Dạ Tước, tùy tiện giết cô ta, sợ rằng hậu hoạn vô cùng." Viêm Kinh Vũ khẽ mỉm cười, tràn ngập thâm ý nhìn về phía Vạn Tuyết Cẩm.

Tên khốn kiếp này, trước đó vẫn từ chối ở trong điện thoại, bây giờ lại còn dùng cơ này, không phải là muốn chỗ tốt sao? Mặc dù trong lòng hận nghiền răng nghiền lợi, Vạn Tuyết Cẩm vẫn tươi cười nói: "Nếu như không phải là chuyện khó, em cũng không tìm tới anh, chỉ cần sau khi chuyện thành công, em có thể cho anh ba phần cổ phần nhà họ Mộ."

Ba mươi phần trăm cổ phần, đối với bệnh viện nhà họ Mộ trải rộng toàn cầu mà nói là tương đối lớn, Vạn Tuyết Cẩm có thể lấy ra ngần này, đủ để nhìn ra quyết tâm bà ta muốn giết Trình Du Nhiên.

Nhưng Viêm Kinh Vũ tựa như không nghe thấy lời bà ta nói, tiện tay nắm lấy một quả anh đào trong khay trên bàn nhét vào trong miệng nói: "Hương vị trái cây cũng thực không tồi."

Ba mươi phần trăm cổ phần anh ta cũng không chút cử động, khiến Vạn Tuyết Cẩm tức giận hận không thể trực tiếp đuổi anh ta đi, nhưng vừa nghĩ tới Viêm Dạ Tước kinh khủng thế nào, bà ta đã không kịp chờ đợi muốn giết Trình Du Nhiên, hơn nữa chuyện này đã để Viêm Kinh Vũ biết thì tuyệt đối không thể tìm thêm người thứ hai, vì không muốn phiền muộn nữa, lần này bà ta chỉ có thể chơi lớn!

"Bốn phần, chỉ cần chuyện làm gọn gàng, Viêm tiên sinh có thể lấy được bốn mươi phần trăm cổ phần nhà họ Mộ, đây đã là cái giá chót rồi, nếu Viêm tiên sinh cảm thấy không thích hợp, em chỉ có thể nghĩ biện pháp khác."

Viêm Kinh Vũ cười cười, ở trong hội nghị gia tộc mặc dù anh ta không thể hiện ra, nhưng anh ta cũng là nhân tài kiệt xuất trong đám con em nhà họ Viêm, chỉ là bị hào quang của đám người Viêm Dạ Tước che giấu mất mà thôi, nhìn chăm chăm ánh mắt của Vạn Tuyết Cẩm, Viêm Kinh Vũ nói từng chữ: "Anh không muốn bắt lộn tài sản gì của nhà họ Mộ, thậm chí anh còn có thể đầu tư, anh chỉ muốn một thứ mà thôi."

"Cái gì?" Trong mơ hồ trong lòng Vạn Tuyết Cẩm cảm giác có chút không ổn, bật thốt lên hỏi.

"Anh chỉ muốn em!"

"Không phải Viêm tiên sinh đang nói đùa chứ?" Biểu hiện trên mặt Vạn Tuyết Cầm có chút không tự nhiên, để cho anh ta chiếm tiện nghi một hai lần, bà ta đều có thể không sao cả, nhưng trực tiếp trở thành phụ nữ của anh ta, đừng nói bên ngoài thấy thế nào, cho dù chính bà ta cũng thấy quá, dù sao vì tiến vào hào môn bà ta tốn trăm phương ngàn kế, nhưng bây giờ muốn chấp tay đưa người ta, điều này bà ta làm sao có thể làm ra?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Hai phần máu

"Em thấy anh giống như là đang nói đùa sao?" Viêm Kinh Vũ cười lạnh, bước nhanh đi đến ngồi xuống trước mặt Vạn Tuyết Cầm, nắm cầm bà ta hỏi.

"Không thể nào!" Vạn Tuyết Cầm hét lên một tiếng, đưa tay muốn đẩy bàn tay to của anh ta ra, nhưng chút hơi sức của bà ta sao có thể đẩy được, trên da thịt trắng nõn lưu lại những dấu đỏ.

Không tránh thoát được, trong lòng Vạn Tuyết Cầm càng gấp, lớn tiếng quát lớn: "Buông tôi ra, nếu không tôi sẽ gọi người."

"Em cứ tiếp tục kêu đi!" Viêm Kinh Vũ giống như tìm được thú vui, mặt cười tà nói: "Tốt nhất có thể khiến tất cả mọi người tới đây, để cho bọn họ xem tổng giám đốc phu nhân của họ rốt cuộc là loại phụ nữ gì, chồng mới chết mấy ngày đã không kịp chờ đợi bắt đầu tìm đàn ông."

"Đừng." Nghe Viêm Kinh Vũ nói như vậy, Vạn Tuyết Cầm nhất thời giống như là bị bắt chặt xương sườn mềm, cầu khẩn: "Viêm tiên sinh, nếu như anh không hài lòng đối với giá tiền này, chúng ta còn có thể bàn lại, mời buông tôi ra trước có được hay không?" Trả giá tất cả cũng đã làm, bà ta không thể thất bại trong gang tấc vào lúc mấu chốt.

Không biết Viêm Kinh Vũ đột nhiên có ý định thương hoa tiếc ngọc, hay lời Vạn Tuyết Cầm nhả ra có tác dụng, Viêm Kinh Vũ buông tay ra, ngã ngửa người về phía sau, nằm trên ghế sa lon nói: "Em muốn giải quyết tôi trước rồi lại đi tìm người khác chứ gì?"

Vạn Tuyết Cầm cả kinh trong lòng, không ngờ anh ta chỉ liếc cái đã nhìn thấu tâm tư mình, xem ra lần này thật sự rất khó bỏ qua, trên mặt bứt ra nụ cười cứng nhắc nói: "Làm sao có thể, trước lúc đàm phán thành công với Viêm tiên sinh, tôi làm sao dám tìm người khác."

"Không biết nếu như mà tôi đem chuyện này nói cho Viêm Dạ Tước thì sẽ như thế nào?" Viêm Kinh Vũ không chút khách khí đem hai chân mình gác lên cặp đùi đầy đàn hồi của Vạn Tuyết Cầm, cười híp mắt hỏi: "Tuy em không phải là người trong hắc đạo, cũng có thể biết sự lợi hại của Viêm Dạ Tước, tôi còn có thể miễn phí tặng em một tin, một thời gian trước trong hội nghị gia tộc nhà họ Viêm, Viêm Dạ Tước thiếu chút nữa trở mặt với cả gia tộc."

Nghe Viêm Kinh Vũ nói như vậy, con người Vạn Tuyết Cầm đột nhiên co rụt lại, Vạn Tuyết Cầm vốn muốn rút ra hai chân lại nhịn xuống, gương mặt tràn đầy mỉa mai hoặc hơi trắng bệch, nhưng mà vô cùng xác định nói: "Viêm tiên sinh sẽ không làm như vậy."

"Tôi xác thực sẽ không làm như vậy." Viêm Kinh Vũ không có phản bác, ngược lại có chút hăng hái nói: "Em là người phụ nữ rất thông minh, nên biết chuyện này ngoại trừ tôi làm được ra, cũng chỉ có anh cả tôi, nhưng nếu như anh cả biết em tìm tôi trước thì sẽ như thế nào?"

Viêm Hạo Thừa tiểu lý tăng dao, trước kia bà ta cũng nghe Mộ Viễn Chi nói qua, nếu để cho anh ta biết chuyện này, coi như không trực tiếp cự tuyệt, sau đó nhất định sẽ bù lại, chẳng lẽ chỉ có một con đường nương nhờ vào anh ta sao?

Bóp bóp nắm tay, Vạn Tuyết Cầm chưa từ bỏ ý định nói: "Nhưng nếu như mà tôi đi theo anh, Trình Du Nhiên chết vì tai nạn chẳng lẽ Viêm Dạ Tước sẽ không hoài nghi ư, còn nữa, chuyện này nếu như truyền ra ngoài, sao tôi còn có thể nắm trong tay nhà họ Mộ?"

"Tôi muốn em làm người tình bí mật của tôi, không cần công khai." Dẫu cho không có những lý do này của Vạn Tuyết Cầm, Viêm Kinh Vũ cũng không muốn bà ta trở thành vợ mình, mặc dù nhà họ Viêm cưới mấy vợ cũng không hề gì, nhưng tác dụng ở chỗ Vạn Tuyết Cầm hơn nhiều ở một đồ chơi ở nhà họ Viêm.

Nhếch khóe miệng lên, Viêm Kinh Vũ lấy một phần tài liệu sớm chuẩn bị tốt từ trong túi ra, nói: "Bệnh viện tiếp tục do em quản lý, cần tiền cùng người thì cứ việc nói, chỉ là lúc tôi cũng cần bệnh viện thì em phải đưa ngay."

"Đừng vọng tưởng có ý định gì." Hoàn toàn không cho Vạn Tuyết Cầm có thời gian suy nghĩ gì khác, Viêm Kinh Vũ tiện tay lấy hợp đồng chuẩn bị xong trước đó từ trong túi ra bỏ trên bàn: "Ký nó, nguyện vọng của em sẽ được thực hiện."

Chỉ trên tài liệu cũng không nhiều, đại ý là bắt đầu từ hôm nay, vật Vạn Tuyết Cầm sở hữu bao gồm bản thân bà ta đều thuộc về một mình Viêm Kinh Vũ.

Về mặt pháp luật hợp đồng này hoàn toàn là một tờ giấy lộn, ở trên tay Vạn Tuyết Cầm lại nặng nghìn cân, bà ta rất rõ ràng, chỉ cần bà ta ký tên lên nó, cho dù sau này bà ta tìm được núi dựa lớn hơn nữa cũng vô ích, thứ đồ này, ở trong hắc đạo chính là luật pháp.

"Chẳng lẽ anh không sợ anh cả anh biết ư?" Viêm Hạo Thừa đã đi Newyork, đây là một điểm cuối cùng có thể chần nhip đến Viêm Kinh Vũ, đáng tiếc --

"Cái này cũng không cần em suy tính thay tôi." Viêm Kinh Vũ ngồi dậy, giọng nói tràn đầy kiêu ngạo mang theo không cho cự tuyệt: "Em yêu, em không có lựa chọn nào khác."

Thân thể Vạn Tuyết Cầm căng cứng, dù thế nào bà ta cũng không nghĩ ra, nhiều năm khổ tâm như vậy thế nhưng để cho người khác sử dụng, Trình Du Nhiên! Nghĩ đến cái tên này, trên mặt Vạn Tuyết Cầm hiện lên oán hận trước nay chưa có, nếu không phải là cô muốn mưu đoạt gia sản, mình cũng sẽ không bị bức đến nông nỗi bán mình làm nô, mình đã bị khổ, sẽ phải khiến cô trả lại gấp mười lần!

Nghĩ tới đây, Vạn Tuyết Cầm cũng không có gì không thể buông tha được nữa, quay mặt lại cười lạnh nói: "Tôi có thể ký tên ở phía trên, nhưng điều kiện phải sửa đổi, Trình Du Nhiên phải bắt sống, để tôi xử trí, nếu không dù là lưới rách cá chết, tôi cũng không để cho anh được như ý."

"Thành giao." Viêm Kinh Vũ muốn bà ta cam tâm tình nguyện, mặc dù như vậy khó khăn sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng tương tự, về sau bà ta cũng sẽ chết tâm sập đất đi theo mình.

Lần này Vạn Tuyết Cầm không tiếp tục từ chối, không chút do dự ký tên mình ở trên hợp đồng, từ đó về sau, bà ta và con trai bà ta, bao gồm cả bệnh viện nhà họ Mộ cũng đã là vật phẩm riêng của Viêm Kinh Vũ.

"Công sự đã nói xong, hiện tại nên tiếp tục chuyện vừa nãy chúng ta còn chưa làm xong." Đem hợp đồng bỏ vào trong túi, trong mắt Viêm Kinh Vũ tràn đầy cuồng dã và tham muốn giữ lấy, lúc Vạn Tuyết Cầm duyên dáng kêu to, tiện tay ném bà ta lên trên ghế sofa, đôi tay xé ra, quần áo giá trị vài chục vạn trực tiếp bị anh ta xé thành hai nửa, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn.

Mà giờ phút này, trong phòng viện trưởng **, cửa phòng đông lạnh lại yên tĩnh đến cả âm thanh cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, tiểu Vương ở phòng trực ban híp đôi mắt vẫn chưa tỉnh, hết ăn lại nằm, anh ta có thể tìm một công việc thanh nhàn như vậy quả thật không dễ, nếu như không phải là anh ta thường nịnh nọt ở trước mặt Vạn Nhã Cầm, chỉ sợ sớm đã bị đuổi ra bệnh viện. Đúng lúc này, một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

"Tiểu Vương, lập tức lấy gì đó số 115 khu C cho tôi, đây là biên lai lấy ra."

Tiểu Vương sợ hết hồn, còn tưởng rằng cấp trên của mình đến, vội bày ra bộ dáng tìm cái gì, ngẩng đầu nhìn lại, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, mặc dù bác sỹ Lâm cũng là một trong Phó viện trưởng của bệnh viện, nhưng ngay từ sáu, bảy năm trước ông ta cũng không quan tâm chuyện của bệnh viện, lần này nếu như không phải là bệnh tình của tổng giám đốc nghiêm trọng, chỉ sợ ông ta cũng không xuất hiện, tuy vậy, cũng không thể giữ được mạng của tổng giám đốc.

"Lập tức lấy cho ngài." Bất luận như thế nào, ông ta cũng là một trong người có chỗ đứng của bệnh viện, ngộ nhờ tâm tình ông ta hôm nay không được, vị trí của mình có thể không giữ được, vội nhận lấy biên lai trên tay ông ta, nhìn cũng chưa từng nhìn liền lấy thứ ông ta muốn tìm.

"Tư cách tốt như vậy cũng không biết lợi dụng, nếu tôi có bản lĩnh này, đã sớm cả ngày ăn chơi đàng điếm rồi." Nhìn bóng lưng bác sỹ Lâm rời đi, tiểu Vương lắc đầu thì thào, vẫn chưa tới năm mươi tuổi, xem ra đã như ông cụ, trên đầu đầy tóc bạc, gương mặt đó từ lúc ông ta vào bệnh viện cũng không hề cười qua.

Trong tay là hai túi máu ướp lạnh, phía trên cũng không có khác gì chất lỏng trong tủ lạnh, chỉ là ở trên nhãn chia ra một là F và một là Z.

Xác định là thứ trước đó mình đặt vào, bác sỹ Lâm càng khẩn trương, chuyển qua khúc quanh, thấy khắp mọi nơi không có người nào, mang tương máu bỏ vào trong túi hồ sơ đã sớm chuẩn bị tốt, phong kín bên ngoài, xác định không có vấn đề gì, mới như trộm đi hướng phòng làm việc của mình.

Mỗi Phó viện trưởng đều có phòng làm việc riêng, mặc dù rất nhiều người một năm đều chưa chắc dùng tới một lần, nhưng trừ một vài thiết bị đặc biệt lớn, tất cả dụng cụ cũng khá đầy đủ, bác sỹ Lâm thận trọng đóng cửa lại, lại xem trên túi hồ sơ, lúc này mới coi như là thở phào nhẹ nhõm.

Mở phòng làm việc ra, kiểm tra loại máu, kiểm tra DNA và dụng cụ kiểm tra SNP cũng đã mở ra, hiện tại ông ta chỉ cần đem hai phần máu trên tay hòa tan sau đó kiểm tra đo lường, là có thể biết suy đoán dấu kín trong lòng ông ta.

Bác sỹ Lâm và mẹ Trình Du Nhiên - Trình Oánh là bạn học, đã từng là một trong những người theo đuổi bà, đáng tiếc bản thân ông ta tương đối đần độn, cuối cùng hoa rơi vào nhà họ Mộ, lúc ấy đầu óc ông ta nóng lên, cũng đi theo tham gia ứng tuyển vào bệnh viện nhà họ Mộ, từ đó thành một thành viên trong bệnh viện nhà họ Mộ, chờ đợi đến gần ba mươi năm, ông ta không có ý khác, chỉ cần có thể nhìn người phụ nữ mình thích hạnh phúc là đủ rồi.

Chỉ là Trình Oánh cũng không hạnh phúc, hơn mười năm trước, Mộ Viễn Chi lấy lý do bà không thể sinh con nữa, mang về một đôi mẹ con, điều này làm cho ông ta tức giận vô cùng, tuy Trình Oánh không có nói gì, một người ngoài như ông ta càng khó nói, cho nên chỉ có thể tận tình khuyên bảo bà.

Sau mấy lần ông ta đi đến nhà họ Mộ thì cũng cảm giác có cái gì không đúng, đặc biệt là chứng kiến đứa trẻ đó, cứ có cảm giác giống như sót cái gì, nhưng lúc đó chỉ lo khuyên bảo Trình Oánh, thời gian dài cũng quên mất chuyện này.

Sau trong mấy năm này, bởi vì cần học tập và trao đổi học thuật, trên căn bản ông ta không tiếp tục đến biệt thự nhà họ Mộ, chờ sau này lại nhìn thấy đứa trẻ năm đó lần nữa, ông ta rất cuộc phát hiện chỗ không đúng trong đó, đứa bé này lại bị chỉnh dung! Mặc dù chỉ ở một chỗ không dễ dàng bị phát hiện, hơn nữa dấu vết rất nhỏ, nhưng mà vẫn bị ông ta phát hiện ra, điều này làm cho ông ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một đứa trẻ mới mấy tuổi cũng bắt đầu làm chỉnh dung, chẳng lẽ bọn họ không sợ tạo thành tổn thương gì đối với đứa trẻ sao?

Ngày hôm sau, khi ông ta muốn đem chuyện này nói cho Trình Oánh, lại nghênh đón tin dữ, Trình Oánh nhảy lầu tự sát.

Vào lúc ông ta vô tri vô giác tham gia tang lễ của Trình Oánh, đột nhiên thấy hôm nay trên mặt Mộ phu nhân Vạn Tuyết Cầm lộ ra nụ cười hả hê, điều này làm cho ông ta hận không thể đi lên quát cho bà ta một cái tát, nhưng lại thấy cậu bé 5, 6 tuổi bên cạnh bà ta thì đột nhiên to gan phồng đoán: chẳng lẽ đứa nhỏ này căn bản cũng không phải là của Mộ Viễn Chi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Em có tin

Ý nghĩ đột nhiên tới khiến ông ta cũng giật mình, nếu phỏng đoán như vậy chỉ là vì tức giận Vạn Tuyết Cầm hại Trình Oánh tự sát, nhưng chờ ông ta hiểu được mới phát hiện, suy đoán này thậm chí có hơn nửa cơ hội là thật, dù sao gia quy nhà họ Mộ là thừa kế nghiệp cha, Trình Oánh không thể sinh con, Mộ Viễn Chi muốn đứa con trai hoàn toàn có thể thoải mái nói đến, mà không phải lên lút chờ đứa bé ra đời mới mang về nhà.

Chỉ là đối với nhà họ Mộ mà nói, ông ta thủy chung chỉ là một người ngoài, trên tay cũng không có chứng cứ hữu hiệu nào, cũng không thể chạy đến trước mặt Mộ Viễn Chi nói với ông ta, đứa nhỏ này có thể không phải của ông ta, lời như vậy sợ rằng không đợi ông ta giải thích cũng sẽ bị người làm nhà họ Mộ đánh đuổi, cho nên bắt đầu từ ngày đó, ông ta dựa vào trước mộ Trình Oánh thế, nhất định phải báo thù cho bà.

Muốn chứng minh là không phải cha con ruột thịt vô cùng đơn giản, xét nghiệm máu, kiểm tra DNA bao gồm cả kiểm tra SNP mới phát minh cũng có thể làm được, nhưng lấy được mẫu máu lại làm cho ông ta gặp phiền toái lớn, bệnh viện nhà họ Mộ lớn cấp thế giới, Mộ Viễn Chi ngã bệnh đều dùng bác sỹ Đông y gia đình, dùng phương pháp bình thường căn bản không lấy được, ông ta chỉ có thể từ từ chờ đợi cơ hội, nhưng một lần đợi liền trọn mắt nhìn đến sáu năm.

Trước khi Mộ Viễn Chi qua đời, rốt cuộc vẫn phải nhấn nhủ mọi người đón bác sỹ Tây y tới trị liệu, mà bác sỹ chủ trị chính là bác sỹ Lâm, nhưng vì đề ngừa ngộ nhỡ, trước khi thí nghiệm ông ta dùng danh nghĩa hàng mẫu để cất máu, đều không có người chú ý đến, ông ta mới thận trọng lấy ra ngoài.

Mặc dù Mộ Viễn Chi chết rồi, nhưng chỉ cần ông ta đem báo cáo xét nghiệm giao cho Trình Du Nhiên, ông ta tin tưởng cô sẽ có biện pháp.

Oánh nhi, tôi lập tức có thể báo thù cho em rồi! Bác sỹ Lâm bóp bóp nắm tay, lấy ra vài giọt máu bắt đầu kiểm tra đo lường đầu vào đây.

Phòng đông lạnh, trong phòng trực ban, tiểu Vương chép chép miệng cảm thán nửa ngày, tiếp tục muốn ngủ, cảm giác đầu đột nhiên đề lên cái gì, cúi đầu xem xét, cũng là biên lai bác sỹ Lâm mới vừa nhắc tới, đang muốn cất đi, mắt liếc qua nhật ký cất giữ thì đột nhiên ngây ngẩn cả người --

Phân khu đông lạnh vô cùng nghiêm khắc, ví dụ khu A cất lấy trong ngày, khu B cất giữ trong một tuần, mà khu C ít nhất cũng phải một tháng trở lên, bác sỹ Lâm cất vật này thế nhưng không tới một tuần đã lấy đi, điều này làm cho anh ta nhàm chán nhất thời thấy hứng thú, có cần tới xem một chút rốt cuộc là cái gì hay không?

Bản thân bác sỹ Lâm là một đề tài rất hot ở trong bệnh viện, nếu có thể đào ra tư liệu gì từ trên người ông ta, vậy mình có tư cách thôi phòng với mấy em gái y tá rồi, nói không chừng đến lúc đó còn có thể có ái mộ gì đó.

Nghĩ tới đây, tiểu Vương cũng không ngồi yên nữa, ở trước cửa phòng trực lập tức úp cái bảng, lập tức đi hướng phòng làm việc của bác sỹ Lâm, lúc này chính là thời điểm bệnh viện tương đối nhàn nhã, dọc theo đường đi thể nhưng không có gặp được mấy người, chờ anh ta đi tới cửa phòng làm việc thì càng thêm mừng rỡ, bác sỹ Lâm thậm chí ngay cả cửa cũng không đóng.

Nhìn chung quanh một cái cũng không phát hiện người nào, cẩn thận dựa vào tường nhìn vào trong phòng làm việc, cũng không có phát hiện bác sỹ Lâm ở bên trong, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đem nửa cái đầu vuron vào bên trong nhìn, để cho anh ta thất vọng chính là bác sỹ Lâm lại đang cẩn thận tỉ mỉ nhìn chăm chăm dụng cụ.

Chẳng lẽ là anh ta đã đoán sai? Anh ta thất vọng, đang muốn rời đi, bỗng nghe bác sỹ Lâm bên trong kêu lên: "Thằng bé quả nhiên không phải con trai của Mộ Viễn Chi!"

Giọng nói nhất thời vang lên khiến tiểu Vương sợ hết hồn, còn chưa có lùi về đầu đã đụng vào trên cửa, đau làm anh ta nhe răng trợn mắt, mà ở trong phòng làm việc bác sỹ Lâm cũng đột nhiên tỉnh ngộ lại, nghe âm thanh phía bên ngoài thì nhất thời quát lên: "Ai đấy?"

Nghe được có người đang hỏi, tiểu Vương làm sao còn dám nán lại, không để ý lỗ mũi đang chảy máu, nhanh chân mà bỏ chạy, mắt thấy muốn chạy ra hành lang còn cần một khoảng thời gian, tiểu Vương cắn răng một cái, cũng không quản phòng làm việc bên cạnh rốt cuộc là của ai, mở cửa liền vọt vào.

Bác sỹ Lâm gấp gấp xông ra cửa, cũng không có phát hiện được người nào, có điều ông ta nghe rất rõ thanh âm vừa rồi, biết bí mật bị lộ, cũng không quan tâm dụng cụ chưa dùng lại, đem biên lai và máu còn dư lại bỏ vào trong túi, lập tức rời khỏi bệnh viện.

Mà lúc này, tiểu Vương cho là tránh thoát một kiếp cang bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ đến trợn mắt hốc mồm, một nam một nữ lại đang đại chiến trần truồng ở trên ghế sa lon, từ góc độ của anh ta nhìn, nữ rõ ràng đã từng là Mộ phu nhân, hiện nay là tổng giám đốc Vạn Tuyết Cầm!

Tiểu Vương ngu ngơ, Vạn Tuyết Cầm đang phát dục nên không có phát hiện, Viêm Kinh Vũ lại luôn luôn duy trì cảnh giác, thấy đột nhiên có người đi vào thì kích tình trên mặt nhất thời biến mất sạch sẽ, thay vào đó là gương mặt sát khí, mụon thân thể Vạn Tuyết Cầm khẽ chống đứng lên, cũng không mặc quần áo, tiện tay lấy ra một cây súng lục trong túi đặt ở trên bàn chỉ vào đầu tiểu Vương.

"Sao vậy?" Vạn Tuyết Cầm cảm dục nhiều năm, đang tiến nhập vào hoàn cảnh tốt thì Viêm Kinh Vũ đột nhiên rời đi, nhất thời bất mẫn duyên dáng kêu to một tiếng, đợi bà ta đứng lên từ trên ghế salon mới chú ý tới sự tồn tại của tiểu Vương, nhất thời bị sợ đến sắc mặt đại biến, vội nắm lấy quần áo bị xé hư che chắn ở trên người.

Phá vỡ chuyện tốt của tổng giám đốc, tiểu Vương bị sợ đến gần như trực tiếp tê liệt ngã xuống mặt đất, mồ hôi lạnh khiến quần áo anh ta ướt nhẹp, nhìn hòng súng đen ngòm, trong óc tiểu Vương đột nhiên lóe lên ý nghĩ, tình hình trước mắt không phải vừa lúc báo lại chuyện bác sỹ Lâm nói ư, vội lớn tiếng kêu lên: "Đừng giết tôi...tôi có tin tức quan trọng muốn bẩm báo với tổng giám đốc."

Mười mấy năm qua, ở bên ngoài Vạn Tuyết Cầm vẫn luôn là một hình tượng hiền thê lương mầu, nào sẽ nghĩ đến bị nhân viên bệnh viện phát hiện ra, trong lòng nhất thời có manh động giết người diệt khẩu, nhìn vẻ mặt của người nọ không giống như là đang trì hoãn thời gian, lạnh lùng hỏi: "Tin tức gì?"

Da thịt Vạn Tuyết Cầm trắng nõn, khiến tiểu Vương nhìn trợn trắng mắt, may mà anh ta biết chuyện quan trọng nhất bây giờ là bảo vệ tính mạng của mình, gian nan nuốt một ngụm nước bọt nói: "Chuyện ngày hôm nay tôi không thấy gì cả, nếu như mà tôi đem tin tức nói cho ngài biết, ngài có thể tha tôi một mạng chứ?"

"Chết đến nơi rồi còn dám cò kè mặc cả." Viêm Kinh Vũ hừ lạnh một tiếng, liền muốn tiến lên giết anh ta.

"Hãy nghe anh ta nói đã." Nhìn Viêm Kinh Vũ cười cười, Vạn Tuyết Cầm mới nghiêm mặt nói: "Nếu như hữu dụng đối với chúng tôi, tôi có thể tha anh, chỉ là về sau anh không thể xuất hiện ở đây."

"Nhất định không xuất hiện, nhất định không xuất hiện." Dù sao Tiểu Vương vẫn chưa đủ kinh nghiệm, làm sao có thể là đối thủ của Vạn Tuyết Cầm, vừa nghe mạng sống có hi vọng, không đợi bà ta hỏi nữa lập tức nói: "Mới vừa rồi chính tôi ở cửa phòng bác sỹ Lâm, nghe ông ta nói câu thẳng bẻ quả nhiên không phải con trai của Mộ Viễn Chi."

Tiểu Vương vừa dứt lời, sắc mặt Vạn Tuyết Cầm lập tức trở nên vô cùng khó coi, chuyện này giấu kín trong lòng bà ta hơn mười năm, không ngờ Mộ Viễn Chi chết rồi lại có người tra xét ra chuyện này, vội hỏi: "Còn có người nào biết chuyện này?"

"Hắn là không có người nào khác." Nói xong, tiểu Vương đem nói đầu đuôi sự việc một lần, đến cuối cùng còn hi vọng Vạn Tuyết Cầm nói lời giữ lời, bỏ qua cho mình, anh ta nào biết, từ lúc anh ta bắt đầu vào cái cửa này, cũng đã không còn đường sống để đi ra.

"Tình yêu của em thật đúng là không ít, không ngờ tôi còn không phải là người đầu tiên khiến Mộ Viễn Chi cảm sùng." Viêm Kinh Vũ cười lạnh, ở trong ánh mắt hoảng sợ của tiểu Vương trực tiếp bóp gãy cổ của anh ta.

"Đứa bé kia là do em bỏ tiền ra mua, nếu là của em, em cũng không độc ác đến mức hàng năm làm chính dung cho nó." Chuyện cho tới bây giờ, Vạn Tuyết Cầm cũng không có gì để giấu diếm nữa, đem tính toán hơn mười năm của mình nói một lần, bà ta không có lựa chọn khác, nếu bởi vì bà ta không thẳng thắn mà đắc tội với Viêm Kinh Vũ, bác sỹ Lâm đem chuyện phơi bày ra, bà ta hoàn toàn xong đời.

"Tôi thật đúng là xem thường em, hóa ra dã tâm của em lớn như thế này." Viêm Kinh Vũ cười tà, tiến lên nắm lấy cằm Vạn Tuyết Cầm, nói: "Chẳng qua tôi chỉ thích người có dã tâm."

Vạn Tuyết Cầm cũng không để ý đến cái tay này mới vừa bóp gãy cổ của tiểu Vương, vội vàng nói: "Hiện tại quan trọng nhất là giết chết cái kẻ khốn kiếp xen vào việc của người khác, nếu để cho hắn chạy đi nói cho Trình Du Nhiên, chúng ta sẽ xong đời."

"Chỉ sợ hắn đã sớm đi."

Ở phương diện này, Vạn Tuyết Cầm cũng không như Viêm Kinh Vũ, cuống quýt thay quần áo đi tới phòng làm việc của bác sỹ Lâm, dĩ nhiên đã sớm người đi nhà trống.

Đầu tiên là bị Viêm Kinh Vũ dọa đến ký khế ước bán thân, tiếp lại đụng phải sự tình hơn mười năm qua bị phơi bày, tất cả chủ ý của Vạn Tuyết Cầm cũng biến mất không còn bóng dáng, cứ kéo cánh tay Viêm Kinh Vũ hỏi: "Làm thế nào?"

Viêm Kinh Vũ khẽ mỉm cười: "Bây giờ em quan tâm sẽ bị loạn, theo tôi thấy, điều này cũng chưa chắc là chuyện xấu."

"Anh nói là sử dụng hắn để dẫn Trình Du Nhiên ra ngoài?" Nếu có thể sử dụng việc mua một đứa bé trêu đùa Mộ Viễn Chi hơn mười năm, trí khôn của Vạn Tuyết Cầm dĩ nhiên không phải là thấp, mới vừa rồi là do bí mật không người nào biết bị vạch trần, bây giờ nghe Viêm Kinh Vũ nói, nhất thời phục hồi tinh thần lại, bà ta hoàn toàn có thể không thừa nhận đồ trên tay bác sỹ Lâm, Mộ Viễn Chi đã chết, căn bản là chết không đối chứng.

"Nhưng nếu như cô ta đem Viêm Dạ Tước tới thì làm thế nào?"

"Phụ nữ ngốc." Viêm Kinh Vũ lần nữa đụng ngã bà ta, tiếp tục sự nghiệp mới vừa rồi vẫn chưa xong, ngoài miệng hàm hồ nói: "Hắn không đến thì không phải hắn, muốn Viêm Dạ Tước bắt lợi, cũng không chỉ là một mình tôi."

Trong biệt thự gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, bởi vì không yên lòng, cho nên mấy ngày nay Trình Du Nhiên vẫn luôn không rời đi, may mà Lâm đã không phải là cô gái nhỏ đa sầu đa cảm như trước kia, rất nhanh khôi phục trở lại, cũng mượn cơ hội này đạt được quyền lực lớn hơn.

Cùng lúc đó, Trình Du Nhiên chờ được tin tức tốt của Tần Tử Duệ, đám người bị ném ở trên đảo hoang đã đói không ra hình dáng rồi, thấy em trai xui xẻo, Dean nín ba ngày, cuối cùng vẫn không nhìn được, đồng ý yêu cầu của Tần Tử Duệ, chỉ là trước đó, Trình Du Nhiên còn có một việc phải làm.

Ngón tay khẽ gõ ở trên bàn phím, rất nhanh liền bấm một mã số, nghe giọng nói bên trong nói: "Tiểu Nhiên Nhiên, tôi rất cuộc đời được điện thoại của em, chuyện lần trước --"

"Anh cảm miệng cho tôi." Chó săn chính là chó săn, chuyện gì đều muốn truy hỏi kỹ càng, bây giờ còn có chuyện quan trọng phải làm, cô cũng không có thời gian lái nhái: "Hỏi anh một vấn đề, ở trong phạm vi thế giới, anh có người cùng ngành tương đối thân quen không?"

"Em có tin?" A Tư nhất thời bắt được ý trong lời nói của cô, phách lối nói: "Người Bắc Cực người Nam Cực người vũ trụ, chỉ cần là nơi có người, thì tôi đều có người cùng ngành!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Trình Du Nhiên phản kích

Trên đảo hoang, chờ đám thuộc hạ bị ném bỏ đã đói không còn hơi sức gì nữa, gia tộc La Nhĩ Đức bắt tay vào một trận chiến đấu thì căn bản cũng không có chuẩn bị dư thừa thức ăn, dĩ nhiên tàu chiến chìm mất, lái đi lái đi, cho dù có bọn họ cũng không có cơ hội lấy.

Lúc Trình Du Nhiên vừa tới còn có cây dừa ăn, nhưng sau trận đại chiến, thậm chí vật trên đảo gần như cũng bị gieo họa hết sạch, cây dừa cũng chỉ còn dư lại mấy cây xiên vẹo, mà ở trên đảo có hơn một trăm người, ngay cả nhét kể răng cũng không đủ. Bọn họ cũng không có tài nghệ gì, trên căn bản là ở trên đảo chờ chết.

Mặt tiểu đội tiểu tụy ngồi ở bên vách núi, cặp mắt mơ hồ rơi thật sâu vào trong hốc mắt, lúc ban đầu rất muốn báo thù rửa hận, đến mong mỗi người trong gia tộc nhanh đến, cho đến bây giờ thì oán hận sâu tận xương tủy đối với Angela, anh em bọn họ nhiều năm phục vụ gia tộc La Nhĩ Đức như vậy, coi như không có công lao cũng có khổ lao, nhưng hôm nay lại bị gia tộc vứt bỏ, quăng ở trên đảo riêng biệt tự sinh tự diệt.

"Tốt nhất không nên để cho tôi về đến gia tộc, nếu không tôi nhất định khiến họ đẹp mắt!" Cũng không quan tâm vệ tinh gia tộc có còn tiếp tục khóa ở trên hòn đảo này nữa hay không, Ban dùng hơi sức cuối cùng ngửa mặt lên trời gầm thét.

"Thiếu gia, anh ăn một chút trước đi." Có một giọng nói vô lực từ phía sau truyền đến, người đến là hai anh em thuộc hạ huấn luyện ra, mặc dù không phải họ La Nhĩ Đức, nhưng lúc này vẫn trung thành và tận tâm đứng ở bên cạnh Ban, trên tay cầm một con hải âu mới vừa bị bắn chết, ở trong hoàn cảnh này tốc độ loài chim thật nhanh, anh ta đã tiêu hao hết tất cả đạn mới giết hạ được một con.

"Những người khác đâu?" Ban cũng không có khách khí, nhận lấy liền nuốt vào, lúc này đã không để ý tới mùi máu tanh khó ngửi, có ăn cũng không tệ rồi.

Về mặt thuộc hạ có chút âm đạm, nói: "Mấy anh em ra biển xem có thể tìm được đường ra hay không, những người khác ở bên bờ biển nhặt chút cá tôm." Mặc dù trước khi đi Tần Tử Duệ cho nổ xe thủy bộ và ca nô trên bờ biển, nhưng chung quy còn có một chiếc may mắn không chút tổn hại, chỉ là chỗ này do Angela tự mình chọn, không thể lưu lại cơ hội chạy trốn, nói không chừng mấy anh em đi ra cũng không về được.

Ban thở dài trong lòng, lúc này nói gì đều vô dụng, chỉ đưa mắt nhìn về phía mặt biển.

"Thủy triều rồi." Một giọng nói kinh hoàng từ bờ biển vang lên, nhất thời kéo ánh mắt Ban kéo trở lại, sóng lớn ngập trời cuộn cuộn mà đến, thu hẹp phạm vi đảo nhỏ lại, rất nhanh sẽ nuốt sống một phần ba đất liền, nhưng không thấy nước biển có ý dừng lại.

Bao phủ? Sắc mặt Ban đại biến, lập tức hướng về phía dưới hô: "Toàn bộ đến bên vách núi." Nơi này mặc dù cũng sẽ bị bao phủ, nhưng ít ra còn có thể kéo dài thêm một lát.

Đúng lúc này, một thuộc hạ vội vàng hấp tấp xông lên kêu lên: "Có thuyền!"

Hai chiếc tàu chiến lướt sóng mà đến, rất nhanh sẽ đến bên vách núi, nước biển tăng lên khiến tàu chiến gần như có thể trực tiếp lái đến trên vách đá, trên boong thuyền, đứng giữa mấy chục người, một người đàn ông da trắng đứng ở phía trước.

Ban kêu lên thất thanh: "Anh cả?" Hiện tại anh cũng hơi hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không, anh cả vốn bị bắt đi chẳng những không có việc gì, hôm nay cư nhiên còn chung sống hòa bình với Tần Tử Duệ, không phải là Binh Đoàn Dong HT cũng muốn hợp vào gia tộc La Nhĩ Đức chứ?

"Đừng nói nhiều nữa, có chuyện gì đi lên rồi nói." Dean cười khỏ trong lòng, Tần Tử Duệ bắt được xương sườn mềm của anh ta, thỉnh thoảng truyền tin tình hình trên đảo hoang cho anh ta, nếu như không phải là biết hôm nay hải đảo sẽ bị bao phủ, chỉ sợ bây giờ anh ta vẫn không hạ được quyết tâm, nhưng chỉ bằng điều này, sợ rằng bọn họ sẽ hoàn toàn trở mặt với Angela.

Sắp xếp người đoạt lại vũ khí đám Ban, Tần Tử Duệ cười nói: "Dean tiên sinh, hợp tác vui vẻ."

Kho báu hải tặc, vẫn luôn bị người đời chú ý, ở nơi này một ngày, một tin tức nặng ký nhanh chóng truyền khắp toàn thế giới, Gia tộc La Nhĩ Đức ở dưới sự hiệp trợ của Binh Đoàn Dong HT, thế nhưng tìm được kho báu của hải Tặc Kidd giàu có nhất trong truyền thuyết, hơn nữa tin tức có thể tin tính đạt 90% trở lên, bởi vì tin tức này vốn đến từ người tìm kiếm lần này, thành viên quốc hội gia tộc La Nhĩ Đức - Dean.

Tin tức lần này tới đột ngột, tốc độ truyền bá cũng nhanh trước nay chưa từng có, các tờ báo lớn trên thế giới gần như đều ở vị trí dễ thấy nhất, tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Nga, tiếng Pháp. Các loại ngôn ngữ nhanh chóng truyền khắp thế giới, gia tộc La Nhĩ Đức và Binh Đoàn Dong HT trong nháy mắt trở thành đối tượng được mọi người chú ý.

"Hừ." Nặng nề hừ một tiếng, Angela vút tờ báo trên mặt đất, trong mắt mang theo sát khí nồng đậm, không ngờ cô ta thật đúng là xem thường Tần Tử Duệ, dùng phương thức này tới hỏi báo âm mưu của cô ta, hiện tại chẳng những Binh Đoàn Dong HT hoàn toàn nổi danh, cô ta cũng sắp có phiền toái đêm không hết, chuyện kho báu truyền đi, khẳng định rất nhiều gia tộc lớn cũng sẽ đề ý, nhưng cô ta nào đã tìm được kho báu kia?

"Đều là Dean đáng chết phá hỏng chuyện lớn của tôi." Angela nhắc chân hung hăng đạp hai chân lên hình Dean ở trên báo.

Tuy nhiên sợ rằng cô ta không nghĩ tới chính là, trong này tuyệt đại đa số đều là chủ ý cù bấp do Trình Du Nhiên xuất ra, Tần Tử Duệ chỉ phụ trách hoàn thiện mà thôi.

Lúc Dean cứng rắn, cô liền suy tính làm sao để ghê tởm Angela, có thù oán không báo cũng không phải là tác phong của cô, Dean sẽ không dễ dàng bị thuyết phục, nhưng nhược điểm của anh ta đang ở trên người Ban, nếu như Trình Du Nhiên dùng giết chết Ban tới uy hiếp, có lẽ anh ta sẽ có chút động tĩnh nhưng tuyệt đối sẽ không phản bội Angela, nhưng làm bác sỹ, Trình Du Nhiên hiểu rõ hơn so với người khác là làm như thế nào mới có thể khiến một người ý chí kiên định thay đổi chủ ý.

Cho nên lúc Dean không chịu nổi hành hạ tinh thần này thì thỏa hiệp, cô lập tức liên lạc với A Tư, cô muốn cho tất cả mọi người trên thế giới đều biết gia tộc La Nhĩ Đức lấy được kho báu, như vậy chẳng những làm cho HT nổi tiếng, còn có thể ghê tởm gia tộc La Nhĩ Đức, họ đã dùng kho báu đi đổi phó mình, mình cũng dùng kho báu đi đổi phó cô ta, đến lúc đó vì cứu vãn mặt mũi gia tộc, Angela nhất định phải nghĩ hết biện pháp thu góp vật phẩm giả mạo kho báu, sợ rằng khiến cô ta bận tới mệt.

Chỉ là cái này cũng không quan trọng, mục đích cuối cùng của Trình Du Nhiên, là muốn gia tộc La Nhĩ Đức bồi dưỡng một chi có thể đối kháng lực lượng với Angela, không giống với những gia tộc khác trên thế giới và Hắc bang, huyết thống gia tộc La Nhĩ Đức cao hơn tất cả, cho nên coi như Angela là một phụ nữ, trong gia tộc cũng không có ai chống lại cô ta, cho nên cần tìm người bị cô ta ngáng chân.

Báo cáo vừa ra, sau này Angela và Dean không còn cơ hội kết hợp, hơn nữa vì mặt mũi gia tộc, cô ta chẳng những không thể tiêu diệt hết những nguy hiểm ngầm, còn phải chịu đựng tức giận khi bọn họ ngợi khen, như vậy địa vị Dean sẽ tăng lên lần nữa, về sau mới có thể ủng hộ Tần Tử Duệ, Angela sẽ càng ngày càng bị động.

Dĩ nhiên, lấy thực lực của Dean và Ban, đối phó với Angela thì âm mưu này hiển nhiên không thể nào đáng tin, nhưng đây cũng không phải là vấn đề Trình Du Nhiên cô nên suy tính, dù sao bất luận kết quả như thế nào, gia tộc La Nhĩ Đức cũng sẽ có nội chiến, đây mới là việc cô muốn nhìn nhất.

"Như thế nào, thấy báo hôm nay chưa?" Lười biếng nằm ở trên ghế dựa trong sân, trong điện thoại di động của Trình Du Nhiên truyền tới một giọng tà mị.

Mặc dù Tần Tử Duệ không thấy được, con mắt Trình Du Nhiên trợn trắng nói: "Người là tôi tìm đến được không, làm sao có thể không vang dội toàn thế giới."

"Được rồi, vậy thì em lợi hại." Tần Tử Duệ khẽ cười, tiếp tục nói: "Đáng tiếc em không nhìn thấy tình cảnh tôi đưa bọn họ trở về gia tộc La Nhĩ Đức, cái người phụ nữ tên Angela đó, mặc dù gương mặt tươi cười, nhưng tôi có thể thấy trong mắt hận không thể cắt tôi thành tám khúc, lăn lộn nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên cảm giác thoải mái như vậy."

"Đúng rồi" Tần Tử Duệ đột nhiên nói: "Bây giờ em là lão đại của Binh Đoàn Dong chúng tôi, nói xem bước kế tiếp nên làm như thế nào?"

"Miễn đi, lần này nếu không phải là anh một mực bảo trợ, tôi còn không biết làm chức này có nhiều chỗ tốt như vậy." Muốn cô hao phí trí nữa, chứ hòng mơ tưởng: "Không phải anh vẫn muốn kinh doanh tốt Binh Đoàn Dong ư, hiện tại danh tiếng cũng có, Angela cũng sẽ không tìm anh gây phiền toái nữa, cứ phát triển đi, đúng rồi, chuyện nhỏ không cần tìm tôi, chuyện lớn tìm tôi cũng vô dụng, tóm lại tôi chỉ là trên danh nghĩa."

Người này thật đúng là lười, cúp điện thoại, Tần Tử Duệ cười khỏ, không cần nhìn, anh ta cũng có thể đoán được hiện tại Trình Du Nhiên khẳng định đang miễn cưỡng nằm ở một chỗ nào đó, nếu như không phải là mình gọi điện thoại cho cô, sợ rằng bây giờ đã ngủ thiếp đi, mặc kệ thế nào, dù sao mục đích của mình cũng chỉ là muốn thông qua mối liên hệ này tới bảo vệ cô.

Cùng lúc đó, một góc nào đấy ở thành phố New York, một người bác sỹ mặc đồng phục màu trắng không ngừng vòng tới vòng lui trên mặt đất, điện thoại lần lượt thông qua, nghe được chung quy lại là âm thanh nhắc đối phương đang bận, trên trán ông ta mồ hôi đầm đìa, tựa như mới vừa rửa mặt, rốt cuộc, không biết ông ta gọi bao nhiêu lần, điện thoại bên kia truyền tới một giọng nói không vui: "Ai đấy?"

Cũng không trách giọng nói Trình Du Nhiên không tốt, vừa nói chuyện điện thoại với Tần Tử Duệ xong, vừa định ngủ bù, lại bị một số điện thoại lạ lắm quấy rầy, hơn nữa nhìn lịch sử trên điện thoại di động, thế nhưng đối phương đã gọi trên trăm lần, cô thật hoài nghi đối phương là không phải cố ý quấy rối.

"Cô là ai?" Bác sỹ Lâm run giọng hỏi, mặc dù ông ta biết đây là điện thoại của Trình Du Nhiên, nhưng sự tình liên quan rất quan trọng, ông ta phải xác nhận rõ ràng.

"Đầu óc ông không có vấn đề chứ, gọi điện thoại cho tôi còn phải hỏi tôi là ai, không nói tôi cúp đây."

"Đừng dừng" Gọi thông một lần không dễ dàng, hơn nữa nói không chừng hiện tại Vạn Tuyết Cẩm đã biết chuyện này, đang tìm người bắt ông ta, bác sỹ Lâm vội vàng nói: "Chú là bạn học mẹ con, nếu con là Trình Du Nhiên, mới có thể đoán được chú là ai."

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, bộ dáng của đối phương giống như quả thật có chuyện lớn gì, chỉ là bạn mẹ cô căn bản không gặp qua mấy người, coi như biết cũng 6-7 năm không gặp, vậy đoán thế nào.

Bỗng nhiên, cô nghĩ tới một cái tên, không xác định hỏi: "Chú là chú Lâm?"

"Không sai, chính là chú." Nghe đối phương đoán ra, một tảng đá trong lòng bác sỹ Lâm rơi xuống đất, không kịp chờ đợi nói: "Du Nhiên, bây giờ có thời gian ra ngoài hay không, chú có một chuyện khá quan trọng muốn nói cho con, càng ít người biết càng tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Cạm bẫy

Cúp điện thoại di động, Trình Du Nhiên theo thói quen nhú mày, nâng cằm lên nghĩ tới cuộc đối thoại vừa rồi, chú Lâm là bạn mẹ thời đại học, đã từng dạy mình y thuật, nhưng bình thường chú ấy rất ít chủ động tìm người nói chuyện, đặc biệt là sau khi mẹ qua đời, gặp mình cũng là đáng về hờ hững, sao hôm nay đột nhiên tìm tới?

Hơn nữa chú ấy nói chuyện quan trọng, thần thần bí bí?

Lắc lắc đầu, quên những thứ hỗn loạn, hình như có chút dùng não quá độ, cô cực kỳ không thích loại cảm giác này, dù sao rất nhanh sẽ có thể thấy, vẫn nên bỏ bớt tế bào não thôi.

Bò dậy từ trên ghế nằm, trở về phòng thay một bộ quần áo chỉnh tề, Trình Du Nhiên chạy liêu xiêu ra cửa.

Còn chưa có ra cửa, vừa lúc Lâm từ bên ngoài trở lại, thấy đáng vẻ Trình Du Nhiên hỏi: "Cậu phải đi ra ngoài?" Chuyện mấy ngày này đặc biệt nhiều, bạn chỉ cốt vốn đến bồi cô, lại bị cô gạt sang một bên.

Vốn còn muốn trước khi đi nói một tiếng, không ngờ đụng phải ở chỗ này, Trình Du Nhiên gạt đầu một cái: "Ừ, mới vừa nhận được điện thoại, đi ra ngoài đi dạo."

Lâm theo bản năng hỏi: "Viêm Dạ Tước tới?"

Nghe cô ấy nói như thế, Trình Du Nhiên mới phát hiện, hình như chính mình vẫn thuộc phạm nhân đang lẩn trốn, Viêm Dạ Tước thế nhưng cũng không đến tóm cô, thật là ly kỳ. Không đúng, tại sao cô phải nghĩ như vậy, cô có tự do của mình, nhất định là nguyên nhân hơi nhớ Tiểu Nặc.

"Không phải anh ấy, một trưởng bối gọi điện thoại tới muốn ôn chuyện với tôi."

Vì an toàn bạn tốt, cũng vì cho Viêm Dạ Tước một ấn tượng tốt, Lâm vội vàng nói: "Tôi sai người đưa cậu đi nhé?"

"Không cần." Trình Du Nhiên khoát tay áo, cô vốn không phải là người ra cửa cần ủng hộ rầm rộ, huống chi chú Lâm đã nói càng ít người biết càng tốt, "Tự tôi có thể đi, mỗi một đường ở Newyork tôi nhắm mắt lại cũng có thể tìm được." Năm đó cô học lái xe, cơ hồ xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ của Newyork, nơi chú Lâm hẹn mặc dù vắng vẻ, đối với cô mà nói vẫn không có khó khăn gì.

Lâm cũng không cưỡng cầu, từ trong túi móc ra một chiếc chìa khóa xe đặt vào trên tay cô, mỉm cười nói: "Cậu lái chiếc xe kia đi đi, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho tôi, hễ kêu là tới."

Cảm nhận được nụ cười chân thành tha thiết của cô ấy, Trình Du Nhiên cười cười, không chút khách khí nhận lấy, trên chiếc xe kia có dấu hiệu của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, ở Newyork vẫn có thể tiết kiệm không ít chuyện, ít nhất lúc qua mặt xe cũng không có ai quấy.

Rất nhanh, Trình Du Nhiên chạy tới địa phương trong điện thoại, đó là một khách sạn rất nhỏ, nhìn từ bên ngoài, giống như là lúc nào cũng có thể đóng cửa.

Mặc dù hiện tại chính là giờ cơm, trong tiệm cũng không có một vị khách ăn cơm, chỉ ở một bên trong góc, một bác sỹ áo trắng tóc bạc trắng đang đưa lưng về phía Trình Du Nhiên uống rượu.

Liếc mắt nhìn bốn phía, Trình Du Nhiên hoài nghi người nọ không phải ngồi lộn chỗ, ở trong ấn tượng của cô, mặc dù chú Lâm dần dần, nhưng bình thường đều chỉnh chu vô cùng sạch sẽ, coi như mấy năm không gặp, cũng không thể biến thành cái bộ dáng này, đi tới không xác định hỏi: "Chú Lâm?"

"Con rót cuộc tới." Tay bác sỹ Lâm đột nhiên run lên, thiếu chút nữa đụng đổ ly rượu đang cầm.

Nhìn chính diện mặt chú Lâm, nhất thời khiến Trình Du Nhiên sợ hết hồn, đây có còn là người đàn ông trẻ tuổi nhiều tiền không, hiện tại có người nói chú ấy bảy tám chục tuổi, cô hoàn toàn tin tưởng, ban đầu gương mặt đẹp trai hôm nay căng đầy nếp nhăn, đầu tóc bạc kim đã không tìm ra một sợi màu đen, một đôi mắt đục ngầu bởi vì uống rượu mà trở nên ửng hồng.

Nhú nhú mày, Trình Du Nhiên nhẹ giọng hỏi: "Chú Lâm, mấy năm không thấy, sao chú biến thành cái bộ dáng này?"

"Ngồi đi." Bác sỹ Lâm không trả lời, chỉ chỉ cái chỗ ngồi đối diện chú ấy, thờ dãi nói: "Thật giống mẹ con lúc còn trẻ."

Đối với việc này, Trình Du Nhiên chỉ có thể im lặng không lên tiếng, chuyện tình giữa chú ấy và mẹ, cô đã biết từ lâu, có lúc cô thậm chí cảm thấy nếu như mẹ đi cùng với chú ấy có lẽ cũng sẽ không xảy ra việc ngoài ý muốn.

"Con xem cái này trước rồi nói." Bác sỹ Lâm đưa túi hồ sơ sớm chuẩn bị tốt tới.

Trình Du Nhiên nhú nhú mày, nhưng mà vẫn nhận lấy túi hồ sơ, bên trong là mấy hạng mục chỉ tiêu y học thường gặp khi kiểm tra đo lường, tùy ý mở ra, tài liệu cô xem rất rõ ràng, chỉ là không biết ý của chú Lâm.

"Con nên nhìn ra được, đây là một phần giám định báo cáo DNA." Giọng bác sỹ Lâm trầm thấp truyền đến, cặp mắt đục ngầu tàn mát ra ánh sáng làm cho người ta sợ hãi, từng chữ từng chữ nói: "Mộ Viễn Chi và Mộ Quân Nhiên."

Làm sao có thể? Trình Du Nhiên bỗng nhiên ngẩn đầu, mang theo giọng không cho phản bác hỏi: "Chú chắc chắn chứ?"

Câu hỏi này đối với một trường bồi mà nói vô cùng không khách khí, nhưng bác sỹ Lâm cũng không có tức giận, mà cực kỳ khẳng định nói: "Thiên chân vạn xác." Ngay sau đó đem chuyện lúc trước nói một lần.

Nắm lấy một ly rượu trên bàn, cũng không quan tâm có phải là nhãn hiệu mình thích hay không liền trực tiếp rót vào trong miệng, chuyện này thật sự làm cho người ta kinh hãi, Mộ Quân Nhiên ở nhà họ Mộ ngày người hơn mười năm, thế nhưng không phải con trai ruột của ba, Vạn Tuyết Cầm đưa bốn tất cả mọi người.

Đường đường là gia đình Đông y, thậm chí ngay cả con trai cũng nhận lầm, cái này quả thực là một châm chọc lớn.

Hơn nữa nếu chuyện này quả thật như những gì chú ấy nói, mẹ mình chết cũng không phải là không có liên quan đến bà ta?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Trình Du Nhiên trở nên càng ngày càng khó coi, báo cáo giám định bị cô vo thành một cục, trong đầu không ngừng thoáng qua hình ảnh đêm mẹ nhảy lầu, ánh mắt trống rỗng của mẹ!

Vốn còn muốn tạm thời không động đến bệnh viện nhà họ Mộ, xem ra hiện tại động đã trễ rồi!

Dù sao đi theo Viêm Dạ Tước một thời gian ngắn, Trình Du Nhiên rất nhanh khống chế được cảm xúc chuẩn bị bùng nổ, trong giọng nói tự nhiên mang theo uy nghiêm: "Chuyện này còn có ai biết?"

Tán thưởng nhìn Trình Du Nhiên một cái, bác sỹ Lâm nhỏ giọng nói ra: "Lúc mới ra kết quả kiểm tra đo lường, hình như có người xuất hiện ở cửa, chỉ là chờ chú đuổi theo ra thì người nọ đã không thấy, cho nên chú mới --"

Pằng --

Bác sỹ Lâm còn chưa nói dứt lời, âm thanh viên đạn thoát khỏi nòng súng vang lên từ ngoài cửa sổ, một viên đạn phá vỡ cửa sổ thủy tinh bắn thẳng vào ngực ông ta, máu trong nháy mắt nhuộm đồng phục màu trắng thành đỏ ngầu.

Đáng chết, Trình Du Nhiên thậm chí mẫn cảm một tiếng, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người tới giết người diệt khẩu, xem ra Vạn Tuyết Cầm cũng tìm được nể dựa tốt, vội diu bác sỹ Lâm muốn đi đi ra ngoài, mặc dù bên ngoài càng thêm nguy hiểm, nhưng chỉ cần lên xe vẫn có cơ hội chạy trốn, ở bên trong tuyệt đối để người ta bắt rùa trong hồ.

"Cầm đồ trên bàn!" Bác sỹ Lâm cất lực kêu một tiếng, sắc mặt vốn già nua biến thành trắng bệch.

"Khốn kiếp, mới vừa rồi là phế vật nào nổ súng?" Bên ngoài khách sạn, trong khắp ngõ ngách cách đó không xa, một người đàn ông lực lưỡng da đen hướng về phía trong bộ đàm quát, thiếu gia lệnh bất sống, không ngờ chính mình còn chưa có ra lệnh, đã có người muốn cướp công lao.

Núp tất cả người đàn ông lực lưỡng ở các góc đều không hiểu ra sao, bọn họ cũng không biết chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi còn cho là lão đại tạm thời đổi chủ ý, lúc này trong bộ đàm đột nhiên truyền ra một giọng nói: "Lão đại, vừa này không phải anh em chúng em nổ súng, hình như có người đang có ý đồ với bọn họ."

Người đàn ông lực lưỡng da đen vừa nghe thì nhất thời căng thẳng trong lòng, hai người này khá quan trọng đối với thiếu gia, đặc biệt là cô gái đó, lỡ như chuyện làm hư hại mình cũng thiếu chút nữa xong đời, cần răng, cũng không quan tâm chung quanh đến cùng có bao nhiêu kẻ địch, lớn tiếng kêu lên: "Xong lên, trước tiên bắt cô gái đó tới."

Cùng lúc đó, Trình Du Nhiên đã nhanh chóng đỡ bác sỹ Lâm đi tới trước xe, coi như đỡ người tốc độ cô đi bộ cũng thật nhanh, chỉ là không ngờ sau khi đi ra thế nhưng không có ai nổ súng.

Tình thế không dễ cô nghĩ nhiều như vậy, mở cửa xe, đem bác sỹ Lâm đặt vào vị trí kế bên tài xế, sau đó lập tức nhảy lên xe, đạp cần ga, xe giống như mũi tên nhanh chóng chạy đi hướng xa.

"Đuổi theo!" Người đàn ông lực lưỡng da đen không ngờ hai người chạy ra ngoài nhanh như vậy, chỉ là thấy người bị thương hình như là người áo trắng, trong lòng yên tâm hơn rất nhiều, hiện tại chỉ cần bắt được cô gái đó là hoàn thành nhiệm vụ.

Một tay Trình Du Nhiên đặt lên trên tay lái, một tay khác đẩy bác sỹ Lâm kêu lên: "Chú Lâm, chú làm sao vậy?"

Nghe được tiếng kêu, bác sỹ Lâm cố sức mở mắt, nói đứt quãng: "Hồ sơ. Túi hồ sơ?"

"Ở chỗ này." Trình Du Nhiên mang túi hồ sơ đưa tới, trong lòng có chút hồi hận, nếu như lúc đi đồng ý để người của Lâm đi theo, nói không chừng chú Lâm cũng sẽ không trúng đạn.

"Ở đây là tốt rồi." Bác sỹ Lâm cười cười, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng buồn lòng: "Nhiều năm như vậy, chú rốt cuộc làm được, hiện tại chết cũng đáng giá."

"Chú Lâm đừng nói như vậy, con lập tức tìm chỗ an toàn chữa trị cho chú." Trình Du Nhiên đem chân ga tối đa, điên cuồng lao ở trên đường.

"Con cũng là bác sỹ, đối với sinh tử sớm nên nhìn thấu." Bác sỹ Lâm giống như giải thoát, cười cười: "Còn dư lại. Liền giao cho con, nhất định phải. . . ." Nói còn chưa dứt lời, bác sỹ Lâm đã nghiêng đầu, không có động tĩnh, đạn bắn vào trong tim, có thể kiên trì được thời gian dài như vậy đã rất không dễ dàng.

"Đáng chết, sao chạy nhanh như vậy!" Phía sau, thấy xe cách Trình Du Nhiên càng ngày càng xa, người đàn ông lực lưỡng da đen mắng một tiếng, hướng về phía ông nói điện thoại quát: "Lập tức bắn thùng bánh xe sau của cô ta."

Âm thanh pằng pằng không dứt, cũng không thể thương tổn được người trong xe, còn phải chạy băng băng để bắn nổ bánh xe, đây đối với cả đám thuộc hạ mà nói đúng là khảo nghiệm lớn vô cùng, nhưng cũng may, nhiều người sức mạnh lớn, sau khi đuổi theo mấy cây số, bánh xe bên trái rốt cuộc bị bắn thủng.

Hiện tại trên tay cô không có súng, hơn nữa cho dù có súng cũng không làm được gì, tuy nhiên Trình Du Nhiên không hổ là cao thủ chơi xe, nỗ lực đánh tay lái, đem sức nặng của xe điều hướng bên kia, tiếp tục phóng tới phía trước, chỉ cần vào khu náo nhiệt, cô sẽ có biện pháp bỏ rơi người phía sau, nhưng cứ như vậy, tốc độ xe lập tức giảm bớt không ít, cách người phía sau cũng càng ngày càng gần.

Đúng lúc này, năm chiếc xe xếp thành một hàng phía trước, chạy hướng bên này, hơn nữa nhìn giá thể của đối phương, hình như cũng xông tới chỗ cô!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Đồ mất dạy

Người xui xẻo uống nước lạnh cũng tê răng, thậm chí ngay cả ngà ba cũng không có! Trình Du Nhiên nhú nhú mảy, trong lòng mắng một tiếng, nhanh chóng đánh tay lái, bánh xe bề mặt khiến tài lái xe của cô giảm bớt nhiều, hiện tại cũng chỉ có thể phóng tới chợ bán thức ăn bên cạnh, chỉ mong đó không phải là một tử lộ.

Vào lúc cô vừa muốn quẹo vào, trong xe trước mặt đưa ra một đầu, Văn Long đuổi cổ hô: "Chị dâu chịu đựng, chúng em tới rồi!"

Làm sao cậu ta biết mình ở đây? Cái ý niệm này ở lóe lên rồi mất ở trong đầu Trình Du Nhiên, mặc kệ vì sao biết, có thể chạy tới trong lúc này nói rõ thẳng nhóc này vẫn rất có lương tâm, đưa chân giẫm lên thắng xe, xe vòng cung nửa đường nhanh chóng ngừng lại.

Văn Long còn khản trương hơn so với cô, kể từ lúc nhận được lệnh bảo vệ của lão đại, anh ta cũng làm người ta chẳng phân biệt được ngày đêm cầm cốc ở gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, liên tục mấy ngày cũng không động tĩnh, hôm nay anh ta đi ra ngoài làm chút chuyện, nghe người sắp xếp tốt nói chị dâu ra cửa, liền ngựa không ngừng vó chạy tới hướng này, nhưng anh ta đã thất thủ hai lần rồi.

Lần đầu tiên ở nước Thái trên đường đưa chị dâu đi tìm lão đại, kết quả chị dâu bị hải tặc cướp, lần thứ hai khoa trương hơn, trực tiếp bị người đưa vào hang ổ, còn đoạt lấy Tiểu Nặc từ trong tay anh ta. Lần này nếu như lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh ta cũng chỉ có thể tự sát tạ tội, cũng may, nhìn đáng đáp không có gãy tay cụt chân.

Ý bảo thuộc hạ phía sau xử lý truy binh, Văn Long nhanh chóng nhảy xuống xe tiến lên trước hỏi: "Chị dâu, chị không có bị thương chứ?"

"Tôi không sao." Quay đầu nhìn về phía chú Lâm nằm ở ghế phụ, máu tươi trước ngực đã ngưng chảy, trên mặt còn mang theo mỉm cười giải thoát, chết đã lâu.

Nhìn bên cạnh đột nhiên xuất hiện ông lão máu me khắp người, ở trong ấn tượng của Văn Long mấy ngày nay trong hình thuộc hạ hồi báo như chưa từng xuất hiện, có chút ngạc nhiên mà hỏi: "Chị dâu, vị này là --"

"Một ân nhân." Trình Du Nhiên thờ dài, nếu như hôm nay không phải chú ấy tới nói với mình chân tướng, chỉ sợ cũng sẽ không mất mạng, "Chú Lâm không có người thân ở nước Mỹ, tìm một chỗ tốt an táng đi."

Văn Long đồng ý một tiếng, ân nhân chị dâu chính là ân nhân của anh ta, anh ta nhất định xử lý theo quy cách cao nhất.

"Anh Long, bán chết chín, còn dư lại năm, toàn bộ bắt sống, không có ai chạy trốn."

"Lau dọn chiến trường, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, đều phải tra ra được người phía sau bọn chúng, dám gây bất lợi với chị dâu, thật là chán sống." Cười lạnh một tiếng, Văn Long lại xoay đầu lại, mặt cung kính nói: "Chị dâu, lão đại còn có chút chuyện cần xử lý, bảo chị đi biệt thự chờ anh ấy."

Kiên định lắc đầu một cái, mặc dù đây là phương thức an toàn nhất, nhưng bản thân chuyện này là do Vạn Tuyết Cẩm nhảm vào nhà họ Mộ thiết kế một cái bẫy, hơn nữa chú Lâm cũng bởi vì cô mà chết, cô tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Chỗ bán bác sỹ Lâm bị thương là tòa nhà cách đó không xa, Viêm Hạo Thừa mỉm cười, giống như thân sĩ ngồi ở chỗ đó, phát súng mới vừa rồi đúng là anh ta ra lệnh, chỉ có như vậy, Viêm Kinh Vũ và Viêm Dạ Tước mới có thể hoàn toàn trở mặt.

Lấy thủ đoạn của anh ta, cho dù vừa tới Newyork không có mấy ngày, muốn nắm giữ một chút tin tức của những thế lực khác cũng không khó khăn, huống chi Viêm Kinh Vũ liên lạc với Vạn Tuyết Cẩm ở trên bàn của anh ta.

Bản thân anh ta và Viêm Kinh Vũ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, Vạn Tuyết Cẩm điện thoại, lần đầu tiên cô ta đánh tới thì anh ta đã biết cô ta muốn làm gì rồi, nhưng mà anh ta cũng không có ý định tham dự vào, hiện tại anh ta cần thế lực này, muốn tranh chấp với Viêm Dạ Tước căn bản là lấy trứng chọi đá, như vậy anh ta không ngại khi có người có thể giúp anh ta chinh chiến, cũng tốt vì sau này hoàn toàn nắm trong tay khu vực này.

Lúc này, một thuộc hạ quần áo bình thường đi tới, Viêm Hạo Thừa huấn luyện thuộc hạ chính là thủ đoạn như chính anh ta, không lấy được đồ, tận lực không để cho người khác cảm nhận được địch ý, giống như vừa rồi tên thuộc hạ này vẫn đi theo sau lưng mọi người, từ đầu đến cuối cũng đều không có ai hoài nghi thân phận của anh ta, ở sau khi kết thúc bắn nhau, ở trước mặt lượn một vòng lại lái xe chạy về.

"Thiếu gia, người của Vũ thiếu gia và Tước thiếu gia đã gặp nhau, người của Vũ thiếu gia, toàn quân bị diệt." Mặc dù Viêm Kinh Vũ cùng Viêm Dạ Tước là quan hệ thù địch, nhưng bọn hắn cũng không dám trực tiếp gọi tên, nếu không cũng chỉ có thể về nhà dưỡng lão.

"Trình Du Nhiên như thế nào?" Hai nhóm người gặp nhau, mấy tên ngu ngốc của Viêm Kinh Vũ làm sao có thể so với thuộc hạ bày hồ lang của Viêm Dạ Tước, kết cục đã sớm định.

"Thuộc hạ vô năng, đối phương người đông thế mạnh, không có cơ hội bắn cô ta, hiện tại cô ta đã rời đi dưới sự bảo vệ của đám người Văn Long."

"Thôi, chỉ cần không có bại lộ là tốt rồi." Nghĩ dưới sự bảo vệ của đám người Văn Long thì Trình Du Nhiên không chết, khó khăn quả thật lớn một chút, chỉ cần Trình Du Nhiên không có chết là được, không có cô, muốn tìm thêm tử huyệt của Viêm Dạ Tước sẽ khó khăn.

Ánh mắt quét qua trên thân mọi người, Viêm Hạo Thừa lạnh lùng nói: "Thông báo xuống, trong khoảng thời gian này không có lệnh của tôi, bất luận kẻ nào cũng không thể xung đột với hai phe đó, nếu không, tự mình diệt."

Trong bệnh viện nhà họ Mộ, nghe bác sỹ Lâm đã xuất hiện, Vạn Tuyết Cẩm cũng có chút không ngồi yên, ngay cả Viêm Kinh Vũ trêu chọc cũng hờ hững, cho tới bây giờ nhà họ Mộ đều không liên quan đến hắc đạo, để cho cô đùa bốn chút âm mưu quỷ kế còn có thể, hiện tại sùng thật đạn thật đi bắt cóc người thậm chí giết người, bà ta không có lá gan đó, vài ka-ki giày cao gót đi trên mặt đất, phát ra âm thanh lộc cộc.

Ngược lại với bà ta, Viêm Kinh Vũ lại lười biếng ngồi ở chỗ thuộc về chức vụ tổng giám đốc, khỏe miệng giương nhẹ nhìn hướng ngoài cửa sổ, anh ta tin tưởng tin tức mình tán phát Viêm Hạo Thừa đã biết, nói không chừng vào lúc này đang liều chết với Viêm Dạ Tước ở nơi nào, bất hai người còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay, giải quyết họ, tùy tiện tìm người ra ngoài chịu tội thay cho người khác, về sau cả nhà họ Mộ chính là của anh ta rồi.

"Được rồi bảo bối, em đi lại làm đầu óc anh choáng váng, tới đây nghỉ ngơi một lát."

Vạn Tuyết Cẩm đột nhiên đứng lại, tức giận trắng mặt nhìn anh ta nói: "Tôi cuối cùng cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra, anh gọi điện thoại xác nhận thử

xem "

"Được rồi." Viêm Kinh Vũ đồng ý một tiếng, nếu muốn hoàn toàn thu phục người phụ nữ này, thì phải cho bà ta chút ngon ngọt trước.

Anh ta còn chưa kịp gọi đi, thuộc hạ đột nhiên gọi lại, không đợi Viêm Kinh Vũ hỏi, thuộc hạ vội vàng nói: "Thiếu gia, bọn Mike thất thủ, không biết người của Viêm Dạ Tước nhận được tin tức từ nơi nào, người của chúng ta không có khả năng đánh trả."

"Hai người muốn cậu bắt đâu?" Đối với thuộc hạ sống hay chết, Viêm Kinh Vũ cũng không để ý, hiện tại chuyện anh ta quan tâm nhất là hai người Trình Du Nhiên như thế nào.

"Trình Du Nhiên không có việc gì, chỉ là bác sỹ kia bị bắn chết."

Viêm Kinh Vũ nhượng mày, nhanh chóng suy tư hơn thiệt chuyện này, bác sỹ chết rồi, chứng cứ trên tay hẳn coi như đến tay Trình Du Nhiên nên tác dụng cũng không lớn, chỉ là như vậy cũng nói trước anh ta bại lộ, chuyện này với anh ta mà nói cũng không phải chuyện gì tốt.

Rốt cuộc là kẻ ngu ngốc nào nổ súng, còn có người của Viêm Dạ Tước làm sao lại chạy tới nhanh như vậy?

Cúp điện thoại, sắc mặt Viêm Kinh Vũ trở nên khó coi, suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi về trước xem xét tình hình cận kề, ngừng đầu hướng Vạn Tuyết Cầm nóng nảy chờ đợi nói: "Tôi có việc đi về trước." Nói xong, cũng không cho bà ta cơ hội hỏi, trực tiếp bước nhanh chân đi ra khỏi phòng viện trưởng.

Nhìn cửa phòng vẫn còn lay động, sắc mặt Vạn Tuyết Cầm tái xanh, người đàn ông này quả nhiên không phải người đáng tin tưởng, dấu cho bà ta đã quyết định đi theo bên cạnh anh ta, gặp phải chuyện trước hết nghĩ tới vẫn là chính anh ta.

Tiếp thông điện thoại, hướng thư ký phía ngoài phản phó: "Lập tức gọi em tôi đến, nói tôi có việc gấp tìm nó."

Không đợi Vạn Nhã Cầm đến, Trình Du Nhiên đến trước.

Đám người Văn Long túm tụm, Trình Du Nhiên với gương mặt lạnh lùng đi vào bệnh viện nhà họ Mộ, cảnh vệ trẻ tuổi ở cửa vốn còn muốn tiến lên chặn lại, lập tức bị người đời trước kéo lại, mặc dù bọn họ không biết đám người mặc đồng phục màu đen phía sau có lai lịch thế nào, chỉ là bọn họ vẫn biết Trình Du Nhiên đi ở phía trước, ngày tang lễ tổng giám đốc, nhiều người có thân phận đi tới dự lễ, kết quả tiểu thư đi chưa nói, lúc rời đi lại gần như mang mọi người đi.

Đừng nói bản thân cô là chủ nhân bệnh viện này, coi như không phải, bọn họ cũng không chọc nổi!

Quen việc dễ làm đi tới bên ngoài phòng viện trưởng, thư ký thấy có người tới vội muốn tiến lên hỏi, lại nghe Văn Long bên cạnh quát lên: "Vạn Tuyết Cầm ở nơi nào?" Từ lúc bắt được người tra hỏi, anh ta đã biết người chủ mưu phía sau màn là Viêm Kinh Vũ và Vạn Tuyết Cầm, giờ phút này đương nhiên không có sắc mặt tốt.

Thư ký cũng gặp qua rất nhiều nhân vật lớn, nghe đối phương không có ý tốt lại thoải mái nói: "Tổng giám đốc đang ở phòng viện trưởng làm việc công, mấy vị có hẹn trước hay không?"

"Tổng giám đốc? Bà ta cũng xứng ư!" Trình Du Nhiên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tiến lên đẩy cửa phòng ra, không để ý tới thư ký ngăn cản, vọt vào.

"Di Cầm, nhanh như vậy đã lên làm tổng giám đốc, trước kia lúc ba tôi làm, cũng không có ai dám ngăn cản tôi."

Vạn Tuyết Cầm không ngờ Trình Du Nhiên lại tới nhanh như vậy, trong ánh mắt thoáng qua bối rối, ngay sau đó mang theo giọng nói nghề nghiệp: "Hết cách rồi, lão gia đột nhiên rời đi, tất cả mọi chuyện đều cần tôi tới xử lý, còn phải phòng bị vài người có bụng dạ khó lường gây bất lợi đối với bệnh viện, chẳng qua sau này tôi sẽ nói với họ, lần sau con trở lại tuyệt đối sẽ không có người ngăn trở."

"Không cần." Trình Du Nhiên khoát tay, đem máu và báo cáo kiểm tra đo lường bỏ trên bàn, bác sỹ Lâm đã chết, những thứ đồ này trên căn bản cũng không có chỗ dùng, lạnh lùng nói với Vạn Tuyết Cầm: "Cho bà thời gian ba ngày cân nhắc, nên làm như thế nào do chính bà lựa chọn." Lúc này, đám người Văn Long giống như tìm được bóng dáng lão đại ở trên người cô.

"Chị" Vạn Nhã Cầm vội vàng chạy tới, không thể nghĩ đến thấy Trình Du Nhiên ở chỗ này, không khỏi tức giận đằng đằng nói: "Cái tiện chủng --"

Bộp một tiếng, Vạn Nhã Cầm còn chưa nói hết, một cái tát vang dội in lên nửa mặt trái của cô ta, Trình Du Nhiên cười lạnh: "Quả nhiên đều là đồ mất dạy."

"Chị, vì sao cô ta lại tới?" Mặc dù Vạn Nhã Cầm cậy mạnh, nhưng không ngốc, bàn tay này tạm ghi ở trong lòng, về sau cô ta nhất định trả lại gấp mười lần, chờ Trình Du Nhiên đi, cô ta mới che gương mặt nóng hừng hực hỏi.

"Chừng nào thì em mới có thể lớn lên!" Thấy em gái vẫn mạo hiểm, Vạn Tuyết Cầm thở dài, chỉ là chuyện quá khẩn cấp, bà ta cũng không có thời gian giáo dục em gái, nhỏ giọng nói: "Bây giờ em lập tức đi tìm Lãnh Triệt, bảo cậu ta đưa em đi Châu Âu, lần này vô luận như thế nào em đều phải làm theo những gì chị nói."

Chương 128: Vũ khí của phụ nữ

Nhìn mặt oán độc của em gái, Vạn Tuyết Cầm lắc đầu một cái, tại sao cùng là một mẹ sinh ra, em gái cô lại luôn lỗ mãng thế này, nếu như chuyện trước kia bà ta giao làm thay thành công, hiện tại cũng không cần phải nhìn sắc mặt người ta.

Vạn Tuyết Cầm là động não, ngay từ trước lúc Trình Du Nhiên trở về Newyork, bà ta đã suy tính sẽ có một ngày chuyện sẽ bại lộ, cho nên mới không chỉ một lần dặn dò em gái, nhất định phải lấy được tim Lãnh Triệt, chỉ cần có thể thiết lập quan hệ với nhà họ Lãnh, họ có thể không cố kỵ chút nào thừa kế nhà họ Mộ, đáng tiếc bà ta quên mất bản tính của em gái, không chỉ có cậy mạnh tùy hứng mà trong mắt không có người khác, cho tới bây giờ nói chuyện đều không suy nghĩ, phụ nữ như vậy sao có thể vừa mất thiếu gia nhà họ Lãnh?

Vạn Tuyết Cầm thờ dài, tiện tay lấy ra một chai rượu thuốc từ trong hòm thuốc bên cạnh, cẩn thận bôi trát khắp nơi trên mặt em gái, nhẹ giọng mà hỏi: "Còn đau không?"

"Đau." Vạn Nhã Cầm toét miệng, có chị bảo vệ, từ nhỏ đến lớn cô ta đâu chịu nổi khi dễ, kể từ lúc Trình Du Nhiên trở lại đều lần lượt ra tay, hơn nữa mỗi lần đều nặng hơn trước, bên ngoài là tiện nhân trộm đàn ông, thế nhưng để cho cô ta bị khuất nhục lớn như vậy, cô ta nuốt không trôi cục tức này.

Vạn Tuyết Cầm độc ác nói: "Đau là được rồi, tránh cho em cả ngày không biết nặng nhẹ."

"Chị, ngay cả chị cũng nói em như vậy!" Gương mặt Vạn Nhã Cầm uất ức, đây chính là do con tiện nhân kia đánh.

"Nhìn dáng vẻ của em, bảo chị làm sao yên tâm để em đi ra ngoài một mình --"

"Cái gì?" Nghe giọng điệu chị hình như muốn cho mình đi xa nhà, Vạn Nhã Cầm hỏi vợ: "Chị, chị định để em đi nơi nào?"

"Châu Âu, em đi tìm Lãnh Triệt, bảo cậu ta đưa em đi." Vạn Tuyết Cầm nhẹ nhàng khạc ra, trong giọng nói mang theo giọng không tha kháng cự, mặc dù nhà họ Lãnh sẽ không vì họ gây bất lợi với Viêm Dạ Tước, nhưng giúp một tay đưa người vẫn không có vấn đề.

Bà ta dùng thời gian hơn mười năm mới thừa kế được nhà họ Mộ, không tới một khắc cuối cùng bà ta quyết không buông tay, nhưng chuyện này không liên quan đến em gái, đó là người thân duy nhất, mặc kệ như thế nào cũng không thể để cho cô ta bị thương tổn, cho nên phải sắp xếp xong tất cả trước, người của Viêm Dạ Tước đều sẽ không dễ trêu chọc.

Vạn Nhã Cầm nhú nhú mày, không hiểu hỏi: "Tại sao đi Châu Âu, chúng ta căn bản cũng không có người quen ở Châu Âu."

Nhìn mặt mờ mịt của em gái, lòng Vạn Tuyết Cầm trầm xuống, lúc này mà cô ta còn có bộ dáng này, xem ra, là dạy dỗ cô ta một chút rồi, nếu không, đi cũng như không.

Mặt lạnh, Vạn Tuyết Cầm trầm giọng hỏi: "Em biết tại sao lễ đính hôn không thành không?"

"Còn không phải là do con tiện nhân Trình Du Nhiên." Nhắc tới Trình Du Nhiên, Vạn Nhã Cầm liền hận đến cắn răng nghiến lợi, siết quả đấm nói: "Nếu như không phải là cô ta, bây giờ em đã là --"

"Em im miệng cho chị!" Vạn Tuyết Cầm quát lạnh một tiếng, trực tiếp cắt đứt ảo tưởng của Vạn Nhã Cầm: "Em cho rằng nhà họ Lãnh thật sự quan tâm đến ước định ban đầu ư, Trình Du Nhiên chẳng qua là cơ của Lãnh Triệt thôi, không có cô ta, còn sẽ có Vương Du Nhiên, Lý Du Nhiên, cho tới bây giờ Lãnh Triệt đều không muốn kết hôn với em."

"Không thể nào." Vạn Nhã Cầm giống như bị một cây gậy đập vào trên đầu, lớn tiếng kêu lên: "Lãnh Triệt thích em đấy, nếu không anh ấy sẽ không mua nhiều quà tặng cho em." Ngoài miệng nói xong, trong lòng đã sớm rối loạn.

"Lãnh Triệt là tên hoa hoa công tử, phụ nữ biết cậu ta ai mà không được quà tặng?" Vạn Tuyết Cầm đã quyết định khiến em mình tỉnh ngộ, hừ lạnh một tiếng nói: "Cậu ta thích em ư, điều ngoa tùy hứng, trong mắt không có người khác, trừ bộ dạng xinh đẹp, tự em nói xem mình có điểm nào mạnh hơn so với người khác?"

"Chị, chị không sao chứ, em là em ruột của chị, sao chị có thể nói em như vậy?" Sắc mặt Vạn Nhã Cầm khó coi nhìn chị gái, nếu như là người khác nói như vậy, cô ta đã sớm bực phát.

"Hiện tại nói cho em biết, dù sao cũng hơn là đợi đến khi em bị người ta bán còn giúp người ta kiếm tiền." Vạn Tuyết Cầm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Nhã Cầm, chừng nào thì em mới có thể thấy rõ mình?"

Nói xong, Vạn Tuyết Cầm thờ dài nặng nề, cũng lạ, trước kia chính bà ta quá mức cưng chiều em gái, cho dù sự việc rối ren thì bà ta cũng có thể đi thu thập tàn cuộc.

"Nhưng. . . . Nhưng em nên làm thế nào?" Một lát sau, Vạn Nhã Cầm mới ngẩng đầu lên nhìn về phía chị, hình như là cũng ý thức được thiếu sót trong tính cách của mình, trên sắc mặt trắng bệch viết đầy mê mang.

Biết đôi là tốt rồi, cuối cùng trong lòng Vạn Tuyết Cầm coi như là thở phào một cái, mình chưa bao giờ nói những lời nặng lời với em gái, thật sự sợ cô ta sẽ trực tiếp tức giận chạy đi, như vậy chẳng những không có tác dụng còn khiến bà ta loạn càng thêm loạn, bây giờ nhìn lại, bà ta cũng hy vọng cô ta sẽ mạnh hơn so với người khác.

"Phụ nữ, vũ khí lớn nhất chính là mình." Nhìn dòng người hối hả ngoài cửa sổ, Vạn Tuyết Cầm nhẹ giọng nói: "Đàn ông đều là đồ đê tiện, chỉ cần mình để cho hắn cảm thấy mình nợ hắn, có cảm giác áy náy, cho dù mình phạm phải tội lớn hơn nữa cũng không cần từ túng."

"Giống như là Trình Du Nhiên?" Vạn Nhã Cầm cái hiểu cái không hỏi.

Xem ra em gái này của cô coi Trình Du Nhiên thành kẻ địch lớn nhất rồi, như vậy cũng tốt, về sau cũng có mục tiêu phấn đấu, Vạn Tuyết Cầm gật đầu nói: "Cũng gần như là thế, đối với gã đàn ông không có tác dụng với mình, em đều cho đáng về cao cao tại thượng, như vậy mới có thể làm cho lòng hư vinh của người đàn ông em muốn chinh phục được thỏa mãn, hắn thỏa mãn, em muốn làm gì đều được."

Giờ phút này trong lòng Vạn Nhã Cầm rung động tột đỉnh, dù sao cô ta cũng không nghĩ ra, chính cô ta thấy người chị bình thường xem ra đoan trang thực nhả lại sẽ nói ra lời như vậy, trừng mắt nhìn, không biết nói gì.

"Trong lúc nhất thời không tiếp thụ nổi cũng rất bình thường, quá nhiều phụ nữ không lợi dụng được vũ khí của mình, nếu không thế giới này nào sẽ là thiên hạ của đàn ông?" Vạn Tuyết Cầm cười ngạo nghễ, đáng tiếc thời gian không chờ ai cả, nếu như có thể cho bà ta thêm thời gian, bà ta tuyệt đối có thể thành lập vương quốc thuộc về mình.

Mắt nhắm trong mắt lóe rồi mất, Vạn Tuyết Cầm tiếp tục nói: "Hiện tại không làm được không cần gấp gáp, hãy nhớ, về sau gặp chuyện thì suy nghĩ là được."

Nói qua đưa cho cô ta một tờ giấy nói: "Sau khi em đến Châu Âu, tới nơi này đi học, tứ thiếu gia Viêm Lăng nhà họ Viêm là tên hoa hoa công tử, muốn thiết lập quan hệ với cậu ta cũng không khó, chỉ cần em lợi dụng tốt nhất vốn liếng của mình, cho dù Viêm Dạ Tước cũng không dám làm gì em."

Vạn Nhã Cầm nghi ngờ hỏi: "Nhưng nếu anh ta là hoa hoa công tử, ở nhà họ Viêm chưa chắc có thể có tiếng nói?"

"Có thể nghĩ như vậy, nói rõ lời của chị em đã nghe lọt được." Mặt Vạn Tuyết Cầm tán thưởng, khẽ mỉm cười nói: "Có điều mọi việc không cần chỉ nhìn bề ngoài, Viêm Lăng làm như vậy nhìn như là mặc kệ chuyện nhà họ Viêm, nhưng sinh ở nhà họ Viêm thì làm sao có thể không có quyền lực tranh giành, lại nói em xem những phụ nữ bên người cậu ta, tùy tiện chọn ra cũng có một thế lực không nhỏ, người như vậy sẽ không có dã tâm?"

"Chị, còn chị thì sao?" Vạn Nhã Cầm đột nhiên hỏi, nếu rồi đi cần tìm Lãnh Triệt hộ tống, chẳng phải là chị càng thêm nguy hiểm?

"Yên tâm đi, chị sẽ không có việc gì." Vạn Tuyết Cầm cười cười, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên: "Hiện tại bệnh viện nhà họ Mộ chính là một khối thịt béo, Viêm Kinh Vũ và Viêm Dạ Tước đều mơ tưởng độc thôn, nhưng hắc đạo có quy định của hắc đạo, nháo nháo tạm được, giống như nhà họ Mộ là bệnh viện toàn cầu hóa, không lấy được đồng ý của bộ phận cấp cao, sẽ không thể nào ngồi ổn, mà chị là quân nhưng mới là người danh chính ngôn thuận thừa kế."

Vạn Nhã Cầm lo lắng hỏi: "Chị không sợ bọn họ phái người ám sát?"

"Bọn họ có lẽ sẽ ám sát người bên cạnh chị, thậm chí là hù dọa chị, nhưng tuyệt sẽ không ám sát, Viêm Kinh Vũ cần chị tới khống chế cục diện, về phần Viêm Dạ Tước, những mầm mống nhà họ Viêm đã sớm mong đợi anh ta phạm sai lầm để thay thế, nếu như anh ta thật sự làm như vậy thì cũng không xứng làm người nói chuyện Viêm bang." Vạn Tuyết Cầm cười tự tin, ngay sau đó nói: "Ngược lại là em, từ nay về sau ở một mình phải chú ý nhiều hơn, có thể người phụ nữ ngây ngô ở bên cạnh Viêm Lăng, nhưng cũng không phải dạng dễ đối phó."

"Yên tâm đi, em nhất định sẽ cố hết sức." Lần đầu tiên không có chị ở bên cạnh chỉ điểm, cô ta quả thật có chút thấp thòm, trong tay theo bản năng muốn nắm thứ gì, kết quả không cẩn thận, hai bình máu nhỏ rớt ra từ trong túi hồ sơ trên bàn.

Tò mò cảm phần báo cáo kiểm tra đo lường nhìn xem, thuận miệng hỏi: "Chị, đây là giám định DNA của ai?" Ở bệnh viện một thời gian, miễn cưỡng còn có thể nhìn hiểu.

Trình Du Nhiên đã biết, hiện tại cũng không cần thiết giấu giếm em gái của mình, Vạn Tuyết Cầm lạnh nhạt nói: "Là lão gia và Quân Nhiên."

"Anh rể không phải đã --" Thấy kết luận phía dưới, sắc mặt Vạn Nhã Cầm nhất thời đại biến, nói lấp bắp: "Chị. . . . Nó. . . . Quân Nhiên. . . ."

Sắc mặt Vạn Tuyết Cầm trầm xuống: "Lời chị vừa nói em đều quên sao? Phạm là phải suy nghĩ nhiều một chút, không nên khinh địch mà ở trước mặt người khác bại lộ ý nghĩ của mình."

"Nhưng Quân Nhiên rõ ràng là đứa bé mà chị và anh rể sinh ra, làm sao có thể --" Hôm nay thật sự quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, khiến trong khoảng thời gian ngắn Vạn Nhã Cầm căn bản không tiếp thụ nổi, có điều hiện tại cô ta ngược lại hiểu tại sao Trình Du Nhiên lại có khí thế to lớn rồi.

"Nếu như ban đầu không cần biện pháp như thế, sao chúng ta có thể đường hoàng vào nhà họ Mộ ở?" Vạn Tuyết Cầm khinh thường cười một tiếng, đem nói ra sự việc năm đó mình lừa gạt Mộ Viễn Chi, sau thế nào bị bác sỹ Lâm phát hiện, đợi chút, từ đầu tới đuôi mà nói, sau khi em gái đi Châu Âu

không biết hai người có còn cơ hội gặp mặt hay không, hậu quả chuyện này nhất định phải để cho cô ta biết rõ ràng, cũng coi là trước khi đi cho cô ta bài học.

Vạn Nhã Cầm quả nhiên bị chấn kinh, dù thế nào cô ta cũng không nghĩ ra, chị thể nhưng dùng phương thức này ở nhà họ Mộ hơn mười năm, còn thừa kế gia sản nhà họ Mộ, loại thủ đoạn tay không bắt sói trắng để cho cô ta cảm thấy lạnh cả người.

"Đây chính là vũ khí của phụ nữ, chỉ cần em lợi dụng tốt, có tác dụng hơn nhiều so với tiền cùng súng." Vạn Tuyết Cầm chẳng những không cảm thấy vô sỉ, ngược lại dương dương tự đắc nói: "Đáng thương cho Trình Oánh ngu ngốc kia, coi như bà ta là giáo sư y khoa thì thế nào, còn không phải là làm mai mối cho chị."

"Không sợ nói cho em biết một bí mật" Vạn Tuyết Cầm nhìn cửa một chút, nhẹ nhàng nói ở bên tai em gái: "Trình Oánh nhảy lầu, cũng là do một tay chị tạo thành đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Thời điểm kết thúc

Vạn Nhã Cầm với tâm sự nặng nề đi ra khỏi phòng viện trưởng, cánh cửa mới vừa rồi bị cô ta kéo ra, sau khi buông tay ra tự động đóng lại, phát ra một tiếng phịch.

"Vạn tiểu thư, cô không sao chứ?" Thư ký vẫn tần chức tần trách ngồi ở cương vị của mình, thấy bộ dáng này của Vạn Nhã Cầm lập tức tiến lên quan tâm hỏi, mặc dù cô ta cũng không thích cô gái phi dương bạt hồ (ngang ngược) này, chỉ là dầu gì cũng là em gái tổng giám đốc, cô ta là một thư ký nhỏ nhỏ dĩ nhiên không chọc nổi.

Ngoài dự liệu của thư ký, Vạn Nhã Cầm thể nhưng không giống như ngày thường là nhìn cô ta chửi mắng một trận, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái, giống như là chịu đã kích gì.

Cô ta quả thật bị đã kích, chuyện đã xảy ra hôm nay so với chuyện đời này cô ta trải qua còn kích thích hơn nhiều, lý luận vũ khí, lấy đứa bé giả loạn thật, hại chết mẹ Trình Du Nhiên, thậm chí hợp tác cùng người trong hắc đạo, bất luận chuyện nào cũng có thể lật nghiêng người chị ở trong cảm nhận và ấn tượng của cô ta, song suy nghĩ một chút lại thấy vô cùng có đạo lý, nếu như không làm như vậy, sao cô ta có thể cả ngày áo com không lo.

"Tiểu thư, chuyện mới vừa rồi phía dưới đã có người báo cảnh sát, hiện tại cảnh sát đang ở phòng tiếp khách lầu dưới, tổng giám đốc có nói sự kiện này xử lý như thế nào hay không?" Trong bệnh viện hàn họ Mộ cuối cùng có một ít người không biết Trình Du Nhiên, thấy một đám người đàn ông lực lưỡng áo đen xông tới, theo bản năng bấm điện thoại báo cảnh sát.

"Không cần." Nếu là lúc trước, có lẽ Vạn Nhã Cầm còn có thể gửi hy vọng vào bọn họ, nhưng bây giờ cô ta cũng không có một chút ý nghĩ, nơi này là chiến trường của Viêm Kinh Vũ và Viêm Dạ Tước, đừng nói là cảnh sát quèn, cho dù người tổng cục Newyork tới cũng không dùng được, nhân vật như vậy bọn họ căn bản không chọc nổi.

"Tùy tiện mượn có đuôi bọn họ đi là được, chị cần suy tư một vài chuyện, cho nên không có sự phân phó của chị ấy, bất luận kẻ nào cũng không cho phép đi vào quấy rầy." Thấy thư ký muốn nói lại thôi, Vạn Nhã Cầm trực tiếp khoát tay áo, sau tiếp tục nói: "Chuẩn bị cho tôi một chiếc xe ở phía sau cửa, đừng để cho người khác thấy."

"Tiểu thư chờ." Mặc dù thư ký tràn đầy nghi ngờ, nhưng mà vẫn xuống chuẩn bị ngay.

Quay đầu lại liếc nhìn cửa phòng viện trưởng, Vạn Nhã Cầm hạ quyết tâm xong thì đi về phía cửa, cô ta biết lần này đi có lẽ chính là vĩnh biệt, nhưng sống ở chỗ này chẳng những không có bất kỳ tác dụng gì, ngược lại sẽ khiến chị có nhiều lo lắng hơn, cần răng, trong mắt lóe lên nồng nặc sát ý, sớm muộn cũng có một ngày, cô ta sẽ khiến Trình Du Nhiên trả lại gấp mười gấp trăm lần!

Ở trong phòng viện trưởng, một luồng ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh khổng lồ, rơi vào trên ghế da thật, Vạn Tuyết Cầm hơi hít cặp mắt, ánh mặt trời khiến cho da bà ta càng thêm đỏ thắm trong suốt, đưa em gái đi, coi như là giải quyết chuyện lớn duy nhất trong lòng bà ta, trên mặt tràn đầy mỉm cười buồn lòng.

Dùng cánh tay chống lên cằm, suy tư bước hành động kế tiếp, chuyện đi tới bước hôm nay, bà ta cũng không có hối hận, mặc dù kể từ khi vào cửa nhà họ Mộ, Mộ Viễn Chi căn bản không có chạm qua bà ta, nhưng ở trong mắt bà ta, cho tới bây giờ cũng không có yêu và hận, người đàn ông đó chỉ là công cụ lợi dụng của bà ta.

Hơn mười năm mưu đồ, chỉ kém một bước cuối cùng, hiện tại, nên là thời điểm kết thúc rồi!

Nhanh chóng bấm điện thoại, một giọng nói ngả ngón từ bên trong vang lên: "Bảo bối có chuyện gì không, tôi đang bận đây?"

Bạn? Chỉ sợ là đang tính toán xem làm như thế nào mới có thể dùng tổn thất nhỏ nhất đổi lấy lợi ích lớn nhất! Vạn Tuyết Cầm cười lạnh trong lòng, nếu để cho mình ký kết đồ đó, làm sao có thể dễ dàng để cho anh ta không đếm xỉa đến?

Khẽ mỉm cười, Vạn Tuyết Cầm nhẹ giọng nói ra: "Có chuyện cần anh giúp một tay, chỉ cần làm xong chuyện này, về sau nhà họ Mộ sẽ là của anh." Nói xong, đem kế hoạch của mình nói một lần.

May là Viêm Kinh Vũ xuất thân từ nhà họ Viêm, cũng bị quả quyết của Vạn Tuyết Cầm dọa, trầm giọng hỏi: "Em nhất định phải làm như vậy?"

"Dĩ nhiên." Vạn Tuyết Cầm xi mũi coi thường đối với nghi vấn của Viêm Kinh Vũ, con em cao cấp trong gia tộc thế giới, cũng chẳng qua như thế, trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, ngoài miệng vẫn là ôn dịu dàng: "Chuyện này chỉ cần cẩn thận một chút, đối với anh mà nói là dễ dàng, sau anh chỉ cần phát cỡ hò reo ở lúc mấu chốt vì em là được."

"Nếu em đã phóng khoáng, tôi có gì phải lo lắng, không thành vấn đề, tôi đồng ý chuyện này."

"Vậy tôi sẽ chờ tin tức tốt của anh." Vạn Tuyết Cầm cười quyến rũ một tiếng cúp điện thoại, nằm ngửa ở trên ghế ngồi nhẹ giọng nói ra: "Trình Du Nhiên, tôi xem cô lấy cái gì đầu cùng tôi."

Tiểu học Green là một trường học Quý tộc nổi tiếng nhất Newyork, muốn đi học ở chỗ này, không chỉ phải nộp học phí cực kỳ đắt giá, người trong gia tộc cũng phải có địa vị xã hội lớn mạnh, dĩ nhiên, kết quả của trường học này thì tiểu học bình thường không cách nào so sánh.

Khóa thực tế cuối cùng cũng kết thúc, Mộ Quân Nhiên là người cuối cùng đi ra từ trong sân trường, sắc mặt âm trầm trước sau như một, cũng không phải anh ta muốn như vậy, mỗi lần Vạn Tuyết Cầm chỉnh dung mặc dù phạm vi không lớn, nhưng hơn mười năm chịu đủ tàn phá, cũng làm cho trên mặt anh ta để lại một chút vết rạn, gương mặt biểu lộ quá lớn sẽ đau đớn.

"Thiếu gia, rốt cuộc cậu cũng đi ra rồi." Đây chính là tài xế A Hoa cố định đến đón, cũng khó trách anh ta nói như vậy, trên tính cách Mộ Quân Nhiên có chút cô độc, mỗi lần đều chờ người khác ra xong mới ra, lần này cũng không ngoại lệ.

Mặt Mộ Quân Nhiên không biểu cảm hướng A Hoa gật đầu một cái, đi theo phía sau anh ta đi tới cạnh xe nhà mình, ánh mắt quét qua chiếc xe kia bên cạnh thì đột nhiên sững sờ, trong trường học đã không còn ai, sao nơi này còn có xe đỗ?

Nhưng mà anh ta cũng chỉ suy nghĩ một chút, những chuyện này không có quan hệ gì với anh ta, hiện tại anh ta muốn làm chính là lập tức về nhà, sau đó làm bài, bởi vì mẹ đã phân phó.

"Lão đại, người đến." Trong cửa sổ xe đen nhánh, một người đàn ông lưng da đen đẩy người đeo kính đen bên cạnh một cái nói.

Người nọ gật đầu một cái, tháo kính mát xuống, lộ ra một đôi mắt màu xanh thẫm, giọng nói trầm thấp: "Chuẩn bị hành động."

Mộ Quân Nhiên còn không biết mình lập tức tại vị đến nơi, vừa đi vừa khề đá cục đá dưới chân, lúc đang đi ngang qua chiếc xe kia, cửa sổ xe đột nhiên mở ra, một họng súng đen ngòm đưa ra ngoài.

"Thiếu gia cẩn thận." A Hoa không ngờ có người thế nhưng lớn mật đến ở nơi này trừ danh tiểu học của giết người, hiện tại anh đã ngồi ở xe buồng lái lên, nữa xông tới đã tới không kịp rồi, vội lớn tiếng nhắc nhở, ngay sau đó nhanh chóng phát động xe hướng bên cạnh chiếc xe kia dừng tới.

Pằng pằng, hai tiếng đồng thời vang lên, lúc A Hoa đụng vào chiếc xe kia, đạn cũng đã từ trong súng lục bay ra, cũng may nhờ A Hoa nhắc nhở, Mộ Quân Nhiên đầu tiên là sững sờ sau đó lập tức chạy, vốn là bắn về phía trái tim của anh ta thì lại ghim vào trước ngực phải, bụp bụp một tiếng ngã nhào trên đất.

"Khốn kiếp." Ở đầu xe bị đụng hướng tới bên cạnh một thoáng, lão đại đã thấy mình này trí mạng nhất thương thế nhưng xuất hiện sai lầm, trong miệng mắng một tiếng liền lao ra xe nếu bỏ tức nhất thương.

Chỉ là đúng lúc này, A Hoa đã nhanh chóng đem xe để ngang giữa hắn và thiếu gia, nắm túi đeo lưng của thiếu gia kéo anh ta vào trong xe, trong miệng lớn tiếng hô: "Thiếu gia, cậu không sao chứ?"

Không ngờ nhiệm vụ đơn giản như vậy bị tài xế đáng chết phá hư, trong con tức giận lão đại thay đổi họng súng, đạn liên tục găm thét bắn ra ngoài.

Có thể đi theo bên người Mộ Quân Nhiên, A Hoa chẳng những có bản lĩnh, còn hiểu chút y thuật, vội nằm ở chỗ ngồi, đồng thời lập tức cầm máu cho thiếu gia, nữa tiếp tục như vậy, không bị bắn chết máu cũng chảy khô.

"May mà không có việc gì." Thiếu gia đã ngất đi, nhưng mạch đập truyền tới hơi thở yếu ớt nói rõ còn có thể cứu, không để ý tới xem mặt người hành hung, A Hoa trực tiếp đập cần ga, đánh tay lái dõng một bên, nhanh chóng chạy ngược hướng về nhà.

Anh ta cũng không ngu, nếu đối phương mai phục ở chỗ này, khẳng định biết đường về nhà của bọn họ, vì phòng ngừa xuất hiện ngoài ý muốn, vẫn nên đi đường vòng trở về.

"Đuổi theo!" Sắc mặt lão đại có chút khó coi, trước đó anh ta vỗ ngực nói không thành vấn đề, không thể nghĩ đến xuất hiện sai lầm, hiện tại chỉ có thể liều mạng đuổi theo, mau sớm giải quyết hết.

"Thiếu gia, chịu đựng, lập tức sẽ đến nhà." Mặc kệ Mộ Quân Nhiên có thể nghe thấy hay không, A Hoa lớn tiếng hô, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt rơi vào trên tay lái, thân là tài xế kiêm vệ sỹ của thiếu gia, xảy ra chuyện như vậy, anh ta chỉ có thể mong mỗi lấy công chuộc tội.

Pằng pằng--

Tiếng súng liên tục vang lên ở phía sau, đạn gào thét lao về phía xe hơi, chỉ là xe để thiếu gia nhà họ Mộ ngồi, năng lực chống đạn đương nhiên không kém, đầu đạn ghim ở sau cửa xe, nhưng không có tổn hại đến thủy tinh chút nào.

"Đáng chết!" Lão đại mắng một tiếng, đem mục tiêu đặt ở trên lớp xe, mặc dù khó khăn càng lớn hơn rất nhiều so với cửa sổ xe, nhưng anh ta cũng không tin bánh xe cũng có năng lực chống đạn mạnh như vậy.

Chiếc xe qua đường thấy hai chiếc xe giống như trâu điên, vốn còn muốn mắng đôi câu, nhưng nghe được tiếng súng pằng pằng lập tức đem cổ rút trở về, dừng xe dừng xe, đường vòng đường vòng, mặc dù nước Mĩ không hạn chế súng, nhưng trắng trợn nổ súng ở trên đường cũng ít khi thấy.

Sau khi lão đại liên tục đổi mấy băng đạn, đạn rớt cuộc bắn vào trên lớp xe, vừa bắt đầu còn có thể gắng gượng qua hai phát, liên tục mấy lần nổ súng, bánh xe rớt cuộc không thể chịu đựng được, phịch một tiếng nổ tung.

A Hoa là một tài xế tốt, nhưng so với Trình Du Nhiên lại kém hơn rất nhiều, một bánh xe bị nổ, xe nhanh chóng lệch hướng về phía bên cạnh, nếu như không phải là anh ta dùng sức đè ép tay lái, sợ rằng xe đã bị lật ngược.

A Hoa nhìn, hiện tại anh ta đang ở cây cầu lớn, hàng rào bên cạnh cách anh ta chỉ có vài mét, chỉ cần nhảy từ trên cầu xuống sông, anh ta có cơ hội mang thiếu gia chạy trốn.

Không chút nghĩ ngợi, đem thiếu gia bảo hộ ở ngực, một cước đá văng cửa xe liền chạy hướng hàng rào.

"Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy." Lão đại cười lạnh một tiếng, nói với người đàn ông lực lưỡng da đen bên cạnh: "Bắn." Đồng thời trên tay cũng không dừng lại, đạn liên tiếp bay ra ngoài.

Phịch một tiếng, vào lúc một cái tay A Hoa đã sờ tới hàng rào, một bóng đen hung hăng đụng vào trên người anh ta, lực lượng khổng lồ trong nháy mắt đụng gãy chân trái của anh ta, đồng thời nửa người bên trái tê dại, thân thể cũng bị hung hăng vứt ra ngoài.

"Thiếu gia, tôi chỉ có thể làm đến vậy." A Hoa hét lớn một tiếng, dòn hết hơi sức toàn thân ném Mộ Quân Nhiên ra ngoài --

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Không rõ tung tích

Ám sát Mộ Quân Nhiên, Viêm Kinh Vũ cũng không có chuẩn bị xuất lượng người lớn, một mặt sợ đám người Viêm Dạ Tước và Viêm Hạo Thừa chú ý ngược lại bại lộ mục đích của anh ta, mặt khác đối phó với một thằng nhóc không chút phòng bị, phải hai người đi cũng đã hơi nhiều. Chỉ là anh ta tuyệt đối không ngờ, chính là sơ sót của anh ta, mới xuất hiện ngoài ý muốn không đáng.

Mộ Viễn Chi đã chết, trừ lưu lại một di sản đáng kể ra, còn giữ lại một tài xế trung thành đối với nhà họ Mộ, một thuộc hạ có thể dùng sinh mạng để bảo vệ Mộ Quân Nhiên.

Ném xuống, thiếu gia có 99% cơ hội sẽ chết đi, nhưng nếu như không ném, căn bản là thập tử vô sinh! Lúc máu chốt, A Hoa không chút nghĩ ngợi, sử dụng hết hơi sức toàn thân ném thiếu gia xuống, mục tiêu, dĩ nhiên là hàng rào bên ngoài sông.

"Khôn kiếp!" Theo sát phía sau lão đại nổi giận gầm lên một tiếng, không còn kịp mở cửa xe, từ trong cửa xe cực nhanh nổ súng phía Mộ Quân Nhiên, chuyện này cũng làm cho anh ta tức chết, anh ta không biết thiếu gia sẽ trừng phạt anh ta như thế nào, hiện tại coi như không bắt được Mộ Quân Nhiên, cũng quyết không thể để cho cậu ta còn sống.

Đạn quét qua bắp đùi Mộ Quân Nhiên, lần nữa tuôn ra lượng máu lớn, ngay sau đó lướt ngang biến mất, thân thể lướt qua hàng rào, nhanh chóng rơi xuống dưới.

"Ngu ngốc, còn nhìn làm gì, còn không nhanh đi xuống bắn." Lão đại hướng về phía người đàn ông lực lưỡng áo đen lái xe rống lên, mình dẫn đầu nhảy ra từ trong xe, phóng tới hướng hàng rào, chỉ là qua mấy giây, Mộ Quân Nhiên đã rơi vào trong sông biến mất không thấy gì nữa, trên mặt sông chỉ lưu lại một mảng máu lớn chưa tan ra.

"Làm thế nào, lão đại?" Nhìn lão đại muốn nộ hỏa công tâm, người đàn ông lực lưỡng da đen tiến lên hỏi.

"Triệu tập anh em thuộc hạ, phong tỏa từ con sông này đến khoảng cách một kilomet, lập tức tiến hành vớt, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Dem trọn cả bầm đạn bắn sạch, lão đại rất nhanh bình tĩnh lại, chuyện bây giờ đã xảy ra, chỉ có mau sớm nghĩ biện pháp đền bù, hơn nữa chuyện này khẳng định không dấu được, lập tức hồi báo với thiếu gia.

Lúc này, người đàn ông lực lưỡng áo đen bên cạnh đã kéo A Hoa cũng còn một hơi nói: "Lão đại, người này xử trí như thế nào?"

Lão đại không nhìn được phát phát tay: "Một phát giải quyết đi, trước để trong xe, vớt Mộ Quân Nhiên là quan trọng hơn."

Tiếng mưa rả rích từ buổi sáng vẫn không ngừng, trong biệt thự xa hoa ở trung tâm thành phố New York, Viêm Kinh Vũ ở trần đứng phía trước cửa sổ, trên bắp thịt to con mơ hồ có thể thấy vết thương ngón ngang, đó là dấu vết lưu lại trong lần huấn luyện trên đảo, trên khuôn mặt lạnh lẽo treo nụ cười nhàn nhạt.

Không giống với Viêm Hạo Thừa ưu nhã, Viêm Vũ Khôi thất khiếu nhanh nhẹn, cũng không lãnh khốc vô tình như Viêm Thế Kiều hay khí phách vương giả như Viêm Dạ Tước, lại càng không giống như Viêm Lăng có thể thoát thân ra ngoài đạo chơi nhân gian, nhưng qua nhiều năm, không có sự ủng hộ của đời cha, Viêm Kinh Vũ bằng vào từng thời cơ, trên tay đã ngưng tụ một thế lực nhỏ, mặc dù không thể so sánh với đám người Viêm Hạo Thừa, nhưng cũng tạm thời đủ để cho anh ta dùng được.

Tất cả đều sẽ có, đây là sau khi cha chết, anh nói với người mẹ tuyệt vọng, mà bây giờ, chính là thời điểm muốn thực hiện những lời này, chỉ cần thuận lợi đón nhận nhà họ Mộ, anh ta có thể lấy danh nghĩa nhà họ Mộ tang thêm thuộc hạ, mà không bị gia tộc chỉ trích, thậm chí anh ta còn có thể thông qua nhà họ Mộ dưới tư cách bác sỹ gia đình tới khống chế số lượng nhân vật không lớn không nhỏ, đây mới là điều khiến anh ta coi trọng nhà họ Mộ nhất, nếu không một bệnh viện nho nhỏ, dù có tính chất toàn cầu, cũng không thể khiến anh ta sớm bại lộ mình như vậy.

Đúng lúc này, một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của anh ta, ngay sau đó một bóng dáng màu đen xuất hiện tại cửa, cung kính nói: "Thiếu gia."

"Thế nào?" Viêm Kinh Vũ nhú nhú mày, ba hai bước đi tới trên ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống.

Nhìn dáng vẻ thiếu gia, trong lòng tên thuộc hạ kia cũng đánh trống, nhưng mà loại chuyện này không thể không báo, chỉ cúi đầu nói: "Mới vừa rồi truyền đến tin tức, mặc dù Mộ Quân Nhiên bị thương nặng, được tài xế của hắc liên chết ném vào trong sông, sống chết không rõ, bây giờ Cory đang phái người vớt."

"Cậu nói cái gì?" Viêm Kinh Vũ đứng lên từ trên ghế salon, trong đôi mắt mang theo sát ý nghiêm nghị: "Một thằng nhóc mười một mười hai tuổi, dưới tình huống không chút phòng bị, lại vấn đề cho nó cho trốn, tôi nói không sai chứ?"

Bị anh ta tràn đầy sát ý nhìn chăm chú, thuộc hạ làm sao dám nói chuyện, trong lòng mắng tổ tông mười tám đời nhà Cory, tên khốn kiếp này phạm lỗi thế nhưng để anh ta đi đến đối mặt với lửa giận của thiếu gia.

"Nói lại chuyện đã trải qua." Nghĩ đến mình không phải người tùy thời sai người sử dụng vũ khí động thủ, Viêm Kinh Vũ thờ bình thường, chậm rãi ngồi trở lại trên ghế sa lon, về sau anh ta sẽ có nhiều địa bàn cùng người tốt đẹp hơn, không thể bởi vì một chút chuyện nhỏ mà tùy tiện tức giận.

Thuộc hạ không ngờ có thể tránh được một kiếp, vội xi xào đem lời Cory nói trong điện thoại tường thuật lại một lần, thậm chí đối thoại của hai người cũng học giống như đúc.

Cory cũng coi như đang hoảng, trên căn bản không có phóng đại tất cả sự tình trải qua.

Xem ra thật đúng là xem thường Mộ Viễn Chi rồi, Viêm Kinh Vũ nói thầm trong lòng, từ Vạn Tuyết Cẩm rất dễ dàng phối hợp, đến nghe nói cô ta đùa Mộ Viễn Chi xoay quanh, Viêm Kinh Vũ liền cho rằng lão già này trừ y thuật ra thì cũng không có gì, không ngờ còn giữ lại một thuộc hạ xứng chức như thế.

"Được rồi, tôi biết rồi, nói cho Cory, mặc kệ bất kỳ giá nào đều phải tìm được Mộ Quân Nhiên cho tôi, chỉ cần cậu ta có thể tìm được, sai lầm trước đó tôi có thể bỏ qua." Tìm đúng vị trí của mình, Viêm Kinh Vũ nói chuyện cũng có một chút khí phách nhân vật lớn.

Sau khi thuộc hạ đi, Viêm Kinh Vũ xoay người, nhìn mưa phùn phía ngoài cửa sổ, lòng bắt Trình Du Nhiên, bị Văn Long quấy rối, ám sát Mộ Quân Nhiên, hôm nay cũng không tính là thành công, những thứ này đều là do Vạn Tuyết Cẩm bảo anh ta làm, lại giống nhau đều ngoài ý, trong đáy lòng mơ hồ cảm thấy, không phải mình quá tin tưởng người phụ nữ này rồi hả?

Tổng bộ bệnh viện nhà họ Mộ, hai ngày nay Vạn Tuyết Cẩm luôn ở trong bệnh viện, thậm chí buổi tối ngủ bà ta đều không dám về nhà, mặc dù trước đó bà ta phân tích, coi như Viêm Dạ Tước tới cũng sẽ không trực tiếp giết chết bà ta, nhưng dù sao Viêm Dạ Tước lãnh khốc tàn nhẫn đã nổi danh, ai biết anh ta sẽ không bởi vì mình khiến Viêm Kinh Vũ đi bắt Trình Du Nhiên, mà không kể hậu quả giết chết hoặc là biến mình thành tàn phế, bà ta cũng không dám nếm thử nó.

Ngày hôm qua em gái gọi điện thoại tới nói đã thuận lợi nhập học, hiện tại chỉ chờ con cá Viêm Lăng này cắn câu, thứ cạnh mình chuẩn bị cũng đã xong, trước hết để cho Trình Du Nhiên phách lối một thời gian, chờ sau này sẽ chậm rãi hành hạ cô, ngay cả mẹ cô cũng chết ở trên tay mình, huống chi là con gái.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, ngay sau đó giọng thư ký truyền đến: "Tổng giám đốc, quản gia trong nhà bà điện thoại tới, nói là có việc gấp, có muốn nhận hay không?"

Xem ra Viêm Kinh Vũ không khiến mình thất vọng, Vạn Tuyết Cẩm nhếch khóe miệng lên, sau mặt nghiêm túc nói: "Nhận đi."

"Phu nhân, không xong, thiếu gia. . . . không thấy thiếu gia đâu cả!" Giọng chủ Trung quản gia khiến Vạn Tuyết Cầm sợ hết hồn, bởi vì bà ta nghe được không phải chết rồi, mà là không thấy, điều này làm sao có thể?

Đề xuông nghi ngờ đáy lòng, Vạn Tuyết Cầm vội vàng hỏi: "Mau nói cho tôi nghe xem đã xảy ra chuyện gì?"

Chủ Trung còn tưởng rằng bà ta đang lo lắng an nguy của thiếu gia, cũng vội vàng nói: "Hôm nay A Hoa đi đón thiếu gia tan học vẫn chưa có trở về, tôi liền gọi điện thoại cho giáo viên của cậu ấy, nhưng giáo viên nói học sinh đã sớm về, sau đó tôi phái người tới trường học gần đó hỏi thăm mới biết, thời điểm tan học đã xảy ra án bắn súng, theo bọn họ miêu tả, trúng đạn hình như là thiếu gia, phu nhân nhanh nghĩ biện pháp đi!" Chủ Trung không hề một chữ trung, trong giọng nói đã trở nên nghẹn ngào.

"Được rồi, tôi lập tức nghĩ biện pháp, trước đó chủ ổn định trong nhà, tránh để cho những ký giả kia thừa cơ." Người thừa kế duy nhất bệnh viện nhà họ Mộ gặp phải tập kích, đây chính là việc lớn, báo cáo chết thật ra ngoài còn dễ nói, hiện tại sống chết không biết, cũng không thể để cho bọn họ thêm phiền.

Tên phế vật Viêm Kinh Vũ, chút chuyện như vậy cũng không làm được, còn muốn khống chế bà ta? Vạn Tuyết Cầm cười lạnh, lập tức bấm điện thoại hỏi: "Đừng nói với tôi, lần sắp xếp này lại thất bại?"

Sớm biết Vạn Tuyết Cầm sẽ nói như vậy, Viêm Kinh Vũ cười nói: "Yên tâm đi, coi như không có chết cũng không xê xích gì nhiều." Nói qua đem chuyện thuộc hạ hồi báo nói lại một lần, đồng thời còn bảo đảm, chậm nhất là tối hôm nay sẽ cho bà ta một câu trả lời chắc chắn, bây giờ mới khiến Vạn Tuyết Cầm thờ phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, Trình Du Nhiên nhận được tin tức Mộ Quân Nhiên bị tập kích, làm cảm đầu ở Newyork, Văn Long lấy được tin tức còn cận kề hơn nhiều so với chủ Trung, nhưng cũng không biết thân phận người tập kích, điều này làm cho cô lọt vào trong ngưng đọng, tìm ra lời giải vẫn không phải là thể mạnh của cô, lại nói cô chẳng những không biết Mộ Quân Nhiên không phải con cha, cũng không phải là của Vạn Tuyết Cầm, cho nên cũng không có nghĩ đến sẽ là Vạn Tuyết Cầm phái người giết, điều này làm cho cô chuẩn bị ngày hôm sau sẽ đi tìm Vạn Tuyết Cầm, người trong cuộc cuối cùng cũng không có, còn hưng sư vấn tội thế nào?

Mà Mộ Quân Nhiên rơi vào trong nước không bao lâu, một chiếc du thuyền chạy qua trên mặt sông, trên du thuyền có nhân hiệu nhà họ Viêm, chính Cory phái người vớt không dám chặn lại, cho nên mới xuất hiện tại nơi này.

Trên du thuyền, Viêm Hạo Thừa đang cùng một vị phú thương Newyork nâng cốc nói cười, không giống Viêm Kinh Vũ, phương hướng anh ta phát triển là buôn bán, thậm chí Newyork còn cả thế lực nước Mỹ đã bị bốn gia tộc lớn phân chia, anh ta cũng sẽ không ngu ngốc đến mức chui đầu vào lưới.

Đúng lúc này, một thuộc hạ đi tới nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, mới vừa rồi thuộc hạ phát hiện một vật, nói không chừng thiếu gia sẽ có chút hứng thú."

"Hả?" Viêm Hạo Thừa biết thuộc hạ của mình sẽ không theo nói giỡn, nếu anh ta nói có hứng thú nhất định là thứ không tầm thường, vội để người ở cùng với tên phú thương kia, theo sát thuộc hạ tới, chỉ là xa xa thấy "đô" mà thuộc hạ nói lại là một người.

"Đây là. . . ." Viêm Hạo Thừa nhíu nhíu mày, anh ta không phải là chưa từng tìm hiểu người của nhà họ Mộ, chỉ là anh ta không hề chú ý đến Mộ Quân Nhiên mười một mười hai tuổi, huống chi trúng hai phát còn bị nước ngâm qua.

"Cậu ta là người thừa kế duy nhất của nhà họ Mộ, Mộ Quân Nhiên." Trên mặt thuộc hạ mang nụ cười ý vị sâu xa nói: "Hơn nữa tôi phát hiện, hình như người của Vũ thiếu gia đang tìm chính là cậu ta."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Tình hình lớn

Sáng sớm, mưa phùn vẫn chưa có dấu hiệu ngừng, trời đất kéo đến từng tầng sương trắng, làm cho người ta không thấy rõ, giống như trong đó cất giấu vô số hiểm nguy, gió lớn lên, làm cây cối chung quanh phát ra tiếng xào xạc, bên trên cành lá điểm tuyết giọt nước lập tức như Không Tước xòe đuôi, xao động trời xanh, âm thanh giọt nước rơi xuống trong nháy mắt phá vỡ không gian yên tĩnh.

Biệt thự nhà họ Mộ còn chưa có khôi phục như cũ từ trong bi thương, lại đã phủ lên màn vải trắng xóa, cả đêm mưa bão, làm cho cỏ cây và vách tường trắng ướt nhẹp, ở trong gió nhẹ lao đảo muốn đổ.

Không tới một tuần lễ, gia đình truyền thống Trung y hơn một trăm năm đầu tiên là gia chủ chết, hôm nay lại truyền đến tin dữ, con trai Mộ Quân Nhiên của nhà họ Mộ, bị người không rõ lai lịch tập kích, người bị thương nặng rơi vào trong sông, tìm kiếm tròn một ngày, nhà họ Mộ tuyên bố tin cậu ta chết.

Mặc dù không có tìm được thi thể Mộ Quân Nhiên, nhưng một thiếu niên mười một, mười hai tuổi, dưới tình huống trên căn bản sẽ không có khả năng

sống sót, hơn nữa có thất thiếu gia nhà họ Viêm - Viêm Kinh Vũ tự mình chứng thật, vì vậy mặc dù tang lễ chuẩn bị vội vàng, nhưng cũng không có bị bao nhiêu chất vấn.

Lão quản gia trung thành nhất của nhà họ Mộ là chú Trung, hai mắt vô hồn quỳ gối bên cạnh quan tài trống không, trong miệng tự lẩm bẩm, không biết đang nói gì, ông ta đã không có ăn cơm suốt một ngày, gương mặt già nua bao phủ một tầng màu đen, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi theo cha con nhà họ Mộ.

Vạn Tuyết Cầm một thân áo tơ trắng, ngực cài một đóa hoa trắng, để tang chồng mất con cũng không khiến bà ta tiêu tụy bao nhiêu, ngược lại thân thể xem ra càng thêm đầy đặn, giờ phút này bà ta đang ngồi trước bàn trang điểm trong phòng ngủ, trên giường không ngờ có một người đàn ông nằm.

"Em cũng thật là nhẫn tâm." Viêm Kinh Vũ mỉm cười nhìn Vạn Tuyết Cầm trong kính, vì lời kéo người phụ nữ này, ngày hôm qua anh ta đã dứt khoát tiến vào nhà họ Mộ, ban đầu trên giường Mộ Viễn Chi cùng bà ta hoang dâm vô độ, cảm dục nhiều năm như vậy, anh ta tin tưởng bà ta rất cần, chỉ là đến bây giờ anh ta cũng có chút khiếp sợ, coi như không phải ruột thịt, dường dục hơn mười năm, nói giết liền giết ngay cả mắt đều không nháy, về sau mình thật đúng là phải cẩn thận, tránh cho thành như Mộ Viễn Chi.

"Nó không chết chúng ta sẽ chết, huống chi em nuôi nó hơn mười năm, cũng nên hồi báo em." Vạn Tuyết Cầm thân nhiên nói, giống như đang nói một chuyện bé nhỏ không đáng kể, sau đó cười lạnh: "Chi tiếc có người hành sự bất lực, đến bây giờ cũng còn chưa tìm được thi thể."

Phụ nữ có dã tâm cũng chẳng có bao nhiêu người thích, nhưng lúc giết Mộ Quân Nhiên thì Viêm Kinh Vũ cũng đã thấy được bà ta tuyệt tình, cho nên Vạn Tuyết Cầm cũng không cần che giấu, hơn nữa hiện tại Viêm Kinh Vũ đang muốn phát triển lớn mạnh, ngược lại sẽ càng thêm coi trọng bà ta.

Viêm Kinh Vũ có chút biểu lộ lúng túng, anh ta cũng không ngờ tới chuyện có thể như vậy, một thằng nhóc trong kế hoạch vốn muốn bán chết giờ lại không rõ tung tích, quả thật mất mặt, chỉ là ngay sau đó cười nói: "Như vậy chẳng phải là tốt hơn, không có thi thể thì càng không tra ra nó không phải là con trai Mộ Viễn Chi, đừng quên, kiểm tra đo lường DNA cũng không chỉ là cha con, ngay cả chị em cũng có thể."

"Em còn rõ ràng hơn so với anh." Làm tổng giám đốc chấp hành bệnh viện thời gian dài như vậy, bà ta dĩ nhiên biết cho dù chị em cùng cha khác mẹ cũng có thể làm kiểm tra đo lường, nhưng loại giám định quá mức mơ hồ, dù là bệnh viện nhà họ Mộ có chỉ số chính xác cũng chỉ có 60%, còn dư lại chỉ có thể dựa vào suy đoán, cho nên coi như Trình Du Nhiên dùng loại phương pháp thì bà ta cũng không sợ.

"Chuyện hiện tại em sợ là, ngộ nhờ thi thể Quân Nhiên đến chỗ Trình Du Nhiên, cô ta có y thuật không kém hơn người mẹ ngu ngốc của cô ta, đừng để cô ta tra ra chút gì." Cử hành tang lễ nhanh như vậy cũng là vì khiến Trình Du Nhiên ứng phó không kịp, không cho cô có bất kỳ cơ hội chuẩn bị gì.

Viêm Kinh Vũ cười tự tin: "Yên tâm đi, từ hôm qua người của tôi đã bắt đầu phong tỏa vùng nước đó, người khác không thể nào tìm được." Anh ta còn đặc biệt phân phó, chỉ cần gần đó có người của Viêm Dạ Tước liền lập tức thông báo, cho đến bây giờ không có động tĩnh, hiển nhiên sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn, về phần Cory, đã bị anh ta giấu từ lâu.

Vạn Tuyết Cầm gật đầu một cái, ngày hôm qua bà ta đã lặp lại suy tư qua chi tiết quá trình, so với chuyện năm đó tuyệt đối không chệ vào đâu được, có lẽ do bà ta suy nghĩ nhiều.

"Được rồi, người cũng tới không ít, em muốn đi ra ngoài chuẩn bị một chút trước." Nhìn dòng người đến trên màn ảnh máy theo dõi, Viêm Kinh Vũ cười cười, xoay người ra cửa, anh ta không được đem tất cả bảo vật áp trên người Vạn Tuyết Cầm, cũng cần bố trí người của chính mình.

Nhìn Viêm Kinh Vũ đóng cửa phòng lại, Vạn Tuyết Cầm cười lạnh, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Cũng không lâu lắm, di Trương vội vã gõ cửa, sau khi được cho phép vào nói: "Phu nhân, tất cả đều sắp xếp xong xuôi, bà còn có cái gì muốn phân phó?" Kể từ lúc bà tiến vào nhà họ Mộ, đều đi theo phu nhân, hôm nay xem ra là tìm đúng người rồi, cho nên chỉ cần phu nhân phân phó, bà nhất định dùng nhiệt tình lớn nhất đi hoàn thành.

"Những người nào tới?" Mặc dù có máy theo dõi, bà ta cũng không thể nhìn, cần hỏi cẩn thận một chút.

"Hiện tại vẫn còn chưa có nhân vật lớn nào tới." Di Trương ngẩng đầu, nghĩ rồi nói ra: "Không khác lần trước lắm, chủ yếu là người bệnh viện và thương nhân nhỏ, nhưng mấy người bạn của phu nhân cũng tới, mới vừa nói muốn gặp bà, chỉ là bị tôi cự tuyệt."

Mấy người bạn kia, trên thực tế là vài quý phụ nhân phú hào, bình thường ngoại hình Vạn Tuyết Cầm đoan trang thực nhã gần như mê hoặc mọi người, cho nên vẫn tương đối có nhân duyên với những người này.

Vạn Tuyết Cầm nhũ nhũ mảy: "Bà có hỏi tìm tôi làm gì hay không?" Bà ta cũng không giống như đám phụ nữ kia, cả ngày không có việc gì, trước kia vì một chuyện không thể không tiếp nhận họ, hiện tại cũng không cần.

"Cũng không có gì." Phu nhân cũng không có bởi vì chuyện này mà tán thưởng bà, di Trương hơi thất vọng, rất nhanh hồi đáp: "Họ nói phu nhân tốt nhất đi mời mấy hòa thượng đạo sĩ để cầu, nói không chừng trong nhà có tà khí mới như vậy."

Vạn Tuyết Cầm bĩu môi khinh thường, những thứ quý phụ nhân này cả ngày trừ ăn ra chính là chơi, nếu không thì chính là ăn chay niệm Phật, may nhờ mình cùng họ lui tới đều là giả, nếu không nói không chừng bây giờ mình cũng là người như vậy rồi.

Thấy phu nhân hình như có chút mất hứng, di Trương tiếp tục nói: "Theo tôi thấy, nếu quả thật có tà khí, chính là Trình Du Nhiên, nếu không phải là cô ta rơi vào trong biển, lão gia cũng sẽ không chết nhanh như vậy, còn có lần trước cô ta tới nhà một chuyến, kết quả thiếu gia xảy ra chuyện, cô ta mới thật sự là sao chổi." Bà lại không biết, tà khí chân chính đang đứng ở bên cạnh bà.

Trong mắt Vạn Tuyết Cầm sáng lên, suy tính những lời khả thi này, ngay sau đó lắc đầu một cái, những lời này truyền đi nhiều nhất chỉ có vài quý phụ nhân tín tường, căn bản không tổn thất gì đối với Trình Du Nhiên.

"Ừ, vì sao bọn họ lại tới?" Nhìn bóng dáng đột nhiên xuất hiện trên màn ảnh, Vạn Tuyết Cầm hơi sững sờ, cảm lên màn hình một đồng hồ đeo tay kiểu bỏ túi trên bàn đeo ở cổ tay, vật này tương liên cùng màn hình trong phòng ngủ, lúc nào cũng có thể quan sát tình huống chung quanh, tránh như lần trước bị Trình Du Nhiên đột nhiên dọa, chỗ Viêm Kinh Vũ cũng có một chiếc.

"Đi thôi, chúng ta nên đi ra ngoài." Người phía trước bà ta có thể không cần quan tâm, chỉ là bắt đầu từ bây giờ, bà ta phải xuất hiện.

Đứng ở bên cạnh quan tài Quân Nhiên, Vạn Tuyết Cầm không ngừng đi lên trước người dâng hương hoàn lễ, cũng bởi vì sự xuất hiện của bà ta, người phía sau cũng thỉnh thoảng sẽ nói một đôi lời khuyên lơn, tình cảnh càng thêm bi thương hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, cả nhà Lãnh Triệt đi vào, vừa nãy Vạn Tuyết Cầm thấy chính là bọn họ, trước đó Mộ Viễn Chi qua đời, Lãnh Tuyết đến không lạ gì, nhưng Mộ Quân Nhiên chỉ là một tiểu bối, hoàn toàn có thể để một mình Lãnh Triệt, nhiều nhất là mang theo Lãnh phu nhân, hiện tại ngay cả ông ta cũng xuất hiện, hiển nhiên biểu thị cái gì.

"Mộ phu nhân, xin nén bi thương." Lãnh Tuyết theo quy củ dâng một nén nhang, sau đó mang theo phu nhân và con trai ngồi vào vị trí khách quý.

Nhà họ Lãnh đến, trực tiếp làm hào môn tới trước mở màn, từng nhân vật có mặt mũi ở Newyork xuất hiện trong phòng khách, nơi này, thậm chí còn bao gồm gia tộc Neo và Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ trong bốn gia tộc lớn, hơn nữa tới đều là người nói chuyện gia tộc của bọn họ, Morgan • Neo và Lâm.

Cái này không những khiến Vạn Tuyết Cầm thất kinh, cũng làm cho mọi người cùng đi tham gia nghi thức cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, mặc dù Mộ Quân Nhiên là người thừa kế hợp pháp duy nhất của nhà họ Mộ, nhưng đây cũng quá mỉa mai, lúc ông cụ Mộ qua đời cũng không còn cánh lớn như vậy, xem ra con trai vẫn còn có vinh hạnh đặc biệt, vài vị khách vốn đang ngồi ở chỗ khách quý cuống quýt nhường lại chỗ ngồi, chỗ ngồi này bọn họ không ngồi nổi.

Vậy mà, càng làm cho bọn họ kinh ngạc vẫn còn ở phía sau, một người đàn ông trung niên ôn tồn nho nhã rãi đi vào, trên mặt mang nhân nhật bi thương, sau lưng còn có hai người đàn ông lực lưỡng đi theo mang một cái hòm.

Viêm Hạo Thừa, anh ta làm cái gì vậy, chẳng lẽ vì lời kéo giao thiệp? Đồng tử trong đôi mắt Vạn Tuyết Cầm co rụt lại, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, chỉ nhìn về phía bọn họ.

Viêm Hạo Thừa đi lên trước, anh ta cũng không trực tiếp dâng hương, mà nói với Vạn Tuyết Cầm: "Mộ phu nhân, xin nén bi thương, mặc dù tôi biết rõ lúc này không nên phá vỡ hy vọng của cô, nhưng không thể không đem của về chủ cũ."

Vạn Tuyết Cầm vừa nghe, nhất thời hiểu ý tứ của anh ta, trong giọng nói mang theo ghen ngào hỏi: "Viêm thiếu gia nói đúng lắm Trong rương hân" Bà ta đã đoán ra là thi thể Quân Nhiên, chỉ là làm sao lại rơi vào trong tay anh ta.

"Không tệ." Viêm Hạo Thừa thờ dài, để cho thuộc hạ mở rương ra, quả nhiên, nằm bên trong chính là chủ tang lễ hôm nay, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, có thể thấy rõ vết thương trên ngực phải và trên đùi.

"Thiếu gia!" Vạn Tuyết Cầm còn chưa có phản ứng gì, chú Trung đột nhiên quát to một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh, trên thực tế, hôm nay cả nhà họ Mộ hi vọng Mộ Quân Nhiên còn sống, chỉ sợ cũng chỉ còn lại cậu ta, đáng tiếc hy vọng duy nhất cũng tan vỡ.

Vạn Tuyết Cầm khẽ vận chân mảy, chú Trung làm như vậy, để cho bà ta có vẻ khó chịu, dù sao bà ta làm mẹ Quân Nhiên lại vẫn không trọng tình bằng một quán gia, cho nên cũng không để ý ngã xuống đất với chú Trung, trực tiếp nhào vào rương gỗ chỗ Quân Nhiên, trong lòng suy tư mục đích của Viêm Hạo Thừa.

Vậy mà, Viêm Hạo Thừa đi vào không bao lâu, một bóng dáng thanh lệ cũng ngay sau đó bước chân vào trong phòng khách --

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Vu oan giá họa

Viêm Hạo Thừa cũng không có giao tình gì với nhà họ Mộ, có giao tình thì anh ta nên tới vào tang lễ của Mộ Viễn Chi, thậm chí bởi vì quan hệ với Viêm Kinh Vũ, còn có một chút đụng chạm, coi như anh ta có lòng trả lại thi thể Mộ Quân Nhiên, tùy tiện để thuộc hạ đưa đến là được, căn bản không cần tự mình đưa đến, hơn nữa người của Viêm Kinh Vũ vớt tròn một ngày, tại sao thi thể này lại rơi vào trong tay anh ta?

Trong lúc nhất thời, Vạn Tuyết Cầm nằm ở trên thùng gỗ nghĩ có người đùa bỡn âm mưu, bà ta không tin Viêm Hạo Thừa chỉ đơn giản là vì đưa người,

chỉ là đợi bà ta quét mắt nhìn máy theo dõi trên cổ tay, ngậy ngấn cả người lần nữa.

Trình Du Nhiên chậm rãi đi từ cửa vào, không giống với lần trước là áo màu trắng, lần này cô lại mặc quần áo đen tuyền thoải mái, gọn gàng, tôn lên dung nhan hoàn mỹ càng thêm xinh đẹp, ánh mắt nhân nhật ở quét một vòng chung quanh, cuối cùng dừng ở chỗ bên cạnh Lâm, sau liếc nhìn Văn Long bên cạnh một cái.

Văn Long gật đầu, trực tiếp đi tới qua Lâm, đứng trước mặt người nọ hỏi: "Chính anh đi, hay là tôi giúp anh?"

Có thể ngồi ở chỗ bên cạnh gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, địa vị của người đó hiển nhiên cũng không thấp, bị một người làm hô tới quát lui như thế, anh ta nào sẽ chịu được, há mồm mắng Văn Long: "Anh tính làm gì đó, dám giương oai ở trước mặt tôi?"

"Tôi là người, dĩ nhiên không phải là đồ." Văn Long khinh thường cười cười, lễ độ với Trình Du Nhiên vì đó là chị dâu của anh ta, những người khác anh ta cũng không coi ra gì, đưa bàn tay ra nắm cổ áo của người nói, sau đó không để ý người đó giãy giụa, tiện tay vứt trên mặt đất, phát ra tiếng phịch, âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

"Anh. . . ." Người nọ không ngờ đối phương lại to gan như vậy, biết rõ đối phương làm như vậy là người phụ nữ sau lưng chỉ điểm, lập tức dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn, chờ thấy rõ khuôn mặt Trình Du Nhiên, anh ta mới biết mình thiếu chút nữa trêu chọc ai, gấp rút bò lên, cũng không kịp nói, ảo não xoay người xông ra ngoài.

Vạn Tuyết Cẩm còn nằm ở trên thùng gỗ nhủu mầy, Trình Du Nhiên không chút khách khí ngồi xuống vị trí vừa nãy.

Trước tang lễ cha, mặc dù cô hận Vạn Tuyết Cẩm thấu xương, nhưng cũng không thể gây chuyện, không nói có thể gây ra hậu quả, nhưng Mộ Quân Nhiên là cái thá gì, có tư cách gì tổ chức tang lễ trên địa bàn nhà họ Mộ?

Cho nên, cô không chút khách khí khiến Văn Long đuổi một người dọn ra vị trí cho mình, hay chính xác nói cho người khác biết, hôm nay cô tới là xem trò vui, mà không phải thân thiết với người chết, cô thật muốn xem, rốt cuộc Vạn Tuyết Cẩm muốn giờ trò gì!

Xem ra người đến không có ý tốt, Trình Du Nhiên ra oai phủ đầu mọi người đương nhiên đều nhìn ra, nhìn thoáng qua lẫn nhau, quan hệ tương đối khá với Mộ Viễn Chi nên có chút lo lắng cho tương lai nhà họ Mộ, Vạn Tuyết Cẩm đi đến gần nhưng trên mặt tràn đầy tức giận, còn tuyệt đại đa số người đều là gương mặt không hiểu, làm chị cùng cha khác mẹ, tại sao phải làm ra chuyện như vậy vào thời điểm này?

Trong đó, chỉ có Lãnh Triệt và Viêm Hạo Thừa có chút biểu lộ bất đồng, Lãnh Triệt vẫn có dáng vẻ việc không liên quan đến mình, mà Viêm Hạo Thừa lại nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, hình như trúng tâm tư của anh ta.

Sắc mặt Vạn Tuyết Cẩm có chút khó coi, trong lòng mắng Viêm Kinh Vũ, tên khốn đáng chết này cũng không biết nhắc nhở mình, sớm biết Trình Du Nhiên tới, bà ta cũng cài người ở bên ngoài, hiện tại bà ta lại không thích hợp nổi giận, gấp gáp nháy mắt với di Trương bên cạnh.

Di Trương đã sớm bắt mắt với Trình Du Nhiên, lúc này có cơ hội quang minh chính đại bới móc, nhất thời ba hai bước xông tới, lớn tiếng quát: "Trình Du Nhiên, cô có phải là người nhà họ Mộ hay không, lại để cho nhà họ Mộ hổ thẹn!"

Nghe di Trương gọi thẳng tên huy, trong lòng thầm mắng ngu ngốc, bình thường nhìn bà ta thật cơ trí, lúc này thế nhưng vờ ngớ ngẩn, đây không phải là tìm phiền toái cho mình ư.

Quả nhiên, Trình Du Nhiên tiện tay vung bàn tay ra, bộp một tiếng, ở trong phòng khách yên tĩnh có vẻ cực kỳ vang dội, khinh thường nói: "Không có tôn ti gì cả, còn chưa ngồi lên chỗ quản gia đã muốn điều võ dương oai, tên của tôi mà bà có thể tùy tiện gọi à."

Di Trương bị một cái tát, nửa bên mặt lập tức giống như quả táo chín, tím bầm, hình như người ta quả thật nói không sai, nói thế nào cũng là đại tiểu thư nhà họ Mộ, bà ta mờ miêng gọi thẳng tên quả thật không có trên dưới, cần rằng, tạm thời quên chuyện bị đánh, trên mặt cũng mất thịnh khí dọa người, nhưng mà vẫn chất vấn: "Nếu tiểu thư còn là người nhà họ Mộ, thân là ruột thịt với thiếu gia thì không nên ngồi ở vị trí này, nếu như tiểu thư không hiểu, tôi có thể dạy cô."

"Ruột thịt với thiếu gia? Tôi không cảm thấy như vậy." Trình Du Nhiên cười lạnh, nghiêng mặt nói: "Ruột thịt với thiếu gia mà thậm chí ngay cả tin tức cậu ta chết cũng không có người thông báo với tôi, tôi thật sự không nghĩ ra tôi và cậu ta có quan hệ gì."

Di Trương thấy Trình Du Nhiên từng bước ép sát, không khỏi có chút hốt hoảng nói: "Cô đang cả vú lấp miệng em, chúng tôi căn bản không biết cô đang ở đâu, làm sao thông báo cho cô?"

"Không biết đang ở nơi nào, sợ rằng không muốn báo tôi, giống như cái đó vẫn tự xưng là người nhà họ Mộ cũng không ở."

Biu môi, Trình Du Nhiên nhìn lướt qua chỗ Vạn Tuyết Cẩm, ngay sau đó sắc mặt biến thành khó coi.

Vạn Tuyết Cẩm thấy Trình Du Nhiên đột nhiên đứng lên, sắc mặt có chút khó coi đi tới hướng mình, trong lòng nhất thời có chút hốt hoảng, không biết người phụ nữ này lại muốn nổi điên làm gì. Đúng lúc này, một cây ngân châm đột nhiên xuất hiện trong tay cô.

"Cô muốn làm gì?" Trình Du Nhiên ra oai phủ đầu có tác dụng nhất định, cho dù Vạn Tuyết Cẩm biết trước công chúng mình sẽ không bị thương tổn, cũng không nhịn được mở miệng hỏi.

Trình Du Nhiên nhìn cũng không nhìn bà ta một cái, trực tiếp nhấc chân vượt qua, đi về phía góc tường của phòng khách.

Bên góc tường, thi thể để trước quan tài Mộ Quân Nhiên, chỉ là cô thấy chú Trung bên cạnh, trước đó chú bởi vì đau long cái chết của Mộ Quân Nhiên, miệng đã sùi bọt mép ngất đi, nhưng bởi vì vị trí của chú, di Trương và mấy người cũng ước chú lập tức chết ngay, cho nên vẫn không có ai quan tâm.

Đi lên trước, Trình Du Nhiên không chú ý trên người chú Trung dơ dáy bẩn thỉu, nâng chú đứng lên tựa vào góc tường, đồng thời dùng ngón châm ghim mấy cái ở trán và trên cổ họng, trên cổ họng là vì thông với đường hô hấp, cái trán là có thể làm cho chú mau sớm tỉnh lại.

"Tiểu. Tiểu thư --"

"Chú Trung, tôi thấy chú nên đổi thành chú Ngụ mới đúng." Chú Trung còn chưa nói xong, đã bị Trình Du Nhiên cắt đứt, sau tiếp tục dịu dàng nói: "Chú ở chỗ này nghỉ ngơi một lát, sau này vẫn còn cần chú tiếp tục thay cha quản lý cái nhà này đây."

Nhắc tới lão gia, vốn còn muốn giùng giàng lao về phía Mộ Quân Nhiên thì chú Trung rút cuộc yên tĩnh lại, nhìn tiểu thư, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, mặc dù lão gia thiếu gia không còn, nhưng tiểu thư vẫn còn đó.

Đều là người thuộc về nhà họ Mộ, Trình Du Nhiên đối với một người làm còn chăm sóc như thế, đối với đám người Vạn Tuyết Cầm lại là bộ dáng khác, nhất thời khiến chung quanh hiểu lầm.

Trong lòng Vạn Tuyết Cầm đã phần nộ đến cực điểm, bà ta rất muốn bắt Trình Du Nhiên hung hăng tát hai bàn tay cho hả giận, nhưng mà vẫn nhịn được, bà ta biết rõ thân phận hôm nay, chính là mẹ đứa con vừa mới chết.

Vậy mà, đúng lúc này, cửa truyền đến tiếng hỗn loạn, ngay sau đó Viêm Kinh Vũ bước nhanh đi vào, sau lưng còn mười thuộc hạ đi theo, hướng về phía Vạn Tuyết Cầm nói: "Mộ phu nhân, đã bắt được hung thủ sát hại Mộ thiếu gia."

Vạn Tuyết Cầm không biết anh ta đang xướng ra tuồng gì, trừng mắt liếc anh ta một cái, thầm trách anh ta tự làm chủ không thương lượng với mình, chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể theo lời anh ta hỏi "Thật, người ở đâu?"

"Mang người đi lên cho tôi." Viêm Kinh Vũ vung tay lên, ánh mắt của mọi người nhất thời nhìn về phía ngoài cửa, rất nhiều người không biết nội tình nghi ngờ nhìn về phía Viêm Kinh Vũ, không biết vị thất thiếu gia nhà họ Viêm làm sao lại đột nhiên thân thiết với nhà họ Mộ như vậy.

Rất nhanh, hai người đàn ông chẳng chút vết thương bị dẫn vào, nhìn dáng dấp trước đó từng chịu đựng trận đánh dữ dội, bộ dáng thờ không ra hơi, chờ người mang bọn họ buông tay ra, hai người nhất thời tê liệt ngã xuống mặt đất.

Viêm Kinh Vũ lạnh lẽo nháy mắt ra dấu với Vạn Tuyết Cầm, ngay sau đó nói: "Mộ phu nhân, đây chính là hai người tôi bắt được, có lời gì cô trực tiếp hỏi bọn họ." Mới vừa rồi thấy Trình Du Nhiên đi vào, anh ta trực tiếp nghĩ tới phương pháp xử lý vụ oan giá họa, mặc dù quê mùa, thậm chí chưa chắc sẽ có bao nhiêu người tin tưởng, nhưng chỉ cần tung lời đồn đãi ra ngoài, Trình Du Nhiên sẽ thu liễm lại.

Vạn Tuyết Cầm dĩ nhiên hiểu ý anh ta, có chút bất mãn đối với việc anh ta tự chủ trương, chỉ là người đã ở trước mặt, bà ta cũng chỉ có thể mặt tức giận hỏi: "Các anh là người nào, tại sao giết con trai tôi?"

"Phu nhân, bà tha chúng tôi đi, chúng tôi --" Còn chưa dứt lời, nòng súng lạnh lẽo đã chỉ ở trên trán họ, Viêm Kinh Vũ lạnh lùng nói: "Ít nói lời vô ích."

"Dạ dạ" Một người trong đó vội vàng nói: "Chúng tôi chỉ là kẻ lang thang ở Newyork, ba ngày trước có người tìm tôi, nói chỉ cần. Chỉ cần giết người kia, sẽ cho chúng tôi được sống tốt, hai anh em chúng tôi xui xẻo hồ đồ đồng ý, nhưng chúng tôi thật sự không biết người đó."

Vạn Tuyết Cầm giật mình, hóa ra Viêm Kinh Vũ đánh chủ ý này, nếu như nhắm thẳng vào Trình Du Nhiên, nhất định sẽ bị bắn ngược, thậm chí đưa tới chút bất lợi cho bọn họ, hiện tại khiến mọi người tự mình đoán, Trình Du Nhiên phản bác cũng không phải được, không phản bác cũng không phải xong, chỉ có thể ngâm bô hờn ngọt, xem ra đúng là đối tượng hợp tác đáng giá.

Trình Du Nhiên không nghĩ sẽ bị cắn ngược một cái, cô đã sớm hoài nghi chuyện này có thể là Viêm Kinh Vũ làm, hôm nay xác nhận suy đoán của cô, chỉ là quả thật giống như anh ta thiết kế, bây giờ mình không thích hợp nói gì, đột nhiên xoay động mắt nói: "Các anh đã là hung thủ giết người, tôi thấy không bằng để cho tôi thay em trai báo thù." Nói xong, móc súng lục ra liền đề ở trên đầu một người trong đó.

"Khoan." Viêm Kinh Vũ không ngờ cô đột nhiên dùng đến một chiêu này, phải biết bởi vì vội vàng, hai người kia là thuộc hạ của anh ta giả trang, trắng trợn bắn chết người của mình, anh ta làm lão đại sao cũng không thể đồng ý.

Sắc mặt Trình Du Nhiên trầm xuống, lạnh giọng chất vấn: "Viêm Kinh Vũ, nếu bọn họ chính là hung thủ giết chết Quân Nhiên, hơn nữa cũng không biết người phía sau màn là người nào, tại sao không cho phép tôi báo thù?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đưa Vời Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Nếu không thì thế nào

Viêm Kinh Vũ mở miệng ngăn cản, hoàn toàn là từ bản năng, mặc dù anh ta không để ý sống chết của thuộc hạ, nhưng sẽ không trơ mắt nhìn thuộc hạ chết ở trước mặt của mình, nếu không về sau ai còn dám bán mạng vì anh ta? Nhưng lời vừa ra khỏi miệng anh ta lại hối hận, chính bản thân anh ta nói hai người này chính là hung thủ, Trình Du Nhiên giết bọn họ là hợp tình hợp lý, mình căn bản không có lý do gì để phản bác, trong lúc nhất thời, sắc mặt của anh ta trở nên khó coi.

Trình Du Nhiên cười lạnh trong lòng, này Viêm Kinh Vũ cũng là tự chuốc phiền, anh ta sử dụng thuộc hạ của mình tới giả mạo sát thủ, mặc dù tránh khỏi một chút ngoài ý muốn không đáng, nhưng cũng kéo anh ta vào bên trong, nếu anh ta muốn gây chuyện, cô cũng sẽ không khách khí, trước tiên bức tử hai người này rồi nói.

Trình Du Nhiên nhíu mày, tiếp tục nói: "Thất thiếu gia bắt được hai hung thủ giết người giúp nhà họ Mộ chúng tôi, trên dưới nhà họ Mộ vô cùng cảm kích, nhưng oan có đầu, nợ có chủ, hôm nay là tang lễ của em trai tôi, dĩ nhiên vừa lúc giết bọn họ để tế linh hồn em tôi."

Mọi người đang ngồi đồng thời trợn trắng mắt, người phụ nữ này nói dối cũng không cần viết nháp, mới vừa rồi còn có dáng vẻ tới gây rối, hiện tại lại là em trai? Cũng không thấy người chị này đi lên nhìn thi thể em trai một cái.

Mặc dù Viêm Kinh Vũ không nho nhã như Viêm Hạo Thừa, khí phách như Viêm Dạ Tước, nhưng cũng có sức quyến rũ cuồng dã, cũng có lực hút đối với mấy quý phụ nhân cả ngày không có việc gì làm, một quý phụ nhân tương đối tốt với Vạn Tuyết Cẩm đột nhiên không nhìn được nói: "Thất thiếu gia cũng là tốt tính, nếu hai người này là hung thủ giết người, nên giao cho cảnh sát xử lý mới đúng."

Trình Du Nhiên bật cười khi khi, quý phụ nhân này thật sự quá cực phẩm luôn chứ ỉ, chẳng lẽ cô ta không biết kẻ đang đứng trước mặt mình chính là con em Hắc bang lớn nhất trên thế giới, bảo anh ta giao người cho cảnh sát, chuyện thế mà cô ta cũng nghĩ ra được.

Vạn Tuyết Cẩm thầm mắng một tiếng ngu ngốc, sớm biết những người này không dùng được, chẳng những không giúp được gì còn càng thêm phiền, trong lòng cũng có chút tức giận đối với Viêm Kinh Vũ, nếu như không phải là anh ta tự làm chủ, cũng sẽ không trở nên phải đâm lao thì phải theo lao như hiện tại.

Chú Trung vẫn ngồi ở góc tường mở miệng van xin: "Tiểu thư, có thể nhường cơ hội này cho tôi hay không, hai tên súc sinh này giết chết thiếu gia, tôi muốn báo thù cho thiếu gia." Nói xong, lắc lư thân thể muốn đứng lên, nhưng lúc trước ông té xỉu qua lại lâu chưa ăn cái gì, nào còn có hơi sức đứng lên.

Lúc này, di Trương rốt cuộc không nhìn được, vội mở miệng nói: "Thiếu gia là ruột thịt máu mủ của phu nhân, xử trí như thế nào nên do phu nhân quyết định."

Vạn Tuyết Cẩm cũng biết, tiếp tục như vậy nữa chỉ sợ bà ta không bằng một quán gia già, đây căn bản không phải là biểu hiện của một người mẹ nên có, hung ác trợn mắt nhìn Viêm Kinh Vũ một cái, sau móc súng lục để ngang hông ra, tràn đầy sát ý nói: "Không tệ, muốn giết cũng phải do chính tôi làm."

Cảm nhận được sát ý truyền tới từ trên người Vạn Tuyết Cẩm, hai diễn viên tạm thời kia bỗng sợ hết hồn, không phải thiếu gia nói chỉ cần hai người bọn họ tùy tiện biểu hiện một chút sẽ bảo người dẫn đi ư, sao hiện tại biến thành bắn chết?

Vừa muốn xoay đầu về phía Viêm Kinh Vũ, Vạn Tuyết Cẩm bóp cò không chút khách khí, mặc dù bà ta chưa từng giết người, nhưng đã từng học bắn súng, khoảng cách gần như thế muốn bắn trúng hai người là chuyện rất dễ dàng.

Pằng pằng, hai tiếng súng liên tục vang lên, hai người một bị bắn trúng ngực, một bắn vào bụng, đều là gương mặt khó có thể tin, ngay sau đó đạn liên tiếp bay tới, máu tươi cuộn cuộn chảy ra sàn nhà. Hai người ngay cả cơ hội gào thét cũng không có, trực tiếp té xuống đất, bốn con mắt mở thật to nhìn phía Viêm Kinh Vũ.

Từ phương hướng Trình Du Nhiên nhìn, giờ phút này về mặt Vạn Tuyết Cẩm có chút dọa người, tựa như thật sự có thâm thù đại hận cùng hai người này, nhưng cô biết, đoán chừng Vạn Tuyết Cẩm tưởng tượng hai người này thành cô, hai kẻ đáng thương, chỉ có thể ở trong lòng mặc niệm vì bọn họ.

Mặc dù người chết, nhưng người ngồi trong chỗ này có ai chưa từng thấy qua, càng không cần phải nói tới mấy gia tộc lớn, cho nên tiếng súng của Vạn Tuyết Cẩm cũng không đưa tới phản ứng gì, rất nhanh có mấy người đi lên muốn xử lý thi thể.

Đều là Trình Du Nhiên đáng chết! Sắc mặt Viêm Kinh Vũ tái xanh, vốn còn muốn mượn cơ hội chèn ép Trình Du Nhiên một lần, hiện tại chẳng những chuyện không thành, ngược lại khiến hai thuộc hạ bắn chết ngay trước mặt anh ta, đây quả thực là đang tát vào mặt anh ta, cắn răng, đem lửa giận trong lòng ngực ép bình thường lại, thù này sớm muộn gì anh ta cũng sẽ báo, nhưng cũng không phải là bây giờ.

"Thật đúng là trùng hợp, không ngờ Vũ thiếu gia bắt được hung thủ giết người." Văn Long là người của Viêm Dạ Tước, anh ta gọi Viêm Kinh Vũ là Vũ thiếu gia, mà không phải giống như người khác gọi là Thất thiếu gia, chỉ nghe anh ta sâu kín nói: "Nhưng mà hình như lão đại chúng tôi chop được một người, bọn họ cũng thừa nhận là hung thủ giết chết Mộ Quân Nhiên."

Uy danh của Viêm Dạ Tước quả nhiên không tầm thường, vừa nghe Văn Long nhắc tới lão đại của mình, mọi người nhất thời tập trung tinh thần, ngay từ lúc vào cửa Morgan vẫn hí hóp mắt chờ người nói chuyện mấy gia tộc lớn cũng đồng thời đưa mắt quay đầu sang, đối với Viêm Dạ Tước, không người nào dám không coi trọng.

Lúc này Trình Du Nhiên muốn cười phá lên, trước kia thật đúng là không phát hiện, người này thế nhưng một bụng đầy ý nghĩ xấu, hung thủ thật sự rõ ràng đang ở trong tay anh ta, ngược lại chờ Vạn Tuyết Cẩm bắn chết thuộc hạ của Viêm Kinh Vũ mới nói, đoán chừng bây giờ nét mặt Viêm Kinh Vũ

khẳng định vô cùng đặc sắc.

Quả nhiên, gò má nhin lên, mặt Viêm Kinh Vũ gần như bị chọc giận tím, tay phải hơi run rẩy, hiển nhiên là hận không thể rút súng tới bắn Văn Long một phát chết toi.

Cậu nhóc ngoan, rất có tiền đồ, len lén giơ ngón tay cái lên hướng Văn Long, lúc này cô đột nhiên phát lên, hình như cô cũng không biết chuyện người bị bắt, hơn nữa mới vừa rồi Văn Long còn nhắc tới Viêm Dạ Tước, chẳng lẽ anh cũng tới?

Dường như lần này lại là cô len lén chạy đến? Nghĩ đến vấn đề này, Trình Du Nhiên nhất thời bị sợ đến khẽ run rẩy, mắt chuyển động nhìn khắp mọi nơi, suy nghĩ có phải nên thừa dịp Viêm Dạ Tước còn chưa xuất hiện mà len lén rời đi hay không, cô vô cùng quen thuộc biệt thự nhà họ Mộ, nhưng mà điều này cũng chỉ có thể tưởng tượng, chung quy là mình chạy không khỏi bàn tay của anh, xem ra lại phải tiếp nhận trừng phạt.

Sắc mặt chị dâu lúc trắng lúc đỏ, làm sao có thể tránh được ánh mắt của Văn Long, trong lòng càng thêm phục sát đất đối với lão đại, lúc người còn chưa có xuất hiện, chị dâu cũng đã đang hoảng hốt.

Cặp mắt hung ác nhìn chằm chằm Văn Long, Viêm Kinh Vũ lạnh lùng nói: "Cậu không phải chỉ là con chó của nhà họ Viêm thôi sao, nơi này nào đến phần cậu nói."

Đối với vũ nhục của Viêm Kinh Vũ, Văn Long lơ đãng, cười lạnh một tiếng nói: "Văn Long là ai không cần Vũ thiếu gia tới phán xét, chỉ là giọng điệu của Vũ thiếu gia thật lớn, tôi là phụng lệnh lão đại đưa người tới, Vũ thiếu gia cũng muốn quản lý?" Anh ta cũng không tin, lúc này Viêm Kinh Vũ dám trắng trợn đối kháng với lão đại.

Viêm Kinh Vũ hừ lạnh một tiếng không ngăn trở nữa, dù sao Cory đã bị anh ta giấu đi, anh ta thật sự muốn xem Viêm Dạ Tước muốn giờ trò gì.

Rất nhanh, hung thủ theo lời Văn Long bị dẫn lên, người tới có bề ngoài tốt hơn nhiều so với hai người trước, ít nhất quần áo xem ra sạch bóng, một đôi mắt màu xanh thẫm không dám ngẩng đầu nhìn người, trên cánh tay trái dây dầy đặc, không thấy rõ vết thương.

"Cory?" Viêm Kinh Vũ khó có thể tin nhìn thuộc hạ bị hai người áp lên, trong lòng nhất thời cả kinh, không phải mình đã dặn dò cậu đi châu Úc tránh nạn ư, làm sao sẽ bị người của Viêm Dạ Tước bắt được, chẳng lẽ cậu ta phản bội mình?

Theo bản năng, tay phải của Viêm Kinh Vũ chạm vào súng lục bên hông.

"Xem ra Vũ thiếu gia biết người này." Văn Long cười cười, không biến sắc ngăn giữa Viêm Kinh Vũ và Cory, tránh cho anh ta đột nhiên hạ sát thủ, đồng thời mở miệng nói: "Đây chính là hung thủ lão đại phái người bắt được."

"Văn Long, là ai cho cậu lá gan lớn thế hả, dù là Viêm Dạ Tước, cũng không dám tự mình bắt người của tôi, lập tức thả cậu ta ra cho tôi, nếu không tôi - -" Giương mặt Viêm Kinh Vũ tức giận, lần này trong lòng anh ta hoàn toàn luống cuống, không ngờ Viêm Dạ Tước có năng lượng lớn như vậy, ngay cả Cory cũng có thể tìm được.

"Nếu không cậu sẽ thế nào?" Một giọng nói lạnh lẽo từ bên ngoài truyền đến, nhất thời khiến trong phòng khách trở nên yên tĩnh, không có bất kỳ người nào dám nói chuyện nữa, cái giọng nói này, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng bọn họ.

Trình Du Nhiên nhếch nhếch miệng, mặt cười khổ, không ngờ nói đến là đến, bây giờ cô còn chưa có chuẩn bị xong đâu đấy, nhìn về cửa, mặt Viêm Dạ Tước lạnh lùng, bước nhanh đi vào, bên cạnh Đan Hùng và An Nhẫn theo sát, chỉ là không biết Bôn Lang và Phi Ứng chạy đi đâu, còn có Tiểu Nặc, cũng không thấy bóng dáng, vài ngày không gặp, cũng không biết cu cậu mập lên hay gầy đi.

Một ánh lạnh đột nhiên bắn qua, Trình Du Nhiên cảm thấy da đầu tê dại, vội cúi đầu xuống, hơn nữa tưởng tượng cô tự chủ trương, nhưng cũng là có nguyên nhân, hơn nữa nói chào hỏi trước, cũng không thể coi như là hoàn toàn chạy trốn, đúng, nếu không phải chạy trốn, tại sao cô phải sợ anh?

Nghĩ tới đây, Trình Du Nhiên ngẩng đầu lên, con mắt sáng ngời nhìn về phía nguồn gốc ánh lạnh, không chút khách khí nhìn nhau, vẫn không quên nhủu lòng mây hướng Viêm Dạ Tước.

"Tước, cậu quả nhiên đến." Viêm Hạo Thừa khẽ mỉm cười, ưu nhã đứng dậy, anh ta đã sớm biết Viêm Dạ Tước nhất định sẽ đến, cho nên mới lựa chọn đưa thi thể Mộ Quân Nhiên về, bởi vì theo ý anh ta, Viêm Kinh Vũ phải thua là không thể nghi ngờ, anh ta muốn mượn tay Viêm Dạ Tước, để cho người ta thấy được kết quả của việc phản bội anh ta.

"Đúng vậy, Tước, không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy." Morgan chống cái gậy mỉm cười nói, ngay sau đó Lâm, Lãnh Triệt mấy người nữa cũng đồng thời đứng dậy, cùng chào hỏi Viêm Dạ Tước.

Lúc này, mọi người mới ý thức được, không trách được hoàn cảnh như vậy lại có khả năng hấp dẫn mấy gia tộc lớn, hóa ra bọn họ đều biết vị lão đại này sẽ đến, chẳng lẽ bọn họ đã thương lượng xong?

Mấy gia tộc nhỏ đã bị Viêm Kinh Vũ thuyết phục nhìn lẫn nhau một cái, đều thấy vẻ mặt sợ hãi từ trong mắt đối phương, Viêm Dạ Tước kinh khủng cũng không phải là những người khác có thể vượt qua, hơn nữa lời đồn đãi về nhà họ Viêm bọn họ nghe được nhiều nhất chính là Viêm Dạ Tước, về phần Viêm Hạo Thừa, Viêm Kinh Vũ những người này bọn họ chỉ biết là con em nhà họ Viêm mà thôi, hiện tại chọc phải người sát thần này, gia tộc của bọn họ sợ rằng không tránh thoát.

Thu hồi "thâm tình nhìn thẳng vào mắt" với Trình Du Nhiên, Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Viêm Kinh Vũ, nếu không thì chú định thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đưa Vời Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Biến động bất ngờ

"Ai, mẹ đáng thương, đã sớm nói mẹ đừng đưa lừa rồi, mẹ lại còn không tin Tiểu Nặc, hiện tại chơi lớn rồi!" Trên tháp cao cách đó không xa, Tiểu Nặc bẹp miệng nhìn hai hình ảnh lóe lên trên màn ảnh, một là mặt sầu khổ của mẹ, một người khác lại là lão đại Viêm mặt lạnh lẽo.

"Lão đại rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, mẹ tự cầu nhiều phúc đi, Amen." Tiểu Nặc trang nghiêm làm dấu thập tự ở ngực, một bộ thật lòng vì mẹ cầu nguyện, chẳng qua nếu như Trình Du Nhiên ở chỗ này, nhất định sẽ nhìn ra được, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của cậu nhóc này chẳng những không có một chút thành ý, ngược lại có vẻ hả hê.

"Tiểu Nặc, cháu đang nói thầm gì đấy?" Bôn Lang thấy lão đại đột nhiên bu lại, thấy trên màn ảnh mấy vị tính chỉ có hình ảnh hai người là lão đại và chị dâu, có chút hồ nghi hỏi: "Cháu có được hay không?"

"Cát." Tiểu Nặc liếc anh ta một cái, đôi tay đang dùng đập ở trên bàn phím, giống như đại nhân nhỏ, gật gù hà hê nói: "Đàn Lang, chú không phải là đàn ông, là người đàn ông cũng không cần nói không được, không trách được bây giờ chú còn một mình."

"Phốc." Tina bên cạnh đang uống nước trực tiếp phun lên mặt Bôn Lang, thân thể trang điểm lộng lẫy cười ngửa tới ngửa lui, trước kia không có chú ý, hiện tại phát hiện cậu nhóc này thật đúng là đáng yêu.

Lại bị một tiểu quỷ sáu tuổi khinh bỉ! Bôn Lang im lặng, đây chính là con trai của lão đại, mình không đắc tội nổi, nhìn lại vị bên cạnh kia, so với trước còn kinh khủng hơn, không chọc nổi còn không trốn thoát, khiêng súng máy đi trao đổi cùng Phi Ưng.

Trong phòng khách nhà họ Mộ, Viêm Dạ Tước mới vừa xuất hiện liền đoạt hết tất cả danh tiếng, những khách quý ôm tâm tình xem cuộc đều đứng dậy chào hỏi, số ít khác đã bị Viêm Kinh Vũ thu mua còn lại là bị sợ đến run lấy bầy, tang lễ vốn hàm chứa đầy bi thương, nhất thời biến thành tụ hội của gia tộc hắc đạo.

Gương mặt Vạn Tuyết Cẩm lạnh lùng, hiện tại bà ta hận không thể dùng một phát súng bắn chết Viêm Dạ Tước, đây là người đàn ông khiến bà ta chịu áp lực rất lớn, mỗi lần anh xuất hiện đều không có chuyện tốt gì, hung ác trọn mắt nhìn Viêm Kinh Vũ một cái, ban đầu anh ta thề son sắt nói sẽ ngăn trở Viêm Dạ Tước tới đây, hiện tại chẳng những để người ta tới, ngay sau đó lại dẫn hung thủ giết người chân chính vào, tiếp tục như vậy nữa, mình và anh ta đều xong đời.

Cố gắng áp chế tức giận ở đáy lòng, Vạn Tuyết Cẩm sâu kín đứng dậy, trên mặt mang đầy nước mắt, áo tơ trắng bao bọc thân thể xem ra có chút yếu đuối, hướng về phía Viêm Dạ Tước bái một cái, nhẹ giọng nói ra: "Cảm ơn Viêm thiếu gia có thể tới tham gia tang lễ của con tôi, xin ngồi ở chỗ khách quý."

Giọng nói tuy nhẹ, lại đủ để truyền vào trong lỗ tai Viêm Hạo Thừa, nhất thời làm cho sắc mặt anh ta biến đổi, biết rõ Vạn Tuyết Cẩm đang khích bác ly gián, trong lòng cũng cảm thấy tức giận, hiện trường tông cộng có ba vị tính là Viêm thiếu gia, anh ta và Viêm Kinh Vũ chia ra được gọi là đại thiếu và thất thiếu, duy chỉ có đối với Viêm Dạ Tước lại không có mang đứng hàng thứ, trực tiếp xưng thiếu gia, chẳng lẽ chỉ có Viêm Dạ Tước mới có thể đại biểu cho nhà họ Viêm hay sao?

Đối với động tác nhỏ của Vạn Tuyết Cẩm, Viêm Dạ Tước chỉ lạnh lùng nhìn bà ta một cái, xoay người lạnh lùng nói với Viêm Kinh Vũ: "Viêm Kinh Vũ, nếu không thì chú thế nào?"

Kể từ khi Viêm Dạ Tước đi vào, sắc mặt của Viêm Kinh Vũ cũng chưa từng đẹp qua, lúc đầu Viêm Hạo Thừa đến đã làm cho anh ta có chút thù địch, không ngờ Viêm Dạ Tước cũng tới, hơn nữa từ đầu đến cuối đều là đáng vẻ không để anh ta ở trong mắt, đây quả thực là vũ nhục lớn nhất đối với anh ta, bây giờ anh ta đã không cần phải dựa vào người khác nữa, nghĩ tới đây, anh ta cũng không yếu thế chút nào nói: "Anh năm, mặc dù anh là người nói chuyện của Viêm bang, nhưng thuộc hạ của anh ăn ở xấu, tự ý bắt người của tôi đi, ngay trước mặt các vị ngồi đây, hi vọng anh năm có thể cho tôi một câu trả lời hợp lý."

Giống như có thể đóng băng tất cả, hai mắt lạnh lẽo dừng lại ở trên người Viêm Kinh Vũ, mặt Viêm Dạ Tước không vẻ gì nói: "Lời này tôi còn muốn hỏi chú đây, giết người diệt khẩu, chú cho rằng chú còn có cơ hội không?"

"Tại sao anh nói là người của tôi giết, tôi còn muốn nói là người của anh làm đấy." Sắc mặt Viêm Kinh Vũ tái xanh nói: "Người nào không biết quan hệ giữa anh và Trình Du Nhiên, chỉ cần giết Mộ Quân Nhiên, cô ta có thể danh chính ngôn thuận thừa kế bệnh viện."

"Tôi còn tưởng rằng chú vĩnh viễn sẽ không nói ra câu này đấy." Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng nói: "Chú cho rằng xóa bỏ nhật ký trong máy theo dõi, tôi sẽ không biết là ai làm sao?"

Con người Viêm Kinh Vũ đột nhiên co rụt lại, anh ta quả thật xóa ghi chép màn hình giám sát trước cổng trường tiểu học Green, lúc này mới dám trắng trợn nguy hiểm, bây giờ nghe Viêm Dạ Tước lại biết chuyện này, hiển nhiên là sớm có chuẩn bị rồi.

Không đợi Viêm Kinh Vũ nói gì, An Nhẫn liền nhanh chóng lấy ra một máy laptop, chiếu lên một máy LCD khổng lồ ở phòng khách, đồng thời ngoài miệng giải thích: "Đây là chuyện đã xảy ra ngày hôm qua ở cổng trường tiểu học Green, mọi người xem sẽ rõ ràng là xảy ra chuyện gì."

Hắc đạo, vốn không cần phiền toái như vậy, nhưng dù sao Viêm Kinh Vũ cũng là người nhà họ Viêm, có thể động đến anh ta, nhưng nhất định phải cho những người trong gia tộc một cái công đạo.

Rất nhanh, cảnh Cory nổ súng bắn trúng ngực Mộ Quân Nhiên xuất hiện tại trên màn ảnh, trong tâm hình Cory rõ ràng vô cùng, hoàn toàn nhìn ra được không phải là người khác giả mạo, tuyệt đại đa số người có mặt ở đây đều khó mà tin nhìn về phía Viêm Kinh Vũ, nếu anh ta phải người giết, hiện tại Vạn Tuyết Cẩm lại thân thiết với anh ta như vậy, chẳng lẽ là do Vạn Tuyết Cẩm chỉ điểm? Đều nói hổ dữ không ăn thịt con, nếu quả thật là bà ta làm, người phụ nữ này cũng quá độc ác.

"Cory, cậu nói xem rốt cuộc là thế nào?" Nếu Cory đã bại lộ mình, hiện tại Viêm Kinh Vũ cũng chỉ có thể phủ sạch quan hệ với anh ta, người nhà Cory đều ở trên tay anh ta, anh ta tin tưởng Cory biết nên lựa chọn thế nào.

"Chuyện này không có quan hệ với thiếu gia." Cory vẫn không nói gì rốt cuộc mở miệng, kể từ khi anh ta bị Viêm Dạ Tước bắt lại, cũng chưa từng nghĩ sẽ còn mạng sống, nhưng vợ con anh ta đều bị thiếu gia an trí tập trung ở một nơi, nếu như liên lụy đến thiếu gia, bọn họ đều sẽ không xong, cho nên chỉ có thể cắn răng khiêng mình xuống: "Nhà họ Mộ có thù oán với tôi, lão Mộ chết sớm, tôi chỉ có thể tính lên trên người con ông ta, nói thật cho các anh biết, mấy ngày trước đuổi giết Trình Du Nhiên cũng là do tôi bảo người làm, tôi muốn khiến nhà họ Mộ đoạn tử tuyệt tôn." Ngoài miệng nói cắn răng nghiền lợi, ánh mắt nhìn về thiếu gia lại lộ vẻ van xin.

Coi như anh ta còn thức thời, thấy Cory nhận hết tất cả, Viêm Kinh Vũ hừ lạnh trong lòng, nếu anh ta không nói ra, mình cũng không thể đuổi tận giết tuyệt, khẽ gật đầu hướng anh ta, ngay sau đó tức giận đằng đằng quát lên: "Cory, không ngờ cậu lại dám ở sau lưng tôi làm ra chuyện như vậy, hôm nay tôi sẽ cho Mộ phu nhân một cái công đạo ở tại chỗ này." Nói xong, nhanh chóng móc súng lục ra chỉ ở trên đầu Cory.

Nhìn thấy thiếu gia gật đầu, Cory cũng xem như hoàn thành tâm nguyện, nhắm mắt lại chờ thời khắc tử vong đến.

Pằng một tiếng súng vang lên ở trong phòng khách, trong lòng Cory run lên, nhưng không cảm thấy đau đớn, mờ mịt mở mắt, chỉ thấy súng lục chỉ lên đầu mình thế nhưng không có cò súng, hiển nhiên, có thể làm ra hành động như vậy ở trong thời gian ngắn, hơn nữa thương pháp người đó chính xác như thế, trong phòng khách chỉ có một.

"Viêm Dạ Tước, anh có ý gì?" Mặt Viêm Kinh Vũ đen lại, mới vừa rồi chỉ cần tay phải của anh ta tiếp tục tiến lên một chút xíu, cũng sẽ bị đạn bắn trúng cho dù hiện tại không có, tay phải của anh ta cũng bị đạn đánh thẳng vào chân động run rẩy.

Đem súng lục cắm vào hông, Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Giết người diệt khẩu, đây đã không phải là lần đầu tiên chú làm như vậy."

Đem khẩu súng đã hư hại trên tay ném ở một bên, Viêm Kinh Vũ nhìn chằm chằm Viêm Dạ Tước nói: "Cậu ta là người của tôi, anh tốt nhất không nên ép người quá đáng!"

Viêm Dạ Tước khẽ híp một cái, trong ánh mắt lóe lên sát ý, hừ lạnh một tiếng nói: "Tôi bức chú đấy, chú làm thế nào?"

Tình thế giương cung bạt kiếm, chẳng những ảnh hưởng hai anh em nhà họ Viêm, ngay tiếp theo trong lòng khách quý chung quanh cũng căng thẳng, đại đa số người đều chỉ là muốn đến xem bệnh viện nhà họ Mộ thuộc về ai, không thể nghĩ đến trực tiếp động đến súng, điều này làm cho bọn họ nhất thời có kích động trốn chạy, chỉ có Viêm Hạo Thừa, Lãnh gia và mấy gia tộc lớn còn giữ vẻ mặt lạnh nhạt ngồi tại chỗ.

"Thất thiếu gia, nếu chuyện còn có ẩn tình khác, không bằng trước đem người tên là Cory nhốt ở nhà họ Mộ, chờ sau khi tang lễ của Quân Nhiên chấm dứt mới cần thận thẩm vấn." Mặt thấy tình hình hai người, Vạn Tuyết Cẩm đột nhiên mở miệng nói, hiện tại cho dù Viêm Kinh Vũ lập tức giết Cory, cũng đã không thể coi bỏ hiểm nguy giữa bọn họ, thay vì như vậy, không bằng trước nhốt ở nhà họ Mộ, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp.

Viêm Kinh Vũ làm sao sẽ không hiểu ý của bà ta, cố ý nhú mày một cái, sau đó mới miễn cưỡng nói: "Nếu Mộ phu nhân đã nói như vậy, hãy để cho tên phế vật này sống lâu hai ngày."

Mặt mày Vạn Tuyết Cẩm chuyển một cái, rơi vào trên người Viêm Dạ Tước: "Không biết ý của Ngũ thiếu gia như thế nào?"

Viêm Dạ Tước không nề mặt bà ta chút nào, lạnh lùng nói: "Cá mè một lứa."

"Anh --" Vạn Tuyết Cẩm bị một câu nói của anh làm cho sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng, tiến lên một bước nói: "Ngũ thiếu gia có ý gì?"

Vạn Tuyết Cẩm bước lên, vừa lúc ngăn ở giữa Viêm Dạ Tước cùng Trình Du Nhiên, di Trương bên cạnh đột nhiên móc súng lục ra, chỉ ở trên đầu Trình Du Nhiên, đồng thời lời kéo thân thể của cô ngăn ở trước mặt mình nói: "Viêm Dạ Tước, lập tức hạ súng xuống, nếu không tôi liền muốn mạng của cô ta."

"Bà điên rồi!" Vạn Tuyết Cẩm cực kỳ tức giận mắng: "Nhà họ Mộ nuôi bà nhiều năm, bà đối đãi với tiểu thư nhà họ Mộ như vậy à?" Trong lòng lại khen ngợi di Trương, cơ hội như vậy cũng có thể nắm chặt được, quả thật không phụ lòng bà ta vun trồng những năm này.

"Bà câm miệng cho tôi." Nhận được tín hiệu của phu nhân, di Trương càng biểu hiện hăng say: "Từ lúc tôi tiến vào nhà họ Mộ, thọt nhìn coi trọng tôi cỡ

nào, nhưng chừng nào thì bà nhìn coi tôi, giết con trai bà, chính là tôi cùng Cory hợp mưu, bây giờ lập tức thả Cory cho tôi, nếu không, tôi không ngại cùng đến chỗ chết với tiểu thư nhà họ Mộ."

"Buông cô ấy ra." Ánh mắt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo nhìn về phía Vạn Tuyết Cầm, tất cả mọi chuyện lòng anh biết rõ ràng, nhưng bây giờ anh đã không có ý định vạch trần lời nói dối của họ, Trình Du Nhiên, tuyệt không thể bị bất kỳ tổn thương nào.

Di Trương hình như là thật bất cứ giá nào, khinh thường cười nói: "Cậu cho là tôi ngu ngốc ư, tôi đếm tới ba, nếu như cậu không để khẩu súng xuống, chờ nhật xác tình nhân của cậu đi, một, hai."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Thay đổi

Cậu cho là tôi ngu ngốc ư, tôi đếm tới ba, nếu như cậu không để khẩu súng xuống, chờ nhật xác tình nhân của cậu đi, một, hai."

Chỉ ba của Di Trương còn chưa có hô lên, Viêm Kinh Vũ đột nhiên nghĩ tới điều gì, kêu lên thất thanh: "Cẩn thận ngân châm trên tay cô ta."

Ở trong lần tụ hội của gia tộc họ Viêm, Viêm Kinh Vũ cũng đã biết Trình Du Nhiên có ngân châm, ngay cả thuộc hạ tình nhuệ nhất củ Viêm Hạo Quân cũng không thể tránh thoát, huống chi là một người làm căn bản chưa từng chịu qua bất kỳ huấn luyện nào, anh ta chỉ hô lên theo bản năng, đồng thời cũng bại lộ chính anh ta.

Nghe được giọng nói của Viêm Kinh Vũ, di Trương hơi sững sờ, sau lập tức cúi đầu nhìn trên tay Trình Du Nhiên, chỉ cảm thấy trước mắt có một sợi bạc thoáng qua, cả cánh tay phải giống như không thuộc không chế của bà ta trong nháy mắt không thể di động, súng lục cũng cách một tiếng rơi xuống đất.

Di Trương hoảng sợ tròn tròn mắt, bà ta muốn kêu lớn tiếng, nhưng mặc kệ miệng bà ta há to hơn nữa, một chút giọng nói cũng không có lộ ra, trên cổ họng, vết đạn tròn trịa đang có máu chảy ra ngoài.

Trình Du Nhiên xuất châm, Viêm Dạ Tước nổ súng, phối hợp hoàn mỹ, chỉ một thoáng đã giải trừ nguy hiểm, thế cục bên trong phòng khách phát sinh biến hóa lần nữa.

Như không có chuyện gì xảy ra rút ngân châm từ trên cánh tay di Trương ra, Trình Du Nhiên tiêu sái hướng về phía Viêm Dạ Tước làm tư thế OK, đáng tiếc dụng phải vẫn là một đôi mắt lạnh lẽo, hình như còn chưa có khôi phục như cũ từ lúc cô trốn chạy.

Nhún vai không sao cả, đặt tay trên bờ môi ngáp một cái, bây giờ Trình Du Nhiên đã bị Viêm Dạ Tước huấn luyện lì lợm, mặc dù ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn sang, cô đều không hề sợ hãi.

Viêm Kinh Vũ hô lên câu nói kia, cũng biết chuyện bại lộ, anh ta cũng không sợ Viêm Dạ Tước, nhưng lúc này hoàn toàn vạch mặt, đối với hai người ai cũng không có lợi, con em trong nhà họ Viêm, có khối người nhìn chằm chằm vị trí người nói chuyện.

Chỉ là dấu cho bây giờ Viêm Kinh Vũ muốn giải hòa, Viêm Dạ Tước cũng sẽ không đồng ý, Trình Du Nhiên là chỗ hiểm của anh, bất kỳ ai muốn gây bất lợi cho cô, chỉ biết có một kết quả.

Chậm rãi xoay người, hai tròng mắt lạnh như băng chăm chú vào trên người Viêm Kinh Vũ, Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Chú còn muốn nói điều gì?"

Cho dù hai người tranh đấu có thể sẽ nguy hiểm đến sinh mạng rất nhiều người, trong đám người đang ngồi không có một người nào dám ra mặt khuyên giải, những người này bình thường là hào môn cao cao tại thượng, ở trước mặt vật khổng lồ như nhà họ Viêm thì căn bản cũng không là gì, về phần có mấy gia tộc lớn hợp tác với Viêm bang, mặc dù có năng lực ra mặt ngăn cản, nhưng chuyện này thuộc về nội bộ nhà họ Viêm, bọn họ không có quyền can thiệp, trên phương diện khác bọn họ đã sớm ước gì hai phe có thể đánh, chỉ khi nhà họ Viêm suy yếu, bọn họ mới có ngày nổi danh.

"Anh năm, nếu như hôm nay tôi thôi lui khỏi việc này, anh cảm thấy như thế nào?" Suy tính liên tục, Viêm Kinh Vũ hỏi ra một câu như vậy, anh em trong nhà họ Viêm anh ta có thể ẩn nhẫn, mặc dù như vậy có thể sau một đoạn thời gian rất dài anh ta sẽ không ngốc đầu lên được, nhưng chỉ cần thực lực vẫn còn, sẽ không sợ không có cơ hội trở lại như xưa, đây chính là đức kết quý giá nhất cũng là thực dụng nhất qua nhiều năm của anh ta.

"Chú cảm thấy có chuyện dễ dàng như thế sao?" Giọng Viêm Dạ Tước lạnh lẽo trực tiếp đem tình thế giương cung bạt kiếm đẩy tới đỉnh điểm, ban đầu anh đã rất tức giận chuyện Trình Du Nhiên không nghe lời anh nói, hiện tại một Viêm Kinh Vũ nho nhỏ thể nhưng cũng dám đàm phán với anh, xem ra gần đây anh đã quá nhân từ.

Mặt Viêm Kinh Vũ liền biến sắc, anh ta không nghĩ rằng Viêm Dạ Tước lại quyết tuyệt đến mức này, sắc mặt tái xanh nói: "Anh năm, anh chớ quên, chỗ này là địa bàn của tôi, anh là người thông minh, tốt nhất đừng làm ra chuyện khiến anh phải hối hận."

Vạn Tuyết Cầm vẫn có chút bận tâm, thấy anh ta đột nhiên nói như vậy, nhất thời yên lòng, mặt mỉm cười nói: "Nếu như ngũ thiếu gia nhất quyết không tha, thất thiếu gia hãy để cho anh ta biết là được." Mới vừa rồi bà ta đã nhìn rõ ràng từ trong máy theo dõi trên tay, thuộc hạ của Viêm Kinh Vũ đã sớm vào vị trí, chỉ cần ra lệnh một tiếng, bất cứ người nào trong biệt thự cũng đừng nghĩ chạy đi.

Đã bị Vạn Tuyết Cầm nói lộ chân tướng, Viêm Kinh Vũ cũng không che giấu, lạnh giọng nói: "Không tệ, cả biệt thự đã bị người của tôi vây quanh cả nước chảy không lọt, nếu như anh năm muốn đàm phán cùng tôi, nói ngắn gọn thôi, nếu không cùng lắm thì lười rách cả chết, tôi không lấy được, anh cũng đừng nghĩ lấy được."

"Như vậy chính bà sai người giết cậu ta?" Trình Du Nhiên chỉ thẳng vào Mộ Quân Nhiên trên đất hỏi, sắc mặt khá là khó coi, làm một người mẹ, dù cô biết Vạn Tuyết Cầm không phải là người tốt, cũng rất khó tưởng tượng sẽ xuống tay với con trai của mình.

"Việc đã đến nước này, cũng không có gì cần phải giấu giếm nữa." Vạn Tuyết Cầm cười lạnh: "Nó cũng chỉ là đứa bé tôi bỏ tiền mua về, từ đầu đến cuối, tôi và lão Mộ căn bản cũng không có xảy ra cái gì, đáng tiếc cho dù cô biết cũng đã quá muộn, nhà họ Mộ vĩnh viễn thuộc về tôi."

"Vậy còn mẹ tôi?" Trình Du Nhiên đột nhiên nghĩ đến, nếu Vạn Tuyết Cầm có thể làm ra chuyện như vậy, mặc dù mẹ mình không thể sinh con, ở nhà họ Mộ cũng là vợ cả, lấy tính tình của bà, mẹ chết không thể không có liên quan đến bà ta.

"Cô muốn hỏi cái gì?" Vạn Tuyết Cầm bình thường đoan trang giờ trên mặt nở nụ cười quyến rũ: "Nhảy lầu dĩ nhiên là bà ta tự nguyện, chỉ là trước đó, tôi giúp bà ta một vấn đề nhỏ."

"Có thể ngay cả chính cô cũng không biết, bà ta bị suy nhược thần kinh mạnh, bình thường có lẽ không nhìn ra, nhưng chỉ cần bị kích thích nhất định sẽ phát tác, mà tôi chỉ đem kế hoạch của tôi nói cho bà ta một lần mà thôi."

Đem việc trải qua nói cho Trình Oánh, Vạn Tuyết Cầm cũng mạo hiểm rất lớn, chỉ cần khi đó Trình Oánh còn có một chút lý trí, đem tin tức nói cho Mộ Viễn Chi, Mộ Viễn Chi vẫn còn áy náy với bà, e là cho dù không thích Tây y, cũng sẽ lập tức mang theo Mộ Quân Nhiên đi tiến hành giám định DNA.

Có điều mạo hiểm vẫn cực kỳ đáng giá, sau khi biết được tin tức Trình Oánh hoàn toàn trong trạng thái mê muội, ngay cả con gái ruột nói chuyện cũng không nhìn, từ trên biệt thự nhảy xuống, hơn nữa không có bất kỳ ai hoài nghi.

"Nói xong?" Chờ Trình Du Nhiên đã hiểu tất cả chân tướng, Viêm Dạ Tước đột nhiên ngẩng đầu lên, nòng súng lạnh lẽo chỉ vào Viêm Kinh Vũ, đồng thời mấy người Văn Long cũng chia ra chỉ hướng Vạn Tuyết Cầm cùng thuộc hạ của Viêm Kinh Vũ.

"Viêm Dạ Tước, anh thật sự không muốn sống?" Lần này Viêm Kinh Vũ hoàn toàn bị chọc giận, cười ha ha nói: "Đã như vậy, tôi sẽ để cho anh xem một chút, người nào mới có thể cười đến cuối cùng, tất cả đều xông lên cho tôi!"

Giọng Viêm Kinh Vũ mới vừa vang lên ở trong phòng khách, nhất thời khiến rất nhiều người luống cuống tay chân, mới vừa rồi Viêm Kinh Vũ và Vạn Tuyết Cầm có thể không có ký chút nào nói hết lời thật ra ngoài, hiển nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Vậy mà, mấy giây đi qua, bên ngoài không có chút động tĩnh nào, thậm chí tiếng ồn ào phía ngoài không biết từ lúc nào cũng đã không có, chỉ nghe được tiếng hít thở nồng đậm ở trong phòng khách truyền đến.

"Không đúng." Vạn Tuyết Cầm đột nhiên hoảng sợ phát hiện, các đồng hồ đo trên cổ tay, hình ảnh mới vừa rồi đã xuất hiện qua một lần lại xuất hiện lần nữa, giống như là đã thu tốt cứ lặp lại tin tức truyền ra.

Đột nhiên, màn ảnh chợt lóe, tất cả hình ảnh biến mất toàn bộ, một đầu nhỏ xuất hiện trên màn ảnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn mang theo nụ cười xấu xa, giọng nói non nớt từ trong ống nghe truyền đến: "Bà ngoại kìa, tay nghề của tiểu Nặc không tệ chút, đáng tiếc không có thời gian dựng phim, nếu không bà có mảng hình lớn miễn phí để xem."

Mảng hình lớn mà cu cậu đang nói, dĩ nhiên là quá trình chiến đấu vừa rồi, Viêm Dạ Tước chỉ dẫn theo mấy người đi vào biệt thự, chính là muốn cho Vạn Tuyết Cầm buồn lòng cảnh giác, đem lời nói thật nói cho Trình Du Nhiên nghe, hơn nữa vì lừa Viêm Kinh Vũ, anh đem thuộc hạ tinh thông máy vi tính là An Nhẫn dẫn theo vào.

Nhưng trên thực tế, tại phương diện nào đấy, tài nghệ của tiểu Nặc cũng không kém gì An Nhẫn, hệ thống giám thị nhà họ Mộ lại không phức tạp, chỉ cần đem hình thu trước đó tải lại phát ra, mà đám Bôn Lang dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Nặc qua máy theo dõi, băng vào chiến đấu siêu cường, không tiếng động giải quyết người chung quanh cũng quá dễ dàng.

Lời nói của Tiểu Nặc gần như chỉ có Vạn Tuyết Cầm cùng Trình Du Nhiên mang đồng hồ đo là nghe được, những người khác không biết tình huống xảy ra, đúng lúc này, tiếng chạy bộ dồn dập từ ngoài cửa truyền đến, Bôn Lang nghiêng súng máy dẫn đầu vọt vào, ngay sau đó Đan Hùng cầm hai súng trong tay mang theo thuộc hạ bao vây mọi người trong phòng khách.

Những thuộc hạ này trên tay bất kỳ ai cũng dính đầy máu tươi, nhiều người tụ chung một chỗ như vậy, sát khí và nghiêm túc tràn ngập trong phòng khách.

Những khách quý đang ngồi chưa từng thấy trận chiến nào lớn như vậy, đặc biệt là mấy người hối hận đã đồng ý Viêm Kinh Vũ, lập tức phịch phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, thậm chí đã bắt đầu miệng sùi bọt mép.

"Tại sao có thể như vậy?" Từng cái ngoài ý muốn khiến Viêm Kinh Vũ trở nên chết lặng, khó có thể tin nói, trước đó, anh ta và Vạn Tuyết Cầm không

chỉ một lần thảo luận qua quá trình tang lễ, trừ tự chủ trương giả họa cho Trình Du Nhiên, anh ta cũng tính Viêm Dạ Tước có thể sẽ đến, nhưng không ngờ trong nháy mắt, tình thế lại biến thành cái dạng này.

Vạn Tuyết Cầm khinh bỉ nhìn Viêm Kinh Vũ một cái, coi như anh ta có thành lập thế lực của mình, lúc gặp phải ngăn trở trước tiên vẫn nghĩ tới tự vệ, nếu như mới vừa rồi thừa dịp mọi người còn chưa đi vào trực tiếp nổ súng hướng Viêm Dạ Tước, bọn họ cũng sẽ không thua thảm như vậy, đáng tiếc, nhờ không đúng người.

Lúc này, bà ta đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Viêm Hạo Thừa, cảm thán mà nói: "Đại thiếu gia, nếu như vừa bắt đầu nghe điện thoại chính là anh, chỉ sợ cũng sẽ không có kết cục như hôm nay." Cho dù lập tức phải chết, bà ta cũng không quên đùa bỡn chút âm mưu quỷ kế.

Viêm Hạo Thừa giống như thần sĩ cười, ưu nhã nói: "Mộ phu nhân, cái giả thiết này vĩnh viễn đều sẽ không có."

"Tiểu thư, tôi muốn cầu xin cô một chuyện." Chú Trung vẫn nằm ở góc tường đột nhiên hướng Trình Du Nhiên nói ra, hào môn tụ tập ở phòng khách, nếu như không phải là Trình Du Nhiên, sợ rằng tất cả mọi người đã coi thường ông ta.

"Chú nói đi." Đối với người làm trung thành này, Trình Du Nhiên nói vô cùng khách khí.

"Cảm ơn tiểu thư." Nói xong, chú Trung đứng lên mắng Vạn Tuyết Cầm: "Người phụ nữ này hại chết phu nhân, lừa gạt lão gia, thiếu chút nữa phá hủy cơ nghiệp nhà họ Mộ, tôi cầu xin tiểu thư để cho tôi giết bà ta."

"Không, tôi không muốn người làm dè tiện giết tôi." Vạn Tuyết Cầm quát to một tiếng, muốn dùng súng lục chỉ hướng đầu mình, cả đời bà ta đều bò lên trên, đến cuối cùng tuyệt không thể dễ dàng tha thứ cho việc mình chết trong tay một người làm dè tiện.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Kế tiếp đến phiên em

Vạn Tuyết Cầm nóng nảy, từ hơn 20 tuổi, bà ta tự nói với mình nhất định phải làm một thượng nhân, vì thế bà ta không tiếc sử dụng các loại thủ đoạn hèn hạ vô sỉ bò lên trên, học tập lễ nghi quý phụ để cho bà ta đau đến không muốn sống, hôm nay lại phải chết trên tay người làm bần thiú, bà ta làm sao có thể tiếp thu được điều này?

Thà tự sát, bà ta cũng không muốn bị loại người hạ đẳng vũ nhục, chết, cũng phải chết có thể diện.

"Muốn chết, không dễ dàng như vậy." Giọng nói lạnh lùng giống như một khối băng cứng đâm thật sâu vào trong lòng Vạn Tuyết Cầm, mặt đỏ thắm trở nên trắng bệch hoàn toàn, súng lục đã rút xuống đất, bàn tay phải liên tiếp có dòng máu nhỏ xuống, phát ra tiếng vang tí tách.

Mặt Viêm Dạ Tước không chút thay đổi, tay phải dùng súng hạ xuống, sẽ không ai có tốc độ nổ súng nhanh hơn anh, huống chi còn là một tay mới căn bản chưa từng sử dụng qua súng.

"Anh. . . . Anh không thể như vậy!" Vạn Tuyết Cầm lao đảo lùi về phía sau mấy bước, tay phải vịn lên tay vịn cầu thang phòng khách, viên đạn nhất thời mang tới đau đớn trầm trọng hơn, nhưng loại đau đớn này lại không thể khiến bà ta ngắt đi, sau lưng tựa vào trên cầu thang, thở hồng hộc.

"Chú Trung, đón lấy." Một phát súng giết Vạn Tuyết Cầm, tất nhiên có thể báo thù cho mẹ, nhưng có thể làm cho bà ta trước khi chết chịu đựng khổ sở nhiều hơn, Trình Du Nhiên dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho, khẩu súng giao cho chú Trung, đây là người làm trung thành với nhà họ Mộ, nên cho ông ta cơ hội đó.

"Không!" Vạn Tuyết Cầm hét lên một tiếng, đột nhiên chuyển sang ba người nhà họ Lãnh kêu lên: "Lãnh tiên sinh, Lãnh phu nhân, trước đây chúng ta chung sống rất tốt, còn có Lãnh Triệt, cậu thiếu chút nữa đã trở thành em rể của tôi, tôi van cầu các người giết chết tôi đi."

Lãnh Triệt không thêm dè ý ngồi ở chỗ đó, anh ta cũng không có một chút ấn tượng tốt đối với chị em nhà họ Vạn, nếu như ban đầu không phải ông cụ thúc giục, anh ta mới sẽ không lui tới với Vạn Nhã Cầm cực phẩm đó, mạo hiểm đưa cô ta đến Châu Âu, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Sắc mặt Lãnh Tuyết khó coi lắc đầu một cái, Mộ Viễn Chi là ông bạn già của ông ta, mười mấy năm qua ông bạn già bị người phụ nữ coi như khi đùa giỡn, nếu như không phải là bởi vì Viêm Dạ Tước, bây giờ ông ta lập tức ra lệnh thuộc hạ dẫn bà ta trở về, không ném đủ 18 loại hình tuyệt không để bà ta chết, bản thân Lãnh Tuyết cũng xuất thân từ Hắc bang.

Thình cụp không có hiệu quả, Vạn Tuyết Cầm xoay mặt hướng Viêm Kinh Vũ, mặc dù bị thuộc hạ của Viêm Dạ Tước vây quanh, nhưng súng trên tay anh ta cũng không có vút xuống dưới, giống như thấy được một tia hi vọng lớn vội kêu lên: "Viêm Kinh Vũ, anh quên, tôi đã là người phụ nữ của anh, bắt

luyện kẻ nào cũng không thể quyết định được sống chết của tôi, nếu như anh vẫn còn là đàn ông, một súng giết chết tôi đi."

Viêm Kinh Vũ cười khổ, nếu như có thể giết, anh ta đã sớm nổ súng giải quyết hết đứa con riêng này, không có Vạn Tuyết Cầm, Viêm Dạ Tước cũng chưa có lý do giết anh ta, nhưng bây giờ anh ta căn bản không dám nhúc nhích, mới vừa rồi mục tiêu một phát súng của Viêm Dạ Tước mặc dù là Vạn Tuyết Cầm, nhưng cũng đồng thời là đang cảnh cáo anh ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, may mà trước kia anh ta luôn lác lác theo gió, tương đối thông thạo nghiệp vụ, coi như giả bộ không nghe được cũng sẽ không có chút đỏ mặt, lại nói có Vạn Tuyết Cầm ở phía trước, nói không chừng anh ta còn có cơ hội chạy trốn.

"Ha ha, đây chính là Hắc bang hào môn, Lãnh Tuyết, Lãnh Triệt, Viêm Kinh Vũ, các anh tựa như chó nghe lời Viêm Dạ Tước, các anh tính là gì, Vạn Tuyết Cầm tôi biết các anh, thật là thấp kém hơn thân phận của tôi." Vạn Tuyết Cầm lớn tiếng mắng, nào còn có một chút bóng dáng nhả nhận lịch sự.

Lãnh Triệt tà mị cười, xì mũi coi thường đối với phép khích tướng của Vạn Tuyết Cầm, qua nhiều năm như vậy nhà họ Lãnh từ đen chuyển trắng, có lời khó nghe nào mà chưa từng nghe qua, muốn dùng loại phương pháp này kích bọn họ ra mặt, cũng thật sự là quá ngây thơ rồi.

Lúc này, chú Trung rút cuộc lao đảo đi tới hướng Vạn Tuyết Cầm, bây giờ mặc dù ông ta rất suy yếu, nhưng tay phải cầm súng lại vô cùng có lực, một đôi mắt đục ngầu tàn ra sát ý mãnh liệt, cho dù ai cũng sẽ không cảm thấy đây là chuyện một ông lão nói không chừng có thể chết bất cứ lúc nào có thể làm.

"Không nên tới đây." Vạn Tuyết Cầm hốt hoảng muốn trốn lên trên lầu, nhưng trên tay vốn bị thương, hôm nay vôi vàng phạm phải sai lầm, áo tơ trắng cọ trên lan can cầu thang, trực tiếp quần ngã bả ta xuống đất, áo tơ trắng noãn làm cho tây trang nhuộm vệt máu.

"Trình Du Nhiên, mày là con đàn bà ti tiện, phế vật, tao giết chết mẹ mày, có bản lĩnh tới tìm tao báo thù, mày là con đàn bà ti tiện, Trình Oánh cũng là con đàn bà ti tiện, hai mẹ con chúng mày đều tiện." Gây xích mích những người khác không được, Vạn Tuyết Cầm chỉ có thể dùng lời khó nghe nhất vũ nhục Trình Du Nhiên, hi vọng cô có thể thiếu kiên nhẫn, đáng tiếc kể từ khi khẩu súng giao cho chú Trung, cô lười biếng tựa vào một bên, giống như chuyện đã không có quan hệ gì với cô.

Thân người cao lớn của chú Trung rút cuộc đã đi đến trước mắt Vạn Tuyết Cầm, hòng súng đen ngòm chỉ ở trên đầu bà ta, "Trình Du Nhiên, cho dù chết tao cũng sẽ không bỏ qua cho mày, tao --"

Nói còn chưa dứt lời, chỉ nghe tiếng súng vang lên păng, viên đạn mang theo tất cả tức giận của chú Trung, trực tiếp chui vào trong đầu của Vạn Tuyết Cầm, máu tươi bắn lên mặt ông ta.

Làm xong những thứ này, chú Trung quỳ phịch trên mặt đất, nước mắt tuôn đầy mặt khóc nói: "Lão gia, phu nhân, tôi rút cuộc báo thù cho hai người rồi."

Cửa cầu thang, Vạn Tuyết Cầm bê bối nằm ở nơi đó, cặp mắt không cam lòng mở thật to, vất óc tìm mưu kế muốn tiếp quản nhà họ Mộ, cuối cùng lại chết trong tay người làm ở nhà họ Mộ mà bà ta luôn xem thường.

Vậy mà, đang lúc sự chú ý của mọi người đều nhìn về phía Vạn Tuyết Cầm, Viêm Kinh Vũ nhanh chóng nổ súng, mục tiêu mà anh ta nổ súng cũng không phải Viêm Dạ Tước, mà là đèn chùm khổng lồ trên trần nhà, cả đèn chùm trang trí khắp trần nhà, bị một phát trúng của Viêm Kinh Vũ, nhất thời rớt xuống rầm rầm từ phía trên.

Mọi người kêu lên một tiếng, tránh né khắp nơi, trong phòng khách lập tức trở nên hỗn loạn, nhân cơ hội này, một tay Viêm Kinh Vũ nắm thuốc hạ bên cạnh lên ngăn trước mặt mình, dọc theo đường chạy thẳng ra cửa.

Trình Du Nhiên đang lười biếng dựa vào góc tường đột nhiên ngồi thẳng lên, dọc theo vách tường đuổi theo, cô ở nhà họ Mộ đã nhiều năm, dĩ nhiên vô cùng quen thuộc với thiết kế của trần nhà, chạy nhanh đến cửa.

"Các cậu ở lại khống chế hiện trường." Viêm Dạ Tước lạnh lùng phát ra mệnh lệnh, không tránh không né nghiêng thân thể cao lớn của anh chạy ra cửa, tất cả người ngăn ở trước mặt anh đều bị đẩy ra.

Bên ngoài biệt thự mặc dù luôn có thuốc hạ của Viêm Dạ Tước canh giữ, nhưng không ngờ bên trong sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn, hơn nữa Viêm Kinh Vũ có thân thủ rất cao, còn có một người cầm súng ở trước mặt, mặc dù chính anh ta cũng trúng hai phát, nhưng nhanh chóng vọt tới một chiếc xe con trước mặt.

Đem thuốc hạ đã bị bắn cho thành tổ ong ném ở một bên, Viêm Kinh Vũ nhanh chóng khởi động xe, tùy tiện bắn vài phát hướng về phía Trình Du Nhiên mới vừa lao ra ngoài cửa sau mới quay đầu chạy trốn.

"Lên xe." Cho tới bây giờ khả năng chạy bộ của Trình Du Nhiên cũng không có giảm, rất nhanh lấy được một chiếc xe con chạy nhanh đến trước mặt Viêm Dạ Tước hồ, Viêm Dạ Tước chỉ mới vừa ngồi lên vị trí kê bên tài xế, một thân thể nho nhỏ cũng vọt vào, thân thể Tiểu Nặc thấp lùn, có nhiều người cao cản trở, cũng không bị ảnh hưởng bởi đèn, cho nên cũng không chậm hơn mấy so với hai người.

Trình Du Nhiên cau mày nói: "Tiểu Nặc, con đi xuống trước, mẹ sẽ trở lại rất nhanh." Mặc dù chỉ là đuổi giết một người, cô cũng không yên lòng mang theo Tiểu Nặc.

Tiểu Nặc lác đầu như trống lác, đặt mông ngồi ở chỗ ngồi phía sau, giọng nói non nớt vang lên: "Mẹ không thể bỏ tiểu Nặc lại nữa."

Viêm Dạ Tước lạnh giọng nói: "Lái xe."

Biết Tiểu Nặc chắc hẳn sẽ không đi xuống, Trình Du Nhiên không dây dụa nữa, thuận thực chuyển động tay lái đuổi theo hướng Viêm Kinh Vũ, lái xe ở trước mặt cô nếu như còn có thể chạy, về sau cô cũng không lái xe nữa.

Nhà họ Mộ là gia đình y học, biệt thự cũng chọn nơi tương đối yên tĩnh, giờ phút này trên đường cũng chẳng có bao nhiêu xe, một lát là có thể thấy được vị trí của Viêm Kinh Vũ.

Dùng súng bắn vỡ kính chắn gió phía trước, đôi tay Viêm Dạ Tước dùng súng, lúc nào cũng chuẩn bị nổ súng, Trình Du Nhiên đem chân ga lên tới đa, đồng thời ngăn chặn tay lái, tận lực dùng con đường ngắn nhất truy kích, Tiểu Nặc phía sau ôm sách vở tách tách liên hồi ở trên bàn phím, cũng không biết đang làm gì.

Pằng pằng pằng --

Khi hai chiếc xe con rút ngắn khoảng cách, Viêm Dạ Tước nổ súng không chút khách khí, đạn tức giận phá nát toàn bộ thủy tinh phía sau xe Viêm Kinh Vũ.

Viêm Kinh Vũ vội đem đầu núp ở chỗ ngồi sau lưng, đồng thời tìm tòi ở hệ thống hướng dẫn, hy vọng có thể tìm được một con đường bỏ lại Viêm Dạ Tước.

"Không được, anh ta muốn nhảy xuống." Trình Du Nhiên vừa dứt lời, đầu xe Viêm Kinh Vũ đụng hông hàng rào cầu vượt bay xuống, khoảng cách cao như vậy, nếu như phía dưới không có giảm xóc cùng tài lái xe rất cao, tuyệt đối không khác gì tìm chết.

Nhanh chóng giảm ở trên thắng xe, Trình Du Nhiên và Viêm Dạ Tước đồng thời nhảy khỏi xe, chỉ thấy Viêm Kinh Vũ đã nhảy xuống đang dừng ở trên một chiếc xe tải trong lúc chạy trốn, thì ra là anh ta đã sớm tìm xong giảm xóc.

"Viêm Dạ Tước, Trình Du Nhiên, chuyện hôm nay các người làm với tôi, hôm nào đó nhất định trả lại gấp mười lần, các người cứ đợi gặp ác mộng đi." Trên xe tải, Viêm Kinh Vũ cười ha ha, rất nhanh sẽ biến mất ở cầu vượt.

"Đuổi theo." Từ nơi này nhảy xuống Trình Du Nhiên có chút nắm chắc, nhưng thứ nhất là sợ Tiểu Nặc có chuyện, thứ hai dọc theo cầu vượt đuổi theo cũng sẽ không chậm hơn bao nhiêu.

Mới vừa khởi động xe đi chưa được mấy bước, Tiểu Nặc đột nhiên từ trên ghế sau đưa cổ qua nói: "Mẹ, mẹ đi lầm đường, từ nơi này qua, chúng ta đi chặn chú ta."

Trình Du Nhiên quay đầu lại nhìn con trai không hiểu, lại thấy Tiểu Nặc giống như hiến vật quý đem laptop đẩy hướng trước mặt, trên mặt tròn trịa lộ ra nụ cười tà ác: "Đồ trên tay chú ta trừ có thể làm máy theo dõi ra, còn có trang bị định vị, đáng tiếc tên ngu ngốc này căn bản là không có phát hiện."

Viêm Dạ Tước hiếm khi hướng Tiểu Nặc gật đầu một cái, mặc dù trên mặt không có biểu cảm gì, từ tiểu Nặc hiểu hình như là ý khen ngợi, điều này làm cho tiểu Nặc hưng phấn, đồng thời lại cảm thấy bất đắc dĩ, lão đại Viêm luôn khóc!

Thấy đám người Viêm Dạ Tước biến mất trong tầm mắt anh ta, Viêm Kinh Vũ cười lạnh một tiếng, lái xe từ trên xe tải lao xuống, lựa chọn một con đường khác chạy trốn, nhưng mà trong nội tâm lại nhẹ nhõm, mặc dù không lấy được bệnh viện nhà họ Mộ, nhưng chỉ cần anh ta vẫn còn sống, tất cả vẫn còn có hi vọng.

Đúng lúc này, anh ta đột nhiên cảm thấy trên cổ tay đụng đưa, đem tay áo nhấc lên mới nhớ tới đây là đồng hồ đo lúc trước Vạn Tuyết Cẩm cho anh ta, chỉ là đi xa như vậy chẳng lẽ còn có thể sử dụng được sao? Coi như có thể sử dụng thì ai đang không chế?

Một loại dự cảm xấu xông lên đầu, lúc này, một khuôn mặt nhỏ anh tuấn xuất hiện trên màn ảnh, khóe miệng treo nụ cười tà ác nói: "Cái tên đàn độn này."

Vèo một tiếng, một chiếc xe hơi lướt qua từ bên người anh ta, đồng thời truyền tới, còn có một tiếng súng --

Giải quyết Viêm Kinh Vũ, Viêm Dạ Tước tiện tay đem súng lục thu hồi bên hông, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Trình Du Nhiên nói: "Kế tiếp đến phiên em."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Sẽ không đơn giản thế!

"Đến phiên em?" Nếu như không phải là đang ở trong xe, sợ rằng Trình Du Nhiên sẽ trực tiếp nhảy dựng lên, những chuyện gần đây cô đều làm, tại sao đến phiên cô, bây giờ Viêm Dạ Tước càng ngày càng không nói lý, không đúng, lúc nào thì anh phân rõ phải trái qua?

Câu hỏi của Trình Du Nhiên không nhận được hồi đáp gì, quay đầu nhìn, mới phát hiện anh thế nhưng đã nằm nghiêng ở trên ghế ngủ thiếp đi, trên mặt góc cạnh rõ ràng tràn đầy mệt mỏi, hình như thời gian rất lâu cũng chưa nghỉ ngơi tốt, đôi tay đặt sững gần trên đùi, lúc nào cũng có thể ứng phó với tình huống đột phát.

"Mẹ, mẹ sợ?" Khuôn mặt tiểu Nặc tràn đầy ý cười xấu xa từ phía sau thò lên, hướng về phía mẹ nháy mắt.

"Mẹ sẽ sợ?" Trong giọng nói của Trình Du Nhiên mang theo nước chảy mây trôi đặc hữu của cô: "Làm sao có thể?"

"Vậy vì sao mẹ muốn lái xe hướng trái ngược." Tiểu Nặc trợn mắt bắt đắc dĩ, ngay cả tinh thần cũng không tập trung còn không thừa nhận, mẹ quả thực là trợn tròn mắt nói mò.

Trình Du Nhiên cẩn thận nhìn, thật đúng là, tiếp tục dọc theo phương hướng này sẽ ra khỏi Newyork rồi, liếc nhìn con trai nói: "Mẹ muốn đổi gió không được ah...."

"Mẹ, bây giờ mẹ nói lái cũng càng ngày càng không có phẩm vị rồi." Tiểu Nặc lắc đầu bắt đắc dĩ, hiển nhiên cho là kỹ xảo nói lái của mẹ cần bồi dưỡng thêm.

Trình Du Nhiên không thể nhịn được nữa, một tay bắt được Tiểu Nặc đặt ở trên đùi, đôi tay xoa trên đầu cu cậu: "Hiện tại mẹ hoài nghi cực độ, rốt cuộc con có phải con mẹ hay không?"

"Đương nhiên phải." Tiểu Nặc có chút kích động muốn đụng đầu vào trên tay lái, mẹ càng lúc càng hồ đồ, là do mẹ nuôi mình lớn, lại vẫn hỏi mình có phải con trai của mẹ hay không.

"Vậy thì ngoan ngoãn ngồi cho mẹ, về sau bất cứ lúc nào nói chuyện đều phải hướng về phía mẹ." Trình Du Nhiên cảm thấy vô cùng cần thiết tăng cường giáo dục tư tưởng đối với Tiểu Nặc: "Tóm lại, mẹ là đệ nhất."

"Nhưng mà" Tiểu Nặc nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, kéo laptop bên cạnh chỉ vào nói: "Phía trên này nói, dù là trẻ em, cũng có nhân quyền."

Ghê tởm Ngải Sâm, coi như người khác không thêm phiền cho mình, sớm biết ban đầu cũng không để cho con trai học máy vi tính với anh ta! Bây giờ nhìn xem học được cái gì từ phía trên, nói nhân quyền với mẹ, tư tưởng giáo dục đã không dùng được, chỉ có thể biến thành hành động, một cái tay nắm chặt tay lái, một cái tay khác không ngừng giầy xéo trên khuôn mặt tròn trịa của Tiểu Nặc, Tiểu Nặc đáng thương, trên mặt không có chỗ nào là không bị giầy vò.

Thật vất vả kết thúc hành trình tàn khốc này, Tiểu Nặc thừa dịp mẹ dừng xe nhanh chóng nhảy đến chỗ ngồi phía sau, bản lĩnh linh hoạt ngay cả chính cu cậu cũng không ngờ, nói thầm trong lòng, về sau nói chuyện ở trước mặt mẹ phải cẩn thận một chút, nếu không khuôn mặt nhỏ nhắn của cu cậu lại phải chịu tội.

Xe mới vừa dừng, đám người Bôn Lang tiến lên, Trình Du Nhiên vội lắc tay nhẹ giọng nói: "Đừng nói chuyện, Viêm Dạ Tước đang nghỉ ngơi, có chuyện gì chờ anh ấy tỉnh ngủ hãy nói."

"Không cần." Giọng nói lạnh lẽo đột nhiên truyền tới từ phía bên cạnh, giờ phút này Viêm Dạ Tước đã tỉnh táo lại, mắt ung sắc bén quét qua trên thân mọi người, kể từ lúc tiến vào đảo huấn luyện, bắt đầu từ ngày đó, anh cũng đã không biết cái gì gọi là ngủ say, dù ngủ thiếp đi, chung quanh có bất kỳ gió thổi cỏ lay, cũng có thể làm cho anh tỉnh lại.

Lòng tốt bị coi là lòng thừa, Trình Du Nhiên nhún vai một cái, khẽ dựa trên ghế ngồi, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bôn Lang mở miệng trước, nói: "Lão đại, đại đa số người của Viêm Kinh Vũ đều đã bị bắn chết, chỉ có số ít bị thương và đang bị chúng ta khống chế, không có bất kỳ ai chạy trốn, những người này xử trí thế nào?"

"Không chứa một mống." Trong giọng nói của Viêm Dạ Tước mang theo máu lạnh trước sau như một của anh khi xử kẻ địch, người gây bất lợi cho anh, anh tuyệt sẽ không nương tay, huống chi những người này còn xúc phạm chống đối anh.

"Yes Sir." Bôn Lang đồng ý một tiếng, quay đầu hưng phấn đi tới hướng những người bị nhốt, công việc như vậy đối với anh ta mà nói thật sự không thể thích hợp hơn.

Bôn Lang rời đi, Viêm Dạ Tước lại đem ánh mắt đặt ở trên người An Nhẫn, An Nhẫn lập tức nói: "Lão đại, đoạn clip vừa rồi đã được cắt nối biên tập hoàn thành rồi, lão đại xem qua, có thể dựa theo mạng lưới liên lạc Vạn Tuyệt Cầm lưu lại truyền tới tất cả bệnh viện nhà họ Mộ, tin tưởng sau khi bọn họ nghe qua sẽ có lựa chọn chính xác."

Trình Du Nhiên thở dài trong lòng, sau sắc mặt rất nhanh biến thành bình tĩnh, Viêm Dạ Tước làm như vậy hiển nhiên là vừa đám vừa xoa, dùng video của Vạn Tuyệt Cầm, để cho người phụ trách các viện biết Trình Du Nhiên cô mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận, đồng thời còn nói cho bọn họ biết Viêm Dạ Tước chính là chỗ dựa của cô, để cho bọn họ đừng có ý tưởng khác, làm quả thật phù hợp ý của cô, đáng tiếc không phải chính cô làm.

"Không cần nhìn." Ánh mắt nhanh chóng xẹt qua trên mặt Trình Du Nhiên, Viêm Dạ Tước trầm giọng nói: "Lập tức đi làm, cho bọn họ thời gian một ngày để cân nhắc."

Lúc này, gương mặt Đan Hùng khổ sở đi tới nói: "Lão đại, những gia chủ và lão đại trong gia tộc luôn hỏi, lúc nào thì bọn họ có thể đi." Đây quả thật không phải là một chuyện tốt, bên trong đều là nhân vật có mặt mũi ở Newyork thậm chí còn cả nước Mĩ, lại không thể quá mức ác liệt đối với bọn họ, may mà anh ta thông minh, để Phi Ứng ở lại nơi đó mình chạy ra ngoài, Phi Ứng như cọc gỗ, ứng phó bọn họ là thích hợp nhất.

"Cậu hãy đi trước, nói tôi lập tức tới ngay." Trong những người này còn có người Viêm Kinh Vũ lôi kéo rồi, không thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Đuổi tất cả mọi người đi, Viêm Dạ Tước lạnh giọng nói: "Đàng hoàng đợi ở trong xe, chờ tôi trở lại sẽ tính sổ với em."

Trình Du Nhiên vừa muốn phản bác, nhìn thấy gương mặt giống như thạch cao của anh, nhất thời thua trận, nhưng mà vẫn quật cường nói: "Bên ngoài khắp nơi đều là máu, tôi mới lười phải đi ra ngoài đấy." Song lý do như vậy đều cảm giác tương đối không có sức thuyết phục, chưa nghe nói qua bác sỹ còn sợ máu.

Sau khi Viêm Dạ Tước đi, Trình Du Nhiên đột nhiên hướng con trai đang chơi trò chơi hỏi: "Viêm Dạ Tước không ngủ bao lâu rồi?" Một hồi đến mức mới vừa nói xong câu nói đầu tiên có thể ngủ ở trên xe, tình huống như thế cô chỉ thấy một lần ở Nga, hơn nữa lần này thoát nhìn hình như nghiêm trọng hơn.

Khép laptop trên tay lại, Tiểu Nặc nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát mới lên tiếng: "Mấy ngày mẹ mất tích, lão đại Viêm vẫn luôn không có ngủ qua, sau lại nhận được tin tức của mẹ thì có ngủ một lúc, chỉ là khi đó lão đại giống như đặc biệt vội, một ngày cũng không ngủ được 1-2 tiếng, ngày hôm qua tới đây còn trực tiếp không ngủ."

"Vậy không phải là đã hơn một tuần anh ta chưa có ngủ ngon một giấc à?" Trình Du Nhiên nhú mày, cô là bác sỹ, so với người khác rõ ràng tầm quan trọng của giấc ngủ đối với một người hơn, nữa tiếp tục như vậy, anh sẽ mệt mỏi suy sụp, không được, nhất định phải nghĩ biện pháp để cho anh ngủ.

"Mẹ, sẽ không phải là đau lòng chứ?" Tiểu Nặc nhướng lông mày, nhếch miệng lên cười gian: "Như vậy không thể được, mẹ cũng đã từng nói không thể nhận thua với lão đại."

Chỉ là hình như cu cậu quên mất, thời điểm nhạo báng mẹ không thể cách quá gần, hiện tại Trình Du Nhiên cũng không có tư tưởng giáo dục cu cậu, đôi tay trực tiếp giãy xéo một trận trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Trong phòng khách, mùi máu tanh nồng nặc còn chưa tản đi, rất nhiều quý phụ đều có sắc mặt trắng bệch, cả đời họ cũng chưa từng thấy máu tươi, chớ đừng nói chỉ là mới vừa rồi thấy vô số người chết, nếu như không phải là Phi Ứng dẫn người ngăn, sợ rằng họ đã sớm lao ra khỏi nơi này rồi.

"Tước, chuyện xử lý xong?" Thấy Viêm Dạ Tước đi vào, Lâm dẫn đầu đứng lên nói, cô ta đã quyết định đem số mạng gia tộc Hoắc Bối Nhĩ cột chung một chỗ với Viêm Dạ Tước, không chỉ là bởi vì Trình Du Nhiên, cô ta đã nhìn trúng tiềm lực của Viêm Dạ Tước, bây giờ mặc dù xem ra bốn phía đều là kẻ địch, nhưng cô ta tin tưởng không bao lâu, anh sẽ hoàn toàn nắm Viêm bang trong tay.

"Hoàn hảo." Giọng Viêm Dạ Tước lạnh lẽo, biểu thị Viêm Kinh Vũ hoàn toàn đã trở thành lịch sử, cũng nhất thời khiến lão đại mấy gia tộc đầu quân vào Viêm Kinh Vũ mặt xanh lét, ngay cả Viêm Kinh Vũ cũng xử lý nhanh như vậy, bọn họ còn có thể làm cái gì?

Lãnh Triệt vẫn còn bộ dáng công tử, gõ hai chân nói: "Tước, rốt cuộc anh cũng trở lại, nơi đó nên xử lý, một lát nữa tôi còn có một cuộc hẹn, để cho mỹ nữ chờ lâu thì không tốt lắm."

"Là mỹ nữ nào khiến cho Lãnh thiếu gia của chúng ta không bỏ được như vậy?" Nhà họ Lãnh xuất thân người Hoa bang, từ nhỏ Tina đã biết anh ta.

Lãnh Triệt ngửa đầu suy tư, ngay sau đó mặt nghiêm túc nói: "Dù sao em cũng kém hơn."

Lời này hoàn toàn chọc giận Tina, cô ta mới vừa thất tình ở chỗ Viêm Dạ Tước, không ngờ tên đáng chết này thế nhưng chọc mình, nhất thời gương mặt đỏ bừng, tiến hành công kích người anh ta.

Không để ý tới hai người ồn ào, Viêm Dạ Tước đưa ánh mắt nhìn về phía đám người đang run rẩy, hừ lạnh một tiếng nói: "Là chính mình tự đi ra, hay là muốn tôi tìm cách lôi ra?"

Một câu nói nhìn như điên cuồng, trong lúc bất chợt có bảy tám người chạy ra, hướng về phía Viêm Dạ Tước cầu khẩn nói: "Lão đại Viêm, là chúng tôi sai rồi, chúng tôi không nên để Viêm Kinh Vũ đầu độc đối chọi với lão đại Viêm, cầu xin lão đại Viêm tha cho chúng tôi lần này." Lúc này cũng không quan tâm mặt mũi, trước tiên bảo vệ tính mạng rồi hãy nói.

Viêm Dạ Tước nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, lạnh giọng nói: "Đan Hùng, dẫn bọn họ đi xuống."

Không cần Đan Hùng mang, tất cả những người này đều thuận theo đi theo sau lưng anh ta, mặc dù không biết lát nữa sẽ đối đãi bọn họ như thế nào, nhưng nếu như không ra ngoài, tuyệt đối là kết cục nhà tan cửa nát.

"Em năm, thủ đoạn không tệ." Viêm Hạo Thừa ôn tồn nho nhã từ trong đám người đi ra, mang theo nụ cười giống như thần sĩ nói: "Trước khi chuyện xảy ra, tôi sẽ không hỏi báo một chữ với gia tộc, kính xin em năm bỏ qua cho."

"Tùy tiện." Giọng Viêm Dạ Tước giống như băng lạnh, lạnh lùng vang vọng ở trong phòng khách --

Cùng lúc đó, người làm trong nhà họ Mộ đã được tự do, chú Trung không để ý thân thể yếu đuối chạy hướng gian phòng mình, sau đó cầm một quyển

vở cũ chạy tới trước mặt Trình Du Nhiên nói: "Tiểu thư, trước khi lão gia qua đời đã từng thông báo, nếu như nhà họ Mộ xuất hiện bất trắc gì, sẽ đem quyền sách giao cho tiểu thư."

Trình Du Nhiên cúi đầu xem xét, chữ phồn thể Y Kinh Mộ gia rỗng bay phượng múa, hiển nhiên đây chính là thứ cha nói là truyền nam không truyền nữ, cô cũng không có nhận, mà nâng hai mắt lên, không sao cả hỏi "Chỉ nói những thứ này, sẽ không đơn giản như thế chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Viêm Dạ Tước, anh muốn giết chết em hả?

Cao tổ của Trình Du Nhiên từng là ngự y thời kỳ Mãn Thanh, dựa theo sách y học cổ trong cung cộng thêm kinh nghiệm mấy chục năm hành y của ông, lúc này mới có bảo vật gia truyền của nhà họ Mộ là 《Y Kinh Mộ gia》, sau trải qua chiến tranh, nhà họ Mộ chuyển nhà đến hải ngoại, thậm chí một ngày đều chưa chắc đủ tiền trả cho chỗ nghỉ ngơi, đồ trong nhà gần như cũng không còn, chỉ có quyền sách thuốc này được bảo tồn đầy đủ không sút mẻ.

Nhà họ Mộ có thể trở thành bệnh viện lớn cấp thế giới, trừ tài chính khổng lồ ủng hộ ra, quyền sách thuốc truyền lại trăm năm này mới là công thần lớn nhất, Trình Du Nhiên cũng không tin, ba dưới trời ngai của tổ tiên quyết không nhượng bộ, trừ phi đầu óc có vấn đề, nếu không tuyệt đối không có khả năng chỉ đơn giản là đem sách thuốc để lại cho cô.

Chỉ sợ là nói nếu như nhà họ Mộ chỉ còn lại mình cô mới có thể đem sách thuốc truyền cho cô? Trình Du Nhiên cười lạnh trong lòng, mẹ tự sát, nhà họ Mộ đi tới bước hôm nay, cuối cùng đều là do quyền sách thuốc này làm hại, cho nên cho dù cô vẫn tràn đầy khát vọng đối với Đông y bác đại tinh thâm, cũng sẽ không tùy tiện nhận lấy sách thuốc này.

Chú Trung có chút xấu hổ, ban đầu lúc lão gia phân phó ông ta quả thật không phải nói như vậy, chỉ là lời này nếu như nói thẳng nhất định sẽ khiến tiểu thư ghét, sắc mặt trắng bệch, xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ nói: "Tiểu thư."

Khẽ nhíu mày, Trình Du Nhiên quay đầu lại nói: "Tiểu Nặc, đỡ ông Trung lên xe." Mặc dù oán hận ba, nhưng cũng không thể trút giận lên trên người người làm luồn trung thành và tận tâm, lại nói lúc này ông đã ngã đi một lần, ngộ nhớ nhất thời kích động trực tiếp đi, tội của cô sẽ to lắm.

"Ông Trung, con đỡ anh đi lên." Trong miệng ngọt ngào kêu, Tiểu Nặc tiện tay ném laptop sang một bên, nhanh chóng nhảy xuống xe, đỡ hông chú Trung, khoe mẽ cu cậu thành thạo nhất.

Chú Trung nhất thời nước mắt đầy mặt, nhà họ Mộ mới vừa trải qua đại biến, hiện tại thấy tôn thiếu gia biết điều như vậy, mặc dù đã không họ Mộ, nhưng cũng đủ khiến ông ta vui mừng, trong lòng vội cảm tạ đại thần các phương một lần, mới chậm rãi đi vào bên trong xe.

Trên mặt Trình Du Nhiên vẫn treo vẻ nhàn nhạt như cũ, nhìn phòng khách biệt thự nhà họ Mộ mang tính tiêu chí biểu trưng nói: "Nói đi, nếu không xin mời chú Trung trở về."

Gương mặt chú Trung khổ sở, thở dài mà nói: "Thật ra thì lão gia vẫn rất thương tiểu thư, ông nói đời này thật xin lỗi phu nhân và tiểu thư --"

"Tôi không muốn nghe những thứ này." Thật xin lỗi hữu dụng không, nếu như không phải là vì ông, mẹ sẽ không tự sát, cũng không có những việc sau này, cô vĩnh viễn sẽ không quên ban đêm rét lạnh đó, tình cảnh lúc mẹ tự sát.

"Nếu tiểu thư muốn biết như vậy, tôi sẽ nói thật." Chú Trung bất đắc dĩ, ông ta nhìn tiểu thư lớn lên từ nhỏ, vô cùng rõ ràng cô quật cường, nếu như mình không nói, tiểu thư vĩnh viễn sẽ không tiếp nhận, chỉ hy vọng sau khi ông nói xong tiểu thư có thể tiếp nhận.

"Từ lúc Viêm thiếu gia mang tiểu thư rời nhà họ Mộ, lão gia giao《Y Kinh Mộ gia》cho tôi." Nhắc tới lão gia, chú Trung lại nước mắt đầy mặt, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, tận lực không để cho nước mắt rơi xuống: "Lão gia biết thân thể mình không ổn, lúc ấy Viêm thiếu gia lại không để cho người khác đầu tư cho bệnh viện, lão gia sợ sau khi ông đi sẽ xuất hiện biến cố gì, cho nên bảo tôi giữ tốt quyền sách thuốc này, lúc mấu chốt còn có thể cứu."

"Cứu mạng mẹ con Vạn Tuyết Cẩm sao?" Trong mắt Trình Du Nhiên tràn đầy khinh thường, giọng mỉa mai, lạnh lùng nói: "Không ngờ trong mắt ba, tôi chính là người như vậy."

"Không phải vậy, tiểu thư hiểu lầm lão gia." Chú Trung lắc lắc đầu mà nói: "Lão gia đúng là có chút không yên lòng về Viêm thiếu gia, sợ tiểu thư bị cậu ta lợi dụng."

Trình Du Nhiên không muốn nói thêm gì trên vấn đề này, nằm ngửa ở phía sau ghế ngồi nói: "Nhưng tôi cũng không có cứu mạng mẹ con Vạn Tuyết Cẩm, không phải sao?" Trong giọng nói tràn đầy châm chọc ngay cả Tiểu Nặc chơi trò chơi bên cạnh cũng nghe được.

"Tiểu thư, này --" Gương mặt chú Trung khó xử, ông không muốn gạt tiểu thư, cho nên nói sự thật, ban đầu lão gia căn bản cũng không biết âm mưu của

Vạn Tuyết Cẩm mới nói như vậy, nhưng cũng không thể trở thành lý do khuyên tiểu thư nhận lấy.

"Được rồi, tôi nhận." Trình Du Nhiên không muốn làm khó chú Trung, cô chỉ muốn biết cả quá trình trải qua, mặc dù biểu hiện của ba làm cô thất vọng lần nữa, nhưng cũng vô cùng phù hợp với tính tình ba.

Tiện tay lật vài tờ trong sách thuốc, Trình Du Nhiên đột nhiên nói: "Chú Trung, về sau biệt thự nhà họ Mộ tiếp tục do chú xử lý." Mặc dù về sau không có ý định trở lại nơi này, nhưng cô muốn sắp xếp một chút, vô luận như thế nào, cô đều là người nhà họ Mộ.

"Chỉ cần tiểu thư không chê lão già lom khom cản trở, tôi nhất định giúp tiểu thư quản lý tốt biệt thự." Giải quyết xong tâm sự, hơn nữa còn có thể tiếp tục phục vụ nhà họ Mộ, khiến chú Trung nhất thời vui mừng quá độ.

Ban đêm, Viêm Dạ Tước ở trong biệt thự Newyork, Trình Du Nhiên tập trung tinh thần vào sách thuốc mới vừa lấy được, Đông y không hổ là bác đại tinh thâm, riêng giới thiệu đối với huyết vị đã khiến Vua y như cô nhũn chặt mày, so sánh với thứ này, trước kia cô nắm giữ sơ sơ về dùng châm quả thật không bằng.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, thân thể cao lớn của Viêm Dạ Tước đi tới, không chút khách khí cướp lấy sách thuốc.

"Anh trả cho em." Gương mặt Trình Du Nhiên bất mãn, lại quên mất đối mặt với mình là ai.

Tiện tay đem sách thuốc nhét vào trên giường, Viêm Dạ Tước đưa một cái túi qua nói: "Thay."

Thứ gì? Trình Du Nhiên nghi hoặc nhìn bên trong túi, lại là một đồ bơi xinh xắn, anh muốn làm gì, không phải là muốn mình tự xuống nước chứ, chẳng lẽ anh quên trước kia mình rơi vào nước là chìm?

Nhìn ánh mắt không hiểu của Trình Du Nhiên, gương mặt Viêm Dạ Tước lạnh lùng, trầm giọng nói: "Thay, tôi dạy em bơi lội." Từ trên không trung bị thổi vào trong biển, còn có thể bình an đến trên đảo nhỏ, đã coi như là vận may ngất trời, nhưng anh không thể mỗi lần đều trông cậy vào vận số có thể cứu cô, cho nên, anh phải dùng thời gian ngắn nhất dạy cô bơi lội.

Đùa gì thế, bảo cô đi học bơi lội còn không bằng trực tiếp giết cô, đem đồ bơi trả Viêm Dạ Tước, lớn tiếng nói: "Em không học, em kiên quyết không học."

Viêm Dạ Tước nhún nhún mày, anh cũng sẽ không khuyên người, bây giờ có thể chịu đựng tính tình đã không tệ, nghe Trình Du Nhiên phản đối, trực tiếp lạnh lùng nói: "Lập tức thay, hoặc là mặc quần áo này đi."

"Anh thật là bá đạo." Gương mặt Trình Du Nhiên bất mãn, chỉ là cô cũng chỉ có thể lựa chọn phục tùng, kiên trì nữa, Viêm Dạ Tước thật đúng là làm được.

Nhắc tới đồ bơi, sẽ phải vào toilet, Viêm Dạ Tước đột nhiên kéo cô lại nói: "Thay ở chỗ này."

Trình Du Nhiên quấy người một cái, cuối cùng vẫn bỏ qua, ở trước mặt Viêm Dạ Tước, cô kiên trì vĩnh viễn vô lực, dù sao đã sớm là người của anh, ở trước mặt anh thay quần áo cũng không có gì.

Chỉ là loại tâm lý này ám hiệu hình như không thể nào thành công, kỳ cục nửa ngày, mới căn răng xoay người sang chỗ khác, để cho Viêm Dạ Tước một bóng lưng, trong lòng nói thầm nhất định phải bình tĩnh.

Trên người cô mặc quần áo màu đen thoải mái, nhẹ nhàng kéo khóa ra, lộ ra áo lót bên trong, áo mới cởi đến một nửa, cô cũng cảm thấy sau lưng một ánh mắt giống như thực chăm chú vào trên người cô, để cho cô cảm giác cả người cũng không được tự nhiên, len lén quay đầu lại nhìn, quả nhiên, cặp mắt Viêm Dạ Tước đang nhìn chăm chăm vào tấm lưng trắng ngần của cô.

"Anh nhìn như vậy, bảo em thay thế nào đây!" Trình Du Nhiên không vui nói, tuy trách cứ nhưng giọng có chút thay đổi, trong giọng nói tràn đầy sức quyến rũ cám dỗ.

Trong phòng đèn dầu sáng rõ, khiến da thịt mềm mại của Trình Du Nhiên tăng thêm sắc thái đỏ tươi mê người, quần áo cởi nửa càng để lộ ra vô tận hấp dẫn, khiến ánh mắt của Viêm Dạ Tước tràn đầy đoạt lấy **.

Bị anh nhìn như vậy, Trình Du Nhiên càng thêm hoảng hốt, trong đôi mắt lóe ra tránh né, không dám nhìn thẳng ánh mắt Viêm Dạ Tước, trên gương mặt tựa như xoa một tầng hồng hồng như say rượu, liếc anh một cái nói: "Anh còn nhìn."

Trình Du Nhiên nói câu này giống như hoàn toàn đốt thùng thuốc súng, Viêm Dạ Tước trực tiếp nhào tới, nắm chặt lấy thân thể của cô hung hăng hôn xuống, giống như một miếng phải ăn sạch cô.

Động tác bá đạo khiến Trình Du Nhiên căn bản không có ý phản kháng, đưa cái lưỡi thơm ra, từ từ đáp lại, món đồ bơi vốn là muốn thay không biết rơi trên mặt đất từ lúc nào.

Nhiệt độ trong phòng từ từ lên cao, Viêm Dạ Tước hình như quên mất mục đích anh tới đây, ngậm chặt môi Trình Du Nhiên không thả, cô gái đáng ghét này, chẳng những không thông báo với anh cô rất an toàn trước, còn liên tiếp cãi mệnh lệnh của anh, nhất định phải trừng phạt.

Đang lúc hai người đều đắm chìm trong cảm giác ấm áp, một giọng nói non nớt đột nhiên vang lên ở bên ngoài: "Lão đại Viêm, đồ đồ bơi không cần

phiền toái như vậy chứ, sao chú và mẹ còn chưa ra ngoài?"

Hai người nhất thời bị giọng nói thức tỉnh, Viêm Dạ Tước còn dễ nói, mặt không chút thay đổi, mặt Trình Du Nhiên lại như cà chua chín, nếu để cho Tiểu Nặc thấy bộ dáng cô và Viêm Dạ Tước hôn môi, cô vẫn không thể tìm kẻ đất trực tiếp chui vào.

Trước tiên sửa sang quần áo một chút, tránh cho Tiểu Nặc vọt thẳng vào, hung hăng trợn mắt nhìn Viêm Dạ Tước một cái, mới nắm đồ bơi trên mặt đất nhanh chóng chạy vào trong phòng tắm, tốc độ kia không hổ là người giỏi chạy bộ.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước âm trầm đi tới cửa, thấy Tiểu Nặc đang lôi kéo Lợi Ân lắc lư, lạnh giọng nói: "Con cố ý."

"Lão đại Viêm đang nói cái gì vậy?" Tiểu Nặc chớp chớp mắt khá ái, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuần lên hỏi: "Con thấy lão đại còn chưa có tới, liền mang Lợi Ân tới thúc giục, có vấn đề gì không?"

"Hừ." Viêm Dạ Tước không nói gì, trực tiếp lướt qua Tiểu Nặc, một mình đi hồ bơi trước, phía sau Tiểu Nặc cũng lộ ra nụ cười gian kế như ý, cu cậu đúng là tới gọi mẹ, chỉ là đi tới cửa đột nhiên nhìn thấy cảnh cấm trẻ nhỏ, trong lòng nhất thời có oán niệm, hai người này cũng thái quá phận rồi, lại nhét mình ra bên ngoài, nhất thời nổi lên tâm tư tà ác.

Trong phòng tắm, Trình Du Nhiên nhìn đồ bơi chỉ bảo vệ bộ vị quan trọng thì nhũu chặt mày, trước kia lộ sau lưng cũng cảm thấy khó chịu, trong lòng khinh bỉ đối với nhân viên thiết kế đồ tắm, tại sao không thể thiết kế một bộ đồ bơi che kín toàn thân?

Nhưng nếu như vậy, tên đồ bơi hình như nên đổi là đồ lặn.

May mà không có người khác, Trình Du Nhiên dùng cái khăn trắng bao bên ngoài, nom nớp lo sợ đi tới bể bơi, sắc mặt đột nhiên đại biến hô: "Viêm Dạ Tước, anh muốn giết chết em hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Lão đại lại ra chiêu mới

Trình Du Nhiên thật vất vả mới lấy hết dũng khí đi tới bên bể bơi, xác định khắp mọi nơi trừ Viêm Dạ Tước và Tiểu Nặc ra thì quả thật không có người khác, sau đó mới ném khăn lông trắng như tuyết sang một bên, ánh đèn dịu dịu chung quanh soi tới, ở trên người cô lóe ra vàng sáng nhàn nhạt.

Vịn bậc thang bên bể bơi ngồi xuống, Trình Du Nhiên cẩn thận đem hai chân ngâm vào trong bể bơi, cũng may, Viêm Dạ Tước coi như cũng chu đáo, nhiệt độ trong ao rất ấm áp, chỉ là nhiệt độ như vậy cũng khiến cô không vui mừng nổi.

Chẳng lẽ mình thật sự phải xuống dưới? Gương mặt Trình Du Nhiên sầu khổ, ngẫm lại kinh nghiệm đáng sợ lần trước, nhất thời có kích động muốn xoay người trốn chạy, cô thật sự không muốn uống nước.

Tuy nhiên, tất cả đã quá muộn!

Trong khoảng thời gian Trình Du Nhiên đổi đồ bơi, Viêm Dạ Tước đã sớm chờ đến không nhận được, bây giờ thấy cô còn đang xoa xoa trên bờ, không vui nhũu nhũu mày, chỉ chớp mắt liền bơi đến cạnh Trình Du Nhiên.

"A --" Trình Du Nhiên hét lên một tiếng, hai cánh tay chống trên đất vừa muốn đứng lên, lại phát hiện chân trái bị một bàn tay to bắt được, mặc cho cô dùng sức ra sao cũng không rút về được, sợ hãi với nước càng nhiều hơn, đôi tay không ngừng cào trên mặt, ngoài miệng hét lớn: "Viêm Dạ Tước, anh muốn làm gì, mau buông tay ra."

"Đừng động." Viêm Dạ Tước lạnh giọng ra lệnh, cô gái phiền toái này, cô tới rửa chân hay tới bơi lội, tiếp tục như vậy cả đời cũng không học được: "Không xuống nước em vĩnh viễn đều không học được."

"Em không học nữa, em không học nữa." Lúc này, tính bướng bỉnh của Trình Du Nhiên bùng phát, bảo đổi đồ bơi liền đổi đồ bơi, bảo bất động liền bất động, tại sao cô phải nghe anh, hai chân thon dài giùng giăng đá lung tung bốn phía.

Ah, mới vừa rồi hình như đá phải chỗ nào đó? Cảm nhận được trên chân truyền tới cảm giác mềm nhũn, trong nội tâm Trình Du Nhiên lộ bộ, lần này chết chắc, thế nhưng đập trên mặt Viêm Dạ Tước.

Dưới ánh đèn yếu ớt không thấy rõ sắc mặt của Viêm Dạ Tước, chỉ là cô không cần nhìn cũng biết khẳng định không tốt, nhếch nhếch miệng, Trình Du Nhiên thử hỏi: "Viêm Dạ Tước, anh không sao chứ?"

Cô gái này chính là thích cứng không thích mềm, mặt Viêm Dạ Tước đen thui, sức của đôi chân Trình Du Nhiên không lớn, chỉ là một cước của cô thật

sự rất có hàm lượng kỹ thuật, không thiên vị đá vào trên sống mũi của Viêm Dạ Tước, mặc dù không có ra máu, đến bây giờ vẫn còn ê ẩm.

Trên tay Viêm Dạ Tước đột nhiên tăng lực, Trình Du Nhiên nặng 100 cân (=50kg) thì đầu là đối thủ của anh, đầu mất đã bị kéo vào trong nước, bên bể bơi lưu lại một dấu vết bất túm.

"Viêm Dạ Tước, anh muốn giết chết em hả?" ㄟϥㄟϥㄟϥㄟϥㄟϥ. Cả thân thể bị ngâm vào trong nước, Trình Du Nhiên nhất thời sợ hết hồn, hai tay hai chân liều mạng giãy giụa ở bên trong, cô dùng giọng nói lớn nhất quát: "Cứu mạng!"

Đúng lúc này, chỗ cách đó không xa bên cạnh Trình Du Nhiên, một đầu nhỏ lộ ra trong nước, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn như rồng lông mày, đôi tay vây quanh ở trước ngực, hai cái chân nhỏ không ngừng đạp nước giữ vững thân thể thăng bằng, giọng nói non nớt khinh thường: "Mẹ, nước trong cái hồ bơi này còn chưa có ngập đến cổ mẹ đấy."

Lời này không cần phải nói trực tiếp như vậy chứ? Đầu Trình Du Nhiên đầy hắc tuyến nhìn con trai, sau khi thất kinh* xong, cô cũng đã phát hiện, cũng không thể gọi là bất nạt, thấy Viêm Dạ Tước coi như có chút lương tâm, không có ý định đưa cô vào chỗ chết.

*thất kinh: hoảng hốt lo sợ

Vịn bả vai rộng rãi của Viêm Dạ Tước để đứng thẳng người, Trình Du Nhiên mới vừa thở phào một cái, may mà hồ bơi không có sóng lớn mãnh liệt giống như trong biển rộng, bây giờ mặc dù cô vẫn đông lay tây lắc, nhưng tối thiểu còn có chút cảm giác làm đến nơi đến chốn, nhìn Tiểu Nặc nhẹ nhàng tròn mắt, Trình Du Nhiên lập tức trừng mắt liếc cu cậu một cái nói: "Sang bên kia chơi."

Tiểu Nặc im lặng tròn mắt, mẹ không đối kháng được lão đại Viêm, liền đem lửa phun lên trên đầu mình, cu cậu cũng không yêu thích loại này, đôi tay đẩy ở trước người, đem nước tách ra, hai cái chân nhỏ vỗ mặt nước, giống như một chú cá nhanh chóng bơi ra.

Có một con trai thiên tài mặc dù tốt, chỉ là có lúc quá thật đã kích người, nhìn tư thế bơi lội của con trai, lại nhìn mình ngửa tới ngửa lui, thật đúng là bi ai.

"Đứng góc ở đó làm gì." Giọng lạnh lùng của Viêm Dạ Tước truyền tới từ phía bên cạnh: "Nếu như em không muốn ngâm dưới nước một đêm thì phải nắm chặt thời gian."

Nắm chặt thời gian? Cô quá thật muốn bắt chặt thời gian, nhưng bây giờ cô không dám nhúc nhích, quý mới biết bất như thế nào? Hít sâu, hít sâu, không thể nhìn được nữa, nhưng lại phải nhìn nữa, ngẩng đầu lên nhìn về phía Viêm Dạ Tước, ý kia rất rõ ràng, anh muốn dạy mình bơi lội, để cho cô nhìn anh làm, chỉ là cô hình như quên mất lần trước học súng cũng trải qua khổ ép.

Viêm Dạ Tước biết với thói quen lười biếng của cô, hiển nhiên không thể nào nằm đàng hoàng một mình luyện tập, hai tay vươn về trước, cánh tay duỗi thẳng sau đồng thời hướng ra phía ngoài, bơi hướng phía sau, sau đó hai chân đạp về phía sau, thân thể trong nháy mắt bơi cách nửa mét, động tác không khác gì Tiểu Nặc làm vừa nãy, khác nhau là anh như con cá to.

"Thấy rõ?" Chỉ đi chuyển lần này, Viêm Dạ Tước xoay người lại lạnh giọng hỏi.

"Thấy rõ." Trình Du Nhiên cảm thấy có chút khó hiểu, khoảng cách gần như thế, ánh mắt của cô cũng không có vấn đề, làm sao có thể không thấy rõ.

Viêm Dạ Tước trầm giọng ra lệnh: "Tự làm."

Vậy coi là dạy xong rồi hả? Trình Du Nhiên thiếu chút nữa cắm đầu ngã vào nước, động tác như thế cô xem không biết mấy trăm lần ở trong tivi, ít nhất cũng có thể nói cho cô biết dùng sức ra sao, lầy hơi thế nào chứ.

Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước, Trình Du Nhiên bất đắc dĩ, học bộ dáng mới vừa rồi của anh đôi tay vươn về trước, sau đó.

Không có sau đó, lúc hai tay cô đưa ra thì một thoáng thân thể liền mất thăng bằng, tựa như phiến đá đảo mắt liền chìm vào trong nước, trên mặt nước còn có gợn sóng ừng ực do cô quẫy nước.

Đôi tay chụp tới, kéo Trình Du Nhiên liên tục bị uống hai ngụm nước lên, lạnh lùng nói: "Đây chính là thấy rõ?"

"Em căn bản là không biết bơi, nước vào sẽ chìm, cho dù anh cho em xem một trăm ngàn lần cũng sẽ không biết." Lần đầu tiên nghe nói dạy bơi lội kiểu này, hiện tại Trình Du Nhiên thậm chí có chút hoài nghi Viêm Dạ Tước đang lấy việc công báo thù riêng, hình như ban ngày anh còn nói kế tiếp sẽ đến phiên cô.

"Không bằng đi về nghỉ ngơi trước, về sau tự em sẽ nghĩ biện pháp." Cứ tiếp tục uống vào sẽ lấy mạng già của cô, lại nói nước trong hồ bơi uống cũng thật sự không tốt chút nào.

Vào lúc cô cho là Viêm Dạ Tước đã bị đá động, xoay người lão đảo muốn rời đi, một đôi bàn tay đột nhiên nắm lấy hông cô, giữ thăng bằng cho cô ở trên mặt nước, sau đó chỉ nghe Viêm Dạ Tước trầm giọng nói: "Trước luyện vẫy nước."

Lấy tính khí của Viêm Dạ Tước, có thể nói ra lời như vậy đã rất không dễ dàng, bất luận như thế nào, anh đều muốn dạy Trình Du Nhiên bơi lội, thậm chí còn quan trọng hơn so với nổ súng, không nổ súng, nhiều nhất không đánh đến người, nhưng không biết bơi lội, vào trong nước chỉ có một con đường chết.

Trình Du Nhiên run lên, bàn tay Viêm Dạ Tước dính vào trên eo cô, dưới tác dụng của nước chảy giống như là đang nhẹ nhàng vuốt ve cô, cái cảnh mới

vừa rồi trong phòng ngủ kia, cảm giác nhất thời lại trở về trên người, thân thể mềm yếu khiến cho cô không có hơi sức.

Cố gắng không nghĩ đến những chuyện linh tinh, học dáng vẻ vừa nãy của anh, đôi tay duỗi về phía trước, ngay sau đó mở rộng ra phía ngoài, nước chảy róc rách rất nhanh lướt qua cánh tay cô.

Làm mấy chục cái, Trình Du Nhiên cảm thấy cánh tay cũng hơi tê rần, vừa muốn dừng lại, lại nghe Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Em dám dừng lại, tôi liền buông tay."

Buông tay, cũng bày tỏ cô tiếp tục uống nước, suy nghĩ cảm giác uống nước lúc này đã thấy hít thở không thông, Trình Du Nhiên chỉ có thể đem tức giận phát tiết ở trên mặt nước, hồ nước bắn ra bốn phía.

Nhìn động tác hai người giống RMS Titanic kinh điển, Tiểu Nặc thiếu chút bật cười ra tiếng, nhưng biểu lộ trên mặt lại không che giấu được, nếu để cho mẹ thấy cu cậu nhất định sẽ chết rất thảm, vội vàng xoay người nhìn về phía Lợi Ân trên bờ.

Lợi Ân không biết chủ nhân nhỏ làm gì mà dùng vẻ mặt này nhìn nó, nhếch nhếch miệng, giống như cười đáp lại chủ nhân nhỏ.

Dần dần, trên mặt Trình Du Nhiên khốn khổ, hai cặp mí mắt không ngừng đánh nhau, không nhịn được nhắm một cái, kết quả bị nước vỗ vào mặt mình. Ban ngày mặc dù cô không mất nhiều sức lực, nhưng sau khi nhận 《 Y Kinh Mộ gia 》 thì quên ăn quên ngủ nghiên cứu, hiện tại lại đến thời khắc nghỉ ngơi, đương nhiên cô có chút chống đỡ không nổi.

Thấy Trình Du Nhiên biếng nhác sa sút tinh thần, sắc mặt Viêm Dạ Tước biến thành khó coi, nếu như thuộc hạ của anh dám làm như thế, anh sớm vút đôi phương, thế nhưng loại thủ đoạn không thể dùng với Trình Du Nhiên, chỉ có thể uy hiếp lần nữa: "Tôi muốn buông tay."

"Buông đi, vừa đúng lúc em có thể ngủ một giấc." Trời đất bao la ngủ là lớn nhất, lại nói cô cũng không tin Viêm Dạ Tước thật sự sẽ ngâm cô ở trong nước.

Trên trán Viêm Dạ Tước sắp nhăn thành khi, đây là chuyện khó nhất mà anh gặp phải trong đời, muốn ngâm Trình Du Nhiên một lần, nhưng cuối cùng không hạ được quyết tâm, trong lúc lo lắng thấy Tiểu Nặc và Lợi Ân mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong lòng đã có chủ ý.

Trình Du Nhiên đang đợi Viêm Dạ Tước xử trí cô như thế nào, cảm giác thân thể đột nhiên quay 90 độ thuận chiều kim đồng hồ, Viêm Dạ Tước thế nhưng buông cô ra, điều này làm cho cô cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, Viêm Dạ Tước luôn luôn không cho thương lượng thế nhưng bỏ qua cho mình, điều này thật sự là quá ngoài ý muốn, chẳng lẽ anh bỏ qua?

Mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì, rốt cuộc cô không cần chịu tội nữa, quơ quơ cánh tay hơi đau nhức, sẽ phải xoay người rồi đi.

Lúc này Viêm Dạ Tước đột nhiên đề xuống nút không chế ở cạnh bể bơi, nước trong ao nhanh chóng giảm xuống, rất nhanh chỉ còn lại sâu hơn một mét, sau đó Viêm Dạ Tước quát lên: "Lợi Ân, đuổi theo cô ấy."

Vừa bắt đầu Trình Du Nhiên còn không biết Viêm Dạ Tước muốn làm gì, nhưng cô rất nhanh hiểu được, bốn cái chân sói của Lợi Ân chống cạnh hồ, thân thể nhất thời nhảy vào trong nước, nhanh chóng bơi về phía Trình Du Nhiên.

"Đừng tới đây, mày đừng tới đây." Đôi tay Trình Du Nhiên huy động liên tục lớn tiếng quát, đồng thời lấy nước hắt về hướng Lợi Ân, hi vọng con sói này biết khó mà lui.

Chỉ là Lợi Ân còn tưởng rằng nữ chủ nhân đùa giỡn với nó, tốc độ di chuyển càng nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã vọt tới trước mặt Trình Du Nhiên.

"Viêm Dạ Tước, kêu nó dừng lại." Trình Du Nhiên ngoài miệng kêu, dưới chân nhanh chóng chạy đi hướng bên cạnh hồ, Viêm Dạ Tước mới vừa xả bớt một phần nước, chỉ cần cô lặn qua lặn lại ở trong nước một thời gian ngắn, cũng sẽ không sợ nước nữa.

"Đứng lại, không nên tới, cứu mạng!" Từng tiếng kêu thảm thiết, vang lên ở bể bơi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Chị Tina dũng mãnh

Được không nói, phương thức huấn luyện địa ngục của Viêm Dạ Tước quả thật có hiệu quả rõ rệt, sau một vòng kỹ thuật bơi lội không đề cập cao bao nhiêu, sức mi dịch đối với động vật răng nanh lại tăng hơn nhiều, đôi thành phía sau mông ai có một con sói nhìn chăm chăm cũng sẽ như vậy, hiện tại tối thiểu đối mặt với động vật răng nanh trong vòng nửa mét cô đều có thể mặt không đỏ tim không đập, dĩ nhiên đây cũng là mức độ tối đa, tiến vào bên trong nửa mét cô liền nghỉ rồi.

Chỉ là vừa nghĩ tới bơi lội, Viêm Dạ Tước hận không thể trối cô lên người mình tay cầm tay dạy, người đàn ông không một chút gì, nhưng ngốc như Trình Du Nhiên thì anh chưa từng thấy qua, một tuần lễ, Trình Du Nhiên chỉ vừa vào nước là chìm, đến bảy giờ vào nước giấy giữa một lát liền chìm, cái này trở thành vấn đề khó khăn lớn nhất đời Viêm Dạ Tước.

Sáng sớm, mặt Trình Du Nhiên mệt mỏi rời giường, kể từ khi đi theo Viêm Dạ Tước, cô cũng rất ít ngủ nướng, không phải là không muốn, mà là không thể, suy nghĩ đến ngày đầu tiên học bơi lội, kinh nghiệm khủng bố khi ngủ nướng, tất cả cảm giác buồn ngủ liền không có.

Viêm Dạ Tước đã sớm không có bên cạnh, mỗi ngày anh đều bận bịu, hơn nữa từ khi thu hồi bệnh viện nhà họ Mộ, số lượng tài chính lớn rót vào khiến nó có sức sống, Trình Du Nhiên lại vung tay không làm chủ, cô chỉ không hy vọng bệnh viện rơi vào tay Vạn Tuyết Cẩm, về phần quản lý cả bệnh viện lớn, trừ phi đầu cô có vấn đề.

Nhưng cũng may, lúc Lục Tường cùng Viêm bang vừa đám vừa xoa, tất cả người phụ trách bệnh viện đều đón nhận Trình Du Nhiên là tổng giám đốc mới, bọn họ là người làm công cho nhà họ Mộ, chỉ cần tổng giám đốc còn là người của nhà họ Mộ là được, hơn nữa khi từng món tiền đến nơi, coi như có chút bất mãn cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Liên tục đánh mấy cái ngáp, Trình Du Nhiên mới mi cưỡng đi về phía phòng tắm, nhìn mình trong gương, trừ khuôn mặt mệt mỏi ra, bụng cũng rõ ràng lớn hơn một vòng, hẳn là gần đây uống nhiều nước hồ quá, coi như nước hạ xuống một mét, cô cũng chạy không thoát số mạng bị rót no bụng, mấy ngày trôi qua lượng nước trưởng to, hiện tại nếu như cử hành cuộc thi so tài uống nước, người uống được chỉ có cô.

Đều do Viêm Dạ Tước, tiếp tục như vậy nữa cô sẽ thành thùng eo nước, trong lòng nằng, vỗ hai cái trên bụng, xoay người đi xuống lầu, nếu không nhanh một chút, chỉ sợ cũng không ăn được điểm tâm, bụng rỗng chạy bộ vô cùng không tốt với thân thể.

Trên thực tế, cô hoàn toàn có thể không bị thống như vậy, chỉ cần nói rõ cho Viêm Dạ Tước, cô có thể giải phóng ra ngoài, chỉ là cô cũng biết Viêm Dạ Tước vì muốn tốt cho cô, hơn nữa cô nhất định phải làm cho Viêm Dạ Tước thấy, nỗ lực có thể học được, bơi lội cũng có thể.

Đi tới lầu dưới, thám Vân đã sớm chuẩn bị xong bữa ăn sáng, đây là một chuyện khiến Trình Du Nhiên hưng phấn, thật không biết thám Vân học nghệ thuật nào, có lúc cô cũng bội phục mắt mình, liếc mắt liền phát hiện Thám Vân là thần bếp.

Trên bàn cơm mọi người đã sớm đến đông đủ, mặt Viêm Dạ Tước không vẽ gì ngồi ở chỗ đó, mắt nhìn chăm chăm tình hình chính trị trong báo đương thời, lĩnh vực anh thích rất rộng, cà phê trên tay tỏa ra màu nâu nhạt, thỉnh thoảng uống một hớp.

Tiểu Nặc ngồi ở đối diện Viêm Dạ Tước, giống như đại nhân nhỏ dùng dao nĩa, nhanh chóng giải quyết xong một phần trứng chiên lớn, trên khuôn mặt tròn trịa treo nụ cười gian, không biết lại đang suy nghĩ chuyện xấu gì.

"Mẹ, mẹ lại tới trễ." Thấy mặt mẹ mệt mỏi đi xuống, Tiểu Nặc mở miệng trêu nói, mẹ mệt như vậy cu cậu cũng rất đau lòng, bất luận khuyên mẹ như thế nào đều không buông tha, cu cậu cũng nói mẹ không có năng khiếu bơi lội, chỉ là bởi vì những lời này đánh trúng trên đầu mẹ, cho nên hiện tại cu cậu chỉ có thể nói bóng nói gió kích thích mẹ.

Đối với con trai khiêu khích trắng trợn, Trình Du Nhiên đã thấy nhưng không thể trách, không nhìn thẳng cu cậu, ngồi vào chỗ ngồi của mình hưởng thụ thức ăn ngon thám Vân chuẩn bị xong.

Đúng lúc này, Viêm Dạ Tước đột nhiên để tờ báo xuống, trầm giọng nói: "Hôm nay không cần huấn luyện."

"Ồ." Trình Du Nhiên đồng ý một tiếng, cô còn chưa tỉnh táo lại từ trạng thái ngủ say, chò nháp một hớp cà phê mới đột nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn nói: "Anh nói cái gì?"

Không cần huấn luyện, chẳng lẽ Viêm Dạ Tước đổi tính, hay là mặt trời mọc từ hướng Tây rồi?

Đối với câu hỏi của cô, Viêm Dạ Tước chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn, Trình Du Nhiên biết anh sẽ không nói một câu hai lần, vội đổi lời nói hỏi: "Tại sao?" Đây chính là anh muốn buông tha, cô muốn hỏi rõ ràng, về sau truy cứu tới cũng không liên quan tới cô.

Viêm Dạ Tước nhíu mày một cái, nhẹ giọng nói ra: "Đi tham gia một bữa tiệc với tôi."

Viêm Kinh Vũ bị tiêu diệt, chẳng những xác định việc không thể sờ mông Viêm Dạ Tước, hơn nữa cũng làm cho Viêm Hạo Thừa thừa dịp nổi lên, thoải mái thu những vụ làm ăn của Viêm Kinh Vũ vào dưới trướng của anh ta, từ đó hoàn toàn thần phục một mình anh ta, đồng thời mượn cơ hội lần này, ở khách sạn hoàng cung Buckinghamshire mở một bữa tiệc long trọng, hướng cả nước Mi tuyên bố anh ta đến.

Cái này không chỉ lớn mặt khiêu khích Viêm Dạ Tước, nhưng dù sao Viêm Hạo Thừa cũng là người được gia tộc phái tới, đang không có lý do tiên quyết, dù Viêm Dạ Tước cũng không thể ngăn cản.

Chỉ là hiện tại Viêm Dạ Tước cũng không muốn ngăn cản, Viêm Hạo Thừa có thân phận con trưởng ở nhà họ Viêm, nếu so với Viêm Kinh Vũ thì có lực thu hút mạnh hơn nhiều, hơn nữa bề ngoài nho nhã ôn tồn, thủ đoạn tiểu lý tàng đao, rất có thể sẽ lôi kéo được một nhóm người, anh chính là muốn mượn cơ hội này thanh trừ hết một nhóm người, lót đường cho việc cải cách gia tộc sau này của anh.

Khách sạn hoàng cung Buckinghamshire hoàn toàn phỏng theo Điện Buckingham nước Anh xây lên, kích thước khổng lồ và bề ngoài sang trọng khiến rất nhiều phú hào chùn bước, muốn tới đây ăn cơm, danh tiếng mới là quan trọng nhất, một thương nhân bình thường, cho dù anh ta lấy ra một tỷ Đô-la, cũng đừng mơ tưởng vào cửa chính khách sạn, hoàng cung Buckinghamshire, địa vị cao hơn tất cả.

Viêm Hạo Thừa ưu nhã ngồi ở vị trí dễ thấy nhất trong phòng khách chính, không ngừng giơ ly rượu hướng người chung quanh, giống như thân sĩ mỉm cười, bất luận từ đâu nhìn, những khách quý đều cảm thấy nụ cười của anh ta đang nhìn mình, điều này làm cho từng vị khách đến đều cảm thấy thật tuyệt, chỉ là trên thực tế, ánh mắt Viêm Hạo Thừa không có dừng vượt qua một giây đồng hồ ở bất cứ người nào.

Bóng đêm phủ xuống, cả hoàng cung Buckinghamshire đèn dầu sáng rõ, lầu dưới đậu đầy các xe quý sang trọng, coi như quản lý khách sạn quản lý vài chục năm ở chỗ này, cũng bị đại thiếu gia nhà họ Viêm làm cho kinh ngạc, trẻ tuổi, có thể thu hút kinh khủng như thế, sợ rằng chỉ có một vị thiếu gia khác nhà họ Viêm - Viêm Dạ Tước có thể so sánh.

Đột nhiên, một chiếc Bentley màu trắng đột nhiên vọt tới, theo sát ở bên cạnh là một chiếc Lamborghini màu đen, chủ nhân hai chiếc xe sang trọng, trong mắt hình như căn bản không có sự tồn tại của những người khác, hoàn toàn là giá thể mạnh mẽ đâm tới.

"Kẻ nào không có tố chất như vậy, cũng không nhìn xem đây là chỗ nào, lại dám đua xe ở hoàng cung Buckinghamshire?" Một người phụ nữ đã có chồng mặc phục trang đẹp đẽ tức giận nói, nhưng trên mặt lại tràn đầy hâm mộ và ghen ghét, hận người trong xe không phải là mình.

"Chớ có nhiều chuyện." Ông già bên cạnh cô ta vội nhỏ giọng nói, người phụ nữ của ông ta không có kiến thức, cũng không đại biểu cho ông ta cũng vậy, đều là xe thể thao bản số lượng có hạn, nhưng xe của mình so với họ vẫn còn kém xa, hai chiếc xe của người ta đều là duy nhất trên thế giới, ngồi bên trong tuyệt đối là nhân vật bọn họ không chọc nổi.

"Thôi đi, có gì đặc biệt hơn người." Người phụ nữ nói thầm, lúc chồng gấp rút thúc giục, chán ghét nhìn ông ta một cái, sau đó mới lưu luyến đi tới cửa khách sạn.

Kể từ sau tang lễ của Mộ Quân Nhiên, Lãnh Triệt nói một câu Tina kém hơn so với mỹ nữ anh ta muốn gặp, nhất thời chọc tổ ong vò vẽ, mấy ngày nay Tina đều tìm anh ta gây phiền toái, mục đích chỉ có một, chính là muốn vị hoa hoa công tử này cúi đầu, hôm nay tới tham gia bữa tiệc của Viêm Hạo Thừa, vừa ra cửa đã bị cô ta bắt được, còn muốn đua xe với anh ta, người thua phải đồng ý với người thắng một điều kiện.

Là công tử duy nhất nhà họ Lãnh, Lãnh Triệt hoàn toàn là ngũ độc câu toàn, đua xe đối với anh ta mà nói là chuyện nhỏ, lại nói người ta đã tìm tới cửa, sao anh ta có thể yếu thế, vì vậy mới có một màn vừa rồi.

Hai chiếc xe sang trọng gần như là đồng thời đến cửa hoàng cung Buckinghamshire, thậm chí Lamborghini của Lãnh Triệt nhanh hơn một chút, chỉ là sao Tina có thể dễ dàng nhận thua, không dao động được Viêm Dạ Tước, thua Trình Du Nhiên thì cô ta tâm phục khẩu phục, nhưng nếu như bại bởi công tử này, cô ta đều không phục.

Nghĩ tới đây, thời điểm sắp đến đích, cô ta không chút do dự nhấn một cái nút trong xe.

Trong lúc chạy trốn bánh trước Bentley đột nhiên bị thứ gì chống lên, mượn thế xông, cả chiếc xe đột nhiên bay lên, bay tới đất, chỉ là nơi đó đã không có chỗ, hoàn toàn bị xe sang trọng bao trùm.

Phịch một tiếng, Bentley không có bất kỳ không ngờ nện lên một chiếc xe sang trọng ở trong đó, mượn nó rơi xuống, đột nhiên đụng vỡ Lamborghini, sau đó đụng đầu vào một xe sang trọng khác mới triệt tiêu khí thế này.

"Nhu thế nào, vẫn là tôi thắng đấy!" Mặt Tina hài lòng, từ trong xe hơi chật vật ra đi về hướng Lãnh Triệt nói, chỉ là bị cô hạ xuống, bất luận là bị đập hay đụng vào hai chiếc xe sang trọng đều bị hỏng, đều do cô ta và Lãnh Triệt điều khiển, tất cả đều có chút biến hình.

Quản lý ở cửa thấy một màn hung hãn như vậy, mở quán ở Newyork, nếu như ngay cả hai vị này cũng không nhận ra, vậy anh ta cũng không cần lăn lộn ở chỗ này, chỉ có thể tự nhận xui xẻo trong lòng, chỉ sợ là anh ta phải móc tiền túi mình trả hai chiếc xe sang trọng này.

"Tiếp." Tấm thẻ màu tím đột nhiên rơi vào trong tay quản lý, Tina cười một cái nói: "Tồn thất hai chiếc xe tính vào đó là được." Mặc dù cô ta hơi điều ngoa, nhưng cũng không đến mức cố tình gây sự, là lỗi của cô ta, cô ta tuyệt đối thừa nhận.

"Cô thắng." Vừa bắt đầu Lãnh Triệt còn không muốn thừa nhận, sau khi thấy động tác của Tina, lập tức mở miệng nói, trên mặt không che giấu chút thường thức.

Quạt cuồng điệu ngoa rồi lại không ý thế hiếp người, cô gái như thế ở hào môn cũng ít khi thấy, xem ra trước kia cũng rất nhiều người nhìn lầm cô ta.

"Coi như anh thức thời." Tina hả hê giơ quả đấm hướng Lãnh Triệt, thăm thì trong miệng nói: "Nên nói điều kiện gì đây?"

Lãnh Triệt trợn ngược hai mắt, điều kiện cũng không nghĩ xong còn muốn so tài với mình, cô nàng này còn không phải là đáng yêu bình thường.

Đúng lúc này, một giọng nói non nớt truyền đến: "Chị Tina đừng mạnh."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Đây mới chỉ là bắt đầu

"Chị Tina dừng mãi." Theo một tiếng la lên khoa trương, một bóng dáng nhỏ bé nhảy ra từ trong xe, ngay sau đó là bóng dáng cao lớn của Viêm Dạ Tước và dáng vẻ lười biếng của Trình Du Nhiên.

Bôn Lang và Đan Hùng theo sát ba người, cảnh giác nhìn chung quanh, Thừa thiếu gia làm ra động tĩnh lớn như vậy, tối nay nhất định là tập trung kiêu hùng*, bất cứ lúc nào bọn họ cũng phải xác nhận một nhà ba người nhà lão đại an toàn.

*kiêu hùng: người ngang ngược có dã tâm, nhân vật trí dũng kiệt xuất

"So với mẹ em, chị còn kém xa." Trong giọng nói của Tina tràn đầy mùi vị chua xót, lại nhìn thấy anh Tước lần nữa, hơn nữa vẻ mặt không có ý muốn cách xa cô, cô dĩ nhiên vui mừng vô cùng, chỉ là thấy Trình Du Nhiên theo sát bên cạnh anh, vốn đang hưng phấn nhất thời hóa thành hư không, quệt mồ hôi về phía Trình Du Nhiên.

Trình Du Nhiên bị Tina nhìn có chút dờ khóc dờ cười, ngẩng lại trước kia cô ta quần quýt chặt lấy, dẫu cho mình không có xuất hiện, cô ta cũng không thể đi cùng một chỗ với Viêm Dạ Tước, nhưng mình không phải bác sỹ tâm lý, không có cách nào giải thích rõ ngưỡng mộ cùng yêu cho cô ta, cho dù mình giải thích cô ta cũng sẽ không nghe, nhún vai không sao cả, về phần ánh mắt Lãnh Triệt luôn mang theo tà ác, không nhìn luôn.

"Không phải vậy." Tiểu Nặc nghiêm túc lắc đầu nhỏ, dáng vẻ đại nhân nhỏ, bước chân đi thong thả, chỉ vào bốn chiếc xe đã biến hình nói: "Mẹ cũng chưa có kiên quyết lớn như vậy, hơn nữa cũng không có tiêu sái như chị Tina, vùng tiền như rác." Nói xong, còn học dáng vẻ mới vừa rồi vẩy tay ra của Tina.

"Cậu nhóc thú, em nói chị là tên phá của há." Tina cười mắng một câu, không khí vốn ngọt ngào rất nhanh hòa hoãn lại.

Lãnh Triệt thừa lúc này cũng thoát khỏi một điều kiện của Tina, nhún mày cười nói: "Tước, các người đã tới."

Viêm Dạ Tước lạnh lùng gật đầu một cái coi như là đáp lại, ngẩng đầu nhìn về phía Tina hỏi "Một mình em tới?" Cổ lão tiên sinh là bang chủ Hoa bang là ba cô ta, hơn nữa trên cô ta có ba anh trai, lần này nhất định là có chuyện lớn xảy ra, không nên để cho cô gái căn bản không tham dự chuyện trong bang làm ra quyết định gì.

"Em tới chơi, tất cả do tên Lãnh Triệt làm chủ." Tina bày ra bộ dáng chị hai chỉ vào Lãnh Triệt, sau đó bất mãn oán nói: "Cũng không biết lần này anh cả âm hiểm của anh lại muốn làm cái quỷ gì."

Mặc dù trước kia Tina luôn dính Viêm Dạ Tước, nhưng lại không có cảm tình tốt với anh chị em trong nhà họ Viêm, lão đại Viêm Hạo Thừa lịch sự bại hoại, lão nhị Viêm Vũ Khởi thất khiếu nhanh nhẹn, lão tam Viêm Thế Kiêu là mặt chết, lão tứ Viêm Lăng là hoa hoa công tử, còn dư lại phần lớn đều không đáng để lo, tính đi tính lại chỉ có anh Tước là tốt nhất, đáng tiếc bây giờ đã là hoa có chủ rồi.

"Như vậy rất tốt." ๔๕๓ L☆๔๕๓. Lúc Tina nhìn lướt qua trên người Lãnh Triệt, Viêm Dạ Tước thu hồi ánh mắt, lôi kéo Tiểu Nặc bước nhanh đi tới phía cửa.

Trình Du Nhiên như có điều suy nghĩ nhìn hai người đang mờ mịt, đột nhiên đi lên phía trước nói: "Lãnh Triệt, tôi nhớ trước kia anh từng lợi dụng tôi một lần?"

"Có sao?" Lãnh Triệt tùy ý buông tay ra, bày ra dáng vẻ lộn chét không sợ phóng nước sôi, thừa nhận những thứ này, trừ phi đầu anh ta bị đụng vào tường.

"Không nghĩ ra sao?" Trình Du Nhiên không tức giận, móc móc ở trong túi, lấy ra một ngân châm, xấu bụng cười lạnh nói: "Có muốn tôi giúp anh trị liệu một tay hay không, gần đây tôi nghiên cứu không ít về kỹ xảo dùng châm."

Lãnh Triệt nhếch nhếch miệng, trước kia Trình Du Nhiên chỉ là đại tiểu thư nhà họ Mộ, cho dù có Viêm Dạ Tước che chở cũng không có gì, nhưng bây giờ cô thực sự là chỗ hiểm của Viêm Dạ Tước, nếu thật muốn ghim mấy châm lên trên người mình, cũng chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

Nếu tránh không thoát, liền hào phóng thừa nhận, Lãnh Triệt tựa như nhớ tới cái gì, nói: "Tôi nhớ, ở lần lễ đính hôn của tôi hình như là có chuyện này, chỉ là cũng không hẳn là lợi dụng, dù sao chúng ta cũng có hôn ước."

"Anh thừa nhận là tốt rồi." Trình Du Nhiên thu hồi ngân châm, chậm rãi nói: "Vậy anh sẽ phải đồng ý với tôi một điều kiện, đây chính là quy định tại chợ đen của tôi."

Tại sao lại là điều kiện? Lãnh Triệt nhún nhún mày, điều kiện của Tina còn chưa có giải quyết xong, hiện tại lại thêm nữa, đây có phải là báo ứng mình thiếu nợ kiếp trước ở trên người phụ nữ hay không.

"Không cần khẩn trương như vậy." Trình Du Nhiên khẽ mỉm cười, tới gần phía trước nói: "Điều kiện của tôi rất đơn giản, tối hôm nay nói không chừng Tina sẽ say rượu, đến lúc đó anh chỉ cần chăm sóc cô ấy là được."

"Không thành vấn đề." Lãnh Triệt không chút do dự đồng ý, lần này tới tham gia bữa tiệc, bản thân anh ta chính là hộ hoa sứ giả, cho dù Trình Du Nhiên không nói anh ta cũng sẽ làm.

Tina nhìn hai người nói nhỏ, trong lòng nhất thời không vui, Trình Du Nhiên đưa tay quá dài, anh Tước bị cô đoạt đi không nói, bây giờ lại còn lén lút với Lãnh Triệt, mắt xoay động đã có chủ ý: "Lãnh Triệt, còn nhớ rõ chúng ta mới vừa đánh cược chứ?"

Có phải hai người này thương lượng xong hay không? Gạt tóc rơi trên trán ra, trên mặt Lãnh Triệt mang nụ cười không kiềm chế được nói: "Chỉ cần tôi có thể làm được, có điều kiện gì cứ việc nói." Khó khăn quá lớn thì nói không làm được là được rồi.

"Điều kiện của tôi rất đơn giản." Tina lộ ra nụ cười gian kế như ý, chỉ vào Trình Du Nhiên nói: "Tôi hôm nay anh không thể cách cô ấy."

Đây coi là điều kiện gì? Không chỉ Lãnh Triệt, ngay cả Trình Du Nhiên cũng ngần ra, sau một lát ranh mãnh trừng mắt hướng Lãnh Triệt: "Yên tâm, tôi sẽ giúp anh hoàn thành cái điều kiện này." Dứt lời cũng không để ý tới hai người, thân nhiên rời đi.

"Không phải đã xong?" Bôn Lang mặt mờ mờ nhìn Đan Hùng, trước Tina tiểu thư còn giúp chị dâu kia mà, sao trong nháy mắt lại biến thành bộ dáng này.

Mắt Đan Hùng tròn trắng, anh ta cũng vì thế, hỏi anh ta làm sao mà biết? Nhưng mà anh ta cũng không thể khiến Bôn Lang coi thường,

Cố làm thâm trầm mà nói: "Chuyện như vậy không phải thứ chúng ta lấy ra nghị luận, nhanh đuổi theo, cậu quên quy định của lão đại?"

Nhìn Đan Hùng đi xa, Bôn Lang luôn có cảm giác bị chơi xỏ, lại nhìn Tina tiểu thư, lắc đầu thầm nói: "Phụ nữ thật đúng là động vật không thể xuyên thấu."

Phòng khách chính của hoàng cung Buckinghamshire xanh vàng rực rỡ, tất cả dụng cụ trong bữa tiệc đều được điêu khắc bằng vàng bạc, vậy cả làm bằng vàng ròng che lấp bộ vị của nữ phục vụ, ở dưới ánh đèn tán ra hơi thở xa hoa.

Viêm Hạo Thừa bụng một ly rượu đỏ chạy quanh giữa mọi người, khéo môi nhếch lên nụ cười làm người ta thoải mái, thỉnh thoảng cũng chào hỏi khách, phong độ thân sĩ và cách nói chuyện ưu nhã, lui qua hỏi thăm thì mỗi người cũng cảm thấy có mặt mũi, từng người khen anh ta không dứt miệng.

Đúng lúc này, một luồng khí lạnh từ cửa truyền đến, khiến người chung quanh đột nhiên run hết cả người, mấy người không đề kháng được loại khí thế này thì cánh tay run run, nửa ly rượu đỏ đổ trên mặt đất.

Mặc dù Viêm Hạo Thừa đang nói chuyện với người ta, nhưng mắt cũng nhìn chung quanh, tình huống ở cửa khiến anh ta biến sắc, sau lập tức khôi phục lại, nhìn ra được, anh ta đã biết ai tới.

Viêm Dạ Tước một thân tây trang màu đen huy nhân, tay trái kéo Tiểu Nặc, tay phải cầm ô trong túi, bị Trình Du Nhiên bên cạnh kéo, chậm rãi đi vào, sau lưng cách đó không xa, Tina và Lãnh Triệt cũng nhanh chóng theo vào.

Không ngờ bọn họ lại đi cùng nhau, là gặp ở cửa, hay có mưu từ sớm? Nhìn Tina và Lãnh Triệt, Viêm Hạo Thừa lại chuyển hướng nhìn đến Lâm đã dung nhập vào trong nhóm khách, mấy người này đều có quan hệ không tệ với Viêm Dạ Tước, nhưng mà anh ta cũng không lo lắng cái gì, ích lợi gia tộc lên cao, tình nghĩa sẽ âm đạm rất nhiều, đến lúc đó, bọn họ sẽ lựa chọn như thế nào vẫn rất khó nói.

"Em năm, làm sao tới trễ như thế, anh cả còn tưởng rằng em không tới đây." Chỉ một thoáng Viêm Hạo Thừa đã che giấu tất cả cảm xúc, mặt mang theo mỉm cười đi lên nói: "Trễ như thế mới đến, cần phải tự phạt ba ly."

"Tôi không có trễ." Giọng nói lạnh lùng của Viêm Dạ Tước vọng về ở trong phòng khách: "Hơn nữa, tôi chưa bao giờ uống rượu."

"Thiếu chút nữa quên mất." Đối với Viêm Dạ Tước lạnh nhạt, Viêm Hạo Thừa không thêm đề ý chút nào, mà phát phát tay bảo phục vụ bụng rượu dừng lại, cười híp mắt nói với Trình Du Nhiên: "Nếu em năm không uống, vậy do Trình tiểu thư uống thay."

Vừa muốn cho Viêm Dạ Tước một lần xuống ngựa, nếu như Trình Du Nhiên không uống, chính là anh không tôn trọng anh trưởng, nhưng nếu như uống, chính là thừa nhận mình tới trễ, vô luận làm như thế nào, Viêm Dạ Tước đều ở thế hạ phong.

Trình Du Nhiên cười nhạt, cô chống lại ông cụ nhà họ Viêm cũng không yếu thế, loại giao chiến cấp độ này làm sao có thể làm khó được, nhận lấy ly rượu trong tay người phục vụ, nói: "Vậy tôi thay Viêm Dạ Tước kính anh cả một ly, anh cả tới Newyork trợ giúp anh ấy chủ trì việc bang thật sự là cực khổ." Một câu nói, trực tiếp ép Viêm Hạo Thừa xuống, nói rõ với mọi người, anh ta chính là vội tới làm việc vất vả cho Viêm Dạ Tước.

Trình Du Nhiên nói xong, không đợi Viêm Hạo Thừa có bất kỳ phản ứng nào đã trực tiếp uống một hơi cạn sạch, tửu lượng của cô do Ngải Sâm luyện ra, mặc dù không cao, nhưng người bình thường cũng uống không bằng cô, hơn nữa hình như lượng nước trưởng lên, tửu lượng cũng tăng không ít.

Viêm Hạo Thừa tức giận trong lòng, không thể nghĩ rằng sẽ bị cô đảo ngược một quân, hơn nữa còn không mang theo cự tuyệt, không thấy trong chén người ta đã trống không ư, nếu như anh ta không uống thì mất phong độ thân sĩ.

"Được, vậy tôi chúc em năm và Trình tiểu thư sớm ngày hi kết liền cành." Viêm Hạo Thừa cười cười, đem rượu đỏ trong tay uống một hơi cạn sạch, hiện tại phủ nhận thân phận của mình đã vô dụng, Viêm Hạo Thừa dứt khoát đem hai người ra nói chuyện, chuyện Viêm Lệnh Thiên không đồng ý Trình Du Nhiên gả cho Viêm Dạ Tước đã truyền ra, anh ta nói ra ở đây chính là muốn nhắc nhở người khác, Viêm Dạ Tước bất hòa với Viêm gia!

Ngồi ở đây đều là thế hệ thanh niên đứng đầu, cũng rõ ràng thế lực khắp nơi, người nói chuyện bất hòa với gia chủ, đây chính là điểm trí mạng trong phái, không cẩn thận, sẽ khó giữ được vị trí người nói chuyện, đặc biệt là loại như Viêm Lệnh Thiên có thể vì gia tộc mà có thể vứt bỏ người, nói không chừng một ngày nào đó Viêm Dạ Tước cũng sẽ trở thành đứa con bị vứt bỏ, Viêm Hạo Thừa đang trá hình nói cho bọn họ biết, Viêm Dạ Tước chưa chắc có

thẻ tin.

Vừa mới gặp mặt, mọi người đã cảm nhận được mùi thuốc súng tràn ngập trong đó, một ly rượu, ba lý do vòng tới vòng lui ở giữa hai người, cuối cùng mặc dù đã bình yên kết thúc, chỉ là, tất cả mọi người đều biết, đây mới chỉ là bắt đầu --

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Cháu không cố ý

Nhìn người đối trá trước mắt, nhìn thế nào đều cảm thấy không vừa mắt, Tiểu Nặc hơi hơi nhăn lỗ mũi, chỉ vào trên bàn cạnh bên nói: "Mẹ, con muốn ăn bánh ngọt."

Giọng nói non nớt truyền đến, trong nháy mắt phá vỡ tình thế giương cung bạt kiếm, Viêm Hạo Thừa chấn động trong lòng, thầm nghĩ những lời đùa nhỏ này vừa nói, chỉ bởi vì nó thích ăn bánh ngọt, hay là tính làm như vậy, nếu như là về sau, đó cũng quá yêu nghiệt?

Không trách được Viêm Lệnh Thiên coi trọng nó như vậy, nói không chừng nó rất nhanh có thể trở thành Viêm Dạ Tước tiếp theo, thậm chí kinh khủng hơn, nhìn chằm chằm Tiểu Nặc, trong mắt Viêm Hạo Thừa thoáng qua sát khí, giữ lại đùa nhỏ này sẽ rất nguy hiểm!

Mặc dù chỉ là một thoáng, nhưng vẫn bị Viêm Dạ Tước bắt được, Viêm Hạo Thừa thế nhưng nổi lên sát tâm đối với con trai anh, quả thật không biết sống chết.

Hừ lạnh một tiếng, trên mặt Viêm Dạ Tước tràn đầy lãnh khốc, hòa lẫn sát khí lạnh lẽo mãnh liệt đánh về phía Viêm Hạo Thừa, tựa như một con sư tử giận dữ, lúc nào cũng có thể khởi xướng một kích trí mạng, hơi thở bá đạo rõ ràng nói cho đối phương biết, không nên có bất kỳ chú ý nào, nếu không lập tức đổ máu tươi tại chỗ.

Cảm nhận được lão đại tức giận, Bôn Lang và Đan Hùng đều tiến vào trạng thái chiến đấu, đôi tay rời đến đặt ở gần vị trí để súng, chỉ cần lão đại ra lệnh, lập tức khiến bữa tiệc này biến thành địa ngục.

Viêm Hạo Thừa không thể nghĩ đến sẽ đưa tới phản ứng lớn như vậy, trong lòng cũng hối hận vì kích động vừa rồi, một đùa bé mà thôi, cho dù trưởng thành cũng là chuyện của mười năm sau, khi đó Viêm Dạ Tước đã sớm bị mình giải quyết, làm sao có thể còn tồn tại uy hiếp, xem ra Viêm Lệnh Thiên nói coi trọng nó là lừa gạt.

Nghĩ thông suốt những thứ này, trên mặt Viêm Hạo Thừa nhất thời trở nên âm áp, tràn đầy yêu mến nói: "Muốn ăn bánh ngọt gì cứ việc nói, cháu tên là Tiểu Nặc đúng không, tôi là anh cả của cha cháu, lại nói cháu còn phải gọi tôi một tiếng bác cả đây." Nói xong, chuẩn bị đưa tay đi sờ đầu Tiểu Nặc.

Tiểu Nặc lại càng hoảng sợ, mặc dù cu cậu không biết sát khí kia là gì, chỉ là ánh nhìn của Viêm Hạo Thừa khiến hô hấp của cu cậu đột nhiên dừng lại, chờ sau khi lão đại ra hiệu thì cu cậu mới phản ứng kịp, bây giờ lại còn muốn sờ đầu tôn quý nhất của cu cậu, thật sự để cho bác ta sờ thì sau này cu cậu cũng không cần lăn lộn nữa.

Kể từ ngày mẹ đi theo lão đại thì cu cậu thường dùng đến cái đầu này, trong lòng cu cậu, nếu lão đại là hắc đạo, về sau cu cậu cũng nhất định phải hắc đạo.

Vào một cái, thân thể nhỏ nhanh nhẹn nhảy ra, hoàn toàn không cho Viêm Hạo Thừa mặt mũi đi tới bàn bên cạnh, coi như bác ta căn bản không tồn tại.

Viêm Dạ Tước hừ lạnh lần nữa, cặp mắt lạnh lùng quét trên người Viêm Hạo Thừa, mới lời kéo Trình Du Nhiên đi theo.

Viêm Hạo Thừa tức giận hận không thể trực tiếp rút súng, chỉ là cuối cùng anh ta vẫn phải nhịn xuống, đừng nói anh ta chưa chắc có thể giết được Viêm Dạ Tước, coi như có thể giết chết anh hiện tại cũng không thể giết, nhắm mắt ngay sau đó rất nhanh mở ra, trên mặt trong nháy mắt thay bằng nụ cười thân thiện, bung ly rượu đỏ bên cạnh lên, đi tới chỗ khách phía dưới.

Hai phe tiếp xúc mặc dù chỉ dùng thời gian hơn một phút đồng hồ, nhưng cơ hồ tất cả các thế lực lớn đều chú ý tới, mặc kệ Viêm Hạo Thừa muốn làm gì, quyết định của Viêm Dạ Tước bọn họ cũng không thể sao lãng, chờ hai phe tách ra, trong lòng bọn họ mới thở phào một cái, có điều trên mặt cũng lộ ra một tia lo lắng, rượu tối nay quả thật không dễ uống.

"Tiểu Nặc, chào con, ăn cái này." Lâm mím cười đi tới, đem cái khay trên tay đưa cho Tiểu Nặc, nhìn hai người sau lưng nói: "Tước, Du Nhiên, hai người cũng tới."

Trình Du Nhiên cười đáp lại, Viêm Dạ Tước vẫn gương mặt lạnh lùng như cũ, anh đã biết chuyện Lâm lợi dụng Trình Du Nhiên, không nổi giận đã coi như là không tệ.

Lâm biết nếu như bây giờ không được Viêm Dạ Tước tha thứ, chờ một lát nói không chừng hiểu lầm sâu hơn, nhỏ giọng nói: "Tước, trước tôi lợi dụng Du Nhiên để ổn định gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, là tôi không đúng, chỉ cần anh bỏ qua, tôi nguyện ý trả bất cứ giá nào."

Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ vốn bởi vì chuyện ma túy lúc trước mà tổn thương sinh lực nặng nề, hiện tại Lâm mới vừa xác nhận vị trí người nói chuyện, tuyệt không thể có kẻ địch mạnh như Viêm Dạ Tước.

Nhìn bạn tốt khó xử, Trình Du Nhiên lặng lẽ đẩy Viêm Dạ Tước, lôi kéo cánh tay Lâm nói: "Chuyện này tôi sớm quên mất."

Thấy Trình Du Nhiên vẫn còn ngu ngơ đi tin tưởng người khác, Viêm Dạ Tước nhú nhú mày, sau đó mới dùng giọng uy hiếp nói: "Không có lần sau."

"Dĩ nhiên." Thấy Viêm Dạ Tước rút cuộc tha thứ, Lâm rút cuộc thở phào trong lòng, càng thêm kinh ngạc về địa vị Trình Du Nhiên ở trong mắt anh, nhìn dáng vẻ vừa nãy của anh hiển nhiên không muốn bỏ qua, nhưng chỉ bằng một câu nói của Trình Du Nhiên, anh liền trực tiếp bỏ qua, về sau nhất định phải thân càng thêm thân với bạn tốt, nói không chừng lúc mấu chốt còn có thể cứu gia tộc Hoắc Bối Nhĩ một mạng.

Trong lòng suy nghĩ, lập tức giới thiệu một lần hai người với khách.

Không nghĩ tới khách trong bữa tiệc lần này không chỉ là nước Mỹ, Canada, Columbia còn có rất nhiều người châu Nam Bắc Mỹ cũng đến tham dự, hơn nữa đa số người tới đều là người trong Hắc bang, xem ra Viêm Hạo Thừa đã không kịp chờ đợi muốn phát triển thế lực của mình.

Đúng lúc này, một già một trẻ đột nhiên xuất hiện ở cửa, lão già ước chừng hơn sáu mươi tuổi, mặt đỏ lừ lừ, tóc ngắn trên trán mặc dù đã không có mấy sợi màu đen, bước đi lại tràn đầy uy nghiêm. Người thanh niên bên cạnh có gương mặt lãnh khốc, cặp mắt u ám không ngừng lướt qua người ở trong, phàm là bị anh ta nhìn chằm chằm đến bất luận có phát hiện hay không, cũng không khỏi tự rụt cổ một cái.

"Vi sao bọn họ lại tới?" Tina vẫn còn ở cửa, cau mày hỏi Lãnh Triệt bên cạnh, hai người này không thể đối phó với anh Tước, Viêm Hạo Thừa quả nhiên không yên lòng.

Mặc dù Viêm bang là bang phái cấp thế giới, nhưng đỉnh cao thực sự là huyết thống gốc Hoa, đây cũng là một trong những quy định của gia tộc họ Viêm, mà lão già vừa vào, chính là nhân vật hết sức quan trọng trong Viêm bang, Đường Nghiêu, Văn Tĩnh, Tiêu Vọng Hải cùng Trần Tung được coi là Tứ đại trưởng lão của Viêm bang.

Tiêu Vọng Hải không quan tâm đến chuyện trong bang phái, Trần Tung đáng tin cậy phục tùng Viêm Lệnh Thiên, cũng không có uy hiếp đối với những khác người, chỉ có Văn Tĩnh và Đường Nghiêu, một ủng hộ Viêm Dạ Tước, một ủng hộ Viêm Hạo Thừa, năm đó Viêm bang chọn người nói chuyện kế tiếp nhiệm, hai người ủng hộ phe mình, cuối cùng trực tiếp động thủ, nếu như không phải là Viêm Lệnh Thiên phản ứng nhanh, sợ rằng lúc ấy Viêm bang sẽ tổn thương nặng nề.

Sau Viêm Dạ Tước ngồi lên vị trí người nói chuyện, Đường Nghiêu càng chống đối anh ở mọi phương diện, bằng không vài năm nay, anh đã sớm tiếp quản thế lực Viêm bang.

Người thanh niên bên cạnh, chính là con trai độc nhất Đường Ngự Phong của Đường Nghiêu, khát máu thô bạo, anh ta là người duy nhất có thể đấu ngang tay với Viêm Thế Kiêu, đàn phượng độc đấu, dù Viêm Dạ Tước cũng không phải là đối thủ.

Hai người kia đột ngột xuất hiện, hiển nhiên là đã chuẩn bị ở phe Viêm Hạo Thừa.

Lãnh Triệt nhú mày không sao cả, tùy ý nói: "Đây là chuyện của nhà họ Viêm, cũng không có quan hệ gì tới chúng ta, tối hôm nay chúng ta chỉ cần uống rượu xem kịch vui là được." Nói qua bụng ly rượu lên giờ giờ hướng Tina.

"Làm sao anh có thể như vậy chứ?" Tina đoạt lấy ly đặt lên bàn, chống eo thon nhỏ, thờ phi phò nói: "Anh Tước là. anh tôi đấy, Trình Du Nhiên lại là bạn anh, hai người này và Viêm Hạo Thừa rõ ràng là không có ý tốt, chúng ta phải nghĩ biện pháp giúp anh ấy mới được."

"Đại tiểu thư, em vắng đầu hả?" Lãnh Triệt tiện tay nắm một ly rượu, khước miệng nhếch lên nụ cười tà mị: "Viêm Dạ Tước là ai, sáu năm trước không có ai có thể lật đổ, hiện tại thực lực trên tay anh ta tăng không biết bao nhiêu lần, mặc dù Viêm Hạo Thừa có năng lực rất mạnh, nhưng ở trước mặt anh ta cũng không đáng kể."

"Hơn nữa" Nắm một ly rượu nữa, nhét vào trên tay Tina, cụng cụng ly nói: "Đừng quên trước lúc tới Cổ lão tiên sinh đã dặn dò, nhân vật chính của hôm nay cũng không phải là chúng ta."

"Coi như anh giải thích đúng." Tina liếc anh ta một cái, quả thật mình có phần lỗ mãng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khuôn mặt hơi cau cười lên.

"Ông Đường, tôi còn tưởng rằng ông sẽ trễ chứ, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đến." Có Đường Nghiêu tới đây, trong lòng Viêm Hạo Thừa bình tĩnh, nhiệt tình cười nghênh đón, nói: "Còn có người anh em Ngự Phong, đã lâu không thấy lại trắng kiện hơn rất nhiều, chỉ sợ ngay cả em ba ủa tôi cũng không phải là đối thủ."

Thân là thuộc hạ, Đường Ngự Phong lập tức trầm giọng nói: "Ngự Phong ra mắt thiếu gia."

"Sao Ngự Phong còn khách sáo như vậy." Viêm Hạo Thừa đi lên ôm bả vai Đường Ngự Phong, nói: "Ông Đường là trưởng bối của tôi, chúng ta cứ gọi nhau là anh em, về sau thấy tôi gọi anh là được."

Đường Nghiêu thấy thiếu gia nói chuyện vẫn giọt nước không lọt, biết mình ban đầu không có nhìn lầm người, cười cười ha ha nói: "Thôi, tính Ngự Phong

chính là như vậy, chuyện nó nhận định làm sao cũng không đổi được, cậu không nên ép nó, trong nội tâm hiểu rõ ràng là tốt rồi."

"Ông Đường nói đúng lắm." Viêm Hạo Thừa cũng không kiên trì, lôi kéo Đường Ngự Phong nói: "Đi, trước uống hai chén với tôi, bắt được anh một lần cũng không dễ dàng."

Hai người có thể hài hòa như thế, chính là kỳ vọng của Đường Nghiêu, quay đầu tìm tòi trong đám người, thấy Viêm Dạ Tước cũng đến, giật giật khoe miệng, lộ ra nụ cười lạnh.

Thấy Đường Nghiêu xuất hiện, Lâm cảm thấy đến đến lúc nói rõ ràng sự việc, nói khẽ với Viêm Dạ Tước: "Tước, hôm nay bọn họ có thể sẽ gây bất lợi cho anh, ngày hôm qua không biết Đường Nghiêu nói gì với gia chủ, hôm nay khi tôi tới, gia chủ phân phó, mặc kệ Viêm Hạo Thừa nói gì, gia tộc Hoắc Bối Nhĩ chúng tôi đều phải ủng hộ, cho nên --"

Viêm Dạ Tước ngẩng đầu liếc nhìn, thấy lúc Lâm nói chuyện trên mặt cũng không có làm bộ, nhìn dáng dấp quả thật có chút làm khó, mặc dù anh lạnh khốc, nhưng không phải là người không biết lý lẽ, lạnh lùng nói: "Tôi biết rồi."

Tiểu Nặc đang ăn bánh ngọt ở một bên, mới vừa rồi cực kỳ tức giận Viêm Hạo Thừa kia, ông lão vừa đến cũng cùng phe với bác ta, mà thù thì trả trên người ông lão này, có thù oán không báo cũng không phải là tác phong của Tiểu Nặc cậu.

Bưng một khay bánh ngọt, lão đảo nghiêng ngả hướng chạy đến bàn một người khác, đi ngang qua Đường Nghiêu thì "không cần thận", cả khay bánh ngọt trực tiếp đổ lên trên áo ông ta, lập tức ngưng ngưng nói: "Thật xin lỗi ông, cháu không cố ý." Nói xong, đôi tay muốn gạt bỏ xuống, đảo mắt đã thoa khắp tây trang sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Ông có bệnh

Cho tới bây giờ Tiểu Nặc đều không phải là người chịu thua thiệt, đặc biệt là người không tốt với cu cậu, cu cậu nhất định có biện pháp không để cho đối phương tốt hơn. Trước đó Viêm Hạo Thừa chẳng những dùng ánh mắt ấy nhìn cu cậu, còn tìm đến một lão già đối phó với lão đại, mặc dù cu cậu còn chưa gọi lão đại là cha, nhưng nói thế nào thì lão đại cũng là người mình, đối phương dám đánh chủ ý lên người của mình, chính là đối chọi với Tiểu Nặc cậu.

Đừng nhìn ông lão ăn mặc dạng chó hình người, lập tức cho ông ta biết kết quả đắc tội với mình!

Chỉ đem bánh ngọt đổ lên trên quần áo ông lão, Tiểu Nặc còn thấy chưa đủ, miệng nói xin lỗi, tay nhỏ bé không chút hoang mang bồi lung tung ở trên quần áo ông ta, một cái áo quý, đảo mắt thành vãi hoa.

"Ồn ào --" Một vài người không biết Đường Nghiêu nhất thời ồn ào bàn tán, mới vừa rồi thấy dáng vẻ ông ta như lão đại lão nhị thì cảm thấy tức giận, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị báo ứng.

Đầu tiên là bánh ngọt đột nhiên tới khiến Đường Nghiêu ngẩn ngơ, rất nhanh mặt đỏ giận đến xanh mét, tây trang đã bị bơ bôi nhìn không ra màu sắc ban đầu, lần này ông ta đặc biệt tới trợ uy cho Viêm Hạo Thừa, hiện tại uy còn chưa giúp, thế nhưng trước náo loạn thành chuyện cười, mặc quần áo hoa hòe hoa sói này, nếu tất cả mọi người đều biết ông ta có thân phận trưởng lão Viêm bang thì lực uy hiếp cũng giảm xuống rất nhiều.

Tiểu quý đáng chết này rốt cuộc là từ đâu tới?

"Thật xin lỗi ông, cháu không cố ý." Tiểu Nặc chớp chớp cặp mắt ngây thơ, nâng đầu lên nói, làm bộ đáng yêu, đây chính là sở trường của cu cậu.

Nhìn vẻ mặt vô tội của đứa bé trước mắt, tức giận của Đường Nghiêu nhất thời nhỏ đi rất nhiều, nhìn dáng dấp đứa nhỏ này cũng không phải là cố ý, lại nói lần này ông ta tới cố vũ, không thể vì chuyện nhỏ này mà hù kẻ hoạch của Viêm Hạo Thừa.

Không đúng! Đường Nghiêu đột nhiên phát hiện, đứa bé này tựa hồ đang đưa mắt đến nơi nào đó, đột nhiên phát hiện đi tới bên Viêm Dạ Tước, nhất thời hiểu ra, đây không phải là đứa con riêng ư, chẳng lẽ do anh sắp xếp?

Ông ta còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy một bóng đen đột nhiên vọt tới, tốc độ thật nhanh và tràn đầy sát khí.

Đường Ngự Phong bị thiếu gia kéo ngồi xuống, thấy cha bị người ta nhục nhã như vậy, nghe thiếu gia giới thiệu, lửa giận vọt lên đốt tới ngực, anh ta còn chưa đi tìm Viêm Dạ Tước gây phiền phức, đối phương thế nhưng tìm tới cửa, nếu như vậy, anh ta không ngại cho đối phương một dạy dỗ sâu sắc. Khẽ chống cánh tay ở trên bàn, chân phải tẩn nhấn trong nháy mắt đá về phía Tiểu Nặc đang đứng.

Đường Ngự Phong và Viêm Thế Kiều có thể coi là cao thủ đánh ngang tay, hôm nay một cước kia dùng tới tám phần hơi sức, chỉ cần đá trúng Tiểu

Nặc, coi như không chết cũng ít nhất tàn phế cả đời.

Trong phòng khách nhất thời an tĩnh lại, chỉ có tiếng xé gió vọng về, đảo mắt, mạng Tiểu Nặc sẽ bị cước đó đoạt đi.

Đúng lúc này, một bóng dáng gầy nhỏ đột nhiên xuất hiện ở trong sân, mặc dù người nọ ra tay muộn hơn so với Đường Ngự Phong, tốc độ lại không chậm, Tiểu Nặc đột nhiên bị lôi kéo, cự ly đã gần trong gang tấc lập tức lại xa hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, bàn chân đột nhiên từ bên cạnh đá tới, hai chân hung hăng đụng vào nhau, ngay sau đó truyền đến hai tiếng kêu rên.

Trình Du Nhiên lao đến ôm Tiểu Nặc vào trong ngực, mới vừa rồi thật dọa cô không nhẹ, nếu không phải khả năng chạy bộ giỏi của cô, sợ rằng bây giờ Tiểu Nặc đã một thi thể, hơn nữa nếu như không phải là Viêm Dạ Tước xuất hiện kịp lúc, một cước kia đã trúng chính là cô.

Viêm Dạ Tước lạnh lùng nhìn về phía Đường Ngự Phong, trong hai tròng mắt tràn đầy khí lạnh, trong lúc giao thủ vừa rồi, so với anh, Đường Ngự Phong lui hơn một bước, hơn nữa nhìn bộ dáng của đối phương hình như còn dư lực, vậy thì thế nào, dám ra tay với con anh, quả thật chán sống!

"Lão đại." Hai giọng nói đồng thời vang lên bên cạnh Viêm Dạ Tước, làm thuộc hạ trung thành nhất của lão đại, mặc dù Bôn Lang và Đan Hùng phản ứng chậm một chút xiu, nhưng lập tức vọt tới, bốn khẩu súng lục đồng thời chỉ hướng Đường Nghiêu cùng Đường Ngự Phong, chỉ cần đối phương dám lộ ra bất kỳ một chút động tác bất lợi nào đối với ba người nhà lão đại, tuyệt đối sẽ vô tình bắn chết bọn họ.

"Tìm chết." Đường Ngự Phong cũng lập tức chìa súng nhắm hướng đối phương, Đường Nghiêu đi theo sau lưng và mấy tên thuộc hạ cũng đồng thời rút súng.

Chỉ trong nháy mắt, thế cục trong sân lại liên tục xảy ra mấy lần biến đổi lớn, khiến rất nhiều người chưa kịp phản ứng, chờ bọn họ phản ứng kịp, bảy tám khẩu súng đã xuất hiện ở giữa sân. Bọn họ là hắc đạo, rút súng ở trong bữa tiệc, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, hơn nữa trong lúc giằng co hai phe đều là nhân vật ngưỡng mộ bọn họ.

Đường Nghiêu vẫn không nói gì, ngẩng đầu nhìn Viêm Dạ Tước, cười lạnh nói: "Viêm Dạ Tước, thật là thủ đoạn." Ông ta đã nhận định, lần tập kích bánh ngọt này chính là do Viêm Dạ Tước sắp xếp.

Bóng dáng cao lớn che chở mẹ con Trình Du Nhiên ở sau lưng, trên mặt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước không mang theo một chút tình cảm, trầm giọng nói: "Ông còn chưa xứng."

"Anh lặp lại lần nữa." Đường Nghiêu cắn răng nghiêng lợi nói, ông ta đường đường là trưởng lão Viêm bang, dù là Viêm Lệnh Thiên cũng không dám nói chuyện với ông ta như vậy, có điều ông ta không biết, đây đều do tiểu Nặc tự ý làm, căn bản không liên quan đến Viêm Dạ Tước, nếu quả thật muốn đối phó với ông ta, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

"Em năm, nói thế nào thì ông Đường cũng là trưởng lão của Viêm bang, lần này chú có lỗi trước, chú mau nhận lỗi với ông Đường đi." Giọng Viêm Hạo Thừa không nhanh không chậm, lại tràn đầy thuyết phục, nhưng mà anh ta biết Viêm Dạ Tước tuyệt đối sẽ không cúi đầu, nói như vậy cũng chỉ là đẩy trách nhiệm mà thôi.

"Anh cả không hổ là có phong độ thân sĩ, nhất quyết không tha một đứa bé." Phát hiện Tiểu Nặc không có việc gì, Trình Du Nhiên mới yên tâm, đi ra từ sau lưng Viêm Dạ Tước, nhẹ nhàng nói.

"Cô chính là người phụ nữ phá hư hợp tác giữa nhà họ Viêm và gia tộc La Nhĩ Đức?" Đường Nghiêu làm sao có thể để một câu nói của Trình Du Nhiên làm khó Viêm Hạo Thừa, trực tiếp nói sang chuyện khác: "Xem ra một cước vừa rồi của con tôi cũng không có đá sai, nhà họ Viêm cũng không phải là chỗ ai cũng có thể tiến vào, cũng không biết là đào từ đâu ra một con đứa hoang."

Rõng có nghịch lân, chạm đó hần phải chết, dám ở trước mặt đám đông lên tiếng vũ nhục Du Nhiên và con anh, sẽ phải trả giá thật lớn.

Pằng một tiếng, Viêm Dạ Tước không chút do dự nổ súng hướng Đường Nghiêu, vũ nhục người của anh, giắc ngộ bằng cái chết.

Đường Nghiêu thân là một trong tứ đại trưởng lão của Viêm bang, mặc dù tuổi tác lớn, nhưng năng lực phản ứng cũng khá, chứng kiến Viêm Dạ Tước rút súng cũng đã cảm thấy không ổn, lập tức ngã xuống hướng bên cạnh, chỉ là thương pháp của Viêm Dạ Tước vừa nhanh vừa chính xác, coi như ông ta sớm có chuẩn bị, vẫn bị đạn sát thương cánh tay, máu tươi theo cánh tay chảy xuống, trên âu phục có nhiều màu sắc lại tăng thêm một sắc thái.

"Viêm Dạ Tước, mày tự đâm đầu vào chỗ chết." Đường Ngự Phong không ngờ Viêm Dạ Tước lại dám trực tiếp nổ súng, hơn nữa còn đá thương cha anh ta, nhất thời tức giận nổi trận lôi đình, đưa tay sờ súng lục bên hông, chỉ là, lúc súng ống, anh ta còn kém xa so với Viêm Dạ Tước.

Súng lục mới rút ra từ bên hông, trên đầu đã bị họng súng đen ngòm chỉ vào, đôi tay Viêm Dạ Tước dùng súng, một khẩu súng khác chỉ vào Đường Nghiêu, lạnh lùng nói: "Cử động một cái thử xem."

"Thả lão gia và thiếu gia ra." Mấy tên thuộc hạ Đường Nghiêu mang tới lập tức chìa súng nhắm hướng Viêm Dạ Tước, lớn tiếng kêu lên, bọn họ không có năng lực phản ứng nhanh như vậy, chỉ có thể đem họng súng nhắm ngay Viêm Dạ Tước để uy hiếp anh.

"Chỉ bằng chúng mày?" Bôn Lang cười nhạo cùng Đan Hùng song song ngăn ở trước người lão đại, bằng hai người bọn họ, giải quyết mấy người này, tới đa cũng chỉ bị thương mà thôi.

Bữa tiệc vốn náo nhiệt trong nháy mắt biến thành chiến trường, mấy người trong sân còn chưa hiểu gì, khách chung quanh cũng định rời đi, người trong

hắc đạo vô cùng quý trọng sinh mạng.

"Tiểu Nặc, đưa cái bánh ngọt cũng không chú ý, lần sau nhất định phải coi chừng đấy." Trong phòng khách yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện giọng nữ cực kỳ trong trẻo, Tina giẫm ủng ngắn, không thèm để ý lướt qua một khẩu súng lục, đi tới trước mặt Tiểu Nặc ngồi xổm xuống, nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cu cậu nói.

Đưa bánh ngọt? Sắc mặt Viêm Hạo Thừa tối sầm lại, mới vừa rồi trong nháy mắt anh ta đã kích động khiến Viêm Dạ Tước giết chết Đường Nghiêu, vô duyên vô cớ giết chết trưởng lão trong bang, cho dù Viêm Dạ Tước không chết, vị trí người nói chuyện Viêm bang cũng không ngồi được nữa, mặc dù hiện tại anh ta cũng chưa chuẩn bị xong, nhưng nếu như Viêm Dạ Tước đi xuống, anh ta có lòng tin tuyệt đối nắm lấy vị trí người nói chuyện, chỉ là không ngờ, lúc này cô nàng nhà họ Cổ lại vọt ra, nhìn đáng đáp rõ ràng cho thấy muốn đi một con đường với Viêm Dạ Tước.

"Người Hoa bang?" Đường Nghiêu khinh miệt nói một câu, lại nhìn mắt nhìn Lãnh Triệt đi theo sau lưng Tina hỏi: "Đây chính là quyết định của các người?"

Mặc dù tâm Tina hướng về anh Tước, nhưng biết chuyện trong nhà không phải cô có thể làm chủ, cô tới đây chỉ là không hy vọng anh Tước xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà thôi, làm bộ như nghe không hiểu nói: "Ông Đường nói gì Tina nghe không hiểu, nhưng Tiểu Nặc đúng là đưa bánh ngọt đến cho tôi, có phải không Tiểu Nặc?"

Những người Tiểu Nặc trêu cợt qua ngay cả chính cu cậu cũng đếm không hết, lúc này thấy có người phối hợp, lập tức ngẩng đầu lên nói: "Chị Tina nói không sai, cháu muốn đưa bánh ngọt cho chị ấy, ai biết đụng phải ông, làm bánh ngọt bị rơi, ông chẳng những không bồi thường cháu, còn muốn giết người diệt khẩu." Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đau khổ.

Đường Nghiêu thiếu chút nữa tức chết, thằng nhóc này quả thật nói láo không cần viết nháp, ông ta đường đường là trưởng lão Viêm bang, sẽ vì một miếng bánh ngọt mà giết người diệt khẩu?

Chỉ là hình tượng Tiểu Nặc thật sự có vẻ vô tội, hơn nữa còn là một đứa bé sáu bảy tuổi, nói thế nào Đường Nghiêu đều nói không được, chỉ tức giận nhìn cu cậu, một đôi mắt cũng có thể như đèn cầy.

"Nếu là vô tâm, tất cả mọi người thu súng lại thôi." Tina xuất hiện, hai bên đã không có cách nào đánh nhau, Viêm Hạo Thừa cũng chỉ có thể mượn cơ hội này làm người hai bên thu tay lại, nếu không bữa tiệc của anh hoàn toàn bị nhờ.

"Cha --" Nghe thiếu gia thế nhưng hạ mệnh lệnh như vậy, Đường Ngự Phong muốn phản bác theo bản năng, lại thấy Đường Nghiêu đột nhiên trừng mắt liếc anh ta một cái, anh ta và Viêm Thế Kiêu khác nhau duy nhất là e ngại người, người đó chính là cha anh ta.

Thấy đám người Bôn Lang không động, Viêm Hạo Thừa tức giận trong lòng, lại cũng chỉ có thể mang theo nhạo báng nói: "Tước, nếu là hiểu lầm, bảo thuộc hạ của chú thu súng lại đi, tránh cho khách bị hù chạy."

Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng, đem súng lục thả lại trong ngực, đồng thời phát phát tay hướng hai người Bôn Lang, mặc dù tất cả khẩu súng đều đã biến mất, trong phòng khách vẫn tràn đầy không khí giương cung bạt kiếm.

Lúc này, Trình Du Nhiên đột nhiên chỉ vào Đường Nghiêu nói: "Lão già, ông có bệnh."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Liên minh

"Cô thật sự cho rằng tôi không dám giết cô?" Giọng nói âm trầm giống như ác quỷ chui ra từ địa ngục, lao thẳng về phía Trình Du Nhiên.

Lần này Đường Nghiêu thật sự có sát tâm, ban đầu bị một súng, có thể đề xuống lửa giận tạm thời không truy cứu đến đã cực hạn của ông ta, không ngờ đối phương lại khiêu khích ông ta nữa, thật sự coi ông ta là quả hồng mềm mà bóp, nếu như Trình Du Nhiên không thể cho ông ta một câu trả lời hài lòng, cho dù cô là phụ nữ của Viêm Dạ Tước, ông ta cũng giết không tha.

Lời nói của Trình Du Nhiên không chỉ khiến đám người Đường Nghiêu tức giận bốc khói trên đầu, ngay cả Viêm Dạ Tước cũng hơi nhú nhú mày, nhưng rất nhanh bị nét mặt khối băng thay thế.

"Tước, phụ nữ của chú hình như có chút không biết phép tắc, có muốn tôi dạy dỗ giúp chú một tay hay không?" Giọng của Viêm Hạo Thừa mặc dù thân sĩ trước sau như một, lại chỉ thẳng chỗ hiểm của Viêm Dạ Tước, nếu bọn họ tới quá rối, anh ta cũng không cần khách khí với bọn họ nữa.

Anh ta nói gì, muốn dạy dỗ chị dâu? Bôn Lang và Đan Hùng cười lạnh, đồng thời tiến lên trước một bước, dám nói thế với chị dâu, dù đối phương là Thừa thiếu gia cũng không được.

Trong hai tròng mắt lạnh như băng của Viêm Dạ Tước tản ra lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn chăm chăm Viêm Hạo Thừa, trầm giọng nói: "Cô nói không sai." Tuy rằng anh có chút bất mãn đối với Trình Du Nhiên, nhưng cô là phụ nữ của anh, bất luận cô nói gì, anh cũng ủng hộ.

Nghe Viêm Dạ Tước nói như vậy, Trình Du Nhiên cảm thấy ấm áp trong lòng, khoe miệng nâng lên, lộ ra nụ cười thiên sứ, chỉ vào Đường Nghiêu tiếp tục nói: "Ông có bệnh."

Phốc! Bôn Lang há mồm phun một ngụm nước miếng, ngửa mặt cười ngửa tới ngửa lui, chị dâu không hổ là chị dâu, nói chuyện thật sự rất có lực sát thương, cùng một câu nói hai lần, mặt Đường Nghiêu xanh mét rồi.

Vào lúc Đường Nghiêu sắp bùng nổ, một giọng nói trẻ con tức giận vang lên: "Ông lão, cháu thấy ông thật là ngu đần, mẹ cháu là bác sỹ, mẹ nói ông có bệnh thì ông nhất định có bệnh."

Mặc dù Tiểu Nặc nói năng vô lễ, nhưng đám người Viêm Hạo Thừa cũng giật mình, mới vừa rồi chỉ lo tức giận, quên mất Trình Du Nhiên còn có thân phận Vua y, nếu như cô nói thật, vậy mình cũng nên cẩn thận, ông Đường là thuộc hạ quan trọng nhất của anh ta, thật xảy ra điều gì ngoài ý muốn, anh ta khóc cũng không có chỗ, chỉ là anh ta có chút không rõ, những năm này ông Đường đã đắc tội với Viêm Dạ Tước, tại sao cô còn nói ra ngoài, chẳng lẽ đây chính là đạo đức nghề nghiệp?

Cẩn thận nhìn Trình Du Nhiên một cái, Viêm Hạo Thừa nhỏ giọng hỏi: "Bác sỹ Trình nói thật?" Mới vừa rồi còn kêu gào muốn dạy dỗ Trình Du Nhiên, hiện tại lại gọi là bác sỹ, quả thật không hổ là tiểu lý tàng đao.

Trình Du Nhiên cười lạnh một tiếng không nói gì, là người đều sẽ sợ chết, đặc biệt là người giống như Đường Nghiêu, coi như ông ta có bản lãnh ngang trời, cô cũng không sợ, hôm nay, cô thắng chắc!

Sắc mặt Đường Nghiêu biến đổi thất thường, hiện tại ông ta cũng không cách nào nắm chặt lời Trình Du Nhiên nói là thật hay giả, thân phận Vua y đã sớm khiến cô nổi tiếng bên ngoài, hơn nữa nghe nói mấy ngày trước còn được sách thuốc gia truyền nhà họ Mộ, nói không chừng trên người mình quả thật có chút bệnh gì đó.

Chỉ là lấy thân phận của ông ta dĩ nhiên không thể nào đi hỏi Trình Du Nhiên, chỉ hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa, sinh mạng vĩnh viễn quan trọng hơn so với bất kỳ vật gì.

"Bác sỹ Trình" Tình huống hiện tại như thế, Viêm Hạo Thừa cũng không thể không cúi đầu, nho nhã lễ phép nói: "Không biết rốt cuộc ông Đường bị bệnh gì, có nguy hại đến thân thể không?"

Trình Du Nhiên nhú mày, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng: "Anh cả không phải là chưa nghe quy định của tôi chứ, muốn biết cũng được, trước hết bảo lão già này xin lỗi con trai tôi." Hiện tại câu xin cô, cô dĩ nhiên không dễ dàng bỏ qua cho Đường Nghiêu, uy hiếp cô cũng thôi, còn muốn gây bất lợi cho Tiểu Nặc, làm mẹ thế nào cũng phải đòi lại cho con trai.

"Cô --" Đường Nghiêu hận đến cắn răng nghiêng lợi, bảo ông ta ở trước đám đông nói xin lỗi với đứa bé, còn không bằng giết ông ta, tức giận quay đầu đi, cùng lắm thì trở về tìm mười bác sỹ đứng đầu kiểm tra cho ông ta, bác sỹ trong thiên hạ cũng không chỉ có mình Trình Du Nhiên.

Nghe Trình Du Nhiên thế nhưng nói lên một yêu cầu xảo trá như vậy, Viêm Hạo Thừa nhú mày, chỉ là vì vị trí người nói chuyện, anh ta cố nén tức giận nói: "Ông Đường là người đã có tuổi, không bằng để tôi nói lời xin lỗi với Tiểu Nặc."

Nói qua không đợi Trình Du Nhiên đồng ý, quay đầu hướng Tiểu Nặc nói: "Tiểu Nặc, mới vừa rồi là chúng tôi hung dữ với cháu, sẽ không để ý chứ?" Giọng nói giống như là đang dỗ một đứa bé, dĩ nhiên Tiểu Nặc quả thật cũng chỉ là một đứa bé, đáng tiếc là không phải đứa bé bình thường.

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn lên, Tiểu Nặc bày ra dáng vẻ người bị hại nói: "Cháu mi cưỡng đón nhận lời xin lỗi của bác, nhưng còn ông ta?" Nét mặt già bộ, Tiểu Nặc cũng tương đối lạnh lùng.

Trình Du Nhiên theo sát nói: "Ngay cả tiểu Nặc cũng nói các người không có thành ý, còn muốn chữa bệnh, các người vẫn nên mời cao minh khác."

Trình Du Nhiên nói hết đoạn văn này, hai mẹ con đồng thời tay cầm tay, sau đó xoay người, nghênh ngang đi tới hướng bàn gần đó, không chút khách khí gấp thức ăn lên, lại nói quả thật có chút đói bụng.

Đúng là hai mẹ con đáng giận! Viêm Hạo Thừa hận không thể trực tiếp ném hai người ra ngoài, song người ta mới vừa lấy thân phận Vua y chợ đen nói, quy định của cô mọi người đều biết, thậm chí lão đại Hắc bang trong phòng bữa tiệc cũng có một vài người từng được cô cứu chữa qua, cho nên anh ta căn bản không thể mượn đề tài này để nói chuyện của mình.

Tina nhìn Trình Du Nhiên điệu võ dương oai ở trước mặt Viêm Hạo Thừa, nhất thời tức giận cùng chung mối thù tâm tư, vội vàng đuổi theo hỏi: "Lão già kia thật sự có bệnh? Bệnh gì vậy, có thể chết sao, nếu như chết thì quá tốt." Xem ra Đường Nghiêu cũng không thích cô ta.

Trình Du Nhiên đang đứng chiến đấu với cá rán, nghe Tina hỏi như thế, nói mơ hồ không rõ: "Ách, hẳn là có?" Nhưng mà trong nội tâm lại dằn dũa, cô mới vừa nói như vậy trên thực tế chỉ vì xả giận thay Tiểu Nặc, Đông y xem vọng, văn, vân, thiết, có thể từ bề ngoài nhìn ra đối phương có bệnh hay không, nhưng cô học Đông y mới bảy ngày, còn là kiêm học, chuyên chức là bị sói đuổi theo học bơi lội, dù là thần y cũng không có khả năng lớn như vậy.

"Cô nói là. Ông ta căn bản không bệnh?" Tina làm sao không nghe ra ý của Trình Du Nhiên, mặt kinh ngạc hỏi, đùa bốn trưởng lão Viêm bang và

con trưởng nhà họ Viêm trong lòng bàn tay, thật đúng là có gan lớn, chỉ là gầy vò như vậy, hình như chơi thật vui.

"Ai biết được, nói không chừng còn chưa ra cửa đã chấn thương sọ não liền over." Đã báo thù cho Tiểu Nặc, những thứ khác không có quan hệ gì với cô, hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất là ăn nhiều một chút, tránh cho một lát gây ra chuyện gì.

Lúc Trình Du Nhiên đang điên cuồng ăn, vừa xoi mói thức ăn, đột nhiên cảm thấy bên cạnh hình như xuất hiện một đám mây đen, đen ngòm che một chút ánh sáng ở bên cạnh cô, ngẩng đầu nhìn lại, cặp mắt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước đang nhìn chằm chằm cô.

Trình Du Nhiên kéo một cái ghế bên cạnh, khách khí nói: "Viêm Dạ Tước, anh cũng tới rồi, cùng nhau ngồi xuống ăn chút đi." Cô biết tại sao Viêm Dạ Tước đến tìm cô, cho nên trước lấy lòng đã.

Viêm Dạ Tước hừ một tiếng ngồi xuống, lạnh lùng nói: "Không có mệnh lệnh của tôi, từ nay về sau đừng hoảng ngáy ngồ." Cô gái phiền toái này cho là mình có mấy cái mạng, trắng trợn đi tìm Đường Nghiêu gây phiền phức, may mà đối phương nhất thời không có kịp phản ứng, nếu không người chết đầu tiên chính là cô.

"Biết." Cùng Viêm Dạ Tước mạnh miệng tuyệt không có kết quả tốt, Trình Du Nhiên đã vô số lần dùng bài học kinh nghiệm xương máu chứng minh, cho nên cô ngoan ngoãn đồng ý, về phần về sau sẽ như thế nào, đến lúc đó lại nói.

Cánh tay Đường Nghiêu bị thương, cần băng bó một chút, còn có quần áo đầy bơ cũng cần đổi, may mà khách sạn cao cấp nên cái gì cũng dự trữ, tìm một chỗ xử lý một chút là được.

Chờ Đường Nghiêu trở lại, Viêm Hạo Thừa vứt bỏ tất cả tâm tư, bước nhanh đi đến phía trên phòng khách, mỉm cười giờ ly rượu lên, ôn tồn nho nhã nói: "Cảm ơn mọi người đã dành ra chút thời gian tới tham gia tụ hội nho nhỏ của tôi, kính mọi người, tôi xin cạn trước." Nói xong, ưu nhã đem rượu đổ vào trong miệng.

Những người phía dưới cũng không có mạnh như Viêm Dạ Tước, ríu rít mở miệng nói: "Đại thiếu gia khách khí rồi."

Đem ly rượu giao cho người bồi bàn, Viêm Hạo Thừa cười tươi rói, làm cho người ta cảm giác tắm gió xuân, nhìn một vòng quanh phòng khách, anh ta mới chậm rãi nói: "Lần này tôi nhận nhờ vả của gia tộc, tới Newyork cải thiện một vài vấn đề của Viêm bang, sau thương lượng với ông Đường, rốt cuộc nghĩ tới vấn đề có lợi cho Viêm bang, lại có lợi cho mọi người, cho nên muốn mượn bữa tiệc lần này nói ra, xin mọi người tham khảo một chút."

Cũng chỉ là tới hiệp trợ Viêm Dạ Tước, thế nhưng thành cải thiện vấn đề Viêm bang, miệng Viêm Hạo Thừa thật đúng là không phải bình thường, nhưng mà anh ta thật sự có chuẩn bị rồi đến, không biết Viêm Dạ Tước có ứng đối thủ hay không?

Âm thầm cười lạnh một tiếng, Trình Du Nhiên nhìn Viêm Dạ Tước bên cạnh, lại thấy anh hình như không nghe thấy ngồi yên, thân thể nghiêng về phía sau, căn bản không để Viêm Hạo Thừa ở trong mắt, nghĩ thầm cũng đúng, mặc dù trên căn bản không có chủ động thiết kế người khác, nhưng thủ đoạn thấy chiêu phá chiêu cũng không phải là người bình thường có thể so sánh, mình căn bản không cần lo lắng.

"Biện pháp đại thiếu gia nghĩ tới nhất định là ý kiến hay, anh cũng đừng để cho chúng tôi đoán mò, hãy nói ra để mọi người cùng nhau vui mừng." Nói chuyện là lão đại bang phái nhỏ ở nước Mỹ, đã quan hệ lâu với Viêm Hạo Thừa, lúc này dĩ nhiên lập tức nhảy ra hỗ trợ.

Có người kéo, nhất thời đều đồng ý, mặc dù Viêm Dạ Tước là người nói chuyện Viêm bang, nhưng dù sao không phải do một mình anh định đoạt, hơn nữa nếu so với anh thì Viêm Hạo Thừa dễ nói chuyện hơn nhiều, lần này lại phụng lệnh gia tộc mà đến, có thể mượn cơ hội này nhờ vả chút quan hệ với Viêm Hạo Thừa, cũng là chọn lựa không tồi.

Chỉ có vài bang phái lớn từ đầu đến cuối không nói gì, điều này rõ ràng là hai anh em nhà họ Viêm đã bắt đầu tranh đoạt quyền thao túng Viêm bang, lúc này tham dự vào, đơn thuần là tự mình chuốc lấy cực khổ, trước nghe xem Viêm Hạo Thừa muốn làm cái gì rồi nói.

Thu biểu hiện đám đông vào đáy mắt, Viêm Hạo Thừa lại cười một tiếng, tự tin nói: "Một tháng trước, thuộc hạ tôi may mắn phát minh một loại ma túy kiểu mới, loại phương pháp này chẳng những đơn giản dễ học, hơn nữa lượng sản xuất cao, cho nên tôi muốn hợp tác cùng mọi người, cùng chung khai phá hạng mục này, cũng thành lập một liên minh buôn bán, về sau thị trường thuốc phiện ở châu Mỹ, sẽ không bao giờ xuất hiện một chút tranh cãi không đáng có, mọi người cảm thấy đề nghị của tôi thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuà Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Buông tôi ra

Giao dịch ma túy, mặc dù chỉ nắm giữ trong tay rất ít người, cũng không phải lũng đoạn hành nghề, phần lớn đều là một nhà sản xuất, sau đó cung ứng lượng lớn cho mấy bang phái.

Đề nghị của Viêm Hạo Thừa khiến rất nhiều người nhũn mảy, người trong Hắc bang, mặc dù chú trọng đạo nghĩa, nhưng tình huống đen ăn đen không thể tránh được, anh ta làm như vậy, hiển nhiên là chặt đứt tiền tài của rất nhiều người, hơn nữa không chế ngọn nguồn ma túy, anh ta tương đương có cả thị

trường châu Mỹ, đã tâm không thể bảo là không lớn.

Lật tay làm mây úp tay làm mưa, Viêm Hạo Thừa đột nhiên ra chiêu thức này, quả thật thông minh hơn nhiều so với đám người Viêm Kinh Vũ.

Trong đám người, Lâm cắn chặt môi, máu tươi đã rỉ ra tại khóe miệng, nhưng cô ta vẫn như cũ, nụ cười mềm mại trở nên trắng bệch, hiện tại cô ta rất cuộc hiểu rõ tại sao gia chủ muốn bảo cô ta làm vậy, khác với gia tộc khác, ma túy là sản nghiệp chính của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, nếu như không đồng ý với Viêm Hạo Thừa, như vậy chờ anh ta trang bị buôn bán xong, bị đánh thẳng vào nghiêm trọng nhất chính là nhà cô ta, nhưng nếu như đồng ý, sao cô ta có thể đối mặt với bạn cũ và Viêm Dạ Tước?

"Nếu đại thiếu gia cho chúng tôi con đường tiền tài, chúng tôi không thể không biết cất nhắc, chỉ là --" Một lão đại Nam Mỹ dùng tiếng Latinh đặc sệt nói: "Nếu đại thiếu gia nói đây là kỹ thuật mới, làm sao có thể xác định sẽ có bao nhiêu thị trường, ngộ nhờ làm hư hại, đại thiếu gia không có tổn thất gì, chúng tôi đều phải hát gió tây bắc*."

*Hát gió tây bắc: ăn không khí.

Giọng nói mặc dù rất khách khí, lại nói ra tiếng lòng của rất nhiều người, mỗi ngày Hắc bang đều cạnh tranh ở giữa thị trường với nhau, một khi nguồn cung cấp có vấn đề, thị trường sẽ không giữ được, không có thị trường, chỉ bằng vào đánh đánh giết giết cũng không nuôi sống được một đám thuộc hạ.

"Lão đại Khuê Xà không cần lo lắng điểm này." Viêm Hạo Thừa đã sớm nhớ tất cả bang phái ở trong lòng, ưu nhã cười một tiếng, nhẹ nhàng hóa giải chất vấn nóng nảy của đối phương, thẳng thắn nói: "Tôi nhận được từ chỗ nghiên cứu ra một loại, gần đây đã nội bán ra tại một thành phố ở Newyork, muốn biết hiệu quả gì, mọi người hoàn toàn có thể xem, hiện tại trên thị trường, ma túy truyền thống đã sớm bão hòa, mặc dù chúng ta xen lẫn hắc đạo, thực sự cũng muốn sửa cũ thành mới, nếu không thì sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác thôn tính, lão đại Khuê Xà, ngài cảm thấy thế nào?"

"Nếu như có thể xác định chất lượng ma túy, bang Khuê Xà không có ý kiến gì." Đi ra ngoài lẩn lộn, trừ hoành hành ngang ngược ra, chính là vì lợi nhuận lớn đem bỏ lớn tiền, hiện tại Viêm Hạo Thừa cung cấp một đường tiền lớn, hoàn toàn có thể thử một lần, huống chi bang Khuê Xà cũng chỉ là một trong những bang phái ở khu Nam Mỹ, căn bản không có cách nào so với nhà họ Viêm.

"Tôi nghĩ như lão đại Khuê Xà, chỉ cần có thể kiếm tiền, tính thêm tôi." Có bang Khuê xà mở đường trước, những bang phái nhỏ vốn đang nghiêng về Viêm Hạo Thừa đều rối rít đồng ý.

"Đại thiếu, không biết ích lợi chia thế nào?" Một người trung niên bộ mặt thô phi lên tiếng hỏi, cây trượng trong tay không ngừng xoay tròn trên mặt đất, ông ta là một trong những thế lực lớn ở Nam Mỹ, hợp tác cùng người đầu tiên đều chú trọng mình có thể kiếm bao nhiêu.

"Tôi cũng sẽ không nhúng tay vào ích lợi giữa các bang phái." Viêm Hạo Thừa cười cười, giữ vững phong độ thân sĩ trước sau như một: "Bảng giá thực tế tạm thời không tiện tiết lộ, nhưng bảo đảm mọi người hài lòng."

Người đang ngồi trong đây, cũng sẽ không phải tất cả mọi người đều tham gia lần hợp tác này, anh ta cũng sẽ không ngu ngốc đến mức đem giá tiền báo ra trước, hơn nữa nói như vậy, càng khiến mọi người thấy thú vị.

Vài bang phái lớn trước sau đưa ra một vài nghi vấn, Viêm Hạo Thừa đều đáp lại, lúc này, Morgan của gia tộc Neo rất cuộc cũng không ngồi yên, liếc mắt nhìn hướng Viêm Dạ Tước, lại phát hiện đối phương hình như không nhúc nhích, rất cuộc vẫn quyết định hỏi rõ ràng.

"Viêm tiên sinh, không biết liên minh buôn bán do ai đi đầu?"

Năm gia tộc lớn đã từng hợp tác qua với Viêm bang, hơn nữa đều do Viêm Dạ Tước cầm đầu, hôm nay đột nhiên nhảy ra một Viêm Hạo Thừa, đến lúc đó có gì bất đồng thì rất cuộc phải nghe ai, ông ta cũng không muốn đắc tội với người không nên đắc tội, đến lúc đó giống như tên Diehl ngu ngốc kia thì thiếu chút nữa khiến toàn gia tộc đều Game Over.

"Nếu đại thiếu nói, đương nhiên nên do đại thiếu đi đầu."

"Nói đúng lắm, chế tạo ma túy kiểu mới là do vài thuộc hạ nghiên cứu ra, có đại thiếu phụ trách cả liên minh, về sau gặp phải chuyện gì đều xử lý dễ dàng."

"Mendellin chúng tôi ủng hộ đại thiếu."

Viêm Hạo Thừa mượn thế lực Đường Nghiêu từng bước hiện thân, tiếng hô Viêm Hạo Thừa cũng càng ngày càng to, hơn nữa chỉ từ liên minh trên tính chất mà nói, anh ta quả thật cũng là người chọn lựa thích hợp nhất.

Ánh mắt hờ hững của Viêm Hạo Thừa lóe lên rồi mất ở phía Viêm Dạ Tước, khóe miệng nâng lên nụ cười sáng lạn nói: "Thành lập một liên minh, chỉ vì muốn mọi người có nhiều cơ hội phát tài hơn, để điều chỉnh thị trường hỗn loạn hiện nay, không cần thiết xác lập những thứ này, nếu mọi người cùng nhau hợp tác, nếu quả thật có vấn đề gì, ngồi chung một chỗ khiến đại gia chủ lấy công đạo là được."

Không phải Viêm Hạo Thừa không nghĩ ra, chỉ là vị trí kia căn bản không tồn tại, lão đại các bang phái đều cương quyết bùng binh, ai sẽ hi vọng trên đầu mình nhiều hơn một kẻ nữa, anh ta lấy lui làm tiến, nhìn như bỏ qua tranh đoạt, trên thực tế kỹ thuật khống chế trong tay anh ta, đến lúc đó muốn làm cái gì, còn không phải là bằng một câu nói của anh ta ư.

Rất nhiều bang phái bắt đầu âm thầm thảo luận chi tiết phương diện đó, Lâm vẫn không nói một lời, vì bạn bè, cô ta quả thật không nên đồng ý Viêm Hạo Thừa, nhưng hôm nay cô ta là người nói chuyện của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, Viêm Hạo Thừa đưa ra thị trường ma túy kiểu mới, tất nhiên sẽ tạo

thành kích mạnh đối với sản nghiệp gia tộc, không có thị trường thuốc phiện, gia tộc sẽ giảm hơn nửa.

Khải Tắt chết rồi, quan hệ giữa cô ta và gia tộc Hoắc Bối Nhĩ càng thêm mờ nhạt, nhưng cô ta còn có đứa bé, nếu như mất vị trí người nói chuyện, chỉ sợ ngay cả gia tộc cũng không có cửa ra, cũng đã thành vật hy sinh, vì đứa bé, cô ta phải làm ra lựa chọn.

Nghĩ tới đây, cô ta đột nhiên ngừng đầu lên nói: "Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ cũng đồng ý với đề nghị của Viêm tiên sinh."

Giọng Lâm tựa như một cục đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, chung quanh nhất thời vang lên tiếng bàn tán xì xào, hiện tại quan hệ giữa cô ta và Trình Du Nhiên tất cả bang phái đều đã biết, hôm nay cư nhiên công khai ủng hộ Viêm Hạo Thừa, cũng rất nhiều người hoài nghi, có phải Viêm Dạ Tước sắp ngã hay không.

"Em nghe được." Giọng nói lạnh lùng của Viêm Dạ Tước vang lên bên tai Trình Du Nhiên, anh lại nhắc nhở, Lâm đã không phải là người bạn mấy năm trước của cô, nếu như cô còn ngây thơ như vậy, sớm muộn cũng sẽ bị bán đứng.

"Nghe được." Trình Du Nhiên thần nhiên nói, lúc Viêm Dạ Tước cho là cô bị đá kích rất lớn, cô đột nhiên nói: "Chỉ là cô ấy vẫn là bạn em."

Mặt Viêm Dạ Tước liền biến sắc, không đợi anh nói chuyện, Trình Du Nhiên tiếp tục nói: "Nếu như cô ấy thật sự gây bất lợi đối với em hoặc là cho anh, hoàn toàn có thể không đồng ý Viêm Hạo Thừa, về sau lại dùng dáng vẻ đáng thương nói cho chúng tôi biết cô ấy bị buộc, đến lúc đó muốn hãm hại chúng ta chẳng phải là càng thêm dễ dàng? Cô ấy không giấu giếm em, em dĩ nhiên vẫn là thắng thắn với cô ấy, bạn bè, cũng không phải là bởi vì chút ích lợi là có thể tách ra."

Cô gái này, thật đúng là ngây thơ, nghĩ thế, trong lòng Viêm Dạ Tước cũng tức giận, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Trình Du Nhiên hỏi: "Em đi theo tôi, cũng bởi vì cái này?" Anh muốn xác định xem rốt cuộc cô có thương anh hay không, nếu như không phải bởi vì có con anh, anh không có địa vị hôm nay, chỉ là trải qua lui tới như vậy, cô còn đi theo anh hay không.

"Có lẽ." Trình Du Nhiên lười biếng ngáp một cái, không xác định nói.

"Là có phải hay không?" Viêm Dạ Tước nắm bàn tay cô, lạnh lùng hỏi.

"Đúng, được chưa!" Trình Du Nhiên nói bất đắc dĩ, có lúc Viêm Dạ Tước thật như đứa bé, chuyện gì đều muốn hỏi rõ ràng, liếc anh một cái, trong miệng nhẹ giọng nói lầm bầm: "Luôn bá đạo như vậy, cũng không dịu dàng một chút."

Trình Du Nhiên vốn cho là Viêm Dạ Tước sẽ làm bộ như không nghe được, hoặc là lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, không ngờ anh lại nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, đợi cô cũng cảm thấy xấu hổ, mới nghe được một giọng nói thật nhỏ: "Tôi không biết."

Không phải chứ, khối băng Viêm Dạ Tước lại sẽ nói ra lời này, hồ nghi trùng mắt nhìn, lại thấy Viêm Dạ Tước đã sớm xoay đầu hướng về phía trước, chỉ chừa cho cô nửa gương mặt góc cạnh rõ ràng, không nhìn được cười khúc khích, Tiểu Nặc bên cạnh nhìn mà lắc đầu, mẹ hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Đa số bang phái đã quyết định tham dự vào đề nghị của Viêm Hạo Thừa, dù sao ai cũng chẳng muốn bị những bang phái khác chiếm thị trường, thấy kế hoạch hoàn thành hơn phân nửa, coi như Viêm Hạo Thừa không lộ vui mừng, cũng khá hài lòng, đột nhiên thấy Lãnh Triệt và Tina vẫn không có động tĩnh, mở miệng hỏi: "Tại sao Tina tiểu thư không nói chuyện, không biết ý Cố lão tiên sinh của Hoa bang thế nào?"

Biết Tina quan hệ tốt cùng Viêm Dạ Tước, Viêm Hạo Thừa mới cố ý nhắc tới Cố lão tiên sinh, nhắc nhở cô ta lấy lợi ích gia tộc làm trọng.

Tina nhìn vẻ mặt dối trá của Viêm Hạo Thừa liền muốn nôn, cũng không quan tâm cha dặn dò trước khi tới, há mồm muốn cự tuyệt, ai biết Lãnh Triệt không đợi cô ta nói chuyện, ở một bên nhanh chóng nói: "Người Hoa bang và Viêm bang cùng tiến lùi."

Nghe Lãnh Triệt nói như thế, Tina nhất thời tức giận cắn răng nghiền lợi, gương múa vuốt muốn bấm cánh tay của anh ta, Lãnh Triệt làm hoa hoa công tử nhiều năm, đối phó chiêu này cũng là quen việc dễ làm, trở tay trực tiếp nắm tay nhỏ bé của Tina ở trong tay, nhẹ giọng nói: "Đừng có gấp, tôi đang nói rất có đạo lý."

"Đạo lý cái đầu anh!" Tina cũng mặc kệ những thứ này, lời Lãnh Triệt nói mặc dù chính là lời cha dặn trước lúc tới, nhưng nếu như ngay cả người Hoa bang đều không đứng về bên anh Tước, chờ tên khốn kiếp Viêm Hạo Thừa này phát triển, anh Tước sẽ nguy hiểm, không được, coi như mặt mặt người Hoa bang, cô ta cũng không thể để cho anh Tước một mình chiến đấu hăng hái.

Lãnh Triệt thấy Tina còn muốn lên tiếng, nóng lòng đột nhiên lôi kéo, trực tiếp kéo cô ta vào trong ngực mình, nhẹ nhàng nói ở bên tai cô ta: "Trước không cần nói, kịch hay thực sự sẽ tới."

Từ nhỏ Tina đã được nuông chiều, một lòng muốn gả cho anh Tước, trừ anh Tước ra cô ta không để cho ai đụng, nhưng cho tới bây giờ anh Tước khối băng cũng không để cho cô ta đến gần, hôm nay bỗng nằm trong ngực một người đàn ông, bên tai và trên cổ truyền tới hơi thở ấm áp nhất thời khiến cả người cô ta không làm gì được, tính khí đại tiểu thư không còn sót lại chút gì, đỏ mặt run giọng nói: "Buông tôi ra."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Kịch hay thực sự

Thằng nhóc giỏi, có tiền đồ! Trình Du Nhiên sờ cằm, trên mặt lộ ra nụ cười hết sức quý dị.

Người khác có lẽ không chú ý tới, có lẽ vừa bắt đầu Trình Du Nhiên đã nhìn chăm chăm họ, cô vốn có lòng tác hợp hai người, hiện tại thấy Lãnh Triệt và Tina mờ ám, lặng lẽ giờ ngón tay cái lên hướng Lãnh Triệt, chỉ là bên trong dường như cũng có thành phần hả hê.

Tính tình Tina có chút tương tự cô, chuyện đã nhận đúng coi như đúng bẻ đầu chảy máu cũng muốn làm, cho nên cô cũng hi vọng Tina có thể mau sớm đi ra từ trong bóng ma, chỉ là về sau thằng nhóc Lãnh Triệt này sẽ phải xui xẻo, xem sau này anh ta có còn có dám dùng ánh mắt đáng ghét đó nhìn lại cô hay không.

Tina cho Bôn Lang biệt danh là sói con, không biết sau này biệt danh của Lãnh Triệt sẽ là cái gì, tiểu Lãnh? . Tiểu Triệt?

Nghĩ đến Lãnh Triệt nghe thế sẽ có vẻ mặt khổ qua, Trình Du Nhiên bật cười khanh khách.

Viêm Dạ Tước nhíu nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Em cười cái gì?" Viêm Hạo Thừa hao hết tâm lực mở một bữa tiệc, hai người căn bản không để ở trong mắt, chỉ là một đang ngắm phong cảnh, một đang xem phong cảnh người.

"Không có gì." Vừa mới dứt lời, thấy khe rãnh trên trán Viêm Dạ Tước lại sâu hơn, trong lòng thờ dài bất đắc dĩ, chỉ chỉ hướng hai người Tina.

"Mẹ, có phải mẹ có mục đích không thể cho ai biết hay không?" Đôi tay Tiểu Nặc ôm ở trước ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn treo nụ cười tà, trong giọng nói tràn đầy tự tin, từ lúc vừa bắt đầu xuống xe, cu cậu đã phát hiện mẹ có vấn đề.

Trình Du Nhiên nghi hoặc nhìn con trai, trừ muốn nhìn Lãnh Triệt xui xẻo, thuận tiện giúp Tina tìm chỗ dựa vào ra, hình như không có ý gì khác, đây đều là chuyện tốt.

Lại thấy Tiểu Nặc nghiêm trang nói: "Chị Tina và Lãnh Triệt ở chung một chỗ, về sau mẹ sẽ không phải sợ lão đại bị đoạt mất."

"Mẹ sẽ sợ à, thật là chuyện cười thế giới?" Trình Du Nhiên đột nhiên cất cao giọng nói hơn rất nhiều, nhất thời khiến rất nhiều người chung quanh liên tiếp ghé mắt, chỉ là vừa tiếp xúc với hai tròng mắt lạnh như băng của Viêm Dạ Tước, mọi người giống như là bị điểm huyết, sau lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xoay đầu trở lại, có thể xoay cổ hay không cũng không để ý tới, người sát thân này cũng không phải là người bọn họ có thể chọc nổi, mọi người âm thầm hạ quyết tâm, cho dù sau lưng bom nổ tung, bọn họ cũng tuyệt không quay đầu trở lại.

Hình như mình có phần hơi quá kích động, Trình Du Nhiên liếc nhìn con trai, dựa phía sau, tìm vị trí thoải mái nằm ở trên ghế, mới tiếp tục lười biếng nói: "Ai muốn giành cứ giành, mẹ tuyệt đối không hỏi tới." Trong giọng nói tựa như Viêm Dạ Tước là món đồ chơi mà ai cũng có thể sử dụng.

Tiểu Nặc thờ dài bất đắc dĩ, mẹ chính là con vịt, chuyện rõ ràng đặt ở trước mắt còn mạnh miệng không chịu thừa nhận, chỉ là, dường như mẹ gặp phải phiền toái --

Trình Du Nhiên vừa mới dứt lời, chỉ cảm thấy một bóng đen dán tới, vội quay đầu nhìn lại, gương mặt như được điêu khắc đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô, còn mang theo khí lạnh, dọa cô nhảy dựng, không vui nói: "Viêm Dạ Tước, anh có biết người dọa người dọa người sẽ chết khiếp hay không?"

Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc đối thoại, Viêm Dạ Tước nghe rất rõ ràng, trước đã nói với cô, cô chỉ thuộc về mình, không ngờ cô gái này lại dám nói như vậy, anh nhất định phải nhắc nhở cô.

"Tôi không cho phép em có ý nghĩ khác." Giọng nói bá đạo mang theo không cho cự tuyệt, tựa như ban đầu muốn cô vĩnh viễn mang sợi dây chuyền kia, chỉ là nếu như những người khác nghe được lời này phát ra từ trong miệng vương giả hắc đạo máu lạnh thì nhất định sẽ trở thành tin tức nổi bật nhất trong hắc đạo.

Trình Du Nhiên không phục từng nhìn anh chăm chăm, muốn tranh lấy một chút quyền lực của mình, nhưng cuối cùng vẫn thua trong bá đạo dụ dỗ của anh, theo bản năng gật đầu một cái, đợi cô phản ứng kịp mới phát hiện ra mình vừa thỏa hiệp.

Tất cả mọi người đều náo loạn, trước mặt Lãnh Triệt cũng gặp phải nguy cơ, lần đầu tiên Tina gần kề với đàn ông, mới có phản ứng như vậy, đợi tính khí đại tiểu thư của cô bộc phát, nhất thời giận đến cắn răng nghiến lợi, Lãnh Triệt lại dám vô lễ với mình, không giáo huấn anh ta thì anh ta không biết tại sao hoa hồng như vậy.

Cánh tay trắng nõn đột nhiên đưa ra, căn cứ nguyên tắc nhanh chuẩn độc, nhanh chóng chuyển tới bấp đầu Lãnh Triệt, ngay sau đó ngón tay dựa vào hướng lòng bàn tay, bấp thịt bị chộp vào trong tay.

Hít --

Lãnh Triệt không khỏi hít một hơi khí lạnh, bấp thịt hai chân tính phản xạ co rúc lại, chỉ là cứ như vậy, trên đùi càng đau đớn hơn, trước kia anh ta chỉ nghe qua danh hiệu ma nữ Tina, hôm nay thật sự mở to con mắt, chỉ là giá cao này hình như lớn một chút, đoán chừng bấp đầu sắp sưng lên.

Hả hê nhìn sắc mặt trắng bệch của Lãnh Triệt, Tina le lưỡi, mở to mắt nói "Xem anh có buông tôi hay không."

Mùi thơm mê người đập vào mặt, khiến Lãnh Triệt mê say, may mà đau đớn trên đùi nhắc nhở anh ta, vội vàng buông Tina, trì hoãn nữa thì cái chân sẽ

mất đi tri giác.

Như vậy, Tina vẫn chưa thỏa mãn thu hồi tay ngọc làm ác, cậu nhóc Lãnh Triệt này vừa nhìn đã biết chưa trải qua rèn luyện tương tự, vừa một lúc đã đầu hàng.

Ngồi thẳng người, Tina mới nhớ tới mới vừa rồi Lãnh Triệt giành lời nói, lập tức mặt lạnh chất vấn: "Mới vừa rồi tại sao anh không để cho tôi cự tuyệt Viêm Hạo Thừa, tôi nói cho anh biết, nếu như không cho tôi đáp án hài lòng, tôi nhất định không tha cho anh." Vừa nói cô vừa giơ tay ngọc lên, chỉ cần đáp án không hợp lý thì bấm.

Lãnh Triệt rút một cái chân, làm xong tư thế phòng ngự mới cười híp mắt nói: "Ông cụ dặn thế nào?"

"Tôi biết rõ đây là cha tôi dặn, nhưng Viêm Hạo Thừa là tên khốn, sao anh có thể giúp anh ta?" Tina mở trừng hai mắt, muốn tiếp tục xuống tay lại phát hiện đã không thể thừa cơ, chỉ có thể nhăn lỗ mũi thờ phỉ phò nói: "Một đấng mây râu, thậm chí ngay cả chút can đảm này cũng không có, thật là con quý không có can đảm."

Lãnh Triệt tùy ý nhún vai một cái, trên thực tế, anh ta đã đem sửa lại lời của ông cụ, chỉ là cô không có nghe ra mà thôi, chính vì anh ta biết Viêm Dạ Tước sẽ nói cái gì, mới có thể nói như vậy, so sánh với Viêm Hạo Thừa, hợp tác với Viêm Dạ Tước tốt hơn.

Lấy được trả lời chắc chắn của người Hoa bang, Viêm Hạo Thừa đem ánh mắt chuyển sang những phương hướng khác, cũng không có chú ý tới hai người Tina âm thầm mờ ám, chờ mấy gia tộc lớn khác đều bày tỏ, trên căn bản kế hoạch đã định cục, anh ta ưu nhã bùng giờ một ly rượu đỏ lên, giờ giờ 360 độ hướng chung quanh, cao giọng nói: "Vô cùng cảm ơn các vị có thể tham dự hợp tác với Viêm bang chúng tôi --"

Nói còn chưa dứt lời, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên: "Viêm bang sẽ không tiếp tục tham gia bất cứ giao dịch thuốc phiện nào."

Giọng Viêm Dạ Tước vang vang có lực, mang theo phong cách đặc hữu lạnh lẽo của anh, trong nháy mắt cuốn lấy toàn trường, cả phòng tiệc trong nháy mắt không có âm thanh, tất cả mọi người đưa mắt tới đây, Viêm Dạ Tước rút cuộc ra tay!

Giọng nói hùng dũng bị cắt ngang, Viêm Hạo Thừa cũng không biểu hiện bất mãn, hiện tại anh ta phải lập tức thành lập vương quốc buôn bán thuốc về mình, sau đó mượn những lực lượng này gây áp lực ngược lại hướng Viêm bang, lúc này Viêm Dạ Tước đứng ra, chứng minh đã hoảng hốt, đây chính là mục đích anh muốn hạ thiệp mời.

"Em năm!" Viêm Hạo Thừa mỉm cười nhìn Viêm Dạ Tước, trong ánh mắt tràn đầy tình thân, bộ mặt chân thành nói: "Tôi biết rõ chuyện này để tôi tổ chức, trong lòng chú sẽ có chút không thoải mái, cho nên mới đặc biệt mời chú đến tham gia bữa tiệc này, hy vọng có thể mở khúc mắc cho chú, bất luận nói thế nào, chúng ta đều là suy nghĩ đến tương lai nhà họ Viêm."

Viêm Hạo Thừa nói xong, lúc mọi người nghe hoàn toàn hợp tình hợp lý, thậm chí khiến mọi người cảm thấy, chừng chặc như vậy mới là tác phong của Gia chủ, so sánh mà nói, chỉ hiểu được thủ đoạn sát máu của Viêm Dạ Tước, thật sự kém quá xa.

Viêm Dạ Tước không bị bề ngoài dối trá của anh ta mê hoặc, trên khóe miệng mang theo tàn bạo: "Một tháng trước, tôi từng nói trong hội nghị của năm gia tộc lớn, Viêm bang chấm dứt giao dịch ma túy."

Cách Viêm Dạ Tước không xa, Lãnh Triệt mang theo nụ cười tà mị nhìn về phía Tina: "Như thế nào?"

Tina bị anh ta nhìn sững sờ, đối với dặn dò lúc trước của cha, rốt cuộc cô ta hiểu rõ âm mưu quỷ kế của Lãnh Triệt, khoan hãy nói, cậu nhóc này không hồ là hoa hoa công tử, tâm địa gian xảo không thấp, dùng sức vỗ trên bả vai anh ta, thẳng thắn nói: "Cậu nhóc anh, được đó."

Cố lão tiên sinh dặn dò, Lãnh Triệt chỉ sửa lại một chữ, chính là đem nhà họ Viêm trước đó đổi thành Viêm bang, một chữ này lại nhất định người Hoa bang sẽ không hợp tác cùng Viêm Hạo Thừa, bởi vì Viêm Hạo Thừa có lẽ lấy được ủng hộ của nhà họ Viêm, nhưng Viêm Dạ Tước là người nói chuyện Viêm bang, anh không đồng ý, thì tương đương với người Hoa bang không đồng ý.

Hơn nữa Lãnh Triệt làm như vậy, Viêm Hạo Thừa cũng không tìm ra bất kỳ điểm lỗi gì, coi như trong lòng anh ta hoài nghi cũng không làm gì được, dù sao trao đổi đối ngoại nhà họ Viêm là dùng Viêm bang.

Như vậy cũng không đắc tội Viêm Hạo Thừa, cũng sẽ không tham gia kế hoạch của anh ta, còn có thể báo cáo với ông cụ, phương thức giải quyết hoàn mỹ như vậy tuyệt đối trực tiếp hơn so với Tina cự tuyệt.

Lão đại đang ngồi trong cũng có người nghĩ tới những thứ này, Lâm chính là một trong số đó, cô ta có chút hâm mộ nhìn về phía Tina, nếu như bên cạnh có một người bày mưu tính kế, mình cũng không cần một nhọc lâu mạng, đồng ý Viêm Hạo Thừa thì đồng nghĩa với đắc tội Viêm Dạ Tước, cũng không biết về sau anh ta sẽ dùng thủ đoạn gì đối đãi với gia tộc Hoắc Bối Nhĩ.

Nhìn sắc mặt của mọi người, Viêm Hạo Thừa đã biết chuyện không ổn, dù thế nào anh ta cũng không nghĩ ra Viêm Dạ Tước sẽ cho anh ta luống cuống, rút cùi dưới đáy nôi, quả nhiên lợi hại, Viêm bang không ủng hộ, coi như kỹ thuật trên tay anh ta chất thành núi, không có đủ tiền bạc cũng là uổng phí.

Quả đấm của đã siết thật chặt dưới bàn rượu, ngoài mặt Viêm Hạo Thừa vẫn nở nụ cười như cũ: "Em năm, chế tạo ma túy kiểu mới đối với người nào cũng là một hạng mục kiếm tiền, coi như em là người nói chuyện, cũng không thể đại diện toàn quyền Viêm bang chứ?" Chỉ cần anh ta còn có trường lão Đường Nghiêu, không coi là thua.

"Tôi không thể thay bề ngoài." Viêm Dạ Tước lạnh lùng nhìn chằm chằm Viêm Hạo Thừa, trong giọng nói trầm muộn đại biểu vương giả tuyên bố:

"Nhưng nó có thể."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Tôi muốn hợp tác với anh

Giọng nói bá đạo, mang theo nghiêm nghị không thể mạo phạm, lao thẳng về phía Viêm Hạo Thừa, mắt ung lạnh lùng nhìn bao quát, khi giờ tay nhắc chân cũng để lộ ra hơi thở vương giả.

Anh đã nói, không có ai có thể thay đổi!

"Viêm Dạ Tước, mày thật đáng chết." Âm thanh giống như truyền ra từ trong Địa ngục, nổ vang trong phòng tiệc, trên tay những người đang ngồi cũng không mấy ai không lấy mạng người, nhưng so với Đường Ngự Phong thì lại kém xa, sát khí nghiêm nghị tựa như mây đen cuốn tới, anh ta không phải là người có kiên nhẫn, Viêm Dạ Tước lần lượt khiêu chiến sự chịu đựng của anh ta, nếu như không phải là cha ngăn, anh ta đã sớm giết chết đối phương.

Trong phòng tiệc hoàn toàn yên tĩnh, người hầu bàn vốn là phục vụ đã lạng lẽ thối lui từ lâu, trong không khí tràn ngập mùi vị làm cho người ta hít thở không thông, tất cả mọi người khẩn trương nhìn chăm chăm hai phe đang giằng co, nhìn giả thế này, lúc nào cũng có thể bộc phát bắn nhau.

"Đường Ngự Phong, anh muốn tạo phản sao?" Nhân vật nhỏ như vậy, không cần Viêm Dạ Tước phải tự mình đối phó, Bôn Lang cầm hai súng trong tay, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm mi tâm của Đường Ngự Phong, dám nói lời như vậy đối với lão đại, thật không biết chữ "chết" viết như thế nào.

"Tước, đây chính là thuộc hạ mà cậu mang ra ngoài?" Ngoài dự đoán của mọi người Đường Nghiêu không có tức giận, bài học kinh nghiệm nhiều năm nói cho ông ta biết, kích động chỉ có thể khiến mình bỏ mạng, khinh miệt liếc Bôn Lang một cái, thân nhiên nói: "Ồ trong bữa tiệc của đại thiếu gia động một chút là rút súng, không trách được ông cụ thường nói nô tài trong bang không biết phép tắc."

"Ông --" Mặc dù Bôn Lang là thuộc hạ của Viêm Dạ Tước, nhưng đi tới chỗ nào đều được người ta gọi một tiếng anh Lang, lúc nào thì bị người ta vũ nhục như vậy, gân xanh nổi lên trên hai tay, cò súng của súng lục cũng ở trạng thái căng thẳng, chỉ cần thêm chút một chút lực, đạn lập tức thoát ra khỏi nòng súng.

"Anh em của tôi, còn chưa đến phiên ông tới dạy dỗ." Viêm Dạ Tước dùng mắt lạnh nhìn về phía Đường Nghiêu, không ngờ đối phương lại thông minh thế, thế nhưng đem chủ ý đánh lên trên người người bên cạnh anh, nổ súng dễ dàng, nhưng nếu đám người Bôn Lang nổ súng trước, là mạo phạm, ở Viêm bang, chung quy có một vài quy định không thể vi phạm, nếu không cho dù là anh cũng không bảo vệ được.

Nghe được những lời này của lão đại, lửa giận trong lòng Bôn Lang lập tức tiêu mất hơn phân nửa, người trong hắc đạo đều nói thuộc hạ là anh em của mình, nhưng chân chính làm được thì có mấy người? Người không biểu đạt tình cảm giống như lão đại, hiện tại nói thẳng mình là anh em của anh, tại sao có thể không cảm động được chứ!

Phép khích tướng của Đường Nghiêu vô dụng, Viêm Hạo Thừa ưu nhã rời khỏi chỗ ngồi, đi tới chỗ Viêm Dạ Tước, mỉm cười nói: "Em năm, có lẽ em thật sự từng nói Viêm bang sẽ không tham dự giao dịch ma túy nữa, chỉ là Viêm bang còn có bốn đại trưởng lão, cho dù em có ý kiến gì, cũng nên thương lượng với các trưởng lão chứ?"

"Không sai." Đường Nghiêu theo sát phía sau đi tới, lời nói mang theo sự châm chọc: "Vì sao tôi lại chưa từng nghe nói có chuyện này, hay là nói, tôi đã bị lão đại Viêm khai trừ khỏi Viêm bang?"

Ánh mắt Viêm Hạo Thừa dừng lại một lát ở trên người Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc, khóe miệng hiện lên nụ cười quỷ dị: "Em năm, mặc dù gia chủ là cha em, nhưng quy định gia tộc cũng không phải muốn phá là có thể phá."

Viêm Dạ Tước muốn phá hủy quy định gia tộc, đây đã không phải là bí mật của nhà họ Viêm, Viêm Hạo Thừa nói như vậy, hiển nhiên là đang cảnh cáo anh, bây giờ trên người anh còn lưng đeo một cái tội danh, nếu như thêm một cái nữa, sợ rằng vị trí người nói chuyện của anh cũng không thể bảo vệ được.

"Thưa thiếu gia, cảm ơn ngài đã quan tâm đến lão đại của chúng tôi, chỉ là trước đây không lâu, ba đại trưởng lão của Viêm bang đã thông qua đề nghị của lão đại, về sau Viêm bang chúng ta, sẽ không tiếp tục kinh doanh ma túy nữa." Nói xong, mặt Đan Hùng hải hước nhìn về phía Đường Nghiêu nói: "Đường trưởng lão không nhận được thông báo, sẽ không phải là bị khai trừ thật chứ?"

Những lời phía sau nói rất khế, dù sao việc xấu trong nhà nên đóng cửa bảo nhau, mặc dù mọi người đều biết chuyện nội bộ Viêm bang bất hòa, nhưng cũng không nên lớn tiếng nói ra ở trong hội trường lớn.

Tại sao có thể như vậy? Sắc mặt Đường Nghiêu trở nên trắng hơn so với lúc vừa trúng đạn, địa vị của ông ta hết sức quan trọng trong bang, đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy vẫn, đây nhất định không chỉ là chủ ý của Viêm Dạ Tước, chẳng lẽ Viêm Lệnh Thiên mưu tính dọm dẹp chương ngại vì con trai rồi ư?

Vừa nghĩ tới thủ đoạn ác độc của Viêm Lệnh Thiên, dù ông ta là cáo già, cũng không nhận được hỗn loạn, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng nhỏ giọt xuống.

Đường Nghiêu nghi cũng không phải là không có đạo lý, trong bốn đại trưởng lão của Viêm bang, Văn Tinh là người của Viêm Dạ Tước, Tiêu Vọng Hải mặc kệ việc trong bang, hai người này đồng ý đề nghị của Viêm Dạ Tước cũng không lạ gì, nhưng Trần Tung là người của Viêm Lệnh Thiên, ông ta đồng ý, không phải đại biểu cho Viêm Lệnh Thiên cũng đồng ý?

Thấy Đường Nghiêu đột nhiên biến thành như vậy, Viêm Hạo Thừa hơi sững sờ, nhất thời hiểu chuyện gì xảy ra, năm đó thời điểm Viêm Lệnh Thiên tranh đoạt vị trí người nói chuyện, tại Viêm bang nổi lên gió tanh mưa máu, xử trí đối với đối thủ lại có thể dùng tàn nhẫn để hình dung, sợ là đã sớm tạo thành ám ảnh trong lòng đám người Đường Nghiêu, thay vì nói là Đan Hùng đưa tới, không bằng nói là Đường Nghiêu tự hù dọa mình.

Nghĩ tới đây, Viêm Hạo Thừa cũng chảy mồ hôi lạnh khắp người, may mắn phát hiện tình huống này, Đường Nghiêu chính là một con cờ quan trọng nhất dưới tay anh ta, nếu chờ sau này chân chính đi tranh đoạt vị trí người nói chuyện và gia chủ mới xuất hiện loại tình trạng này, mười trên mười anh ta đều sẽ trở thành vật hy sinh, hiện tại xảy ra vấn đề, cũng chưa muộn lắm.

"Em nắm quả nhiên lợi hại, không biết rốt cuộc em lấy phương thức gì đã động ông cụ?" Trên thực tế, Viêm Hạo Thừa cũng biết anh ta hỏi vô ích, nhưng những lời này anh ta chủ yếu nói cho Đường Nghiêu nghe.

Không tệ, mặc dù Viêm Lệnh Thiên hơn sáu mươi rồi, nhưng tuyệt đối không có khả năng thả tay nhanh như vậy, nhất định là do Viêm Dạ Tước dùng giá cao đổi lấy! Đường Nghiêu cũng không phải ngốc, rất nhanh hiểu ý Viêm Hạo Thừa, ngừng đầu nhìn Viêm Dạ Tước thật sâu, trước kia chỉ biết Viêm Dạ Tước bá đạo lãnh khốc, không thể nghĩ đến cũng sẽ tính toán người, thật đúng là coi thường anh.

Viêm Dạ Tước quả nhiên không trả lời, chỉ lạnh lùng lướt nhìn mọi người, kéo Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc sai bước rời đi, sự tình đã xong xuôi, tiếp tục ở lại cũng không cần thiết, thiếu Viêm bang chống đỡ, coi như Viêm Hạo Thừa thật sự tổ chức liên minh chất độc này, cũng chỉ là trò hải, căn bản không được thành quả.

Rất nhiều bang phái và gia tộc cũng ý thức được điểm này, Viêm Dạ Tước đi rồi cũng trước sau cáo từ rời đi, bọn họ tới nơi này chủ yếu là nể mặt Viêm bang, không có Viêm bang, Viêm Hạo Thừa nhiều lắm cũng chỉ là Phú Nhị Đại siêu cấp mà thôi, còn không vào được mắt thần của những lão đại này.

"Thiếu gia, cứ để cho bọn họ đi như vậy à?" Trên mặt Đường Ngự Phong tràn đầy sát khí kinh người, hôm nay Viêm Dạ Tước coi như là quạt mặt tát cả một lần, cục tức này vô luận như thế nào cũng nuốt không trôi.

"Anh cảm miệng cho tôi!" Đường Nghiêu lạnh giọng mắng, ông ta biết con trai gan dạ, nhưng chính là như vậy ông ta mới cảm thấy nhức đầu hơn, nếu như có thể giải quyết vấn đề, sáu năm trước ông ta đã làm rồi, "Bắt đầu từ hôm nay, không cho anh đi đâu, đang hoàng sống ở gian phòng suy nghĩ lại cho tôi, tại sao Viêm Lệnh Thiên không để cho Viêm Thế Kiều làm người nói chuyện Viêm bang, lúc nào nghĩ rõ thì trở ra!"

Đối với đề nghị của Đường Ngự Phong, Viêm Hạo Thừa cũng toan tính, chỉ là rất nhanh buông tha, trước không nói có thể ám sát Viêm Dạ Tước thành công hay không, coi như thành công anh ta cũng không có thực lực tiếp nhận phản pháo của thuộc hạ Viêm Dạ Tước, anh ta cũng không phải là tên ngu ngốc Viêm Kinh Vũ, trước khi có đầy đủ năng lực, tuyệt không thể huyền não không chết không thôi cùng Viêm Dạ Tước.

"Con tức của Đường lão không giảm so với năm đó." Một giọng nói quỵên rũ truyền đến từ phía sau.

"Ài?" Đường Ngự Phong vừa bị mắng thông suốt, hiện tại phát hiện thậm chí có người đang nghe lén bọn họ nói chuyện, nhất thời giống như tìm được địa phương phát tiết, nhanh chóng phóng tới một vị trí, quả đấm thép gào thét mà qua, trước tiên đánh đối phương tàn phế lại nói.

Phịch một tiếng, một người đàn ông lực lưỡng da trắng đột nhiên nhảy ra từ một bên, hung hăng đụng vào nhau cùng Đường Ngự Phong, làm quả đấm của anh ta tê dại.

Khí lực thật là lớn, hiếm khi tìm được một đối thủ như vậy, nét mặt Đường Ngự Phong biểu lộ nụ cười khát máu, sẽ phải xống lên lần nữa.

"Ngự Phong dừng lại." Viêm Hạo Thừa đã nhận ra người nói chuyện vừa rồi, vội vàng ngăn Đường Ngự Phong lại, nhú mày, có chút không vui hỏi: "Tiểu thư Angela, trong lễ nghi quý tộc, hình như nghe lén người khác nói chuyện là hành động cực kỳ vô lễ." Đối với vị tiểu thư này của gia tộc La Nhĩ Đức, mặc dù anh ta thường thức, nhưng cũng kiêng kỵ, từ lần gặp mặt đầu tiên anh ta đã xác định, người phụ nữ này rất không đơn giản.

Angela cười, mặt mũi tuyệt mỹ giống như thổi qua một luồng gió xuân: "Tôi chỉ là đi ngang qua, nghe người làm nói Viêm đại thiếu gia tổ chức bữa tiệc ở đây, nên nhân tiện muốn tới đây chào hỏi đại thiếu, nếu như có chỗ nào không đúng, kính xin đại thiếu tha lỗi."

Khách sạn này lại là của gia tộc La Nhĩ Đức?

Kể từ sau khi khách sạn hoàng cung Buckinghamshire xây ở Newyork, liền bị hai nhà hắc bạch chú ý, chỉ là bất luận tra thế nào, cũng không tra được thân phận phía sau lưng nó, cũng có người thông qua tạo hình thiết kế và người hầu bàn phục vụ trong khách sạn phỏng đoán có thể là của một gia tộc cổ xưa nước Anh nào đấy, chỉ là chẳng ai nghĩ tới là của gia tộc La Nhĩ Đức, dù sao, ở nước Mỹ, gia tộc La Nhĩ Đức không có bất kỳ sản nghiệp nào.

"Không biết tiểu thư Angela có vui lòng uống một chén hay không?" Viêm Hạo Thừa làm tư thế mời thân sĩ, trong lòng lại như gương sáng, gia tộc La Nhĩ Đức vẫn dấu kín ở sau lưng, mưu đồ của bọn họ khẳng định rất lớn, hiện tại nói ra bí mật lớn cho mình, hiển nhiên chính là coi trọng mình, nếu như vậy, anh ta sẽ bất biến ứng vạn biến.

"Vô cùng vinh hạnh." Angela trả lời tao nhã lễ độ, thích thú tựa như gặp bạn cũ lâu năm, mang theo khuôn mặt mỉm cười đi tới hướng bên cạnh bàn, dĩ nhiên, cảnh tượng như vậy khiến Tina thấy, nhất định sẽ không chút khách khí nói một câu -- cậu nam nữ.

"Lại nói thật đáng tiếc, lần trước lúc ở trên đảo Viêm Long tôi lại chưa uống một chén cùng tiểu thư Angela, lần này nói gì cũng phải tận hứng mới được." Viêm Hạo Thừa vuốt vuốt thành ly rượu thủy tinh, dịch rượu đỏ tươi giống nhau đôi môi điểm lệ của Angela.

"Đại thiếu không nên thử dò xét quanh co lòng vòng thế." Viêm Hạo Thừa nói mục đích, cũng chỉ là muốn khiến cô ta nhớ tới cô ta bị Viêm Dạ Tước vũ nhục ở đảo Viêm Long, nếu Angela tìm tới cửa, đương nhiên đã có tính toán: "Tôi muốn hợp tác với anh, không biết đại thiếu có hứng thú hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Nhảy

"Hợp tác?" Viêm Hạo Thừa ni non y hết than nhẹ, nhìn chăm chăm ly rượu màu hổ phách, giống như bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng ly rượu của anh ta.

Nghe Angela đề nghị muốn hợp tác, Đường Ngự Phong hận không thể lập tức đồng ý thay thiếu gia, đối với thiếu gia mà nói đây quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhưng thiếu gia chẳng những bỏ mặc, ngay cả phong độ thân sĩ thường ngày cũng không có, lại mất hồn trong lúc nữ sĩ đang nói chuyện, ngay cả anh ta chỉ biết đánh đánh giết giết, cũng biết đây là một việc vô cùng thất lễ.

Đường Ngự Phong muốn nói chuyện, liền bị Đường Nghiêu tay mất lạnh lẽ kéo lại, con trai nhìn không hiểu huyền bí trong đó, nhưng ông ta nhìn rõ ràng, Angela nóng nảy muốn tìm người hợp tác, hiển nhiên là cũng gặp phải vấn đề khó khăn, nếu như thiếu gia biểu hiện quá mức nhiệt tình, như thế sẽ chỉ lâm vào bị động.

Vốn là còn có chút không yên lòng, bây giờ nhìn lại thiếu gia đã đủ một mình đảm đương một phương rồi,, cười cười, lôi kéo con trai đi tới sau phòng, một thuộc hạ ưu tú, không chỉ nên giải quyết tất cả vấn đề khó khăn vì thiếu gia, mà còn phải học bảo vệ mình, biết quá nhiều chỉ sợ sẽ cách cái chết không xa.

Hai người Đường Nghiêu rời đi, Angela cũng phát phát tay, hai người đàn ông lực lưỡng da trắng sau lưng vội cúi đầu lui ra ngoài.

Trong nháy mắt, phòng tiệc to lớn cũng chỉ còn lại có hai người Viêm Hạo Thừa và Angela, gió nhẹ thổi qua, chuông gió trong góc tường phát ra tiếng vang lạnh lạnh, khiến phòng khách vốn đã vắng vẻ càng thêm vẻ u tĩnh.

Thân thể Angela nghiêng về phía sau, bày ra tư thế tùy ý, lẳng lặng nhìn chuông gió đung đưa, nếu như có thể, cô ta tuyệt sẽ không tìm tới Viêm Hạo Thừa, anh chị em trong nhà họ Viêm, không có một người nào là đèn đã cạn dầu*, đặc biệt là mấy vị trước mặt, cùng hợp tác với bất cứ người nào, tương lai đều sẽ bồi đường ra một kẻ địch lớn mạnh của cô, chỉ là không hợp tác, mơ ước vượt qua nhà họ Viêm của cô ta vĩnh viễn sẽ không thành.

*ý ở đây là kẻ dễ bắt nạt.

Đối với Viêm Dạ Tước, cô ta không có chút tình cảm nào, nhưng bản thân hôn sự hai người chính là kết hợp lợi ích, nhà họ Viêm có thể hoàn toàn đã thống thị trường Châu Âu, gia tộc La Nhĩ Đức sắp có một đồng minh không ai bằng.

Nhưng Viêm Dạ Tước cự tuyệt ở trên đảo Viêm Long, hoàn toàn đốt cháy lửa giận trong lòng cô ta, người khác có lẽ bởi vì kiêng kỵ gia tộc La Nhĩ Đức, không dám nói thẳng trước mặt, nhưng sau lưng, thanh danh của cô ta đã giảm xuống rất nhiều, ngay cả anh em Dean bị Tần Tử Duệ trả lại, cũng bắt đầu trắng trợn cướp đoạt thế lực gia tộc với cô ta.

Cho nên, cô ta phải tìm một người, trước giúp cô ta kéo chân Viêm Dạ Tước, cho cô ta đầy đủ thời gian giải quyết chuyện nội bộ gia tộc, sau đó sẽ tập trung tinh lực đối phó với Viêm Dạ Tước, người vũ nhục cô ta, cô ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho!

Hình như là nhìn đủ rồi, Viêm Hạo Thừa để ly rượu xuống, nghiêng đầu hỏi: "Tôi cần trả giá cái gì, lại có thể được cái gì?"

"Muốn lấy được bao nhiêu, cần phải xem đại thiếu có bao nhiêu thành ý." Angela nâng hai mắt lên, ngưng mắt nhìn Viêm Hạo Thừa, khóe miệng cong lên nụ cười tuyệt mỹ.

"Nếu tiểu thư Angela là người hiểu chuyện, vậy tôi liền nói thẳng." Hai người đều là cao thủ ngầm mưu, còn đoán đồ nữa sẽ chỉ lãng phí thời gian, Viêm Hạo Thừa ngồi dậy, mặt tịnh trọng nói: "Tất cả tài nguyên trên tay tôi, cũng có thể mở ra đối với cô."

Trong mắt Angela biến đổi, cô ta không ngờ Viêm Hạo Thừa sẽ trực tiếp như vậy, làm con trưởng nhà họ Viêm, đồ trên tay anh ta khổng lồ, cho dù không bằng Viêm Dạ Tước, cũng sẽ không kém bao nhiêu, hào phóng như vậy, thậm chí khiến cô ta hơi hoài nghi, không phải đối phương có âm mưu gì chứ.

Chung quy chỉ là một phụ nữ, chỉ cần đánh bắt ngờ, muốn đối phó cô ta cũng không khó, Viêm Hạo Thừa cười lạnh trong lòng, mặt cũng không lộ vẻ gì

khác thường, nói: "Không biết gia tộc La Nhĩ Đức, có thể cung cấp cái gì cho tôi?"

Angela hơi nhú mồm, trước cô nghĩ thông qua kinh doanh ma túy thăm dò thử Viêm Hạo Thừa, sau đó đem anh ta đẩy tới trước mặt Viêm Dạ Tước giúp cô ta đánh trận đầu, bây giờ nhìn lại, sợ rằng cái chủ ý này không thể thực hiện được.

"Nếu đại thiếu có thành ý như vậy, mặc dù Angela là phụ nữ, nhưng cũng biết cân nhắc, cách điều chế trên tay đại thiếu, gia tộc La Nhĩ Đức tôi có thể ra toàn bộ tiền bạc, hơn nữa chỉ cần ba phần lãi." Angela đã có chủ ý trong lòng.

"Tiểu thư Angela quả thật vô cùng có thành ý, chẳng qua tôi cũng có một đề nghị." Viêm Hạo Thừa làm sao sẽ không hiểu ý Angela, tình hình hôm nay, hai người hợp tác đã là tất nhiên, nhưng người nào chống lại Viêm Dạ Tước trước, đồng nghĩa sẽ có tổn thất tương đối nghiêm trọng, Angela đẩy bánh nướng mặc dù tốt, lại không bù được mất.

"Thuốc men do gia tộc La Nhĩ Đức sản xuất, tôi chỉ muốn hai phần lãi." Nói qua đem tài liệu điều chế đã sửa sang lại đưa tới trước mặt Angela, bảo anh ta đánh trận đầu, nghĩ cùng đừng nghĩ.

Ngoài suy nghĩ và dự đoán của Viêm Hạo Thừa, Angela thế nhưng trực tiếp nhận lấy tài liệu, cười nói: "Đại thiếu khách khí như vậy, tôi cũng không hề từ chối nữa, hai phần lãi, mỗi lần giao dịch xong đều sẽ đưa đến đúng lúc."

Cô ta thế nhưng đồng ý, Viêm Hạo Thừa cả kinh trong lòng, hồi tưởng tất cả từ đầu tới đuôi, hình như mình cũng không có thua thiệt, nhưng cảm giác chuyện sẽ không đơn giản như vậy, chẳng lẽ cô ta thật sự thiếu tiền, vẫn có cái gì chờ anh ta?

"Buôn bán nói xong rồi, tôi cũng nên đi." Trên mặt Angela lộ ra nụ cười mê người, lúc hai vệ sỹ đi cùng lưng chừng đi tới cửa, đột nhiên xoay đầu lại nói: "Quên nói cho đại thiếu, tôi còn giữ lại cho đại thiếu một kinh hỉ, tin tưởng không cần chờ đến mai, đại thiếu sẽ biết."

Viêm Hạo Thừa nghe xong, sắc mặt nhất thời đại biến, hiện tại anh ta rốt cuộc biết Angela có chủ ý gì, vội kêu cha con Đường Nghiêu đến nói: "Lập tức bảo tất cả thuộc hạ ẩn nấp đi, trong khoảng thời gian này không được lệnh của tôi, bất luận kẻ nào cũng không được phép xuất hiện."

Đường Nghiêu bị cử động đột nhiên của anh ta dọa sợ hết hồn, cau mày hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khiến thiếu gia hốt hoảng như vậy?"

"Không nghĩ tới thật sự coi thường cô ta, chỉ là muốn bức tôi ra cũng không dễ dàng như vậy." Viêm Hạo Thừa không trả lời, ánh mắt nhìn về phía bóng hình xinh đẹp đã biến mất ở cửa, tiếp tục nói: "Hiện tại không có thời gian giải thích, trước đi làm theo lời tôi nói."

Rời phòng bữa tiệc của Viêm Hạo Thừa, mí mắt Tiểu Nặc đã bắt đầu đánh nhau, rất nhanh ngủ say ở trong ngực Viêm Dạ Tước, mặc dù cu cậu vẫn không chịu gọi cha, nhưng quan hệ với Viêm Dạ Tước cũng càng ngày càng gần, điều này làm cho Trình Du Nhiên thở phào trong lòng, cha con không nhận nhau, đối với cô mà nói thủy chung là vương mắc trong lòng.

Bởi vì Tiểu Nặc ngủ, Bôn Lang cũng cố ý lái xe với tốc độ chậm lại, Viêm Dạ Tước híp mắt, tựa vào trên ghế ngồi sau lưng, hình như cũng đã ngủ thiếp đi, chỉ là trong giây lát, anh vụt ngồi thẳng lên, một loại cảm giác bị rần rộc nhìn chằm chằm khiến anh đột nhiên tỉnh lại.

"Sao vậy?" Trình Du Nhiên nghi ngờ hỏi, từ lúc bắt đầu lên xe, cô phát hiện Viêm Dạ Tước có chút không ổn.

Gương mặt Viêm Dạ Tước lạnh lùng, thân thể duy trì tư thế mới vừa rồi, giống như là đang lắng nghe cái gì, trong giây lát, anh đột nhiên hướng Bôn Lang nói: "Giữ vững tốc độ xe, bất luận gặp phải tình huống thế nào, cũng đừng dừng xe."

"Lão đại, sao vậy?" Đan Hùng cũng vội vàng hỏi, đôi tay đã đặt lên súng lục bên hông, nếu lão đại nói như vậy, nhất định là xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Dưới xe bị người ta cài thuốc nổ."

"Làm sao anh biết?" Trình Du Nhiên thế nhưng không quan tâm bọn họ nên làm gì, ngược lại mặt tò mò hỏi, trên thực tế, lúc cô vừa nghe Viêm Dạ Tước nói như vậy thì quả thật sợ hết hồn, chỉ là vừa nghĩ tới nếu anh đã phát hiện, nhất định là có biện pháp rồi đi trước khi nổ, bất tri bất giác, cô biến được anh đã có chút ý.

"Nghe." Viêm Dạ Tước nói vô cùng đơn giản, khi anh học tập kiến thức về súng hỏa dược, cũng đã có thể thông qua âm thanh để phân biệt, hiện tại dưới xe bị cài đặt mặc dù anh chưa từng gặp qua, nhưng vẫn không chạy thoát hai lỗ tai, chỉ là rốt cuộc là ai không biết sống chết, dám trắng trợn cài đặt thuốc nổ dưới xe anh?

"Tìm một bãi cỏ, chuẩn bị nhảy xe." Bởi vì có Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc, không thể trực tiếp nhảy xe được.

"Lão đại, phía trước cách đó không xa có." Lúc này, Bôn Lang cũng không kịp mắng chửi, nhanh chóng tìm kiếm trên hệ thống hướng dẫn rồi hồi đáp.

Viêm Dạ Tước "Ừ" một tiếng không nói thêm gì nữa, cởi áo khoác xuống bao trên người Tiểu Nặc, để ngửa lúc nhảy xuống sẽ sát thương.

Không kiểm tra được thuốc nổ trên xe, đã là thất trách của hai thuộc hạ, Bôn Lang và Đan Hùng đều không có nói chuyện, trong lòng lại đem tên khốn kiếp chết tiệt nọ mắng một lần, thế nhất định phải làm cho người nọ đẹp mắt.

"Em sợ?" Nhìn Trình Du Nhiên sững sờ ở bên người, Viêm Dạ Tước trầm giọng hỏi.

Trình Du Nhiên hào phóng khoát tay áo, bị người ta đặt thuốc nổ ở gầm xe, nói không sợ là giả, nhưng cô vẫn mạnh miệng nói: "Em làm sao sẽ sợ, chính

em đang nghĩ đến xem tên khốn kiếp nào muốn đưa chúng ta vào chỗ chết?"

"Chị dâu, này còn phải nghĩ sao?" Bôn Lang rút cuộc tìm được cơ hội nói chuyện, cắn răng nghiêng lợi nói: "Nhất định là Viêm Hạo Thừa, ở trong bữa tiệc chúng ta khiến hắn mất hết mặt mũi, hắn không báo thù mới là lạ, lại nói hoàng cung Buckinghamshire quản lý nghiêm khắc, cũng chỉ có hắn mới có cơ hội như vậy." Lúc này, anh ta cũng không kêu Thừa thiếu gia, ngay cả lão đại cũng dám hại, không mắng hắn ngoài miệng đã là khai ân.

Thật là anh ta sao? Trình Du Nhiên có chút hoài nghi, cơ hội muốn giết Viêm Dạ Tước còn nhiều mà, nguy quân tử giống như Viêm Hạo Thừa, trường hợp tổn thương Viêm Dạ Tước, mặc kệ có thể đem Viêm Dạ Tước nổ chết hay không, anh ta đều chọc phiền phức ngập trời.

"Mặc kệ là ai, anh đều xui xẻo." Đầu óc Đan Hùng tốt hơn so với Bôn Lang, lập tức phát hiện mấu chốt trong đó, từ trên bữa tiệc trở lại gặp chuyện không may, coi như Viêm Hạo Thừa có một trăm cái miệng, cũng không nói rõ được, đoán chừng đến lúc đó anh ta đều giải thích không biết.

"Lão đại, sẽ lập tức đến sân cỏ, đợi lát nữa anh và chị dâu nhảy trước, em và Đan Hùng nhảy sau."

"Cùng nhau nhảy." Trên khuôn mặt lạnh lùng của Viêm Dạ Tước thoáng qua một tia sát khí, anh hoài nghi thuốc nổ phía dưới không chỉ là lúc dừng xe, thậm chí trên xe thiếu một người đều có có thể nổ tung, anh không thể đem tính mạng thuộc hạ ra đùa, muốn nhảy, liền cùng nhau!

Mất thấy một mảng xanh tươi trước mặt, Đan Hùng vội hiệp trợ Bôn Lang bó chân ga, tránh cho khi bọn họ nhảy xuống thì xe lập tức nổ tung.

Cửa xe mở ra, tất cả chuẩn bị ổn thỏa, một thoáng xe xông vào sân cỏ, Viêm Dạ Tước lạnh giọng quát lên: "Nhảy."

Tiếng vang rầm rầm kịch liệt, mấy người vừa rời khỏi chỗ ngồi, tiếng nổ mạnh hoàn toàn truyền ra, khói dày đặc cuộn cuộn lên, trong nháy mắt nuốt hết đám đông --

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Viêm Dạ Tước, cậu thật là ác độc

Viêm Dạ Tước đoán không lầm, thuốc nổ ở dưới gầm xe, thiết trí trang bị cảm ứng nặng hơn, một người trong đó, chính là trọng lực cảm ứng, lúc mấy người đồng thời nhảy ra, sức nặng xe hơi đột nhiên giảm xuống, chất lỏng thuốc nổ trong nháy mắt trở nên không ổn định, sau ầm ầm bể ra, vọt lên đám mây không lồ, đem đám người Viêm Dạ Tước còn chưa kịp rời khỏi bán kính nổ tung cuốn vào toàn bộ.

Mấy ngày nay mới vừa học được động tác nhảy cầu, nguyên bản là học tập như chó bơi, có lẽ bây giờ cô đã có da có thịt rồi, chỉ là sau khi xem qua tư thế chó bơi liền quả quyết buông tha, thật sự quá khó nhìn. Hôm nay cô cũng còn chưa có học thành phương thức con ếch, hai chân dùng sức đạp ở trên xe, cả thân thể giống như con ếch phóng đại bay ra ngoài.

Chỉ là đây tựa hồ là thói quen dưỡng thành khi cô chạy trốn trong nước, hai chân chưa nhảy khỏi, cả thân thể ngược lại xông lên phía trên, lúc này, nổ tung sinh ra khí lưu xông thẳng tới.

Phịch một tiếng, Trình Du Nhiên cảm giác sau lưng mình, giống như bị đầu bò Tây Ban Nha mới nhìn không lâu đụng, xương sườn hai bên phát ra tiếng vang răng rắc răng rắc, trong nháy mắt cảm giác tê liệt truyền khắp toàn thân, sau giống như con bướm gãy cánh ngã xuống đất, từ trong miệng phun ra ngụm máu tươi lớn.

Xương sườn hình như xảy ra chút vấn đề, trong nháy mắt ngã xuống đất, Trình Du Nhiên đã biết bệnh tình của mình, bây giờ mặc dù tạm thời không thể xác định được cụ thể thương thế như thế nào, chỉ là từ thân thể còn có thể sống động đây, xem ra vấn đề cũng không tính là lớn.

Khác với Trình Du Nhiên xui xẻo, đám người Bôn Lang tương đối chuyên nghiệp tiêu chuẩn đối với nhảy xe, hơn nữa sức lực mấy người nhảy mạnh, cho dù trên tay Viêm Dạ Tước có thêm Tiểu Nặc, cự ly nhảy ra cũng xa hơn rất nhiều so với Trình Du Nhiên, hơn nữa các biện pháp bảo vệ tương đối đến nơi, trừ có chút sát thương ra, vẫn tính là mạnh như rồng hổ.

Sau khi rơi xuống đất, phản ứng đầu tiên của Viêm Dạ Tước chính là mở chiếc áo quần Tiểu Nặc ra trước, hai cha con nhất thời mắt to trừng mắt nhỏ, trước nhảy xe đã gọi cu cậu tỉnh, bây giờ nhìn lại hình như còn có chút mơ hồ.

"Như thế nào?" Giọng nói chuyện so với trước kia, chẳng những gấp gấp, nghe còn mang theo một chút ân cần, chỉ là trên mặt còn lạnh lùng.

"Không có việc gì." Tiểu Nặc đưa tay nhỏ bé ra, làm một tư thế OK, ngay sau đó nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Mẹ đâu?"

Cùng lúc đó, hai giọng nói lần lượt vang lên cách chỗ đang nổ không xa: "Lão đại, anh không sao chứ?"

"Ồn." Viêm Dạ Tước hừ một tiếng, nhưng không nghe thấy câu hỏi của Trình Du Nhiên, giờ phút này khói mù còn chưa tan hết, hơn nữa còn vào buổi tối, căn bản không thấy hoàn cảnh chung quanh.

Viêm Dạ Tước nhíu nhíu mày hỏi "Trình Du Nhiên đâu?"

"Chung quanh không thấy chị đâu." Đan Hùng cùng bên với Trình Du Nhiên vội trả lời, anh ta đương nhiên không phát hiện được, Trình Du Nhiên bởi vì tư thế nhảy xe khác với những người kia, nên đã nhảy sau khi xe đã bị nổ tung, Đan Hùng có thể phát hiện ra mới là lạ.

Cô gái này sẽ không phải là không kịp nhảy xe chứ? Sắc mặt Viêm Dạ Tước nhất thời trở nên vô cùng khó coi, nếu như Trình Du Nhiên xảy ra chuyện gì, mặc kệ có phải là Viêm Hạo Thừa làm hay không, anh lập tức sẽ bắt giam tất cả người liên quan và Viêm Hạo Thừa!

"Chị đâu, chị đang ở đâu, kêu một tiếng đi?" Mượn ánh sáng đèn đường, hai người Bôn Lang vội tìm kiếm ở khắp mọi nơi, trong lòng yên lặng cầu nguyện chị dâu ngàn vạn lần không được gặp chuyện không may, không chỉ bởi vì chị dâu không tệ, chủ yếu chính là ngộ nhờ. Rất khó tưởng tượng lão đại sẽ làm ra chuyện tình điên cuồng gì.

Đề Tiểu Nặc xuống, Viêm Dạ Tước lạnh giọng kêu lên: "Trình Du Nhiên, trả lời tôi ngay." Mặc dù anh tin tưởng Trình Du Nhiên là cao thủ chơi xe, cũng sẽ không xuất hiện gì ngoài ý muốn, nhưng tâm thần vẫn có chút không tập trung.

Trên đường lớn cách mấy dặm, mấy chiếc xe hơi màu đen chạy nhanh đến, tất cả chiếc xe ở trên đường chỉ cảm thấy một cơn gió đen gào thét mà qua.

"Nhanh hơn chút nữa." Viêm Hạo Thừa không nhịn được thúc giục, giọng nói mặc dù còn phong độ, nhưng trong giọng nói có thể nghe ra anh ta nóng nảy, anh ta không có lúc nào là không muốn Viêm Dạ Tước có thể bị người ta giết đi, nhưng duy chỉ có tối hôm nay là không được.

Quang minh chính đại chết ở trong tay người khác, thậm chí chết ở trong tay cha con Đường Nghiêu, mặc dù anh ta là hiem nghi lớn nhất, nhưng cũng có thể giải thích với nhà họ Viêm, nhưng sau khi rời khỏi phòng tiệc của mình bị người ta ám hại, vô luận anh ta làm như thế nào đều không chạy thoát khỏi tội danh hãm hại người nói chuyện, có anh chị em nhà họ Viêm bỏ đá xuống giếng, đời này anh ta coi như xong rồi.

Cho nên, vô luận như thế nào, anh ta đều phải cứu Viêm Dạ Tước trước khi xảy ra chuyện.

Nhìn bộ dáng vội vàng của thiếu gia, Đường Ngự Phong hơi nhíu mày, anh ta có chút không rõ, trong nhà họ Viêm, có thể uy hiếp được thiếu gia chỉ có Viêm Dạ Tước, lần này có thể bị người ta giết chẳng phải là tốt hơn à? Dù sao chuyện không phải bọn họ làm, đến lúc đó coi như truy cứu cũng không truy cứu tới thiếu gia.

Chỉ là thấy sắc mặt ông cụ nhà mình khó coi, Đường Ngự Phong quả quyết lựa chọn câm miệng, hôm nay bị ông cụ mắng liên tiếp nhiều hơn so với một năm, anh ta cũng không muốn tự tìm phiền toái.

Đúng lúc này, tiếng nổ mạnh chấn động vang lên, cột lửa đột nhiên chui lên bầu trời Newyork.

Sắc mặt Viêm Hạo Thừa đại biến, không cần tự mình đi xem, anh ta cũng biết quà tặng theo lời Angela nói, xe đã nổ tung, không biết Viêm Dạ Tước rút cuộc như thế nào.

"Thiếu gia yên tâm." Đường Nghiêu chậm rãi nói: "Bây giờ thiếu gia quan tâm sẽ bị loạn, lấy thực lực của Viêm Dạ Tước, nhiều năm mưa bom bão đạn đều trải qua rồi, làm sao có thể chết trong lần nổ tung nho nhỏ này, tương lai thiếu gia là gia chủ nhà họ Viêm, không cần vì chuyện nhỏ này mà thiếu kiên nhẫn."

"Đường lão nói đúng lắm." Ngoài miệng Viêm Hạo Thừa nói vậy, trong lòng lại tương đối căng thẳng, Angela là người phụ nữ lợi hại nhất anh ta gặp phải trong đời, cho dù Vạn Tuyết Cẩm đùa bỡn Mộ Vi Chi hơn mười năm cũng không sánh nổi, một phụ nữ thiết kế tập kích như vậy, coi như đặt ở trên người anh ta, cũng rất có khả năng trúng chiêu.

Trên sân cỏ nổ tung, mấy người gần như lật chung quanh một lần, cũng không thấy bóng dáng Trình Du Nhiên, lúc này Bôn Lang tùy ý quét mắt tới quốc lộ, nhất thời hồ to gọi nhỏ: "Lão đại, chị dâu ở chỗ này."

Công phu chạy bộ của Viêm Dạ Tước cũng không kém, xoay người vọt tới, phát hiện nằm trên đất quả nhiên là Trình Du Nhiên, ác khóa mỏng sau lưng đã bị nổ rách, lộ ra một mảng da lớn, chỉ là da vốn trắng như tuyết bị nổ tung hun đến hơi đen.

"Trình Du Nhiên." Viêm Dạ Tước lạnh giọng quát lên, giọng nói chấn động màng nhĩ những người khác, giọng nói lớn như vậy coi như mấy trăm mét cũng nghe rõ ràng, nhưng Trình Du Nhiên vẫn nằm trên mặt đất không có động tĩnh.

"Trình Du Nhiên, nếu không đứng dậy, tôi sẽ bỏ em ở chỗ này."

Lời nói của lão đại khiến hai người Đan Hùng sững sờ, lão đại sẽ không hồ đồ chứ, chị dâu như vậy hiển nhiên là đã hôn mê thậm chí có gì ngoài ý, hiện tại việc cấp bách là lập tức đưa chị dâu trở về trị liệu, tại sao lão đại có thể nói như vậy?

Rất nhanh, Trình Du Nhiên không nhúc nhích trên đất đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười sáng lạn nói: "Viêm Dạ Tước, anh thật giỏi, như vậy cũng không lừa được anh." Mới vừa rồi lần đầu tiên Bôn Lang kêu cô đã muốn trả lời, chỉ là nhớ tới lần trước ở Tuyết Sơn, Viêm Dạ Tước để cho cô gặp đến độ muốn chết, đột nhiên muốn xem xem nếu như bản thân xảy ra chuyện, mặt khối băng Viêm Dạ Tước sẽ có biến hóa gì hay không, cho nên vẫn nằm trên mặt đất giả chết, ai biết lại bị anh nhìn thấu.

"Trình Du Nhiên!" Giọng nói lạnh lẽo tới cực điểm nổ vang ở bên tai Trình Du Nhiên, cô thậm chí có thể cảm nhận được người nói chuyện hận không thể ăn luôn cô.

"Đừng kích động, đừng kích động, em chỉ đùa một chút. Chậm một chút, em còn là người bị thương, cứu mạng. á!" Tiếng hét chói tai vang lên ở trên sân cỏ thông thoáng, mặc dù Trình Du Nhiên bị thương không nặng, nhưng Viêm Dạ Tước trực tiếp nhắc cô khỏi mặt đất, để cho cô đau rơi nước mắt.

Mẹ thật đúng là dám chơi, Tiểu Nặc thở dài bất đắc dĩ, đặt mông ngồi ở trên sân cỏ, không phải cu cậu thấy chết mà không cứu, mẹ và lão đại chiến, cu cậu tuyệt không tham dự.

Chỉ là lập tức, người cứu mạng đến, hơn mười luồng sáng xuất hiện đồng thời ở trên đường lớn, tiếng xe hơi vù vù gào thét mà đến, sáu bảy chiếc xe hơi màu đen đều lái tới hướng này, hiển nhiên chính là tới chỗ anh.

"Đợi tí nữa tôi sẽ khiến hấn đẹp mắt." Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng, đem Trình Du Nhiên đặt ngang ở trên cỏ, sau đó cùng đám người Bôn Lang chia ra lựa chọn một thân cây ẩn náu, anh thật muốn xem, rốt cuộc là ai muốn ám toán anh.

Trong nháy mắt, xe hơi đi tới trước mặt, người trên xe hoàn toàn không có phòng bị tay không xuống xe, chỉ nghe một giọng nói quen thuộc kêu lên: "Lập tức lục soát cho tôi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

"Hóa ra anh ta." Giọng nói lạnh lẽo giống như tiếng nổ vang lên ở giữa không trung, nhất thời khiến mọi người mới vừa xuống xe ngẩn ngơ, chờ thấy rõ ba người Viêm Dạ Tước phía sau đằng đằng sát khí, vội vây ở bên cạnh thiếu gia.

"Em năm, chú không có việc gì chứ?" Giọng Viêm Hạo Thừa trong tràn đầy mừng rỡ, thấy Viêm Dạ Tước êm đẹp đứng ở nơi đó, mặc dù không biết có bị thương không, mi là còn sống là tốt rồi.

Trên mặt Viêm Dạ Tước lãnh khốc không có bất kỳ vẻ mặt nào, hai tay cầm súng cũng không có để xuống, lạnh giọng nói: "Có phải anh nên cho tôi một lời giải thích hay không?"

"Anh cho rằng anh là ai, tự mình trêu chọc kẻ thù lại đem nước dơ hắt lên trên người thiếu gia của chúng tôi, anh --"

Lời còn chưa nói hết, một viên đạn khiến hấn ta vĩnh vi ngâm miệng lại, Bôn Lang thối thối ở trên nòng súng, cười lạnh nói: "Chó điên lắm mồm."

"Anh dám giết người của tôi!" Đường Ngự Phong tức giận vọt lên, đây chính là tình hình do anh ta bồi dưỡng ra, ghé vào bên tai Viêm Hạo Thừa nói: "Thiếu gia, dù thế nào đi nữa bọn họ đã đồ thừa nhất định là chúng ta, dứt khoát giết người diệt khẩu."

"Câm miệng." Viêm Hạo Thừa nhỏ giọng quát, nếu quả thật như vậy, đừng nói có thể giết chết hết trước khi toàn bộ thuộc hạ của Viêm Dạ Tước tới hay không, coi như có thể, anh ta cũng không dám, chẳng những không thể giết, anh ta còn phải hộ tống đưa bọn họ trở về an toàn, tối hôm nay vô luận như thế nào cũng không thể xảy ra chuyện gì.

"Tước, làm như thế nào chú mới có thể tin tưởng tôi?" Viêm Hạo Thừa thở dài, cũng không giải thích, đã bị tính toán, coi như nói Angela ra, đối phương cũng chưa chắc tin tưởng, huống chi anh ta đã đồng ý hợp tác với Angela, nói ra đồng nghĩa với đem mình trợn vào.

Viêm Dạ Tước nói vu vơ: "Đường Nghiêu đã già."

Những người khác còn chưa hiểu ý Viêm Dạ Tước, Đường Nghiêu vừa nghe đã hét lớn một tiếng: "Viêm Dạ Tước, cậu thật là ác độc!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Viêm Dạ Tước cầu nhau

"Viêm Dạ Tước, cậu thật là ác độc!" Hai mắt Đường Nghiêu đỏ ngầu cơ hồ muốn nhảy ra từ trong hốc mắt, cả người tức giận đến toàn thân phát run, mới vừa rồi ông ta vẫn còn khuyên con trai không can hành động theo cảm tính, hiện tại đến phiên mình, thời điểm bùng nổ thế nhưng còn lợi hại hơn so với con trai, nhưng mà ông ta quả thật bị lời nói của Viêm Dạ Tước kích cho nổi giận: "Ngay cả lão già Viêm Lệnh Thiên cũng không dám làm gì tôi, cậu thế nhưng muốn đá tôi ra khỏi Viêm bang?"

Những năm gần đây, Đường Nghiêu đã trải qua bao nhiêu mưa gió, vạn không ngờ đến người già năm lại bị một hậu bối uy hiếp, nói ông ta già rồi, không phải là đang biến tướng nói muốn ông ta thôi vị nhượng hiến sao? . Coi như năm đó bởi vì người nói chuyện Viêm bang, Viêm Lệnh Thiên cũng không dám đối phó ông ta, hiện tại Viêm Dạ Tước thế nhưng muốn xuống tay với ông ta, thật chẳng lẽ cho là ông ta dễ bắt nạt.

Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước không có một tia xao động, quả thật, bày ra lần nổ tung này cũng không phải Viêm Hạo Thừa, nhưng nếu người của bọn họ có thể chạy tới nhanh như vậy, hiển nhiên biết một chút nội tình, mặc dù anh không xảy ra việc gì, nhưng Trình Du Nhiên bị thương, cho nên bọn họ nhất định phải trả giá thật lớn.

"Tước, không cần tôi nói, chú cũng có thể hiểu được có người mượn lần tập kích này tới phá hư quan hệ giữa anh em chúng ta." Viêm Hạo Thừa cũng đã thấy được Trình Du Nhiên nằm dưới đất, anh ta cũng không có tính mất như Viêm Dạ Tước, thấy cô nằm trên mặt đất còn tưởng rằng chết, đây chính

là chỗ hiểm của Viêm Dạ Tước, đối mặt với khí thế của Viêm Dạ Tước liền yếu đi ba phần, cắn răng nói: "Trừ chuyện vừa rồi, bất kỳ điều kiện gì tôi đều có thể đồng ý chú, hơn nữa tôi cam đoan với chú, nhất định bắt được hung thủ cho chú và Trình tiểu thư một cái công đạo."

Hung thủ nhất định phải bắt, toàn bộ thế giới bang phái cùng gia tộc lớn nhỏ hận thấu xương đối với Viêm Dạ Tước, đến lúc đó tùy tiện tìm một là xong.

"Ai làm, tôi tự nhiên sẽ tìm tới cửa." Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước lóe ánh lạnh: "Đường Nghiêu, nhất định phải đi."

"Viêm Dạ Tước, mười mấy người chúng tôi còn sợ ba người các anh hay sao?" Một thuộc hạ áo đen bụng súng máy, cười lạnh liên tục, quay đầu lại nói với Viêm Hạo Thừa: "Thiếu gia, Viêm Dạ Tước không biết điều như vậy, chúng ta cần gì phải khách khí với anh ta, dù thế nào đi nữa bọn họ đã nhận định là do chúng ta làm, dứt khoát thân không biết quý không hay đưa bọn họ đi, cũng tránh chịu sự uy hiếp của anh ta."

Về mặt Viêm Hạo Thừa khế biến, chỉ là lập tức hủy bỏ cái ý nghĩ này, đề nghị của thuộc hạ mặc dù rất làm cho người ta động lòng, nhưng hệ số nguy hiểm bây giờ quá lớn, không nói người của Viêm Dạ Tước có thể đột nhiên chạy tới hay không, riêng ba người hiện tại cũng chưa hẳn có thể lưu lại toàn bộ, đến lúc đó chẳng những gánh vác tội danh anh em tương tàn, cũng hoàn toàn trở mặt với Viêm Dạ Tước, đây tuyệt đối không phải lựa chọn của người luôn luôn cẩn thận như anh ta.

Chỉ là, không giết những người này, thật chẳng lẽ đồng ý điều kiện kia của Viêm Dạ Tước, ông Đường là trợ thủ lớn nhất của anh ta ở Viêm bang, không có vị trí trưởng lão, cơ hội anh ta trở thành người nói chuyện cũng khó khăn hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, âm thanh động cơ xe hơi vang lên từ trên đường lớn, hơn mười ánh đèn xe thể thao Porsche đang lái, diễm lệ dọa người.

Trên đường vốn đã không có chiếc xe nào, lúc này xuất hiện, hiển nhiên chính là hướng về phía bọn họ, người của hai bên cũng không biết người đến là ai, đều để phòng.

Chung quanh đây là khu vực thuộc về thế lực của gia tộc Hoắc Bối Nhĩ, ở dạ tiệc vừa rồi, Lâm bởi vì nguyên nhân gia tộc gia nhập đội ngũ ủng hộ Viêm Hạo Thừa, đã khiến cô ta cảm giác có lỗi với Trình Du Nhiên rồi, không ngờ bạn cũ lại gặp chuyện không may trên địa bàn của cô ta, cho nên nhận được hồi báo thì lập tức mang theo thuộc hạ chạy tới.

"Du Nhiên." Xuyên thấu qua ánh đèn ngoài cửa xe, Lâm thấy được Trình Du Nhiên nằm trên mặt đất không rõ sống chết, lập tức dừng xe nhảy ra ngoài, đảo mắt nhào vào trên người cô.

"Được rồi, được rồi, tôi còn chưa có chết đâu." Trình Du Nhiên bất đắc dĩ đáp lại, rầm rì nửa ngày mới nâng đầu lên, thời gian lúc này còn chưa có cảm giác gì, hiện tại nghỉ ngơi một lát, chỉ cần hơi nhúc nhích một cái liền đau đến nhe răng trợn mắt.

Thấy Trình Du Nhiên còn có thể nói đùa, không chỉ là Lâm, ngay cả người của Viêm Hạo Thừa cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù Viêm Hạo Thừa sớm biết cô không có chết, nhưng nếu như bị thương quá nặng, khó bảo đảm người sát thân như Viêm Dạ Tước sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.

Bỏ qua đỡ Trình Du Nhiên dậy, Lâm tràn ngập sát khí xoay người quát lên: "Viêm Hạo Thừa, là anh làm?" Trước mắt cuộc xảy ra chuyện gì cô ta không biết, nhưng thấy hai bên giằng co, cô ta còn tưởng rằng thật sự là Viêm Hạo Thừa thiết kế, vì gia tộc, cô ta có thể đùa bỡn với bất kỳ âm mưu quỷ kế nào, có thể thỏa hiệp trước bất kỳ ai, nhưng có người dám động vào người bạn duy nhất của cô ta, tuyệt đối không được!

Giọng Lâm cứng rắn vừa ra khỏi miệng, thuộc hạ mới từ trên xe xuống lập tức móc vũ khí ra chỉ hướng đám người Viêm Hạo Thừa, vài chục khẩu súng lục mỗi người chăm sóc một, ngược lại vừa đủ.

"Thật là thủ đoạn." Đường Nghiêu hừ lạnh một tiếng, giọng lộ ra khinh miệt: "Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ tính toán không sai, thế nhưng muốn một chân đứng hai thuyền."

"Tùy ông nói thế nào." Lâm không thèm để ý đến Đường Nghiêu chê cười, cô ta tới là bởi vì Trình Du Nhiên là bạn cô ta, không liên quan đến buôn bán, coi như tương lai bởi vì kích động tới nay khiến cô ta phải đi cầu xin Viêm Hạo Thừa, cô ta cũng quyết không hối hận, Du Nhiên tin cô ta, cô ta cũng không thể để cho Du Nhiên thất vọng.

Nhìn số người đối phương không thua kém mấy, Viêm Hạo Thừa vốn không có ý định xuống tay, hướng về phía thuộc hạ trầm giọng nói: "Thu súng lại."

"Thiếu gia --"

"Thu!" Viêm Hạo Thừa gầm lên một tiếng, tiếp tục như vậy chỉ càng náo càng lớn, hiện tại chỉ có thể yếu thế trước đối phương, may mà anh ta hiểu tính khí Viêm Dạ Tước, mặc dù bá đạo, nhưng lúc này tuyệt sẽ không nỡ súng giết anh ta, hơn nữa anh ta cũng đã có chủ ý thoát thân.

Thấy người của Viêm Hạo Thừa thu súng, Lâm cũng phát phát tay để cho thuộc hạ thu súng lại.

"Lâm, cô tới vừa đúng." Viêm Hạo Thừa thở một hơi, ưu nhã thảnh thơi nói: "Tất cả mọi người thấy ở phòng tiệc tôi cùng em năm bắt hòa, hơn nữa bữa tiệc là do tôi mời, sắp đặt thuốc nổ thì tôi là hiem nghi lớn nhất, nhưng nếu như tôi thật sự muốn giết chết em năm, tuyệt đối sẽ không lựa chọn lúc này, cô nói đúng không?"

Mới vừa rồi Lâm cũng bởi vì thấy tình trạng thể thảm của Trình Du Nhiên, trong lúc hai phe giằng co mới đột nhiên phát ra một câu như vậy, nhưng trên thực tế, cô ta cũng không tin là Viêm Hạo Thừa làm, khe khẽ gật đầu.

Viêm Hạo Thừa mừng rỡ trong lòng, Lâm xuất hiện thật sự quá kịp thời, nếu như chỉ có hai phe anh ta và Viêm Dạ Tước, chỉ sợ tiếp tục giằng co nữa,

hiện tại có người nói chuyện gia tộc Hoắc Bối Nhĩ làm chứng, ít nhất hiềm nghi của anh ta nhỏ hơn rất nhiều.

"Tức, tôi đều đã nói rồi, nếu như chú không tin tưởng thì tôi cũng không có biện pháp gì, hiện tại tôi lập tức rời đi, hôm nào sẽ giải thích với chú, nhưng hôm nay, tôi xác thực là vì sự an toàn của các người mà tôi."

Viêm Hạo Thừa nói dứt lời, mọi người rồi rít lên xe, lúc này là cơ hội rời đi tốt nhất.

"Tức, tôi cũng rời đi trước." Lâm không biết mình đây coi là giúp Viêm Hạo Thừa, nhưng mà nếu Trình Du Nhiên không có nguy hiểm gì, cô ta cũng an tâm, tiến lên dẫn dò Du Nhiên đường thương tốt, hôm nào lại tới cửa, cũng mang theo thuốc hạ nhanh chóng rời đi.

Nhìn Trình Du Nhiên còn nằm dưới đất, Viêm Dạ Tức đột nhiên nói: "Bôn Lang, lập tức đi đến hoàng cung Buckinghamshire làm nổ tung." Không tìm được người, trước hết thu chút lợi tức, gây ra chút động tĩnh, không sợ đối phương không lời ra.

Trong biệt thự, cả thân thể Trình Du Nhiên bao quanh trong ba tầng chắn, không biết có phải Viêm Dạ Tức cố ý hay không, cô chỉ gãy mấy cái xương sườn nhỏ, trời đây cố định bụng thì xong rồi, bây giờ lại trời cô thành cái bánh chưng, muốn hoạt động một chút cũng vô cùng khó khăn.

Xử lý xong thương thế, giọng nói trầm thấp mang theo lạnh lẽo của Viêm Dạ Tức vang lên: "Đây chính là kỹ thuật lái xe của em?"

"Ngay cả nhảy xe cũng không biết, về sau tôi chưa cho phép, không cho phép em lái xe nữa."

"Sợ lạnh, không biết nổ súng, không biết bơi lội, không biết nhảy xe, thế em biết cái gì?"

"."

Nói chuyện trong phòng này còn là lão đại sao? Ngoài cửa Bôn Lang trực tiếp nghe mà ngây người, anh ta vốn muốn hỏi báo với lão đại nhiệm vụ của mình, không thể nghĩ đến sẽ nghe lên được lão đại nói chuyện, sợ rằng nói còn nhiều hơn so với một tuần lễ, vừa bắt đầu anh ta còn tưởng rằng đầu lão đại xảy ra vấn đề đấy.

Chỉ là vừa nghĩ tới mình thế nhưng nhìn thấy một mặt này của lão đại, nhất thời hỏi báo cái gì cũng không quan tâm, bị sợ đến xoay người nhanh chân bỏ chạy, ngộ nhờ để cho lão đại phát hiện anh ta đang ở ngoài cửa, dù bởi vì có chuyện, anh ta nhất định sẽ xui xẻo.

Tiếng quát của Viêm Dạ Tức càng lúc càng lớn, trên giường Trình Du Nhiên hình như thật sự biết mình sai, nằm im không nhúc nhích.

Viêm Dạ Tức nhú nhú mày, đột nhiên đi tới bên người cô kêu lên: "Trình Du Nhiên."

"Há?" Trình Du Nhiên mở mắt ngẩng đầu lên, mới vừa rồi cô thật sự buồn ngủ quá đỗi, giường dưới người lại thư thái như vậy, cho nên thừa dịp Viêm Dạ Tức nổi giận liền nhắm mắt một lát, không ngờ thật sự ngủ thiếp đi.

Vội bầy ra dáng vẻ cẩn thận nghe giảng, nói: "Ừ, anh tiếp tục."

"Trình Du Nhiên." Viêm Dạ Tức rống lên lần nữa, chấn động lỗ tai cô ông ông, buồn ngủ cũng đều bị hù chạy, ngẩng đầu lên mặt uất ức nói: "Lão đại Viêm, em bị thương, anh không thể nói chuyện nhẹ nhàng à."

Nếu như không phải là nhìn cô bị thương, Viêm Dạ Tức đã sớm bắt cô ném vào trong hồ bơi rồi, mới vừa rồi lại còn ngủ, lạnh mặt nói: "Sau khi vết thương lành lập tức luyện nhảy xe cho tôi."

Nói qua cũng không quản Trình Du Nhiên có đồng ý hay không, trực tiếp xoay người đi ra ngoài, để lại cho cô một tấm lưng rộng rãi.

Bị giọng nói của Viêm Dạ Tức quấy rầy, Trình Du Nhiên không ngủ nổi nữa, ngẩng đầu lên ngó ra ngoài cửa sổ, trời thậm chí sáng rõ, cô ngủ đủ dài, trong giây lát cô mới ý thức được, không phải Viêm Dạ Tức đã mắng bên người cô nửa ngày chứ, đáng tiếc chỉ nghe được hai ba câu liền ngủ mất, bằng không khẳng định tìm máy ghi âm thu lại, tình cảnh như thế cũng không thấy nhiều.

Suy nghĩ lung tung một hồi, bụng cô đột nhiên kêu ục ục, lúc này mới nhớ tới ở bữa tiệc hình như cũng chưa có ăn bao nhiêu, nếu như không phải là trên người lộn xộn đầy băng khiến bụng bóp chặt, sợ rằng cô cũng sẽ đói ngủ không yên.

Chỉ là, Viêm Dạ Tức tức giận chạy ra ngoài, cô ăn như thế nào?

Về mặt đau khổ, Trình Du Nhiên dùng tất cả hơi sức, không còn hơi sức hô: "Có người hay không, ra ngoài, tôi sắp chết đói rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Âm áp

Trình Du Nhiên có thể không lái xe, có thể không uống nước, ngay cả có thể không đi toilet, nhưng tuyệt đối không thể không ăn cơm và ngủ, đời này cô chỉ còn vài sở thích như thế, không nghĩ tới lại bị tước đoạt.

"Sẽ không bị thăm thể chứ?" Trình Du Nhiên nằm lý ở trên giường trợn mắt nhìn thẳng: "Chung quanh đều không có người à?"

Đáp lại cô, chỉ có tiếng chuông tí tách trên tường.

Kêu nửa ngày không có phản ứng, Trình Du Nhiên muốn giãy giụa, nhưng hơi động đây, liền cảm thấy đau tê tâm liệt phế, trong lòng mắng Viêm Dạ Tước một lần, không phải là phạm chút ít sai lầm à, dạy dỗ đôi câu thì thôi, phải dùng tới loại biện pháp này tới hành hạ cô.

Ở trên giường giằng co nửa ngày, trên đầu cũng đầy mồ hôi, cũng chỉ hoạt động được vài cm, bụng ngược lại đói hơn, ngay cả hơi sức gọi người cũng không có.

Bên ngoài phòng, An Nhẫn cau mày nói: "Lão đại cũng thiệt là, chị dâu cũng là bác sỹ, trực tiếp nói cho chị ấy biết còn chưa dùng được, đầu phiền toái như vậy?"

"Lúc nào thì lão đại giải thích qua với ai?" Tiểu Chấn Vũ nhún vai một cái, nhìn trộm vào bên trong, cười híp mắt tiếp tục nói: "Chị dâu cũng thế, thật hoài nghi danh hiệu vua y rốt cuộc là từ đâu tới, bây giờ thương thể của cô ấy không thể ăn cái gì cũng không biết."

Bọn họ nào biết, Trình Du Nhiên lợi hại nhất là làm giải phẫu, những bộ phận khác trong y học chỉ hơi đọc lướt qua, Đông y cũng mới nhìn chăm chú, cũng không hiểu nhiều đối với chăm sóc thương thể sau thì khôi phục.

"Chờ một chút đi, đoán chừng chất dinh dưỡng cũng sắp đến." Tiểu Chấn Vũ cũng bất đắc dĩ, lão đại không nói, thuộc hạ như bọn họ lại không dám nói, chờ lấy chất dinh dưỡng tới sẽ dễ làm rồi.

"Sợ rằng chưa chắc." An Nhẫn cười khổ một tiếng, nhớ tới trước kia chị dâu ăn đồ điên cuồng, chất dinh dưỡng rõ ràng không thành vật thay thế được.

Trình Du Nhiên không nghe được hai người bên ngoài nói chuyện, chỉ cảm thấy hai con mắt càng ngày càng mỏi, nếu không cho ăn, vậy thì ngủ đi, đầu gì còn dư lại một sở thích, ngủ thiếp đi cũng không đói bụng.

Rất nhanh, bụng Trình Du Nhiên đói kêu vang, trong đầu lại buồn ngủ, như vậy cũng có thể ngủ, cũng coi như bản lĩnh hạng nhất của cô.

Chỉ là ngủ cuối cùng không thể thay thế ăn cơm, thời điểm trời sáng rõ, Trình Du Nhiên lại bị đói tỉnh, còn chưa có mở mắt, cũng cảm giác trước mắt hình như có một bóng dáng đen thui lù đang lay động, mơ mơ màng màng tiện tay sờ --

Thứ gì, sao có lông lá? Hiện tại trợn hai con mắt cũng cảm thấy lằng nhằng, không còn hơi sức mở một con mắt ra, một đầu sói to lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô.

"Sắc lang, tao bị thương, hôm nay cho dù mày muốn cắn tao, tao cũng chạy hết nỗi rồi." Dù sao chạy cũng không chạy được, Trình Du Nhiên dứt khoát không để ý tới nó, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên lòng, thật sợ vật kia sẽ không chịu nổi hấp dẫn.

Lợi Ân nghi ngờ trừng mắt nhìn, không nghĩ ra lúc nào thì mình lại thêm cái tên như thế, nhưng mà hôm nay nữ chủ nhân lại không có bị sợ đến chạy đi, có phải là đại biểu cho đã thích mình hay không?

Đúng lúc này, Trình Du Nhiên vốn là nằm im đột nhiên khụt khịt cái mũi, hai mắt tựa như bóng đèn mở ra, làm dọa Lợi Ân bên cạnh nhảy lên, bất quá Trình Du Nhiên cũng không có sức theo chân nó mắt to trừng mắt nhỏ, đầu không ngừng đưa tìm tòi nguồn gốc mùi thơm, lấy tiêu chuẩn chuyên nghiệp của, trong phạm vi 20m nhất định là nướng xong thức ăn, hơn nữa có thể là gà nướng.

Không biết người nào có lương tâm như vậy, nhất định phải khen ngợi một cái!

"Mẹ, thương thể của mẹ ra sao?" Một bóng dáng nhỏ đột nhiên xuất hiện ở cửa, Tiểu Nặc bưng một khay gà nướng vàng óng đi vào, trong hai con mắt tràn đầy ân cần.

Con trai ngoan, Trình Du Nhiên cảm động sắp khóc, trước kia cô cảm giác con trai chính là trời cao phái tới hành hạ cô, không ngờ thời khắc máu chó vẫn là con trai đáng tin, quyết định, về sau vô luận như thế nào cũng sẽ phải đối tốt với con trai một chút, ít nhất không hề về đầu cu cậu nữa.

"Lợi Ân, mới vừa rồi tao đã nói với mày không nên chạy đến đây, mày xem quấy rầy đến mẹ ngủ rồi." Trong ánh mắt của Trình Du Nhiên, Tiểu Nặc quý một gối xuống trên mặt đất, đem khay gà nướng vàng óng để dưới đất, sau đó --

Phí của trời, thật là đùa người! Cho tới bây giờ Trình Du Nhiên cũng không có cảm thấy tức giận như vậy, nếu như thân thể năng động, bây giờ cô lập tức tiến đến bàn cướp lại gà nướng, sau đó đá đầu sắc lang kia, đứng, còn có tiểu bại hoại kia nữa, cô vốn tưởng rằng con trai đặc biệt đến gặp cô, không thể nghĩ đến đơn thuần là đi ngang qua.

Nhìn gà nướng thơm ngát biến mất từng miếng ở trong miệng sắc lang, trong hai mắt Trình Du Nhiên bốc lửa, gân xanh nở rộ trên trán, nuốt một ngụm nước bọt, hung hãn nói: "Tiểu Nặc, chờ sau khi thương thể của mẹ lành nhất định dẫn con đi bệnh viện."

Mẹ có phải hồ đồ hay không, thương lành đi bệnh viện, còn mang theo cu cậu, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn lên, Tiểu Nặc vô tội mở trừng hai mắt, không biết mẹ có ý gì.

"Đi làm giám định DNA, mẹ hoài nghi có phải ban đầu mẹ ôm nhầm con hay không." Trình Du Nhiên nói cần rằng nghiêng lợi, tiểu bại hoại này, không đến thăm cô thì thôi, thế nhưng lấy khay gà nướng tới hấp dẫn cô, cố ý, cu cậu nhất định cố ý.

"Làm sao con ở chỗ này?" Giọng nói lạnh lẽo vang lên ở tại cửa ra vào, Viêm Dạ Tước cất bước đi tới, thấy Lợi Ân đang ăn gà nướng thì không khỏi nhú nhú mày.

Tiểu Nặc không phục ngược đầu lên, nhướng lông mày nói: "Cháu biết rõ mẹ nên nghỉ ngơi nhiều, mới vừa rồi Lợi Ân chạy đến đây, hơn nữa mẹ cũng tỉnh, cháu mới ở lại."

Lợi Ân trong đầu buồn bực ăn gà nướng còn không biết mình đã bị lợi dụng, trước Tiểu Nặc vẫn muốn đến thăm mẹ, nhưng lão đại Viêm vẫn không cho, cho nên nhân châu xoay chuyển nghĩ đến biện pháp này, mặc dù mẹ cần nghỉ ngơi, nhưng cu cậu chỉ cần liếc mắt nhìn là tốt rồi.

Viêm Dạ Tước biết đứa con trai này cực kỳ giống Trình Du Nhiên, chẳng những luôn đùa bỡn khôn vặt, hơn nữa còn viện cớ, bọn Bôn Lang bị lừa không ít, nhưng mà bây giờ còn không phải là lúc giáo dục cu cậu, chỉ lạnh lùng nhìn cu cậu một cái, nói với Tiểu Chấn Vũ mới vừa vào cửa: "Tiêm vào cho cô ấy."

"Tiêm thứ gì vào?" Trình Du Nhiên hét lên một tiếng, thương thế của cô lúc nào thì cần tiêm vào, chỉ cần cho cô ăn một chút gà nướng và đồ đại bổ, bảo đảm không bao lâu sẽ mạnh như rồng hổ.

Lão đại không giải thích, anh ta làm thuộc hạ chỉ có thể giải thích thay, Tiểu Chấn Vũ bất đắc dĩ nói: "Chị dâu, bây giờ thương thế của chị nếu ăn đồ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ khôi phục, cho nên tạm thời phải tiêm dịch dinh dưỡng, không đến mấy ngày đâu."

Mấy ngày? Một ngày cô cũng không muốn, không để cho cô ăn cái gì, còn không bằng giết cô! Trình Du Nhiên lớn tiếng phản đối: "Tôi không muốn tiêm chất dinh dưỡng, tôi muốn ăn cái gì, tôi là Vua y, tôi biết rõ làm như thế nào trị bệnh của mình."

Không đề cập tới cũng may, nghe được chị dâu cuối cùng cũng nhắc đến danh hiệu Vua y, Tiểu Chấn Vũ rốt cuộc không nhịn được bật cười, còn Vua y, chưa nghe nói qua Vua y nào không hiểu kiến thức cơ sở thông thường này.

"Tiểu Chấn Vũ, là cậu ra chiêu cay độc có đúng hay không?" Trình Du Nhiên biết không thuyết phục được Viêm Dạ Tước, dứt khoát chỉ mũi nhọn vào Tiểu Chấn Vũ: "Cậu có hiểu cái gì gọi là tĩnh dưỡng hay không, chưa nghe nói qua Đông y ba phần trị bảy phần nuôi à, cậu có biết lang băm hại người hay không."

Trình Du Nhiên tuyên dương kiến thức y học của cô, khiến Tiểu Chấn Vũ bên cạnh nghe tròn mắt nhìn thẳng, dường như Đông y cô cũng mới xem mấy ngày, hơn nữa nói đến lang băm, mình mới là bác sỹ có tiếng cũng có miếng, bây giờ cô chỉ là bác sỹ thực tập bỏ thi mấy lần mà thôi.

Trình Du Nhiên lăm mồm, một bàn tay to đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đè đầu cô ở trên gối, âm lượng gào thét chỉ còn lại tiếng ư ư, ngay sau đó hai cánh tay cũng bị đè lại.

Tiểu Chấn Vũ tranh thủ lấy ống chích ra, vẫn là lão đại hiểu chị dâu, cái này căn bản giải thích không thông, còn là bạo lực giải quyết tương đối tốt.

"Viêm Dạ Tước, anh buông em ra." Giọng Trình Du Nhiên ư ư từ dưới cái gối truyền đến, đầu lúc ẩn lúc hiện, chỉ là bất luận cô dùng sức ra sao, cũng không thể thoát khỏi bàn tay trên đầu, lần nữa đem mục tiêu chuyển sang Tiểu Chấn Vũ, nói: "Tiểu Chấn Vũ, cậu tốt nhất cầu nguyện sau này sẽ không rơi vào trong tay tôi."

Đối với uy hiếp của chị dâu, Tiểu Chấn Vũ không nhìn thẳng, về sau như thế nào không biết, nhưng bây giờ nếu như anh ta không nắm chặt thời gian sẽ lập tức xui xẻo, tìm đúng mạch máu trên cánh tay chị dâu, mau chuẩn ngoan đảo mắt liền truyền chất dinh dưỡng vào.

Đúng lúc này, thím Vân bụng một chén nóng hổi đi tới nói: "Cháo thịt đã chuẩn bị tốt lắm."

Cháo thịt? Trình Du Nhiên dùng sức đem miệng lộ ra một nửa từ dưới cái gối, vui mừng nói: "Đây cũng là của em chứ?"

Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Sau khi tiêm hết bình dinh dưỡng mới có thể ăn đồ."

Bàn tay trên đầu buông ra, Trình Du Nhiên lấy lòng nói: "Dĩ nhiên, nếu không lại tiêm vào nữa?" Cô cũng không sợ tiêm vào chất dinh dưỡng, chỉ sợ sau khi tiêm không để cho ăn cái gì.

Vào lúc Trình Du Nhiên hưng phấn muốn nhận lấy cháo thịt, Viêm Dạ Tước chỉ chỉ cái bàn một bên để Thím Vân đặt xuống, ngay sau đó phát phát tay lạnh giọng nói: "Tất cả mọi người đi xuống."

Sau đó, Trình Du Nhiên phóng đại con mắt gấp mấy lần nhìn soi mói, Viêm Dạ Tước bụng cháo thịt lên dùng thìa quấy mấy cái, tiến tới bên miệng của cô.

Anh đây là muốn. Đút cô ăn? Đầu Trình Du Nhiên hơi chấp mạch, lão đại lãnh khốc hung tàn núi băng thế nhưng lại đút người ăn cơm, tin tức này truyền đi nhất định rất chấn động.

"Em có ăn hay không?" Thấy Trình Du Nhiên lại đang mất hồn, Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói.

"Ăn, dĩ nhiên ăn." Vừa nhìn chính là chưa từng hầu hạ ai, giọng điệu lạnh như thế, cũng không thổi trước cho cháo thịt lạnh xuống, nhưng trong lòng Trình Du Nhiên vẫn có chút ấm áp.

Lãnh địa gia tộc La Nhĩ Đức nước Anh, một máy bay chuyên dùng hào hoa mới vừa hạ xuống, thì có mười người đàn ông lực lưỡng da trắng xông tới, chờ sau khi cô gái trên máy bay xuống, một người đàn ông lực lưỡng trong đó mới mặt cung kính nói: "Tiểu thư, mới vừa nhận được tin tức, hoàng cung Buckinghamshire bị người của Viêm Dạ Tước trực tiếp nổ, hơn ba mươi thuộc hạ chưa kịp bỏ chạy, toàn bộ đều gặp nạn."

"Tốc độ thật đúng là nhanh, xem ra tôi còn xem thường tính nhẫn nại của Viêm Hạo Thừa, không ngờ anh ta không trở mặt với Viêm Dạ Tước ngay." Cô ta đều không để tính mạng mười mấy thuộc hạ ở trong mắt, khí chất của Angela lạnh lùng, nụ cười thân nhiên rồi lại từ chối người ngoài ngàn dặm, giống như đang làm bầm láp lâu bầu: "Như vậy cũng tốt, anh ta kiên trì càng lâu, đối với chúng ta càng có lợi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Xách tảng đá đập chân của mình

Mùa hè cực nóng vừa qua, mưa thu liên tiếp tập kích bầu trời Newyork, chưa đến mấy ngày, nhiệt độ đã giảm xuống mười độ, hơn nữa còn đang có xu hướng giảm xuống, chỉ là những thứ kia không có quan hệ gì cùng việc dưỡng thương của Trình Du Nhiên.

Gần đây cô có sức sống, không cần học bơi lội, không cần chạy ngược chạy xuôi, mỗi ngày lười biếng nằm trên giường, trừ ăn ra chính là ngủ, hưởng thụ hai sở thích cô yêu nhất đời đến trời đất mù mịt, đặc biệt là thủ nghệ của thím Vân còn chưa bị khai phá, để cho cô cảm thấy tìm thím Vân tới, là một chuyện anh minh nhất đời cô.

Viêm Dạ Tước cũng luôn vội, dĩ nhiên anh đem địa điểm làm việc dời đến biệt thự, trừ ngày đầu tiên nghiêm mặt giáo huấn Trình Du Nhiên một trận, sau mặc dù còn đáng về lạnh lùng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, cả ngày đến đi vội vã.

Chuyện duy nhất khiến Trình Du Nhiên không thoải mái chính là tư thế giấc ngủ, Tiểu Chấn Vũ đáng chết rất biết mượn cơ hội trả thù hiểm nghị, nói chỉ có nằm lý ở trên giường mới lợi hơn cho khôi phục, khiến Trình Du Nhiên giận đến nghiêng răng, đáng tiếc một câu nói của Viêm Dạ Tước trực tiếp đánh cô vào lãnh cung, không muốn nằm, sẽ trực tiếp trối cô lên trên giường.

Vui vẻ luôn ngăn ngủ, sau khi Tiểu Chấn Vũ kiểm tra toàn bộ, liền tuyên bố thương thế của cô hoàn toàn khôi phục, điều này cũng biểu thị những ngày nghỉ dưỡng thương tốt đẹp đã kết thúc, trong lòng suy nghĩ có phải tạo tai nạn lao động gì nữa hay không, dường như cuộc sống như thế thật sự là quá đã.

"Buổi chiều đi Nhật Bản với tôi." Giọng nói lạnh lẽo phá vỡ mơ ước của Trình Du Nhiên, đời này cô chính là mệnh vất vả, không biết lúc nào mới có thể hưởng thụ ngày nghỉ tốt đẹp thế này nữa.

Đối với Tokyo, Trình Du Nhiên cũng không xa lạ, trừ đã làm mấy giải phẫu ở chỗ này ra, còn đặc biệt cùng mẹ đến xem hoa anh đào, có điều khi đó là mùa xuân, mà bây giờ là mùa thu.

Giữa đồng quê, một đám tây đều xem hoa anh đào, mùa thu của Nhật Bản vẫn có thể tìm hoa có đặc sắc giải trí giống như mùa xuân, người thích loại hoa này, bình thường lòng tự ái mạnh, con người vô cùng quật cường, rất rõ ràng Trình Du Nhiên là một người trong số đó.

"Trình tiểu thư vừa nhìn chính là người yêu hoa, có vài phần không biết đã từng nghe qua Yamaguchi Momoe thủ lĩnh « thu anh »?" Tiếp đãi bọn họ còn là người quen cũ, Sơn Bản Nguyên Nhất đã từng đuổi giết Trình Du Nhiên lại không đuổi kịp, nhưng mà bây giờ coi như cho hấn mười đầu, hấn cũng không dám có chút bất kính đối với vị bạn cũ này, trước đó lão đại đã phân phó, nếu như phục vụ Viêm Dạ Tước không tốt, liền trực tiếp hy sinh tổ lòng trung thành.

Long Trạch Thu đường đường là lão đại Tam Khẩu tổ, hôm nay khiêm tốn đến mức này cũng là bất đắc dĩ, kể từ khi Viêm Thế Kiêu bị gia tộc phái đi Châu Á, đầu tiên liền hướng bọn họ giết, vừa bắt đầu Long Trạch Thu còn muốn dựa vào võ sĩ đạo cao thủ trong bang giải quyết anh ta, nhưng Viêm Thế Kiêu là ai, cho dù là anh em trong nhà họ Viêm, bản lĩnh cũng xếp thứ nhất, rất dễ dàng giết chết những cao thủ này.

Đánh cũng không đánh lại, so thế lực sau lưng người ta là cả Viêm bang, đối mặt khí thế hùng hổ dọa người của Viêm Thế Kiêu, Long Trạch Thu chỉ có thể đem hi vọng gửi gắm trên người Viêm Dạ Tước, nên mới dặn thuộc hạ hết sức lấy lòng.

Sơn Bản Nguyên Nhất quả thật rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, mới vừa rồi Trình Du Nhiên nghĩ đến, chính là thủ lĩnh « thu anh » mẹ à, ngài không biết bao nhiêu lần, nói với mình phải bảo trọng chú ý thân thể! Con gái kín đáo biểu đạt lòng biết ơn, con sẽ cố gắng, khai thác ra cuộc sống mới. Mùa thu tiết tháng mười trời trong nắng ấm, con gái của mẹ ở bên người mẹ ngồi một hồi, cho đến chia lìa.

"Sao vậy?" Nhìn sắc mặt Trình Du Nhiên không đúng, Viêm Dạ Tước quét Sơn Bản Nguyên Nhất một cái, lạnh lùng hỏi.

Bị mất ứng của Viêm Dạ Tước nhìn chăm chú, Sơn Bản Nguyên Nhất nhất thời có loại cảm giác bị mãnh thú theo dõi, trước có chút không thoải mái đối với sắp xếp của lão đại, hiện tại trực tiếp tâm phục khẩu phục, không trách được có thể trở thành người nói chuyện đệ nhất thế giới Hắc bang, cho dù lão

đại Long Trạch Thu của mình, cũng tuyệt đối không có loại khí thể này.

Trình Du Nhiên cười nhạt, tỉnh lại từ trong hồi ức, chuyện đã trải qua nhiều năm, cô hình như bắt đầu có chút đa sầu đa cảm, đây cũng không phải là hiện tượng tốt, nhất định phải ngăn chặn, lắc đầu một cái nói: "Không có việc gì."

Viêm Dạ Tước có chút tương tự Trình Du Nhiên, mẹ chết đi cũng không lâu lắm, tự nhiên biết cô mới vừa rồi đang suy nghĩ gì, nhưng mà anh cũng không có truy cứu tiếp nữa, chỉ dùng sức nắm trên tay cô, nói: "Đi thôi."

Tiểu Nặc vẫn lăm la lăm lét đi phía sau, đột nhiên suy nghĩ hiểu rõ, xoay người chui vào trong bụi hoa, tìm đóa anh đào lớn nhất hái xuống, hào hứng nhét vào trong ngực lão đại, ngay sau đó mặt cười xấu xa chạy ra.

Viêm Dạ Tước nhíu nhíu mày, anh làm sao không biết trong đầu cậu nhóc này đang suy nghĩ gì, chỉ là anh đường đường là lão đại hắc bang lúc nào thì làm loại chuyện như vậy, tiện tay ném cho Bôn Lang nói: "Cầm"

Thật là không hiểu phong tình, Tiểu Nặc đã chuẩn bị máy chụp hình ống kính kinh điển, không thể nghĩ đến sẽ có kết cục như vậy, hướng về phía bóng lưng lão đại vừa lắc đầu vừa than thở, lại nhìn lướt qua người xấu bên cạnh anh, thật là hạng người gì cũng có trong đội ngũ, xem ra sau này không thể cùng lão đại lẫn vào, nếu không ngay cả vợ cũng không tìm được.

Sơn Bản Nguyên Nhất mới khôi phục như cũ từ cái nhìn của Viêm Dạ Tước, như có điều suy nghĩ nhìn bóng dáng Trình Du Nhiên, xem ra phải mau sớm báo cáo với lão đại, chỉ cần bắt được Trình Du Nhiên, vấn đề của Tam Khẩu tổ cũng không khó giải quyết.

Trước cửa tổng bộ Tam Khẩu tổ, Long Trạch Thu mang theo một đám thuộc hạ, đứng lảng lảng ở tại cửa ra vào, hướng nơi xa nhìn ra, mặc dù bề ngoài ông ta bình tĩnh, trong lòng hy vọng càng ngày càng kịch liệt, trong lòng bàn tay đã sớm thấm đầy mồ hôi, tin tức Viêm Dạ Tước muốn tới Nhật Bản đã sớm truyền ra, làm anh cả, Viêm Thế Kiều không thể nào không biết. So với Viêm Dạ Tước không theo lẽ thường, Viêm Thế Kiều chính là một kẻ điên, ông ta cũng không muốn lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Mặc dù thủ vệ giữ cửa không có tư cách biết tin tức như thế, nhìn tình hình ở cửa cũng biết, hôm nay nhất định có nhân vật lớn nào đó, lưng eo ưỡn lên thẳng tắp, nói không chừng được một lão đại khích lệ đôi câu, cuộc sống sau này của bọn họ cũng không cần buồn.

Đúng lúc này, một chiếc xe sang trọng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trong đội xe đều là xe sang trọng bình thường khó gặp, chính giữa là chiếc xe dễ thấy nhất, lại là xe chuyên dụng Hoàng thất Nhật Bản, rốt cuộc lai lịch người này lớn đến đâu?

Cửa xe mở ra, một người giống băng cứng đi ra, bóng dáng cao lớn cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo, mắt ưng sắc bén bất luận quét qua ở trên thân ai, đều có loại cảm giác nhiệt độ chợt giảm xuống.

Sau khi người đàn ông xuống xe cũng không có trực tiếp đi lên trước, chỉ hướng về một bên kia cửa xe nhìn, ngay sau đó, hai cái bóng dáng một lớn một nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, nhìn đáng ghét như mẹ con, về mặt cô gái lạnh nhạt, phong cách hơn người nhất thời khiến mọi người sinh ra một loại tâm tư không cho phép kẻ khác khinh nhờn, đứa bé đẹp trai đáng yêu, bất luận kẻ nào nhìn cũng sẽ thích.

Long Trạch Thu nhiệt tình đi tới cười nói: "Lão đại Viêm, cậu rốt cuộc tới."

Đây là lão đại nói năng thận trọng?

Chỉ là bọn đàn em còn chưa kịp phản ứng, người tới càng thêm cường hãn, chỉ thấy anh thế nhưng làm ngơ đối với nhiệt tình của lão đại, gương mặt tựa như băng, giọng nói lạnh lẽo chậm rãi khạc ra: "Đi vào lại nói."

Bọn đàn em há to miệng, mặc dù lão đại bọn họ bình thường khó gặp, nhưng trong bang còn lưu truyền truyền thuyết phong phú về lão đại, đầu cho lão đại Hắc bang nào nhìn thấy ông cũng là một mực cung kính, người đàn ông này cuồng ngạo như thế này, đây không phải là muốn tìm chết sao?

Chỉ là chuyện để cho bọn họ mở rộng tầm mắt hơn vẫn còn ở phía sau, lão đại thế nhưng không chút tức giận đối với giọng điệu này, mà lập tức dẫn đường theo lời người trước mặt nói, giống như chậm người nọ sẽ đi.

Chờ mọi người rời đi, một người trong đó hỏi ra lời: "Mới vừa rồi. . . . Không phải là ảo giác chứ?"

"Ảo giác cái rắm?" Một người thoạt nhìn tùy tiện nói: "Chẳng lẽ mọi người đều có ảo giác à, lai lịch người này tuyệt đối không nhỏ, lão đại chẳng những tự mình nghênh đón, còn dùng tiếng Anh mà ngài ấy căn bản không quen nói chuyện, cậu thấy người nào có đối xử như vậy chưa?"

"Đúng vậy, dù là người nhà họ Viêm đánh mấy ngày trước cũng không có, Viêm bang được xưng là đệ nhất thế giới Hắc bang."

"Cậu không nói tôi còn quên." Người nói chuyện vừa nãy đột nhiên nói: "Tại sao tôi cảm giác đáng đáp người này có chút tương tự với người kia nhỉ?"

"Câm miệng." Một tiếng gầm lên truyền tới từ phía bên cạnh, tiểu Đầu Mục vẫn không nói gì bỗng nhỏ giọng mắng: "Mấy tên ngu ngốc các cậu có mấy đầu, muốn chết cũng đừng liên lụy tôi, tất cả đều canh kỹ cửa đảng hoàng cho tôi."

Long Trạch Thu cũng không biết phía ngoài ngõ ực, bây giờ sự chú ý của ông ta mới từ Viêm Dạ Tước chuyển dời đến Trình Du Nhiên, mặc dù ông ta đã sớm từ trong hắc đạo biết được chân tướng, trong lòng vẫn hơi xúc động, ai có thể nghĩ tới bác sỹ ban đầu cứu ông ta có vóc dáng thấp chính là phụ nữ, hơn nữa còn là người phụ nữ bên cạnh Đế Vương hắc đạo Viêm Dạ Tước, sớm biết như vậy, ban đầu cho ông ta 1000 lá gan ông ta cũng không dám phái người đuổi giết, may mà ban đầu chưa thành công, nếu không Tam Khẩu tổ đã sớm xoá tên rồi.

Thật ra thì Tam Khẩu tổ cũng là một tổ chức có thực lực không kém, Long Trạch Thu có thể trở thành là long đầu quân bang, quyết đoán và uy danh dĩ nhiên không nhỏ, chỉ là gần đây thật sự là bị cái người điên Viêm Thế Kiều dọa cho sợ, người ta căn bản không dám phản mưu mô cùng ông ta, không đồng ý liền trực tiếp khai chiến, không phục đánh ông ta tới phục mới thôi.

Song Long Trạch Thu không hổ là kiêu hùng một phương, lúc Sơn Bản Nguyên Nhất hướng ông ta hồi báo phát hiện, lập tức đem mục tiêu chuyển hướng Trình Du Nhiên, bày ra khuôn mặt tươi cười, giọng mang theo cảm kích: "Không ngờ Trình tiểu thư lại chính là Vua y, sớm biết như vậy, ban đầu cho dù có hiểu lầm lớn hơn nữa tôi cũng không dám để cho thuộc hạ theo dõi cô."

Đổi lại là người bình thường, tuyệt sẽ không đem chuyện này nói ra, đặc biệt là thời điểm khẩn yếu như thế này, nhưng Long Trạch Thu không chút cố kỵ, ông ta biết rõ, nếu như chuyện này do Viêm Dạ Tước nói ra, vậy hôm nay căn bản không cần đàm phán, Tam Khẩu tổ cứ chờ diệt vong đi, Viêm Dạ Tước chịu đồng ý mình, đoán chừng cũng chưa cho ông ta một cơ hội, cho nên ông ta nhất định phải nắm lấy.

Tuy nhiên Long Trạch Thu không biết là, Trình Du Nhiên làm bác sỹ chợ đen, chuyện như vậy đã trải qua không biết bao nhiêu lần, đã sớm tập mãi thành thói quen rồi, cho nên chuyện này cô căn bản chưa từng nói qua với bất kỳ kẻ nào, hôm nay Long Trạch Thu tự mình nói ra, quả thật là đang xé rách tảng đá đập chân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Đàm phán không thành

Quả nhiên, Long Trạch Thu vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Viêm Dạ Tước nhất thời trở nên hơi khó coi, lẩn lộn hắc đạo nhiều năm, lời thật lời dối anh còn không phân ra được ư, hiểu lầm gì đó, rất rõ ràng là Long Trạch Thu đã từng dối phò cô, chỉ là bị cô chạy thoát mà thôi.

Người phụ nữ này, rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện gạt anh!

Trình Du Nhiên đắc tội Long Trạch Thu, Viêm Dạ Tước cũng biết một chút, dù sao ban đầu khỏi tâm phiền kia cũng là đồ anh phải lấy được, nhưng sau lại bị người đuổi giết nên một vài đoạn anh cũng không rõ ràng, nếu hôm nay biết rồi, anh không thể mặc kệ, dám gây bất lợi đối với người phụ nữ của anh, ai cũng không thể bỏ qua!

Bất thành linh nghe được tiếng hừ của Viêm Dạ Tước, khiến Long Trạch Thu không khỏi sửng sò, trong ấn tượng vị lão đại này mặc dù rất khó chung đụng, nhưng không có bụng dạ hẹp hòi, mình đã uyển chuyển bày tỏ áy náy, cho dù trong lòng anh có bất mãn cũng sẽ không biểu hiện rõ ràng như vậy, lại nói nếu anh đón nhận lời mời của mình, thì nên có ý tha thứ, chẳng lẽ là mình không đủ thành ý?

Nghĩ đến truyền lưu gần đây, Trình Du lại chính là chỗ hiểm của Viêm Dạ Tước, Long Trạch Thu càng thêm khẳng định phỏng đoán của mình, ông ta lại không biết, đầu sỏ đắc tội khiến Viêm Dạ Tước biến sắc mặt chính là ông ta.

"Trước kia nghe nói Trình tiểu thư thích thu góp các loại trân bảo, chỗ tôi cũng cất chứa một chút, kính xin Trình tiểu thư vui lòng chỉ giáo."

Mới vừa rồi chỉ là ngoài miệng nói xin lỗi, hiện tại trực tiếp chuyển hóa thành hành động, Trình Du Nhiên đã sớm từng thấy thứ Long Trạch Thu sưu tầm, ông ta nói như vậy chỉ là đang tìm một cơ hội tặng quà.

Trình Du Nhiên là cao thủ đàm phán, làm sao sẽ bị một viên đạn bọc đường của ông ta đánh ngã xui, thân thể nghiêng về phía sau, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt: "Trân bảo vẫn là không cần xem, lần này tới Nhật Bản, chưa chuẩn bị xong xe hơi chạy thoát thân."

Trình Du Nhiên vừa dứt lời, nhiệt độ bên trong cả gian phòng lập tức giảm xuống không ít, Sơn Bản Nguyên Nhất đã có một lần cảm thụ đương nhiên biết nguồn gốc hơi thở này, cắn răng, phịch phịch một tiếng quỳ trên mặt đất nói: "Điều tại tôi ban đầu tự chủ trương, mạo phạm Trình tiểu thư, chỉ cần một câu nói của Trình tiểu thư, Sơn Bản Nguyên Nhất nguyện lấy cái chết tạ tội."

Lần thương lượng này, liên quan đến sống còn của cả Tam Khẩu tổ, vì tiêu trừ khúc mắc của Viêm Dạ Tước đối với lão đại, anh ta chỉ có thể tự mình gánh chịu tất cả.

Trình Du Nhiên hơi kinh ngạc, không ngờ thẳng cha ban đầu ngang ngược còn rõ ràng có một mặt như vậy, có được thuộc hạ như thế, xem ra Long Trạch Thu quả thật không phải nhân vật bình thường.

"Cậu từng làm cái gì?" Một luồng khí lạnh phát ra từ trong miệng Viêm Dạ Tước, lao thẳng tới trái tim Sơn Bản Nguyên Nhất.

Như là đã vác xuống, Sơn Bản Nguyên Nhất cũng buông ra, đúng mực nói: "Trước bác sỹ Trình vội tới làm giải phẫu cho lão đại, cảm đi tư liệu tâm phiền cất sủng ông đạn được đứng đầu, tôi cảm thấy không nên giữ lại cô ấy, cho nên tự chủ trương phái người đoạt về, đáng tiếc không có tìm được bác sỹ Trình."

"Nói như vậy, anh chính là vong ân phụ nghĩa rồi hả?" Bôn Lang cười lạnh nhìn Sơn Bản Nguyên Nhất: "Vậy lần này lão đại của chúng tôi thật đúng là

đến nhằm rồi, ai biết xử lý chuyện này xong, có thể bị các anh đuổi giết ngược hay không."

Bôn Lang không đối phó phụ nữ được, nhưng ở trường hợp này đầu óc lại tốt, dưới tình huống bình thường trước lúc lão đại chính thức có quyết sách, đều là anh ta và Đan Hùng đi đối phó.

"Tuyệt không có ý này." Long Trạch Thu không ngờ anh lại đem chuyện không liên quan làm cho liên quan đến nhau, trong lòng âm thầm kêu khổ, nếu như giải thích trước ngay từ lúc biết được Trình Du Nhiên đi theo Viêm Dạ Tước tới nhà, cũng sẽ không có chuyện ngày hôm nay, hiện tại chỉ có thể thì tốt giữ xe.

"Son Bản Nguyên Nhất đắc tội Trình tiểu thư, vi phạm tình thân đạo võ sĩ, hôm nay tôi sẽ thay trời hành đạo loại trừ tên bại hoại này." Quyết định chủ ý, Long Trạch Thu hô to một tiếng móc súng lục ra, chỉ ở trên đầu Son Bản Nguyên Nhất.

"Khoan." Viêm Dạ Tước lạnh lùng nói: "Nơi này không thể thấy máu." Mặc dù tiểu Nặc đã sớm nghe thấy âm thanh người bị bắn chết, hơn nữa còn tự mình trải qua, nhưng anh còn không hi vọng con trai tiếp xúc loại với máu tanh quá sớm.

Long Trạch Thu hơi sững sờ, đây đã là lần thứ hai Viêm Dạ Tước cho ông ta kinh ngạc, không phải nói từ nhỏ đứa bé nhà họ Viêm đã trải qua giáo dục máu tanh ư, sao Đế Vương hắc đạo lại không để cho con trai mình thấy máu?

Nhưng mà bây giờ ông ta cũng không có can đảm đi chất vấn Viêm Dạ Tước, như đã quyết định hy sinh thuộc hạ, Long Trạch Thu cũng sẽ không do dự, trực tiếp hướng về phía thuộc hạ nói: "Đem Son Bản Nguyên Nhất dẫn đi thi hành xử bắn, tất cả thuộc hạ khác tham dự, đều thi hành quy định bang trực xuất khỏi Tam Khẩu tổ."

Làm xong những thứ này, mặt Long Trạch Thu mới cẩn thận nói: "Không biết làm thế này, lão đại Viêm cảm thấy thế nào?"

Viêm Dạ Tước không có trả lời, chỉ lạnh lùng nói: "Nói đi, chuyện gì xảy ra."

Nghe Viêm Dạ Tước nói như vậy, biết anh đã không có ý định truy cứu tiếp nữa, Long Trạch Thu rốt cuộc thở phào trong lòng, bọn họ vốn muốn hỏi tội đối phương, chỉ là ai bảo trước đó ông ta lại đắc tội với Trình Du Nhiên chứ, nếu như không nói rõ chuyện kia, kể tiếp bọn họ cũng không cần lo lắng.

Tuy vậy, khí thế bùng nổ mới vừa rồi của Viêm Dạ Tước cũng hù ngã một nhóm người, đợi trong chốc lát, mới có một người của Tam Khẩu tổ đứng ra nói: "Lão đại Viêm, Viêm bang muốn mở rộng buôn bán, Tam Khẩu tổ tôi giờ hai tay hoan nghênh, nhưng làm ăn cũng có quy định, khu vực Đông Á làm nghề giải trí, vốn là do Tam Khẩu Tổ khống chế, hiện tại Tam thiếu gia của quý bang lại muốn chúng tôi giao ra toàn bộ, làm như vậy không phải là rất quá đáng ư?"

Nghề giải trí, bản thân là một nghề có món lợi tương đối kékéchù, ví như điện ảnh, từng có rất nhiều bang phái mượn nó để rửa tiền, hơn nữa sản nghiệp tương quan chung quanh cũng không thể coi thường, ít đi món tiền thu lớn như vậy, đối với Tam Khẩu tổ mà nói tuyệt đối là tổn thất lớn.

"Trúc Hạ nói không sai" Có người dẫn đầu, dĩ nhiên là có người theo phong trào, một người đứng đầu mang theo mắt kính tiếp lời nói: "Viêm bang muốn giao thiệp với nghề giải trí, Tam Khẩu Tổ cũng vui vẻ hợp tác cùng Viêm bang, chỉ là cách làm của quý bang, có phải quá không có người trong mắt hay không?"

"Lão đại Viêm vì một Trình Du Nhiên, hơn nữa còn dưới tình huống không có bất kỳ tổn thương gì, khiến bang tôi tổn thất một tướng đắc lực cùng mười người anh em, hiện tại bang tôi tổn thất, nên bồi thường như thế nào?"

"Anh muốn bồi thường?" Viêm Dạ Tước vụt đứng lên từ trên chỗ ngồi, bóng dáng 1m9 từ trên nhìn xuống người đang nói chuyện, ánh mắt lạnh lẽo giống như kẻ đứng ở trước mặt anh là một người chết: "Anh nên may mắn vì không có bất kỳ tổn thương nào, nếu không Tam Khẩu tổ, đã không cần thiết tồn tại nữa."

Long Trạch Thu thầm mắng tên thuộc hạ ngu ngốc này, chết từ tế không xong làm gì nói tới chỗ hiểm là Trình Du Nhiên, đây không phải là muốn làm cho Viêm Dạ Tước nổi đóa ư, lắc mình ngăn ở trước mặt tên kia thuộc hạ cười nói: "Lão đại Viêm không nên tức giận, Đàng Diên không có ý đó, chỉ là chuyện này Tam thiếu gia làm quả thật có chút quá, cho dù tôi không để ý, cũng phải cho anh em trong bang một trả lời chắc chắn đúng không?"

"Anh muốn trả lời chắc chắn gì?"

"Bỏ qua tổn thất trước đó." Long Trạch Thu ngăn lại một thuộc hạ muốn nói, một bộ rất độ lượng: "Chỉ hi vọng lão đại Viêm có thể khuyên Tam thiếu gia, bất luận là muốn nhúng tay vào nghề giải trí vẫn được, Tam Khẩu tổ tuyệt không hai lời, nhưng từ nay về sau hy vọng có thể theo quy định."

Điều kiện như vậy, hợp lý, thậm chí Tam Khẩu tổ còn bị thua thiệt không nhỏ, nhưng Viêm Dạ Tước không có bất kỳ ý tán đồng, chỉ lạnh lùng nói: "Chuyện này, không liên quan đến Viêm bang."

"Lão đại Viêm có ý gì?" Đầu Đàng Diên thiếu một gấn lại nhảy ra, lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ Viêm Thế Kiêu không phải người Viêm bang, hay là nói lão đại Viêm đã không phải là người nói chuyện của Viêm bang?"

Ngay cả Trình Du Nhiên cũng có chút buồn bực, đối với thái độ của anh chị em khác trong nhà họ Viêm, Viêm Dạ Tước luôn có thể áp chế thì áp chế, đây chính là một cơ rất tốt xử lý Viêm Thế Kiêu, tại sao anh đột nhiên bỏ mặc không quan tâm, chẳng lẽ bởi vì quan hệ anh em ruột? Nhưng suy nghĩ một chút cũng không thể, dù sao ở lần tụ hội gia tộc nhà họ Viêm, Viêm Thế Kiêu liều mạng phản đối Viêm Dạ Tước tới cứu mình.

Sắc mặt Long Trạch Thu biến thành có chút khó coi, ông ta không nghĩ ẩn nhẫn thế nhưng đôi lấy kết quả như thế, trong đôi mắt tản ra âm trầm: "Ý lão

đại Viêm, là không giữ lời hứa?"

Mặt Viêm Dạ Tước không chút thay đổi, trầm giọng nói: "Chuyện do người Viêm bang làm, lúc nào thì tôi đều sẽ đồng ý, nhưng kẻ quản lý Viêm bang chỉ có một, vậy chính là tôi, những thứ con em khác nhà họ Viêm, đều không phải là người Viêm bang."

Anh đến Nhật Bản, chính là muốn nói chính xác cho mọi người, có thể đại biểu Viêm bang chỉ có mình anh, bất kỳ con em nhà họ Viêm muốn dùng danh nghĩa Viêm bang thành lập thế lực, cũng sẽ không được Viêm bang che chở.

Mặt Trúc Hạ cười lạnh nói: "Viêm Dạ Tước, anh cho rằng chúng tôi đều là kẻ ngu ư, Viêm Thế Kiêu tới Châu Á không phải là do Viêm bang các anh chỉ điểm, hiện tại mở miệng chối bỏ, nếu đã như vậy, xin mời lão đại Viêm một Tam Khẩu tổ nghỉ ngơi một thời gian, đến lúc đó tự nhiên sẽ nguyện ý đàm phán theo chúng tôi."

"Chỉ bằng anh?" Bôn Lang bĩu môi khinh thường, muốn đánh ngã những người trước mắt này, đối với anh ta mà nói không có chút áp lực nào.

"Chúng tôi đương nhiên không giữ được lão đại Viêm và hai vị thuộc hạ" Đằng Điền cười nói: "Nhưng dù sao Trình tiểu thư cũng là phụ nữ, còn có đứa bé này, nghe nói --"

Giọng nói ngừng lại giữa tiếng nổ phẳng, một viên đạn vòng qua mấy người che ở trước người anh ta ghim chặt vào trên cổ họng anh ta, ngón tay chỉ vào Viêm Dạ Tước run rẩy nửa ngày, thân thể té xuống đất rầm rầm.

"Tôi không thích bị người ta uy hiếp." Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng, hòng súng đung đưa trên bàn tay anh, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra một kích trí mạng: "Nếu như người nào nắm chắc lưu lại tôi, hãy thử một lần."

"Hiểu lắm, tất cả đều là hiểu lắm" Nếu như còn không nghe ra uy hiếp trong lời nói của Viêm Dạ Tước, Long Trạch Thu thật sự không cần lẫn lộn nữa, bọn họ có thể lưu lại mẹ con Trình Du Nhiên, nhưng một khi Sát Thần xông ra, Tam Khẩu tổ sẽ xong đời, lại nói Đế vương giống như Viêm Dạ Tước, khẳng định đã sớm sắp xếp chiêu sau, ông ta không đánh cược được, "Lão đại Viêm yên tâm, thuộc hạ của tôi tuyệt đối không có ác ý gì."

"Lão đại, chẳng lẽ cứ để như vậy?" Sau khi Viêm Dạ Tước đi, một thuộc hạ sấp đến gần hỏi, tại cửa nhà mình còn bị người uy hiếp, lần này quăng Tam Khẩu tổ quá trốn rồi.

"Đề?" Long Trạch Thu cười lạnh một tiếng: "Trước không dám động thủ cùng Viêm Thế Kiêu, là sợ Viêm bang sau lưng hắn, hiện tại nếu Viêm Dạ Tước nói như vậy, chúng ta diệt trừ Viêm Thế Kiêu, đến lúc đó xem Viêm Dạ Tước giao phó với nhà họ Viêm thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chúng ta kết hôn

Tin tức Viêm Dạ Tước ở Nhật Bản nhanh chóng truyền tới trong tay Viêm Hạo Thừa, nhìn tình báo trên tay, Đường Nghiêu không có nói cái gì, ngược lại ngẩng đầu lên hỏi: "Thiếu gia, Viêm Dạ Tước hành động, không biết cậu thấy thế nào?"

"Viêm Dạ Tước thật sự quá ngông cuồng." Không đợi Viêm Hạo Thừa nói gì, Đường Ngự Phong giành nói trước, trên mặt âm trầm đầy vẻ khát máu: "Chỉ mới nắm giữ một phần tư thế lực Viêm bang, lại muốn đem cả Viêm bang làm của riêng, chính là không biết điều."

Không chỉ có như thế, Đường Ngự Phong vẫn luôn coi Viêm Thế Kiêu là địch thủ lớn nhất đời, hôm nay cư nhiên bị Viêm Dạ Tước cách chức không đáng giá một đồng, trong lòng anh ta cũng có chút không cam lòng.

Đường Nghiêu không nói gì, chuyển ánh mắt hướng Viêm Hạo Thừa, con trai có năng lực thế nào, ông ta rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào, hiện tại chuyện ông ta muốn biết, mình muốn đi theo thiếu gia, có thể nhìn ra bao nhiêu.

Khẽ cười cười, về mặt Viêm Hạo Thừa ưu nhã nói: "Loại thủ đoạn này, có thể lừa người bình thường, muốn mê hoặc chúng ta còn kém một chút."

"Ý thiếu gia là --" Đối với vấn đề cần động não, Đường Ngự Phong vẫn trực tiếp hỏi.

Viêm Hạo Thừa cười tự tin: "Viêm Dạ Tước và Viêm Thế Kiêu là hai anh em, sợ rằng đã kết hợp với nhau rồi."

"Làm sao có thể?" Đường Ngự Phong khó có thể tin, kêu lên: "Tình tình Viêm Thế Kiêu cô độc, hai anh em cả ngày đều là mặt chết, nghe nói ở tụ hội nhà họ Viêm còn bởi vì Trình Du Nhiên đánh một trận, hai người bọn họ làm sao sẽ kết hợp lại với nhau chứ?"

Nhìn thiếu gia nhẹ nhàng, nhìn lại con trai cả ngày kêu đánh kêu giết, trong lòng Đường Nghiêu không có tư vị, thể diện thế hệ trước đều thể hiện ở trên người thế hệ sau, nhân tài nhà họ Viêm xuất hiện lớp lớp, con trai Đường Nghiêu ông lại không có đầu óc như vậy, cũng không trách Viêm Lệnh Thiên luôn xem thường ông ta.

Nếu Viêm Lệnh Thiên xem thường ông ta, ông ta sẽ làm cho Viêm Lệnh Thiên xem, không suy nghĩ nữa, Đường Nghiêu gật đầu nói: “Thiếu gia nói không sai, năm đó nếu như không phải là nguyên nhân Viêm Thế Kiêu muốn, sợ rằng Viêm Dạ Tước cũng không ngồi lên được vị trí người đại diện Viêm bang, còn có người những năm này bị Viêm Thế Kiêu giết, nhìn như người nào cậu ta cũng giết, nhưng phần lớn đều là người bất mãn với Viêm Dạ Tước, Viêm Thế Kiêu này, cũng không phải đơn giản như nhìn bề ngoài.”

“Người nhà họ Viêm, ai biết đơn giản?” Viêm Hạo Thừa nhếch miệng lên cười đùa giỡn: “Em tư Viêm Lăng được xưng hoa hoa công tử, hiện nay cũng không để cho phụ nữ bên cạnh lôi kéo thế lực khắp nơi, nhưng mà chú ta ẩn núp thật đủ sâu, tất cả mọi chuyện đều là người phụ nữ kia ra mặt, thành là của chú ta, thua cũng không ảnh hưởng tới chú ta.”

Nhủ mày, Viêm Hạo Thừa tiếp tục nói: “Nói cho Viêm Lăng, cần phải ngăn chặn Viêm Thế Kiêu, cũng nói với Angela một tiếng, kế hoạch có thể bắt đầu.” Em gái Long Trạch Thu là Long Trạch Mỹ Hạnh, chính là một trong những người vợ của Viêm Lăng.

Rời địa bàn Tam Khẩu tổ, Viêm Dạ Tước cũng không có ở lại, đến Nhật Bản chỉ là thuận đường, mục đích thực sự chính là Hongkong, lần trước Trình Du Nhiên bỏ lỡ cuộc thi, nhìn về mặt của Tiểu Chấn Vũ, bác sỹ Lưu cho cô tối hậu thư, thêm cho cô một lần thi lại, nếu như còn xuất hiện ngoài ý muốn, sau này cô không cần thi nữa.

Lưu Văn Hoa có danh xưng thần mặt đen, cho dù Tiểu Chấn Vũ thân là bác sỹ nổi tiếng khoa giải phẫu thần kinh, cũng chỉ có thể tranh thủ cho Trình Du Nhiên một cơ hội này thôi, có được hay không là dựa vào cô.

Chỉ là, lấy tính tình của Trình Du Nhiên, nếu Tiểu Chấn Vũ trực tiếp đề cho cô tốt nghiệp, cô thật đúng là sẽ không tiếp nhận.

Cho nên, khi lấy được thông báo, Trình Du Nhiên lại xung phong hướng bằng tốt nghiệp của cô, vì kéo con trai cùng trên chiến tuyến với mình, cô thể, nếu như lần này không lấy được, sau này cô sẽ không mua sản phẩm khoa học kỹ thuật cho con trai, dĩ nhiên, điều này cũng đòi lấy một đồng lớn xem thường của con trai.

Lúc này tới Hongkong còn có một chỗ tốt, đó chính là tránh được rét lạnh mà Trình Du Nhiên ghét nhất, hôm nay đã tiến vào cuối mùa thu, ở Hongkong vẫn còn giữ vững nhiệt độ 20 trở lên, điều này làm cho cô còn có lòng tin sẽ hoàn thành kỳ thi tốt nghiệp.

Trình Du Nhiên không thể đi phòng ốc trước kia, lần trước Viêm Dạ Tước đem cửa hủy đi cũng không làm lại, nói không chừng bây giờ đã thành thiên đường của chó mèo, cho nên máy bay trực tiếp đáp xuống biệt thự hẻo lánh của Viêm Dạ Tước.

Vườn sau biệt thự, Trình Du Nhiên miễn cưỡng nằm ở trên ghế dựa, mặc dù thương thế xương sườn đã sớm tốt, nhưng cô tựa như đã quen với tư thế này, đôi tay chống đầu, mắt lần lượt quét qua phụ lục khoa mục.

Kể từ khi nhìn 《Y Kinh nhà họ Mộ》, Trình Du Nhiên có đề cao lớn đối với lý thuyết y học, cho dù không có điểm ấn tượng với bác sỹ Lưu, cô cũng có thể bảo đảm đem bằng tốt nghiệp cầm về, sau đó dính vào cái mộng Tiểu Nặc, ai bảo cu cậu luôn nhạo báng mình.

Biệt thự vốn nằm trong rừng cây nên u tĩnh, Trình Du Nhiên lấy thân phận chị dâu ra lệnh cho đám người Bồn Lang, không có tình huống quan trọng tuyệt đối không thể quấy rầy cô.

Vào lúc Trình Du Nhiên nhìn sắp ngủ mất, một đám mây đen xuất hiện trên đầu cô.

Trời sắp muốn mưa sao? Trình Du Nhiên nghi ngờ dụi dụi con mắt, ngẩng đầu lên, không phải mây đen, căn bản là Viêm Dạ Tước, đứng bên cạnh mình tựa như vách núi che chắn.

Trình Du Nhiên liếc anh một cái, không vui nói: “Sao anh lại tới đây?” Đẻ tò lòng cô vẫn còn tiếp tục học tập, vội lấy bộ sách bên cạnh tới.

Không nhìn Trình Du Nhiên bất mãn, Viêm Dạ Tước thân thể đi tới, ngồi ở trên ghế dựa của Trình Du Nhiên, lạnh lùng nói: “Em cầm sách ngược.”

Ách. Trình Du Nhiên nhìn kỹ, thật đúng là, mới vừa rồi mơ mơ màng màng ngủ sách y trong tay rơi xuống, hiện tại cầm lên dĩ nhiên là ngược.

“Tự em tiêu hóa là hiểu. Thôi, anh không có thi qua, nói cho anh thì anh cũng không hiểu.” Phương thức giáo dục của nhà họ Viêm, nhất định khác biệt với thi viết, cô nói như vậy cũng không coi là sai, thấy Viêm Dạ Tước lại ngồi xuống, Trình Du Nhiên cau mày nói: “Em còn muốn học tập, anh --”

Nói còn chưa dứt lời, Viêm Dạ Tước không để ý Trình Du Nhiên phản kháng, trực tiếp vứt bỏ sách y trên tay cô, chặn ngang ôm lên đặt ở trên đùi, hai cánh tay có lực ôm chặt cô ở trong ngực, nhỏ giọng ra lệnh: “Đừng động.”

Quấy rầy cô học tập, còn không cho cô phản kháng, điều này sao có thể? Trình Du Nhiên giống một mỹ nhân ngư tức giận, vốc người uyển chuyển không ngừng giãy giụa trong ngực Viêm Dạ Tước, trừng mắt hờn dỗi nói: “Viêm Dạ Tước, anh --”

Nói còn chưa dứt lời, Viêm Dạ Tước bá đạo in tới, cô không biết một cái này có lực sát thương bao nhiêu, vốn là đọc sách mệt nhọc đáng thương, hiện tại vừa trợn mắt vừa giãy giụa, quả thực là trực tiếp hấp dẫn Viêm Dạ Tước.

Ngôn ngữ đã không có được tác dụng gì, Trình Du Nhiên chỉ có thể vùi vào phòng ngực, chỉ là trên môi anh hình như mang theo dòng điện tê dại, chỉ một thoáng cô liền hoàn toàn tan tác, cuối cùng cùng nhau lạc ở trong nụ hôn.

Thật lâu sau, thời điểm Trình Du Nhiên cảm giác mình sắp hít thở không thông, Viêm Dạ Tước mới thu hồi đôi môi bá đạo, gương mặt dịu dàng không tỳ vết không biết là bởi vì thiếu dưỡng khí hay là thẹn thùng, trở nên ửng hồng, xinh đẹp động lòng người.

“Anh --”

Phản kháng không có hiệu quả, đôi môi bá đạo lại tiến tới, khiến cô mới vừa hồi sức lại hãm vào nữa.

Ánh mắt Trình Du Nhiên mê ly, hơi thở dần ông say lòng người khiến cô thiếu chút nữa bị lạc vào, lấy lại bình tĩnh, thật vất vả mới tỉnh táo lại từ trong cảm giác vừa rồi.

“Còn dám phản kháng?” Viêm Dạ Tước trầm thấp nói, không cho cô thấy chút lợi hại, cô thật sự cho rằng tính tình anh dễ dãi.

Hiện tại Trình Du Nhiên giắt trên cổ anh, không còn hơi sức trợn mắt, bất đắc dĩ nói: “Không dám” Phản kháng nữa, miệng cô đều sưng lên.

Coi như hải lòng đối với biểu hiện của Trình Du Nhiên, tay Viêm Dạ Tước ôm cô hơi lỏng một chút, điều chỉnh tư thế, để cho cô giống như mèo nhỏ tựa vào trên bả vai của anh, mang theo giọng nói kiên định nói: “Du Nhiên, chờ giải quyết xong chuyện này, chúng ta sẽ kết hôn.”

Kết hôn? Mắt Trình Du Nhiên tựa như đèn điện hư hại còn chưa có hoàn toàn phát sáng, cô đã bị tin tức này chấn động, làm sao Viêm Dạ Tước lại đột nhiên nói đến chuyện này, để cho cô chuẩn bị tư tưởng cũng không có.

Viêm Dạ Tước nhú nhú mày, trong ánh mắt mang theo hơi thở lạnh lẽo: “Em không đồng ý?”

“Không phải, nhưng làm sao anh đột nhiên nói ra cái này.” Có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh Viêm Dạ Tước, cô đương nhiên nguyện ý, chỉ là hiện tại thích hợp sao?

“Cha anh vẫn chưa đồng ý, còn nữa anh đã có vị hôn thê.” Nói đến vị hôn thê, Trình Du Nhiên đột nhiên cảm giác trong lòng không thoải mái.

“Cái này em không cần quan tâm” Viêm Dạ Tước lạnh lùng ngắt lời cô, đột nhiên đưa tay lên lên ngực cô.

“Viêm Dạ Tước, anh muốn làm gì?” Trình Du Nhiên sợ hết hồn, vội muốn đưa tay bảo vệ ngực, nghĩ thầm có phải nên đem danh hiệu sắc lang của Lợi Ân cho anh hay không, cho dù vườn sau đã bị cô nghiêm lệnh không cho phép bất kỳ ai vào, nhưng nếu như những người khác hoặc đặc biệt là Tiểu Nặc đột nhiên tiến vào, hậu quả tuyệt đối không thể suy nghĩ.

Chỉ là Viêm Dạ Tước hình như không có tiếp tục như Trình Du Nhiên tưởng tượng, nhẹ nhàng kéo ra, một dây chuyền màu bạc xuất hiện trước mắt Trình Du Nhiên, đó là lúc trước anh đeo lên cho cô.

“Tôi nói rồi, nó chỉ thuộc về em.” Tròng mắt sâu thẳm, mang theo khí phách trước sau như một của Viêm Dạ Tước, đây là anh cam kết, lập tức là điều anh muốn thực hiện, cho nên không ai có thể ngăn cản, hơn nữa đến lúc đó, cũng sẽ không có người cản cản.

“Được rồi, em chỉ cảm thấy quá đột ngột mà thôi.” Cảm nhận được quyết liệt của Viêm Dạ Tước đối với cô, Trình Du Nhiên rút cuộc vẫn phải ngoan ngoãn gật đầu, dính vào lồng ngực kiên cố của anh, đầu anh không thể cho cô một hôn lễ, đời này cô cũng chỉ là người của anh, sống cùng sống, chết cùng chết.

Nghe Trình Du Nhiên không mạnh miệng nữa, sắc mặt Viêm Dạ Tước mới tốt hơn, ôm cô thật chặt vào lòng, anh muốn hòa tan cô ra tiến vào trong thân thể của mình.

Gió nhẹ lay động lá cây phát ra tiếng soạt soạt, sách y không có khép lại cũng vang là tả, giống như là đang ăn mừng cho một đôi cô dâu chú rể lập tức ra đời.

Ở nơi này ấm áp như thế, có người cô tình tới phá hư, một giọng nói lớn vang lên ở ngưỡng cửa sân: “Lão đại, lão Văn điện thoại tới, nói có chuyện thương lượng với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Gặp tập kích trong cuộc thi

"Mẹ rời giường, mẹ rời giường. . . ." Viêm Dạ Tước không có ở đây, sáng sớm, giọng nói đòi mạng của Tiểu Nặc lại tới.

Lấy được tin tức của lão Văn, Viêm Dạ Tước lập tức dẫn người đi Châu Âu, Trình Du Nhiên bởi vì phải tham gia cuộc thi nên ở lại, đồng thời lưu lại còn có Bôn Lang mệnh khổ, sử dụng anh ta lại nói, đi theo chị dâu luôn bị đả kích.

"Con không thể để mẹ ngủ thêm một lát à." Trình Du Nhiên liên tiếp ngáp dài đi ra, cặp mắt xem ra cũng chưa có mở ra hoàn toàn, đưa con trai này một ngày cũng không để cho cô sống yên ổn.

"Mẹ, con chính là vì tốt cho mẹ, hôm nay là nhưng cơ hội cuối cùng cho mẹ thi, không qua được nữa, mẹ cũng chỉ có thể cùng thím Vân mở nhà hàng thôi." Tiểu Nặc chớp chớp mắt vô tội, tư thế oan uổng cho con, chỉ là khỏe miệng không cần thận nở rộ nụ cười ác ma, bại lộ dụng tâm hiểm ác của cậu.

Cậu nhóc này lại vẫn nhớ chuyện này, mắt tròn trắng nhìn con trai, Trình Du Nhiên đặt mông ngồi ở trước bàn nói: "Mẹ thấy không phải là con lo lắng mẹ không lấy được bằng tốt nghiệp, mà sợ là chỉ vì quyền lợi mua sản phẩm khoa học kỹ thuật của con?"

"Vậy cũng không cần mẹ quan tâm." Tiểu Nặc cười hắc hắc, sáng khoái đem ly sữa bò uống một hơi cạn sạch, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn nói: "Nếu muốn đồ gì, con sẽ trực tiếp tìm lão đại muốn."

Đưa con trai hư hỏng, thật là có cha không cần mẹ, không được, nhất định phải quản cậu, nếu không sẽ lật trời, Trình Du Nhiên trừng mắt nói: "Viêm Dạ Tước cũng phải nghe mẹ."

Chỉ là cách nói của cô hình như thật sự không có lực thuyết phục, Tiểu Nặc lựa chọn không nhìn thẳng, lão đại sẽ nghe mẹ sao? Ngược lại gần như thế.

Tiểu Nặc thờ dài bất đắc dĩ nói: "Mẹ vẫn nên quan tâm đến cuộc thi nhiều hơn, con sẽ cầu nguyện vì mẹ."

"Đàn Lang đâu?" Nhìn chung quanh một chút, thế nhưng không phát hiện bóng dáng ranh con kia, dường như cậu ta không có thói quen ngủ nướng.

Tiểu Nặc buông tay ra bất đắc dĩ: "Chú ấy nói cần chuẩn bị một chút."

Đây rốt cuộc là người nào thi, cậu ta cần chuẩn bị gì? Theo phương hướng con trai chỉ, Trình Du Nhiên tìm được Bôn Lang đang nhét đồ vào trong xe, tốt lắm, súng máy, thuốc nổ, băng đạn, ước chừng chiếm một chỗ ngồi, còn đang không ngừng thêm.

Vỗ vỗ bả vai Bôn Lang, Trình Du Nhiên hồ nghi hỏi: "Tôi nói này người anh em, Viêm Dạ Tước bảo cậu ở lại có phải sắp xếp những nhiệm vụ khác hay không, chơi một cái tập kích kinh khủng nào đó?" Trước tiên cần phải hỏi rõ ràng, chớ đến lúc đó liên lụy đến mẹ con cô.

"Không có." Bôn Lang không qua đầu lại vẫn tiếp tục nhét vào xe: "Lão đại dặn dò, mặc kệ như thế nào cũng phải bảo vệ an toàn cho chị dâu và Tiểu Nặc."

Một xe súng ống đạn dược lẩn lút trên đường, cô cũng không cảm thấy an toàn hơn, ngộ nhờ bị phát hiện dấu súng, cuộc thi của cô thất bại triệt để: "Bảo cậu là Đàn Lang cậu thật đúng là ngốc nghếch, cho dù mang theo đồng đồ ngón ngang này, đến lúc đó một mình cậu cũng không điều khiển hết, tôi đi thi chứ không phải đi đánh giấc, cho cậu năm phút đồng hồ, lập tức tháo bỏ xuống tất cả cho tôi."

"Lời này làm sao nghe quen tai như thế?" Bôn Lang lăm bằm một câu, cũng chỉ có thể đành hoàng phục tùng mệnh lệnh, lưu lại một súng máy cùng mấy băng đạn, hơn nữa chỗ hông anh ta có hai khẩu súng, cũng đủ rồi.

Đi tới phòng làm việc khoa phụ sản, chỉ thấy Lưu Văn Hoa đã đem mặt đen phát huy đến cực hạn, không đợi Trình Du Nhiên đi tới liền lớn tiếng khiển trách: "Trình Du Nhiên, cô có còn muốn mình làm một bác sỹ nhân dân hay không?"

Trình Du Nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi, tiền bối đã từng dạy cô, chống lại bác sỹ Lưu, ngàn vạn lần không được mạnh miệng, nếu không thì đừng mong tốt nghiệp.

Lưu Văn Hoa cũng không có bởi vì thái độ của Trình Du Nhiên mà dừng lại, tiếp tục dùng giọng nữ đặc hữu quát lên: "Đừng tưởng rằng có bác sỹ Tiểu giúp cô nói chuyện, là cô có thể muốn làm gì thì làm, bác sỹ là một nghề nghiệp thần thánh, mỗi một giây cũng có thể cứu vãn một sinh mạng, liên tục kéo dài cuộc thi giống như cô, dù thông qua cũng là lang băm, tôi vẫn nói câu kia, cô không thích hợp làm bác sỹ."

"Bà thím, thím nói xong chưa?" Bôn Lang cũng không có dễ nói chuyện như chị dâu, nghe người bên trong nói một câu cay nghiệt hơn câu trước, nhất thời không nhịn được vọt vào: "Chị dâu của chúng tôi tốn tiền tới dự thi, không phải tới chịu xỉ bằm!"

"Lại là anh." Lưu Văn Hoa ẩn tượng tương đối khác sâu đối với người đàn ông gọi cô là bà thím, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng có tiền là được, ở chỗ Lưu Văn Hoa tôi, tuyệt không để bác sỹ không hợp cách tốt nghiệp."

"Không hợp cách?" Mặt Bôn Lang khinh bỉ nói: "Cô biết chị dâu chúng tôi là ai, chị ấy nhưng --"

Nói còn chưa dứt lời, Trình Du Nhiên đã chặn miệng cậu ta lại, thật nói Vua y chợ đen ra, cô chỉ có thể trực tiếp quay đầu rồi đi, bác sỹ thực tập không có bằng tốt nghiệp xem bệnh cho người ta, đây chính là kiêng kỵ nhất của bác sỹ Lưu.

"Cậu cũng đừng làm tôi loạn thêm, ra bên ngoài đi." Tức giận đẩy Bôn Lang ra ngoài, Trình Du Nhiên mới lên trước trầm giọng nói: "Bác sỹ Lưu, mấy lần đúng là nhà tôi xảy ra chuyện, mới không có vượt qua kỳ thi, bằng không bác sỹ Tiểu cũng không dám để cho tôi đi làm trợ lý cho cậu ấy." Đối phó bác sỹ Lưu, không thể làm bừa được, tấm bảng Tiểu Chấn Vũ cũng còn tương đối khá.

"Nể mặt bác sỹ Tiểu, tôi sẽ cho cô một cơ hội." Hình như Lưu Văn Hoa cũng nhìn thấu thành ý phải làm bác sỹ của Trình Du Nhiên, gật đầu một cái nói: "Cô đi theo tôi."

Bôn Lang ở bên ngoài tức giận xoay qua xoay lại, bị chị dâu khi dễ, bị Tina khi dễ, anh ta đều chấp nhận, không ngờ bị bác sỹ bình thường khi dễ, nợ này anh ta nhất định phải đòi, chỉ là vừa muốn quay đầu vọt vào, cửa phòng đột nhiên mở ra, ngay sau đó giọng nói chị dâu truyền đến: "Cùng Tiểu Nặc chờ tôi ở chỗ này."

"Chú Đản Lang, chú hãy tỉnh lại đi." Tiểu Nặc vừa chơi trò chơi, vẫn không quên nhạo báng: "Chống lại phụ nữ, chú vĩnh viễn thua thiệt."

"Đứa trẻ như cháu thì biết cái gì." Bôn Lang tức giận nhìn bóng lưng Lưu Văn Hoa nói: "Sớm muộn chú khiến khiến cô ta biết sự lợi hại của chú."

Tiểu Nặc im lặng lắc đầu, lại đem tinh lực tập trung đến trò chơi, căn bản là không có tiếng nói chung với Đản Lang.

Bởi vì phải thi lại, yêu cầu của bác sỹ Lưu càng thêm nghiêm khắc, trừ thi viết ra, cô phải tăng thêm rất nhiều nội dung thực tế, thậm chí đi tất cả khoa bệnh viện một lượt, chờ đi tất cả xong, những người khác trong bệnh viện đã tan việc, chỉ là chuyến này, thái độ bác sỹ Lưu cũng tốt hơn rất nhiều.

"Trình Du Nhiên, cô quả thật không có tư chất đến bệnh viện thực tập." Trở lại phòng làm việc, bác sỹ Lưu nói không chút che giấu: "Mấy lần thực tế phía sau ngay cả tôi cũng không làm được đến hoàn mỹ, chính là bởi vì như vậy, yêu cầu của tôi đối với cô sẽ càng thêm nghiêm khắc, cho nên cô tốt nhất hãy chuẩn bị thất bại, bởi vì điểm ấn tượng của cô chính là 0."

Ngoài cửa Bôn Lang bĩu môi khinh thường, biết chị dâu lợi hại còn như vậy mạnh mẽ, thật là lộn chết không sợ phỏng nước sôi, ngày nào đó bảo thẳng ranh Tiểu Chấn Vũ tìm một chút phiền toái cho cô ta.

Bác sỹ Lưu cũng không biết Bôn Lang bên ngoài độc kếp, tiếp tục nói: "Thành tích cuộc thi của cô chờ sau khi ra bệnh viện sẽ thông báo cho cô, bây giờ có thể đi về, chỉ là xin nhớ lời tôi nói, một bác sỹ hợp cách, thà đến sớm một giờ, cũng tuyệt không thể tới trễ một giây."

Đúng lúc này, Tiểu Nặc ở cửa đột nhiên nói: "Không xong, có người đuổi tới."

Buổi sáng chơi trò chơi một lát, buổi chiều rảnh rỗi nhàm chán, có Ngải Sâm đưa cho cậu trình tự trước đó, hơn nữa với kiến thức máy vi tính của cậu, dễ như trở bàn tay liền xâm nhập vào hệ thống theo dõi của bệnh viện, không thể nghĩ đến lại có chút công dụng.

Nghe được giọng nói, Trình Du Nhiên đi ra, quả nhiên là chạy tới chỗ họ, chiếc xe hơi kia đã bị hủy thành linh kiện, bây giờ đã đi tới cửa bệnh viện rồi.

"Chị dâu, Tiểu Nặc đi mau, em yểm hộ cho hai người." Bôn Lang nhanh chóng móc ra hai khẩu súng, thật may là mấy băng đạn đều ở ngang hông, nếu không ném ở trên xe như súng máy, cũng chỉ còn lại có súng lục vài viên đạn.

Bác sỹ Lưu đang muốn tan việc, thấy Bôn Lang móc súng ra, cau mày nói: "Anh là xã hội đen?"

"Ha ha, sợ chưa." Bôn Lang không ngờ súng cư nhiên tốt như vậy, sớm biết thế lúc này đã lấy ra, mặt hả hê chơi ở trên tay.

"Ngay cả phụ nữ và trẻ con cũng không bỏ qua cho, anh cũng có mặt mũi nói." Thấy Tiểu Nặc sáu bảy tuổi thế nhưng không có một chút bài xích đối với súng, đáng vẻ hình như rất hưng phấn, bác sỹ Lưu thăm mẳng anh dạy hư đứa bé.

"Được rồi, hai người cũng đừng cãi nữa." Trình Du Nhiên trực tiếp cắt đứt Bôn Lang còn muốn lên tiếng, đối đầu kẻ địch mạnh, hai người thế nhưng vì chút chuyện này cãi đi cãi lại: "Trước hết nghĩ biện pháp rồi đi, nếu không người bệnh viện sẽ xui xẻo."

Mặc dù đã tan việc, nhưng còn có rất nhiều bệnh nhân nằm viện và bác sỹ trực, nếu để cho những người đó giết tận, tuyệt đối là một tai nạn.

Mặc dù bác sỹ Lưu bất mãn đối với xã hội đen, nhưng không thể thấy chết không cứu, lại nói trong bệnh viện còn có nhiều người vô tội như vậy, lạnh lùng nói: "Tôi có chiếc xe ở cửa sau, tất cả đi theo tôi."

Vừa nói xong, bước nhanh chân đi tới đường hầm khẩn cấp.

"Còn thất thần làm gì, mau lên." Thấy Bôn Lang còn có dáng vẻ mi cưỡng, Trình Du Nhiên đột nhiên kéo nói: "Chế tạo chút động tĩnh, dẫn những người này tới đây, có thể giải quyết bọn họ hay không thì trông vào cậu đây."

Trình Du Nhiên không phải người tốt, những người này dù sao cũng vì cô mà đến, nếu như hại đến người vô tội, trong lòng cô cũng day dứt, quan trọng hơn là, bằng tốt nghiệp cũng khẳng định là không có rồi.

Vội vã vọt tới lầu dưới, những người đó hình như không ngờ tới Trình Du Nhiên sẽ phản ứng nhanh như vậy, cửa sau còn chưa kịp chặn, bác sỹ Lưu nhanh chóng tìm được chiếc xe màu xám bạc của mình, hướng mọi người kêu lên: "Lập tức lên xe."

Mấy người sớm đã có kinh nghiệm, không đợi cô ta nói xong đều đã chui vào trong xe rồi, Bôn Lang lập tức nhảy lên vị trí kế bên tài xế, giơ tay lên máy phát làm cửa xe mở, nhất thời khiến bác sỹ Lưu trợn mắt nhìn.

"Không phải một chiếc xe con à, chò an toàn sẽ cho cô mười chiếc." Bôn Lang bĩu môi không sao cả, hai súng bắn không hề dừng lại, mỗi một viên đạn bắn ra, lập tức sẽ có một người ngã xuống.

Một người đã sớm chú ý tới tình huống bên bọn họ, dùng tiếng Anh gốc lớn tiếng quát: "Bọn họ ở cửa phía sau, lập tức đuổi theo cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Bị vây

Mỗi một lần Trình Du Nhiên thi, cũng sẽ có chuyện kinh thiên động địa xảy ra, lần này từ đầu tới cuối đều suôn sẻ như vậy, còn khiến cô thấy không quen, vậy mà cái ý niệm này mới vừa thành hình ở trong đầu, đuôi giết cũng đã chạy đến.

Những sát thủ này vẫn tương đối có lương tri, biết đợi lúc cô thi xong mới lại xuất hiện, nếu không cô cũng chỉ có thể bị thương trở thành một danh y thực tập, cho nên cô quyết định, những người đuôi giết cô đằng sau, cô sẽ mở một mặt lưới, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là mình Bôn Lang có thể đánh được một đám.

Xe chạy nhanh trên đường phố chật chội, dừng thấy Lưu Văn Hoa ăn mặc tương đối bảo thủ, tuy nhiên kỹ thuật lái xe cũng không kém, khiến Bôn Lang bên cạnh chặc chặc liên tục, không ngừng đánh giá bà thím bên người.

Trong bệnh viện Lưu Văn Hoa được mệnh danh là bác sỹ mặt đen, chưa từng bị ai nhìn chăm chăm như thế, sắc mặt nhất thời tối sầm, quát lên: "Nhìn cái gì vậy, nhìn nữa tôi móc mắt anh xuống."

Bôn Lang nhún vai không sao cả, thiên quân vạn mã anh đều không sợ, huống chi là một cái uy hiếp của bác sỹ bình thường, cười lớn nói: "Bà thím, một người phụ nữ như cô thì tôi chỉ dùng một ngón tay là có thể quật ngã."

Lưu Văn Hoa cười lạnh: "Anh đã lợi hại như vậy, khẳng định khiến những người phía sau dừng xe."

Bôn Lang bị một câu nói của cô ta làm cho nghẹn không nhẹ, mặc dù anh ta là thuộc hạ đứng đầu về cao thủ dùng súng của lão đại, tuy nhiên dùng cứng đối cứng với người, cũng không khác gì chịu chết, nhưng anh ta lại càng không cam lòng thừa nhận mình không được, phần nộ nửa ngày mới lên tiếng: "Lão đại phái tôi tới là để bảo vệ Tiểu Nặc và chị dâu, người ngực lớn nhưng không có đầu óc như cô thì biết gì, lại nói ngực cô cũng không lớn."

Chỉ là những lời phía sau của anh ta thật đúng là chọc tức ông vô vể, nếu như trên tay Lưu Văn Hoa có dao giải phẫu, lúc này khẳng định cắt anh ta thành mười bảy mười tám đoạn, cặp mắt lóe ánh lạnh cơ hồ dán vào trên mặt Bôn Lang, lớn tiếng quát: "Nói nhảm nữa, lập tức lăn xuống dưới cho tôi."

Bôn Lang không ngờ lực bộc phát của Lưu Văn Hoa mạnh như thế, vượt vượt lỗ tai kêu ong ong, lại lau khuôn mặt bị phun nước miếng, rốt cuộc vẫn phải lựa chọn tạm thời thỏa hiệp, đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, anh ta đang làm chuyện lớn, tại sao có thể gây gổ cùng một người phụ nữ.

Những người phía sau chính là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, hiện giờ là lúc Cao Phong Kỳ tan việc, Lưu Văn Hoa lại đặc biệt quen thuộc đối với con đường này, đáng tiếc không bao lâu đã bị bọn họ đuổi theo kịp.

Bôn Lang cười khát máu, rốt cuộc có cơ hội để anh ta ra tay rồi, anh ta muốn khiến người phụ nữ này xem một chút, rốt cuộc mình lợi hại thế nào, xoay người, sẽ phải nổ súng hướng về xe theo sát phía sau.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Lưu Văn Hoa bên trái đột ngột quay tay lái, bánh xe cực nhanh phát ra tiếng vang chói tai, đầu đạn vốn là hướng về xe phía sau, cũng bởi vì ngoài ý muốn mà thay đổi phương hướng, ghim vào trên tường tòa nhà bên cạnh.

Một cơ hội tốt lại bị Lưu Văn Hoa đoạt mất, Bôn Lang tức giận đằng đằng quát lên: "Cái bà thím này rốt cuộc cô muốn làm cái gì hả?"

Lưu Văn Hoa nhìn không nhìn anh ta một cái, tiếp tục thuần thục chuyển tay lái di chuyển, lạnh lùng nói: "Tôi là bác sỹ, quyết không cho phép anh giết người ở trên xe tôi."

"Cái bà thím này, làm sao cô lại không biết điều như vậy." Bôn Lang hét chỗ nói, đây không phải là quay phim cảnh cướp, những người phía sau nhất định là đối đầu với lão đại, nếu không nói giải quyết xong những người này trước thì xong đời rồi: "Không giết bọn họ, bọn họ sẽ giết đám bọn tôi."

Lưu Văn Hoa không chút nhượng bộ: "Muốn giết người thì anh xuống xe mà giết, tôi tuyệt đối không làm đồng lõa với anh."

Bôn Lang vừa muốn chửi một câu rất ngu rất ngây thơ, âm thanh tiếng súng pằng pằng truyền đến từ phía sau lưng, Bôn Lang có người ngăn trở, bọn họ thì không có, chỉ cần có thể giết chết Trình Du Nhiên, nhiệm vụ của bọn họ coi như đã hoàn thành.

Tiếng súng trước đó của Bôn Lang mặc dù động tĩnh cũng không nhỏ, nhưng bởi vì không có tạo thành tổn thương gì, vì vậy cũng không còn bao nhiêu người chú ý, nhưng lần này lại bất đồng, đạn nhanh như bay chẳng những phá vỡ cửa sổ xe bên cạnh, còn có người đi đường xui xẻo cũng bị liên lụy, cục diện nhất thời hỗn loạn, người đi đường trốn chạy khắp nơi, xe hơi đâm loạn vào nhau, tai nạn giao thông liên tiếp xuất hiện.

"Cúi đầu." Trình Du Nhiên đặt con trai tại chỗ ngồi, mình cũng núp mặt xuống dưới chỗ ngồi, một phát mới vừa rồi trúng thùy tinh phía sau, may mà khoảng cách khá xa, nếu không đầu cũng không còn.

Bôn Lang dương dương hã hã nói: "Nhìn thấy không bà thím, cô không giết bọn họ, bọn họ sẽ tới giết cô, không ngừng giết cô, cô nhìn chung quanh xem, có bao nhiêu người vô tội chết ở dưới súng rồi."

Lưu Văn Hoa nhú nhú mày, trong đầu thoáng qua cô ta làm như vậy rốt cuộc là đúng hay không, chỉ là từ trong gương thấy Tiểu Nặc lạnh lợi, nhất thời kiên định lòng tin cứu người, nhanh chóng vận tay lái, xe kêu to một tiếng, chui vào hẻm nhỏ bên cạnh.

Bôn Lang rên rí một tiếng: "Bà thím, không phải điên rồi chứ, đây là con đường cùng."

Tất động cơ, Lưu Văn Hoa gầm nhẹ một tiếng: "Đừng nói nhảm, toàn bộ xuống xe." Nói qua dẫn đầu mở cửa xe, chạy về phía vách tường trước mặt, chờ mấy người Trình Du Nhiên tới, mới phát hiện nơi đó lại có một cửa nhỏ chỉ chứa được một hai người.

"Đáng tiếc địa điểm tốt như vậy cũng bị mai phục." Bệnh nghề nghiệp của Bôn Lang lại tái phát, nếu để họ mai phục ở nơi này, sẽ chết bao nhiêu, thừa dịp Lưu Văn Hoa không chú ý, tiện tay đem một quả thuốc nổ dính vào trên hàng rào sắt của cửa nhỏ.

Phía sau cửa nhỏ, vừa lúc xe điện ngầm đang mở, mấy người nhanh chóng xông vào trong trạm, rất nhanh lẫn vào trong dòng người.

Chiếc xe theo sát mà đến thấy chiếc xe phía trước kia đúng là mục tiêu bọn họ muốn đuổi theo, nhất thời mừng rỡ đồng loạt xông lên, lại phát hiện bên trong đã sớm không có người, người đàn ông dẫn đầu cả giận nói: "Người đâu, các cậu đuổi thế nào vậy hả?"

"Lão đại, phía trước có một cái cửa." Một thuộc hạ thấy sắc mặt lão đại nhìn không tốt, tựa như tranh công xông tới, đảo mắt hóa thành một vũng máu, hất ta xui xẻo đụng vào thuốc nổ của Bôn Lang.

"Phế vật." Mặt lão đại tức giận quát thuộc hạ: "Còn không mau đuổi theo cho tôi, không tìm được người, các cậu cũng không cần trở lại."

Từ xe điện ngầm ra ngoài, Lưu Văn Hoa thắng gấp, thiếu chút nữa khiến Bôn Lang theo sát ở phía sau đụng vào, anh ta vội vàng nói: "Bà thím, không cần cả kinh sợ hãi được không, mới vừa rồi nếu không phải là tôi tránh kịp thì cô lại nói tôi vô lễ với cô." Mặc dù Lưu Văn Hoa cứu bọn họ, nhưng Bôn Lang vẫn nhìn không được cái vãi với cô ta.

Sắc mặt Lưu Văn Hoa trầm xuống, lạnh giọng hỏi: "Bọn họ là ai?"

"Người giết chúng tôi." Mặt Bôn Lang trợn trắng, anh ta nào biết là ai, ngay cả một kẻ cũng không cho giết, nếu như không phải là vừa nãy anh ta cơ trí đem thuốc nổ đặt ở cửa nhỏ, đoán chừng hôm nay cũng không thoát được, cũng không biết nổ chết bao nhiêu người.

Lưu Văn Hoa không để ý tới anh ta, xoay người nói với Trình Du Nhiên: "Năng lực của cô đều mạnh mẽ mọi mặt, dù cô không nghĩ cho mình, cũng nên suy tính vì con trai cô chứ, đi theo đám xã hội đen này, sớm muộn gì cô cũng sẽ xảy ra chuyện."

Trình Du Nhiên thật không có cách nào, không suy tính vì con trai cũng may, cha con trai của cô chính là thù lĩnh Hắc bang lớn nhất trên thế giới, không đi theo đám bọn anh thì đi theo ai, chỉ là bác sỹ Lưu cũng là tốt bụng, lại nói bằng tốt nghiệp vẫn còn chưa cầm ở trên tay, cô cũng không thể nói gì thêm, chỉ thờ dài rồi nói: "Du Nhiên nhớ kỹ lời nói của bác sỹ Lưu, còn có cảm ơn bác sỹ Lưu đã cứu giúp, tôi sẽ lập tức cho người đưa chiếc xe kia tới."

Mặt Lưu Văn Hoa không vẻ gì gật đầu một cái, có thể nói cô ta đều đã nói rồi, còn dư lại đều xem Trình Du Nhiên lựa chọn thế nào thôi.

Tiểu Nặc nhìn một chút cái này, lại nhìn một chút cái đó, khoe miệng đột nhiên nâng lên nụ cười tà ác, ghé vào bên tai Bôn Lang nói: "Chú Đàn Lang, chú có muốn trả thù đi này hay không?"

"Cháu có biện pháp?" Bôn Lang đang buồn bực, nghe Tiểu Nặc nói như vậy thì nhất thời thấy hứng thú, anh ta biết đầu đứa con trai này của lão đại là mưu ma chước quỷ, thật có thể khiến mình xả giận, ít nhất có thể nâng đầu lên ở trước mặt đám người Đan Hùng, chỉ là anh ta không có chú ý tới, lúc Tiểu Nặc nói chuyện, trên mặt nở nụ cười quý dị.

Thấy Bôn Lang mắc câu, Tiểu Nặc nhẹ nhàng nói: "Không phải đi này xem thường Hắc bang à, chú chỉ cần nghĩ biện pháp kéo đi ấy vào không phải xong rồi sao."

Đây tựa hồ là ý kiến hay, Bôn Lang gật đầu một cái, cũng không cần đánh còn có thể làm cho cô ta khát phục, cái chủ ý này không tệ, có điều ngay sau đó lại cau mày hỏi: "Nhưng làm như thế nào mới có thể kéo cô ấy vào?" Khiến một người phụ nữ cầm thù hắc bang đến tận xương tủy vào hắc bang, độ khó này dường như tương đối lớn.

Vào lúc hai người đang thảo luận xem làm cách nào để xuống tay, một giọng nói phách lối đột nhiên vang lên: "Trình Du Nhiên, không ngờ cô thật đúng là có thể chạy, chẳng qua tôi xem cô còn có thể chạy đến đâu nữa?"

Mặt Trình Du Nhiên liền biến sắc: "Vạn Nhã Cầm, làm sao cô biết ở chỗ này?" Sau khi Vạn Tuyết Cầm chết, Viêm Dạ Tước cũng từng phái người đặc biệt đi tìm cô ta, chỉ nghe được tin cô ta mất tích mấy ngày trước, sau lại bởi vì cô cũng chỉ là phế vật vô dụng, cũng không có để ý tới nữa, không thể nghĩ đến còn có thể phái người đuổi giết cô, xem ra trước kia thật đúng là xem thường cô ta.

"Tại sao tôi lại ở chỗ này thì cô không cần phải quan tâm." Vạn Nhã Cầm cười lạnh một tiếng: "Hại chết chị tôi, đoạt đi sản anh rể tôi để lại, tôi xem hôm nay cô còn có thể chạy trốn thế nào?"

"Chuyện cười." Cho dù thân bị Vạn Nhã Cầm bao vây, Trình Du Nhiên mới sẽ không bị người phụ nữ này dọa sợ, hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Cô cũng nói ra mặt, chứng tỏ cô đã thừa nhận âm mưu không biết xấu hổ chị mình, may mà trước kia Lãnh Triệt chưa dính hôn với cô, nếu không hiện tại chỉ sợ anh ta cũng không có mặt mũi gặp người khác."

Trình Du Nhiên vừa nói, vừa dựa vào hướng Bôn Lang, nhỏ giọng nói: "Mục tiêu của cô ta là tôi, có cơ hội lập tức mang Tiểu Nặc xông ra."

"Cô nói cũng thực không tồi." Ngoài dự liệu của Trình Du Nhiên, Vạn Nhã Cầm thế nhưng không cãi lộn giống trước kia, ngược lại một bộ cao cao tại

thượng nói: "May nhờ lúc đó cô làm rồi, nếu không tôi cũng sẽ không có thành tựu của ngày hôm nay, tôi thật muốn cảm ơn cô thật tốt, người đầu, bắt lại tất cả chúng nó đưa đi cho tôi."

"Để tôi xem các người ai dám?" Đôi tay Bôn Lang cầm súng, nhiệm vụ của anh ta là bảo vệ chị dâu và Tiểu Nặc, nếu để cho họ mang đi, anh ta cũng không còn mặt mũi gặp lại lão đại.

"Thuộc hạ của Viêm Dạ Tước chính là đệ nhất súng, không ngờ chúng ta gặp mặt nhanh như thế." Một giọng tà mị từ một bên truyền đến, ngay sau đó mười mấy người đàn ông tản ra sát khí đồng thời xuất hiện, vây mấy người vào giữa, sát khí sâm nghiêm, ngay cả bản thân Bôn Lang cũng cảm thấy áp lực.

Khuôn mặt Trình Du Nhiên khó có thể tin, bật thốt lên: "Tần Tử Duệ?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Thế lực ẩn núp

Tần Tử Duệ đột nhiên xuất hiện, trong mắt Bôn Lang bộc phát ra sát ý kinh người, trước kia chị dâu liên tiếp xin tha cho anh ta, lão đại ngoài mặt không nói gì, trên thực tế lại mở một mặt lưới, không ngờ tên khốn này thế nhưng lấy oán trả ân, vừa có cơ hội liền gây bất lợi đối với chị dâu.

Theo bản năng, hai ngón trỏ đồng thời hướng cò súng.

"Nếu như tôi là anh, cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế." Tần Tử Duệ đứng chấp tay, hoàn toàn không có dời theo thần súng, khóe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên: "Nếu như anh còn coi Trình Du Nhiên là chị dâu."

"Anh hèn hạ." Bôn Lang không ngờ Tần Tử Duệ thế nhưng lại lấy chị dâu ra uy hiếp anh ta, rốt cuộc vẫn không có quyết tâm hung ác, ngón trỏ run rẩy chậm rãi giãn ra, tức giận mắng: "Tần Tử Duệ, anh thật không hổ là con trai của Lục Tường, trừ dùng phụ nữ và trẻ con tới uy hiếp người khác ta thì anh còn có thể làm gì."

"Dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, này chỉ sợ là truyền thống của nhà họ Viêm thôi." Trên mặt Tần Tử Duệ vẫn không có bất kỳ nét mặt không vui, hời hợt nói: "Người thắng làm vua thua làm giặc, đây chính là quy luật sinh tồn."

"Cô còn không có khả năng làm lớn như vậy." Nhìn chằm chằm Vạn Nhã Cầm nửa ngày, Trình Du Nhiên đột nhiên nói: "Dù là Vạn Tuyết Cầm cũng không có can đảm làm như vậy, nói đi, có phải như chị cô, lại bán mình cho người khác hay không, cẩn thận lại thuyền lật trong nương."

"Trình Du Nhiên, có lúc tôi thật đúng là có chút bội phục cô, lúc này còn dám phách lối." Mặc dù Vạn Nhã Cầm đang từ từ hiểu ý chị dặn dò trước khi chết, nhưng tính tình ngang ngược càn rỡ vẫn không có thay đổi bao nhiêu, thấy Trình Du Nhiên chủ động khiêu khích, lửa giận trong lòng nhất thời bốc lên không thể ngăn cản.

Nhà họ Lãnh cự tuyệt kết hôn, chị bỏ mình, cô ta vốn là có thể danh chính ngôn thuận trở thành bà chủ thứ hai nhà họ Mộ, hôm nay chỉ có thể ăn nhờ ở đậu, những thứ này, đều là do tên tiện chủng trước mắt tạo thành, vô luận như thế nào, cô ta đều phải sỉ nhục người phụ nữ này một lần.

Quyết định chủ ý, Vạn Nhã Cầm tiếp tục nói: "Đáng tiếc hôm nay cô đã ở trong vòng vây của tôi, thức thời lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu nhận lỗi cho tôi, có lẽ tâm tình bản tiểu thư tốt sẽ có thể tha cho cô một cái mạng chó."

"Ngu ngốc." Trình Du Nhiên lười phải nói với cô ta, quay đầu hướng Tần Tử Duệ hỏi: "Làm sao anh biết ở chỗ này?"

Tần Tử Duệ cười tà mị, giống như là đang nói chuyện phiếm cùng bạn cũ: "Lấy tiền tài của người ta, giúp người ta tiêu tai, hiện tại tôi cũng là nhị đương gia của Binh Đoàn Dong HT, mười mấy thuộc hạ anh em đều chờ ăn cơm, cho nên chỉ có thể nói tiếng xin lỗi đối với em."

Trình Du Nhiên gật đầu một cái nói: "Lời nói này không tệ, chỉ là không biết Vạn Nhã Cầm cho các anh bao nhiêu tiền, nếu như mà tôi ra giá tiền gấp đôi, các anh có thể giúp tôi bắt cô ta lại hay không?"

Vạn Nhã Cầm không ngờ, chẳng những không dọa sợ Trình Du Nhiên, còn trực tiếp đào góc tường ở trước mặt cô ta, cô ta tức giận đỏ bừng hai mắt mắng: "Trình Du Nhiên, tôi cho cô thời gian ba mươi giây, lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ cho tôi, nếu không tôi giết con trai của cô trước."

Con trai là sinh mạng của Trình Du Nhiên, theo ý cô ta, mình nói ra câu đó, Trình Du Nhiên còn không lập tức quỳ gối trước mặt mình cầu xin tha thứ ư.

Bầu môi, Trình Du Nhiên ngấp dài hướng tới con trai bên cạnh hỏi "Tiểu Nặc, cô ta nói muốn mẹ quỳ xuống, muốn mẹ xin cô ta, con nói xem chúng ta có nên đồng ý hay không?"

Tiểu Nặc như có điều suy nghĩ nâng đầu lên, cuối cùng vẫn còn bộ dạng đồng tình chép chép miệng: "Mẹ, đầu óc người này cũng chấy hồng rồi, mẹ cũng đừng chấp nhặt với cô ấy."

"Tiểu Nặc nói thật giỏi." Bôn Lang thiếu điều bị hai mẹ con bên cạnh biểu di cho sợ ngây người, chị dâu có thể làm được thì anh ta cũng không kỳ quái, không ngờ Tiểu Nặc cũng có can đảm như vậy, thật không hổ là con trai của lão đại, chỉ là Tiểu Nặc nói như vậy, tất sẽ làm Vạn Nhã Cầm cảm ghét, anh ta vội tiếp lời: "Có một bà chị đầu óc cháy hồng đã đủ xui xẻo, không ngờ em gái cũng thế, tiếc cho nhà họ Vạn hiện tại không còn dư lại nòi giống, nếu không nhất định sẽ bảo cậu nhóc Tiểu Chấn Vũ nghiên cứu một chút mới được."

Có tiền bộ, trước kia Bôn Lang chống lại phụ nữ luôn thua đến kêu là thê thảm, không thể nghĩ đến cũng có lúc quyết liệt, không tê, không phụ khoảng thời gian mình bồi dưỡng, Trình Du Nhiên không keo kiệt thương cho anh ta một ngón tay cái.

Phía Vạn Nhã Cầm cũng sắp bị chọc giận đến bạo phát, đối phương chẳng những không thấy uy hiếp của cô ta, ngược lại còn mắng cô ta, quả thật không biết chữ "chết" viết như thế nào, tức giận đặng đặng hướng tới Tần Tử Duệ bên cạnh quát lên: "Trước đánh gãy hai chân tên tiểu tiện chủng kia kia cho tôi, tôi ngược lại muốn nhìn xem miệng Trình Du Nhiên cứng bao nhiêu."

"Cô dám!" Trình Du Nhiên và Bôn Lang đồng thời hừ lạnh một tiếng, một trái một phải, đem Tiểu Nặc bảo vệ ở sau lưng.

"Có dám hay không, không phải do các người định đoạt." Trên mặt Vạn Nhã Cầm chứa đầy nụ cười hung ác: "Hiện tại dù cô có cầu xin tôi cũng đã quá muộn, Tần Tử Duệ, anh còn chờ cái gì, nhanh phết hai chân tên tiểu tiện chủng kia cho tôi."

"Rất xin lỗi, Vạn tiểu thư." Một giọng nói trong trẻo khiến Vạn Nhã Cầm không tưởng tượng được truyền đến từ bên cạnh: "Trong nhiệm vụ của chúng tôi, cũng không có điều kiện cắt đứt hai chân người."

"Chỉ cần các anh làm, tôi đồng ý trả các anh giá tiền nhiều gấp đôi."

"Không phải vấn đề tiền nong." Giọng Tần Tử Duệ vẫn không nhanh không chậm như cũ: "Chúng tôi là Binh Đoàn Dong, dĩ nhiên sẽ làm việc theo quy định của Binh Đoàn Dong."

"Anh --" Vạn Nhã Cầm cầm hận nhìn anh ta một cái, ngay sau đó nói: "Được, vậy thì tự tôi động thủ, các anh đem súng giao cho tôi."

"Cái này chỉ sợ cũng không được." Tần Tử Duệ buông tay ra, khoe môi nhếch lên nụ cười tà mị: "Viêm Lăng yêu cầu là muốn tôi đưa họ hoàn hảo không chút tổn hại mang về, cho nên chỉ cần họ không chạy trốn, tôi tuyệt sẽ không gây bất lợi với họ."

Thì ra là Viêm Lăng, Trình Du Nhiên và Bôn Lang trao đổi ánh mắt, hai người cũng không nghĩ đến, hoa hoa công tử nhà họ Viêm thế nhưng ẩn núp sâu như vậy, hiện tại đột nhiên lộ ra, hiển nhiên là chuẩn bị chuyện kinh người rồi.

"Tần Tử Duệ, rốt cuộc anh có ý gì." Thật vất vả có cơ hội báo thù, lại bị anh ta quấy rối: "Hay là nói, anh định dùng họ để lấy lòng Viêm Dạ Tước?"

Tần Tử Duệ lắc đầu một cái, đứng mực nói: "Nếu như Vạn tiểu thư có hoài nghi nào, đại khái có thể nói rõ ràng với Viêm Lăng, bảo anh ta mời cao minh khác, Binh Đoàn Dong HT tuyệt đối không nói hai lời lập tức rời đi, tùy cô xử trí như thế nào cũng được."

Để cho bọn họ đi, Vạn Nhã Cầm chưa từng nghĩ đến, thật sự để những người này đi, cô ta bắt Trình Du Nhiên trở lại thế nào đây? Viêm Dạ Tước có số lượng thuộc hạ lớn, đến lúc đó muốn bắt một lần nữa cũng rất khó.

Cũng tốt, trước hết để cho cô đắc chí một hồi, chờ đến Châu Âu, đây chính là địa bàn của mình, muốn chinh đốn Trình Du Nhiên thế nào thì làm thế đó, đến lúc đó nói một tiếng với Viêm Lăng, xử lý Tần Tử Duệ luôn.

Một luồng sát khí thoáng qua trên mặt Vạn Nhã Cầm, ngay sau đó cười nói: "Tôi và Viêm Lăng cực kỳ tin phục cam kết của Tần tiên sinh, đã như vậy, chúng ta lập tức lên đường, áp giải họ về."

Tần Tử Duệ rút cuộc gật đầu một cái, theo tay vung lên, mười thuộc hạ nhất thời vọt tới, mặc dù Bôn Lang có thể giết, nhưng là sợ mình giết thì chị dâu và Tiểu Nặc sẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ có thể tạm thời bỏ lại súng lục, nhưng mà đối phương hình như rất có lòng tin không để cho bọn họ chạy thoát, thậm chí ngay cả tay chân cũng không có trời.

Lần này Lưu Văn Hoa mới thật là cửa thành cháy vạ đến cá dưới ao, trước hận thấu xương đối với xã hội đen, bây giờ lại bởi vì bang xã hội đen mà cuốn mình vào, đối với mẹ con Trình Du Nhiên, cô ta ngược lại không nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm Bôn Lang, ánh mắt kia ngay cả Bôn Lang luôn chơi thuốc nổ cũng hơi run sợ trong lòng.

Cùng lúc đó, Viêm Dạ Tước đang ở châu Âu cũng gặp phải phiền toái không nhỏ.

Toàn bộ châu Âu, phía bắc có quân đội Nga, Nam có Mafia Italy, hai bên đều là bạn của Viêm Dạ Tước, cho nên trừ buôn bán ra, anh cũng không có tham dự quá nhiều, nhưng hôm nay từ trong vãi của lão Văn, thậm chí có một thế lực không lồ muốn nhúng tay vào chuyện hai nhà hắc bạch, cái này không thể khiến anh không đi phòng bị.

Mới vừa xuống máy bay, Viêm Dạ Tước vẫn lạnh lùng hỏi: "Nói xem chuyện gì xảy ra."

Sự tình liên quan rất lớn, Văn Tĩnh tự mình đến Châu Âu từ sớm, đối với biểu hiện của Viêm Dạ Tước cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ban đầu ông ta toàn lực ủng hộ Viêm Dạ Tước trở thành người nói chuyện Viêm bang, một nguyên nhân trong đó là vì vậy, một phản ứng nhanh chóng của người nói chuyện trong bang, mới có thể khiến bang phái tốt đẹp và lớn mạnh hơn.

"Gia tộc Ander Leo, bởi vì vấn đề mua bán súng ống đạn dược, cùng với thế lực gia tộc Clovis nổi lên xung đột, hai bên dưới sự chỉ huy của thiếu gia Daniel và Shawn, đánh mấy trận chiến ở hải vực Sicili, hai bên có thắng có bại." Nói xong, Văn Tĩnh cầm lên một phần tài liệu khác nói: "Mặt khác, bên Nga cũng truyền tới tin tức, bởi vì Tướng quân Nicola là kẻ khả nghi mưu hại đồng nghiệp, ba giờ sáng ngày hôm qua, Tướng quân Nicola bị tòa án quân sự nhân dân mang đi, hôm nay bị hạn chế tự do."

Chuyện quả nhiên không nhỏ, Viêm Dạ Tước nửa híp mắt ửng, ngón tay nhẹ nhàng gõ ở trên ghế sofa, suy tư liên hệ giữa hai chuyện này, bất luận là bên Nicola, hay xung đột cùng Shawn, đều là chuyện hơn một tháng trước, lúc ấy đối phương không có phản ứng, hóa ra là đang đợi thời cơ, chỉ là, đây mới thật sự là thời cơ của bọn họ sao?

Hừ lạnh một tiếng, Viêm Dạ Tước trầm giọng nói: "Bên Nicola tạm thời không cần phải để ý đến, gia tộc Ander Leo có phản ứng gì?"

Dù sao Nicola cũng là một trong Tướng quân cao nhất có số lượng không nhiều của Nga, coi như anh ta đã xảy ra chuyện gì, tất nhiên sẽ có người bảo vệ anh ta, tối thiểu không mất tính mạng, ngược lại phía Daniel, nếu như mấy cái lão già gia tộc Ander Leo vì một chút ích lợi hy sinh Daniel, vậy cậu ta nhất định sẽ cho bọn chúng một dạy dỗ khắc sâu.

"Có chút kỳ quái." Văn Tĩnh cau mày nói: "Cũng không ủng hộ, cũng không phản đối, chỉ khiến thiếu gia Daniel sử dụng thuộc hạ chống lại Shawn."

Viêm Dạ Tước đột nhiên hỏi: "Như vậy là không phân thắng bại?"

"Ý của cậu là --" Văn Tĩnh cũng không phải ngốc, nghe Viêm Dạ Tước nhắc nhở thì ông ta nhất thời hiểu, ở nơi này khai chiến, rõ ràng là gia tộc Ander Leo và Shawn đi một tuồng kịch, đem Daniel kéo đến hải vực Sicili, không để cho anh ta có cơ hội thờ đốc, như vậy vừa có thể để cho gia tộc Ander Leo không đếm xỉa đến, cũng sẽ không khiến Viêm Dạ Tước trách tội, thật đúng là tính toán tốt!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Quyết tâm của Daniel

Viêm Dạ Tước không có nói gì tiếp, đôi tay khê chống lên trên ghế sofa, chậm rãi dạo bước đến cửa sổ sát đất, tiện tay đẩy, cửa sổ cách tiếng mở ra, khí lạnh đập vào mặt, thổi lên khuôn mặt khí phách cương nghị của anh.

Có thể đồng thời điều động quân đội Nga và Gia tộc Clovis, đồng thời còn có thể để cho Mafia và thế lực gia tộc Ander Leo phối hợp di trò, năng lượng sau lưng tuyệt đối không nhỏ, hơn nữa đối phương như là đã bắt đầu động thủ, đã nói lên có nắm chắc rất lớn, chiến đấu kế tiếp càng thêm gay go.

Văn Tĩnh biết anh đang trầm tư suy xét bước hành động kế tiếp, lúc này bất luận kẻ nào cũng không thể quá nhiều, im lặng không lên tiếng đứng ở một bên, chờ anh chỉ thị bước kế tiếp.

Bỗng nhiên, trong đôi mắt Viêm Dạ Tước thoáng qua sát ý tàn bạo, giọng nói trầm thấp vang lên ở trong phòng: "Bây giờ An Chấn đang ở nơi nào?"

"Đã đến trụ sở bí mật phủ Chiang Rai." Suy nghĩ một chút, Văn Tĩnh lại bổ sung một câu: "Trước mắt vẫn chưa có người nào biết tin tức này."

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, hôm đảo Ám Dạ Viêm Dạ Tước đã thành công một cái xác không, tất cả thuộc hạ An Chấn huấn luyện ra cũng đã từng nhóm lặn ra ngoài, chính là vì đối phó nguy cơ phía sau.

Viêm Dạ Tước gạt đầu một cái, đột nhiên kêu: "Phi Ứng."

"Lão đại." Giọng nói kiên định vang lên, trong nháy mắt Phi Ứng xuất hiện tại cửa.

Viêm Dạ Tước cũng không quay đầu lại, trong giọng nói uy nghiêm mang theo sát khí lạnh lẽo: "Cậu lập tức trở về phủ Chiang Rai, dẫn dắt tất cả bộ đội không quân tiêu diệt toàn bộ người của Gia tộc Clovis ở hải vực Sicili, sau phối hợp Daniel, bắt lại Sicily."

Rốt cuộc đến lúc ra sân, khỏe miệng Phi Ứng mang theo nụ cười lạnh lùng, lớn tiếng đồng ý: "Vâng" Xoay người nhanh chóng rời đi, đây chính là nhiệm vụ thứ nhất lão đại sắp xếp, cũng là lão đại bắt đầu phản kích, vô luận như thế nào anh ta đều phải đánh tốt trận đánh này.

Sau khi Phi Ứng đi, Viêm Dạ Tước tiếp tục nhìn hướng ngoài cửa sổ, giọng nói lạnh lùng thổi qua trong gió rét: "Các người đã không muốn ra quyết định, vậy do tôi làm thay các người."

Nước Thái, phủ Chiang Rai, vốn là trại huấn luyện trải nghiệm bây giờ đã bị mấy trăm người chiếm cứ, trên mặt tất cả mọi người đều là nụ cười hưng phấn, kể từ khi rời đảo Ám Dạ, bọn họ cũng biết lần này lão đại nhất định là hành động lớn, mười năm mài một kiếm, đến lúc bọn họ ra khỏi vỏ rồi.

Phi Ứng cũng không nói nhảm, trực tiếp nói tên: "Hong Tứ, Nhạc Hòa, sau một phút đồng hồ, tất cả bộ đội không quân lên đường cùng tôi, nếu như người nào không làm nổi, tự mình trở về đảo Ám Dạ."

"Anh Ung yên tâm, bảo đảm một người cũng sẽ không thiếu" Hai người Hồng Tứ không ngờ cơ hội tới nhanh như vậy, hơn nữa bọn họ còn lên đường đầu tiên, lập tức lớn tiếng kêu lên, thuộc hạ là các đội viên không quân đều như là cần thuốc lắc chà sát tay, mặc kệ đối thủ là người nào, lúc này rốt cuộc phải đánh một trận toi đời.

"Anh Ung." Trong đám người phát ra một tiếng oán trách bất mãn: "Có thể tiết lộ một chút hay không, lúc nào thì chúng tôi có thể lên đường?" Bàn Chân là thuộc hạ lực chiến giỏi, vốn là hào hứng chuẩn bị đấu tranh anh dũng vì lão đại, không ngờ sau khi Phi Ung nói xong lại không có động tĩnh.

Phi Ung không nói gì, chỉ nhìn về An Chấn một bên.

Mặt An Chấn đen lại, những người này đều do anh ta huấn luyện ra, không ngờ lần đầu tiên hành động lớn đã có người khiến anh ta mất thể diện, nhất thời tức giận giận không kiềm được: "Bàn Chân, huấn luyện gấp đôi bình thường, không hoàn thành không cho phép ăn cơm."

Bàn Chân ừ ừ cúi đầu đáp, câu nói mới vừa rồi kia hoàn toàn là bật thốt lên, sau khi nói ra anh ta liền hối hận, đừng nói là hiện tại, bình thường trong đội ngũ cũng không cho phép bất kỳ nghi ngờ nào, cho nên đối với trừng phạt của An Chấn, anh ta không có bất kỳ ý kiến gì.

Phi Ung khó được nói hơn một câu: "Nếu lão đại cũng điều các cậu ra ngoài, đương nhiên cho cậu cơ hội ra tay." Những người này đều là lá bài lực lượng chủ chốt trên tay lão đại, tuyệt không thể để cho bọn họ có một chút cảm xúc tiêu cực.

Trần an hết mọi người, Phi Ung lại lặng lẽ nói mấy câu với An Nhẫn, sau nhanh chóng xoay người rời đi, ở thuộc hạ của lão đại, tất cả mọi người coi thời gian quan trọng hơn so với sinh mạng.

Hải vực Sicili, kể từ khi hai gia tộc Mafia lớn trở mặt, thương thuyền khắp hải vực đều tuyệt tích, mua bán trên biển quả thật có lời tương đối lớn, đặc biệt là khu vực Mafia bao trùm, nhưng lãi lớn hơn nữa cũng phải còn mạng mới được, lúc này chạy đến, cũng không khác chịu chết.

Trên đảo nhỏ hoang vu, mười mấy chiếc tàu chiến to lớn tuần tra qua lại tới lui, bọn họ có vũ khí chiến lược cùng hệ thống theo dõi tân tiến nhất trên thế giới, bất kỳ tổ chức không rõ nào tiến vào trong vòng trăm dặm cũng sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ.

Trong phòng họp trên đảo nhỏ, sắc mặt Daniel nặng nề ngồi ở chủ vị, mấy ngày trôi qua, trên mặt anh tuấn, ít đi bất cần đời, nhiều hơn mấy phần nghiêm túc, anh ta chẳng thể nghĩ tới, gia tộc lần này sẽ làm ra lựa chọn ngu xuẩn như vậy, nếu như Viêm Dạ Tước thật mất đi vị trí người nói chuyện Viêm bang, đừng nói không có nửa phần chỗ tốt đối với gia tộc Ander Leo, sợ rằng còn có thể gặp tai họa ngập đầu.

Đề xuống lửa giận trong lòng, anh ta hướng thuộc hạ bên cạnh hỏi: "Trong gia tộc nói thế nào?" Trước đó anh ta đã đề tên thuộc hạ này đem lợi hại nói rõ với gia tộc để xem phản ứng, gia tộc nói thảo luận xong sẽ cho anh ta đáp án, hiện tại cũng có thể thảo luận ra kết quả rồi.

Thuộc hạ thờ dài mà nói: "Gia chủ vô cùng ủng hộ, nhưng các trưởng lão cũng cho là mình phải, cho đến bây giờ không có thảo luận ra kết quả." Trong gia tộc Ander Leo, quyền lực gia chủ bị hạn chế, bình thường một chút chuyện vặt vãnh do Gia chủ quản lý, nhưng gặp phải vấn đề lớn, không có trưởng lão đồng ý, Gia chủ chỉ có thể điều động một phần thuộc hạ mình bồi dưỡng.

"Những lão già ngoan cố." Daniel tức giận nện một quyền ở trên bàn trước mặt, lưu lại một vân tay rõ ràng, không ngờ những người này thế nhưng vong ân phụ nghĩa, những năm này nếu như không phải là Viêm Dạ Tước trợ giúp, làm sao gia tộc Ander Leo có thể ở trong thời gian ngắn như vậy trở thành gia tộc được đông đảo Mafia ngưỡng mộ, lại nói giao thiệp với Viêm Dạ Tước nhiều năm như vậy, lúc nào thì thấy anh thua qua, đến lúc đó cả gia tộc sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Nghĩ đến tàn nhẫn của Viêm Dạ Tước, trong lòng Daniel cũng khẽ run rẩy: "Không được, tiếp tục thúc giục cho tôi, nói cho đám lão già kia, không phải người tới, về sau không còn là người của gia tộc Ander Leo nữa."

Daniel cũng không phải đang nói mạnh miệng, hiện tại Gia chủ chính là cha của Daniel, mặc dù Gia chủ không có binh quyền quá lớn, lại nắm giữ dòng họ gia tộc, chỉ cần ông nguyên ý, lúc nào cũng có thể đuổi một số người ra khỏi gia tộc, nhưng mà loại thủ đoạn này cũng sẽ không dễ dùng, không cần thận sẽ trở thành cớ để những người khác thay thế gia chủ đương thời.

"Này --" Thuộc hạ cũng có chút đắn đo khó định, lời nói này ra ngoài, Gia chủ không đồng ý còn dễ nói, nhiều nhất chỉ khiển trách thiếu gia một trận, ngộ nhờ các Trưởng lão sớm chuẩn bị đuổi cha con anh ta xuống đài, đây chính là cớ tốt nhất.

Daniel nhướng mày, hừ lạnh một tiếng nói: "Tôi biết rõ cậu đang nghĩ cái gì, chẳng qua nếu như cả gia tộc đều bị mất, Gia chủ còn có công dụng gì, xuống thi hành ngay."

Người vừa mới rời đi, liền nghe một thuộc hạ vội vã xông tới nói: "Thiếu gia, Viêm bang gửi mật thư tới."

Trong Hắc bang, vì phòng ngừa tin tức tiết lộ ra ngoài, rất nhiều người đều dùng mật thư truyền lại tin tức, mật thư có thể là chữ cái, có thể là con số, thậm chí một chút chữ viết kỳ lạ, những thứ đó này thông qua chỉ có hai người biết mật mã giải đọc, trở thành phương thức truyền lại tin tức của phần lớn.

Phát tay khiến người đưa mật thư đi xuống, Daniel lập tức tiến hành giải đọc, bất luận là vì bạn, hay vì gia tộc, anh ta cũng có nghiêm khắc thi hành lệnh của Viêm Dạ Tước.

Trải qua một loạt hành tổ hợp, phần mật thư cuối cùng chỉ còn lại có một từ đơn, dùng tiếng Trung mà nói cũng chỉ cần một chữ -- đánh, Viêm Dạ Tước nói như vậy, hiển nhiên không phải để cho anh ta thử dò xét giống như trước, mà là dốc toàn lực đánh ra, chỉ là gia tộc trưởng lão căn bản không muốn khai chiến, chỉ bằng vào đám thuộc hạ này, liều mạng với cả gia tộc Shawn, hoàn toàn không có một chút phần thắng.

Đem mật thư thiêu hủy, Daniel hướng về phía cửa kêu lên: "Người đâu, triệu tập mọi người, chuẩn bị khai chiến với Shawn."

Trên mặt biển, mười mấy tàu chiến xếp thành một hàng, bên cạnh có mười mấy chiếc tàu chiến mô hình nhỏ, mấy chục chiếc máy bay chiến đấu, đây đã là tất cả lực lượng Daniel có thể lấy ra, nếu bảo anh ta đánh, anh ta sẽ dùng năng lực lớn nhất của anh ta, anh ta tin tưởng Viêm Dạ Tước, bởi vì anh ta hiểu rõ, bất luận kẻ nào cũng có thể hại anh ta, nhưng Viêm Dạ Tước thì không.

Tất cả thuộc hạ chờ lệnh, Daniel trực tiếp leo lên chiếc Khu trục tàu chiến Burke-class, chiếc tàu chiến này rất rõ ràng sẽ trở thành mục tiêu tập kích chủ yếu của kẻ địch, anh ta đang sử dụng hành động nói cho thuộc hạ, lần này đánh ra, không thành công thì thành nhân!

Không có bất kỳ lời tuyên thệ trước khi xuất quân, thậm chí Daniel nói xong cũng không có nhiều lời, trực tiếp ra lệnh ngồi xuống tàu chiến lên đường, âm thanh ừng ừng vang dội cả biển rộng, mấy bay chiến đấu bay múa trên bầu trời, tàu chiến tung hoành trên mặt nước, một cuộc đại chiến đảo mắt sắp đến.

Tổng bộ gia tộc Ander Leo, vừa lấy được uy hiếp của Daniel với mấy gia tộc trưởng thì mọi người vui vẻ, dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra Daniel sẽ ngu xuẩn đến mức này, anh ta cũng không thể tưởng, nếu như không có thuộc hạ mấy trưởng lão làm thực lực, cha con anh ta còn có cơ hội để điều võ dương oai ư?

Đại Trưởng Lão cười lạnh một tiếng, hướng hai người còn lại hỏi: "Các anh thấy thế nào?"

"Còn có cái gì tốt nhìn." Tam Trưởng Lão hừ một tiếng nói: "Cha con bọn họ bình thường liên ý vào quan hệ cùng Viêm Dạ Tước, không để chúng ta ở trong mắt, dù sao chúng ta đã biết kết cục, dứt khoát nói trước bắt lại cha con chúng, cũng tiết kiệm đỡ phải đi trò."

"Không tệ." Nhị Trưởng Lão cũng lên tiếng nói: "Là bọn chúng ngu xuẩn, chúng ta cũng là vì gia tộc mà nghĩ."

Đại Trưởng Lão im lặng không lên tiếng, trực tiếp xuống tay mặc dù sáng khoái, nhưng một cuộc đại chiến xảy ra, khẳng định mình cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng, đến lúc đó coi như sau lưng có người làm chỗ dựa, trong thời gian ngắn cũng rất khó khôi phục như cũ, phải biết những người sau lưng, cũng không chỉ là ủng hộ gia tộc bọn họ.

Đúng lúc này, một thuộc hạ lần nữa gõ cửa vào nói: "Mấy vị trưởng lão, trên biển truyền đến tin tức, trước đây không lâu thiếu gia Daniel dẫn dắt tất cả thuộc hạ, lần nữa đi hướng Shawn."

Tam đại trưởng lão đầu tiên là sững sờ, sau nhìn nhau cười một tiếng, tất cả không cần nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Sẽ không để cho Tước thất vọng

Vạn dặm không có bóng mây, bầu trời xanh thẳm, mặt biển mênh mông bát ngát tản ra ánh sáng xanh, đẹp đẽ mà quý dị. Trên mặt biển hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí ngay cả một con chim bay, một con cá lòi cũng không có xuất hiện qua, không có gió, nước biển yên ả không có một gợn sóng lớn đáng lên, giống như gió lớn sắp nổi lên.

Đột nhiên, mấy chục tàu chiến xuất hiện trên mặt biển, sát khí lạnh lẽo cơ hồ có thể đóng băng nước biển, mười mấy chiếc máy bay qua lại quanh quẩn trên bầu trời, rồi lại dọc theo quỹ đạo đặc biệt, nếu như cần, bọn họ sẽ đánh về phía kẻ địch bằng tốc độ nhanh nhất.

Thần sắc Daniel bình tĩnh ngồi ở phòng điều khiển chính, dáng vẻ uy nghiêm khiến cho thuộc hạ không quen, mấy tên thuộc hạ vốn muốn khuyên thiếu gia rời đi trước, thấy bộ dáng này của anh thì cũng không dám khuyên nữa, mắt nhìn thẳng đứng ở một bên, chờ đợi mệnh lệnh của thiếu gia.

Đúng lúc này, thuộc hạ phụ trách hệ thống ra đa đột nhiên nói: "Thiếu gia, có tín hiệu đề nghị từ bên ngoài, có muốn nhận hay không?"

Daniel nhú mày, hình như là nghĩ tới ai muốn tìm anh vào lúc này, gật đầu một cái nói: "Nhận."

"Daniel, chúng ta lại gặp mặt." Theo ánh sáng chớp động, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi xuất hiện chính giữa màn ảnh, hai tay người đàn ông khoanh ôm ở trước ngực, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo vài phần khí phách, khỏe miệng giương nhẹ, hình như đã dự đoán được việc anh ta muốn làm từ trước, mỉm cười mở miệng nói: "Gặp mặt bạn cũ, không có ý định uống một chén với tôi à?"

Nói xong, một vị nữ tử tóc vàng bên cạnh đi ra, đem một ly rượu đỏ như máu đưa tới trong tay anh ta, Shawn ưu nhã hướng nữ tử nói tiếng cảm ơn, sau hướng về phía Daniel bày ra tư thế xin mời.

Cong khỏe miệng lên, Daniel cũng không sai thuộc hạ cầm một ly rượu đỏ mà mặt đùa giỡn nói: "Nếu như anh có thể rút lui ra khỏi cái hải vực này, tôi sẽ uống cùng anh."

"Ly rượu đỏ của anh thật đáng tiền." Shawn không để ý dựa vào chỗ ngồi sau lưng ngồi xuống, tự nhiên nhấp một ngụm rượu, mới cười cười ha ha mà nói: "Loại chuyện này, chỉ sợ cũng chỉ có Thiếu gia Daniel có thể làm ra."

Daniel hình như không có coi nhạo báng của Shawn là quan trọng, tiếp tục nói: "Một ly không đủ, có thể uống 3 ly."

"Tượng đồ của anh thật đáng tiền thế ư?" Shawn xem ra rất có hứng thú.

Daniel nghiêm túc gật đầu một cái, nói khẳng định: "Nếu như anh là bạn, đương nhiên đáng tiền."

"Xem ra anh đã quyết tâm." Trên mặt Shawn thoáng qua nhàn nhạt khinh thường, thân là người nói chuyện của gia tộc, phải đặt gia tộc ở vị trí hàng đầu, Daniel lại hành động theo cảm tính, liệt anh ta vào hàng xung hùm với mình, thật sự có chút hạ thấp mình.

"Chỉ là không biết, đây là ý của anh, hay là ý của gia tộc Ander Leo?"

"Những thứ này tôi nghĩ đã không cần thiết phải hỏi nữa." Daniel nhìn chăm chăm Shawn trên màn ảnh nói: "Hiện tại tôi càng muốn biết, anh là đi, hay là chiến?"

Shawn nhấp ngụm rượu nữa, thần thái tựa như cười nói: "Đừng trách tôi nói thẳng, chỉ bằng những thuộc hạ này của anh, sợ rằng còn không phải là đối thủ của tôi."

Đầu chỉ là sợ rằng, căn bản nghĩ cũng đừng nghĩ, thực lực hai gia tộc lớn kém nhau không nhiều lắm, nhưng Daniel chỉ mang tới một nhóm thuộc hạ của anh, còn anh ta lại có thể điều động cả gia tộc, thực lực của cá nhân không thể nào chống lại anh ta.

Chẳng lẽ Viêm Dạ Tước còn phải người tới? Suy nghĩ một chút, Shawn vẫn lắc đầu một cái, nếu quả thật là như vậy, đồng minh sẽ phải nhắc nhở mình mới đúng, như vậy xem ra Daniel chỉ cố làm ra vẻ huyền bí, muốn dọa anh ta lui, Daniel thật đúng là rất lớn mật, chỉ bằng điều này, gia tộc Ander Leo nhất định lâm vào hỗn loạn, về sau cả Italy chỉ có một chủ.

"Phải hay không phải, đánh thắng mới biết." Daniel trực tiếp ngắt cuộc trò chuyện cùng Shawn, anh ta tin tưởng Viêm Dạ Tước tựa như tin tưởng mình, cho nên căn bản không cần thiết phải nói nhảm nhiều như vậy, hướng thuộc hạ ra lệnh: "Đánh."

Hai bên đều dùng tàu chiến và máy bay chiến đấu tân tiến nhất, đều là tàu ngầm có khả năng ẩn hình và chống phá cực mạnh, cho nên đều chỉ có thể tìm phương vị đối phương, muốn dùng hệ thống định vị tên lửa đánh tan đối phương hiển nhiên là không thể, dưới mệnh lệnh của Daniel, tất cả tên lửa tầm xa trên tàu chiến đồng thời phát ra một hồi ré dài, nếu không cách nào khóa mục tiêu, sẽ dùng cách thức đá kích bao trùm, dù sao vẫn có mấy phát có thể trúng mục tiêu.

Shawn hình như cũng ý tưởng nhất trí với Daniel, bên này khai hỏa, chỗ của anh ta cũng đồng thời vang lên tiếng đáp lại, chỉ là âm thanh so với bên Daniel còn chấn động hơn, hiển nhiên số lượng tên lửa trên tàu chiến nhiều hơn so với bên Daniel.

Ù ù tiếng lửa pháo liên tiếp vang lên, điên cuồng bay múa ở trên biển rộng yên tĩnh, nước biển bốn phía bị kích lên, còn liên hồi bay đến hướng tàu chiến. Không cần Daniel phân phó, tất cả thuộc hạ phụ trách chặn đạn đại bác đã sớm vào vị trí, tuyệt đại đa số pháo đạn cũng bị chặn xuống.

Tiếp tục như vậy, tương đối bất lợi đối với mình, biện pháp giải quyết duy nhất, chính là phát hiện vị trí chính xác của đối phương, sau đó phát động một kích trí mạng: "Toàn thể xung phong."

Bằng vào hệ thống radar trên thuyền, Daniel tin tưởng bọn họ có bảy phần phát hiện trước đối phương, đến lúc đó dựa vào một ưu thế này, hoàn toàn có thể đánh một trận định cán khôn.

Không thể buông tha chiến đấu đến thắng, bằng vào mấy tàu chiến phối hợp với lực lượng trên không, muốn thắng cũng không dễ.

Cách hải vực Sicily không xa, trên trăm chiếc máy bay chiến đấu xuyên phá không trung mà đến, nếu như phi công khác ở đây, nhất định sẽ cả kinh thất sắc*, bởi vì cánh máy bay chẳng những không có một chút xú rung động, cho tới bây giờ khoảng cách giữa mỗi chiếc máy bay cũng đều chưa từng thay đổi, đây chính là cần tài nghệ lái đẳng cấp mới có thể đạt được.

*cả kinh thất sắc: cực kỳ hoảng sợ

"Anh Úng, phúc trước truyền đến tin tức, thiếu gia Daniel đã khai hỏa cùng Shawn, chỉ là bên Shawn người đồng thế mạnh, chờ hai bên thực sự thăm dò đối phương xong, thiếu gia Daniel nhất định sẽ thiết thòi lớn."

"Biết." Sắc mặt Phi Úng lạnh lùng, tiếp tục duy trì tốc độ bay cực cao, càng lúc này càng không thể hốt hoảng, nếu không chẳng những không giúp được thiếu gia Daniel, ngay cả mình cũng cũng sẽ vùi lấp.

Đang dừng cảm tiến tới bên cạnh tàu chiến khu trục Burke-class, một thuộc hạ mừng rỡ kêu lên: "Thiếu gia, phát hiện vị trí cụ thể của đối phương."

Cùng lúc đó, tất cả tên lửa trên tàu chiến đã sớm chuẩn bị tốt đồng thời bắn ra, phóng hướng mục tiêu, đối phương cũng có hệ thống radar cao cấp, bọn họ phải phát hiện đối phương trước mới có thể bắn ra mưa đạn.

Daniel khẽ nắm chặt quả đấm, lớn tiếng ra lệnh: "Tất cả máy bay chiến đấu phóng ra với tốc độ cao nhất."

Trên chiến trường, quan trọng nhất chính là tiền cơ, người nào nắm chắc tiền cơ, cũng tương đương với nắm giữ quyền khống chế chiến trường.

Đoàng đoàng --

So với trước âm thanh càng thêm chấn động hơn, tàu chiến của bên Shawn nổ tung bay lên trời, khiến trong lòng mọi người bên Daniel vui mừng, tàu chiến của đối phương quả thật rất nhiều, nhưng trải qua chuyện như vậy, nhất định sẽ có hỗn loạn, hiện tại chính là thời khắc thừa thắng xông lên, mọi người, hướng đối phương khai hỏa.

Lúc này, một cái âm thanh đột nhiên vang lên ở phòng điều khiển chính: "Thiếu gia, chúng ta rút lui, hàng trước tàu chiến Shawn hấp dẫn chúng tôi, tàu chiến thực sự."

Nói còn chưa dứt lời, ra đa truyền đến giọng nói đứt quãng, sau mắt đi liên lạc.

Đáng chết, không ngờ anh ta thế nhưng dùng loại phương pháp này tới quấy rối khiến mình bị lừa! Daniel ra sức đánh một quyền vào ghế dựa sau lưng, cao giọng hét: "Để cho tàu chiến đi qua trước mặt, đồng thời toàn lực tìm kiếm vị trí tàu chiến chủ chốt của đối phương, một khi xác định, tất cả vũ khí đều bắn ra."

Bất giác phải bắt vua trước, lần tổn thất này nhất định tương đối khổng lồ, chẳng qua nếu như có thể trước lúc toàn quân bị diệt đánh chìm tàu chiến chủ chốt của đối phương, bên mình giống nhau còn phải vật lộn độ sức một hồi.

Ầm một tiếng, một viên đạn pháo nổ tung trên boong tàu, mặc dù tàu chiến Khu trục Burke-class hoàn toàn xứng đáng Big Mac, nhưng mãnh hổ không chịu nổi đám sói, lửa đạn của đối phương thật sự quá dày đặc.

Thuộc hạ vẫn ở bên cạnh Daniel nói: "Thiếu gia, tàu chiến bị tập kích, không bằng ngài rời đi trước, còn dư lại giao cho chúng tôi."

Sắc mặt Daniel âm trầm, hướng về phía bọn họ quát: "Đừng nói nhảm, các cậu cũng đi qua hỗ trợ, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất tìm ra tàu chiến chủ chốt của đối phương cho tôi."

"Thiếu gia, chuyện này giao cho mấy anh em chúng tôi là được, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ." Một người đàn ông trung niên lực lưỡng trong đó khổ sở khuyên: "Trên người ngài còn gánh vác trách nhiệm nặng nề của gia tộc, hay là rời đi trước."

"Cút ngay." Daniel đẩy người nọ sang một bên, gương mặt đẹp trai bởi vì tức giận mà có chút vặn vẹo: "Dồn hết tốc độ tiến về phía trước, dù vọt tới bên cạnh tàu chiến đối phương, cũng phải tìm ra tàu chiến chủ chốt của bọn họ cho tôi." Coi như không thể hoàn thành nhiệm vụ Tước giao, cũng muốn đồng quy vu tận* cùng Shawn, tuyệt không thể để cho anh ta có cơ hội đối chọi với Tước.

*đồng quy vu tận: cùng hủy diệt

Tàu chiến Khu trục Burke-class dùng tốc độ cao nhất đánh thẳng vào, nhưng cũng không phải là không có lợi, rất nhiều tên lửa, pháo đạn bởi vì không cách nào khóa mục tiêu mà lượng lớn rơi vào mặt biển.

Một tàu chiến trong nhóm tàu chiến của Shawn, một thuộc hạ đột nhiên mừng rỡ hướng tới anh hồi báo: "Phát hiện tàu chiến chủ chốt của đối phương, hiện tại cực nhanh tới phương ta."

Không ngờ cơ hội lập công thế nhưng rơi vào trên đầu mình, người thủ trưởng kia cười ha ha nói: "Trước không cần lộ ra, tất cả vũ khí nhắm ngay đối phương cho tôi."

Vốn đã tránh thoát hơn phân nửa đạn của tàu chiến Khu trục Burke-class, đột nhiên còi báo động vang lên mãnh liệt, âm thanh lần lượt truyền đến --

"Thiếu gia, mạn trái thuyền bị đối phương dùng ngư lôi đánh trúng, hiện tại đáy khoang thuyền bắt đầu bị nước tràn vào."

"Thiếu gia, trên boong thuyền bốc cháy, hiện tại lan tràn khắp nơi."

"Thiếu gia, hệ thống động lực bị hủy hơn phân nửa, tốc độ tiến lên chưa đủ một phần mười."

Đáy khoang thuyền bị nước tràn, boong thuyền cháy, động lực mất khống chế, bất kỳ một vấn đề gì đều đủ để khiến một chiếc tàu chiến chìm, huống chi ba chỗ đồng thời bộc phát, trong nước còn có vô số ngư cơ, chiếc tàu chiến này, trên căn bản đã bị phế.

"Thiếu gia, tàu chiến không đi nữa sẽ phải chìm!"

"Lúc này coi như ngồi tàu chiến mô hình nhỏ rời đi cũng chạy không thoát khỏi đối phương đuổi giết." Gương mặt Daniel kiên định, đừng nói là không trốn thoát, coi như thoát được, anh ta cũng sẽ không trốn, Tước tin tưởng anh ta, anh ta cũng sẽ không để Tước thất vọng: "Tiếp tục tìm kiếm tàu chiến chủ chốt của đối phương, chỉ cần phát hiện, toàn lực đánh giết."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 160: Cơ hội chạy trốn

Sóng lớn ngập trời, cả Hải vực Sicili vang lên tiếng nổ mạnh, vô số cột nước nhô lên từ trên mặt biển, trong nháy mắt xông lên trời cao hơn 10m, ở giữa không trung va chạm vào nhau, như khói hoa sáng chói ngàn vạn mảnh nhỏ.

Trên mặt biển sôi trào, rất nhiều tàu chiến đều kéo theo từng đợt sương mù dày đặc, mây đen nhánh che khuất bầu trời, bao phủ Hải vực Sicili ở bên trong, tàu chiến đầy rẫy rồi cuộc không chịu nổi áp lực đồng thời của lửa đạn và nước biển, từng chiếc tàu bắt đầu chìm, may mắn người chạy trốn trước khi thuyền đắm vội tìm kiếm công cụ cứu sinh cho mình, ánh mắt hy vọng đặt ở mấy tàu chiến phe mình, chỉ cần thiếu gia không chết, chiến tranh sẽ có hy vọng thắng lợi.

Chỉ là, sức mạnh gia tộc Clovis hiển nhiên mạnh hơn nhiều so với gia tộc Ander Leo, bọn họ chẳng những có nhiều tàu chiến, người nói chuyện gia tộc Shawn ở tàu chiến chủ chốt, trên căn bản không có bị một chút tổn thương nào, mà ngược lại, tàu chiến Khu trục Burke-class của Daniel cũng đã trăm ngàn vết thương, lúc nào cũng có thể chìm xuống.

Lúc này, tàu chiến của gia tộc Clovis, một đám mây màu bạc bay tới từ phía trên, giống như tia chớp chói mắt phá vỡ bầu trời.

"Anh Úng, trước mặt chính là nhóm tàu chiến của gia tộc Clovis, bọn họ đã đánh một thời gian cùng thiếu gia Daniel." Nhân viên sai đi điều tra trước đó nhanh chóng báo cáo.

Trong lòng Phi Úng trầm xuống, mình chung quy vẫn không thể vượt qua, chỉ mong thiếu gia Daniel không gặp phải nguy hiểm gì, lạnh lùng hướng về phía intercom hỏi: "Chiến hướng* như thế nào?"

*Chiến hướng: tình huống chiến đấu

"Thiếu gia Daniel tổn thất nghiêm trọng, mức độ tổn hại của thân tàu chiến Khu trục Burke-class đã vượt qua sáu phần, tuy nhiên vẫn docks hết sức phóng tới hướng quân địch, tàu chiến lớn nhỏ cũng chỉ còn dư lại chưa đủ 20 chiếc, tất cả máy bay chiến đấu đều rơi."

Chỉ cần thiếu gia Daniel không có việc gì là tốt, lão đại quả nhiên không có nhìn nhầm người, trên mặt Phi Úng thoáng qua nụ cười lãnh khốc: "Giữ vững đội hình không thay đổi, đánh thẳng vào." Nói xong đem tốc độ lái đến cực hạn, không nhanh một chút, sợ rằng thiếu gia Daniel sẽ không xong.

Trên tàu chiến gia tộc Clovis, Shawn nhìn chăm chăm một chiếc thuyền đắm trong màn hình, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh, thời gian Daniel sống trong nhúng lặn quá dài, cho là nắm giữ một đội tàu chiến hùng mạnh là có thể coi trời bằng vung, hải chiến, cũng không phải là đánh như vậy.

Hơi nheo mắt, Shawn hướng thuộc hạ bên cạnh hỏi: "Có tra được tung tích tàu chiến khu trục Burke-class hay không?"

"Tạm thời còn chưa, chỉ là --" Thuộc hạ nuốt một ngụm nước bọt, mặt khảm trương nói: "Chỉ là chúng tôi phía sau hình như xuất hiện một bầy máy bay chiến đấu."

Hình như? Shawn nhíu nhíu mày, thuộc hạ nói như vậy, hiển nhiên đối phương có hình hệ thống tàng hình tương đối tốt, xem ra người đến không có ý tốt, gõ vội trên bàn phím giám thị ra đa, theo tín hiệu từ từ phóng đại, sắc mặt Shawn đại biến, lớn tiếng ra lệnh cho thuộc hạ: "Trước không cần lo Daniel, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất phá hủy máy bay trên trời."

Viêm Dạ Tước đáng chết! Shawn bóp nắm tay thật chặt, không trách được Daniel dám ngang nhiên xông thẳng như vậy, hóa ra là Viêm Dạ Tước đã phái ra quân tiếp viện, chỉ là không thể nghĩ đến tới nhanh như vậy, nhưng vì cái gì mà mấy đồng minh không có ai nhắc nhở mình? Trong lúc nhất thời, Shawn cảm giác mình hình như tiến vào trong một cái bẫy.

Mệnh lệnh Shawn vô cùng nhanh, nhưng tốc độ máy bay chiến đấu trên bầu trời còn nhanh hơn, trong nháy mắt, bầy máy bay chiến đấu đã tới tàu chiến, Phi Úng dẫn đầu lao xuống, tay trái nhanh chóng đề xuống cái nút trên vũ khí, hai quả tên lửa bắn ra từ hai bên cánh máy bay.

Cùng lúc đó, trên trăm chiếc máy bay chiến đấu theo sát phía sau, đồng loạt đề đầu đạn giống như mưa đá rơi xuống từ không trung.

Đoàng đoàng--

Tiếng nổ mạnh to lớn che giấu tất cả, đoàn thủy thủ còn chưa kịp phản ứng nhất thời bối rối, không phải máy bay chiến đấu phe địch đều đã bị kích hủy ư, bọn khốn kiếp kia từ đâu tới?

Chỉ là bọn họ còn chưa suy nghĩ ra người đến là ai, một hồi mưa đạn tưới xuống, tiếng nổ mạnh, tiếng kêu thảm thiết, tiếng cầu cứu, trong nháy mắt nói thành một đoàn, nhóm tàu chiến oanh tạc Daniel trong nháy mắt nổ tan.

Phi Úng mang theo đám người có kỹ thuật trên không, đều do một tay anh ta huấn luyện ra, coi như so với học viện hàng không hoàng gia nước Anh cũng không có chỗ thua kém, cho nên mặc dù chỉ là đợt tập kích đầu tiên, nhưng cũng khiến Shawn bị tổn thất rất lớn.

"Mọi người không nên hốt hoảng." Sắc mặt Shawn âm trầm, hướng về phía intercom lớn tiếng quát lên: "Daniel đã bị chúng ta đánh cho tàn phế, phía trên cũng chỉ có hơn một trăm chiếc máy bay chiến đấu, thắng lợi là thuộc về chúng ta."

Phi Ứng đã lướt qua nhóm tàu chiến phía dưới, hướng về phía intercom tiếp tục ra lệnh: "Hai cánh tách ra, từ mặt bên lao xuống."

Vừa dứt lời, hơn một trăm chiếc máy bay đột nhiên chia ra làm hai, giống như chim nhận phân chia bay đầu vào đáy, vòng một vòng tròn lớn trên không trung, chia ra phát động công kích từ hai bên trái phải.

Trên tàu chiến khu trục Burke-class, một thuộc hạ hưng phấn kêu lên: "Thiếu gia, Shawn gặp phải trên trăm chiếc máy bay chiến đấu tập kích, lửa đạn hướng chúng ta cũng ngừng."

"Tức, tôi biết ngay cậu sẽ không để cho tôi thất vọng." Daniel tự lẩm bẩm một tiếng, lớn tiếng ra lệnh: "Tất cả tàu chiến tiếp tục đi tới, phát hiện tàu chiến chủ chốt của quân địch lập tức hồi báo, hôm nay, chúng ta sẽ để cho gia tộc Clovis hoàn toàn biến mất ở Hải vực Sicili."

Tiếng nổ mạnh liên tiếp, máy bay đám người Phi Ứng đều được trang bị thiết bị ẩn hình tân tiến nhất, đồng thời còn được An Nhẫn đặc biệt cải tạo, mỗi chiếc máy bay đều gắn thêm hệ thống phản ra đa, tàu chiến phía dưới căn bản không cách nào khóa đối phương, ngược lại bị đối phương đánh chìm liên tiếp, đặc biệt là chiếc mới vừa rời oanh tạc Daniel, người khác cũng đã thay đổi hòng súng, anh ta vẫn còn ở hướng về phía Daniel xạ kích, đương nhiên trở thành mục tiêu tiêu diệt hàng đầu, bị vạn bắn xuyên tim rồi.

"Thiếu gia, đánh như vậy thật sự quá bị động, không bằng chúng ta cũng xuất máy bay chiến đấu."

Shawn nhìn tàu chiến liên tiếp chìm trong màn hình không nói gì, anh ta làm sao không nhìn ra như vậy là đánh bị động, nhưng bộ đội không quân phía mình cũng không phải là cao mình, đi lên cũng chỉ làm đồ ăn cho người ta.

Rầm một tiếng nổ, tàu chiến chủ chốt được bảo vệ chặt chẽ bởi mấy chiếc tàu bảo vệ phía sau rút cuộc vẫn phải ở chìm vì bị đánh trúng, lác lác kịch liệt khiến Shawn cũng không nhìn được lác lác thân thể, sắc mặt khó coi nhìn chăm chăm máy bay chiến đấu lóe lên trong màn hình.

"Truyền mệnh lệnh của tôi, tất cả tàu chiến rút lui về phía đảo Tác Lạc Lý, đồng thời điều động máy bay chiến đấu yểm hộ." Đảo Tác Lạc Lý được Shawn thiết kế một trụ sở quân sự, có năng lực không chế không quân mạnh, chỉ cần thối lui đến đó, đừng nói là 100 chiếc, dù mấy trăm chiếc máy bay, cũng tuyệt đối chỉ có tới chứ không có lui.

Thuộc hạ nào không biết mấy máy bay chiến đấu thành vật hy sinh, đâu có biết rõ cũng không có ai dám phản bác, xuống thi hành mệnh lệnh ngay.

"Muốn chạy?" Phi Ứng hừ lạnh một tiếng, trầm giọng ra lệnh: "Tổ 1 phân tán đánh ra, dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt sạch sẽ máy bay chiến đấu của đối phương, tổ 2 cùng tôi đuổi theo truy kích, không cho bọn họ có cơ hội chạy trốn."

Trên tàu chiến khu trục Burke-class, một thuộc hạ hưng phấn kêu lên: "Thiếu gia, tàu chiến của đối phương tháo chạy!"

Mà đúng lúc này, giọng nói cũng hưng phấn truyền đến từ intercom: "Thiếu gia, phát hiện tàu chiến chủ chốt của đối phương, đang được ba chiếc tàu bảo vệ chạy trốn về phía Nam."

"Rút cuộc chờ được." Daniel vỗ vào trên ghế dựa bộp một tiếng, mang theo dáng tươi cười tà mị quát lên: "Cộng hưởng tọa độ ra đa, tất cả vũ khí nhắm ngay tàu chiến của Shawn, cần phải đánh chìm bằng một lần."

"Không xong rồi thiếu gia, chúng ta bị khóa--" Vừa dứt lời, mười mấy tên lửa ừn ừ kéo đến đập xuống, đồng thời còn có mấy ngư lôi cùng lửa đạn đầy trời.

Nếu như tên kia phát hiện thuộc hạ tàu chiến của Daniel sẽ không phải cầu xin sót ruột, nếu như đám người Phi Ứng đến chậm một bước, nếu như Daniel không dừng cảm ra lệnh xông lên, cuộc chiến có thể không xoay chuyển được, đáng tiếc, không có nhiều nếu như như vậy, bên trong tiếng nổ mạnh ngất trời, tàu chiến chủ Shawn còn chưa kịp phản kháng, đã bị tạc thành vài đoạn, sau chia ra chìm xuống.

Đại chiến trên biển đã tới lúc kết thúc rồi, cùng lúc đó, Trình Du Nhiên trở thành tù binh đã tới biên giới Ukraine, sau khi Vạn Nhã Cầm bắt được họ, vì phòng ngừa trên đường có người chặn lại, cũng không có bay thẳng hướng nước Anh, mà ngồi máy bay từ Hongkong trực tiếp xuyên qua Nam Bắc Trung Quốc, sau đổi dùng xe hơi đi hướng Tây, lúc nghỉ ngơi cũng chỉ ở lều dã ngoại, cũng không tiến vào thành phố.

Lúc này Ukraine đã bão tuyết đầy đất, Trình Du Nhiên co rúc ở trong lều vải, không ngừng bọc quần áo trên người, cho dù như vậy, cũng lạnh đến toàn thân cô phát run.

Vạn Nhã Cầm đáng chết, tốt nhất đừng để cho cô có cơ hội xoay mình, nếu không cô nhất định đáp trả lại gấp mười gấp trăm lần!

Đúng lúc này, một tiếng động nhỏ nhẹ từ bên ngoài truyền đến, Bôn Lang vốn ngủ như chết đột nhiên nhảy lên, dính vào cửa lều nhìn ra ngoài, rất rõ ràng, bên ngoài khẳng định xảy ra chuyện gì.

Làm cái gì, cả kinh sợ hãi, không biết còn tưởng rằng xác chết vùng dậy, Trình Du Nhiên bĩu môi, thời tiết như vậy cô cũng lười phải nói.

Bôn Lang nhìn hồi lâu, lại lặng lẽ duỗi đầu ra đi về khắp mọi nơi nhìn xung quanh một chút, đột nhiên phát hiện một sự thực làm cho anh ta khó mà tin được: thuộc hạ của Tần Tử Duệ canh giữ ở phía ngoài lại không có?

Nhanh chóng trở lại bên Trình Du Nhiên, Bôn Lang nhẹ giọng nói: "Chị dâu, em đi ra ngoài xem, đừng phát ra âm thanh." Nói qua lén lút chui ra khỏi lều, khí lạnh theo đó bay vào trong lều vải.

Đi nhà vệ sinh đầu cần khăn trang như vậy, mắt Trình Du Nhiên tròn trắng, Bôn Lang có phải vì không có bảo vệ mình tốt mà như nhập quỹ hay không, xem ra trở lại phải khuyên răn cậu ta một lần mới được.

Rất nhanh, bóng dáng Bôn Lang lại xuất hiện tại cửa ra vào, ra hiệu Trình Du Nhiên không nói, mới lác mình đi vào, gương mặt mừng rỡ khiến đôi mắt anh ta nhỏ lại.

Trình Du Nhiên không quản bộ dáng anh ta, không vui nói: "Tôi nói này, đi nhà vệ sinh cũng không cần biểu hiện thoải mái như vậy chứ?"

Bôn Lang thiếu chút nữa phịch phịch nằm trên mặt đất, trí tưởng tượng của chị dâu thật đúng là đủ phong phú, vội vàng phát tay sau lác đầu bảo đừng nói, rón rén đi tới bên cạnh chị dâu nói: "Em xem qua chung quanh rồi, không biết làm sao mà tất cả thuộc hạ phía ngoài đều biến mất, hiện tại chính là cơ hội để chúng ta chạy trốn, không bằng tranh thủ thời gian chúng ta chạy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Có làm hay không?

Trốn? Trình Du Nhiên mi cưỡng ngáp một cái, hiện tại cô vô cùng hoài nghi có phải Đản Lang còn chưa có tỉnh ngủ hay không, mới vừa rồi đi ra ngoài chỉ là do bị mộng du. Cô không quên kinh nghiệm lần trước ở đảo hải tặc, với tính cẩn thận của Tần Tử Duệ thì sao có thể cho người ta có cơ hội chạy đi, thật là chuyện đùa!

Phát tay quơ quơ ở trước mắt Đản Lang, quả nhiên không có phản ứng gì, bấu môi, chỉ vào chỗ bên cạnh nói: "Anh em, tắt một cái rồi ngủ đi."

Bôn Lang kinh ngạc trừng mắt nhìn, sao chị dâu đột nhiên trở nên có tinh thần, không phải là xảy ra điều gì ngoài ý muốn chứ, xem ra chỗ này không thể ngây người lại một phút, vội đẩy tay chị dâu nói: "Đừng chậm trễ nữa, hiện tại chính là thời cơ để chúng ta trốn chạy."

Xem ra bệnh tình tương đối nghiêm trọng, Trình Du Nhiên thờ dãi, cẩn thận nhìn sắc mặt Bôn Lang một chút, hình như không có vấn đề, vạch mắt cậu ta, lại kéo tay qua bắt mạch đập nửa ngày, cũng coi như tương đối bình thường, lấy kiến thức Đông y cô học không tới một tháng để phán đoán, hẳn là tình thần có vấn đề.

Trời ạ, nếu như lão đại mà biết chị dâu biến thành như vậy, anh nhất định sẽ giết mình, đều tại Vạn Nhã Cầm cùng Tần Tử Duệ đáng chết, chờ mình đi ra ngoài, nhất định sẽ trở lại giết, để cho bọn họ nếm thử 18 loại hình khổ của mình, nhưng mà bây giờ quan trọng nhất là đi ra ngoài trước rồi nói, vội đánh thức Tiểu Nặc cùng Lưu Văn Hoa đang ngủ mê nói: "Bây giờ bên ngoài đã không có phòng thủ, chúng tôi phải thừa dịp thời gian này xông ra."

"Tôi nói này Đản Lang, dùng đầu chậm chạp suy nghĩ một chút, Tần Tử Duệ là ai, anh ta xuất thân từ hải tặc, còn là hải tặc giỏi nhất, anh ta sẽ không cẩn thận lưu lại cơ hội chạy trốn cho chúng ta à? Chớ đừng nói chi là Vạn Nhã Cầm hận tôi tận xương."

"Nhưng bên ngoài thật sự không có người." Mặt Bôn Lang uất ức nói: "Em đi ra ngoài một vòng, một bóng ma cũng không có."

Nhìn dáng vẻ Đản Lang không giống như là giả vờ, Trình Du Nhiên hồ nghi đứng lên, run rẩy đi tới phía cửa, vừa mở cửa cột buồm ra, luồng khí lạnh trong nháy mắt chui vào trong cổ cô.

"Hít --" Trình Du Nhiên hít một hơi khí lạnh, chỉ vươn đầu ra, thân thể vẫn ở lại trong lều, quả nhiên, bên ngoài đen ngòm, không có bất kỳ ai.

Chẳng lẽ là lương tâm của cậu nhóc Tần Tử Duệ này trở dậy, có ý tha người đi? Thu hồi đầu, Trình Du Nhiên nhíu nhíu mày, giá thể này hiển nhiên không phải Viêm Dạ Tước phái người tới cứu cô, nếu không đã sớm hiện thân, nhưng nếu như là Tần Tử Duệ, cô chạy, nhiệm vụ của bọn họ không phải thất bại sao?

Không nghĩ ra cũng không muốn nghĩ, đã có cơ hội chạy trốn, cô dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, cô không muốn ở địa phương lạnh lẽo này một giây đồng hồ cũng không muốn ngây người, tốt nhất đi ra ngoài là có thể đến phi trường, sau đó lập tức bay trở về Hongkong, cứ làm như thế!

Ôm con trai lên, chính cô mở đường trước, bác sỹ Lưu ở chính giữa, Bôn Lang yểm hộ ở phía sau, chạy thẳng hướng trong rừng cây bên cạnh, chỉ cần vào rừng cây, cho dù bị người phát hiện lều không ai cũng sẽ không dễ dàng tìm được họ.

Trong rừng cây, kể từ khi phái người phòng giữ toàn bộ nhân viên của Tần Tử Duệ ở đảo, Vạn Nhã Cầm liền không nhúc nhích nhìn chăm chăm cửa lều, ngay cả tuyết đọng trên cây rơi xuống trên người cô ta cũng không cảm thấy. Cô ta hận Trình Du Nhiên thấu xương, nếu Tần Tử Duệ không cho cô ta cơ hội báo thù, cô ta sẽ tự mình sáng tạo ra cơ hội.

Cô ta biết người trong lều nên nghe được động tĩnh bên ngoài, chỉ cần có cơ hội chạy trốn, Trình Du Nhiên nhất định sẽ nắm lấy, đến lúc đó dù mình nổ súng, Tần Tử Duệ cũng không thể nói gì hơn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Vạn Nhã Cầm chỉ thấy được Bôn Lang ra ngoài một vòng, sau bên trong không có động tĩnh, điều này làm cho trong lòng cô ta có chút nóng nảy, ngộ nhớ để Tần Tử Duệ phát hiện, âm mưu của cô ta sẽ phí công nhọc sức.

Cũng may, lại đợi một lát sau, đầu tiên là trong lều thò ra cái đầu, rụt về không lâu, ba bóng người lén lút chui ra.

Rốt cuộc chờ đến, Vạn Nhã Cầm cười nham hiểm, hướng về phía thuộc hạ bên cạnh nói: "Như thế này thì không cần lo những người khác, mục tiêu chính là đứa bé trong ngực, chỉ cần không bắn chết, nổ súng thế nào đều được." Cô muốn khiến Trình Du Nhiên cảm thụ một chút cái gì gọi là khổ sở, giành đồ của cô ta, sẽ phải bị hành hạ gấp mười gấp trăm lần.

"Chị dâu, hình như có cái gì không đúng." Bôn Lang đột nhiên dừng bước nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên chứng kiến thấy trong rừng cây lóe lên một vệt sáng, nhất thời cả kinh mồ hôi lạnh chảy xuống, không chút do dự nhảy hướng chị dâu, trong miệng quát to: "Năm xuống."

Pằng một tiếng, lúc Bôn Lang hô lên đồng thời một viên đạn thoát ra khỏi nòng súng, có vẻ cực kỳ chói tai ở ban đêm yên tĩnh.

"Đáng chết" Vạn Nhã Cầm không ngờ sẽ xảy ra ngoài ý muốn, mắng một tiếng vội hướng về phía thuộc hạ phản phó: "Không cần lo nhiều như vậy, trực tiếp nằm trên mặt đất xạ kích, mặc kệ sống chết."

Pằng pằng --

Tiếng súng liên tục truyền đến, trong đêm đen lóe ra ngọn lửa quỷ dị, nhưng lửa này cũng không phải xuất hiện trong rừng cây, mà truyền tới từ lều, cùng lúc đó, mười cái đèn pha đột nhiên lóe sáng, chiếu sáng cả rừng cây nhỏ.

Dưới ánh sáng, Tần Tử Duệ cười tà mị: "Vạn Nhã Cầm, không ngờ tôi còn có chút xem thường cô." Anh ta không ngờ Vạn Nhã Cầm sẽ lớn gan như vậy, chờ lúc phát hiện thì Vạn Nhã Cầm đã hạ lệnh nổ súng, cũng may kịp nếu không coi như Trình Du Nhiên bị Bôn Lang bảo vệ ở phía dưới, nhất định sẽ bị đạn bắn trúng.

Trong rừng cây, bên cạnh Vạn Nhã Cầm đã không còn một kẻ sống, cho dù là trong đêm tối, thương pháp của Tần Tử Duệ cũng tương đối chính xác, vì không để cho Trình Du Nhiên bị thương, những người này cũng không thể lưu lại.

Vạn Nhã Cầm bị tình huống mới vừa trải qua dọa cho sợ ngây người, không ngờ kế hoạch bị Bôn Lang phá hư không nói, Tần Tử Duệ lại dám giết chết người của cô ta, không biết mới vừa rồi là không có bắn trúng, hay là cố ý giữ lại không giết cô ta, chỉ là khả năng thứ hai hiển nhiên tương đối lớn.

Mi cưỡng nuốt ngụm nước miếng xuống để cho mình trấn định lại, Vạn Nhã Cầm mới mở miệng hỏi: "Tần Tử Duệ, anh là do tôi bỏ tiền thuê tới, lại dám nổ súng với thuộc hạ của tôi?"

Tần Tử Duệ cười ha hả: "Trước kia nghe nói chị em nhà họ Vạn đổi trắng thay đen, hôm nay coi như tôi thấy được, tôi lại muốn hỏi Vạn tiểu thư một chút, nửa đêm canh ba không ngủ, cô chạy vào trong rừng cây làm gì?"

Vạn Nhã Cầm hừ lạnh một tiếng: "Tôi không yên tâm về họ, đặc biệt dẫn người ra ngoài giám sát, mới vừa rồi anh cũng thấy đấy, là cô ta muốn chạy trốn, tôi ra lệnh nổ súng, cái này thì có vấn đề gì, hay là nói Tần Tử Duệ anh cùng một giuộc với họ?" Việc đã đến nước này, Vạn Nhã Cầm trực tiếp đem chuyện trốn chạy và bản thân bỏ qua một bên, dù sao mới vừa rồi xuống tay hạ thuốc mê thuộc hạ của Tần Tử Duệ chính là những người đều bị giết, cũng không sợ lưu lại chứng cứ gì.

Đối với chất vấn của Vạn Nhã Cầm, Tần Tử Duệ nhún vai không sao cả: "Tôi còn tưởng rằng có kẻ địch muốn cướp đi mục tiêu nhiệm vụ của tôi từ trong rừng cây, lúc này mới ra tay bắn chết người, không thể nghĩ đến là thuộc hạ của Vạn tiểu thư, nếu cô sớm nói với tôi một tiếng, cũng sẽ không xuất hiện hiểu lầm này." Bây giờ còn chưa phải lúc vạch mặt với cô ta, Tần Tử Duệ cũng tiếp tục giả vờ hồ đồ.

Tên khốn kiếp này cố ý, Vạn Nhã Cầm tức giận cắn răng nghiêng lợi, nếu như không thấy rõ người của cô ta trong rừng cây, sao thương pháp chuẩn như vậy, giết người của cô ta cần bản không có dùng phát súng thứ hai, hơn nữa tại sao cô ta không bị bắn trúng?

Những thứ này cô ta chỉ có thể giấu ở trong lòng, tức giận hừ một tiếng, nói: "Đã có anh ở nơi này, tôi cũng an tâm."

Lúc này, Tần Vi đi tới nói: "Anh hai, bên dưới sườn núi có mấy anh em của chúng ta bị đánh thuốc mê, bây giờ đã tỉnh táo lại."

Tần Tử Duệ gật đầu một cái, thần nhiên nói: "May chỉ bị thuốc mê làm ngất, nếu như đổ máu, chúng ta cũng chỉ có thể báo thù cho các anh em."

Vạn Nhã Cầm biết đây là đang uy hiếp mình không cần làm chuyện mờ ám, cũng may nhờ trước đó cô ta sợ Tần Tử Duệ dẫn tới máu tanh, mới lựa chọn phương thức mê ngất, bằng không nói không chừng Tần Tử Duệ sẽ làm ra chuyện gì đó, dù sao những người tham dự hành động mới vừa rồi đều đã bị bắn chết.

Hừ lạnh một tiếng, Vạn Nhã Cầm không hề đáp lời, nhanh chóng chui vào lều của mình.

Trên đất, bông tuyết vốn trắng noãn bị nhuộm thành đỏ ngầu, mới vừa rồi mặc dù Bôn Lang phản ứng kịp thời, nhưng người chung quy không nhanh hơn đạn, vừa đỡ Trình Du Nhiên, viên đạn kia liền xuyên qua bụng của anh ta, mặc dù cũng không trí mạng, nhưng cũng chảy ra lượng máu tươi lớn.

Tần Tử Duệ cười cười đùa giỡn: "Có Vua y ở chỗ này, sợ rằng không cần tôi phải tìm bác sỹ cho anh chứ?"

Trình Du Nhiên trừng mắt liếc anh ta một cái, đỡ Bôn Lang nhanh chóng đi vào trong lều, mỗi lều đều chuẩn bị hộp cấp cứu, vết thương cần lập tức xử lý.

Nhìn máu mình nhỏ từng giọt lớn rơi trên mặt đất, Bôn Lang nghe răng trợn mắt: "Chị dâu, nhanh cứu mạng, nếu không lấy đạn ra máu của em sẽ chảy khô."

"Đừng nói chuyện, nói chuyện càng khiến máu chảy nhanh hơn." Trình Du Nhiên quát một tiếng, nhanh chóng lấy hộp cấp cứu tới, Tiểu Nặc vội đưa dao giải phẫu, lúc này một giọng nói lạnh lùng đột nhiên truyền tới: "Cô có chứng nhận chưa?"

Ách, giống như quên bên cạnh còn có một người, Trình Du Nhiên vừa muốn tiến vào trạng thái liên bị giọng nói này cắt đứt, dao giải phẫu dừng sờ dừng ở trước vết thương của Bôn Lang, bất kỳ người nào khác cô đều có thể không thèm để ý, cổ tình trước mắt người này thì không được, cô quả thật không có chứng nhận, hơn nữa bác sỹ Lưu vừa lúc chính là người phụ trách thi cử của cô, làm giải phẫu cho người ta ở trước mặt cô ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Người khác có thể đợi, Bôn Lang không đợi nổi nữa, tiếp tục như vậy nữa tuy rằng cũng không chết, nhưng thời gian càng dài khôi phục cũng cần thời gian dài hơn, vội lớn kêu lên: "Chị dâu, cho dù mới vừa rồi là lỗi của em, chị cũng không cần trừng phạt em như vậy chứ."

Trình Du Nhiên bắt đắc dĩ giang tay: "Hiện tại tôi không phải bác sỹ, bác sỹ Lưu mới đúng."

"Cái bà thím này?" Bôn Lang thiếu chút nữa trực tiếp nhảy dựng lên, mình thẳng thùng đặc tội với cô ta, không ngờ chỉ chớp mắt, quyền sống chết thế nhưng lại bị cô ta khống chế ở trong tay, đôi mắt cầu cứu nhìn hướng chị dâu, hi vọng chị dâu có thể nhìn sự trung thành và tận tâm của anh ta mà thương hại anh ta.

Đáng tiếc Trình Du Nhiên nhún vai một cái, vẻ mặt thành thật nói: "Cậu biết, tôi còn chưa có bằng tốt nghiệp."

Lòng Bôn Lang trực tiếp té từ phía trên xuống địa ngục, anh ta biết chị dâu coi trọng tấm bằng tốt nghiệp, sợ rằng chị dâu chỉ đứng nhìn không hơn.

Bác sỹ Lưu ngược lại không có bởi vì câu bà thím kia của Bôn Lang mà trả thù anh ta, nhận lấy dao giải phẫu của Trình Du Nhiên, lạnh lùng nói: "Tôi là một bác sỹ khoa phụ sản, không nhất định bảo đảm giải phẫu có thể thành công hay không, rốt cuộc anh có làm hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Cung điện trên biển

Mới vừa lên đèn, Luân Đôn nước Anh, một khu biệt thự cũng không thu hút, cả khu biệt thự tản ra vẻ lịch sử cổ xưa cùng tự nhiên chất phác, bề ngoài đơn giản, nóc nhà hình tam giác, trang trí đơn giản, trong biệt thự nhỏ tầm thường, hôm nay lại có một nhân vật lớn có sức ảnh hưởng đến cả thế giới.

Trên khuôn mặt lãnh khốc như được điêu khắc mang theo nhàn nhạt một nỗi, hiển nhiên chủ nhân gương mặt này lại một đêm ngủ không ngon, hôm nay thế cục giới hắc đạo càng ngày càng gay go, đầu anh sớm có sắp xếp, cũng không dám hơi có buông lỏng, thời khắc chú ý mọi biến hóa.

Viêm Dạ Tước bước nhanh đi tới trước bàn ăn, vị trí của anh, trừ mấy mùi thơm ngát của bữa sáng ra, còn để một chồng lớn báo đương thời tình hình chính trị, tiện tay rút ra một tờ, ánh mắt lạnh lẽo nhanh chóng quét qua phía trên, tìm kiếm tin tức hữu dụng đối với mình.

Đúng lúc này, Đan Hùng một thân trang phục màu đen đi vào, trên mặt thô kệch mang theo nặng nề không bình thường, cung kính mở miệng nói: "Lão đại, nơi Phi Ứng có tin tức."

Viêm Dạ Tước cũng không ngẩng đầu lên ừ một tiếng, ý bảo anh ta nói tiếp.

"Sau khi thiếu gia Daniel nhận được mật thư của lão đại, lập tức mang theo đội tàu chiến đi quyết chiến với Shawn, ba vị trưởng lão của gia tộc Ander Leo cũng không có tham dự, còn đánh sau lưng muốn tiêu diệt thiếu gia Daniel sau đó chấp chương gia tộc, sau Phi Ứng kịp thời chạy tới, hai người cùng nhau tiêu diệt hết đội tàu chiến trên biển của Shawn, hiện tại đang chạy tới Sicily của gia tộc Clovis."

Viêm Dạ Tước nhíu mày, ngẩng đầu hỏi: "Không có gặp phải bất kỳ vật cản nào?"

Đan Hùng không hiểu tại sao lão đại hỏi như thế, nhưng mà vẫn nhanh chóng hồi đáp: "Đội tàu chiến của thiếu gia Daniel tổn thất nghiêm trọng, trừ lần đó ra đều vô cùng thuận lợi."

Cái này có chút kỳ quái, Viêm Dạ Tước tiện tay đem tờ báo thả lại trên bàn, nhíu lông mày trầm tư, không kéo thực lực trên tay anh ta ra, rồi lại không có ý định tiêu diệt, rốt cuộc đám người kia có chủ ý gì?

"Còn có việc?" Thấy Đan Hùng không đi, Viêm Dạ Tước nhíu chân mày.

"Vâng" Sắc mặt Đan Hùng càng trở nên khó coi, nhỏ giọng mà nói ra: "Mới vừa nhận được tin tức, chị dâu và Tiểu Nặc mất tích."

Vừa dứt lời, Đan Hùng liền cảm thấy nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm xuống, hai tay để bên người run nhẹ.

Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Viêm Dạ Tước không có chút tình cảm nào, đôi mắt sắc bén mang theo sát ý tàn khốc, giọng nói lạnh tới cực điểm giống như có thể đông tất cả: "Ai làm?"

"Tạm thời còn chưa rõ." Đan Hùng thở dài, bây giờ người muốn lão đại bắt tội thật sự quá nhiều, gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, số người đã có vẻ không đủ, hơn nữa theo hồi báo, đối phương tới vô ảnh đi vô tung, sau khi chuyện xảy ra càng không có bất cứ tin tức gì truyền đến.

Viêm Dạ Tước gật đầu một cái, ánh mắt lại trở lại trên bàn ăn: "Tôi biết rồi." Sẽ không ai ngu ngốc đến giết người phụ nữ và con trai mình, cho nên khả năng lớn nhất, chính là dùng để uy hiếp mình, cho nên tạm thời không cần lo lắng an toàn của họ.

Đúng lúc này, Văn Tĩnh cũng vội vã chạy vào, trên mặt gầy gò cũng tràn đầy một mối: "Tước, cung điện trên biển của gia tộc La Nhĩ Đức đã làm xong, Angela gửi thư mời tới." Nói qua đưa tấm thẻ màu trắng lên, cái thẻ xa hoa trang nhã, ở dưới ánh đèn tán ra hào quang rực rỡ.

Chữ tiếng Anh màu vàng nổi ở trên giấy, từng chữ đều tản ra sắc thái cao quý, giữa góc cạnh rõ ràng, mang theo một khí phách duy ngã độc tôn, nghiêm nhiên chính là một hồng môn yểm.

Tiện tay bỏ thư mời trên bàn, Viêm Dạ Tước trầm giọng hỏi: "Sắp xếp như thế nào?"

Mặt Văn Tĩnh cung kính nói: "Cũng đã sắp xếp xong xuôi."

Trên mặt Viêm Dạ Tước vẫn không có sắc thái khác, lạnh lùng nói: "Tôi nay Đan Hùng đi theo tôi, nên lúc kết thúc rồi."

Cung điện trên biển, Angela nắm giữ cả gia tộc đã bắt đầu tiến hành hạng mục, cho tới bây giờ cô ta đều không che giấu dã tâm của mình, phải dựa vào năng lực của cô ta, chế tạo một thế lực không thua thậm chí vượt qua nhà họ Viêm, nhà họ Viêm có đảo Viêm Long, cô ta sẽ phải kiến tạo một tòa Thánh Địa còn phải huy hoàng hơn so với đảo Viêm Long.

Cả tòa cung điện có trang thiết bị điện tử kỹ thuật tân tiến nhất trên thế giới, thông qua điện từ lập trường lập tức hấp thu vào trên mặt biển, cấp độ vững chắc tuyệt đối không thấp hơn hải đảo được thiên nhiên hình thành, chỉ cần có đầy đủ lượng điện, cho dù đáy biển có động đất cũng sẽ không khiến nó di động chút nào, vật liệu cung điện cũng sử dụng hợp kim tân tiến nhất, chẳng những có thể chống đỡ các loại thiên tai, dù là tên lửa ngư lôi, trong thời gian ngắn cũng khó tồn tại chút nào.

Gia tộc La Nhĩ Đức làm như vậy, mặc dù hoàn toàn bại lộ chính mình ở trong giới hắc đạo, nhưng cũng phô bày thế lực với mọi người, cơ hồ tất cả thế lực khắp nơi đều nhận được thư mời, cũng chuẩn bị thừa cơ hội này kết giao với gia tộc La Nhĩ Đức.

Angela lẳng lặng ngồi ở trên sân thượng cung điện, từ trên cao nhìn xuống đám người phía dưới, trên người mang theo khí thế duy ngã độc tôn, tài lực gia tộc La Nhĩ Đức cũng không kém bao nhiêu so với nhà họ Viêm, trước vẫn khiêm tốn là bởi vì Viêm bang, nhưng qua hôm nay, toàn bộ thế giới chỉ biết nhớ một gia tộc, đó chính là La Nhĩ Đức, toàn bộ thế giới chỉ biết có một hoàng đế, đó chính là Angela cô!

Trong đám người đột nhiên thoáng qua một bóng dáng người cao lớn, thế lực hùng bá một phương xung quanh đứng chung một chỗ với anh lập tức trở nên nhỏ bé rất nhiều, trên khuôn mặt cao ngạo, mang theo khí phách cao quý của vị đế vương, hai cánh tay rắn chắc buông xuống bên hông, không giận tự uy, trong người cũng không giống những người khác rầm rộ ủng hộ, chỉ như bảo kiếm ra khỏi vỏ, hai người thủy chung giữ vững khoảng cách nửa mét, hiển nhiên tâm thần hai người đã duy trì một loại so sánh kỳ dị ẩn ý không hề tầm thường.

Angela nhẹ nhàng ni non một tiếng: "Không hổ là đối thủ lớn nhất của tôi, đáng tiếc."

Viêm Dạ Tước dừng bước lại, hai tròng mắt lạnh như băng quan sát khí thế hoàng tráng của cung điện trước mắt.

"Lão đại." Nhìn cung điện khí thế, còn có thế lực xung quanh thỉnh thoảng đi lại khắp nơi, Đan Hùng nhỏ giọng nói: "Xem ra lần này mưu đồ của gia tộc La Nhĩ Đức tương đối lớn, có muốn sắp xếp người nhiều hơn để phòng ngừa bất trắc hay không?"

Dù anh ta không có trí khôn như lão đại, cũng nhìn ra được đối phương không chỉ đơn giản là muốn kiến tạo một tòa cung điện, hôm nay mời nhiều người tiến đến, có cơ hội rất lớn lập uy, thậm chí có quyền uy khiêu chiến nhà họ Viêm, không khỏi khiến anh ta cẩn thận.

"Không cần." Viêm Dạ Tước nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt theo cột đá cung điện nhìn lên trên, vừa lúc gặp nhau cùng tầm mắt Angela ở không trung, hai khí thế lớn mạnh đụng vào nhau, nhất thời khiến người chung quanh hoảng hốt, hình như cảm thấy nguy hiểm lớn đang đến gần, chỉ là tìm nửa ngày cũng không hề phát hiện thứ gì.

"Tước, sẽ không hối hận rồi chứ?" Một giọng nói ngả ngón truyền đến từ phía sau lưng: "Mỹ nhân như thế, còn có chí khí và thế lực, đúng là cực phẩm trong mắt đàn ông."

Người chung quanh biết Viêm Dạ Tước nhất thời sợ hết hồn, đây là công như nhà nào, lại dám quang minh chính đại trên vị bá chủ hắc đạo như thế, chẳng lẽ anh ta không sợ phải đền bù bằng cả gia tộc mình ư.

Chỉ là khiến mọi người mở rộng tầm mắt là, Viêm Dạ Tước thế nhưng không có tức giận, xoay người, nhàn nhạt nhìn công tử vừa nói chuyện.

"Thế nào, sẽ không có hứng thú đối với mỹ nhân bên người tôi chứ?" Phụ nữ bên cạnh anh ta quả thật không ít, chơi một đội bóng cũng có thể còn dư lại người dự phòng, hơn nữa mọi người đều là mỹ nữ, người đàn ông kéo một mỹ nữ qua không coi ai ra gì hung hăng hôn một cái, mới tiếp tục trên đùa: "Vừa ý người nào, bằng không tôi cho chú mượn trước sử dụng, bất quá nói đi thì phải nói lại, làm sao mà bác sĩ Trình của chú không có tới?"

Viêm Dạ Tước nhảy cảm nhận ra, mới vừa rồi anh ta nói đến Trình Du Nhiên, trong mắt lóe ra ánh sáng, hiển nhiên là biết tin tức Trình Du Nhiên bị bắt, thậm chí nói không chừng anh ta cũng có một phần trong đó, lạnh lùng theo dõi ánh mắt anh ta, trầm giọng nói: "Anh Tư thật hăng hái, đi tới chỗ nào đều không quên mang một bầu."

Anh Tư, anh ta là hoa hoa công tử nhà họ Viêm - Viêm Lăng! Viêm Dạ Tước vừa nói ra khỏi miệng, người chung quanh lập tức biết thân phận của người này, không trách được Viêm Dạ Tước không có trực tiếp nổi đóa, mấy người còn nghĩ tìm cơ hội mượn hai mỹ nữ của công tử thì nhất thời bị hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, may nhờ không có đi lên, bằng không thì chết thật sự quá oan uổng.

Chữ bây này dùng ở trên người phụ nữ, quả thật không phải chữ tốt, chỉ là Viêm Lăng hoàn toàn không muốn ngỗ nghịch, mở miệng cười nói: "Người nợ chú đều thấy, giới thiệu cho chú một chút đây là thập thất phu nhân của tôi, thật ra thì trước các người cũng đã gặp."

Viêm Lăng kéo một người phụ nữ diễm lệ mặc sườn xám nói: "Không phải em vẫn luôn nói muốn nhận thức em năm một chút ư, hôm nay em năm ở chỗ này, sao ngược lại không nói."

"Hóa ra cô ở nơi này." Trong giọng nói Viêm Dạ Tước lộ ra một tia sát khí, trước bởi vì quá nhiều chuyện khiến anh không có thời gian đi tìm, không ngờ người phụ nữ này thế nhưng cùng một chỗ với Viêm Lăng, chỉ là không biết, phé vật như vậy, tại sao Viêm Lăng đã nhận lấy?

"Không ngờ lão đại Viêm còn nhớ rõ tôi." Khóe miệng Vạn Nhã Cầm mang theo nụ cười, trong tươi cười thế nhưng mang theo bảy phần vẻ mặt của Vạn Tuyết Cầm, tư thái ưu nhã nói: "Mặc dù có mấy lần qua lại với lão đại Viêm, nhưng dưới trường hợp này gặp mặt cũng là lần đầu tiên, trước có chút hiểu lầm, kính xin lão đại Viêm xem Nhã Cầm chỉ là một phụ nữ mà không nên trách tội."

Vừa dứt lời, một cái tát của Viêm Lăng vỗ vào cái mông Vạn Nhã Cầm, làm bộ như có chút tức giận nói: "Bây giờ em là người của tôi, sao lại gọi em năm là lão đại Viêm?" Trong giọng nói đầy cung chiêu bắt luận kẻ nào cũng có thể nghe được .

Đôi mắt Viêm Dạ Tước đột nhiên co rụt lại, xem ra không phải ánh mắt Viêm Lăng thay đổi, mà là Vạn Nhã Cầm thông minh, thật không nghĩ tới một người như thế lại cũng có thể tâm cơ, chỉ là càng như vậy, càng nói rõ quyết tâm muốn báo thù của cô ta.

Đan Hùng thấy người phụ nữ mới vừa xuất hiện gây sự đối với lão đại, trong lòng nhất thời tức giận, cũng không quản cô ta đã là người phụ nữ của thiếu gia Viêm Lăng, mở miệng cười nói: "Lão đại làm sao sẽ trách tội chứ, lại nói chỉ cần Vạn tiểu thư không trách tội chúng tôi cũng không, dù sao chị gái Vạn Tuyết Cầm cũng coi là chết ở trong tay chúng tôi."

Mặt Vạn Nhã Cầm liền biến sắc, lửa giận trong lòng trỗi dậy liền chạy đến cổ họng, chỉ là cô ta biết hiện tại cũng không phải lúc nổi giận, tay trái vòng sau lưng dùng sức véo lưng khiến mình bình tĩnh lại, thật vất vả mới không chế xong tâm tình của mình, mặt giãn ra cười nói: "Chỉ cần lão đại Viêm không truy cứu là tốt rồi."

Lúc này, Viêm Lăng bên cạnh đột nhiên hỏi: "Em năm, chiêu thức của Angela, chú thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Không thể không đồng ý

"Em năm, chiêu thức của Angela, chú thấy thế nào?"

Câu hỏi của Viêm Lăng không nhanh không chậm, giống như anh ta căn bản không để ý, nhưng mà đám phụ nữ bên cạnh anh ta nhất thời yên tĩnh lại, hi vọng nghe một chút vị người nói chuyện trong bang đệ nhất thế giới nói thế nào, đặc biệt là Vạn Nhã Cầm, rất sợ bỏ lỡ một chi tiết, cặp mắt nhìn chăm chăm Viêm Dạ Tước.

Viêm Dạ Tước nhất định đã khiến cho các cô thất vọng, trên mặt lạnh lẽo không nhìn ra vẻ mặt gì, giọng nói trầm thấp giống như gió lạnh thổi qua bên tai mọi người: "Tự tìm đường chết."

Vạn Nhã Cầm run lên trong lòng, Viêm Dạ Tước nói được là làm được, đây đã thành công là một nhận thức chung ở giới hắc đạo, hôm nay nếu anh dám nói thế, nhất định là biết gì đó, thậm chí sớm có sắp xếp, chỉ là vừa nghĩ tới Trình Du Nhiên còn ở trong tay mình, trong lòng nhất thời đã nắm chắc, đầu gối, có lẽ vương bài này ở trên tay, cô ta cũng không bại.

Viêm Lăng khẽ cười một tiếng, phá vỡ quỹ dị chung quanh, đôi tay bao quát, mỗi tay ôm một mỹ nữ, thuần chất công tử, cười hi hi nói: "Vậy tôi xem em năm biểu di."

Đúng lúc này, cửa chính cung điện sau lưng đột nhiên mở ra, một nhóm người đi vào bên trong, những người này xuất hiện, nhất thời đưa tới oanh động rất lớn.

Một lão đại Hắc bang thành phố Plymouth đột nhiên nói: "Là anh em Dean của Gia tộc La Nhĩ Đức?"

"Bọn họ tính là gì." Bên cạnh có người trung niên quý tộc ăn mặc sang trọng liếc về mặt không có kiến thức nói: "Thấy người ở giữa là ai không, đó mới là nhân vật chính của hôm nay."

"Không ngờ ngay cả lão La Nhĩ Đức tiên sinh cũng xuất hiện, rốt cuộc người nào có thể có lực ảnh hưởng lớn như vậy?"

Mặc dù cung điện trên biển đã sớm mở ra, nhưng cho dù là người học viện hàng không hoàng gia nước Anh tới, cũng chỉ do một người trẻ tuổi trong gia tộc La Nhĩ Đức nghênh đón, hơn nữa còn là từ cửa bên đi vào, hôm nay làm ra động tĩnh lớn như vậy, hiển nhiên là nhân vật lớn.

Chờ những người khác theo ánh mắt đám người Gia tộc La Nhĩ Đức nhìn qua, mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra: hóa ra là anh!

Lão La Nhĩ Đức tiên sinh dẫn đầu đi ra, cười ha ha nói: "Tước, Viêm Lăng, còn các vợ của anh, hoan nghênh tới cung điện trên biển của La Nhĩ Đức."

Mặc dù sắp xếp ổn thỏa, Viêm Lăng lớn tuổi hơn so với Viêm Dạ Tước, nhưng Viêm Dạ Tước là người nói chuyện Viêm bang, chào hỏi đầu tiên dĩ nhiên là anh.

"La Nhĩ Đức tiên sinh." Phô trương như vậy, Viêm Dạ Tước cũng không động tĩnh, chỉ lạnh lùng nói một tiếng.

So sánh với tính tình lạnh lùng của Viêm Dạ Tước, Viêm Lăng lại lễ phép hơn nhiều, đôi tay buông mỵ nhân trong ngực ra, nở nụ cười nói: "Chú La Nhĩ Đức tự mình nghênh đón, khiến cho đám tiểu bối chúng tôi làm sao dám dám đương, gia chủ và mấy vị tộc lão bởi vì có chuyện không thể tiến đến, kính xin chú La Nhĩ Đức tha lỗi."

Nghe Viêm Lăng nói như vậy, lão La Nhĩ Đức tiên sinh càng thêm nhiệt tình: "Phải là tôi đi nhìn mấy mấy lão anh mới đúng, mấy năm không gặp, thật có chút nhớ nhung."

Angela lại đem mục tiêu đặt ở trên người Viêm Dạ Tước, đôi môi hơi vênh mang theo khiêu khích, thân nhiên nói: "Tước, tôi biết ngay anh sẽ đến, trước tôi nói qua anh còn nhớ rõ chứ, chỉ mong bây giờ anh không có hối hận."

Viêm Dạ Tước lắc đầu một cái, giọng nói lạnh lùng tràn đầy bá đạo khiếp người: "Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ hối hận."

Dean bên cạnh đột nhiên nói: "Nếu hai vị thiếu gia nhà họ Viêm đều đã tới, không bằng chúng ta vào bên trong nói đi."

Mấy câu nói ngăn ngừa, mấy người nhất thời lộ ra ý tưởng, lão La Nhĩ Đức chỉ nói giao tình không nói cái khác, hiển nhiên đã có ý giao phó toàn quyền Gia tộc La Nhĩ Đức cho con gái, giọng Angela bức người, một lòng muốn khiến Viêm Dạ Tước cúi đầu, Dean một mặt tôn trọng lão La Nhĩ Đức tiên sinh sắp xếp, trước lúc Angela nói chuyện không đi cướp danh tiếng, mặt khác vẫn còn tranh thủ quyền nói chuyện ở gia tộc, đột nhiên chen vào nói, cũng có ý tốt với Viêm Dạ Tước.

Mấy người theo đuôi tâm tư của mình, còn chưa có bước vào cửa chính đã tiến hành một lần giao chiến ngắn ngủi.

Cung điện trên biển cũng không chỉ là một tòa kiến trúc, chung quanh còn có lục địa nhân tạo, dùng để huấn luyện cùng sắp xếp thuộc hạ, đồng thời Angela còn thiết kế mấy cái đảo có kích thước hơi nhỏ hơn ở chung quanh hải vực, dùng để bảo vệ cung điện trên biển, dĩ nhiên những thứ này đều là chuyện sau này.

Phòng khách cung điện cách cửa chính khá xa, cho nên ở hai bên cửa lớn dùng trên trăm chiếc xe, mỗi chiếc xe đều căn cứ cấp bậc tiến hành phân loại, người nào ngồi dạng xe gì, đều được phân chia nghiêm khắc.

Ngồi trên xe, Đan Hùng cũng không thể không cảm thán tiền tài của Gia tộc La Nhĩ Đức, coi như chỉ là xe hơi đi lại hành lang, cũng treo đầy bức họa trân quý cùng điêu khắc, giữa mỗi khúc quanh đều giấu đầy thiết bị điện tử, quả thật không thấp hơn bố trí ở đảo Viêm Long, chỉ có như thế đã muốn đầu với gia tộc đệ nhất, tựa hồ vẫn kém một chút, đệ nhất gia tộc của nhà họ Viêm là công lao của đảo Viêm Long.

Lắc đầu, vứt bỏ những thứ đồ ngổn ngang ra khỏi đầu, có lão đại ở chỗ này, dù Angela có nhiều quý kế hơn nữa cũng không thể dùng, anh ta chỉ muốn làm như lão đại nói là được.

Hôm nay phòng khách cung điện ngồi đầy người, cũng bị phân chia mấy cấp bậc, Viêm Dạ Tước ra hiện nhất thời đưa tới một hồi chấn động, nơi đi qua tất cả người hai phe hắc bạch đều nhường đường, tuyệt đại đa số đều ăn nói khép nép gọi một tiếng lão đại Viêm, một câu nói của anh có thể quyết định sống chết của tất cả mọi người, bọn họ không cần thận không được.

Rất nhanh, Viêm Dạ Tước bị đưa đến hàng đầu, trước mặt anh, chỉ còn để lại vị trí chủ nhân, chỉ là vị trí này sắp xếp có chút đặc biệt, bởi vì trước mặt chỉ có một chỗ ngồi.

Nghênh đón người nhà họ Viêm, Angela trực tiếp đi sau điện, ở trong mắt cô ta, hiện tại đáng giá để cô ta tự mình nghênh tiếp cũng chỉ có mấy người, thậm chí nói chỉ có một mình Viêm Dạ Tước, mà sau hôm nay, có lẽ sẽ không có ai.

Sau điện mới là bộ phận quan trọng nhất của cung điện, trừ hệ thống phòng ngự ra, tất cả thiết bị điện tử đều sẽ hội tụ ở đây, sau đó do nhân viên tương ứng thu thập sửa sang lại rồi mới phát ra chỉ thị tương ứng.

Đi tới trước người một nhân viên, Angela mở miệng hỏi: "Như thế nào?"

"Tất cả bình thường." Nhân viên thuận miệng nói một tiếng, đột nhiên phát hiện là tiểu thư tự mình tới đây, vội muốn đứng dậy tạ tội, Angela khoát tay áo: "Có người vắng mặt hay không?"

"Tuyệt đại đa số khách nhận được thư mời đều đã đến, hiện tại không tới vẫn là ở trên đường, chỉ là theo thuộc hạ hồi báo, đại thiếu gia Viêm Hạo Thừa, tam thiếu gia Viêm Thế Kiêu nhà họ Viêm cũng không có ý tới."

Nghe nhân viên nói như vậy, Angela đột nhiên cảm thấy có chút phập phồng không yên, hình như quên mất chuyện gì, chỉ là suy nghĩ một lần cũng không có phát hiện chỗ sơ hở nào, Viêm Hạo Thừa và Viêm Thế Kiêu không tới đã sớm ở trong dự liệu của cô ta, hẳn là sợ bị ảnh hưởng bởi Viêm Dạ Tước, dù sao tiếng xấu của anh thật sự quá vang dội.

Angela gật đầu một cái: "Khách Viêm Lăng mang tới cũng cần quan tâm tốt, đây chính quả tôi chuẩn bị tặng cho Viêm Dạ Tước."

Vạn sự sẵn sàng, chỉ chờ tin tức tuyên bố, dưới ánh mắt của tất cả mọi người nhìn chăm chú, Angela mặc trang trọng trở lại trước điện, ngồi ở vị trí duy nhất, đây là điểm cao nhất ở phòng khách, vào lúc cô ta ngồi xuống, khí chất cả người nhất thời biến đổi, tất cả mọi người cảm thấy khí thế cao cao tại thượng nhào tới mình, thậm chí có loại cảm giác không dám nhìn thẳng cô ta.

Nghi ngờ, kính sợ, tôn kính, các loại ánh mắt phức tạp rối rắm ở chung một chỗ, đây chính là cảm giác cao cao tại thượng mà cô ta vẫn muốn.

Cực kỳ hài lòng đối với biểu hiện của mọi người phía dưới, Angela hơi nhếch khóe môi lên lên, cao giọng nói: "Mọi người có thể tới tham gia lần yến hội này, Angela ngõ ý cảm ơn." Ngoài miệng nói xong, nhưng mà trên mặt lại không có vẻ mặt cảm ơn.

Tuy nhiên quả đấm lớn chính là đạo lý cứng rắn, hiện tại trừ nhà họ Viêm không người nào dám chống đối cùng Gia tộc La Nhĩ Đức, thậm chí ngay cả người nhà họ Viêm cũng không có bày tỏ phản đối, những người khác cũng không có can đảm này.

Đưa tay phải ra nhẹ nhàng vung lên, cả phòng khách nhất thời im lặng, mặt Angela mỉm cười nói: "Cung điện trên biển chỉ là chuyện nhỏ, hôm nay còn có một chuyện lớn muốn thương lượng cùng lão đại Viêm."

Viêm Dạ Tước chỉ lạnh lùng nhìn cô ta một cái, cũng không nói lời nào, yến không tốt đẹp, anh đã sớm biết Angela không thể nào gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Thân thể Angela nghiêng về phía trước, trong đôi mắt tản ra tia sáng chói mắt, giọng nói không cho cự tuyệt: "Về sau chuyện châu Âu để cho người châu Âu tự mình giải quyết, kính xin Viêm bang thủ hạ lưu tình."

Những lời này vừa ra, mọi người coi như sớm có chuẩn bị cũng không nhận được sợ hết hồn, người phụ nữ này cũng quá lớn mật, thể nhưng trắng trợn cướp đoạt phạm vi thế lực cùng đệ nhất bang, một câu nói của cô ta, đặc tội cả nhà họ Viêm, chẳng lẽ Gia tộc La Nhĩ Đức mặc cho cô ta làm hay sao?

Chẳng qua là khi mọi người nhớ tới từ lúc tiến vào cung điện và vị trí hiện tại của Angela, hình như chuyện này đã sớm thông qua Gia tộc La Nhĩ Đức thảo luận, nói cách khác, Gia tộc La Nhĩ Đức muốn tuyên chiến với nhà họ Viêm rồi!

Tin tức này tương đối mạnh đối với tất cả mọi người, mặc dù Viêm bang cũng thường gặp phải khiêu khích, nhưng không khỏi té ở dưới thủ đoạn tàn khốc của Viêm Dạ Tước, Gia tộc La Nhĩ Đức hiểu rõ nhất nhà họ Viêm hôm nay cường thế ra mặt, hiển nhiên là sớm có chuẩn bị, những thứ này không có quan hệ gì với bọn họ, thậm chí trong ấn tượng của bọn họ, càng loạn càng tốt, chỉ có giới hắc đạo đại loạn, bọn họ mới có cơ hội ra mặt.

Quanh thân Viêm Dạ Tước có khí lạnh bức người, mặc dù anh sớm biết như vậy, cũng bị biểu hiện liêu lĩnh của Angela làm giận không nhẹ, người có thể nói điều kiện ở trước mặt anh chỉ có một, mặc dù đều là phụ nữ, nhưng Angela còn chưa xứng, lạnh lùng liếc cô ta một cái, trầm giọng nói: "Những lời này, cô nói sẽ không tính."

Giọng Viêm Dạ Tước cũng không lớn, nhưng trong giọng nói xen lẫn khí thế bá đạo, dù là ngu ngốc cũng hiểu anh đang nói gì, Trình Du Nhiên bị hạn chế ở phía sau, cũng bị khí thế của anh chấn động, không hổ quả nhiên là Viêm Dạ Tước, tại trên địa bàn của người khác, hay là dưới tình huống đối phương sớm có chuẩn bị, cũng dám lớn lối như thế, so với trước kia cô nhìn thấy, tuyệt đối là gặp phải sự phụ rồi.

Angela hình như đã sớm biết Viêm Dạ Tước sẽ nói như vậy, khóe miệng khẽ nhếch, cười nói: "Sợ rằng lão đại Viêm không thể không đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Lão đại, anh hãy nhìn xem

"Tìm chết!" Đan Hùng nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên đứng lên từ trên chỗ ngồi, nhấc chân lấy cái ghế bên cạnh, nặng nề nện ở một người Gia tộc La Nhĩ Đức, hai súng nhanh chóng nhảy vào trong tay, pằng pằng hai tiếng, vệ sỹ ở bên cạnh Angela đồng thời trúng đạn ngã xuống đất, đảo mắt đã không có tiếng thở.

Hừ lạnh một tiếng, Đan Hùng chia súng nhắm hướng Angela: "Bắn vào các người cũng dám uy hiếp lão đại, không biết tự lượng sức mình."

Ngoài dự đoán mọi người, đều là con em nhà họ Viêm nhưng Viêm Lăng đột nhiên mở miệng nói: "Đan Hùng bỏ súng xuống, Angela nói thế nào cũng là mỹ nhân mềm yếu, làm sao cậu có thể đường đột như thế." Giọng nói cùng nội dung ngược lại hoàn toàn phù hợp với hình tượng hoa hoa công tử của anh ta.

Hai súng sáng loáng chỉ ngay trước mắt, Angela không chút cử động, khinh bỉ nhìn Đan Hùng một cái, đưa tay nhẹ nhàng khẽ gạt trên súng, lạnh giọng cười nói: "Viêm Dạ Tước còn chưa lên tiếng, anh là cái thá gì?"

"Đừng động."

"Đề súng xuống."

Angela nói chuyện, đồng thời vệ sỹ Gia tộc La Nhĩ Đức cũng nhanh chóng xuất hiện trong phòng khách, khẩu súng dài ngắn không đồng nhất toàn bộ nhắm ngay hai người Viêm Dạ Tước, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra hàng loạt.

Thình lình xảy ra biến đổi lớn khiến mọi người lập tức tỉnh táo lại, nhất thời hận Gia tộc La Nhĩ Đức đến xương tủy, đặc biệt là Angela, không có chuyện làm sao lại trêu chọc Viêm bang, Viêm Dạ Tước nổi danh lòng dạ độc ác, cho dù người phụ nữ đáng chết này muốn ra mặt, cũng đừng kéo theo bọn họ.

Tuyệt đại đa số người đã bắt đầu hồi hận, thậm chí có vài người đã chuẩn bị tìm kiếm đường rời đi, sớm biết như vậy, ban đầu coi như liều mạng đắc tội Gia tộc La Nhĩ Đức, cũng sẽ không tới nơi này, không có gia tộc La Nhĩ Đức ủng hộ, nhiều lắm là chịu chút tổn thất trên phương diện làm ăn, nhưng xúc phạm Viêm bang, kết quả sẽ cực kỳ bi thảm.

Chỉ có cực kỳ ít lão đại Hắc bang, mơ hồ đoán được trong đó không bình thường, gần đây Gia tộc La Nhĩ Đức ít xuất hiện, hiện tại đột nhiên khiêu khích với Viêm Dạ Tước, không phải đầu có vấn đề, chính là sớm có mưu đồ, chỉ là rất rõ ràng, một gia tộc truyền đời mấy trăm năm, tuyệt đối không có khả năng sẽ giao trách nhiệm nặng nề gia tộc cho một người ngu ngốc.

Thân thể Viêm Dạ Tước nghiêng về phía sau, đôi tay tùy ý khoác lên trên ghế, hoàn toàn không để mười mấy khẩu súng ở trong mắt, lông mày hơi nhíu: "Bằng bọn họ?"

Giọng nói nhàn nhạt, từ ngữ ngắn gọn, lại tràn đầy cuồng ngạo khiếp người, cho dù đã lặng lẽ đầu quân Angela, không thừa nhận cũng không được, có điều khí thế như Viêm Dạ Tước, mới có thể gọi là vương giả chân chính của hắc đạo, so sánh mà nói, Angela chỉ có thể coi là nhà giàu mới nổi mà thôi.

"Tước, anh quả thật cũng coi là đối thủ đủ tư cách." Angela thờ dài, cô ta luôn luôn tự xưng là không kém bất kỳ ai, nhưng ở trước mặt Viêm Dạ Tước, còn hơi kém một chút, nếu như không phải là sớm có chuẩn bị, chỉ bằng vào ba chữ Viêm Dạ Tước, cô ta đều phải cân nhắc người sẽ loại bỏ, điều này cũng càng khiến cô ta quyết tâm giết trừ Viêm Dạ Tước, người này, tuyệt đối không thể lưu.

"Tình huống bây giờ có lẽ anh còn không hiểu rõ, đây là tin tức mới nhất mà thuộc hạ của tôi mới vừa lấy được, không ngại chia sẻ cùng mọi người." Angela hơi cong môi, khuôn mặt mỉa mai hoặc cười lộ ra nụ cười gian kế như ý: "Tin tức truyền tới từ Nhật Bản, Tam Khẩu tổ Long Trạch Thu ở Nhật Bản chính thức hạ tội hậu thư với Viêm Thế Kiều, nếu không có thể vì việc làm trước đó mà trả giá thật lớn, Tam Khẩu tổ đuổi tất cả thế lực nhà họ Viêm ra khỏi Châu Á."

Lòng của tất cả mọi người đồng thời run lên, từng lão đại gia chủ phát ra âm thanh hít khí khó có thể át chế, không trách được Angela dám phát ra lời ngông cuồng, hóa ra muốn xuống tay với nhà họ Viêm không chỉ là La Nhĩ Đức, xem ra lần này Viêm Dạ Tước gặp phiền toái lớn, trong giây lát có người đột nhiên phát biểu, em gái Long Trạch Thu hình như chính là một trong những phụ nữ của Tứ thiếu nhà họ Viêm, như vậy mới vừa rồi bảo anh ta đề súng xuống, chắc cũng là có dụng ý khác.

Trong phòng khách bàn luận xôn xao, phía sau phòng khách mọi người chú ý tình huống phía trước, nhìn Angela trong màn hình không ai bì nổi, Trình Du Nhiên có loại cảm giác muốn ới, bấu môi một cái nói: "Đây chính là nguyên nhân anh liều lĩnh muốn bắt tôi?"

Tần Tử Duệ cười tà mị: "Em quá khinh thường Angela, cũng quá coi thường tôi." Anh ta hình như không quan tâm thế cục trong phòng khách, thân thể nằm ngang chiếm hơn nửa chiếc ghế sofa, hai chân tùy ý bắt chéo.

"Chỉ bằng anh? Trước bị Viêm Dạ Tước đuổi đến trốn Đông trốn Tây, hiện tại đổi nghề làm lính đánh thuê còn có tính khí hải tặc, tôi thật đúng là không nhìn ra mới có thể xem trọng anh." Mi phí tặng Tần Tử Duệ hai cái lườm nguýt, Trình Du Nhiên không để ý anh ta, chỉ lưu lại một cái ót cho anh ta.

Đọc xong đồ trên tay, Angela cười như không cười nhìn Viêm Dạ Tước nói: "Như thế nào, tin tức này không biết có thể khiến anh thay đổi chủ ý hay không, nếu như không thể, còn có đồ thứ hai."

Thứ nhất cũng đã chấn động nửa bầu trời, chẳng lẽ còn có tin tức lớn hơn tin này? Lần này chẳng lẽ Viêm Dạ Tước thật sự xong rồi? Tất cả mọi người duỗi dài cổ muốn xem tờ giấy thứ hai trên tay Angela, mặc dù bọn họ lập tức sẽ biết.

"Tờ thứ hai đến từ Newyork." Về mặt Angela khoa trương, lập tức đưa tới lòng hiếu kỳ của mọi người, Newyork là đại bản doanh của Viêm Dạ Tước, chẳng lẽ nơi đó cũng đã xảy ra chuyện, Angela cũng quá ác độc, thế nhưng bày một cái bẫy lớn như vậy.

"Trưởng lão Đường Nghiêu Viêm bang, bởi vì bất mãn sắp xếp của người nói chuyện Viêm Dạ Tước, xảy ra xung đột kịch liệt với Văn Long ở lại giữ Newyork, hiện tại hai bên vẫn còn đang giằng co."

Angela quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, tin tức càng thêm chấn động nhất thời nổ tung toàn trường, Đường Nghiêu, một trong tứ đại

trường lão Viêm bang, một người công khai phản đối Viêm Dạ Tước, bất luận là đối với anh, hay cả Viêm bang, đều là tai nạn tương đối lớn.

Chỉ là, Viêm Dạ Tước thật sẽ thua ở loạn trong giặc ngoài sao?

Newyork, cửa biệt thự của Viêm Dạ Tước, bây giờ đã thành một cấm khu, mấy trăm người bắn nhau trình diễn ở chỗ này, tiếng súng cùng tiếng la giết nổi lên bốn phía, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết khi có người trúng đạn, mùi máu tanh nồng đậm làm xung quanh biến thành địa ngục. Lúc này coi như cảnh sát cũng chỉ xua đuổi bên ngoài, Hắc bang tranh đấu, đã vượt quá xa phạm vi khống chế của bọn họ, trừ phi phái quân đội, nếu không cũng chỉ có thể chờ một bên trong đó bị chết sạch hoàn toàn.

Bên trong cửa biệt thự, cánh tay trái Văn Long quần băng sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, đang tí tách rơi trên mặt đất, nhưng mà anh ta vẫn dẫn người giữ vững ở chỗ này, đây là phòng tuyến cuối cùng của họ, một khi bị đột phá, thế lực của lão đại ở Newyork liền hoàn toàn mất đi.

Lúc này, Đường Ngự Phong đang kêu lớn bên ngoài: "Văn Long, hiện tại mày còn dư lại bao nhiêu người, 50? 100? Tôi có thể nói thật cho mày biết, bên ngoài tôi còn có hơn năm trăm anh em, cho dù người của mày có thể một đánh năm, tinh thể chắc chắn phải chết." Loại tràng diện này, giờ nào khác nào anh ta cũng đều mong mỏi, hôm nay rốt cuộc biến thành thực tế, Viêm Dạ Tước sẽ phải lập tức ngã xuống.

Văn Long khinh thường nhổ một ngụm: "Vậy thì thế nào, chỉ cần Văn Long này không chết, mày đừng mơ tưởng tiến vào một bước, chờ lão đại trở lại, chính là ngày cuối cùng của phản đồ chúng mày."

"Mày cứ tiếp tục nằm mơ đi." Đường Ngự Phong cười dài: "Hiện tại sợ rằng bản thân Viêm Dạ Tước cũng không bảo vệ được mình, còn muốn trở lại? Không sợ nói cho mày biết, lần này đại thiếu gia liên thủ với gia tộc La Nhĩ Đức và Tứ thiếu gia Viêm Lăng, tất cả thế lực của chúng mày đều bị chết, cho dù mày thủ cả đời, cũng sẽ không có bất luận kẻ nào tới cứu."

"Văn Long, trong người trẻ ở Viêm bang, cậu cũng coi là một người có năng lực, lúc này Viêm Dạ Tước diệt vong đã thành định cục, cậu cần gì phải đi theo cậu ta?" Đường Nghiêu cũng không lỗ mắng giống như con trai, mặc dù giết chết sạch sẽ, nhưng giết địch một ngàn tổn hại tám trăm, bọn họ cũng tiêu hao không nổi, dù sao thanh trừ Viêm Dạ Tước, bước kế tiếp phải đối mặt chính là người phụ nữ Angela, cho nên nhất định phải cố gắng giữ thực lực, nếu như có thể chiêu hàng người của Viêm Dạ Tước, vậy thì càng tốt hơn.

"Tôi và Văn Tĩnh cũng là anh em già, chỉ cần bây giờ cậu đầu quân đại thiếu gia, tôi bảo đảm vị trí của cậu sẽ không thấp hơn con tôi, suy nghĩ thử xem, Văn Tĩnh chỉ có mình cậu là dòng độc đinh."

"Thúi lắm" Văn Long trực tiếp tức miệng mắng to: "Cầu kết người ngoài, hãm hại Viêm bang, ông còn nói mình là người Viêm bang, cha tôi cũng không có anh em khốn kiếp như ông, có bản lĩnh cứ tấn công vào, xem Văn Long tôi chết trước, hay đám phản đồ các người chết trước."

"Cha, để con đi đập chết kẻ không biết tốt xấu này." Đường Ngự Phong nói xong, sẽ phải khiêng súng máy bên cạnh lên xông về trước.

"Trở lại." Sắc mặt Đường Nghiêu tối sầm lại, mình từng nói với nó bao nhiêu lần đừng mê võ lực, nhưng nó luôn không nghe vào trong lỗ tai, đối với Phương thiếu nói cũng có mấy chục người, xông vào không phải tìm chết sao!

"Mọi người chuẩn bị thuốc nổ, nếu bọn họ không ra được, tôi san đây thành bình địa, tôi ngược lại muốn nhìn xem bọn họ có thể chịu đựng đến lúc nào."

"Anh Long, tên khốn kia nói muốn dùng thuốc nổ."

"Lỗ tai tôi còn chưa có hư." Văn Long tức giận trắng mặt nhìn anh ta một cái: "Trên tay bọn họ sẽ không có thuốc nổ quá lợi hại, nhiều nhất chính là lựu đạn, truyền lệnh xuống, phạm đến phạm vi gần biệt thự 50m thì đều bắn chết."

Tiếng súng vang lên lần nữa, lần này hỏa lực rõ ràng nhiều hơn so với trước kia, hiển nhiên là Đường Nghiêu lại phái thêm người, mười mấy bóng dáng từ từ hướng đến gần biệt thự, mỗi người cũng treo mười mấy viên lựu đạn, nếu để cho nhiều lựu đạn ném vào, bên Văn Long sợ rằng không còn mấy người.

Văn Long cười khát máu: "Tất cả súng máy bắn không ngừng cho tôi, không để bất luận kẻ nào đến gần." Những người này mặc dù ẩn nấp rất tốt, nhưng so với chiến đội được lão đại huấn luyện còn kém xa.

Đoàng đoàng --

Tiếng nổ mạnh kịch liệt trực tiếp át tiếng súng, mắt thấy không ai đến gần, rất nhiều người trực tiếp đưa tay ném lựu ra nổ tung, mụm nổ tung sinh ra khói mù nhanh chóng đến gần biệt thự.

Văn Long nhú nhú mày, ngay sau đó ra lệnh: "Tay súng máy nhắm ngay căn quét trong phạm vi 50m, cho dù không thấy được người, cũng xem đây thành dây cách ly cho tôi."

"Anh Long, tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ không đủ đạn." Tuần hoàn bắn căn quét, coi như trong kho phòng trang bị đầy đủ đạn, cũng không ngừng tiêu hao.

"Đừng nói nhảm, lập tức thi hành mệnh lệnh." Văn Long giận dữ mắng mồm một tiếng, trong lòng cũng có chút khẩn trương, xuyên qua khói mù nhìn về phía phương xa, trong miệng nhẹ giọng nói ra: "Lão đại, anh hãy nhìn xem."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuổi Với Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 165: Mạnh hơn so với Viêm Dạ Tước

Trong ngoài biệt thự đạn bay tán loạn, tiếng nổ mạnh vang bên tai không dứt, từng đám lửa đỏ nổ tung rực sáng, tạo thành làn khói màu đen dày đặc, mặc dù có súng máy bắn cản quét, nhưng chung quy lại cũng có cả lọt lưới nhích tới gần biệt thự, lựu đạn bay qua, nhất thời có vách tường lớn sụp đổ, sân sau tường cũng lộ ra ngoài.

Họa thì nhiều mà phúc chả có bao nhiêu, một thuộc hạ xuyên qua rừng bom mưa đạn tới trước mặt Văn Long lớn tiếng nói: "Anh Long, đạn súng máy đã không có nhiều lắm."

"Không nhiều lắm cũng phải lắm" Trên mặt Văn Long đã sớm không có vẻ đẹp trai thường ngày, trên khuôn mặt lạnh lùng phiếm ánh sáng quyết tuyệt: "Lão đại muốn chúng ta giữ vững chỗ này, cho dù chết cũng không thể rời đi nửa bước, bảo các anh em chuẩn bị vũ khí gần người, không có đạn thì lui về trong biệt thự, lợi dụng địa hình vật lộn với bọn họ."

Người nọ cười ha ha nói: "Anh Long yên tâm, em lập tức đi theo thông báo với bọn họ, cùng anh Long lâu như vậy, trận đánh này đánh sáng khoai nhất."

Đúng lúc này, tiếng nổ mạnh to lớn đột nhiên vang lên ở chỗ không xa, ngay sau đó tiếng súng mãnh liệt, âm thanh trực tiếp lấn át bên này.

"Lão đại rút cuộc phải người tới rồi." Tầng đá trong lòng Văn Long rút cuộc rơi xuống đất, anh ta không sợ chết, nhưng còn chưa thấy lão đại thống nhất Viêm bang, cứ thế mà chết đi thật sự tiếc nuối, bây giờ Đường Nghiêu bị công kích bên ngoài, nhất định là viện quân của lão đại tới.

Đòn phản công này là cơ hội tốt không thể bỏ qua, Văn Long hét lớn một tiếng: "Các anh em, tiếp ứng anh em chúng ta, thừa dịp bây giờ, mọi người cùng tôi xông ra, đuổi tận giết tuyệt bọn khốn kiếp kia." Một tay chống trên tường, vững vàng đứng trên mặt đất.

Thuộc hạ còn sống sớm đã bị đầu pháp này nghiền chết rồi, nghe anh Long lên tiếng, lập tức hưng phấn theo sát, không tránh không né phóng tới hướng đối phương.

Đạn tức giận tựa như mọc mắt, mảnh đạn bay qua mọi nơi, không có một kẻ địch nào còn đứng, 20 mấy người thế nhưng áp chế hơn 50 người của đối phương không dám ngáng đầu, thuộc hạ của Đường Nghiêu hỗn loạn tung búng.

Đường Ngự Phong chợt kéo một thuộc hạ từ phía sau chạy tới hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Anh Phong, Đường lão, Viêm Dạ Tước phái viện quân tới, các anh em phía sau đã không chống nổi."

"Làm sao có thể, không phải Angela nói người cũng đã bị cô ta kìm lại sao?" Chỉ lát nữa là sẽ thành công, không thể nghĩ đến thoát ra nhóm người này, Đường Ngự Phong tức giận mắt tròn muốn rách, nắm lấy cổ thuộc hạ, tàn bạo hỏi: "Dẫn đầu là ai, có bao nhiêu người?"

"Tôi không. Không biết." Tay Đường Ngự Phong tựa như kim sắt, cổ bị nắm, tên thuộc hạ cũng không thờ nổi, nhưng mà anh ta cũng không có dũng khí đắc tội vị đại gia này, tuy ngọt ngào nhưng vẫn lớn tiếng kêu lên: "Nhìn người đến không ít hơn chúng ta là mấy." Nói ra những lời này, cả khuôn mặt đã trở nên tái xanh.

"Phé vật." Đường Ngự Phong mở miệng tức giận mắng, sau đó một tay ngắt một cái, chỉ nghe một tiếng rắc, người nọ chung quy vẫn không có thoát khỏi cái chết.

"Con gấp cái gì." Mặc dù sắc mặt Đường Nghiêu vẫn khó nhìn, nhưng trấn định hơn nhiều so với con trai, kéo con trai lại đang kêu gào lớn tiếng trách cứ: "Phía sau con không cần phải xen vào, trước tiên hãy xử lý những người còn dư lại xong lại nói."

"Không tệ." Trên mặt Đường Ngự Phong thoáng qua tia khát máu, nếu như không phải là bọn khốn kiếp đáng chết này trì hoãn thời gian quá dài, làm sao bọn họ sẽ bị người ta vây đánh, vô luận như thế nào cũng không thể để cho những người còn dư lại còn sống, tay trái đã nắm một thanh dao nhỏ hơn ba mươi cm, tay phải vẫn cầm súng lục, hét lớn một tiếng: "Xông lên cho tôi."

Chuyện tiến triển bất lợi, đầu sỏ gây nên chính là Văn Long, Đường Ngự Phong mang theo bụng đầy hận ý, phóng tới hướng Văn Long, nơi đi qua, thuộc hạ cùng Văn Long lao lên nếu không phải là bị đạn bắn trúng, chính là bị dao nhỏ bổ làm hai nửa, máu lớn dâng lên, đảo mắt Đường Ngự Phong liền trở thành một người toàn máu.

"Đáng chết!" Nhìn từng anh em đi theo mình mấy năm bị Đường Ngự Phong giết chết, lửa giận của Văn Long trong nháy mắt dâng lên đỉnh núi, không để ý giữa hai người chênh lệch, cũng nhanh chóng lao tới đối phương, đạn gào thét mà qua, coi như không thể đánh trúng, cũng có thể ngăn cản hấn ta tàn sát anh em của mình.

Đường Ngự Phong nhanh chóng tránh né, mười mấy viên đạn đảo mắt rơi vào sau lưng, tiện tay vứt bỏ khẩu súng lục, dao nhỏ đổi sang tay phải, trên mặt khát máu lộ ra nụ cười tàn nhẫn: "Mày thật đáng chết."

Hộp đạn bị Văn Long bắn ra sạch sẽ, hôm tại cũng đã không kịp đổi, thấy dao nhỏ chẻ qua, vội đem súng lục đỡ trước mặt, ánh dao lướt qua, nửa thanh súng lục bay thẳng ra ngoài.

Thừa dịp này, Văn Long vội rút ra dao găm bên hông, trong nháy mắt ánh dao cùng bay múa, cọ sát ra tia lửa.

Năng lực chiến đấu gần người của Văn Long không bằng Đường Ngự Phong, trước đó chiến đấu thời gian dài, hơn nữa cánh tay trái đã bị thương từ lâu, khi Đường Ngự Phong gió táp mưa rào điên cuồng càn quét, đảo mắt sau lưng, trên đùi liền trúng phải mấy dao, mặc dù tránh thoát chỗ hiểm, nhưng cũng khiến anh ta chảy máu nhiều hơn.

Rầm một cước, Văn Long trực tiếp bị đá ra xa mấy mét, nặng nề đụng vào trên vách tường đã sụp đổ, dao găm trong tay cũng rời khỏi tay, toàn thân đã không có vũ khí.

"Văn Long, tao đã sớm nói với mày, đi theo Viêm Thệ Kiều không có tiền đồ." Đường Ngự Phong cười đứng ở trước mặt Văn Long, dao nhỏ không ngừng xoay tròn ở trên tay: "Tao cho mày thêm một cơ hội cuối cùng, đi theo đại thiếu gia, sau đó thuyết phục cha mày, đến lúc đó tao có thể thay mày cầu cạnh đại thiếu gia, giữ lại một mạng cho cha con mày."

Văn Long khạc ra một ngụm máu, trực tiếp chuyển mặt sang, bảo anh ta phản bội lão đại? Quả thực là nằm mơ!

"Tôi xem miệng mày cứng rắn hay xương cứng rắn hơn." Sắc mặt Đường Ngự Phong tối sầm lại, vung dao chém về phía cánh tay Văn Long, anh ta muốn chặt đứt cánh tay kia thành từng khúc.

Nguy hiểm! Ý niệm mới vừa nhóm lên trong lòng, Đường Ngự Phong theo bản năng nhảy hướng bên cạnh, dao nhỏ chém vào khoảng không, cùng lúc đó, một viên đạn thoáng qua dưới chân anh ta, bắn ra một cái hố.

Sát khí ngập trời đập vào mặt, một giọng nói lạnh lùng: "Đối thủ của anh là tôi."

Viêm Thệ Kiều? Không cần nhìn, chỉ bằng vào sát khí này thì Đường Ngự Phong cũng biết là ai tới, nhưng không phải anh ta đang ở Châu Á bị Tam Khẩu tổ kéo lại ư, sao lại có cơ hội tới nơi này giúp một tay, chẳng lẽ anh ta cũng không cần địa bàn ở Châu Á, hay Tam Khẩu tổ không có ra tay theo ước định?

Chỉ thời gian một cái nháy mắt, vô số nghi vấn thoáng qua trong đầu, đổi lại là người khác, đã sớm mượn cơ hội này nổ súng giết chết Đường Ngự Phong, nhưng Viêm Thệ Kiều kiêu ngạo khinh thường việc làm này, tiện tay ném súng cho Văn Long nói: "Mau tránh ra."

Mặc dù Văn Long biết một súng bắn chết Đường Ngự Phong sẽ càng thêm bớt việc, nhưng mà anh ta không có can đảm làm như vậy, vội vã nắm súng quét dọn hết sạch kẻ địch ở chung quanh, sau đó lập tức chỉ huy thuộc hạ hai phe giết tàn binh của Đường Nghiêu.

Chờ Đường Ngự Phong tỉnh lại, nhưng trên mặt lại là kinh ngạc mờ mờ lạnh toát toàn thân, nếu như Viêm Thệ Kiều thừa dịp mình mới vừa mất hồn ra tay, coi như mười mạng cũng đã chết, tiện tay chỉ dao nhỏ về phía Viêm Thệ Kiều, cười lạnh nói: "Anh không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, vậy tôi cũng sẽ cho anh toàn thây."

"Ngu ngốc." Giọng Viêm Thệ Kiều tựa như sứ giả câu hồn xuống địa ngục, vừa dứt lời, một thanh mã tấu lỏng lẻo đã nhảy vào trong tay của anh ta, xa xa chỉ hướng Đường Ngự Phong, phế vật như vậy, còn không đáng để cho anh ta ra tay đầu tiên.

"Anh đi chết đi." Đường Ngự Phong làm sao có thể không hiểu Viêm Thệ Kiều đang coi rẻ mình, nhưng anh ta vẫn coi mình là cao thủ của đối phương, hiện tại bị vũ nhục như vậy, cặp mắt nhất thời trở nên đỏ ngầu, hung hăng nắm dao nhỏ vọt tới hướng đối phương.

Keng keng keng keng --

Tiếng va chạm liên tục vang lên, ánh dao lóe lên ở giữa hai người, Đường Ngự Phong cơ hồ phát huy 120% thực lực của anh ta, ngoan tuyệt* bỏ tới hướng Viêm Thệ Kiều, trong lòng anh ta, cho dù vài chục dao không thể gây tổn hại đến đối phương, cũng đủ làm cho đối phương luống cuống tay chân.

*ngoan tuyệt: tàn nhẫn và quyết tuyệt

Vậy mà Đường Ngự Phong cũng hoảng sợ phát hiện, Viêm Thệ Kiều chẳng những không loạn chút nào, mà tốc độ xuống tay vẫn giữ vững như mình, thậm chí xem ra còn có chút thành thạo, điều này sao có thể?

Mặc dù Viêm Thệ Kiều không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng cũng không thể mặc cho đối phương ra tay, lúc Đường Ngự Phong dừng lại ngắn ngủi, hét to: "Tôi phiên tôi."

Mã tấu nhanh như tia chớp giống như tia sáng mặt trời phát ra chói mắt, ánh dao cắt ngay tay phải cầm dao của Đường Ngự Phong, mã tấu tìm một đường vòng cung quý dị, chờ nhìn lại thì Viêm Thệ Kiều đã trở về chỗ anh ta mới đứng vừa rồi, tựa như căn bản không động đậy.

Tiếng động rắc rắc vang lên, tay phải nắm chặt dao nhỏ của Đường Ngự Phong đột nhiên đã mất đi tri giác, ngay sau đó đau đớn tan lòng nát dạ truyền đến, máu tươi mãnh liệt phun ra từ mạch máu trên cổ tay, cả tay bị cắt thành nửa, hiện tại đang vô lực treo ở trên cánh tay.

"Không thể nào, làm sao có thể?" Đường Ngự Phong hình như quên mất đau đớn trên tay, lớn tiếng điên cuồng la hét, dù thế nào anh ta cũng không nghĩ ra, người vẫn bị anh ta coi như đối thủ, vậy mà chỉ dùng một dao đã phế anh ta, không có tay phải, anh ta còn dùng cái gì để vật lộn?

Trên mặt Viêm Thế Kiêu tràn đầy sát khí thoáng qua vẻ khinh thường: "Tôi vốn còn tưởng rằng anh cũng coi là một nhân vật, không ngờ, cũng chẳng qua như thế."

Nói xong, một dao thoáng qua, trên cổ Đường Ngự Phong cắm chuôi mã tấu yêu dị.

"Đại thiếu gia, phần lớn người của Đường Nghiêu đã bị giết chết, bản thân Đường Nghiêu cũng đã chết, chỉ có số ít kẻ chạy thoát." Trước kia chưa từng thấy qua thuộc hạ của Đại thiếu gia, hôm nay vừa thấy khiến Văn Long cả kinh tặc lưỡi, mặc dù những người này không cao cường giống như những người lão đại bồi dưỡng, nhưng đều là người không sợ chết xông về phía trước, Đường Nghiêu bị giết chết, anh ta thậm chí cảm thấy may mắn, nếu như chỉ bằng vào thuộc hạ, lão đại và đại thiếu gia nhất quyết sinh tử, coi như cuối cùng thắng cũng tuyệt đối là thắng thảm, thật không biết đại thiếu gia huấn luyện ra thế nào.

Viêm Thế Kiêu không có nói gì về thành quả chiến đấu, chỉ lạnh lùng nói: "Nói cho Viêm Dạ Tước, nếu như địa vị nhà họ Viêm bị người ta thay thế, tôi nhất định lấy mạng chú ta." Nói xong, xoay người cũng không quay đầu lại rồi đi.

Cung điện trên biển của gia tộc La Nhĩ Đức, Angela mới vừa thổ lộ ra hai tin tức, tùy ý quét mắt đám người phía dưới, rất nhanh ghi nhớ nét mặt của tất cả mọi người trong đầu, không thể không nói, lực thu hút của Viêm Dạ Tước quả thật không giống vật thường, cho dù là hôm nay loạn trong giấc ngoài, cô ta cũng không nhìn ra trong đám người có bao nhiêu muốn đối đầu với anh ta.

Chỉ là càng như vậy, cô ta lại càng vui mừng, chỉ cần điều này đánh tan thần thoại bất bại, trong nháy mắt Angela sẽ trở thành Viêm Dạ Tước mới, hơn nữa còn mạnh hơn so với Viêm Dạ Tước!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Lời này hẳn là chúng tôi nói

Trong cung điện trên biển huy hoàng không còn chỗ ngồi, liếc nhìn lại khắp nơi đều là người, vậy mà trong phòng khách lại tĩnh lặng quỷ dị, ngay cả tiếng hít thở của mọi người cũng tận lực đè nén.

Mặt Viêm Dạ Tước bình thản ngồi ở hàng ghế đầu tiên, quanh thân khí lạnh bức người, anh không thèm để ý mười mấy khẩu súng chung quanh lom lom chỉ vào mình, ngón tay nhẹ nhàng đập ở trên ghế.

Đúng lúc này, một giọng nói dồn dập từ phía sau vang lên, Angela nhú mày lại, trường hợp quan trọng như vậy thật không ngờ có kẻ vô lễ, bất luận người muốn đi vào này là ai, cô ta đều phải trừng phạt kẻ đó mới được.

Quay đầu nhìn lại, trong lòng Angela cả kinh, trên mặt không biến sắc hỏi: "Heather, sao anh lại tới đây?" Người tới lại là trưởng quan cao nhất phụ trách tình báo dưới tay cô ta, lúc này đã chạy tới, chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì.

Đầu Heather đầy mồ hôi, mới vừa lấy được tin tức này anh ta liền từ phía sau chạy như bay tới đây, lập tức nói chuyện này cho tiểu thư, nếu không rất có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.

Đưa tay đem tờ giấy nắm có chút ẩm ướt tới, về mặt Angela vô cùng nghi hoặc nhận lấy, chờ thấy rõ nội dung phía trên thì sắc mặt nhất thời đại biến, thất thanh nói: "Làm sao có thể?"

Giọng nói Angela tuy nhỏ, nhưng bản thân cô ta đang ở chỗ cao nhất trong phòng khách, hay bởi vì tình thế giương cung bạt kiếm, chung quanh yên tĩnh tựa như ngày tận thế, cơ hồ tất cả người đều nghe được tiếng khiếp sợ của cô ta, điều này cũng làm cho mọi người càng thêm tò mò, rốt cuộc tin tức gì sẽ làm người dám phụ nữ dám chống đối Viêm Dạ Tước luống cuống như thế?

Mặc dù lòng hiếu kỳ của Trình Du Nhiên không có nặng như vậy, nhưng có thể nhìn ra Angela xui xẻo, trong lòng cô đương nhiên vui sướng, vẫn tương đối hài lòng đối với biểu hiện của Viêm Dạ Tước.

Tất cả mọi người đang chú ý đồ trên tay Angela, thỉnh linh truyền đến giọng nói nhạo báng của Đan Hùng: "Bây giờ tiểu thư Angela còn có lời gì nói nữa?"

Angela tiện tay vò nát tờ giấy, hàm hồ hỏi: "Đây là các anh sắp xếp tốt trước đó?"

Đan Hùng khinh thường nói: "Thực lực mấy phương của các người, hợp tác với nhau quả thật lớn mạnh, chỉ tiếc càng nhiều người tham dự, cơ hội tiết lộ cũng càng lớn, chỉ cần biết các người muốn làm gì, lão đại muốn thu thập các người cũng dễ như trở bàn tay."

Angela cười lạnh một tiếng: "Cũng chỉ là mất bảo vệ Châu Á châu Mỹ mà thôi, Viêm Thế Kiêu cũng thật sự bỏ được, vì thậm chí Viêm Dạ Tước ngay cả Châu Á cũng không cần."

Đầu óc tương đối nhanh nghe được đối thoại của hai người thì nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, không trách được sau khi Viêm Dạ Tước nghe được Đường

Nghiều tập kích tổng bộ của anh ở nước Mỹ cũng không hết hoảng, thì ra là đã sớm sắp xếp tốt, chỉ là hai anh em nhà họ Viêm lúc nào thì tốt như vậy?

Viêm Lăng bên cạnh không có lạc quan như Angela, anh ta biết rõ tính khí của Viêm Dạ Tước, tuyệt đối sẽ không làm chuyện chặt đầu cá và đầu tôm như thế, cho nên ở Châu Á, anh ta khẳng định còn có chiều sau, hai mắt nhìn chăm chăm Đan Hùng, nhìn xem anh ta còn có thể nói ra cái gì.

Đan Hùng cũng không có khiến Viêm Lăng thất vọng, ở trong tiếng cười lạnh của Angela, Đan Hùng hừ một tiếng cười nói: "Đúng là mắt Châu Á, chỉ là rốt cuộc là ai vứt cái này thì rất khó nói."

Sắc mặt Angela biến đổi, khóe mắt nhìn hướng Viêm Dạ Tước giống như ngàn năm hàn băng, nhưng mà trong nội tâm lại có chút khó có thể tin, mặc dù Viêm Hạo Thừa không có hoàn thành hành động ở nước Mỹ, nhưng cũng thành công giữ chân đám người Văn Long, Phi Ứng ở Hải vực Sicili cũng bị Shawn ngăn cản lại, còn dư lại Viêm Lăng ở phủ Chiang Rai nước Thái, trừ thuộc hạ Viêm Thế Kiều, anh lại từ nơi nào tìm người đến đối phó Tam Khẩu tổ, chẳng lẽ là lão già kia ra tay?

Vừa nghĩ tới có thể sẽ là Viêm Lệnh Thiên động tay, trong lòng Angela trầm xuống, từ trước đến giờ cha con nhà họ Viêm không hòa thuận, điều này mới khiến cô ta dám liên hiệp những người khác để kích Viêm Dạ Tước, nhưng nếu như đây chỉ là đi trò cho người khác nhìn, vậy mình chẳng phải là vừa lúc trúng bẫy bọn họ? Còn nữa, Viêm Hạo Thừa chạy đi đâu, tại sao tin tức vừa có thì không nhìn thấy bóng dáng của anh ta ở Newyork?

Nghi vẫn liên tiếp xuất hiện ở trong đầu Angela, chỉ là bất luận cô ta nghĩ như thế nào, đều vẫn không nghĩ ra chút đầu mối, trong lòng bắt đầu hoài nghi sớm tuyên chiến với Viêm Dạ Tước là đúng hay sai.

Rốt cuộc, Viêm Dạ Tước vẫn không nói gì bỗng lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo trong nháy mắt cuốn lấy cả phòng khách: "Cô ấy ở nơi nào?"

Không tệ, mình còn có lá vương bài này! Hai mắt Angela tỏa sáng, nếu như không phải là Viêm Dạ Tước nói ra cô ta thật đúng là thiếu chút nữa quên tồn tại của Trình Du Nhiên, nếu Viêm Dạ Tước coi trọng người phụ nữ này tới cực điểm, cô ta cũng sẽ không thua. Chỉ là trong lòng hình như cảm thấy có chút không có tư vị, vị trí kia vốn là của cô ta.

Phía sau, Trình Du Nhiên rốt cuộc nghe được Viêm Dạ Tước nhắc tới mình, trong lòng cảm giác hòa tan, Viêm Dạ Tước không đề cập tới thứ khác chỉ nói tới mình, cũng coi như không phụ lòng cô không xa không rời.

"Đi thôi, chúng ta nên ra sân." Tần Tử Duệ cười tà mị, đưa tay ôm Tiểu Nặc lên, lại phân phó mấy người lưu lại coi chừng Bôn Lang và Lưu Văn Hoa, đẩy Trình Du Nhiên đi tới phía trước.

Angela điều chỉnh tốt cảm xúc, khẽ mỉm cười nói: "Tước, anh đang nói gì vậy, tôi có chút nghe không hiểu."

Viêm Dạ Tước hừ lạnh một tiếng, đang lúc mọi người còn chưa có phát giác thì đứng dậy, súng lục bên hông đã sớm nắm trong tay, nòng súng lạnh lẽo mang theo nồng đậm sát khí chỉ hướng Angela, mắt ung lóe ra máu tanh nồng nặc: "Hiện tại biết?"

Từ lúc tiến vào phòng khách, bất luận Angela vô lý nói muốn Viêm bang rút lui ra khỏi Châu Âu, hay từ trên cao nhìn xuống khiến anh cúi đầu, Viêm Dạ Tước vẫn luôn ngồi đó như núi băng, nhưng vừa nhắc tới Trình Du Nhiên, thế nhưng lập tức rút súng chỉ hướng Angela, rất có khả năng nổ súng bắn người, có thể đoán được địa vị của Trình Du Nhiên ở trong mắt anh.

Giờ khắc này, tất cả lão đại gia chủ ở đây đều ghi nhớ, về sau có thể cướp hàng Viêm bang, giết người của Viêm Dạ Tước, nhưng tuyệt không thể có hành động vô lễ nào đối với Trình Du Nhiên, nếu không đó chính là tai hoạ ngập đầu.

Không giống như Đan Hùng lúc trước, Angela rõ ràng cảm thấy sát khí truyền tới trên họng súng, may mà Trình Du Nhiên đang ở trong tay cô ta, chỉ cần mạng ra, cô ta có thể mượn cơ hội nói điều kiện, mất đảo qua, khóe miệng thoáng qua vui mừng: "Tước nói hẳn là bác sĩ Trình, chuyện này tôi xác thực không thể nào hiểu rõ, là Tứ thiếu gia Viêm Lăng phái người mời tới làm khách." Nếu Viêm Lăng tham dự kế hoạch, cũng nên để cho anh ta góp sức.

Viêm Lăng nghe Angela nhắc tới mình, nhất thời toàn thân chấn động, ở nhà họ Viêm, bất luận là Viêm Vũ Khôi có tâm rần rết, hay Viêm Kinh Vũ ẩn nhẫn, so với anh ta mà nói cũng kém xa, mới vừa rồi anh ta cũng đã quyết định vạch rõ giới hạn cùng Angela, không nghĩ tới cô ta lại tìm tới cửa nhanh như vậy.

Cảm nhận được sát khí toát ra trên người Viêm Dạ Tước, Viêm Lăng cố buông lỏng tay ra: "Em năm, chú biết sở thích của tôi, những thứ này đều là thuộc hạ và mấy người phụ nữ cứng đầu cứng cổ của tôi, muốn xử trí thế nào, chỉ cần một câu nói của chú."

Vạn Nhã Cầm không ngờ Viêm Lăng bán mình nhanh như vậy, trong lòng càng rõ lời nói của chị, quả nhiên không thể dựa vào đàn ông, nhưng mà nếu như vậy, cô ta dứt khoát lật bài với Angela, dù sao nơi này cũng là địa bàn của nhà La Nhĩ Đức, có Angela che chở, cô ta sẽ không có chuyện gì.

"Trình Du Nhiên là do tôi sai người bắt." Vạn Nhã Cầm đứng lên từ trên chỗ ngồi, vuốt mái tóc quăn rũ ra sau ót nói: "Dĩ nhiên điều này cũng phải cảm ơn tình báo chính xác của tiểu thư Angela." Vì mạng sống, trước tiên cô ta chỉ có thể đem mình và Angela cột chung một chỗ, về phần sau này Angela có thể tìm cô ta tính sổ hay không, chỉ có thể đến đâu hay đến đó.

Vạn Nhã Cầm vừa dứt lời, một bóng đen đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô ta, bàn tay to hung hăng kim ở cổ mìn màng của cô ta.

Vạn Nhã Cầm đã từng lĩnh giáo qua hai bàn tay của Viêm Dạ Tước, hiện tại thấy anh trực tiếp bắt giữ mình, nhất thời hoảng sợ kêu lên: "Buông. Buông tay."

"Người nào?" Viêm Dạ Tước không chút thương hương tiếc ngọc, trên tay tăng thêm lực, móng tay bén nhọn rất nhanh kéo lê ra từng vết máu ở trên cổ

trắng như tuyết của cô ta.

Angela cũng không có định đặt mình bên ngoài, đừng nói cô ta căn bản cũng không thể phui sạch tham dự bất cóc Trình Du Nhiên, coi như hôm nay không có Trình Du Nhiên cũng không thể bỏ qua, cô ta chỉ muốn kéo Viêm Lăng vào, hiện tại mặc dù Viêm Lăng lên tiếng phủ nhận, nhưng có Vạn Nhã Cầm cũng mi cưỡng, cho nên tuyệt không thể để cho Vạn Nhã Cầm bị Viêm Dạ Tước bóp chết, vội mở miệng nói: "Tước, nếu như giết chết Vạn tiểu thư, chỉ sợ cũng sẽ không được gặp lại Trình tiểu thư đâu."

Viêm Dạ Tước nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Angela nói: "Cô đang uy hiếp tôi?"

"Không phải uy hiếp." Angela cũng không dám thừa nhận, cười một cái nói: "Dù sao Trình tiểu thư cũng do hai người bọn họ phái người mời tới, nếu như Vạn tiểu thư chết rồi, nói không chừng những thuộc hạ kia sẽ làm ra chuyện gì đó." Cô ta cố ý nhấn mạnh chữ hai người bọn họ, vô luận như thế nào cũng muốn Viêm Dạ Tước có sát tâm đối với Viêm Lăng.

Hiện tại Vạn Nhã Cầm bị Viêm Dạ Tước xách lên tựa như bắt con gà con, đôi tay hai chân đang đưa càng ngày càng chậm, hô hấp hít vào nhiều thở ra ít, mất thấy sẽ chết.

Tiền tay vung, thân thể mảnh khảnh của Vạn Nhã Cầm bay thẳng lên, rơi xuống phương hướng Viêm Lăng, không biết là lời nói của Angela có chút tác dụng, hay do bản thân Viêm Dạ Tước không có ý định bỏ qua cho anh ta.

Trên mặt Viêm Lăng âm tình bất định, cuối cùng vẫn còn đưa tay đỡ lấy Vạn Nhã Cầm, Viêm Dạ Tước làm như vậy, đã biểu thị thái độ của anh, nếu như mình còn phui sạch, chẳng những khiến mình và phụ nữ lục đục, cũng sẽ sinh ra vết rách cực lớn với Angela, làm như vậy hiển nhiên là không sáng suốt.

Thấy mình bị ném hướng Viêm Lăng, Vạn Nhã Cầm vốn cho là anh ta vì Viêm Dạ Tước sẽ giết mình, không thể nghĩ đến lại có chuyển biến, nói như vậy Viêm Lăng đã không có ý định trốn tránh. Nằm ở trong ngực Viêm Lăng, cô ta cũng lớn mật hơn, cười lạnh nói: "Viêm Dạ Tước, anh tốt nhất không nên hành động bừa bãi, còn có anh và thuộc hạ của anh hãy thu súng lục lại, nếu không tôi lập tức báo người giết Trình Du Nhiên đi." Có lá bùa hộ thân phải lợi dụng hết mức.

Viêm Dạ Tước không nói gì, có điều ngón tay đã dừng trên cò súng, ý tứ rất rõ ràng, không mang người đi ra, lập tức nổ súng.

Đúng lúc này, Tần Tử Duệ ôm Tiểu Nặc đi ra, một tay nắm súng lục chống đỡ ở người Trình Du Nhiên, cười đùa nói: "Chơi gì vậy, lớn thế này?"

Rốt cuộc thấy Trình Du Nhiên và Tiểu Nặc còn sống, sát khí trên người Viêm Dạ Tước giảm bớt rất nhiều, phân ra một cây súng lục chỉ hướng Tần Tử Duệ lạnh giọng nói: "Thả bọn họ, tôi sẽ giữ một mạng cho anh."

Con tin xuất hiện, Vạn Nhã Cầm nhanh chóng nhảy xuống bên cạnh Viêm Lăng, đứng ở bên Trình Du Nhiên cười lạnh nói: "Lời này hẳn là chúng tôi nói mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Bắn

Trình Du Nhiên bĩu môi, Vạn Nhã Cầm thật không hổ là nhị tiểu thư, mới vừa thông minh không có mảy may lại ngu ngốc, Viêm Dạ Tước cao ngạo làm sao sẽ chịu được uy hiếp của người khác, mặt trời vẫn không thể mọc từ phía Nam! Coi như anh thật sự vì mình chịu đựng, hiện tại mình đã đi ra, tác dụng của Vạn Nhã Cầm rõ ràng đã biến thành nhân vật bối cảnh, còn dám nhảy xuống, mình chỉ có thể tặng cô ta câu rất ngu rất ngây thơ.

Trình Du Nhiên nghĩ, Viêm Dạ Tước trực tiếp biến thành hành động, sau tiếng súng, đạn vô tình bắn vào cặp đùi đầy cảm dỗ của cô ta, máu tươi nhất thời chảy ròng, Vạn Nhã Cầm kêu thảm một tiếng, theo bậc thang bên cạnh lăn xuống, bộ dáng thảm khiến người ta cả kinh trong lòng, lão đại Viêm không hổ là lão đại Viêm, đối với phụ nữ cũng lòng dạ độc ác như vậy.

Viêm Lăng nhú nhú mày, mặc dù anh ta không quan tâm Vạn Nhã Cầm, nhưng Viêm Dạ Tước làm như vậy không thể nghi ngờ là tát lên mặt anh ta, lòng mày nhướng lên, giọng mang theo chất vấn nói: "Lão ngũ, chú cũng quá can rồi."

"Nếu như anh muốn theo cô ta, tôi sẽ thành toàn cho anh." Giọng nói lãnh khốc vọng về trong phòng khách, muốn khiêu khích anh, sẽ phải dùng cái chết để giác ngộ.

Bị sát khí của Viêm Dạ Tước tập trung vào, khuôn mặt tuấn nỷ của Viêm Lăng có chút vặn vẹo, ngón tay đã đặt tại súng bên hông, chỉ cần nhẹ nhàng một cái là có thể lấy xuống, liều mạng anh chết tôi sống.

Đan Hùng từ từ di chuyển đến bên lão đại, dù sao bọn họ chỉ có hai người, hiện tại chung quanh kẻ địch quá nhiều, anh ta phải cố gắng bảo đảm an toàn cho lão đại.

"Được, tôi xem cậu giải thích thế nào trong hội nghị gia tộc." Viêm Lăng đột nhiên rút tay trở về, tiêu sái ngồi trở lại chỗ ngồi, mắt điếc tại ngơ đối với tiếng kêu thảm thiết của Vạn Nhã Cầm. Mặc dù rất muốn giết Viêm Dạ Tước, nhưng tốc độ bắn của anh ta lại kém xa, người không có giết được lại liên lụy tính mạng, vậy thì thật sự không có lời, dù sao còn có Angela, Viêm Dạ Tước cũng chạy không thoát.

Tần Tử Duệ hơi cong môi, duỗi súng gãi gãi trên đầu mình, cười tà một tiếng nói: "Viêm Dạ Tước, chỉ cần anh đáp ứng tôi một chuyện, tôi có thể giúp anh giải quyết gia tộc La Nhĩ Đức."

"Anh nói cái gì?"

"Anh điên rồi?"

"Anh phản đồ!"

Ba giọng nói từ phương hướng khác nhau đồng thời truyền đến, mặt Angela kinh ngạc, sắc mặt Viêm Lăng âm trầm, khuôn mặt Vạn Nhã Cầm oán độc, gia chủ lão đại chung quanh tất cả đều không hiểu ra sao, làm tướng số một của Lục Tường, Tần Tử Duệ phải thù hận Viêm Dạ Tước chứ, hôm nay lại xướng ra tuồng gì?

"Anh đang uy hiếp tôi?" Mắt ưng của Viêm Dạ Tước lạnh lùng khóa Tần Tử Duệ, nhiều năm làm đối thủ, anh biết bản lĩnh đối phương không kém mình bao nhiêu, cho nên anh nhất định phải toàn lực ứng phó.

Tần Tử Duệ cười lác lác đầu: "Không phải uy hiếp, là giao dịch."

Không thể mặc cho bọn họ tiếp tục, Angela nhú nhú mày nói: "Tần Tử Duệ, anh biết anh đang làm gì không, hiện tại anh là chủ Binh Đoàn Dong HT và đã ký kết hợp đồng, nếu như anh vi phạm điều khoản trong đó, hậu quả là cái gì thì anh nên biết."

Tần Tử Duệ trực tiếp không để ý tới cô ta, hướng về phía Viêm Dạ Tước nói từng chữ: "Đem Trình Du Nhiên cho tôi, tôi giúp anh bình định thế giới."

Yêu cầu của Tần Tử Duệ quả thật tràn đầy hấp dẫn, đang ngồi trong bất luận là hắc đạo hay bạch đạo, cũng kính ngưỡng đại danh của anh ta, cơ nghiệp của Lục Tường gần như một nửa là do anh ta chiếm được, hôm nay chỉ cần dùng một phụ nữ là có thể đổi lấy sự thần phục của anh ta, tất cả mọi người cảm thấy thật sự quá lời.

Trên mặt Angela có chút âm tình bất định, hấp dẫn như vậy nếu như là cô ta chỉ sợ sớm đã đồng ý, mặc dù Viêm Dạ Tước nặng tình, nhưng hôm nay rơi vào hoàn cảnh xấu, hơn nữa mấy năm trước anh có thể vì gia tộc mà đồng ý hôn sự với mình, hôm nay thật khó nói có thể đồng ý hay không. Hiện tại cô ta có chút hối hận vì để cả Binh Đoàn Dong HT tiến vào cung điện trên biển, ngộ nhờ Viêm Dạ Tước thật sự đồng ý, coi như có thể tiêu diệt hoàn toàn Viêm Dạ Tước cùng Tần Tử Duệ, cô ta nhất định sẽ tổn thất nghiêm trọng, chuyện không tốt ngay cả mạng cũng mất.

Mắt Trình Du Nhiên tròn trắng, lúc nào thì mình đáng tiền như thế, thế nhưng có thể làm cho hai người đàn ông trẻ tuổi cực kỳ có tài hoa tranh giành, hơn nữa thẳng rạch Tần Tử Duệ này thật sự không hiền hậu, thế nhưng coi cô là đồ giao dịch.

Hừ lạnh một tiếng, Trình Du Nhiên nhỏ giọng nói: "Tần Tử Duệ, rốt cuộc anh muốn làm cái gì, làm tôi phát bực đừng trách tôi không khách khí."

"Không nên gấp gáp." Tần Tử Duệ dấn vào bên tai Trình Du Nhiên, nhẹ nhàng nói: "Nếu như anh ta không muốn em, tôi nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt, hơn nữa em có thể nhìn ra anh ta không thật lòng đối với em chứ sao."

"Thật lòng cái đầu quỷ của anh." Trình Du Nhiên không ngừng lầm bầm, đây cũng còn tự xưng là đối thủ khó dây dưa nhất với Viêm Dạ Tước, cô dám đánh cược, nếu như Viêm Dạ Tước thật sự đồng ý, cô dám ăn mình.

Tiếng hừ mang theo sát khí truyền đến, Viêm Dạ Tước trực tiếp thu hồi súng chỉ hướng Angela, hướng về phía mi tâm của Tần Tử Duệ nói: "Thả người!"

Vạn Nhã Cầm hận Trình Du Nhiên tận xương, thấy Viêm Dạ Tước cuối cùng vẫn còn không có đồng ý, trong lòng cuối cùng thờ phào một cái, ngồi dưới đất cố nén đau đớn nói: "Tần Tử Duệ, hiện tại Viêm Dạ Tước căn bản không thể còn sống trở về, chỉ cần anh có thể giết Trình Du Nhiên, nhiệm vụ xong sẽ có thù lao gấp đôi, không, gấp mười lần, mặt khác còn kết thân với Gia tộc La Nhĩ Đức và Tử thiếu chúng tôi."

"Cô ấy nói không sai." Angela cũng tiếp lời: "Chuyện mới vừa rồi chúng tôi có thể coi như chưa từng xảy ra, hơn nữa chỉ cần giết Viêm Dạ Tước, đương nhiên sẽ không có ai giành Trình Du Nhiên với anh." Một người phụ nữ, không có Viêm Dạ Tước, cô ta thật sự nhìn không thuận mắt.

"Nhưng đáng tiếc." Ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Tử Duệ lại bỏ súng hướng về phía Trình Du Nhiên xuống, mặt bất đắc dĩ nói: "Một bên là người tôi yêu, bên kia lại có thể lấy được ích lợi lớn như vậy, tôi thật sự không biết lựa chọn thế nào, đoàn trưởng, em xem đó mà làm thôi."

Đoàn trưởng? Lão đại HT không phải Tần Tử Duệ ư, lúc nào thì lại nhảy ra đoàn trưởng, lại nói người nào có năng lực làm đoàn trưởng của Tần Tử Duệ, chẳng lẽ còn có người có thể khuất phục anh ta?

Trình Du Nhiên khẽ mỉm cười, hướng về phía Vạn Nhã Cầm nói: "Ngại quá Vạn tiểu thư, nhiệm vụ này của cô Binh Đoàn Dong chúng tôi chỉ có thể bỏ qua."

Cô là đoàn trưởng, cô không phải người của Viêm Dạ Tước sao, tại sao lại thành đoàn trưởng của Tần Tử Duệ? Nào mọi người đều ngăn lại, suy nghĩ cả nửa ngày, hai bên không chết không thôi thế nhưng thành một nhà, đây thật là hí kịch.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Viêm Dạ Tước, Trình Du Nhiên âm thầm kêu khổ trong lòng, xong rồi, lại thêm tội danh thành lập, lần này không biết trừng phạt mình thế nào, đều là Tần Tử Duệ đáng chết, nhất định ra chủ ý cùi bắp này, hiện tại thì tốt rồi, xui xẻo là mình, nếu không một lát thừa dịp loạn chạy trốn?

Nghĩ tới, ánh mắt Trình Du Nhiên không ngừng nhìn khắp phòng khách, xem có thể tìm được đường chạy trốn hay không.

"Không thể nào, làm sao có thể, đây không phải là thật!" Vạn Nhã Cầm không thể nào tiếp thu được sự thực, thế nhưng lão đảo đứng lên, khàn cả giọng lớn tiếng gầm thét, trên mặt dính đầy máu tràn đầy vẻ dữ tợn.

Trình Du Nhiên nhún vai một cái, thong thả ung dung nói: "Rất xin lỗi, mặc dù chuyện này rất tàn khốc với cô, nhưng tôi có thể lấy thân phận một bác sỹ chuyên nghiệp nói cho cô biết, cô quả thật không phải đang nằm mơ."

"Không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào!" Dù sau Vạn Nhã Cầm không phải là Vạn Tuyết Cầm, liên tục đả kích khiến tinh thần cô ta thất thường: "Cô nhất định là bán cho anh ta có đúng hay không, tôi sớm nói cô là một tiện chủng, đàn ông nào cũng có thể lên giường, bằng không cũng sẽ không có tiện chủng."

Nói còn chưa dứt lời, tiếng súng chưa chất vang lên, hai viên đạn vô tình đồng thời bay tới, một viên chui vào mi tâm, một viên bắn vào trái tim, tất cả đều là một kích trí mạng.

Thu hồi súng, Viêm Dạ Tước lạnh lùng nhìn về phía Tần Tử Duệ, chỉ nghe mặt anh ta âm trầm cười lạnh nói: "Vũ nhục đoàn trưởng, đáng chết."

Tần Tử Duệ bắt cóc Trình Du Nhiên, mặc dù có một chút xú là thử dò xét ý Viêm Dạ Tước, cuối cùng vẫn là vì bảo vệ cô, dù sao nhiều năm làm đối thủ, Viêm Dạ Tước còn vô cùng hiểu tính khí anh ta. Trước Viêm Lăng tìm anh ta làm nhiệm vụ này, mặc dù anh ta không có cảm tình gì đối với Viêm Dạ Tước, nhưng sau khi anh ta biết Trình Du Nhiên, nhất định sẽ bất chấp tất cả tiến đến, thay vì để cho mình cô mạo hiểm, không bằng tương kế tựu kế để mình bảo vệ, dĩ nhiên, nếu như Viêm Dạ Tước thật sự đồng ý vậy thì càng thêm hoàn mỹ.

Trình Du Nhiên cũng không thể bỏ qua cơ hội giải thích, mặc dù cô biết Viêm Dạ Tước tin tưởng cô, nhưng đến lúc đó không tránh khỏi trừng phạt, hơn nữa lời người đáng sợ, ngộ nhỡ truyền ra Viêm Dạ Tước vì lôi kéo người ta mà tặng người phụ nữ của mình, danh tiếng đó thối lắm, mặc dù anh không quan tâm những thứ này.

Vì thương xót mình, Trình Du Nhiên lập tức đem đầu chuyển sang Angela, đôi tay ôm ở trước ngực cười nói: "Lại nói có thể trở thành đoàn trưởng Binh Đoàn Dong HT, còn phải cảm ơn tiểu thư Angela đây."

Angela biết cô chắc chắn sẽ không nói cái gì, vừa muốn cắt đứt, nhưng Trình Du Nhiên làm bác sỹ chợ đen hơn sáu năm cũng không phải uống công, ít nhất năng lực nhìn mặt mà nói chuyện cũng không kém, vội tiếp tục nói: "Ban đầu tiểu thư Angela có ý thiết kế bản đồ kho báu Kidd dẫn Binh Đoàn Dong HT mắc câu, thật bất hạnh là tôi cũng ở hòn đảo nhỏ đó, hơn nữa còn hơi giúp một chút, cho nên người cô phải đi cũng rất tiếc nuối bị ở lại trên đảo, mà tôi cũng vì vậy trở thành lão đại Binh Đoàn Dong, không lâu nghe nói La Nhĩ Đức thật sự lấy được kho báu Kidd, một bản đồ kho báu giả cũng có thể đào được kho báu, tiểu thư Angela thật đúng là lợi hại."

Mọi người không ngờ nơi này còn có một đoạn chuyện xưa, không trách được trước nhìn thấy cái gọi là kho báu Kidd luôn cảm giác có chút kỳ cục, hóa ra là sản phẩm sơn trại, xem ra lần trước Angela bị thua thiệt không nhỏ trong tay Trình Du Nhiên, đáng tiếc không nhớ lâu.

Angela tức giận sắc mặt tái xanh, răng ngà cắn cốt ca cốt kết, thủ đoạn này chẳng những không đe dọa được Viêm Dạ Tước, ngược lại làm cho cả Gia tộc La Nhĩ Đức đầy bụi đất, tiếp tục như vậy, vị trí người nói chuyện gia tộc của cô ta cũng xem như chấm dứt.

Nếu không cách nào giải quyết hòa bình, vậy cũng chỉ có thể đi một bước cuối cùng, hiện tại giết Viêm Dạ Tước, chưa chắc không phải là một biện pháp tốt.

Lại ngồi trở lại vị trí cao cao tại thượng, Angela đột nhiên vỗ bàn một cái, nùng nịu quát lên: "Viêm Dạ Tước, anh đã không buông Châu Âu ra, vậy thì đừng trách tôi không khách khí, người đâu, bắt tất cả mọi người lại cho tôi, ai dám phản kháng, bắn!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đuà Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Bị nổ tung lên trời

"Ai dám phản kháng, bắn!"

Đe dọa tràn đầy máu tanh phát ra từ trong môi đỏ, nhanh chóng cuốn lấy toàn trường, cô ta không muốn dùng loại phương thức này để giải quyết, là Viêm Dạ Tước ép cô ta.

"Tiểu thư Angela, xin hỏi cô có ý gì?"

"Chúng tôi tới tham gia yến hội, không muốn dính dáng đến ân oán giữa các người."

"Tôi muốn gặp lão La Nhĩ Đức tiên sinh!"

Giọng nói hỗn loạn vang lên ở trong phòng khách, mặc dù thực lực những người này kém xa La Nhĩ Đức, nhưng hợp lại cùng nhau thì tuyệt đối cũng không cho khinh thường, cho dù Angela liều lĩnh nữa, cũng không thể không kiêng kỵ.

Pằng, một tiếng súng vang lên, một vị lão đại mới vừa rồi kêu hung nhất ngã rầm xuống đất, vết đạn trên trán rõ ràng chảy ra máu tươi, trong nháy mắt nhuộm đỏ mặt đất, Angela khí thế uy nghiêm, giống như cô ta chính là nữ hoàng chấp chương thiên hạ, câu nói đầu tiên có thể quyết định sống chết người ta: "Tôi không muốn nói thêm nữa."

Súng vang lên, đồng thời một trăm thuốc hạ đã sớm sắp xếp tốt cùng nhau vọt vào, trên tay mỗi người đều cầm một khẩu súng tự động, xạ tuyến màu đỏ sầm dừng lại ở chỗ hiểm những người trong sảnh, chờ đợi tiểu thư ra lệnh.

Không để lại dấu vết nhích lại gần Trình Du Nhiên, Tần Tử Duệ nhẹ giọng nói: "Lúc tôi đẩy em, lập tức ôm Tiểu Nặc chạy về phía sau, tôi đã sớm sắp xếp người tiếp ứng xong xuôi."

"Tôi không đi." Trình Du Nhiên nhìn Viêm Dạ Tước một cái, kiên định nói: "Anh mang Tiểu Nặc rời đi trước, chờ tôi đi ra ngoài sẽ liên lạc với anh." Cô đã đến đây, cũng sẽ không đơn độc rời đi.

Tần Tử Duệ không nói gì nữa, nháy mắt hướng Tần Viễn, nào biết Trình Du Nhiên như có mắt ở bên trên, trực tiếp mở miệng nói: "Anh tốt nhất không nên nghĩ đánh ngất tôi, chuyện lúc trước tôi còn chưa tính với anh đấy."

Tần Tử Duệ bất đắc dĩ, người phụ nữ này kiên trì, dầu có tám con bò cũng không kéo được, may mà mục tiêu của Angela là Viêm Dạ Tước, chỉ cần mình cẩn thận bảo vệ cô, vấn đề sẽ không lớn, nào biết mới vừa có ý nghĩ này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên: "Tôi đây."

Giọng nói này dĩ nhiên không thể nào gọi Tần Tử Duệ, gương mặt Viêm Dạ Tước lạnh lẽo, giọng điệu cực đoan lạnh lùng, người phụ nữ của anh, không cần người khác tới bảo vệ, huống chi người nọ còn là Tần Tử Duệ.

Tần Tử Duệ vừa muốn nói chuyện, Trình Du Nhiên trực tiếp đưa tay ngăn lại, nói giỡn, nhìn ánh mắt của Viêm Dạ Tước cũng biết, lão đại rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, nếu để cho anh ta quấy rối, mình sẽ chết chắc.

Thẳng thắn được khoan hồng, Trình Du Nhiên gật gật đầu, đi tới hướng Viêm Dạ Tước, suy nghĩ một chút lại mặc kệ Tần Tử Duệ phản đối, ôm Tiểu Nặc vào trong ngực, đây chính là bảo bối của cô, đặt ở chỗ người khác cô thật đúng là không yên lòng.

Tần Tử Duệ nhủu nhủu mày, dặn dò mấy câu ở bên tai Tần Viễn sau đó nhanh chóng đuổi theo, vô luận như thế nào, anh ta đều phải bảo vệ an toàn cho cô.

Angela cũng không có ngăn cản mấy người hội họp, tụ chung một chỗ ngược lại càng làm cho cô ta dễ khống chế, súng trong tay chỉ vào Viêm Dạ Tước cười lạnh nói: "Tước, là tự anh vứt bỏ, hãy để tôi giúp anh lấy xuống?"

Viêm Dạ Tước hừ một tiếng, không thèm để ý Angela uy hiếp, lãnh khốc nói: "Cô có thể tới đây thử xem."

Những lời này của Viêm Dạ Tước, nhất thời đưa tới hơn mười tia hồng ngoại, trong nháy mắt thế cục trong phòng cấp bách tới cực điểm, lão đại chết cũng không có cái gì, nhưng nếu như Angela nổ súng với Viêm Dạ Tước, trong phòng nhất định sẽ đại loạn, cuối cùng có thể còn dư lại bao nhiêu người cũng rất khó nói.

"Thật xin lỗi, có phải tôi bỏ lỡ cái gì hay không?" Một giọng nói quyến rũ đột nhiên vang lên, ngay sau đó âm thanh cộc cộc vang lên không ngừng, vô số bóng đèn vọt vào, bao vây tất cả mọi người ở bên trong, sau đó chủ nhân của giọng nói mới hiện thân, cũng là trang phục màu đen, chỉ là bộ áo bó sát người mặc ở trên người cô, tràn đầy vô tận hấp dẫn.

"Viêm Vũ Khởi, tại sao có thể là cô?" Angela rút cuộc luống cuống tay chân: "Hải vực xung quanh cung điện đều dưới sự giám sát của Gia tộc La Nhĩ Đức, các người vào thế nào?"

"Đương nhiên là đi vào." Trùng trùng nhìn Angela, Viêm Vũ Khởi đi lên trước, không thèm để ý sắc mặt lạnh lùng của Viêm Dạ Tước, nhẹ vỗ bờ vai của anh nói: "Như thế nào, lão Ngũ, chị tới kịp lúc chứ."

Nói xong lại dùng dáng vẻ tận tình khuyên bảo nói với Viêm Lăng: "Lão tứ cậu cũng thiệt là, đảng hoàng cung gái không phải xong rồi ư, cần gì phải hòa làm một với đám lão đại này, bây giờ còn cầu kết người ngoài, cậu bảo chị hai nói cậu thế nào đây?"

Giọng nói thân thiết, nếu như là người ngoài thật sự cho là cô ta có niệm tình cảm chị em, tâm Viêm Lăng lại sáng như gương, cho tới bây giờ lời của cô ta cũng không có mấy câu là thật.

"Bên Tam Khẩu tổ, là các người làm hả?" Chuyện cho tới bây giờ, Viêm Lăng cũng hoàn toàn hiểu được, lần này Angela tính toán, rõ ràng là cho Viêm Dạ Tước chinh nhà họ Viêm, Viêm Dạ Tước ở ngoài sáng, Viêm Thế Kiêu và Viêm Vũ Khởi ở trong tối, ba người này liên thủ, trên căn bản đã là vô địch.

"Mặc dù tôi muốn nói không, nhưng sợ rằng bây giờ đã không có danh hào Tam Khẩu tổ." Viêm Vũ Khởi nhún vai bất đắc dĩ: "Cậu cũng đừng trách chị."

cậu, ai bảo anh rể cậu có quan hệ tốt cùng lão Tam."

Viêm Vũ Khởi vừa dứt lời, trong đám vợ Viêm Lăng đột nhiên có một người đứng lên muốn nổ súng vào cô ta, người nọ chính là em gái Long Trạch Thu, đáng tiếc súng còn chưa giờ lên, đã bị một viên đạn bắn ngã.

Chép chép miệng, mặt Viêm Vũ Khởi đáng tiếc nói: "Cái người phụ nữ này cũng thật là không có tim, khó trách chú muốn tạo phản với lão Ngũ."

Viêm Lăng không để ý cô ta nhạo báng, mặt bình tĩnh hỏi: "Chị hai, việc đã đến nước này, có thể giải thích một việc cho tôi hay không?" Anh ta nghĩ thế nào cũng không thông, cô ta luôn luôn gần kề với anh cả, thế nhưng âm thầm ngả về phía Viêm Dạ Tước, riêng cái có Viêm Thế Kiêu khẳng định nói không thông.

Viêm Vũ Khởi bất đắc dĩ buông tay ra: "Mặc dù tôi không thích mặt khôi ngô, nhưng so với vẻ dối trá của lão đại thì mặt khôi ngô của lão Ngũ đẹp mắt hơn nhiều, hơn nữa quan trọng nhất là, tôi cũng không hy vọng con tôi bị ném lên trên đảo đó."

Thì ra là như vậy, ánh mắt Viêm Lăng phức tạp nhìn về phía Viêm Dạ Tước, tất cả mọi người bị vẻ lãnh khốc bề ngoài của anh lừa, ở nhà họ Viêm, chưa bao giờ nghe nói Viêm Dạ Tước kéo bè kết phái với ai, trên thực tế, bài xích huấn luyện trên đảo chính là thủ đoạn tốt nhất để kéo bè kết phái, buồn cười nhất chính là mình còn từng cười nhạo anh quá mức ngu xuẩn, nhưng không biết người ngu xuẩn thực sự chính là mình.

Thắng làm vua thua làm giặc, anh ta đã không cần phải kiên trì nữa, trực tiếp khẽ ném súng lục, ngồi trở lại chỗ ngồi, chỉ có như vậy, mới có thể giữ được một mạng.

"Giết chết tất cả mọi người." Angela đột nhiên hét lớn một tiếng, ngay sau đó người lại biến mất, chỗ ban đầu đứng yên đột nhiên xuất hiện một cái lỗ thủng to, ban đầu cô ta chuẩn bị là dùng khí khẩn cấp, không ngờ vừa hay có đất dụng võ.

Mặc dù Angela chạy trốn, nhưng lệnh của cô ta vẫn cực kỳ có tác dụng, vừa dứt lời, tất cả thuộc hạ chuẩn bị xong lập tức thi hành, cùng lúc đó, thuộc hạ áo đen do Viêm Vũ Khởi mang tới cũng lập tức khai hỏa, ánh lửa nhất thời bắn ra bốn phía, cả phòng khách đảo mất hỗn loạn.

"Đan Hùng dọn dẹp hiện trường, An Nhẫn đi phòng quan sát." Viêm Dạ Tước nhanh chóng giải quyết xong mấy kẻ địch bên cạnh, đẩy Trình Du Nhiên về hướng Viêm Vũ Khởi, theo sát Angela nhảy xuống, anh tuyệt đối không thể bỏ qua cho người phụ nữ này.

Tên ngu ngốc này, sao lại một mình đuổi theo, trong lòng Trình Du Nhiên hạ quyết định, nhanh chóng nhặt một khẩu súng lục từ trên mặt đất, cũng đuổi theo, đồng thời còn không quên nói với Tần Tử Duệ: "Giúp tôi chăm sóc tốt cho Tiểu Nặc."

Tiểu Nặc rõ ràng nhất khả năng chạy trốn của mẹ, muốn đuổi theo mẹ thì rất không thực tế, trong miệng la hét gọi mẹ thì không có nghĩa khí gì, quay đầu chạy theo hướng An Nhẫn rồi đi, nơi đó là phòng quan sát, nói không chừng có được chút đồ tốt.

Cái gia đình này đều là người thế nào? Tần Tử Duệ và Viêm Vũ Khởi nhìn đến trợn mắt hốc mồm, cuối cùng được Viêm Vũ Khởi nhắc nhở, Tần Tử Duệ đuổi theo hướng Tiểu Nặc.

Angela nhảy xuống từ phía trên, cũng biết Viêm Dạ Tước chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô ta, lập tức chuẩn bị lối chạy trốn tốt nhất, chỉ cần chạy ra khỏi lối đi, là có thể trực tiếp ngồi lên ca nô rồi đi, đến lúc đó trực tiếp chặt đứt điện từ trường, làm mọi người chìm vào biển rộng.

Chỉ là Angela còn chưa có chạy ra, chợt nghe thấy âm thanh Viêm Dạ Tước đã đuổi theo, gấp gấp trốn vào bên cạnh, chuẩn bị chờ Viêm Dạ Tước tới đây cho anh một tập kích bất ngờ.

"Sao em cũng tới?" Vừa rơi xuống mặt đất, Viêm Dạ Tước liền cảm thấy phía trên lại rơi xuống một người, không cần nhìn anh cũng biết là Trình Du Nhiên, cái cô gái không an phận.

"Anh lại muốn giao em cho người khác phải không?" Trình Du Nhiên vô cùng tức giận, người này vừa gặp phải nguy hiểm đã giao mình cho người khác, cô muốn chứng minh cho anh xem, cô không phải gánh nặng.

Mặc dù Viêm Dạ Tước không thấy được vẻ mặt của Trình Du Nhiên, nhưng có thể nghe ra kiên quyết trong lòng cô, trầm mặc một chút mới trầm giọng nói: "Được, chúng ta cùng nhau, em theo sát tôi." Nói qua bằng động tĩnh vừa rồi đuổi theo hướng Angela.

Trình Du Nhiên cười rục rờ, nắm vững súng lục vọt tới, tốc độ không kém hơn Viêm Dạ Tước.

Đáng chết, thế nhưng lại xuống hai! Angela thầm mắng trong lòng, bây giờ tên đã lấp vào cung không phát không được, không chút do dự nổ súng về phía Viêm Dạ Tước, cô ta chỉ có thể cầu nguyện thương pháp của Trình Du Nhiên không tốt.

"Nằm xuống." Viêm Dạ Tước quát lớn một tiếng, anh thế nhưng lại không làm theo, chỉ hơi nghiêng nghiêng người, Trình Du Nhiên đang ở phía sau anh, ngộ nhờ cô chưa kịp tránh né, rất có thể cũng sẽ bị bắn trúng.

Tia lửa lóng lánh, ngay sau đó trên đất hình như có vật gì nhỏ xuống, Trình Du Nhiên đã nằm dưới đất lập tức ngửi thấy mùi máu tanh.

Viêm Dạ Tước bị bắn trúng? Trình Du Nhiên đột nhiên cảm thấy tức giận ngất trời dâng lên từ trong đáy lòng, đôi tay cầm súng, hung hăng bóp cò hướng về phía mới vừa xuất hiện tia lửa, hiện tại cô chỉ có một ý nghĩ, chỉ có Angela chết rồi, cô mới có cơ hội cứu Viêm Dạ Tước.

Pằng một tiếng súng vang lên, trong ánh mắt khó có thể tin của Angela, một viên đạn bay vào cổ họng cô ta, đến chết cô ta cũng không hiểu rõ, tại sao

mình lại chết ở trong tay cô, cho tới bây giờ cô ta cũng không nhìn tiểu nhân này ở trong mắt.

"Viêm Dạ Tước, anh làm sao vậy?" Trình Du Nhiên kéo Viêm Dạ Tước lại, cũng đè anh xuống đất, trên tay truyền đến chất lỏng ướt nhẹp, hiển nhiên là máu tươi của Viêm Dạ Tước.

Đúng lúc này, trong lối đi đột nhiên sáng lên, hẳn là An Nhẫn đã khổng chế phòng quan sát.

"Tôi không sao." Thật may là mới vừa rồi anh nghiêng người, đạn bắn vào trên cánh tay trái của anh, thương thế vẫn không tính là nặng, nhưng mà đúng vào lúc này, giọng nói non nớt của Tiểu Nặc đột nhiên vang lên: "Lão già không xong rồi, chúng tôi sẽ bị nổ tung lên trời."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Bức vua thoái vị

Đảo Viêm Long, âm thanh inh tai nhức óc liên tiếp không ngừng, vô số sóng bị gió lớn cuộn cuộn nổi lên hung hăng đánh vào bên cách núi, bắn ra ngàn vạn bọt trắng, sau đó mới lần sóng cuộn ào ạt, lần lượt đánh thẳng vào chỗ cao nhất vách núi của đảo Viêm Long.

Trên vách núi, hai tay Viêm Lệnh Thiên để sau lưng, mặc cho bao nhiêu sóng gió, ông ta đều sừng sững bất động, tóc màu bạc trắng tung bay trong gió dựng thẳng lên.

"Biển có đảo ra anh hùng." Giọng nói đầy khí thế, xuyên thấu qua sóng lớn ngập trời truyền về phương xa, hù dọa bầy chim biển.

"Gia chủ thật có nhả hứng." Trong tiếng cười, cũng tóc trắng phơ giống như Viêm Lâm Thiên, thay đổi thanh tịnh vô lo, xoay bước đi tới, theo ông ta tới, còn có ba vị tộc lão nhỏ nhất là Viêm Hạo Thiên, một thân khí thế lạnh thấu xương giống như bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ.

Viêm Lệnh Thiên cũng không quay đầu lại tiếp tục nhìn hướng biển rộng, giọng nói hùng hậu lần nữa truyền đến từ trong gió: "Tôi thường tới nơi này, ngược lại anh cả và Tứ đệ, sao hôm nay lại cũng có hăng hái thế?"

Viêm Lâm Thiên hơi ngần ra, kể từ sau khi Viêm Lệnh Thiên thành Tộc trưởng, hình như không còn xưng hô anh cả tứ đệ, buồn cười nhất chính là lần nữa nghe được lại là trong hoàn cảnh này.

Không đợi hai anh em trả lời, Viêm Lệnh Thiên chỉ vào bọt nước tung tóe nói: "Sóng sau đè sóng trước, đáng tiếc chung quy ngã đều thịt nát xương tan, cần gì chứ."

Đây không phải là đang cười nhạo anh em bọn họ không tự lượng sức sao, sắc mặt Viêm Hạo Thiên trầm xuống, muốn bộc phát.

Viêm Lâm Thiên đưa tay cản lại, cản Viêm Hạo Thiên lại, ba hai bước đi tiến lên đứng sóng vai cùng Viêm Lệnh Thiên, cười híp mắt nói: "Đáng tiếc coi như vách núi kiên cố nữa, cũng có một ngày bị sụp đổ, gia chủ vẫn nên cẩn thận một chút, về sau không cần tới chỗ nguy hiểm như vậy."

"Loại địa phương này cũng không phải là ai cũng có thể đứng vững." Viêm Lệnh Thiên làm sao không biết ông ta đang uyển chuyển nhắc nhở mình thoái vị, mặt buồn cười nói: "Tựa như sóng biển, biết rõ một con đường chết mà vẫn muốn liều mạng xông về phía trước."

"Anh cả, cần gì phải nói nhảm nhiều như vậy với ông ta." Trong bốn anh em, tính tình Viêm Hạo Thiên nóng nảy nhất, thấy anh cả vẫn còn có tâm tình ở chỗ này nói chuyện phiếm, nhất thời không nhịn được nói: "Xử trí như thế nào, chỉ bằng một câu nói."

Viêm Lệnh Thiên lạnh rên một tiếng, trên khuôn mặt già nua lại dâng lên uy nghiêm bất khả xâm phạm, không khách khí nói: "Chú tính làm gì đó, cũng dám la to ở trước mặt tôi."

Viêm Hạo Thiên giận dữ, trong ngày thường ông ta im hơi lặng tiếng thì cũng thôi đi, hôm nay Viêm Lệnh Thiên đã là con cọp không có răng, lại vẫn điều võ dương oai ở trước mặt ông ta, nghiêm giọng nói: "Viêm Lệnh Thiên, ông --"

"Tứ đệ không nên gấp" Viêm Lâm Thiên đột nhiên cắt đứt lời nói của ông ta, vẻ mặt lạnh nhạt cười nói: "Để cho gia chủ suy nghĩ thật kỹ đã, chúng ta đi nghênh đón khách quý trước." Nói qua lời kéo ông ta đi xuống vách đá.

"Vị trí này, hạng người như các chú làm sao có thể ngồi được." Viêm Lệnh Thiên cười lạnh, tiếp tục hứng thú nhìn biển cả.

"Lão già." Thời gian không lâu, Viêm Trung thở hổn hển chạy tới, gương mặt tái nhợt, còn chưa tới bên cạnh Viêm Lệnh Thiên đã vội vàng nói: "Lão già, đã điều tra xong."

Thấy bộ dáng này của ông ta, Viêm Lệnh Thiên nhú nhú mày, ngay sau đó lạnh lùng nói: "Nói."

Viêm Trung biết lão già không thích thuộc hạ xúc động, nhưng chuyện quá khẩn cấp, ông ta đã không để ý tới những thứ này, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Tên phản đồ Tiêu Vọng Hải này, thì ra là hắn đã sớm khuất phục trước Viêm Lâm Thiên, thừa dịp Tước thiếu gia không có ở đây, mượn danh nghĩa lão gia bắt Trần trưởng lão, hiện tại sợ rằng đã khống chế tổng bộ Viêm bang rồi."

Hóa ra là hắn, mặt Viêm Lệnh Thiên không vẻ gì gât đầu một cái, ông ta cũng từng hoài nghi Tiêu Vọng Hải có mưu đồ bất chính, nhưng chỉ bằng vào biểu hiện thường ngày với Viêm Lâm Thiên thì cũng không thể nói rõ, không ngờ ẩn núp thật kỹ.

"Hiện tại cả đảo Viêm Long đã bị người của bọn họ khống chế, Viêm Hạo Thừa tự mình tuần đảo, hơn nữa hệ thống theo dõi của gia tộc cũng đã tê liệt hoàn toàn."

Viêm Hạo Thừa mượn danh nghĩa kết hợp ba phương, dẫn dụ Viêm Dạ Tước đến cung điện trên biển của Angela, bản thân cũng mang theo một nhóm người càn quét đảo Viêm Long, có Viêm Lâm Thiên và Viêm Hạo Thừa kinh doanh ở trên đảo nhiều năm, trực tiếp đánh Viêm Lệnh Thiên trở tay không kịp, chỉ là sau khi bọn họ khống chế hệ thống theo dõi, sợ Viêm Lệnh Thiên giữ lại cửa sau gì cho mình, cho nên trực tiếp phá hủy hệ thống theo dõi.

Viêm Lệnh Thiên khẽ ừ, những thứ này đều nằm trong dự liệu của ông, Viêm Lâm Thiên vì đoạt vị trí gia chủ mà ẩn nhẫn nhiều năm, nếu như ngay cả điểm này cũng không làm được thì bọn họ thật sự không xứng làm người nhà họ Viêm.

Trầm ngâm chốc lát, Viêm Lệnh Thiên đột nhiên hỏi "Hiện tại Tước như thế nào?"

Nghe lão gia hỏi thiếu gia, trên mặt Viêm Trung khô tâm hơn, giọng nói mang theo khàn khàn nói: "Phía Newyork, có Kiều thiếu gia tự ra tay, mặc dù tổn thất không nhỏ, nhưng cũng thuận lợi giết cha con nhà họ Đường, phía Châu Á."

"Tôi hỏi là hiện tại Tước như thế nào?" Viêm Lệnh Thiên tức giận rống một tiếng, sắc mặt trở nên âm trầm hơn, trong đôi mắt sáng quắc lóe ra ánh lạnh.

Viêm Trung đột nhiên cúi đầu, cắn răng nói: "Mấy giờ trước, sau khi Viêm Hạo Thừa khống chế đảo Viêm Long, dùng tên lửa xuyên lục địa của gia tộc bắn về phía cung điện trên biển mà Tước thiếu gia đang ở đó."

Lòng Viêm Lệnh Thiên trầm xuống: "Vậy kết quả thế nào?"

"Cung điện trên biển hóa thành mảnh vụn, đám người Tước thiếu gia không rõ sống chết."

Nhìn lầm rầm, Viêm Lệnh Thiên thờ dãi trong lòng, Viêm Hạo Thừa tiểu lý tàng đao mọi người đều biết, chỉ là không ngờ anh ta lại ác độc thế, vì tranh thủ quyền khống chế gia tộc đã sử dụng bom nguyên tử, như vậy coi như lấy được thân phận người nói chuyện, cuộc sống sau này của Viêm bang khẳng định cũng không dễ chịu, thù địch quá nhiều!

Có lẽ, nếu như Viêm Hạo Thừa là con trai của ông sẽ tốt hơn một chút, lắc đầu một cái, gạt ý niệm này đi, mặc dù ông vì gia tộc mà cái gì cũng có thể buông tha, nhưng bọn họ phản bội mình, bất luận như thế nào cũng không thể tha thứ.

Nhìn sương mù bốc lên trên mặt biển, Viêm Lệnh Thiên chậm rãi khạc ra: "Ông âm thầm đi thu hẹp thế lực, nhớ, thà không bắt được một người, cũng đừng bút dây động rừng, hiện tại Tước không rõ sống chết, nhưng cũng không thể nói nó đã chết, trận đánh này, ai thắng ai thua còn chưa nhất định đâu."

Trong phòng hội nghị trên đảo Viêm Long, vốn là vị trí của con em nhà họ Viêm lại bị từng lão đại hắc đạo chiếm cứ, nhưng mà lần này người tới thật sự quá nhiều, có vài bang nhỏ và gia tộc nhỏ cũng chỉ có thể ngồi trong thiên điện, giờ phút này tiếng người huyền não trong phòng khách, thật sự là hành động của Viêm bang có chút làm cho người ta đoán không ra.

Một lão đại da đen có vẻ mặt lo lắng hỏi: "Lão đại Thành, lần này rốt cuộc Viêm bang muốn làm cái gì?" Cả bốn phía của đảo Viêm Long đều được cảnh giới, cho phép vào không cho phép ra, điều này làm cho trong lòng ông ta không rõ.

Người được gọi là lão đại Thành cũng buồn bực lắc đầu một cái: "Không rõ ràng lắm, có điều nhất định là xảy ra chuyện lớn gì, thiếp mời là do gia chủ nhà họ Viêm cùng ba vị tộc lão liên danh phát ra, gây chuyện không tốt lại biến đổi như thời tiết."

"Hai vị không biết chứ?" Lúc này lại có một người da trắng tiền gần nói: "Theo tin tức thuộc hạ tôi lấy được, nhà họ Viêm xảy ra nội chiến, nói không chừng lần này ngay cả gia chủ và người nói chuyện đều phải đổi."

Hai người đồng thời cả kinh nói: "Thật hay giả?"

Người lão đại da trắng nghe bọn họ hoài nghi mình, hừ lạnh một tiếng nói: "Thích tin hay không, đến lúc đó theo sai người cũng chớ có trách tôi."

"Đừng nóng vội, chúng ta tán gẫu tiếp."

Tình cảnh tương tự thỉnh thoảng trình diễn ở trong phòng khách, mặc dù bọn họ đều là lão đại một phương, nhưng so với nhà họ Viêm không lồ thì căn bản không thể so bì, lần này lại bị mời đến căn cứ của nhà họ Viêm, quả thật khiến bọn họ hơi thấp thòm.

Trong đám người, có vài người có vẻ bất đồng.

Newyork, nhà họ Lãnh hoa hoa công tử Lãnh Triệt, một bộ việc không liên quan đến mình, mèo mả gà đồng* với anh ta là Thái tử sông bạc Gauss - Gia Sô Phong, hai người anh một ly tôi một ly, thỉnh thoảng bình phẩm về một mỹ nữ ở chung quanh.

*mèo mà gà đồng: bạn bè xấu

Cổ lão tiên sinh người Hoa bang mang theo người một nhà chiếm cứ khoảng lớn, không ai dám đến gần, có điều công chúa của bọn họ - Tina đang dùng cặp mắt phóng hỏa nhìn xem một hướng khác.

Góc phòng khách, người nói chuyện Gia tộc Hoắc Bối Nhĩ - Lâm, liên tục gọi điện thoại cho Trình Du Nhiên, chỉ là bất luận cô ta gọi bao nhiêu lần, đều nghe được âm thanh nhắc nhở phía đối phương là máy đã đóng.

Sau khi Angela và Trình Du Nhiên gặp mặt trong phòng khách, mặt Viêm Hạo Thừa bình tĩnh, rượu đỏ run rẩy trong tay lại bại lộ tâm tình của anh ta vào giờ khắc này, chuẩn bị nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cuộc có cơ hội đoạt lại đồ của mình, Viêm Hạo Thừa đã chết, còn dư lại trên đảo hôm nay căn bản không đáng ngại, mấy người Viêm Thế Kiều cũng ở xa mấy ngàn dặm, coi như bọn họ biết thì đại cục đã định, hôm nay, không còn ai có thể ngăn cản được anh ta.

Lúc này, Viêm Lâm Thiên mới từ chỗ Viêm Lệnh Thiên trở về, thấy bộ dáng hài lòng của con trai thì sắc mặt lập tức trầm xuống: "Tình huống trên đảo như thế nào?"

Mặt Viêm Hạo Thừa cung kính, trong ánh mắt lóe ra nụ cười chiến thắng: "Cha yên tâm đi, tuần tra trên đảo đều do con phái tâm phúc huấn luyện vài năm làm, bên ngoài còn có mười mấy tàu chiến của chúng ta, tuyệt đối không sợ hãi."

"Đúng vậy đó anh cả, tôi thấy anh quá cẩn thận rồi." Viêm Hạo Thiên mới vừa rồi bởi vì Viêm Lệnh Thiên mà nín một bụng hỏa, bây giờ trở lại nơi này lập tức có chút không chút kiêng kỵ, trước rót cho mình ly rượu đỏ uống một hơi cạn sạch, mới tiếp tục nói: "Tôi xem, trực tiếp bảo Viêm Lệnh Thiên giao vị trí gia chủ trên tay ông ta ra, tôi không tin ông ta còn có bản lĩnh gì." Giọng nói tràn ngập sát khí, một giọt rượu đỏ nhỏ xuống từ khóe miệng ông ta.

"Các người quá khinh thường Viêm Lệnh Thiên." Viêm Lâm Thiên thở dài, ông ta cũng không trách cứ hai người khinh thường, cũng chỉ có ông ta thực sự thấy Viêm Lệnh Thiên kinh khủng, bằng không vài năm này cũng sẽ không cả ngày không để ý đến chuyện bên ngoài, nghĩ tới năm đó Viêm Lệnh Thiên vì cướp lấy vị trí người nói chuyện Viêm bang mà làm ra những chuyện kia, ông ta liền cảm thấy có chút lo lắng.

"Hạo Thừa còn phải tiếp tục tăng cường đề phòng, Viêm Lệnh Thiên tích góp từng chút thực lực rồi rốt cuộc có nhiều ít ngay cả tôi cũng không biết, nhớ rõ ràng, coi như lật ngược cả đảo Viêm Long, cũng không thể khiến một người của ông ta lẫn vào." Viêm Lệnh Thiên kinh khủng bọn họ không biết, Viêm Lâm Thiên chỉ có thể phân phối nhiệm vụ tí mĩ hơn: "Hiện tại lão tử đi tiên thính chào hỏi khách khứa, quan sát rốt cuộc còn có bao nhiêu người còn hướng về Viêm Lệnh Thiên, thuận tiện đem tin tức chúng ta đã nắm trong tay cả nhà họ Viêm tung ra ngoài, tôi muốn lúc chính thức bắt đầu, không nghe được bất kỳ một giọng nói phản đối nào."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Chẳng lẽ ngay cả tôi cũng không có

Gió lớn gào thét đánh tan mây đen, không gian màu xám bạc lan rộng ra, làm cho cả bầu trời bao phủ trong không khí trầm lắng, tiếng sóng biển khổng lồ lần lượt vỗ vào trên vách núi cheo leo, coi như sống ở trong đảo cũng nghe được rõ ràng.

Trong phòng hội nghị nhà họ Viêm, phần lớn rượu đỏ đều chưa có ai động đến, tin tức Viêm Hạo Thiên mang tới thật sự quá kinh người, mọi người thậm chí cũng không nghĩ đến dùng rượu đỏ, chỉ là trong này còn có rất nhiều người âm thầm mừng rỡ, nếu như anh ta nói là sự thật, nhà họ Viêm tổn thương nguyên khí nặng nề, còn có tư cách gì làm thiên hạ đệ nhất bang?

Giang sơn rộng lớn có người tài xuất hiện, khó mà nói trước, vương giả trong hắc đạo có thể là mình hay không.

Dĩ nhiên, coi như bọn họ có ý kiến gì, thời điểm lúc này cũng không dám biểu hiện ra, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, những năm này nhà họ Viêm vững chãi, coi như ngã cũng vẫn có lực uy hiếp quá lớn, cho nên tất cả mọi người giữ bình tĩnh trông mong ngắm chờ nhìn về phía cửa.

Âm thanh cộc cộc từ cửa truyền đến, dưới tay người bảo vệ, hai anh em Viêm Lâm Thiên và Viêm Hạo Thiên chậm rãi đi đến, tóc màu bạc trắng trên đầu tung bay, xem ra có chút rối loạn.

Hai anh em giống như là bệnh nặng, sắc mặt đều nghiêm trọng, chỉ là nhìn kỹ có lẽ là có thể phát hiện, Viêm Hạo Thiên bị thương ngoài da, cảm xúc hơi không khống chế được, cả người thỉnh thoảng sẽ toát ra khí thế mạnh mẽ, dường như muốn bạo phát.

Cảm xúc của Viêm Hạo Thiên quả thật vô cùng kích động, nếu như không phải là Viêm Lâm Thiên liên tục dằn dò, chỉ sợ ông ta sẽ cười lớn vào bàn, trải qua nhiều năm, đây là lần đầu tiên ông ta cảm thấy mờ mịt mờ mịt, tuổi đã già rồi, nhưng oai phong vẫn còn, anh cả đã đáp ứng ông ta, chỉ cần ngồi lên vị trí gia chủ, ông ta có thể tận sức đi phát triển thế lực của mình, mà không phải giống như trước đây, ở dưới sự giám thị của Viêm Lệnh Thiên sợ đầu sợ đuôi, Viêm Dạ Tước tính là gì, chỉ cần Viêm Hạo Thiên ông ra tay, hắc đạo trong thế giới đều phải cúi đầu xưng thần!

Trong lòng không thể chờ đợi, khiến cho bước chân của ông ta không khỏi tăng nhanh hơn rất nhiều, thiếu chút nữa đụng đầu vào trên người anh cả đi phía trước, vội bước chân chậm lại, nhắc nhở mình không nên gấp gáp, là của ông ta thì không ai có thể giành được, sau mấy lần mặc niệm, mới ngồi xuống bên cạnh anh cả, thu hồi ánh mắt lấp lánh.

Viêm Lâm Thiên chậm rãi thở ra một hơi, giọng nói có chút khàn khàn nói: "Rất xin lỗi vì lúc này mời mọi người tới đảo Viêm Long, Viêm Lâm Thiên tôi đại biểu cả nhà họ Viêm tạ lỗi với mọi người."

Mặc dù mọi người sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn bị những lời này của ông ta dọa cho nhảy dựng, ở nhà họ Viêm long trọng nhất chính là phòng hội nghị, đại biểu nhà họ Viêm không phải Viêm Lệnh Thiên, không phải Viêm Dạ Tước, mà lại là Viêm Lâm Thiên, ý tứ trong này đã rõ ràng, chỉ là, rốt cuộc xảy ra chuyện gì có thể khiến nhà họ Viêm xảy ra biến đổi lớn như vậy?

Tiếng thở dài như có như không vang lên ở trong đám người, cả phòng khách hoàn toàn yên tĩnh.

"Tôi sẽ nói tóm tắt thôi." Giọng Viêm Lâm Thiên vẫn tràn đầy tang thương như trước: "Nhà họ Viêm bất hạnh có phần đồ, cấu kết người ngoài hãm hại người đại diện Viêm bang và Gia chủ, hiện tại Viêm Dạ Tước không rõ tung tích, gia chủ tức giận quá mà lâm bệnh nặng."

Oanh --

Lời của Viêm Lâm Thiên làm trong phòng khách như động đất cấp mười một, Viêm Lệnh Thiên - nhà họ Viêm là đệ nhất gia tộc do một tay ông chế tạo, Viêm Dạ Tước - vương giả bất diệt trong hắc đạo, chưa bao giờ đánh bại lần nào, hai người này lại gặp chuyện không may vào cùng một ngày, quả thật giống như là đang đùa.

Nhưng hôm nay không phải ngày cá tháng tư, người đại diện cũng là kẻ nghiệp Viêm Lệnh Thiên, cho nên bất luận bọn họ nghĩ như thế nào, đời của Viêm Lệnh Thiên, quả thật ngã gục.

"Nhưng là." Viêm Lâm Thiên đập một cái thật mạnh vào trên tay vịn, phát ra tiếng vang sét đánh: "Nhà họ Viêm sẽ không vì vậy mà từ bỏ ý đồ, ở tại chỗ này, tôi muốn thông báo cho các vị biết, Gia tộc La Nhĩ Đức sẽ bị xóa tên nhanh thôi, mạo phạm người Viêm bang, chỉ có một con đường chết."

Phối hợp với giọng nói mang theo máu tanh, hai hàng lông mày trắng như tuyết của Viêm Lâm Thiên dựng ngược, không ai nghĩ tới, lão già bình thường một trận gió lớn cũng có thể quét đi, nổi giận lên cũng còn khiếp sợ hơn Viêm Hạo Thiên, xem ra nhà họ Viêm thật đúng là không dễ dàng ngã gục.

"Chỉ là xin mọi người yên tâm, hiện tại mặc dù nhà họ Viêm gặp phải phiền toái, nhưng hợp tác giao dịch với các bang, các gia tộc trước kia vẫn giữ lời như cũ, trừ lần đó ra năm nay giao dịch súng ống đạn dược và thuốc phiện còn có thể tăng thêm hai phần, có ý định có thể tìm con tôi là Viêm Hạo Thừa để bàn chuyện." Nếu như không phải là Viêm Lệnh Thiên sống chết không chịu chính thức đem vị trí gia chủ nhường cho ông ta, ông ta cũng không cần ở chỗ này ăn ư tình thi* để củng cố địa vị của mình, tuy nhiên chỉ cần tiêu diệt cả gia tộc La Nhĩ Đức để biểu hiện một ít thực lực, sẽ tạo ưu thế trên phương diện làm ăn, ảnh hưởng của Viêm Lệnh Thiên sẽ nhanh chóng bị tiêu trừ.

*ân uy tình thi: ưu đãi và phạt, ý nói ông ta không cần đưa ra ưu đãi và tự phạt mình để củng cố địa vị.

Viêm Lâm Thiên chủ trì cả gia tộc, Viêm Hạo Thừa xử lý buôn bán, nhà họ Viêm quả nhiên là sắp thay người lãnh đạo rồi! Giờ phút này mọi người đều vận động đầu óc, tự hỏi nên làm như thế nào để chung đụng với cha con nhà họ Viêm, lập tức vạch rõ giới hạn hay mượn cơ hội lôi kéo.

Đột nhiên, một âm thanh như chuông lớn vang lên trong đám người: "Viêm tiên sinh, không biết bệnh tình anh cả Lệnh Thiên như thế nào, tôi có thể đi thăm ông ấy một chút hay không?"

Nghe giọng nói này, mọi người nhất thời sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Đúng vậy, Viêm Dạ Tước có lẽ đã chết, nhưng Viêm Lệnh Thiên chỉ ngã bệnh, nếu như nhanh chóng khôi phục như cũ, sau đó lại tiếp quản nhà họ Viêm, vậy kết thân với Viêm Lâm Thiên sẽ có hậu quả gì, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Viêm Lâm Thiên không ngờ câu nói đầu tiên của đối phương là điểm chết, chỉ là cho dù ông ta không hỏi, mình cũng sẽ nói: "Cổ lão tiên sinh quan tâm khiến em ba tôi vô cùng cảm kích, chỉ là hôm nay bệnh tình em ba nghiêm trọng, bác sỹ dặn dò không thể gặp bất kỳ ai, chờ bệnh tình có chuyển biến tốt, tôi nhất định phái người thông báo." Chỉ một thoáng, người Hoa bang đã cho Viêm Lâm Thiên vào danh sách đen.

Cổ Đình Lâm nhướn mày, năm đó Viêm Lệnh Thiên là anh em sống chết với ông ta, cho tới bây giờ hai người đều chưa từng có xung đột lợi ích, cho nên quan hệ rất tốt, hôm nay 89% là bị Viêm Lâm Thiên bắt giam, ông ta không thể bỏ mặc: "Y thuật Đông y của người Hoa bang cũng không tệ lắm, không bằng tôi lập tức phái hai người tới chẩn bệnh cho anh cả."

Cổ Đình Lâm là người gây sự, nhất thời khiến Viêm Hạo Thiên vận sức chờ phát động nổi trận lôi đình, vỗ mạnh lên bàn quát lên: "Anh cả tôi không thể bị quấy nhiễu, Cổ lão tiên sinh cần gì phải làm người khác khó chịu!"

"Tôi cũng chỉ phái hai bác sỹ qua, cũng không làm gì, Viêm tứ cần gì nổi giận lớn như vậy?" Cặp mắt Cổ Đình Lâm nhìn chằm chằm Viêm Lâm Thiên, nói từng chữ: "Chẳng lẽ nhà họ Viêm còn có chuyện gì không để cho người khác biết?"

"Ông thật to gan." Viêm Hạo Thiên nổi giận gầm lên, trực tiếp đứng lên từ trên chỗ ngồi, dậm lên tiếng châm chọc ở trên địa bàn nhà họ Viêm, ông ta quả thực là chán sống.

"Ngồi xuống." Viêm Lâm Thiên khề quát Viêm Hạo Thiên một tiếng, mới quay đầu nạt mỉm cười nói: "Nhà họ Viêm làm sao có chuyện đó, tôi chỉ sợ kinh động em ba thôi, nhưng mà nếu Cổ lão tiên sinh đã kiên trì, vậy thì làm theo ý ngài." Cho dù có biết tin tức thì thế nào, nói không chừng mình có thể

lợi dụng sau trực tiếp hạ gục Viêm Lệnh Thiên.

“Viêm lão tiên sinh mới vừa nói Viêm Dạ Tước không rõ sống chết, không biết phải...” Bấy giờ Viêm Lâm Thiên còn không phải là gia chủ nhà họ Viêm, Lâm cũng không biết nên gọi ông ta thế nào, dứt khoát trực tiếp giả vờ hồ đồ, cô hỏi là Viêm Dạ Tước, nhưng càng muốn biết tung tích bạn tốt Trình Du Nhiên.

Không ngờ lúc này cô ta còn nghĩ tới Viêm Dạ Tước, nếu như vậy, sẽ để cho cô ta hoàn toàn chết tâm, trong mắt Viêm Lâm Thiên thoáng qua vẻ kinh dị, thờ dài nói: “Angela của gia tộc La Nhĩ Đức lấy cơ hội dự tiệc làm nổ tung cả bữa tiệc, cho nên mặc dù không rõ tung tích, nhưng sợ rằng đã lãnh ít dữ nhiều.”

Viêm Lâm Thiên vừa dứt lời, một giọng nói uy nghiêm đột nhiên vang lên từ bên ngoài: “Dữ nhiều lãnh ít, không tệ, nổ tung cũng là con trai ông làm.”

Làm sao có thể đi ra? Viêm Lâm Thiên cau mày nhìn Viêm Hạo Thiên một cái, lại phát hiện anh ta đang mặt mờ mặt nhìn mình, hận không thể trực tiếp đi lên bóp chết anh ta, trong lúc mấu chốt này lại để Viêm Lệnh Thiên chạy ra, đây không phải là nói cho người khác biết mình muốn tạo phản à.

Gấp gáp nháy mắt với con trai, để cho anh ta lập tức kéo người ra ngoài.

Vậy mà, Viêm Hạo Thừa còn chưa kịp ra cửa, ngoài cửa đã vang lên tiếng sấm, ngay sau đó Viêm Lệnh Thiên sải bước mà đến, trên người còn dính vết máu, không biết là của mình hay bị bắn vào, cùng ông tiến vào còn có tộc lão Viêm Phá Thiên mà Viêm Lâm Thiên còn chưa tìm ra được, không cần hỏi cũng biết ông ra thế nào.

“Viêm Lâm Thiên, không ngờ tôi còn có thể đi ra à?” Viêm Lệnh Thiên hừ lạnh, mặc dù già rồi, nhưng tàn nhẫn năm xưa vẫn còn, ngón tay chỉ Viêm Lâm Thiên nói: “Nói đến kẻ nào là phản đồ nhà họ Viêm, phản đồ lớn nhất chính là hắn, nếu như các vị đang ngồi không muốn máu tanh tung tóe, tốt nhất không nên nhúng tay vào chuyện nhà họ Viêm.”

Trước sắp xếp Viêm Trung tìm người, trên thực tế chỉ là vì che giấu tai mắt người, mà Viêm Lệnh Thiên lại dùng mảnh khỏe đặc biệt liên lạc với tộc lão cuối cùng là Viêm Phá Thiên, cửa này là một bí mật ở đảo Viêm Long, ở trên đảo Viêm Long, trừ mặt ngoài ra, đồng thời còn có một trụ sở dưới mặt đất, mà người phụ trách căn cứ chính là Viêm Phá Thiên, mặc dù căn cứ không có người nhiều, nhưng cứu ông ra cũng đã dư dả.

“Sẽ không quên quy định nhà họ Viêm chứ, ông đã không có thực lực làm gia chủ, nên thoái vị nhường hiền.” Nếu Viêm Lệnh Thiên xuất hiện, Viêm Lâm Thiên dứt khoát nói rõ ràng: “Tôi nghĩ người cứu ông ra cũng không nhiều, hiền tạo cả đảo Viêm Long và Viêm bang đều bị tôi nắm trong bàn tay, vì cả gia tộc, tôi tin tưởng ông sẽ làm ra lựa chọn đúng đắn.”

“Vì nhà họ Viêm, tôi càng không bỏ qua chứ.” Viêm Lệnh Thiên khinh thường, cười lạnh nói: “Gia chủ nhà họ Viêm sẽ không để một tên phản đồ thừa kế, trước kia không biết, hiện tại sẽ không.”

Mặc dù con trai cả Viêm Thế Kiều không có năng lực giống như Viêm Dạ Tước, nhưng náo động nhà họ Viêm và hắc đạo cũng dẫn tới mưa máu, có anh ta trấn giữ nhà họ Viêm, muốn phát triển lại cũng không khó, cho nên bất luận thế nào Viêm Lệnh Thiên cũng muốn một lưới bắt hết những người này.

“Ông giấu giếm thực lực, chẳng lẽ tôi không có.” Tiếp xúc với Viêm Lệnh Thiên nhiều năm, làm sao ông ta có thể không biết giấu, Viêm Lâm Thiên cười điên cuồng, đôi tay ra dấu, đảo mắt mấy trăm người đàn ông áo đen lực lưỡng từ phía sau xông ra, hòng súng đèn ngòm bao trùm phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Đại kết cục

Đột nhiên xuất hiện mấy trăm người đàn ông lực lưỡng áo đen khiến Viêm Hạo Thiên đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó cười ha ha nói: “Viêm Lệnh Thiên, không ngờ ông cũng sẽ có ngày hôm nay, hiện tại cho ông hai con đường, một là”

“Anh cũng dám sai Viêm Lệnh Thiên tôi lựa chọn?”

“Ông tự đâm đầu vào chỗ chết.” Ngay ở trước mặt nhiều lão đại hắc đạo, Viêm Lệnh Thiên thô bạo bác bỏ, không thể nghi ngờ là tát mạnh vào mặt Viêm Hạo Thiên, chỉ nhìn hiện tại về mặt anh ta màu đỏ tía như trứng độc cũng biết đã đến lúc bùng nổ, tiện tay rút súng lục ra chuẩn bị một súng bắn chết Viêm Lệnh Thiên.

Viêm Phá Thiên chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác, trên mặt mập mập lộ ra nụ cười hiền lành: “Anh động một cái thử coi.”

Trong nháy mắt, hơn một trăm người ông ta mang tới đồng thời chĩa súng nhắm vào Viêm Hạo Thiên, ngón trỏ không chế súng cũng đã ở trạng thái căng, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn anh ta thành tổ ong.

“Lời này nên là tôi nói.” Viêm Hạo Thừa cười ưu nhã, phát phát tay, mấy trăm người đàn ông lực lưỡng áo đen lập tức bao vây đám người Viêm Lâm

Thiên lại, đồng thời mỗi khẩu súng chỉ chăm chăm một người phía đối phương, thực lực chênh lệch trong nháy mắt lộ rõ.

Mấy trăm người trong phòng khách yên lặng, sát khí mãnh liệt chấn động phòng khách, khiến mọi người cũng không dám thở mạnh, mồ hôi chảy ròng ròng, khiến trong phòng khách chật chội chứa đầy hơi nước, mắt tất cả mọi người cũng không nháy một cái nhìn chăm chăm tình hình trong phòng, chỉ sợ một cái chớp mắt liền bỏ lỡ chuyện máu chót nhất trong nháy mắt.

"Em hai, em ba, hiện tại chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện hay không." Khóe miệng Viêm Lâm Thiên giương nhẹ, hướng hai người làm ra tư thế mời ngồi, lập tức có mấy người giúp việc đưa hai chiếc ghế sang trọng lên, còn mình thì xoay người ngồi xuống.

Viêm Lệnh Thiên hừ lạnh, hai tay chấp sau lưng, nhìn cũng không nhìn một cái, ông khinh thường ngồi vào cái ghế này.

Viêm Lâm Thiên cũng lơ đãng, mặt mỉm cười nói: "Em ba không hổ là ngông nghênh, chỉ bằng vào hơn trăm người phía sau em thôi à, chống đỡ nữa có ích lợi gì chứ, đừng nói cả đảo Viêm Long đã nằm trong phạm vi không chế của tôi, riêng mấy trăm người này cũng đủ khiến chú không lật người được."

Viêm Hạo Thiên cũng cười dữ tợn, nói: "Không sợ nói cho ông biết, thuộc hạ phía ngoài đã sớm nhận được thông báo của tôi, cho dù ông có thể đi ra khỏi phòng khách này cũng chỉ sống lâu hơn nửa giờ mà thôi, lịch sử vĩnh viễn thuộc về người thắng, Viêm Lệnh Thiên, ông thua rồi."

Hai anh em một xướng một họa, một mặt đỏ một mặt trắng, không ngừng dả kích khí thế đám người Viêm Lệnh Thiên, chỉ cần khí thế của đối phương suy yếu, chính là lấy thế lời đình giết bọn họ.

"Tôi xác thực không trốn thoát được." Ngoài dự liệu của mọi người, Viêm Lệnh Thiên thế nhưng trực tiếp thừa nhận mình ở thế yếu, điều này làm cho Viêm Lâm Thiên kinh ngạc đồng thời trong lòng âm thầm cảnh giác.

"Chẳng qua tôi cũng chưa bao giờ tính toán có thể đi ra ngoài, không biết anh có còn nhớ bộ laze mạch xung hồng ngoại mất mấy năm trước trong gia tộc hay không?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Viêm Lâm Thiên lập tức đại biến, cả người trở nên căng cứng, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười hỏi: "Bây giờ nó đang ở đâu?"

"Mặc dù anh phá hư hệ thống theo dõi, nhưng anh không nắm được vệ tinh gia tộc trong tay." Viêm Lệnh Thiên cười ngạo nghễ, tay phải mở ra, một hộp điều khiển nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay: "Anh nói xem nếu như mà tôi đè nó xuống, sẽ xảy ra kết quả như thế nào?"

"Chú lại sắp xếp nó trên vệ tinh, thật đúng là giỏi tính toán." Sắc mặt Viêm Lâm Thiên tái xanh, ông ta chẳng thể nghĩ tới Viêm Lệnh Thiên còn có thủ đoạn này.

Laze mạch xung hồng ngoại, bất kỳ vũ khí nào cũng không thể sánh ngang tốc độ của nó, một khi nhắm trúng, chỉ cần vài giây là có thể đánh trúng mục tiêu, có thể trong thời gian cực ngắn tập trung năng lượng vượt qua một trăm vạn lần so với vũ khí nguyên tử, mặc dù bản thân nó chứa đựng năng lượng nhỏ, nhưng muốn nóng chảy cả đảo Viêm Long thì vẫn còn dư dả.

Biến động bất ngờ khiến mọi người ngồi ở đây hoàn toàn không có thời gian phản ứng, bọn họ cũng là lão đại một phương, lúc nào cũng có thể bị rừng bom mưa đạn uy hiếp, bọn họ cũng lòng dạ độc ác, có thể nhẫn tâm chém chết hàng hạ kẻ địch, nhưng so với người nhà họ Viêm mà nói thì những thứ bọn họ làm quả thật là đang chơi đùa, giờ khắc này tất cả mọi người đều ghi nhớ, thà là kẻ địch của toàn thế giới, cũng tuyệt không muốn đi trêu chọc con em nhà họ Viêm!

Dù sao Viêm Lâm Thiên có nhiều năm bồi dưỡng phẩm chất, hơi ngây ngẩn rồi đè ép sợ hãi trong lòng xuống, thò ra một hơi nói: "Chú không dám đè xuống, không có đảo Viêm Long, cũng không có nhà họ Viêm." Viêm Lệnh Thiên duy trì lợi ích mọi mặt cho nhà họ Viêm, đây là nhược điểm duy nhất của ông ta.

Lắc đầu một cái, Viêm Lệnh Thiên mở miệng nói: "Đảo Viêm Long không có thì có thể xây dựng, đừng quên, tôi không chỉ có mình Viêm Dạ Tước là con trai, các người thì sao?"

Viêm Hạo Thừa nắm chặt quả đấm, Viêm Lệnh Thiên nói không sai, cha con cũng tốt, chú tư cũng được, tuyệt đại đa số con em nhà họ Viêm Thế Kiêu là ở bên ngoài, ban đầu sợ anh ta trở lại hồng việc, không ngờ thông minh quá lại bị thông minh hại, hiện tại đến lượt mình hăm vào.

Ông ta không thể chết được, nếu như ông ta chết thì cái gì cũng không có, chậm rãi để súng xuống, Viêm Hạo Thừa hướng về phía Viêm Lệnh Thiên nói: "Hiện tại chúng ta tiếp tục giằng co nữa, sẽ chỉ làm những người khác đắc ý, không bằng hai bên đều lui một bước, sau khi cha con tôi tiếp nhận gia chủ, chú hai chú ba vẫn có thể làm tộc lão nhà họ Viêm, chuyện cũ đã qua sẽ bỏ qua."

"Hay cho câu chuyện cũ sẽ bỏ qua, Viêm Lâm Thiên, anh thật đúng là sinh được một người con trai giỏi." Viêm Lệnh Thiên khinh thường nói: "Phát động làm phản, sát hại người đại diện Viêm bang, nhốt gia chủ nhà họ Viêm, những cái này đều đủ để cho các người hình phạt tàn khốc của gia tộc, bây giờ lại còn muốn phản uy hiếp tôi, Viêm Hạo Thừa, rốt cuộc anh có mấy đầu?"

"Ông định như thế nào?" Viêm Lâm Thiên ngẩng đầu hỏi, giờ phút này ông ta đã khôi phục trạng thái nửa chết nửa sống trước kia, cặp mắt nửa hí.

"Một bước cũng không nhường." Viêm Lệnh Thiên hừ lạnh, lần này ông dẫn người đi vào, không nghĩ có thể còn sống đi ra ngoài, lôi kéo những người này chôn theo, đủ để con trai có thời gian xây dựng lại nhà họ Viêm.

Chống bàn đứng lên, Viêm Lâm Thiên chậm rãi nói: "Đã như vậy, vậy thì không có..."

Nói còn chưa dứt lời, liền nghe được giọng nói bên ngoài vội vàng hô: “Gia chủ, không xong, đội tài chiến tuần biển của chúng ta bị tập kích, thương vong nghiêm trọng, thật nhất thiếu gia cầu xin trợ giúp.”

Đây là người phe nào, thuộc hạ của những hắc đạo đang ngồi, Gia tộc La Nhĩ Đức, Viêm Thế Kiêu hay là Viêm Lệnh Thiên?

Trông mắt nhanh chóng quét qua trên mặt mọi người, mặc dù thấy rất nhiều ánh mắt mừng rỡ, nhưng cả Viêm Lệnh Thiên cũng hình như không biết người đến là ai, Viêm Lâm Thiên trầm giọng hỏi: “Đội phương là người nào, tới bao nhiêu người?”

“Chuyện này... Không rõ ràng lắm.” Thuộc hạ kia run rẩy nói: “Thập nhất thiếu gia nói còn chưa dứt lời thì đã bị cắt đứt liên lạc.”

Thực lực thật là tinh nhuệ, Viêm Lâm Thiên nhíu chặt mày, người khác không rõ ràng lắm, nhưng ông ta biết những người lợi hại đã bị ông ta phái đi, tuy chỉ có mười mấy tàu chiến, nhưng bị tiêu diệt ở trong thời gian ngắn như vậy, tuyệt đối là có năng lực khổng lồ, hơn nữa phong cách làm cực kỳ giống một người.... Không thể nào, không phải nó đã sớm bị con trai cho nổ chết ư, làm sao có thể còn sống trở lại?

Vào lúc tâm tư Viêm Lâm Thiên rối loạn, mọi người không biết làm sao thì tiếng máy bay gầm rú vang lên ở trên đảo, ngay sau đó là lời nói đe dọa vang lên ở bên ngoài: “Viêm Lâm Thiên, Viêm Hạo Thừa, tất cả các người lần ra đây cho lão đại của chúng tôi!”

Bôn Lang, anh ta chính là Bôn Lang thuộc hạ của Viêm Dạ Tước! Tất cả người biết Viêm Dạ Tước là số một súng ống đều ngây ngẩn cả người, ngay sau đó là tiếng hỗn loạn ầm ĩ vang lên ở trong phòng khách, mặt Lâm kích động, Tina trực tiếp kêu lên: “Anh Tước không có chết, Anh Tước thật sự không có chết.”

Tất cả mọi người đều không thể tin được Viêm Dạ Tước anh sẽ chết, giờ khắc này, sự thực chứng minh, Viêm Lệnh Thiên cười ha ha, không để ý tới đám người Viêm Lâm Thiên đã biến thành tù trưởng Châu Phi, dẫn đầu bước nhanh bỏ đi ra ngoài, có con trai ở đây, Viêm Lâm Thiên đừng mơ tưởng được như ý.

Sinh con phải như Viêm Dạ Tước, Viêm Lâm Thiên thất vọng nhìn Viêm Hạo Thừa một cái, thờ đại một tiếng phân phó: “Chúng ta cũng đi ra xem một chút.”

Bên ngoài đảo Viêm Long, mười mấy tàu chiến san sát nhau, có chút còn gọn sóng lẫn lẫn mù mịt, hiển nhiên là mới vừa đại chiến một trận, tất cả hòng pháo và tên lửa nhắm ngay vào tòa nhà trên đảo, chỉ cần ra lệnh một tiếng, đạn đều bắn ra. Trên bầu trời, trăm chiếc máy bay chiến đấu duy trì tốc độ di động cực chậm, giống như đám mây đen khổng lồ bao trùm, phía trước, một nhà ba người nhà Viêm Dạ Tước lái một chiếc máy bay chiến đấu, bên trái là Phi Ứng Bôn Lang, phía bên phải là Đan Hùng An Nhẫn, cả chiến đội tinh nhuệ cũng đã đến đông đủ.

Mặc dù Viêm Dạ Tước có thể tránh thoát tai nạn trước đó, cũng may nhờ Angela, cung điện gia tộc La Nhĩ Đức nằm trên biển, dựa vào điện từ trường đứng vững vàng trên biển, cho nên An Nhẫn kịp thời cắt đứt điện từ trường, mất đi mục tiêu, tên lửa bắn ra tự hủy, trước lúc đến mục tiêu đã tự động nổ tung, bất quá Trình Du Nhiên lại vinh hạnh uống nước lần nữa, hơn nữa còn là nước biển.

Cung điện trên biển chìm mất, An Nhẫn kịp thời liên lạc Phi Ứng, cứu mọi người rơi xuống nước lên, đồng thời Viêm Dạ Tước ra lệnh An Chấn tập hợp tất cả tàu chiến đi trước, hai đoàn quân lấy được tin tức xác thật trên đảo sau đồng thời phát động tập kích, mặc dù thực lực người của Viêm Lâm Thiên không tồi, nhưng so với thuộc hạ tinh nhuệ của Viêm Dạ Tước thì kém xa, không tốn sức lắm, cả đảo Viêm Long lại đổi chủ.

Trên thực tế cũng lạ, Viêm Lâm Thiên cẩn thận quá mức, lúc Viêm Hạo Thừa bắn tên lửa xuyên qua lục đại liền hủy diệt hệ thống theo dõi, như vậy mặc dù Viêm Lệnh Thiên uy hiếp, nhưng cũng hoàn toàn không để mắt đến tồn tại của Viêm Dạ Tước, nếu như hệ thống theo dõi vẫn còn, bằng các loại vũ khí trên đảo, coi như Viêm Dạ Tước có thể thành công lên đảo, cũng nhất định tổn thất nghiêm trọng.

Đáng tiếc, Viêm Lâm Thiên không có cơ hội lựa chọn lại, cho nên lần này ông ta mới thực sự là người thua.

Viêm Hạo Thừa tức giận nói: “Anh cả, chẳng lẽ chúng ta cứ thế khoanh tay chịu trời?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đua Với Lừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Đại kết cục 2

"Đúng vậy đó cha." Viêm Hạo Thừa cũng rất không cam lòng, nhớ những ngày qua đã sớm không biết đi đâu, trên mặt tràn đầy sát ý tàn nhẫn: "Không bằng chúng ta giết Viêm Lệnh Thiên trước, cướp được hộp điều khiển trên tay ông ta rồi bức Viêm Dạ Tước, không được thì chúng ta đồng quy vu tận cùng với hắn."

"Làm như vậy tối đa cũng chỉ giết được Viêm Dạ Tước và Viêm Lệnh Thiên mà thôi, đừng quên, Viêm Thế Kiêu và Viêm Vũ Khôi vẫn còn ở bên ngoài đây." Viêm Lâm Thiên lắc đầu, bác bỏ cơ hội báo thù, hiện tại ngay cả ông ta cũng tin tưởng, Viêm Dạ Tước mới hoàn toàn xứng đáng là người thừa kế nhà họ Viêm, nếu đã như vậy, ông ta cũng có thể lợi dụng một chút.

Viêm Dạ Tước đang ở trước mắt, Viêm Lâm Thiên đột nhiên quay đầu lại ra lệnh: "Đều để súng xuống."

"Anh cả, anh điên rồi!" Viêm Hạo Thiên hoảng sợ hô to: "Đề sủng xuống, chẳng phải chúng ta mặc người chém giết."

"Cha muốn đàm phán với Viêm Dạ Tước?" Viêm Hạo Thừa không hổ là có thể nổi danh cùng Viêm Dạ Tước trong đám con em nhà họ Viêm, mới vừa rồi ầm đầu sau khôi phục lại rất nhanh, cau mày hỏi: "Nhưng chúng ta lấy gì đàm phán với hắn?"

Viêm Lâm Thiên hơi vui mừng gật đầu một cái, mặc dù con trai không có khí thế như Viêm Dạ Tước, nhưng phản ứng vẫn không tính là chậm, nếu như lần này có thể bảo vệ mạng sống, năng lực nhất định có thể tiến thêm một bước, về sau ông ta cũng không cần buồn mình sau khi chết không có người nối nghiệp.

Để tránh Viêm Hạo Thiên phá hư chuyện lớn của mình, Viêm Lâm Thiên quát lên: "Muốn sống thì bảo người bỏ sủng xuống, có nghe hay không tùy chú."

"Anh cả đừng nóng giận, tôi nghe là được." Mặc dù Viêm Hạo Thiên lỗ mãng, nhưng biết anh cả mình có một bụng chủ ý, bằng không cũng sẽ không đi theo ông ta tạo phản.

Viêm Lệnh Thiên thấy Viêm Lâm Thiên thế nhưng tự giác cởi bỏ võ trang, nhất thời có loại dự cảm chẳng lành, quay đầu lại nhìn thuộc hạ của mình, suy tính xem có nên giết chết toàn bộ thực lực của đối phương trước khi nói chuyện hay không.

Viêm Lâm Thiên làm sao sẽ cho ông cơ hội này, đi thẳng vào vấn đề nói với Viêm Dạ Tước: "Tước hiền chất*, lần này mặc dù là tôi hãm hại cháu trước, nhưng đồng thời cũng giúp cháu chính đồn gia tộc và Viêm bang một lượt, nếu như cháu có thể mở một mặt lưới, Viêm Lâm Thiên nguyện ý ủng hộ hiền chất kế nhiệm vị trí gia chủ nhà họ Viêm." Ông ta không chiếm được, Viêm Lệnh Thiên cũng đừng nghĩ lấy được.

*Hiền chất: người có tài.

Quả nhiên là như vậy, Viêm Hạo Thừa không cam lòng mặc dù đây chính là phương thức giải quyết tốt nhất, vì vậy cắn răng trầm giọng nói: "Cha tôi nói không sai, hiện tại mặc dù chú khống chế nhà họ Viêm, nhưng Viêm bang vẫn còn hỗn loạn, chúng tôi có thể dâng Viêm bang đến tay chú, hơn nữa ngồi lên vị trí gia chủ, vị trí của Trình tiểu thư cũng danh chính ngôn thuận."

Lợi hại, quả nhiên lợi hại, trong mắt Viêm Lệnh Thiên phun ra ngọn lửa tức giận, lời nói của hai cha con này thật sắc bén, đặc biệt là Viêm Hạo Thừa nhắc tới Trình Du Nhiên, đây là xương sườn mềm của Viêm Dạ Tước, cũng là rào cản lớn nhất giữa hai cha con họ.

Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản, Viêm Lệnh Thiên hừ lạnh quát lên: "Phản bội gia tộc, thập ác bát xá*, hôm nay các người phải chết không thể nghi ngờ."

*Thập ác bát xá: mười tội không dung tha.

Viêm Lệnh Thiên chỉ muốn nhắc nhở Viêm Dạ Tước hai người này là phản đồ, nhưng hôm nay lại có tác dụng ngược lại, thập ác bát xá, chính là mười quy định không thể tha thứ của nhà họ Viêm, lúc này xuất hiện lại liên quan đến quy định gia tộc, bỗng nhiên làm anh chán ghét, lạnh lùng nói: "Khoan."

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả người đàn ông lực lưỡng đã chạy tới đều đem sủng chi hướng mọi người, mà máy bay chiến đấu trong không trung cũng vây quanh, tràn ngập sát khí.

Mặt Viêm Lệnh Thiên khó coi: "Tước, anh đây là có ý gì?"

"Nếu tôi còn chưa bị gia tộc xóa tên thì vẫn là tộc lão của gia tộc." Viêm Lâm Thiên cao giọng nói: "Hiện tại tôi đề nghị, người đại diện Viêm bang – Viêm Dạ Tước là gia chủ tân nhiệm, mấy bị tộc lão có ý kiến gì hay không?"

Trong quy định nhà họ Viêm, chỉ có người đại diện Viêm bang mới có quyền kế nhiệm vị trí gia chủ, hơn nữa phải do tộc lão nói lên, chỉ cần tất cả tộc lão thông qua, hoàn toàn có thể thay thế gia chủ trước kia, Viêm Lâm Thiên làm như vậy hoàn toàn là gây ông đập lưng ông, Viêm Lệnh Thiên cả đời duy trì quy định gia tộc, lúc này nếu như phản đối, chính là tự mình phá hư quy định.

"Tôi đồng ý." Viêm Hạo Thiên cũng không phải là kẻ ngu, ủng hộ Viêm Dạ Tước có thể đổi trở về cái mạng của mình, ông ta dĩ nhiên sẽ không buông tha.

Viêm Lâm Thiên không nhìn Viêm Lệnh Thiên đang tức giận muốn bạo phát, lúc này Viêm Dạ Tước tuyệt đối sẽ không để cho ông giờ trò, lễ thắng khí hùng hỏi: "Em hai thấy sao?"

Hai mắt Viêm Lệnh Thiên tán ra ánh lạnh uy hiếp, nhìn thẳng Viêm Phá Thiên, chỉ cần ông ta không đồng ý, trên nguyên tắc Viêm Dạ Tước không phải là gia chủ, mình nhanh chóng tìm lý do giết chết Viêm Lâm Thiên, lại nghĩ biện pháp lấy lại đảo Viêm Long.

"Viêm Dạ Tước ngắn con sống dữ, cứu vớt cả nhà họ Viêm, trở thành Gia chủ tân nhiệm là chuyện đương nhiên."

Viêm Lệnh Thiên không thể tin người anh em mình tín nhiệm nhất, dù thế nào ông ta cũng không nghĩ rằng đối phương có thể nói như vậy, giờ sủng chi vào Viêm Phá Thiên run rẩy nói: "Anh..."

Viêm Phá Thiên cười ha ha, không thêm đề ý nhỏ giọng nói: "Đại thế đã qua, em ba có thể làm gì?"

Viêm Lệnh Thiên đột nhiên cảm thấy trong đầu nổ ầm ầm, tất cả kiên trì trước kia đều tan thành bong bóng. Viêm Phá Thiên nói không sai, tính khí đưa

con trai này thế nào ông ta rõ ràng nhất, coi như Viêm bang còn một phần tư thực lực cũng bị anh làm ngược, hiện tại gần như nắm giữ toàn cục, mình có thể làm cái gì.

Run rẩy mở tay ra, chiếc hộp điều khiển được ông coi là thủ đoạn cuối cùng lăn xuống mặt đất, ông có thể bởi vì Viêm Lâm Thiên mà phá hủy đảo Viêm Long, nhưng có Viêm Dạ Tước ở đây, ông không thể, cũng không dám.

Cuối cùng cũng không thể đánh, gương mặt tiểu Nặc bất đắc dĩ, quay lại liếc thấy hộp điều khiển, cảm giác là đồ tốt, xem ra lại có đồ chơi.

“Bái kiến gia chủ!”

“Bái kiến gia chủ!”

“...”

Âm thanh liên tiếp vang vang cả đảo Viêm Long—

Nửa tháng sau, trên đảo Viêm Long bắn súng chào mừng liên tiếp, từ lúc trời chưa sáng đã kêu pằng pằng loạn lên, khiến Trình Du Nhiên hận không thể đi ra ngoài bóp chết kẻ nổ súng, giờ phút này cô đang phiền muộn cuốn mình vào trong chăn hy vọng có thể tìm lại cảm giác ngủ.

Tina mặc lễ phục sang trọng, cộc cộc đi vào, thấy một bọc trên giường, dờ khóc dờ cười nói: “Ai da, chị Trình, sao chị còn ngủ?”

Trình Du Nhiên buồn bực ở trong chăn nói ra: “Chớ chọc tôi, người nào quấy rầy tôi ngủ thì chớ trách tôi không khách khí.” Giấc ngủ an ổn cũng không được, thật sự không có lý lẽ.

“Chị thật đúng là đang ở trong phúc mà chẳng biết.” Giọng Tina chua chua nói: “Nếu như là tôi phải gả cho anh Tước, hiện tại đã sớm ăn mặc xong để chờ rồi.”

“Vậy tôi tặng cho cô.” Trình Du Nhiên tức giận nói một tiếng, cảm giác này xem ra không ngủ được nữa, buông chăn xuống, đột nhiên mặt bát quái hỏi: “Bây giờ cô và cậu nhóc Lãnh Triệt hẳn là thành một cặp, tôi tiết lộ một chút cho cô biết, tâm địa cậu nhóc này gian xảo lắm đấy.”

“Chị dám.” Tina cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi sẽ theo dõi anh ấy 24h, dám có động tĩnh nào, tôi sẽ khiến anh ấy không chịu nổi.”

“Ừ, ý kiến hay.” Trình Du Nhiên cười xấu xa, Lãnh Triệt đáng thương, đừng trách cô lòng dạ ác độc, ai bảo Tina nhà anh ta không để cô ngủ yên.

“Du Nhiên, làm sao cậu còn chưa có mặc quần áo, bên ngoài cũng đã chuẩn bị xong.” Lâm cũng mặc trang trọng đi vào, nhìn bạn tốt duy nhất vẫn còn tóc tai rối bù, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười: “Cậu chuẩn bị một chút, tớ lập tức kêu thợ trang điểm tới đây, còn không đứng lên tớ sẽ để cho Tước tự mình đến mời.”

“Tớ đây còn không được sao!” Nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của Viêm Dạ Tước, Trình Du Nhiên thở dài, trứng chọi đá, cô chỉ có thể thỏa hiệp, mơ màng mặc lễ phục đã sớm chuẩn bị tốt lên người, vừa mặc vừa lải nhải: “Trời ạ, sao bộ quần áo này hở hang thế, Tina, đi đổi một cái khác cho tôi được không, nếu không tôi mặc cái ngày hôm qua?”

Trên đảo Viêm Long, hôm nay đã thành công biến thành biển hoa, Văn Long chạy khắp nơi, vận chuyển toàn bộ hoa tươi bằng đường hàng không tới, đồng thời trên bầu trời còn có Phi Ưng mang theo một đội thuộc hạ không ngừng tung rắc, mặt Bôn Lng hưng phấn bắn pháo mừng, Đan Hùng và An Nhân một dò xét toàn bộ đảo, một nắm tổng tay hệ thống theo dõi, loại bỏ tất cả những chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra.

Giờ phút này trên đảo ngoại trừ khách đếm không hết ra, còn có trên trăm người phụ nữ mang theo mười mấy đứa trẻ là bắt mắt nhất, bọn họ mặc đồng phục thông nhất, người bồi bàn sắp xếp khách, những đứa bé này đều đã tiến vào huấn luyện trên đảo, tuy nhiên Viêm Dạ Tước hủy bỏ huấn luyện trên đảo, nhét tất cả người nhà họ Viêm tham dự nổi loạn bao gồm Viêm Lệnh Thiên vào nơi đó, những người còn lại vì cảm ơn Viêm Dạ Tước mà đến giúp đỡ.

Nhìn đám phụ nữ và bọn nhỏ nở nụ cười từ nội tâm, đám người Viêm Lệnh Thiên, Viêm Lâm Thiên mới từ huấn luyện trên đảo trở về liếc mắt nhìn nhau, không nói gì, thờ dài đi tới phòng hội nghị gia tộc, nơi đó chính là nơi quan trọng nhất hôm nay.

Mười hai giờ, Tina kéo cánh tay Trình Du Nhiên đi ra, chỉ là cô dâu có chút không kiên nhẫn, lời kéo váy nói thầm, lại gần còn có thể nghe ra được: “Đi hết, đi hết...”

Viêm Dạ Tước cũng không thay đổi quá nhiều, chỉ là một thân tây trang màu đen, trong lúc phát tay mang theo khí phách vương giả, thấy Trình Du Nhiên ra ngoài, tiến lên lôi kéo tay của cô chuẩn bị cho thời khắc quan trọng nhất, chỉ là gương mặt lạnh lẽo đó có chút phá hư không khí.

“Chúc mừng gia chủ, chúc mừng Viêm phu nhân!”

“Đứng thế, đứng thế, khổ tận cam lai, vĩnh viễn kết đồng tâm!”

“Lão đại, chị dâu, em gán hai người!”

Trong tiếng chúc phúc, xen lẫn một câu của Bôn Lang, nhất thời khiến mọi người cười ầm.

Viêm Dạ Tước kéo tay Trình Du Nhiên, đi lên chỗ cao nhất trong phòng khách, vị trí thuộc về gia chủ và tộc lão đã loại bỏ, hôm nay chỉ còn lại hai chỗ ngồi, một thềm Long, một thềm Phượng, long phượng xum vầy, tỏ rõ người thuộc về hai chỗ đó.

Xoay người đối mặt với mọi người, Viêm Dạ Tước hướng Văn Tĩnh gật đầu một cái, ý bảo ông ta bắt đầu chuẩn bị tiến hành nghi thức.

Đúng lúc này, một ánh hồng xinh đẹp từ trên trời giáng xuống, cả phòng hội nghị nhất thời đắm chìm trong màu hồng, tựa như tiên làm phép, một giọng nói non nớt truyền đến từ bên ngoài: “Tôi tuyên bố, cha và mẹ kết làm vợ chồng, không xa không rời, sống chết gắn bó.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn, thân sĩ nhỏ nỏ nụ cười ngọt ngào, không phải Tiểu Nặc thì là ai.

“Cậu nhóc này.” Không trách được gần đây vẫn không thấy cu cậu, xem ra là mê mẩn laze hồng, quay đầu nhìn về phía Viêm Dạ Tước, lại thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh, đang từ từ hòa tan...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Đừng Đùa Với Lúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.